

Giới thiệu Ông Xã Phải Được Dễ Dành

Tên gốc: Lão công mỗi thiên đô yếu hồng

Số chương: 66 chương + 1 ngoại truyện

Editor: Vân Vân

Một câu chuyện nhẹ nhàng vui nhộn về mối tình giữa vị sĩ quan xuất ngũ cùng với cô nàng tình cờ gặp được.

Sau khi xuất ngũ thì Tần Qua lại bị mắc hội chứng rối loạn tâm lý sau chiến tranh nghiêm trọng, đã trải qua điều trị nhưng vẫn còn di chứng.

“không phải là muốn liên hôn sao, vậy thì là cô ấy cũng được.” Tần Qua tùy tiện nói.

“Tôi chỉ là khách mà thôi.” Ngô Đồng tỏ vẻ mình thật vô tội.

.....

“Tuy rằng chồng cô đã hoàn thành việc điều trị nhưng vẫn còn di chứng, ví dụ như xúc động, dễ nóng giận, ý muốn không chế người khác rất mạnh”. Bác sĩ tâm lý nói. “Tóm lại phải dễ dàng”.

“Tôi biết rồi”. Ngô Đồng không còn muốn nói gì.

.....

Lần đầu tiên mình tập tành làm người edit, mong mọi người ủng hộ. Mình sẽ cố gắng đăng 3 chương/tuần. Mình là người không biết chữ "Tung Cua" nào luôn nên việc chuyển ngữ chỉ đảm bảo chính xác 70% văn phong của tác giả. Có gì mọi người góp ý thêm cho mình nhé.

Mình đặt gạch trước, ngày mai bắt đầu lấp hố nha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dễ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hoàn Sơn Phi Thúy là khu biệt thự vùng ngoại thành Đế Đô, vì được xây dựng khá sớm nên cách trung tâm thành phố không xa. Nhưng cũng vì thế mà người sống ở khu vực này đều là người có tiền có quyền.

Mà gia đình họ Tần là một trong những hộ gia đình có mặt ở đây sớm nhất.

một tòa biệt thự màu trắng ba tầng, phong cách kiến trúc châu Âu, có vườn hoa cây cảnh, tượng điêu khắc, vòi phun nước, nhìn thoáng qua là có thể nhận ra ngay phong cách thuần chất phương Tây. Cũng chỉ có con điều đang tung bay trên không trung trong sân vườn là mang nét văn hóa Trung Hoa.

Mẹ Tần từ ban công lầu hai, nhìn xuống sân thấy con trai lớn đang chơi đùa cùng đứa bé, cau mày.

“Mẹ làm sao vậy ạ?” Người con trai thứ hai – Tần Hoài hỏi khi thấy mẹ mình đứng ở ban công một lúc lâu, sắc mặt ngày càng kém.

“Còn không phải do anh con sao!” Mẹ Tần thở dài rồi quay về phòng khách.

Tần Hoài nhìn theo hướng của mẹ đã nhìn, thấy anh trai đang chơi đùa cùng đứa bé, rồi quay người theo mẹ mình vào phòng khách.

“Bà làm sao vậy, sao lại ủ rũ, cau có thế kia?” Ba Tần thấy vợ từ trên lầu xuống, mặt mũi buồn rầu thì bò tò báo đang đọc dở xuống, hỏi.

“Ông thật chẳng quan tâm một chút nào.” Mẹ Tần trợn mắt nhìn chồng.

“Ai chọc giận bà?” Ba Tần hỏi.

“thì là chuyện thằng Tần Qua chứ đâu...” Mẹ Tần âu sầu ngồi xuống cạnh chồng.

“Tần Qua? Tần Qua không phải đang rất tốt sao?” Ba Tần khó hiểu hỏi.

“Ông chỉ suốt ngày biết đến công việc, chuyện của con ông có để ý một chút nào chưa?”

“Khi nào mà tôi không quan tâm chuyện của con? Khi Tàn Qua bị bệnh, tôi cũng rất lo lắng, nhưng không phải là bác sĩ tâm lý đã nói là khỏi hẳn rồi sao?” Ba Tàn nói.

“Ông quên lời dặn cuối cùng của bác sĩ Lý rồi à.” Mẹ Tàn nói “Tuy rằng tâm lý của con trai coi như đã khỏi rồi nhưng vẫn còn di chứng, ví dụ như tính khí nóng nảy, dễ xúc động...”

“Tàn Qua là lính, lại là bộ đội đặc chủng, tính tình nóng nảy là bình thường.”

“Tôi không cãi nhau với ông.” Mẹ Tàn trực tiếp từ chối nói chuyện cùng chồng. “Dù sao tôi vẫn nhớ bác sĩ Lý đã nói với tôi cách tốt nhất là dùng tình cảm gia đình để quan tâm rồi từ từ nó khắc phục tính cách khó gần gũi người khác của nó”.

“Vậy bà còn buồn rầu gì nữa, chúng ta vẫn cứ sống như bây giờ là tốt lắm rồi.”

“Ông không hiểu hay giả vờ không hiểu. Ý của bác sĩ Lý là cho Tàn Qua kết hôn, để nó có gia đình, vợ con của nó.” Mẹ Tàn nói.

“Cho nên mấy ngày nay bà sắp xếp cho Tàn Qua đi xem mắt”.

“Đúng vậy”

“Thế kết quả thế nào?”

“không tốt lắm” Mẹ Tàn có chút không được tự nhiên, nói.

“Đâu chỉ có chút không tốt. Tôi nghe được là, các nhà có mặt mũi, thế lực ở gần đây bà đều đến nhà người ta. Người ta vừa nghe nói Tàn Qua tìm vợ thì một nửa từ chối ngay lập tức, một nửa gặp Tàn Qua rồi thì không ngừng điện thoại cho Tàn Hoài.” Ba Tàn tức giận nói “Bà thật là hồ đồ. Lại tiếp tục như thế, cẩn thận ảnh hưởng tình cảm của hai đứa nhỏ”.

“Làm sao mà nói tôi hồ đồ. Tôi làm vậy không phải là vì con sao.”

“Phương Tinh, tôi biết trong mắt chúng ta, hai con trai đều là người rất ưu tú, nhưng bà không thể không thừa nhận là Tàn Qua đã trải qua chiến trường, chịu thương tổn, thậm chí còn mắc chứng PTSD (rối loạn stress sau sang chấn). Lúc trước chúng ta đã liên hệ tìm kiếm bác sĩ trên khắp thế giới, chuyện này các gia đình ở khu vực này ai cũng đều biết. Nếu bà thực tình muốn tìm vợ cho Tàn Qua, tốt nhất là tìm kiếm trong các gia đình không phải ở khu này.”

*PTSD - Rối loạn stress sau sang chấn hay Hậu chấn tâm lý (tiếng anh: Posttraumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành(bạo hành gia đình, bạo hành tinh thần,...), tai nạn. Bệnh còn có tên khác là **rối loạn stress sau chấn thương** hoặc **rối loạn tâm căn sau sang chấn**, theo phân loại nó thuộc nhóm bệnh liên quan đến stress (Căng thẳng)*

“Vậy thì sao? Con tôi là một người lính, là anh hùng của đất nước. Nó chẳng qua bị mắc chứng PTSD nhưng hiện tại đã chữa khỏi rồi còn gì.” Mẹ Tàn tức giận nói “Về phần ở bên ngoài đồn đại như thế nào? nói nó giết người, sẽ đánh vợ, không phải là đồn bậy đồn bạ sao. Con tôi muốn lấy vợ, tại sao không thể lấy người tương xứng, môn đăng hộ đối mà phải tìm người không phù hợp”

“Tôi biết bà sợ khi Tàn Hoài cưới vợ, chênh lệch về xuất thân, hoàn cảnh gia đình giữa hai con cháu quá lớn, nhưng bà cũng không thể không tính đến tình hình thực tế của Tàn Qua.” Ba Tàn mặc dù thông cảm cho vợ nhưng vẫn nói thẳng.

Tàn Hoài đứng ở góc cầu thang nghe một lúc lâu, đã hiểu lo lắng của mẹ. anh mình sau khi tốt nghiệp trường Quân đội thì nhất quyết ở lại phục vụ Quân đội, còn mình thì trực tiếp tiếp quản công ty của gia đình. Đến khi anh trai vì bị thương nên phải xuất ngũ, mình đã là Giám đốc của tập đoàn Tàn thị.

Mà anh trai phải điều trị với bác sĩ tâm lý hai năm dài, tuy đã điều trị khỏi nhưng cũng không muốn vào công ty. Có thể nói là đem toàn bộ tập đoàn Tàn thị to lớn tặng cho mình. Bây giờ, đường đường là Đại thiếu gia của tập đoàn Tàn thị, thế mà tìm đối tượng để kết hôn còn bị người khác ghét bỏ.

“Ba, mẹ!” Tàn Hoài lên tiếng

“Con đó hả.” Ba Tàn thấy con trai, nhẹ gật đầu.

“Mẹ, mẹ luôn tự mình sắp xếp cho anh đi coi mắt, nhưng có phải là anh trai không muốn kết hôn hay không?” Tàn Hoài hỏi

“Tàn Qua không phản đối, nó nói nó muốn cho Phi Phi một gia đình hoàn chỉnh” Mẹ Tàn đáp.

“Vậy .... Chúng ta kết hôn thương mại đi.” Tàn Hoài bỗng nhiên nói.

“Kết hôn thương mại?” Ba Tàn, mẹ Tàn không hẹn mà cùng nhìn con trai thứ hai.

“Gần đây có vài công ty muốn tìm kiếm hợp tác với công ty chúng ta. Con nghĩ “kết hôn thương mại” cũng là một ý tưởng không tồi.”

Mẹ Tần cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ, ba Tần thoáng nhìn con trai, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

một tuần sau

Tại cửa chính khách sạn Đế Vương.

Ngô Đồng trốn sau cửa khách sạn ngồi cả buổi, cuối cùng nhìn thấy gia đình chú Hai từ trên chiếc xe Bentley bước xuống đi vào khách sạn. Ngô Đồng lập tức theo sát phía sau, đi vào theo.

Nhà chú Hai đã trốn tránh mình mấy tuần lễ rồi, hiện giờ mình đến nhà tìm người, bảo vệ không cho vào bên trong, cứ nói là nhà chú Hai không có nhà. Gọi điện thoại thì không kết nối được, chắc chắn đã cho mình vào danh sách đen. Đến công ty tìm cũng không vào được cửa chính, thật là gấp chết mình.

Ngô Đồng nghĩ hôm nay dù thế nào cũng phải thử một lần, bằng bất cứ giá nào cũng phải để chú Hai có câu trả lời. Em trai đang còn trong bệnh viện chờ mình, thời gian không còn nhiều lắm.

Ngô Đồng thấy gia đình chú Hai đã sắp vào thang máy, vội vội vàng vàng chạy đến xem họ bấm lầu mấy. Kết quả, do chạy quá nhanh nên cô đã va chạm với một bé trai đang cầm súng đồ chơi trên tay.

“thật xin lỗi, anh bạn nhỏ, chị không cố ý đâu.” Ngô Đồng thấy bé trai ngơ ngác nhìn chằm chằm khẩu súng đồ chơi rơi trên mặt đất, không khóc, không la, chắc là bị dọa. cô vội vàng nhặt khẩu súng lên đưa cho bé.

Cậu bé cầm khẩu súng đồ chơi, ngẩng đầu nhìn Ngô Đồng một chút. cô cảm thấy biểu cảm của bé có chút kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, kiểm tra thân thể của cậu bé từ trên xuống dưới, hỏi “Em không bị thương ở đâu chứ, ba mẹ em đâu?”

“Phi Phi” Bỗng nhiên có tiếng gọi của một người đàn ông giọng hơi trầm, cậu bé đẩy Ngô Đồng ra rồi chạy đi.

Ngô Đồng nhìn theo hướng cậu bé chạy đi, loáng thoáng thấy bóng dáng to cao của một người đàn ông, chắc là người nhà của cậu bé, lại nhanh chóng quay người tiếp tục chạy về phía cửa thang máy. Đứng trước cửa thang máy đợi một lúc, cô phát hiện thang máy dừng ở tầng 20 và tầng 26.

“Tầng 20 hay là tầng 26?” Ngô Đồng tìm đến bảng chỉ dẫn sơ đồ khách sạn, phát hiện tầng 20 là nhà hàng, tầng 26 là phòng họp. “đi tầng 20 trước, sau đó đi tầng 26.” Ngô Đồng quyết định xong, đi vào thang máy.

Tần Qua ngồi xổm xuống, nhìn Phi Phi “Vừa rồi làm sao vậy con?”

Bởi vì tầm nhìn bị chắn bởi bồn hoa ở giữa, Tần Qua không thấy rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, đại khái chỉ trông thấy một người lớn ngồi xổm trước mặt Phi Phi nói gì đó. Vì Phi Phi có chút đặc thù nên Tần Qua lo lắng hỏi.

Phi Phi chớp chớp đôi mắt đen láy, nhẹ nhàng lắc đầu.

“không có việc gì thì tốt, lần sau không được chạy xa như thế nữa, được không.” Tần Qua nghĩ đến cậu bé hoạt bát đáng yêu ngày xưa, nay lại thành như vậy, trong lòng thương tiếc, đồng thời cũng có chút khó chịu.

“Con thích ăn kem ly phải không? Chúng ta đi ăn.” Tần Qua bế Phi Phi lên.

“anh, trẻ con không được ăn quá nhiều đồ lạnh, với lại .... đã đến giờ hẹn với gia đình họ Ngô” Tần Hoài đứng lên nói.

“Mọi người muốn bàn họp đồng trước mà. Chờ mọi người bàn bạc gần xong, anh sẽ đi lên. Giờ anh dẫn Phi Phi đi ăn kem” Tần Qua nói.

“anh ...” Tần Hoài nhìn thoáng qua cậu bé trên tay anh trai nhà mình, nhin không được nói tiếp “thật sự anh muốn để Phi Phi quyết định”

“Đúng vậy” Tần Qua gật nhẹ đầu.

“anh, nhưng mà dù sao ...”

“anh cười ai cũng không quan trọng, với lại tính tình đối phương như thế nào chắc chắn là mẹ đã tìm hiểu kỹ rồi, chỉ cần người ta không chê anh là được.” Khóe mắt Tần Qua có một vết sẹo dài khoảng 2cm, lúc cười lên có vẻ hơi hung dữ “anh không sao. Chỉ cần Phi Phi không chê là được”

Tần Hoài cảm thấy sự việc không thể quyết định như vậy, nhưng cũng không biết giải quyết như thế nào. Chỉ hy vọng con gái nhà họ Ngô thật sự giống như lời đồn, là người hiểu biết, hiền lành. (Nguyên gốc: tri thư đạt lý, ôn nhu thiện lương)

“Vậy em lên trước, anh dẫn Phi Phi ăn kem xong thì lên ngay nhé.” Tần Hoài không yên lòng, dặn dò “Phòng 2601”

“Biết rồi”. Tần Qua nói xong, bế Phi Phi đi ăn kem.

Trong phòng 2601, hai bên đã nói chuyện được một lúc, mẹ Tần đã lên nhìn Ngô Chi Chi đang ngồi đối diện, trong mắt lộ ra sự hài lòng, cô gái này lớn lên xinh đẹp, khí chất cũng không tệ, giọng nói nhỏ nhẹ, nghe nói là người chơi đàn piano.

“Cốc, cốc”. Cùng với tiếng gõ cửa, Tần Hoài đẩy cửa bước vào “Xin lỗi, con đến muộn.”

“không muộn đâu, chúng ta hẹn lúc hai giờ cơ mà”. Ngô Lập Nhân liên tục cười nói.

Ngô Chi Chi hôm nay trang điểm đặc biệt kỹ càng, trước khi đến cô biết mình và con trai nhà họ Tần muốn bàn chuyện liên hôn. Lúc này, trông thấy một thanh niên tuấn tú, đẹp trai, lập tức hai má ửng đỏ, đáng vẻ có chút e dè, xấu hổ.

Mẹ Tần có chút mất hứng, Tần Hoài thật là, biết ngoại hình của mình so với anh trai thì được phái nữ thích hơn, vậy mà hôm nay lại đến đây.

“Tần Qua đâu?” Mẹ Tần cố ý hỏi.

“Vừa xảy ra chút chuyện, anh trai một lát nữa sẽ đến.” Tần Hoài trả lời

“không vội, không vội” Ngô Lập Nhân cười ha ha, nói.

Bấy giờ, Ngô Chi Chi mới biết đây là con trai thứ hai nhà họ Tần, lập tức có chút khó chịu quay đầu. Sau đó, trong lòng lại nghĩ, đều là anh em ruột thịt do bà Tần sinh, chắc ngoại hình cũng không đến nỗi xấu.

“Chị, ngoại hình chắc là không tệ đâu.” Ngô Khải nhỏ giọng nói thầm bên tai chị.

Ngô Chi Chi lặng lẽ tròn mắt lườm em trai.

Bà Ngô lôi kéo mẹ Tần, khen ”Tần phu nhân thật là có phúc, hai con trai quả thật đều là nhân tài hiếm có” (nguyên gốc: long chương phượng chất)

Mẹ Tần nghe thấy, cũng cho là hai con trai mình đều là thanh niên ưu tú. Lại thấy Ngô Chi Chi khi nghe Tần Hoài không phải là đối tượng xem mắt của mình, mắt cũng không nhìn lung tung thì lập tức đối với cô con dâu tương lai này, càng nhìn càng hài lòng.

Hai bên đang nói chuyện rôm rả, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Chắc là Tần Qua đến” Bà Tần nói.

Mọi người lập tức nhìn ra cửa, Tần Hoài đứng lên đi mở cửa, chỉ thấy đứng bên ngoài là một cô gái có ngoại hình thanh tú, mặc chiếc váy màu trắng, thì bất ngờ.

Ngô Đồng ở nhà hàng tìm một lúc lâu chưa thấy nhà chú Hai, lúc này mới đi lên tầng 26. Vừa gõ cửa phòng thứ nhất, thì gặp một thanh niên mặc âu phục chín chu bên ngai ngân nói “Xin cho tôi hỏi thăm một chút, ông Ngô Lập Nhân có ở đây không ạ?”

“Ai tìm tôi?” Ngô Lập Nhân nghe nói có người tìm mình, đứng lên đi ra cửa. Vừa trông thấy Ngô Đồng thì sắc mặt liền thay đổi.

“Chú Hai!” Mắt Ngô Đồng sáng lên, vượt qua Tần Hoài đi vào phòng.

“Sao cháu lại đến đây?” Ngô Lập Nhân vất vả khống chế cho mình giữ vẻ tươi cười.

“Chú Hai, thì ra chú ở chỗ này”. Ngô Đồng giả bộ nói “Con gọi điện cho chú không được, đến công ty thì nói chú không đến. Con cùng bạn vừa đến đây ăn cơm, thì nhìn thấy người giống chú. Con liền đến xem có đúng là chú không, thì quả thật đúng là chú Hai, còn có cả thím Hai, chị họ, em họ cũng ở đây”

“Xin hỏi, vị này là...” Mẹ Tần thấy cô gái này vừa đến thì bốn người trong phòng đều có sắc mặt không tốt, bèn nghi ngờ hỏi.

“À, đây là con gái của anh trai tôi”. Ngô Lập Nhân giải thích xong thì đẩy Ngô Đồng đi ra ngoài “Hôm nay, chú Hai có chuyện quan trọng phải giải quyết, chuyện của con khi nào về nhà chúng ta bàn bạc tiếp”.

“không phải, chú Hai...” Ngô Đồng còn muốn nói, nhưng sức lực của phụ nữ không thể bằng đàn ông trưởng thành, nên rất nhanh bị đẩy ra đến cửa. Ngô Đồng đang suy nghĩ có nên bám vào cạnh cửa để ở lại không,

“Có chuyện gì vậy?” Tần Qua bế Phi Phi đứng trước cửa, nhìn hai người đang lôi kéo, hí mắt cười nhạt “Muốn đổi ý?”

“không phải” Ngô Lập Nhân lập tức nhận ra thân phận của người đàn ông, vội vàng buông Ngô Đồng ra.

“Vậy đừng đứng ngoài cửa nữa.”

“Được” không biết có phải là ảo giác không nhưng chú Hai họ Ngô cảm thấy trên người Tần Qua, có một loại khí thế áp bức, làm người ta không rét mà run.

Ngô Đồng biết mình có thể ở lại, có chút cảm kích liền cười với người đàn ông một cái, cũng đi theo vào phòng.

Tần Qua thấy cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn, nhưng lại không sợ mình, có chút suy nghĩ như ong mỳ.

.....

Chương đầu tiên chào hàng nha mọi người!!! Rất mong sự góp ý của quý dzị!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Mục đích của Ngô Đồng muốn tìm chú Hai nói chuyện, cô không muốn quấy rầy công việc của chú Hai nên sau khi vào phòng thì ngồi yên một chỗ.

Lúc này, Tần Qua bế Phi Phi cũng vào đến nơi, ánh mắt liếc nhìn toàn bộ người nhà họ Ngô, cũng không đặc biệt chú ý đến cô gái có khả năng là vợ tương lai của mình. anh đến bên mẹ Tần, khẽ gật đầu chào hỏi rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Đây là con trai lớn của tôi, tên Tần Qua. Tần Qua, đây là ông Ngô Giám đốc Công ty thực phẩm Ngô thị và người nhà”. Mẹ Tần giới thiệu.

“Xin chào mọi người.”

Chú Hai họ Ngô cảm thấy bầu không khí có chút lạnh lẽo nên cười ha ha tiếp lời. Tuy rằng Tần Qua không tò mò về người nhà họ Ngô nhưng từ lúc anh bước vào phòng thì ánh mắt của toàn bộ người nhà họ Ngô đều dán lên người anh.

Bà Ngô cảm thấy ngoại hình của Tần Qua không đẹp bằng Tần Hoài nhưng cũng là một người đàn ông không tồi, trên khóe mắt lại có vết sẹo làm cho bộ mặt hơi hung dữ. Tính tình hình như cũng không thân thiện, nhưng người ta là con nhà giàu, ai mà không có tính “đại thiếu gia”.

Ngô Khải thì hâm mộ khí thế của Tần Qua, toàn thân toát lên vẻ rất đàn ông, cánh tay cơ bắp, mạnh khỏe, nhìn mà chảy nước miếng, đây mới là đàn ông chân chính.

Nhưng nữ nhân vật chính của chúng ta, Ngô Chi Chi thì cảm thấy không ổn, như thế này không giống với tưởng tượng của mình. Đáng lẽ phải giống với con trai thứ hai nhà họ Tần, phong độ, nho nhã chứ. Nhưng nhìn anh ta mặc quần jean, áo thun, cắt tóc đầu đinh, trên mặt lại có vết sẹo, nhìn giống dân nhà quê, đầu phải là người có tiền.

“Tần Qua phải không, nghe nói trước đây cháu là bộ đội hả?” Bà Ngô cười, hỏi.

“Vâng, nhưng hai năm trước tôi bị thương nên đã giải ngũ.” Tần Qua hồ hững trả lời.

Bị thương? Bị thương chỗ nào? Vì bị thương nên xuất ngũ thì chắc phải bị thương nặng rồi, Ngô Chi Chi âm thầm nhận xét, nhớ lại lúc Tần Qua mới vào phòng, cũng không thấy bị thương tật bên ngoài.

“Vậy, bây giờ thân thể của cháu đã khỏi hẳn chưa?”

“Bác yên tâm, đã khỏi hẳn rồi. Cũng không phải là bị thương đến tàn phế.” Tần Qua lạnh lùng đáp.

“Áy, bác không có ý gì đâu.” Bà Ngô cuống quýt nói “Bác chỉ quan tâm hỏi thăm một chút thôi.”

“Tần Qua, không được hỗn.” Mẹ Tần khẽ mắng con, sau đó quay sang đối phương giải thích “Đưa con trai này của tôi, đi lính cũng lâu, tính tình có chút cứng nhắc, nóng nảy nhưng không phải người xấu”.

“Đúng vậy, quân nhân đều là người phẩm chất đạo đức tốt”. Chú Hai họ Ngô liên tục gật đầu đồng ý. Việc liên hôn này liên quan đến sự sống còn của công ty nhà mình, không thể để xảy ra sơ sót. Hơn nữa, bản thân ông ta đã tìm hiểu từ trước, con trai lớn nhà họ Tần tính tình có chút khó chịu, ngoài ra không có vấn đề gì lớn. Bằng không thì ông ta cũng không đồng ý gả con gái yêu của mình đi qua nhà họ Tần.

Mọi người lại nói chuyện một lúc nữa, vẫn yên lặng ngồi phía sau làm khán giả, lúc này Ngô Đồng mới hiểu, thì ra đây là chị họ đi xem mắt. Đối tượng xem mắt là người họ Tần ... gì gì đó.

Tần Qua cảm giác có người đang quan sát mình, bèn liếc mắt bắt gặp ánh mắt nhìn trộm của Ngô Đồng. Ngô Đồng không nghĩ mình nhìn lên người khác mà bị phát hiện, nên ngẩn ra một lát rồi cười cười ngượng ngùng.

Lông mày Tần Qua nhíu lại, xem ra cô gái kia rất can đảm, không như những cô gái khác ra vẻ rụt rè.

“Tần Qua, đây là hôn ngọc quý nhà Tổng giám đốc Ngô, Chi Chi.” Mẹ Tần cười, giới thiệu.

“Chào anh Tần, tôi là Ngô Chi Chi.” Ngô Chi Chi cười nhẹ nhàng, có chút ngại ngùng.

Tần Qua liếc nhìn Ngô Chi Chi. Dạng người nào mà anh chưa từng gặp qua, tưởng rằng tươi cười là người khác không nhìn ra sự chán ghét trong

mắt cô ta. thật là già đời.

“Vô tri? Cái tên này thật có ý nghĩa!”

Sắc mặt người nhà họ Ngô lập tức biến đổi, Ngô Chi Chi tức giận suýt khóc lên.

“Tần Qua!” Mẹ Tần có chút không vui “Chú ý thái độ của con!”

“không sao, không sao. Tần Qua chắc là muốn đùa thôi. Nam nữ mới gặp mặt, khó tránh khỏi có chút không tự nhiên. Hay là chúng ta đi ra ngoài một chút, để bọn nhỏ có không gian trao đổi, tâm sự với nhau.” Bà Ngô thấy ánh mắt ám chỉ của chồng, cười cười để nghị.

“Vây cũng được ...”

“không cần phiền phức như vậy.” Tần Qua trực tiếp ngắt lời “Tôi đã nói trước rồi, tôi cưới người nào cũng được, quan trọng là Phi Phi muốn ai là mẹ của nó.”

Tần Qua vừa mới nói xong, tuy người nhà họ Tần đã biết ý định của Tần Qua, nghe thế cũng phải nhăn mặt, huống chi là người nhà họ Ngô, sắc mặt người nào cũng rất khó coi.

Ngô Chi Chi nghe xong, nghĩ Tần Qua tính tình đã không tốt, lại còn có con trai, thì lập tức cảm thấy thật là tủi thân.

“Ông Ngô, bà Ngô, mọi người đừng hiểu lầm. Đứa bé là con của đồng đội Tần Qua, cha mẹ đã qua đời nên Tần Qua nhận về nuôi.”

Người nhà họ Ngô nghe thế mới dần mặt mày ra một chút.

“Mặc dù Phi Phi không phải là do tôi sinh ra nhưng tôi sẽ coi nó còn hơn con ruột của mình.” Tần Qua nhìn người nhà họ Ngô, nghiêm trang nói “Có thể nói là, tương lai, nếu vợ tôi đối xử với Phi Phi không tốt, tôi sẽ không cùng cô ta sinh con,”

thật là khinh người quá đáng, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, Ngô Chi Chi nghĩ, tôi còn chưa muốn gả cho anh đâu.

“Ha ha...” Lần này, chú Hai họ Ngô miễn cưỡng cười “Chi Chi nhà chúng tôi cũng rất thích trẻ nhỏ, ngày nghỉ, ngày lễ cũng thường xuyên đến các cô nhi viện làm từ thiện.”

“Ồ, Chi Chi thật là người nhân hậu.” Mẹ Tần quả thật đã coi Chi Chi là con dâu tương lai.

Tần Qua không chút để ý cười cười, cúi đầu nhỏ giọng nói với Phi Phi “Còn nhớ rõ khi đi lên ba đã nói gì với con không, ngẩng đầu lên một chút nào.”

Tần Qua vừa dứt lời, trong phòng lập tức yên lặng, mọi người đều lắng tai chờ cậu bé trả lời, một phút, hai phút ... Đến khi mọi người gần như mất hết kiên nhẫn thì rốt cuộc Phi Phi cũng ngẩng đầu lên.

Ngô Đồng lập tức sững sờ, đây không phải là cậu bé mình đã đụng ngã lúc trước sao. Cậu bé như có cảm giác, nhìn Ngô Đồng một cái. Ngô Đồng cũng nở nụ cười thân thiện với cậu nhóc.

Giống như bị hoảng sợ, cậu bé cúi đầu xuống thật nhanh, im lặng cầm đồ chơi trong tay.

Tần Qua khó hiểu nhìn Ngô Đồng, trên mặt Ngô Đồng cũng là vẻ không thể hiểu được, mình cũng rất được trẻ con thích mà, không đến nỗi hù dọa đứa nhỏ vậy chứ.

“Phi Phi, Phi Phi, bà nội nè con.” Mẹ Tần dỗ dành cậu bé “Ngẩng đầu nhìn đi ở đối diện nè, di đó rất xinh đẹp, di xinh đẹp làm mẹ con có được không?”

Mẹ Tần dỗ dành một lúc lâu, lúc mọi người tưởng rằng Phi Phi sẽ không ngẩng đầu thì cuối cùng cậu bé cũng ngước lên, theo lời nói kích động của mẹ Tần, nhìn vào Ngô Chi Chi trong ba phút. Đúng vậy, trọn vẹn trong ba phút cũng không nháy mắt mà nhìn chăm chăm Ngô Chi Chi.

Ngô Chi Chi cảm thấy nụ cười trên gương mặt mình cũng cứng lại.

“Phi Phi thích di xinh đẹp này không?” Mẹ Tần kiên nhẫn hỏi, chỉ là sau khi nhìn người xog, bạn nhỏ Phi Phi lại cúi đầu không nói gì.

Mọi người đều nín thở chờ câu trả lời, nhưng bạn nhỏ Phi Phi lại dựa vào người Tần Qua, nhắm hai mắt lại.

“Vây ....”, mọi người đều ngẩn ra.

“Phi Phi đã buồn ngủ, tôi đưa bé về nhà ngủ trưa.” Tần Qua ôm Phi Phi đứng lên, muốn đi.

“Con đi đâu? Mọi việc còn chưa nói xong” Mẹ Tần tức giận nói.

“không cần, con chọn xong rồi. Chính là cô ấy.” Tần Qua lấy tay chỉ vào Ngô Đồng.

“Tôi ...” Ngô Đồng ngo ngắc chỉ vào mình, luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Người nhà họ Ngô cũng hết nói nổi, việc này thì liên quan gì đến Ngô Đồng.

Người nhà họ Tần cũng trưng ra vẻ mặt không hiểu nổi, từ đầu đến giờ là xem mắt với Ngô Chi Chi, với cô gái này có liên quan gì đâu.

“Tần Qua đâu rồi?” Mẹ Tần định thần trở lại thì không thấy Tần Qua đâu nữa.

“anh đã đi rồi” Tần Hoài trả lời.

“...” Mẹ Tần cảm thấy sự kiểm chế mấy chục năm của mình đều bị con trai phá hỏng.

“Tần phu nhân, tình huống gì thế này?” Bà Ngô không vui, hỏi.

“Bà Ngô, đây là hiểu lầm, chắc Tần Qua tưởng cô gái này cũng là con của bà, hiểu lầm là đối tượng xem mắt.” Mẹ Tần giải thích.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Cái này ....” Mẹ Tần cũng không biết phải trả lời như thế nào.

“Tổng giám đốc Ngô, hôm nay chúng ta kết thúc ở đây. Về chuyện hợp tác, tôi sẽ về công ty bàn bạc với các phòng ban, sau đó liên lạc lại với ông.” Tần Hoài bỗng nhiên đứng lên nói.

“Vậy cũng được. Tôi chờ tin tức của cậu.” Nghe đến chuyện hợp tác, thái độ của chú Hai nhà họ Ngô nghiêm túc hẳn lên.

“Vậy chúng tôi đi trước.”

Người nhà họ Ngô đều đứng lên, nhìn ba người nhà họ Tần ra khỏi phòng. Chú Hai nhà họ Ngô còn tự mình tiễn ra ngoài cửa. Sau khi tiễn người đi, chú Hai nhà họ Ngô với vẻ mặt bất đắc dĩ đóng cửa lại.

“Ba, mẹ, bọn họ có ý gì?” Lập tức Ngô Chi Chi không vui, kêu lên.

“Đúng vậy, nhìn thái độ không tôn trọng người khác, không phải là muốn cưới chị sao? Nhưng em nhìn thấy thái độ của anh ta là không muốn kết hôn.” Ngô Khải cũng nói.

“Lập Nhân, ông nói ...” Bà Ngô cũng cảm thấy không tốt, muốn bàn bạc cùng với chồng.

“Chẳng lẽ ba không nhận ra thái độ người nhà họ Tần không tốt sao. Vấn đề là, hiện tại ba con ... phải nịnh nọt người ta.” Ông Tần cũng khó chịu trong lòng “Tình trạng của công ty chúng ta hiện nay con cũng biết rồi đấy, nếu không hợp tác được với Tần thì, sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.”

“Nghiêm trọng như vậy rồi sao?” Bà Ngô hỏi.

“Nếu không nghiêm trọng thì tôi cần gì phải ở đây cho người ta cười vào mặt!” Chú Hai nhà họ Ngô tức giận nói.

“Ba ...” Ngô Chi Chi do dự rồi nói “Ba, con không phản đối liên hôn, nhưng nhà họ Tần có hai con trai cơ mà, có thể ...”

“Con nói con trai thứ hai nhà họ Tần? Cậu ta nếu muốn kết hôn thì con gái các nhà danh giá phải xếp hàng từ đây tới công đi, làm gì có chỗ cho chúng ta xen vào.”

“Chi Chi là chúng ta cũng tốt mà” Bà Ngô không đồng ý, nói.

“Tôi không nói con gái chúng ta không tốt. Nhưng nhà người ta coi thường chúng ta.... Tóm lại, ngày mai tôi sẽ cho người tìm hiểu con trai lớn nhà họ Tần thường làm những gì, Chi Chi, con chủ động tìm cơ hội tiếp xúc với cậu ta.”

“Dạ” Ngô Chi Chi không tình nguyện, đáp.

“Còn cháu ... Cháu tới đây làm gì?” Chú Hai nhà họ Ngô nhìn Ngô Đồng, quát.

“Chú Hai, cháu không cố ý, cháu không biết hôm nay chị họ đi xem mắt.” Ngô Đồng chột dạ đáp “Thực tình là do không gặp được chú, không còn cách nào nên khi vừa nhìn thấy chú là cháu không suy nghĩ mà đến đây”.

“Chú biết cháu muốn nói gì. Tiểu Nguyên bị bệnh, chú cũng rất lo lắng, đau lòng, nếu như thiếu viện phí, chú có thể ...”

“Chú Hai, tiền viện phí không thiếu, nhưng tiểu Nguyên cần ghép tủy. Cháu đã đến bệnh viện kiểm tra, tủy của cháu không thích hợp, bác sĩ đề nghị ...”

“Cháu là chị ruột của nó, tủy của cháu không phù hợp thì những người họ hàng như chúng ta chắc chắn cũng không phù hợp.” Bà Ngô ngắt lời Ngô Đồng muốn nói.

“không phải đâu thím Hai. Cháu đã hỏi bác sĩ, là người có quan hệ họ hàng thì tỉ lệ tủy phù hợp vẫn tương đối cao. Mặc dù tủy của cháu không hợp,

nhưng mọi người có khả năng phù hợp, nhất là chú Hai ...”

“Chú của cháu đã lớn tuổi, không chịu được phẫu thuật cấy ghép tủy. Tính mạng của em cháu quan trọng, còn tính mạng của chú Hai cháu không phải là tính mạng hả?” Bà Ngô mắng Ngô Đồng.

“không phải đâu thím Hai, cháu đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói phẫu thuật cấy ghép tủy không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của người hiến tặng. ...”

“Tất nhiên bây giờ em sẽ nói như vậy. Em nói như vậy chỉ để nhà chị đồng ý hiến tủy cho tiểu Nguyên.” Ngô Chi Chi nói.

“Em không lừa mọi người. Em thực sự đã hỏi ý kiến của bác sĩ. Nếu ảnh hưởng đến sức khỏe mọi người, em sẽ không dám nói.” Ngô Đồng sốt ruột nói “Chú Hai, tình trạng bệnh của tiểu Nguyên đã xấu đi, bệnh viện vẫn luôn tìm nhưng mà không tìm được tủy thích hợp. Chú và chị họ, em họ là hy vọng cuối cùng của gia đình cháu. Chú đã nhìn chị em cháu lớn lên, chú giúp tiểu Nguyên đi mà.”

“Đồng Đồng, không phải là chú không muốn giúp nhưng tủy của chú cũng chưa chắc là phù hợp.” Chú Hai nhà họ Ngô thấy Ngô Đồng khóc nước nớc, cũng cảm thấy không nỡ.

“không sao, chỉ cần chú đi kiểm tra, dù không phù hợp, cháu cũng mang ơn chú cả đời.” Ngô Đồng thành khẩn nói.

Bà Ngô thấy chồng mềm lòng thì kéo chồng qua một bên, nói “Sức khỏe của ông đã không tốt, phẫu thuật cấy ghép tủy đâu phải đơn giản, tình hình của công ty lại như vậy, nếu ông có chuyện gì thì mẹ con tôi phải làm sao.”

“...” Chú Hai nhà họ Ngô suy nghĩ một lúc rồi xoay người nói với Ngô Đồng “Ngày mai chú Hai sẽ cho người đưa cho cháu ít tiền, mua thuốc bổ, đồ ăn ngon cho tiểu Nguyên. Có lẽ tiểu Nguyên sẽ chờ được người có tủy phù hợp.”

“Chú Hai, cháu không cần tiền. ...”

“Chú Hai còn công chuyện, đi trước.” nói xong, chú Hai nhà họ Ngô liền tránh Ngô Đồng, đi ra cửa.

Ngô Đồng muốn đuổi theo nhưng bị bà Ngô ngăn lại “Ngô Đồng, thím Hai nói cho cháu biết, làm người không thể ích kỷ như thế. Tiểu Nguyên là người thân của cháu thì chú Hai cũng là người thân của cháu. Và lại chú Hai còn phải lo lắng cho gia đình chúng ta. Từ nay về sau, cháu đừng tìm chú Hai nữa.”

“Thím Hai, thím giúp cháu đi mà. Nếu thím đồng ý thì thím muốn cháu làm gì cũng được.”

Cửa bị đóng sầm trước mặt, Ngô Đồng chống tay lên cửa, nhưng cuối cùng không đuổi theo, nước mắt không ngừng tràn ra, lăn dài trên má.

“Tiểu Nguyên, em đừng lo lắng. Nhất định chị sẽ không từ bỏ. Chị sẽ tìm ra được biện pháp cứu em”

Hoàn Sơn Phi Thúy, nhà họ Tần

“Con hôm nay làm sao vậy?” Mẹ Tần tức sôi ruột, quát Tần Qua.

“Mẹ sao lại tức giận dữ vậy? không phải con đã chọn xong rồi sao?” Tần Qua khó hiểu, hỏi.

“Chọn cái gì mà chọn. Con cố ý chọc mẹ phải không, mẹ giới thiệu con gái nhà họ Ngô, con lại tùy tiện chọn người không có liên quan làm gì.”

“cô ấy không phải người hà họ Ngô?” Tần Qua kinh ngạc nói.

“anh, cô ấy là cháu của Tổng giám đốc Ngô.” Tần Hoài giải thích.

“thì cũng là người nhà họ Ngô cả mà, dù sao cũng là liên hôn, con gái hay cháu gái thì có gì khác nhau.” Tần Qua hỏi ngược lại.

“Vậy ý con là, con thực sự vừa ý cháu gái nhà họ Ngô.” Ba Tần nãy giờ ngồi im, bỗng nhiên lên tiếng.

“Nhìn cũng vừa mắt, Phi Phi cũng không ghét cô ấy.” Tần Qua nói.

Ba người nhà họ Tần nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, hai người đều không ghét là được rồi, mặc dù họ cũng không nhìn ra được là Phi Phi ghét hay không ghét.

Truyện này có vẻ không hấp dẫn các bạn lắm thì phải. Nhưng các bạn cứ đọc đi nhé, không phải hối hận đâu. Tần Đại thiếu càng ngày càng dễ thương, bé Phi Phi cũng rất mạnh dạn nha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

một tuần sau, tòa nhà Tần thị

Chú Hai nhà họ Ngô ngồi trong phòng họp, tâm trạng vừa căng thẳng vừa chờ mong, liên tục nhìn cửa ra vào chờ Tần Hoài đến.

Bước đến thay ly cà phê, thư ký Lưu nói “Tổng Giám đốc Ngô, ông chờ một lát. Tổng giám đốc sắp họp xong rồi, khoảng chừng mười phút nữa là đến.”

“Vâng, tôi không sao.” Chú Hai hơi lúng túng, ngồi xuống.

Thư ký Lưu về phòng thư ký, hỏi trợ lý Anna “Phương án hợp tác với Công ty thực phẩm Ngô thị chuẩn bị xong chưa?”

Anna tìm tài liệu đưa cho thư ký Lưu “đã chuẩn bị xong lâu rồi ạ. Nhưng mà chị Lưu, Tổng Giám đốc Ngô muốn bàn chuyện hợp tác sao không thấy nhân viên đi theo?”

Anna đã làm việc ở Tần thị được ba năm, phần lớn các trường hợp hợp tác kinh doanh như vậy, hai bên đều cử nhiều người đến bàn bạc, đây là lần đầu tiên thấy chỉ có một mình ông chủ đến.

“Có hợp tác được hay không còn phải xem nhiều yếu tố khác nữa.” Thư ký Lưu nói có chút ý tứ sâu xa.

“Có phải giống như lời đồn mấy bữa nay, lần này hợp tác là liên hôn cho Tần Đại thiếu gia.” Anna với vẻ mặt đã phát hiện ra sự thật, nói.

“nói ít, làm nhiều đi.” Thư ký Lưu mắng, thật là, lời đồn này là ai truyền ra vậy.

một lúc sau, Tần Hoài đến, thư ký Lưu lập tức đứng lên, nói “Tổng Giám đốc Tần, đây là phương án hợp tác với Ngô thị. Tổng Giám đốc Ngô đã đến từ một tiếng trước, đang chờ ở phòng họp số hai.”

“Ừ”. Tần Hoài cầm tài liệu, cũng không lật xem, xoay người đi đến phòng họp số hai.

Chú Hai nhà họ Ngô chờ đợi cả tiếng đồng hồ, cuối cùng nhìn thấy Tần Hoài thì kích động đứng lên “Chào Tổng Giám đốc Tần!”

“Xin lỗi, để Tổng Giám đốc Ngô chờ lâu.” Tần Hoài áy náy nói.

“không sao, là tôi đến sớm.” Chú Hai nói, liếc nhìn tài liệu trên tay Tần Hoài.

Tần Hoài cười không nói, ngồi xuống đối diện chú Hai nhà họ Ngô, để tài liệu xuống bên cạnh mình “Tổng Giám đốc Ngô, phương án hợp tác của ông chúng tôi đã thảo luận qua, khả năng tiến hành hợp tác rất cao. Chúng tôi cũng rất muốn được thực hiện.”

“Vậy tốt quá. Được hợp tác với Tần thị là vinh hạnh của chúng tôi.” Hai mắt của chú Hai sáng lên, tâm tình có chút kích động.

“Nhưng mà ....” Tần Hoài bỗng nhiên nói.

“Có vấn đề gì sao?” Chú Hai thấp thỏm hỏi.

“À, ông đừng lo lắng. Chúng ta bên cạnh quan hệ hợp tác còn có quan hệ thông gia, đã thân lại càng thêm thân mới đúng.” Tần Hoài cười nói “Mẹ tôi chỉ muốn thứ tư tuần này mời cô Ngô Đồng đến nhà chúng tôi ăn bữa cơm nhạt, xem như là tìm hiểu lẫn nhau.”

“Ngô Đồng?” Chú Hai kinh ngạc nói “Nó ...”

“Có vấn đề gì sao?” Tần Hoài cười hỏi, ngón tay như lơ đãng gõ nhẹ vào tập tài liệu phương án hợp tác.

Chú Hai nhà họ Ngô kinh ngạc trong giây lát, sau đó kịp nhớ đến lời của Tần Đại thiếu gia đã nói trước khi rời đi. Chú Hai nhà họ Ngô biết, nhà họ Tần muốn thay người, đối tượng xem mắt đối thành cháu gái mình – Ngô Đồng.

“Được, chúng tôi nhất định sẽ đến.”

“Tốt, vậy cuối tuần tôi sẽ cử người đến Ngô thị cùng ông bàn phương án hợp tác cụ thể, nếu không phát sinh ngoài ý muốn, lần giải ngân đầu tiên sẽ được thực hiện.”

“Được”. Trong lòng chú Hai nhà họ Ngô biết rõ, có người tới Ngô thị hay không, việc hợp tác có thành hiện thực không cũng phải chờ xem kết quả của bữa cơm tối thứ tư tuần này.

Tần Hoài đích thân tiễn người ra cửa, sau đó quay lại văn phòng đưa tài liệu về phương án hợp tác cho trợ lý đặc biệt của mình là Lâm Vi, nói “Cậu phụ trách dự án hợp tác cùng Ngô thị đi, cuối tuần mang đến cho luật sư Chu coi. Còn nhớ lần trước tôi đã dặn dò gì cậu không?”

“anh yên tâm, điều khoản kèm theo tôi đã sớm dự thảo ra đây.” Lâm Vĩ cầm một tờ giấy đưa cho Tần Hoài.

Tần Hoài cầm lấy, đọc lướt qua, thái độ tương đối hài lòng.

Chú Hai nhà họ Ngô ngồi trong xe, dọc đường luôn suy nghĩ chuyện này phải làm sao bây giờ. Khi lái xe dừng xe trước cửa công ty cũng không thấy ông ta nhúc nhích gì.

“Ông chủ, đã đến công ty rồi ạ.” Người lái xe chờ không được, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừ, tôi biết rồi.” Chú Hai liếc nhìn tòa cao ốc, từ tầng hai mươi đến tầng hai mươi ba là trụ sở của Công ty Ngô thị, bên trong có mấy trăm nhân viên đang làm việc, là tâm huyết cả đời của ông ta. “Chờ tôi đi về nhà.”

“Vâng” Mặc dù không hiểu vì sao ông chủ thay đổi ý định nhưng người lái xe vẫn quay xe đi về nhà.

Nhà họ Ngô, thím Hai thấy chồng giờ này đã về nhà, thì ngạc nhiên hỏi “Sao giờ này ông đã về nhà?”

“Tôi vừa từ Tần thị về.” Chú Hai cảm thấy hơi mệt mỏi, ngồi vào ghế salon.

Thím Hai nghe chồng vừa từ Tần thị về thì lo lắng hỏi “Sao rồi? Đàm phán hợp tác có thành công không?”

“Tần thị vẫn giữ ý định hợp tác với chúng ta.” Chú Hai đáp “Chỉ là đối tượng muốn liên hôn không phải là Chi Chi.”

“không phải là Chi Chi? không phải ông nói là Tần thị muốn tìm vợ cho con trai lớn nhà họ Tần nên mới đồng ý hợp tác với chúng ta sao? không cần Chi Chi đi liên hôn mà vẫn muốn hợp tác với chúng ta, có chuyện tốt như vậy sao?”

“Họ không muốn Chi Chi vì đã vừa ý với Ngô Đồng.”

“Cái gì?” Thím Hai kinh ngạc kêu lên “Ngô Đồng? Sao lại có Ngô Đồng ở đây?”

“Bà đã quên lần trước ở khách sạn, con trai lớn nhà họ Tần đã nói trước khi đi rồi sao” Chú Hai tự giễu nói “Chúng ta không coi chuyện đó là thật, nhưng người nhà họ Tần là nghiêm túc.”

“Làm sao bây giờ? Con bé Ngô Đồng không phải là một đứa dễ nghe lời.” Thím Hai lo lắng nói.

“Bà Tần muốn mời Ngô Đồng đến nhà ăn cơm tối, sau đó đến cuối tuần Tần thị mới cử người chính thức đến bàn phương án hợp tác với chúng ta.” Chú Hai nói xong, thoáng nhìn vợ mình.

“Họ muốn là?” Thím Hai cũng kịp thời phản ứng lại, vỗ bàn một cái đứng dậy “Để tôi đi tìm gặp Ngô Đồng.”

“Sau đó thì sao? Chúng ta nói chuyện với con bé như thế nào?” Chú Hai hỏi “Bà đừng quên chúng ta đã đối xử với con bé như thế nào.”

“Vị trí con dâu cả nhà họ Tần cũng đâu làm con bé tủi thân, chứ không chỉ có mình nó thì làm sao mà có được nhà chồng như thế.”

“Bà cho rằng ai cũng tham giống bà hả?”

“Vậy phải làm sao? Nếu không phải tự nhiên nó xuất hiện ở đó thì sự việc đâu như bây giờ.” Thím Hai tức giận nói.

“Cũng không khác nhau lắm, cùng lắm thì Tần Đại thiếu gia không vừa ý Chi Chi, hôm nay chúng ta biết không thể hợp tác với Tần thị mà thôi.” Chú Hai hiểu rõ hơn vợ mình, cho dù nhà họ Tần muốn liên hôn, nhưng quan trọng là con trai lớn nhà họ Ngô phải đồng ý, nếu không đã không có việc sắp xếp xem mắt tại khách sạn. Tóm lại, vẫn là anh ta không vừa ý con gái nhà mình.

“Chi Chi nhà chúng ta chỗ nào cũng tốt hơn Ngô Đồng, con trai lớn nhà họ Tần đúng là không có mắt ...”

“Bây giờ nói những lời này thì có tác dụng gì?” Chú Hai nhà họ Ngô ngắt lời chửi rủa của vợ.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Hay là từ bỏ việc hợp tác.”

“không được, không phải ông nói là công ty không còn chống đỡ được bao lâu sao?”

“Vậy cũng chỉ có thể đi thuyết phục Ngô Đồng.” Chú Hai nhà họ Ngô nhìn vợ, nói “Bà điện thoại kêu Chi Chi và Ngô Khải về nhà, ngày mai chúng ta đến bệnh viện.”

Môi thím Hai nhà họ Ngô giật giật, nhưng cuối cùng không nói gì nữa.

Ngày thứ hai, trong vườn hoa của bệnh viện An Khang, Ngô Đồng đẩy xe cho Tiều Nguyên đi dạo hoa viên.

“Chị, mặt trời lên cao rồi. Chúng ta qua bên kia ngồi đi.” Tiểu Nguyên chỉ chòi nghỉ mát cách đó không xa, nói.

“Được” Ngô Đồng đẩy em trai vào chòi nghỉ mát.

“Chị uống chút nước đi” Tiểu Nguyên đau lòng nhìn mặt chị gái hơi tái nhợt.

“Cám ơn em” Ngô Đồng cười, cầm chai nước suối.

“Chị, gần đây chị vất vả quá, không cần ngày nào cũng đến bệnh viện lo cho em. Có thời gian thì nghỉ ngơi nhiều một chút, nhìn chị gầy đi rồi, da dẻ cũng không tốt như trước.” Tiểu Nguyên cười “Làm mình xấu đi, coi chừng không tìm được bạn trai.”

“Em còn nhỏ mà biết cái gì.” Về mặt Ngô Đồng có chút ghét bỏ.

“Em nhỏ đâu mà nhỏ, cũng đủ tuổi học đại học rồi...”

“Đúng thế, nếu Tiểu Nguyên không bị bệnh, hiện giờ em có thể đi học đại học rồi”. Ngô Đồng những ngày qua chỉ biết bắt lực nhìn em trai từ chàng trai rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, dần dần trở nên gầy yếu như bây giờ.

một khuôn mặt đẹp trai với mái tóc ngắn, vì phải xạ trị mà đã rụng hết tóc.

“Chị, em không sao, bác sĩ cũng nói, em đang hồi phục rất tốt mà.” Tiểu Nguyên thấy cảm xúc của chị gái chùng xuống, vội vàng an ủi.

“Đúng vậy em nhất định không sao hết. À, quên nói với em, lần trước chị gặp chú Hai, chú đã đồng ý đến thử xét nghiệm. Nhưng dạo này công việc của chú hơi bận nên không đi được. Khi nào chú sắp xếp ổn thỏa sẽ đi làm xét nghiệm ngay.” Ngô Đồng động viên em trai, dù thế nào đi nữa, chú Hai và người nhà là hy vọng cuối cùng của Tiểu Nguyên, Ngô Đồng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Ngô Đồng nhớ lại lời của bác sĩ đã nói cách đây nửa tháng, ánh mắt càng thêm kiên định.

“Ngô Đồng, bệnh của em cháu ngày càng nặng thêm. Nếu không tìm được tùy thích hợp thì thời gian còn lại không quá hai tháng đâu. Chú đề nghị cháu ngừng việc điều trị bằng hóa chất đi.”

“Chú Hai?” Tiểu Nguyên đối với người chú này cũng không còn nhớ rõ ràng, khi còn nhỏ, do còn có ông nội nên hai nhà cũng thường qua lại. Nhưng từ khi ông nội qua đời thì ít liên lạc đi. Gần nhất gặp là khi ba mẹ qua đời vào ba năm trước.

“Đúng vậy, chú Hai nghe tin em bị bệnh cũng rất lo lắng” Ngô Đồng cười nói “Bác sĩ đã nói, khả năng tương thích tùy của người có quan hệ họ hàng rất cao, em chắc chắn không có việc gì.”

“Dạ” Dù là thật hay giả, Tiểu Nguyên cũng không muốn làm chị gái lo lắng, nên vui vẻ gật đầu.

“Chúng ta về phòng đi.” Ngô Đồng sợ em mệt mỏi, đẩy xe lăn đi về phòng bệnh.

Chẳng qua giờ phút khi đẩy cửa vào phòng bệnh, nhìn thấy người trong phòng, hai chị em đều sững người lại.

“Chú Hai, thím Hai...” Ngô Đồng kinh ngạc một lúc mới nói.

“Chào cháu, Ngô Đồng” Chú Hai gật gù đầu, vừa thân thiết nhìn Tiểu Nguyên, nói “Tiểu Nguyên hả, xin lỗi cháu, cháu bị bệnh lâu rồi mà hôm nay chú mới đến thăm cháu được.”

“Cháu chào chú Hai, thím Hai, chị họ, anh họ, Cám ơn mọi người đã đến thăm cháu” Tiểu Nguyên cười chào hỏi.

“Chú thím không chỉ đến thăm cháu. Chú Hai nghe nói cháu cần tìm người có tùy phù hợp để ghép nên đã gọi anh chị họ cùng đến để kiểm tra, đặc biệt là gọi anh họ cháu đang ở nước ngoài nhanh chóng trở về.” Thím Hai nhân cơ hội nói.

Tiểu Nguyên thực sự cảm động, Ngô Đồng thì hơi khiếp sợ nhìn một nhà chú Hai. Mới đây, thái độ của nhà chú Hai như thế nào, cô vẫn hiểu được, sao bỗng nhiên lại thay đổi như thế này.

Cho đến khi thử máu xong, Ngô Đồng cũng không biết phải có thái độ như thế nào.

“Kiểm tra phải mất một tuần, tuy nhiên tình trạng bệnh của Tiểu Nguyên tương đối khẩn cấp nên chúng tôi sẽ ưu tiên trước, chắc là thứ hai sẽ có kết quả, hy vọng là kết quả tốt”. Bác sĩ nói xong, gật đầu rồi rời đi.

“Chú Hai, cháu thay mặt Tiểu Nguyên cám ơn chú và gia đình” Ngô Đồng đến trước mặt nhà chú Hai, cúi đầu thật sâu.

“Đều là người nhà cả, cháu đừng khách sáo như vậy.” Chú Hai đỡ Ngô Đồng dậy, sau đó liếc mắt nhìn vợ.

“Đúng vậy, Ngô Đồng, cháu cũng quá khách sáo rồi”. Thím Hai cũng nói.

“Vậy là xong rồi phải không? Con đi được chưa?” Ngô Chi Chi không vui nói. Ngô Khải thì nhún vai tỏ ý không sao.

“Vậy cháu chăm sóc cho Tiểu Nguyên đi, cuối tuần chúng ta quay lại.”

“Vâng”. Đối với việc nhà chú Hai đến để kiểm tra độ tương thích của tùy sống, Ngô Đồng rất cảm kích nên không quan tâm tại sao Ngô Chi Chi có vẻ mặt không vui. cô ân cần tiễn nhà chú Hai ra đến cổng bệnh viện.

Người nhà chú Hai ngồi trên xe, vẻ mặt căng thẳng. Ngô Chi Chi nói thẳng “Nếu kết quả phù hợp, sẽ phải làm phẫu thuật rút tùy sao? Con nghe nói rất đau đó”

“Phải đến thứ hai mới có kết quả mà. Nếu chị không muốn rút tùy thì chị đi theo đuổi cho được Tần Đại thiếu đi.”

“Chị không thích anh ta đâu, thật là một người thô lỗ. Chị em chỉ thích các chàng trai nho nhã, phong độ, như Tần nhị thiếu còn tạm được.”

“Nhưng đáng tiếc là anh ta không vừa mắt chị.” Ngô Khải chế giễu.

“Em không sợ sao?”

“Em không sao, em không phản đối việc hiến tùy. Do mẹ và chị không đồng ý nên em không nói mà thôi. Em cũng định cuối tuần lên đến bệnh viện kiểm tra.”

“Con..” Thím Hai vừa nghe con trai có ý định này thì muốn mắng con.

“Được rồi, cãi nhau thì giải quyết được cái gì” Chú Hai quát lên, rồi cuộc trong xe yên tĩnh.

Ông ta nghĩ hiện Ngô Đồng cũng mong muốn kết quả kiểm tra tìm được tùy tương thích.

“Nếu có kết quả xét nghiệm tùy tương thích, ba mẹ nói sao với chị họ?” Ngô Khải không nhịn được hỏi tiếp “Con cảm thấy nhà mình làm vậy giống như là đục nước béo cò”.

“Câm miệng!” Thím Hai trợn mắt quát con trai.

Con bé Ngô Đồng này, đồng ý là đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, tùy của người ta không phải là cho không.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tần Qua lái xe Jeep vừa sửa xong, về đến Hoàn Sơn Phi Thúy thì đã muộn.

“anh” Tần Hoài đã nghe thấy tiếng xe của anh trai nhà mình, chờ người đến gần mới gọi to.

“Tần Hoài, trễ rồi sao em còn chưa đi ngủ? Mai không phải đi làm sao?” Tần Qua kinh ngạc nhìn đồng hồ, đã rạng sáng rồi, theo lý thuyết thì với đồng hồ sinh học khỏe mạnh gần như biến thái của em trai, nó phải ngủ từ sớm rồi chứ.

“Em là ông chủ, có đi làm hay không cũng không ai dám có ý kiến gì.” Tần Hoài lắc lắc ly rượu vang trong tay mình, mời “anh muốn uống một ly không?”

Tần Qua nhú mày, nhét chìa khóa vào túi quần, đến ngồi đối diện với Tần Hoài.

Tần Hoài rót cho Tần Qua ly rượu vang, Tần Qua bung lên uống một ngụm, cau mày “Những người đi du học nước ngoài giống như em, sao ai cũng thích uống rượu vang vậy?”

“Em thì thích cảm giác khi uống nó, người khác sao lại thích thì em không biết.” Tần Hoài giải thích.

“Cảm giác gì? Uống không ngon chút nào, uống rượu để mới là đàn ông đích thực. Để bữa nào anh kiểm một bình nguyên chất về”. Tần Qua không đồng ý nói.

“anh!” Tần Hoài không biết nói gì, anh có thể hứa theo nói cùng anh trai nhưng anh biết anh trai mình sẽ phát hiện mình không thật lòng.

“À, ... sống cùng với bọn họ lâu rồi, nói chuyện theo thói quen.” thật ra, Tần Qua đã phát hiện từ lâu, người nhà mình không thích ứng được khi anh có lời nói và hành động quá bình dân, thô lỗ. Mặc dù không nói nhưng cũng không giấu được ánh mắt của mình.

Bọn họ là ai, Tần Hoài biết rõ. Từ khi anh cả tham gia quân đội, tình cảm hai anh em có chút lạnh nhạt, không giống như khi còn nhỏ cùng nhau nói phét, cùng chơi bóng hoặc bàn luận về con gái. Nhiều khi Tần Hoài cảm thấy anh cả đối với đồng đội còn thân thiết hơn so với người em ruột là anh đây.

“anh, vì sao hồi đó anh lại đi bộ đội đặc chủng?”

“anh vào trường quân đội, không đi lính đặc chủng thì đi cái gì nữa?” Tần Qua khó hiểu nhìn Tần Hoài.

“Cũng đúng” Tần Hoài cười nói “Nhưng em cảm thấy từ khi trở về, anh thay đổi nhiều. Trước đây chúng ta có nhiều sở thích chung”

“VẬY em thấy đó là do tính cách của người lính, hay do là anh bị bệnh mà có?” Tần Qua lắc lắc ly rượu, không đề ý nói.

“anh, anh đã khỏi hẳn rồi mà.”

Tần Hoài không thích Tần Qua lúc nào cũng nghĩ mình bị bệnh.

“Mọi người lúc nào cũng muốn tẩy não anh” Tần Qua tự giễu, nói “Nếu anh đã khỏi hẳn, mọi người sao phải đối xử với anh dè dặt, mẹ còn sắp xếp cho anh đi xem mắt.”

“anh!” Tần Hoài không muốn nghe anh trai mình nói như vậy.

“anh biết em muốn nói gì. thật ra khi về nhà, anh cũng biết mình và mọi người không hợp nhau.”

“anh, đây là nhà anh, là nơi anh sống từ nhỏ đến lớn.” Tần Hoài không nhịn được hét lên, anh rất không thích khi anh cả coi bản thân là người ngoài.

“Em sao thế? nói nhỏ một chút ...” Tần Qua giật mình, đưa tay ấn nhẹ “Đừng kích động.”

“Em không muốn nghe anh nói như vậy nữa đâu. Gì mà không hợp nhau chứ? Tại sao lại không hợp nhau?”

Tần Qua đã lâu không thấy em trai mình biến đổi nét mặt, đặc biệt kể từ khi nó tiếp quản Tần thị, luôn luôn là bộ dạng mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, làm người khác nhìn mà ngứa mắt.

“Đừng phiền não, nói chung thì anh và em cũng không giống nhau.” Tần Qua cười khổ, lại rót cho mình một ly rượu.

Tần Hoài thực ra rất muốn hỏi, cuối cùng vì xảy ra chuyện gì mà làm cho một người cương nghị, dũng cảm, phóng khoáng, thần thần là anh trai nhà mình trước đây biến thành bộ dạng như bây giờ.

“Về sau mọi việc trong nhà phải nhờ đến em, cả chuyện công ty cũng thế ...”

“Nếu anh muốn vào công ty ...”

“Đừng.” Tần Qua giơ tay ngắt lời “anh còn trông cậy vào việc hưởng lợi tức để sinh hoạt khi già đi đó, để anh vào làm trong công ty ... em cũng biết rồi đó.”

Tần Hoài nghĩ nghĩ, lại hỏi “Chúng ta không nói đến việc công ty nữa, còn Phi Phi đâu? anh không muốn cho nó đi học ở trường chuyên biệt thật sao?”

“anh nói rồi, Phi Phi không bị bệnh, nó chỉ không muốn nói chuyện mà thôi.” Giọng Tần Qua đột nhiên lạnh xuống “Sao vậy, chẳng lẽ là con gái nhà họ Ngô có ý kiến gì với Phi Phi?”

“không phải” Tần Hoài nói “anh, anh thật sự muốn kết hôn sao?”

“không phải là em đã chuẩn bị hợp đồng sẵn rồi sao?”

“Hợp đồng như thế nào em không quan tâm, dù mất đi năm trăm triệu đối với em cũng không sao. Vì mẹ nói anh muốn kết hôn nên em mới có ý định liên hôn thương mại. Nhưng dù sao, em cũng muốn biết ý nghĩ thực sự của anh.”

“Mẹ không sai, đúng là anh đồng ý kết hôn” Tần Qua cười “Bác sĩ tâm lý cũng đề nghị anh kết hôn, khuyến khích anh yêu đương. Chẳng qua để tự anh tìm bạn gái, chắc là không biết đến khi nào. Liên hôn là phương pháp trực tiếp nhất, nhanh chóng nhất, anh không phản đối. Người đã gặp qua, xem như nhìn thuận mắt. Thực ra anh cũng không có yêu cầu gì, là do mẹ muốn lựa chọn người có điều kiện tốt. anh còn sợ người ta gả đến đây hai ngày đã khóc lóc đòi ly hôn.”

“không có chuyện đó đâu.” Tần Hoài kiên định nói.

“Hy vọng là thế.”

“Mẹ đã hẹn thứ tư tuần này cô Ngô đến nhà ăn cơm”

“Ừ, lúc đó anh sẽ về sớm. Dù sao cũng là vợ tương lai mà.”

Thứ hai

Nhà người họ Ngô tập trung, khuôn mặt của ai cũng đầy chờ mong biết kết quả kiểm tra độ tương thích của tủy sống. Cuối cùng, cánh cửa của phòng xét nghiệm cũng mở ra, bác sĩ phụ trách mặt đầy ý cười bước ra “Chúc mừng mọi người, trong ba mẫu xét nghiệm thì có một mẫu có kết quả tương thích tủy sống với bệnh nhân, đó là của Ngô Khải.”

Ngô Đồng nghe bác sĩ nói xong, nước mắt liền chảy ra, nắm tay Tiểu Nguyên xúc động, nói năng lộn xộn “Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên em nghe thấy không? Có kết quả tương thích rồi.”

“Dạ, em nghe rồi.” Thấy được hi vọng mình được chữa khỏi, không có bệnh nhân nào là không vui.

Hai vợ chồng chú Hai nhìn nhau, trong mắt lóe lên tia tính toán.

“Tiểu Khải, chị cảm ơn em, thực sự ...” Ngô Đồng quay ra nắm tay Ngô Khải, lại xúc động nói.

“không có gì, không có gì. Dù sao khi còn nhỏ em cũng chơi cùng với Tiểu Nguyên. Có thể cứu Tiểu Nguyên, em rất mừng.” Ngô Khải cười ha ha nói.

“Tôi biết mọi người đang rất vui mừng, nhưng tình trạng của Tiểu Nguyên không thể chờ đợi thêm được nữa.” Bác sĩ quay qua nói với Ngô Khải “Nếu như quyết định hiến tủy, còn phải làm một số kiểm tra nữa, cậu cũng phải nằm viện mấy ngày.”

“Bác sĩ, khi nào thì làm phẫu thuật”. Thím Hai hỏi.

“À, nếu như mọi việc thuận lợi, thì cuối tuần này có thể tiến hành phẫu thuật”.

“Nhanh vậy sao?” Thím Hai ghen ngào nói.

“không sớm đâu, dù sao tình trạng của bệnh nhân cũng không lạc quan lắm đâu”. Bác sĩ điều trị lại dặn dò mấy câu nữa, sau đó bận rộn rời đi.

Ngô Đồng đưa em trai về phòng bệnh, trước khi ra về, chú Hai dặn Ngô Đồng tối nay đến nhà ông ta có chuyện để bàn bạc. Ngô Đồng không suy nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng.

Tám giờ tối, tại phòng khách biệt thự nhà họ Ngô

Ngô Đồng ngồi đối diện với chú Hai về mặt không thể tin được “Chú Hai, chú nói vậy là có ý gì ...”

“Để tôi nói với nó.” Thím Hai tiếp lời “Công ty của chú Hai cháu xảy ra vấn đề về vốn, cần phải hợp tác với Tần thị mới có khả năng thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng để Tần thị hợp tác, họ có điều kiện là phải liên hôn thương mại với con trai lớn nhà họ Tần. Lần trước ở khách sạn Đế Vương chính là để xem mắt.”

“Việc đó thì có quan hệ gì với cháu” Ngô Đồng khó hiểu hỏi.

“Sao lại không quan hệ, nếu không phải cháu tự tiện xông vào phòng, con trai lớn nhà họ Tần sẽ không xem trọng cháu. Bây giờ nhà người ta nói rõ là muốn cháu gả đến”.

“Chú Hai, ngày đó cháu không có cố ý quấy rầy. Cháu có thể đi gặp nhà họ Tần xin lỗi, giải thích rõ ràng. Huống chi cháu chỉ là cháu họ chú, nhà họ Tần và nhà họ Ngô liên hôn thương mại cũng không quan hệ lớn gì với cháu.”

“không được” Thím Hai lập tức lớn tiếng phản đối. Nếu Ngô Đồng thực sự đi giải thích, thì việc liên hôn thương mại cũng coi như xong.

“Nhưng sao cháu có thể cướp người mà chị họ thích?”

“Chỉ là liên hôn thương mại thôi, Chi Chi cũng không thích anh ta.” Thím Hai nói “Cho nên cháu không việc gì phải áy náy, yên tâm gả qua đó là được. Nhà họ Tần cũng được coi là nhà giàu có bậc nhất, có nhiều người muốn mà không được đấy.”

“Nhưng cháu chưa muốn kết hôn.”

“Vậy cháu ....” Cũng đừng nghĩ đến việc chúng ta sẽ hiến tủy, thím Hai chưa kịp nói nốt đã bị chú Hai giơ tay ngăn cản.

“Đồng Đồng, công ty của chú Hai thực sự đang gặp khó khăn, nếu không hợp tác được với Tần thị thì khả năng sẽ phá sản.” Chú Hai ý tứ sâu xa, nói “Lúc đầu việc này không có quan hệ gì với cháu, chúng ta dự định để Chi Chi đi liên hôn. Ngày đó cháu cũng thấy rồi đấy, nếu không phải cháu tự tiện xông vào, sự việc sẽ không phức tạp như vậy. Nhưng sự tình đã đến nông nỗi này, chú Hai hy vọng cháu giúp đỡ chú Hai cũng như nhà chú Hai giúp đỡ Tiểu Nguyên.”

Àm!

Giống như là giúp đỡ Tiểu Nguyên!

Giống như là giúp đỡ Tiểu Nguyên!

Khi chú Hai nói câu này, tựa như một quả bom dội vào đầu Ngô Đồng. Hai tay cô đều run lên, giọng nói cũng run rẩy theo “Ý của chú là,..... nếu cháu không giúp chú thì nhà chú cũng không hiến tủy cho Tiểu Nguyên nữa sao?”

“Chú không hy vọng chú cháu ta gặp phải tình huống tuyệt tình này.” Chú Hai thành khẩn nói.

“Con bé này, về mặt cháu như vậy là sao? Nhà họ Tần cũng không phải chỗ nước sôi lửa bỏng. Với lại chú của cháu làm sao có thể hại cháu ruột của mình.” Thím Hai thấy Ngô Đồng rơi vào hũ gạo còn không biết hướng thì nghiêm mặt “Nếu không phải do con trai lớn nhà họ Tần vừa ý cháu, cháu có muốn gả qua cũng không có cửa đâu.”

“Nếu con trai lớn nhà họ Tần không vừa ý cháu thì cũng không vừa ý chị họ, đúng không ạ!” Ngô Đồng lạnh lùng nói.

Ngô Đồng cũng không phải người không có đầu óc, từ thái độ chuyển biến đột ngột của nhà chú Hai với chị em mình, từ trốn còn không kịp đến chủ động đến bệnh viện làm kiểm tra tủy. Còn có thái độ lúc này của chú thím Hai, nếu thực sự mình đoạt cơ hội của chị họ, thì bọn họ còn khách sáo với mình như vậy sao. Mặc dù không biết tại sao nhà họ Tần lại muốn mình gả đến, nhưng chắc chắn họ không vừa ý chị họ.

“Đồng Đồng, chú biết việc này quá bất ngờ, nhưng Tiểu Nguyên cần phải được phẫu thuật sớm, công ty của chú cũng không đợi thêm được nữa.” Chú Hai nhà họ Ngô nói.

Quan hệ của Ngô Đồng với gia đình chú Hai cũng không thân thiết. Cha mẹ mình đều là giáo sư đại học, điều kiện gia đình không đến nỗi nhưng cũng chỉ là gia đình trung lưu, không thể so sánh với việc kinh doanh của nhà chú Hai. Thím Hai từ xưa đã có tính hay ganh ghen, khi còn nhỏ, chị họ cũng cãi nhau không ít lần với mình. Lần này nếu không phải là việc của Tiểu Nguyên thì hai gia đình cũng chẳng liên hệ gì với nhau.

Vì thế, người ta cũng chẳng có trách nhiệm gì mà phải giúp đỡ mình.

“Nếu như không có việc này, chúng ta cũng sẽ cứu Tiểu Nguyên, chỉ là...” Chú Hai còn muốn nói thêm để cho sự việc không giống như đang làm một cuộc giao dịch làm ăn.

“Chú Hai, chú không cần nói nữa. Cháu đồng ý.” Ngô Đồng bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Hai vợ chồng chú Hai thốt lên kinh ngạc, tựa như không nghĩ đến là Ngô Đồng sẽ dễ dàng đồng ý như vậy.

“Chú nói đúng, chú là chú của cháu, chúng ta là người một nhà. Nhà chú cứu Tiểu Nguyên, cháu rất biết ơn. đã vậy, công ty chú Hai gặp khó khăn, nếu cháu giúp được thì cháu sẵn sàng giúp đỡ.”

“Vậy tốt rồi.” Chú Hai hưng phấn nói.

“Nhưng trước khi Tiểu Nguyên làm phẫu thuật, cháu sẽ không kết hôn” Ngô Đồng bổ sung.

“Đó là tất nhiên. Nhưng thứ tư tuần này, bà Tần mời chúng ta và cháu đến nhà ăn cơm.”

“Ra vậy.” Trách không được chú Hai lại gấp gáp như vậy “Ngày đó cháu sẽ tới”.

Ngô Đồng ra về, thím Hai nói với chú Hai “Tôi đã nói là Ngô Đồng sẽ đồng ý mà. Nhà họ Tần là gia đình thế nào chứ, chỉ với một mình nó làm sao tìm được một người chồng tốt như vậy”

“Nếu con trai lớn nhà họ Tần thực sự tốt, còn cần phải liên hôn sao?”

“Hình như là có vấn đề về tâm thần.” Thím Hai nói “May mà cậu ta không vừa ý Chi Chi nhà mình. Mấy ngày trước tôi đã hỏi thăm được, nghe nói con trai lớn nhà họ Tần khi nóng giận lên sẽ đánh phụ nữ đó.”

“Bà câm miệng!” Chú Hai dằn mạnh chén trà xuống bàn.

Ngô Đồng ra khỏi cửa nhà họ Ngô, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy lác đác vài vì sao.

Thời gian qua vì chuyện của Tiểu Nguyên đã khóc nhiều rồi, không cần vì những người thân như vậy mà chảy nước mắt. thật ra coi đây là một cuộc giao dịch cũng rất tốt, coi như là không ai nợ ai.

Thay đổi khía cạnh suy nghĩ, người chồng tương lai của mình cũng coi như là một quý nhân. Nếu không phải anh ta vừa ý mình thì sao nhà chú Hai có thể đi cứu Tiểu Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ngô Đồng vừa từ phòng bệnh đi ra thì thấy Ngô Khải đang đứng phía ngoài phòng nhìn mình mỉm cười.

“Tiểu Khải, sao em lại ở đây?” Ngô Đồng hỏi

“Vừa nãy làm kiểm tra xong nên bây giờ mới có thời gian, em đến thăm Tiểu Nguyên một chút.” Ngô Khải nhìn vào phòng bệnh “Tiểu Nguyên đang ngủ hả chị?”

“Ừ, nó vừa chợp mắt được một chút.”

“Vậy mai em lại đến thăm nó.” Ngô Khải từ bỏ ý định tìm Tiểu Nguyên trò chuyện.

“Hôm nay Tiểu Nguyên cũng phải làm rất nhiều kiểm tra nên chị cũng không có thời gian hỏi thăm em. Có vất vả lắm không em?”

“Em không sao. Bận rộn đều là bác sĩ và y tá, mẹ thì làm chân chạy vặt, em chỉ phụ trách nằm hay ngồi phục vụ kiểm tra.” Ngô Khải cười cười, bỗng nhiên nhớ tới điều gì “Đúng rồi, chị họ, hôm qua chị đến gặp ba mẹ em có chuyện gì không?”

“không có gì” Ngô Đồng cười nhạt, đáp.

“Em còn lạ gì tính khí ba mẹ em, chắc chắn lại yêu cầu này nọ với chị.” Ngô Khải nói “Tiểu Nguyên cũng là em của em, chắc chắn em sẽ cứu nó.”

“Cám ơn em!” Nụ cười Ngô Đồng đã có vài phần ảm áp “Thực sự là không có việc gì đâu. Em cũng về nghỉ ngơi đi, chị phải về nhà một chút.”

“Vậy thì tốt, em về đây, tạm biệt.”

Ngô Đồng nhìn bóng lưng Ngô Khải chậm rãi rời đi, mặc dù có phải thực sự Ngô Khải không biết tính toán của chú thím Hai hay không, nhưng nhờ có những lời nói của Ngô Khải mà cuộc giao dịch lạnh lùng đó rốt cuộc cũng có một chút ấm áp.

Đảo mắt, thứ tư đã đến, từ sáng, thím Hai nhà họ Ngô đã dẫn Ngô Đồng đi chọn quần áo, trang điểm. Đối với hành động của thím Hai, Ngô Đồng cũng chỉ cười nhạt, không phản đối. Nhìn cô gái trang điểm xinh đẹp trong gương, Ngô Đồng bỗng có chút hoảng hốt, dường như thật lâu rồi mình chưa chú ý trang điểm bản thân mình như vậy.

“Phụ nữ ấy à, phải biết tự làm đẹp cho chính bản thân mình.” Người thợ trang điểm bỏ cây cọ đánh má hồng xuống, nhìn lần cuối tác phẩm của mình, hài lòng nói.

“Đúng vậy đấy.” Thím Hai nhà họ Ngô cũng gật đầu tán thành.

“Xong chưa cô?” Thím Hai vừa xem đồng hồ vừa hỏi.

“Dạ, xong rồi.” Người thợ trang điểm xoay chiếc ghế, đưa mặt Ngô Đồng quay về phía thím Hai “cô Ngô quả thực rất xinh đẹp.”

“Quả nhiên là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân” Thím Hai soi mói một lúc, dù giọng điệu có phần kì quái nhưng cũng bộc lộ phần lớn là hài lòng.

(nguyên gốc: người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào cái yên).

“Chúng ta đi được rồi chứ ạ?” Ngô Đồng đứng lên hỏi.

“đi thôi, xe chú Hai của cháu điều đến đã chờ trước cửa.” Thím Hai nói xong, quay đầu đi trước.

Ngô Đồng cười lễ phép, tạm biệt với người thợ trang điểm rồi mới đi theo thím Hai.

Nhân viên trợ lý nhìn hai người đi ra cửa, chạy đến tám chuyện “Nghe nói Tần thị và Ngô thị chuẩn bị liên hôn, chắc chắn là cô gái này. Nhưng mà ... sao về mặt cô ấy chẳng có một chút vui vẻ.”

“Gà cho người con trai lớn không phải là người con thứ hai đâu.” một trợ lý khác góp lời.

“Ôi, làm con gái của nhà giàu cũng chẳng sung sướng gì. Nhưng mà cô Ngô này quả thật là một cô gái xinh đẹp, đáng tiếc phải gả cho một anh lính thô lỗ, khô cần.”

Nhân viên trợ lý về mặt tiếc rẻ nói.

“Quan điểm của em như vậy là xưa rồi Diễm.” Thợ trang điểm cũng đi ra, nói “Thời nay, phụ nữ phải làm đẹp vì chính bản thân mình, phụ nữ làm đẹp vì

đàn ông là người nhu nhược và quá phụ thuộc.”

7 giờ tối tại biệt thự nhà họ Tần

trên bàn ăn lớn hình chữ nhật, hai nhà Tần, Ngô phân ra ngồi hai bên. Ngô Đồng ngồi đối diện với Tần Qua, ngồi bên cạnh Tần Qua chính là người có tiếng tăm lẫy lừng - Tần Hoài.

Có lẽ vì con trai lớn cuối cùng đã muốn kết hôn nên ông bà Tần rất vui vẻ, mà vợ chồng chú thím Hai lại tích cực lấy lòng nên bữa ăn trôi qua khá hài hòa.

“Ngô Đồng, nghe nói cha mẹ cháu đều là người trí thức hả?” Lần trước gặp mặt ở khách sạn, mẹ Tần chưa nhìn kĩ Ngô Đồng nên buổi tối hôm nay mẹ Tần đã âm thầm quan sát hồi lâu. Dáng dấp Ngô Đồng tươi tắn, đáng yêu, tính tình cũng tự nhiên, thoải mái, mẹ Tần rất hài lòng.

“Vâng, cha mẹ cháu đều là giáo sư đại học.” Ngô Đồng bỏ nửa xuống, mỉm cười.

“Vậy cháu là nhà dòng dõi Nho học rồi.” Mẹ Tần kinh ngạc nói.

“Bà Tần không biết đâu, không phải tôi nói khoác chứ, Ngô Đồng từ nhỏ thành tích học tập rất tốt, là gương cho mấy đứa nhỏ nhà khác, còn biết thời sao nữa.” Thím Hai cười, tiếp lời.

Ngô Đồng nhìn thím Hai khoe khoang, cười nhẹ nhưng không phản đối.

“Vậy hiện giờ cháu còn đi học không?” Ba Tần cũng hỏi.

“Dạ không ạ, cháu đã đi làm được 2-3 năm nay.” Ngô Đồng lễ phép trả lời.

“Đúng vậy, Ngô Đồng nhà chúng ta hiện là nhà thiết kế thời trang.” Thím Hai bổ sung “Tự mình mở một phòng thiết kế, cũng rất có tiềm năng”

“Ồ, đúng là tuổi trẻ tài cao.” Ba Tần không nhịn được, tán thưởng.

“Chú tịch Tần quá khen rồi ạ. Cháu chỉ mở phòng thiết kế ở nhà, chưa có lập văn phòng riêng.” không để thím Hai khen mình quá mức, Ngô Đồng vội vàng giải thích.

Nãy giờ vẫn yên lặng ăn cơm, thuận tiện quan sát ba người ngồi đối diện, Tần Qua bỗng nhiên bật cười nhẹ.

“Con cười cái gì?” Ba Tần cảm thấy con trai nhà mình có chút không lịch sự.

“không có gì. Con chỉ đang vui vẻ. không nghĩ vợ tương lai của con lại là một người tài giỏi như vậy.” Tần Qua nhìn Ngô Đồng, nhướn mày.

Ngô Đồng không hiểu ý cười trong mắt Tần Qua nên chỉ yên lặng mỉm cười.

Kết thúc bữa ăn tối, bỗng nhiên Tần Qua chủ động đề nghị được đưa Ngô Đồng về nhà. Mọi người trong nhà họ Tần ngạc nhiên muốn rút con mắt, đồng thời cũng rất vui mừng, mà chú Hai cũng không phản đối. Thế là Ngô Đồng ngồi lên xe Jeep của Tần Qua.

Bộ váy thanh nhã cùng sự bụi bặm của chiếc xe Jeep có vẻ không hài hòa, Ngô Đồng không biết vị công tử này vì sao chợt có ý định đưa mình về nhà, cô nói địa chỉ nhà, sau đó yên lặng ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Chiếc xe Jeep lao nhanh trong màn đêm, đi qua nửa thành phố, dừng lại trước khu chung cư nhà Ngô Đồng.

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.” Ngô Đồng lễ phép nói cám ơn, tự mình mở cửa xe bước xuống.

“cô Ngô.”

Ngô Đồng xoay người, thấy không biết khi nào Tần Qua đã xuống xe, đang đứng dựa vào đầu xe, nhìn mình mang vẻ mặt nghiền ngẫm.

“anh gọi tôi là Ngô Đồng cũng được.” Nếu như nhất định phải lấy nhau, vậy thì phải bắt đầu từ việc xưng hô cho gần gũi.

“Ngô Đồng?” Ngón tay Tần Qua lơ đãng gõ nhẹ lên thân xe, nói “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn.”

“Cho nên?” Ngô Đồng không hiểu hỏi.

“Cho nên ... cô đối với tôi ... Chồng tương lai của cô ... hiểu được bao nhiêu?”

“Tôi cần phải đặc biệt hiểu cái gì sao?”

“Tất nhiên.” Tần Qua bỗng nhiên cười vui vẻ “Ví dụ như ... Tôi có bị bệnh gì không?”

“anh thoát nhìn rất khỏe mạnh.” Ngô Đồng nhún mày một cái, nói.

“Người khỏe mạnh khi bị bệnh mới là bị bệnh nặng.” Tần Qua nháy mắt mấy cái.

“...” Ngô Đồng cúi đầu suy nghĩ một lát mới nghiêm túc nói “Mặc kệ anh có bị bệnh hay không bị bệnh, tôi đều sẽ gả cho anh.”

“Vì năm trăm triệu sao?”

“Vì người nhà của tôi.” Ngô Đồng cũng không quan tâm việc mình liên hôn thương mại sẽ đem đến lợi ích gì cho nhà chú Hai. cô chỉ biết rằng cho dù có nhiều tiền như thế nào đi nữa cũng không thể mua được tính mạng của em trai.

“Những người có học vấn như các cô nói chuyện dễ nghe hơn so với những người thô lỗ như chúng tôi.” Tần Qua bội phục nói.

Vì tiền cũng là vì người nhà, cảm giác có vấn đề hơn.

đã nói đến như vậy, Ngô Đồng hiếu kì hỏi ngược lại một câu “Ngô thị và Tần thị liên hôn thương mại là do yêu cầu bắt buộc, còn anh là vì sao?”

“Tôi?” Tần Qua chỉ vào đầu mình, mỉm cười kỳ lạ “Bởi vì ... Tôi bị bệnh.”

Về mặt bình tĩnh của Ngô Đồng có chút không kiểm được, có lẽ người đàn ông này thực sự bị bệnh – bệnh tâm thần.

Tần Qua nói dứt lời, cũng không nhìn phản ứng của Ngô Đồng, tìm kiếm xung quanh người, lấy ra một danh thiếp đưa cho Ngô Đồng “Nếu có thời gian, tôi đề nghị cô đến gặp người trên danh thiếp, đó là bác sĩ điều trị của tôi. Sau đó ... mới suy nghĩ thật kĩ xem có còn muốn gả cho tôi hay không.”

nói xong, Tần Qua cũng không chờ Ngô Đồng trả lời, ngồi vào xe, nhanh chóng rời đi.

Ngô Đồng nhìn tấm danh thiếp màu trắng trên tay, dưới ánh đèn đường mờ mờ của khu chung cư, nhìn thấy dòng chữ: Phòng tâm lý trị liệu Lam Hải – Lý Văn Cảnh.

Bác sĩ tâm lý?

Thực sự là bị bệnh tâm thần?!

Mọi người nhà họ Tần thấy Tần Qua chủ động đưa Ngô Đồng về nhà, mẹ Tần kinh ngạc đến suýt đổ cả vảnh mắt, nắm tay chồng nói “Ông xem, ông xem, tôi đã nói giới thiệu đối tượng cho Tần Qua là chuyện tốt mà, ngay cả việc nói chuyện yêu đương đưa đối tượng về nhà đều biết luôn rồi.”

“Tần Hoài, có phải con mách nước cho anh con không?” Ba Tần cũng có chút không thể tin được, hỏi.

“không ạ.” Tần Hoài lắc đầu, chính anh cũng bị giật cả mình “Có lẽ, anh cả thực sự thích cô gái này.”

“Chắc chắn rồi.” Mẹ Tần kích động kêu lên “Chờ tui nhỏ kết hôn, có chính gia đình của mình, những di chứng của Tần Qua chắc chắn sẽ hết hoàn toàn.”

“Hy vọng là như vậy ...” Ba Tần có chút lo lắng nói “Chỉ là không biết cô Ngô này có cùng Tần Qua sống hòa thuận được hay không.”

“Cũng đúng ...” Mẹ Tần cũng lo lắng “Thoạt nhìn đó là một cô gái rất ưu tú.”

“Cha mẹ, đừng lo lắng quá.” Tần Hoài nói “Đừng quên chúng ta là liên hôn thương mại.”

Ông bà Tần nhìn đứa con trai khôn khéo, có năng lực của mình, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của con. Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng trong lòng vẫn nghiêng về con trai nhà mình.

Tần Qua lái xe về nhà, thấy Tần Hoài đang ngồi một mình uống rượu, ngắm trăng trong chòi nghỉ mát.

“Nếu có chuyện muốn nói thì gọi điện thoại cho anh là được, không cần mỗi ngày đều ngồi ở đây uống rượu.” Tần Qua cười ngồi xuống, rót cho mình một ly.

“anh cả, anh cùng cô Ngô nói chuyện gì?” Tần Hoài hỏi thẳng

“Sao lại nhạy cảm như vậy? Chẳng lẽ em thích cô Ngô?” Tần Qua cười trêu chọc em trai.

“anh cả!” Tần Hoài thực sự không thích nói đùa kiểu này.

“Được rồi, anh không ưa điểm này của chú, nhỏ nhất quá!” Tần Qua cũng không giấu giếm, dứt khoát nói “anh đưa danh thiếp của bác sĩ Lý cho cô ấy.”

“anh cả, anh ...”

“Nếu thực sự kết hôn, thì việc này sớm muộn gì cô ấy cũng biết.” Tần Qua lắc lắc ly rượu, uống nốt ngụm rượu vang, nói “Em uống ít thôi, anh vào xem

Phi Phi thế nào.”

Tần Hoài nhìn anh trên đi lên lầu, ngẫm nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho trợ lý đặc biệt Lâm Vĩ “Ngày mai đến Ngô thị ... Nhớ ép sát một chút.”

“Vâng, Tổng Giám đốc Tần.”

Tần Hoài là một thương nhân thành công, nhưng anh cũng biết là không phải cái gì trên đời này cũng mua được bằng tiền, chỉ là có đôi lúc con người sẽ bị rất nhiều chuyện ảnh hưởng, gặp phải hoàn cảnh không còn đường lui. Mà anh cũng chỉ có dự trù hết các tình huống, làm đối phương không thể tùy tiện đối ý. Giao dịch ở trường hợp như vậy thường là tốt nhất.

Qua một đêm suy nghĩ, sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Đồng tìm đến phòng tâm lý trị liệu Lam Hải.

Cùng thời gian, trợ lý đặc biệt Lâm Vĩ cùng với cố vấn pháp lý của Tần thị đã ngồi trong phòng họp của Ngô thị.

Chú Hai nhìn bản hợp đồng luật sư đối phương đưa cho mình, trong đó kèm theo điều khoản đặc biệt

(Trong thời gian Tần thị và Ngô thị hợp tác, cô Ngô không có quyền yêu cầu ly hôn. Nếu cô Ngô kiên quyết ly hôn, hoặc có những hành vi gây tổn hại đến quan hệ hôn nhân, Tần thị sẽ lập tức rút vốn và có quyền yêu cầu Ngô thị bồi thường toàn bộ tổn thất kinh tế.)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6

Tại quầy tiếp tân Phòng tâm lý trị liệu Lam Hải

“Chào chị, xin hỏi chị có lịch hẹn trước không ạ?” Y tá thấy có người bước vào, niềm nở hỏi.

“Chào chị, xin cho tôi gặp bác sĩ Lý Vân Cảnh.”

“VẬY CHỊ LÀ NGÔ ĐỒNG PHẢI KHÔNG Ạ?” Hình như nữ y tá đã được dặn từ trước, vừa nghe có người muốn gặp bác sĩ Lý Vân Cảnh thì lập tức cùng Ngô Đồng xác nhận.

“Vâng, tôi là Ngô Đồng.” Ngô Đồng kinh ngạc gật đầu.

“Bác sĩ Lý đang đợi chị, xin mời đi bên này.” Y tá đưa tay mời rồi dẫn đường cho Ngô Đồng.

Ngô Đồng hơi sững sốt, đi theo người y tá. Nữ y tá đưa Ngô Đồng đến phòng làm việc của bác sĩ Lý, gõ nhẹ vào cửa một cái, bên trong lập tức truyền đến một giọng nữ dễ nghe “Mời vào.”

“Bác sĩ Lý, cô Ngô Đồng đã đến.” Y tá nghiêng mình tránh qua, chờ Ngô Đồng vào phòng thì nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ngô Đồng bước vào phòng thì thấy một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, mặc quần áo đơn giản, hơi mập, trên mặt đang nở nụ cười ôn hòa, làm cho người khác có cảm giác rất thân thiện.

“Chào em, Ngô Đồng. Chị tên Lý Vân Cảnh, bác sĩ điều trị của Tần Qua, em có thể gọi chị là chị Lý.” Bác sĩ Lý vừa cười vừa đưa tay ra.

“Chào chị Lý.” Ngô Đồng có chút ngỡ ngàng, sao bác sĩ Lý lại có vẻ đã có quen biết với mình từ trước rồi.

“Có phải em ngạc nhiên vì sao chị biết em sẽ đến đây phải không?” Bác sĩ Lý rót cho Ngô Đồng một chén trà nhai. “thật ngại quá, ở đây chị chỉ có trà nhai.”

“Dạ, không sao. Cảm ơn chị.”

“Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện”. Bác sĩ Lý nói

Ngô Đồng nhìn thoáng, đây rõ ràng là ghế cho bệnh nhân nằm, cô do dự một lát rồi ngồi xuống một bên trên ghế sofa.

“Có phải Tần Qua đã gọi điện thoại báo trước cho chị không?” Ngô Đồng suy đoán.

“Em đoán đúng một nửa”. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Ngô Đồng, bác sĩ Lý giải thích “Trước đó, bà Tần cũng gọi điện nói về em. Nhưng mà, yêu cầu của họ lại không giống nhau.”

Ngô Đồng nháy mắt mấy cái, biểu lộ mình vẫn chưa hiểu rõ.

“Bà Tần chỉ hỏi ý kiến của chị, nếu Tần Qua và em kết hôn có phải sẽ tốt cho bệnh tình của Tần Qua hay không. Còn Tần Qua thì yêu cầu chị nói rõ toàn bộ sự thật về bệnh tình của cậu ấy.” Bác sĩ Lý cười nói “Sáng sớm hôm nay cậu ấy đã gọi điện cho chị để chị từ chối tiếp bệnh nhân, chuyên tâm trao đổi với em.”

Ngô Đồng ngẩn người, tiêu hóa một chút những thông tin này, nhưng cô cũng không phát biểu gì ngay. một lát sau mới hỏi “Tần Qua ... đã điều trị tại phòng bệnh của chị rất lâu sao?”

“Cũng khoảng hai năm. Cậu ấy xem như là một bệnh nhân hồi phục tương đối nhanh.”

“Bệnh gì?” Ngô Đồng không thể nghĩ ra Tần Qua lại là bệnh nhân tâm lý.

“Hội chứng rối loạn tâm lý sau chiến tranh, là một loại phản ứng kích động sau khi bị thương”. Bác sĩ Lý nói.

“Hội chứng rối loạn tâm lý sau chiến tranh?” Ngô Đồng nhớ chú Hai đã nói, Tần Qua trước đây là lính đặc chủng. Nghĩ đến đây, trong lòng cũng hiểu rõ vài phần.

Bác sĩ Lý đã bắt đầu câu chuyện, sau đó từ từ kể rõ bệnh tình của Tần Qua “Khi cậu ấy mới đến đây điều trị, trạng thái tâm lý rất không tốt, căn bản là không có ý chí muốn sống nữa.”

Ánh mắt Ngô Đồng phảng phất không thể tin được, người đàn ông tối hôm qua còn đứng dựa vào xe Jeep cười thoải mái đến thế, vậy mà đã từng là một người không muốn sống nữa sao.

“Tần Qua xuất thân là bộ đội đặc chủng, ý chí nghị lực vô cùng kiên định, chị dường như không có cách nào khơi mở nội tâm của cậu ấy, việc điều trị ban đầu rất khó khăn”. Bác sĩ Lý nhớ lại “Cũng phải hơn nửa năm sau, cậu ấy mới chịu trò chuyện một chút với chị, chị nghĩ chắc trước đó cậu ấy đã phải chịu một tác động nào đó rất sâu sắc.”

Ngô Đồng ngồi yên nghe, không ngắt lời bác sĩ Lý.

“Cứ như vậy ... Điều trị được khoảng hai năm thì cậu ấy đã khỏi phục được tình trạng như bây giờ. Nhưng chị lại phát hiện, chị không có cách nào điều trị tiếp cho cậu ấy.”

“Vì sao ạ?” Ngô Đồng hỏi.

“Với góc nhìn của tâm lý học mà nói thì cậu ấy đã khỏi bệnh.” Bác sĩ Lý nói thêm “Nhưng cũng không có nghĩa là cậu ấy đã hoàn toàn bình thường, nhưng vấn đề còn lại chị không giải quyết được.”

“Có vấn đề gì ạ?”

“Người bệnh PTSD dù trải qua điều trị sẽ vẫn còn những di chứng, như không thích giao lưu với người khác, dễ xúc động, dễ nóng giận, dục vọng không chế người khác rất cao ... Những vấn đề này, Tần Qua đều có.”

“Ý chị là tính tình của anh ấy sẽ không tốt?” Ngô Đồng hiểu một chút về ý nghĩa những từ mà bác sĩ Lý vừa nói.

“Rõ ràng nhất và tương đối khó kiểm soát chính là, Tần Qua xuất thân là bộ đội đặc chủng, có sức mạnh cơ bắp, mà lại có một chút khuynh hướng bạo lực.”

Khuynh hướng bạo lực, sắc mặt của Ngô Đồng trong nháy mắt có chút khó coi.

“Nhưng em yên tâm, từ trước đến nay Tần Qua chưa xảy ra việc sử dụng vũ lực, điều này chứng tỏ cậu ấy có thể khống chế chính bản thân mình.”

“Như vậy cũng không có nghĩa là tương lai không có xảy ra việc dùng bạo lực.”

“Đúng thế.” Bác sĩ Lý gật đầu, tiếp tục nói “Đây cũng là nguyên nhân chị kiên trì đề nghị Tần Qua quay trở về sinh hoạt với gia đình bình thường. Căn cứ vào các kết quả đã được khảo sát, những ký ức thoải mái nhất, tốt đẹp nhất, an toàn nhất của con người đều là từ gia đình. Chị hy vọng qua những sinh hoạt bình thường, ấm áp của gia đình, sẽ từ từ xoa dịu những kích động trong lòng của cậu ấy.”

“Cho nên mới có việc liên hôn này.” Ngô Đồng giật mình, nhẹ gật đầu

Sau khi nghe Ngô Đồng nói những lời này, suy nghĩ một lúc, bác sĩ Lý tiếp tục nói “Ban đầu chị hy vọng Tần Qua có thể nói chuyện yêu đương như một thanh niên bình thường, sau đó mới kết hôn. Nhưng với tính cách của cậu ấy như bây giờ, việc này chắc quá khó khăn, cho nên bà Tần rất sốt ruột.”

“Chị biết các em là liên hôn, nhưng giờ chị đã biết Ngô Đồng là một cô gái thông minh lại nhân hậu. Tần Qua mặc dù vẫn còn một số di chứng, nhưng không thể phủ nhận cậu ấy là một chàng trai ưu tú.”

“Đặc biệt hôm nay, cậu ấy chủ động đề em đến gặp chị, đồng thời gọi điện dặn dò chị để chị nói toàn bộ tình trạng bệnh của cậu ấy, không giấu diếm.

Điều đó cũng cho thấy rằng Tần Qua vô cùng coi trọng cuộc hôn nhân này, đồng thời cũng rất chân thành với em.

“Em biết rồi, cảm ơn chị, bác sĩ Lý.” Ngô Đồng cười khổ nói.

“Vậy, em có cân nhắc lại cuộc hôn nhân này không?” Bác sĩ Lý cẩn thận hỏi.

“không đâu chị.” Ngô Đồng cười lắc đầu. Nếu có thể tùy ý hủy bỏ thì không phải là liên hôn thương mại, huống hồ việc liên hôn này là lấy tính mạng của Tiêu Nguyên ra đánh cược.

“Thế chị dặn em thêm một chút.” Bác sĩ Lý xác định Ngô Đồng vẫn sẽ gả cho Tần Qua, mới tính toán nói ra “Trước đó chị đã nói, Tần Qua có ý muốn không chế rất mạnh.”

Ngô Đồng gật đầu, biểu thị mình đang lắng nghe.

“Bình thường, ý muốn không chế của đàn ông thể hiện ở hai phương diện, tính chiếm hữu và dục vọng ham muốn.”

Ngô Đồng nháy mắt mấy cái, có chút lờ mờ.

“Có thể bây giờ, trong ý nghĩ của Tần Qua, em chỉ là người có thể là vợ cậu ấy, cậu ấy sẽ không có ý muốn không chế em. Nhưng sau khi em rời khỏi đây, biết được em nhất định trở thành vợ cậu ấy, thì em sẽ trở thành người cậu ấy có ham muốn không chế.” Bác sĩ Lý thấy sắc mặt của Ngô Đồng cũng tái đi, cảm thấy lời nói của mình đã dọa đến Ngô Đồng, vì thế cười hòa hoãn.

“Đừng quá lo lắng, loại ý muốn không chế này cũng không giống như biến thái, chỉ là mạnh hơn so với người bình thường một chút, giống như trẻ con vậy. Chị bày em một cách, khi sống chung với Tần Qua thì thường xuyên dỗ dành cậu ấy.”

“Dễ dàng anh ấy?”

“Đúng vậy. Còn có ... tươi cười và những cái ôm là những liệu pháp có thể xoa dịu và làm cậu ấy buông lỏng. Bác sĩ Lý đề nghị “Em có thể thường xuyên áp dụng liệu pháp này, sẽ có hiệu quả không tưởng đấy.”

Trong phòng họp tập đoàn Ngô thị, chú Hai nhìn điều khoản kèm theo ở cuối bản hợp đồng, lông mày nhíu lại, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Vĩ hỏi “Lần này chúng ta vừa liên hôn cũng là vừa hợp tác, cho nên tôi cũng rất hi vọng Ngô Đồng cùng với Tần Đại thiếu có cuộc hôn nhân ân ái, tốt đẹp ... nhưng điều khoản kèm theo cuối cùng này ... giống như chỉ đảm bảo quyền lợi cho Tần Đại thiếu.”

“Tổng Giám đốc Ngô đối với phần hợp đồng này không đồng ý?” Lâm Vĩ nói xong, thoáng nhìn về phía luật sư “Vậy chúng tôi sẽ về nghiên cứu sửa đổi, đến khi nào Tổng Giám đốc Ngô hài lòng, thì chúng ta ký kết sau?”

“Được.” Luật sư gật đầu, đứng lên thu dọn tài liệu.

“Từ từ, từ từ.” Chú Hai vội vàng ngăn cản hai người, trong đầu vừa bắt mắt với điều khoản kèm theo vừa nghĩ công ty của mình cũng không chờ đợi thêm được nữa.

“Trợ lý Lâm, anh có thể trả lời thật với tôi, Tần Đại thiếu có phải có vấn đề gì không?” Chú Hai muốn biết, nếu mình ký kết hợp đồng này thì sẽ đặt Ngô Đồng vào hoàn cảnh như thế nào.

“Tần Đại thiếu không có bất cứ vấn đề gì?” Lâm Vĩ cười trả lời chú Hai.

Chú Hai không hỏi được thông tin hữu dụng, nhưng từ kinh nghiệm bao năm nay của một thương nhân nói cho ông ta biết, một điều khoản nghiêng về một phía như thế này đã thể hiện rõ bản thân vị Tần Đại thiếu này khẳng định có vấn đề. Nhà họ Tần có tiền và dùng tiền mua vợ cho Tần Đại thiếu.

“Tổng Giám đốc Ngô, hợp đồng này ông có kí không?”

Chú Hai cảm thấy bản hợp đồng này cầm có chút bồng tay nhưng cuối cùng ông ta vẫn đặt bút kí tên. Sau khi tiễn trợ lý Lâm và luật sư rời đi, chú Hai cầm bản hợp đồng mình vừa kí xong, tâm sự có chút nặng nề.

Trợ lý Lâm ngồi trên xe, điện thoại cho Tần Hoài báo cáo kết quả.

“Tổng Giám đốc Tần, ông Ngô đã kí hợp đồng.”

“Ông ta có ý kiến gì với điều khoản kèm theo không?”

“Có một chút, nhưng cũng rất nhanh liền thỏa hiệp.” Trợ lý Lâm nói “Nhưng tôi thấy ý của ông ta sẽ cố gắng khôi phục kinh doanh, tranh thủ sớm ngày rũ bỏ quan hệ cùng Tần thị chúng ta.”

“Tổng Giám đốc Ngô có thể khôi phục kinh doanh đương nhiên là chuyện tốt, chúng ta cũng rất mong chờ.” Tần Hoài cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa câu còn lại mới chậm rãi nói ra “Có thể thoát khỏi sự không chế của Tần thị, vẫn phải xem bản lĩnh của ông ta như thế nào.”

Ngô Đồng từ phòng tâm lý trị liệu đi thẳng đến bệnh viện An Khang. cô thấy Tiểu Nguyên và Ngô Khải đang uống canh do thím Hai mang đến, hai đứa nói chuyện thật vui vẻ. Chú Hai đứng một bên, nhìn thoáng qua Ngô Đồng ra vẻ muốn nói lại thôi, để Ngô Đồng biết ông ta có chuyện muốn nói.

Hai người ăn ý đến vườn hoa của bệnh viện, Ngô Đồng bình tĩnh xoay người hỏi “Chú Hai, chú tìm cháu có việc gì sao?”

“Hôm nay, chú đã kí kết hợp đồng hợp tác với Tần thị.” Chú Hai đưa cho Ngô Đồng một túi hồ sơ.

Ngô Đồng không cầm, nhìn túi hồ sơ, cười nói “Chúc mừng công ty của chú Hai đã vượt qua khó khăn.”

“Cháu xem qua đi.” Chú Hai lại nhắc lại.

“không cần đâu, chú Hai yên tâm, khi Tiểu Nguyên phẫu thuật xong, cháu sẽ không nuốt lời.” Ngô Đồng đảm bảo nói.

“Chú không có ý này. Bản hợp đồng có một phần điều khoản kèm theo liên quan đến cháu.” Chú Hai có chút chột dạ, nói.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ rồi cầm lấy túi hồ sơ, lấy từ bên trong ra một bản hợp đồng thật dày. Ngô Đồng không nhìn nội dung bản hợp đồng mà trực tiếp lật đến trang cuối cùng

(Trong thời gian Tần thị và Ngô thị hợp tác, cô Ngô không có quyền yêu cầu ly hôn. Nếu cô Ngô kiên quyết ly hôn, hoặc có những hành vi gây tổn hại đến quan hệ hôn nhân, Tần thị sẽ lập tức rút vốn và có quyền yêu cầu Ngô thị bồi thường toàn bộ tổn thất kinh tế.)

Ngô Đồng nhìn phía dưới điều khoản kèm theo này là chữ ký như rồng bay phượng múa của chú Hai, cúi đầu im lặng một lúc.

Chú Hai không nhìn thấy nét mặt của Ngô Đồng, trong lòng hơi bồn chồn. Qua hai, ba phút sau, Ngô Đồng gấp bản hợp đồng lại, bỏ vào túi hồ sơ rồi đưa lại cho chú Hai “Cháu biết rồi.”

“Ngô Đồng...” Chú Hai lo lắng nói “Cháu yên tâm, chỉ cần công ty của chú vượt qua khó khăn này, chờ chú kinh doanh có lãi trở lại, chú sẽ tìm cách thoát khỏi Tần thị.”

“Chú Hai không cần cảm thấy có trách nhiệm” Ngô Đồng vừa cười vừa nói “Cháu đã đồng ý kết hôn, cháu sẽ cùng Tần Qua sống tốt. Còn phần điều khoản kèm theo này, cháu thấy không quan trọng.”

“Cháu có thể nghĩ như vậy, chú cũng an tâm.” Chú Hai thấy thái độ của Ngô Đồng nghiêm túc, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy cháu đi tìm bác sĩ hỏi thăm về tình hình phẫu thuật.”

“Ừ, cháu đi đi.”

Ngô Đồng xoay người đi, ý cười trong ánh mắt dần dần lạnh xuống, làm ánh nắng của mùa hè cũng trở nên rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cuối một ngày làm việc, người nhà họ Tần cùng nhau ăn cơm tối như thường lệ, cùng nói chuyện về những việc đã xảy ra trong ngày. Nhưng chủ yếu là mẹ Tần nói những chuyện lông gà vớ tỏi bà nghe được bên ngoài. Như là bà đã tham gia một buổi tiệc từ thiện quen được một quý bà nào đó, con gái của bà ta thông minh tài giỏi, xinh đẹp nên nã như thế nào. Lúc này ba cha con nhà họ Tần đều im lặng cúi đầu ăn cơm, không có hứng thú nghe mẹ Tần tám chuyện. Mẹ Tần không thấy ai hưởng ứng, cũng không còn hứng thú, quay qua gấp cho Phi Phi một đĩa rau.

“Mẹ, con trai cần ăn nhiều thịt.” Tần Qua nói.

“Con thì biết cái gì, trẻ con phải ăn uống đầy đủ, cân đối các chất dinh dưỡng. Sau này, con kết hôn dọn ra ngoài ở, nhớ không thể chỉ cho Phi Phi ăn thức ăn mặn.” Mẹ Tần dặn dò.

Ba Tần nghe vậy mới nhớ ra hỏi Tần Hoài “Dự án hợp tác với Ngô thị sao rồi?”

“đã ký rồi ạ, ngày mai con sẽ cho bộ phận tài vụ giải ngân lần thứ nhất.” Tần Hoài nói xong lại nhìn mẹ Tần “Mẹ có thể bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.”

“thật hả? Vậy mẹ gọi điện cho bà Ngô để bàn bạc. Cũng không biết Ngô Đồng thích tổ chức đám cưới như thế nào?” Mẹ Tần thấy hôn lễ của con trai đã được ấn định, vô cùng kích động, hận không thể lập tức gọi điện ngay cho bà Ngô để thống nhất.

“Sao mẹ không hỏi con thích tổ chức đám cưới như thế nào?” Tần Qua nhìn mẹ mình hưng phấn, buồn cười, hỏi.

“Con cũng có ý tưởng? Vậy nói ra cho mẹ nghe xem nào?” Mẹ Tần thấy con trai cũng muốn góp ý kiến về việc tổ chức đám cưới thì vô cùng vui vẻ.

“Làm phức tạp như vậy làm gì, trực tiếp đi đăng ký kết hôn thôi cũng được mà.”

“không được!” Mẹ Tần lập tức phản đối “Kết hôn là chuyện lớn của đời người, sao chỉ đăng ký kết hôn thôi là xong.”

“Vậy mẹ muốn làm một hôn lễ thật hoành tráng, mời đến một đồng những người trong giới làm ăn kinh doanh mà con không biết, để cho con giống con khi nhảy nhót biểu diễn trên đài. Nghĩ đến là phiền muốn chết.” Tần Qua thực sự không thích tình cảnh đó, mặt cũng nhăn lại một đồng.

Mẹ Tần vẫn luôn ghi nhớ lời dặn của bác sĩ Lý, thấy mặt con trai biến sắc, cũng không dài dòng thêm, quay sang nhìn chồng và con trai thứ hai cầu cứu.

“Nếu không thích tổ chức lớn thì không tổ chức, chỉ cần hai đứa thích là được rồi.” Ba Tần nhìn ám chỉ của vợ, nói.

“Đúng rồi, còn có ý kiến của Ngô Đồng.” Mẹ Tần như nhìn thấy phao cứu sinh, nói “Đa phần phụ nữ đều mong muốn có một hôn lễ long trọng trong đời. Đúng rồi, bây giờ người ta còn hay đi du lịch trăng mật.”

“Đúng rồi, anh cả. Hay là anh và cô Ngô bàn bạc đi rồi mới quyết định.” Tần Hoài cũng khuyên.

Mà suy nghĩ của Tần Qua không đặt ở việc tổ chức hôn lễ như thế nào mà bay theo lời của mẹ mình vừa nói về du lịch trăng mật. Như là cách đây rất lâu rồi, tại vùng rừng núi sâu thẳm nào đó, cùng đồng đội ngồi tán gẫu đã trò chuyện chủ đề này.

Lúc đó bọn họ đã nói những gì? Đối với tương lai, đối với đám cưới, đối với một nửa của đời mình, mỗi người bọn họ đều có những mộng tưởng hết sức tươi đẹp. Mà bây giờ chỉ còn có một mình mình có thể thực hiện được.

“Tần Qua?” Mẹ Tần thấy con trai không biết đang suy nghĩ gì mà nét mặt hiện lên sự khổ sở, cẩn thận kêu lên.

Tần Qua bỗng nhiên giật mình, thấy vẻ mặt thấp thòm của mẹ, nét mặt của cha và em trai cũng vô cùng lo lắng, trong lòng cảm thấy mệt mỏi. Lại như vậy nữa rồi, hề thấy tâm tình của anh có chút biến đổi, thái độ của mọi người với anh trở nên vô cùng cẩn thận, giống như bản thân anh là một món đồ chơi bằng thủy tinh, vô ý đụng phải là vỡ nát. Nhưng bọn họ càng như vậy, tâm tình của anh lại càng ức chế, bọn họ lại càng lo lắng, thật giống như là một vòng tuần hoàn ác tính.

“Ngày mai con đi tìm Ngô Đồng bàn bạc.”

“A?” Mẹ Tần như không thể tin được.

“Có gì không ổn sao mẹ?”

“không có, không có. đi bàn bạc đi, bàn bạc kĩ một chút, mẹ đều nghe theo ý kiến của các con.” Mẹ Tần vui vẻ đến nỗi nói không rõ lời.

Tần Qua bất đắc dĩ lắc đầu, cúi xuống tiếp tục ăn cơm, làm như không thấy ba người đang hưng phấn trao đổi ánh mắt.

Thế là khi Ngô Đồng từ bệnh viện trở về thì nhận được tin nhắn của Tần Qua.

(10 giờ sáng ngày mai chúng ta hẹn gặp đi. Địa điểm do cô chọn.)

Ngô Đồng nhìn xung quanh, thấy bên cạnh bệnh viện có một cửa hàng bách hóa tổng hợp, thế là trả lời.

(Quảng trường Cầu Vồng, quán cà phê lầu ba)

Nhận được tin nhắn xác nhận, Ngô Đồng bỏ điện thoại vào túi xách, xoay người đi đến trạm xe lửa gần đó.

Ngày thứ hai.

Vì đi gặp chồng chưa cưới, Ngô Đồng cũng trang điểm một chút, mặc bộ quần áo đơn giản, cột tóc kiểu đuôi ngựa, làm cả người cô tươi tắn hơn. *(Nguyên tác là cá bán hoàn từ đầu, không biết là kiểu tóc gì, ai biết chỉ mình với)*

Ngô Đồng đến quảng trường Cầu Vồng lúc 9 giờ 50, đang định đi vào thì chợt nghe một giọng phụ nữ hét to “Cướp, cướp”

Ngô Đồng quay sang nhìn về phía phát ra âm thanh, thì thấy cách đó không xa có một gã thanh niên đi xe máy, đang giằng chiếc túi xách của một phụ nữ. Mặc dù Ngô Đồng đang đứng ở phía sau hàng cây xanh, nhưng vẫn tự động lùi ra sau một bước.

Khi tên cướp giật sắp sửa bỏ chạy trước mắt bao người, thì một bóng người vọt qua hàng cây ven đường, đứng cách chiếc xe máy khoảng 2m, bay người lên đập một cú vào tên cướp giật. Chỉ nghe rầm một tiếng, cả xe và tên cướp giật đều ngã lộn trên mặt đất, người đàn ông xông đến, một chân giẫm lên ngực tên cướp làm hắn kêu oai oái, ngồi xổm xuống xoa áo tên cướp lên, nói “Tao rất thích gặp những thằng như mày, đánh mày còn sướng hơn là đánh bao cát.”

Người phụ nữ bị cướp giật đã đuổi theo đến nơi, cầm lấy túi xách, luôn miệng cảm ơn người đàn ông. Người đàn ông thấy bảo vệ đã đến áp giải tên cướp giật, không để ý đến tiếng vỗ tay xung quanh mình, quay người định đi vào cửa hàng bách hóa tổng hợp thì nhìn thấy Ngô Đồng đứng lẫn trong đám đông. Ngô Đồng chớp chớp mắt, nhìn Tần Qua cười.

Vì cửa hàng mới mở cửa kinh doanh nên trong quán cà phê chưa có đông khách. Hai người chọn một chỗ tương đối yên tĩnh ngồi xuống, chờ nhân viên phục vụ đưa cà phê và nước suối đến, hai người nhìn nhau có chút lúng túng.

“Vừa rồi có làm cô sợ không?”

“A?” Ngô Đồng uống một ngụm cà phê, rồi mới đáp lại “Tôi không sợ, nhưng cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ anh có bản lĩnh như vậy.”

“Bác sĩ Lý không nói với cô tôi xuất thân từ bộ đội đặc chủng sao?” Tần Qua khó hiểu hỏi.

“Tôi có nghe rồi, nhưng nghe là một chuyện, thấy tận mắt là một chuyện khác.” Ngô Đồng thấy Tần Qua uống một ngụm nước suối liền tìm một chủ đề nhẹ nhàng nói “anh không thích uống cà phê hả?”

Tần Qua nhìn ly nước suối trong tay mình, sau đó nhìn Ngô Đồng cười giải thích “không phải là không thích uống mà là tôi không uống được. Cà phê dễ làm người ta hưng phấn mà tôi thì dễ nổi nóng này.”

“...” Vì cái gì mà người này lúc nào cũng nhắc mình rằng anh ta là người bị bệnh.

“Nhưng cô cũng đừng lo lắng, tôi vừa mới được phát tiết, tâm tình tôi hiện rất tốt, sẽ không dễ dàng phát bệnh.”

“...” Ngô Đồng không thoải mái trong lòng, ngẩng đầu hỏi “anh đây là ... đang dọa tôi sao?”

“cô bị tôi dọa sợ sao?” Tần Qua không phủ nhận, nở nụ cười thật muốn ăn đòn.

“Tần Đại thiếu gia, chú Hai tôi đã kí hợp đồng với Tần thị, chúng ta liên hôn thương mại là chuyện tất yếu, tôi không biết anh làm như vậy để làm gì.” Ngô Đồng nghi ngờ nói “anh hù dọa tôi ... Vì sao? anh muốn tôi từ hôn?”

“Dĩ nhiên không phải.” Tần Qua lắc đầu “Mà ngược lại, vì chúng ta sẽ kết hôn, nên tôi phải nói rõ điều này với cô. Cơ hội để cô từ hôn là khi cô đi gặp bác sĩ Lý, nhưng cô đã hiểu rõ bệnh tình của tôi, nhưng vẫn giữ nguyên ý định gả cho tôi, như vậy cô phải chấp nhận toàn bộ con người của tôi.”

“Tôi hiểu.” Hai người nhìn nhau một lát, Ngô Đồng nói.

Dường như Tần Qua rất hài lòng với câu trả lời của Ngô Đồng, thân thể thả lỏng lại, cầm ly nước lên, khóe miệng còn hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Vậy ... Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“cô nói đi.”

“anh ... thời điểm cảm xúc nóng nảy có đánh người khác không?” Ngô Đồng cẩn thận hỏi.

“cô đang lo lắng vấn đề bạo lực gia đình sao?” Tần Qua có chút nghiền ngẫm cười “Nếu như tôi nói sẽ .... cô có từ hôn không?”

“sẽ không.” Sắc mặt Ngô Đồng có chút tái đi, nhưng vẫn lắc đầu.

“Quả nhiên, sức mạnh của đồng tiền là không thể coi nhẹ.” Tần Qua cười ha ha.

Ngô Đồng cũng không muốn giải thích với Tần Qua, đây là sự lựa chọn của bản thân mình, như vậy bất kể như thế nào, cũng nên thử tiến về phía trước.

“Trước đây cô đã từng yêu đương chưa?”

Ngô Đồng đang trầm tư thì đột nhiên nghe tiếng Tần Qua hỏi, cô hơi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, lập tức như có mây mịt mịt hỏi lại “Bây giờ anh mới hỏi cái này có phải là hơi trễ rồi không?”

“Đừng hiểu lầm. Tôi cũng không có hứng thú tìm hiểu tình sử của cô. Có lẽ sau này cô cũng không có cơ hội trải nghiệm sự tốt đẹp của tình yêu nên tôi hi vọng cô đã từng yêu rồi.” Tần Qua nói “Nhưng mà ... Dục vọng khống chế của tôi tương đối mạnh ... Hơn nữa trong chuyện tình cảm tôi có tính sạch sẽ. Đúng rồi, bác sĩ Lý có nói cho cô biết dục vọng khống chế của tôi biểu hiện ở khía cạnh nào không?”

“không có.” Nhớ lại lời bác sĩ Lý đã nói, Ngô Đồng không muốn thừa nhận bản thân mình đã biết.

“không sao, tôi có thể nói lại cho cô biết.” Tần Qua cười mờ ám, nói “Dục vọng khống chế của tôi biểu hiện ở mặt tình dục.”

Mặt Ngô Đồng lập tức ửng đỏ “anh yên tâm, chúng ta là liên hôn thương mại, tôi sẽ không để ý nếu anh ở bên ngoài có ....”

“Nghe tôi nói hết đã” Tần Qua mất hứng, ngắt lời Ngô Đồng “Tôi đã từng là một quân nhân, là một quân nhân, trung thành với Tổ quốc, hết lòng với người nhà, ngoại trừ vợ, tôi sẽ không chạm vào người phụ nữ khác.”

“Tôi đã biết rồi” Ngô Đồng không tự nhiên nói.

“cô đã biết cái gì?” Tần Qua nhìn về mặt của cô vợ nhỏ tương lai của mình từ từ đỏ bừng, không nhận được nói đùa “Có phải cô nghĩ chuyện không trong sáng gì không, làm sao mà mặt đỏ hết rồi kia.”

“Tôi không có ...” Ngô Đồng xấu hổ, trừng mắt nhìn Tần Qua.

“Được, cô không có ... Tôi có là được rồi.” Tần Qua thấy Ngô Đồng trừng mắt với mình, bắt đắc dĩ nhún vai “Đàn ông vốn là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, huống hồ tôi còn bị bệnh.”

“Liên quan đến chuyện này ...” Ngô Đồng cắn răng, chần chờ một lúc mới nói “Chúng ta dù sao cũng chưa có tình cảm gì, cho nên tôi hi vọng ... Kết hôn xong, anh có thể cho tôi thêm một chút thời gian không?”

“Thời gian? Để bồi dưỡng tình cảm?”

Ngô Đồng gật đầu thừa nhận.

“Bây giờ cô hôn tôi một cái.” Tần Qua chỉ khoe miệng mình, cười hờ hững “không phải muốn bồi dưỡng tình cảm sao? Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, vậy bắt đầu từ hôn trước.”

sự tình sao lại biến thành thế này? Ngô Đồng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không có cách nào phản bác.

“Xem ra ... cô cũng không phải thực sự muốn cùng tôi bồi dưỡng tình cảm nha.” Thấy Ngô Đồng chậm chạp không phản ứng, Tần Qua nhíu mày nói “Vốn dĩ, chuyện quan hệ nam nữ, làm vài lần thì tốt rồi.”

Ngô Đồng thấy Tần Qua nói xong thì đứng lên như muốn rời đi, cũng sốt ruột đứng lên kêu nhỏ “Đợi một chút.”

Tần Qua chỉ dự định đi toilet, thấy thế thì dừng lại, nhìn Ngô Đồng khó hiểu. Chỉ thấy Ngô Đồng tựa như làm một quyết tâm lớn, rồi ghé ngồi, bước từng bước một đến trước mặt Tần Qua, dưới ánh mắt nghi ngờ của anh, nhón chân hôn lên.

Cảm xúc ấm áp, mềm mại từ bờ môi truyền đến, ánh mắt hài hước của Tần Qua ngay lập tức dấy lên một ngọn lửa. anh dùng tay ôm đầu Ngô Đồng đang muốn rút lui, hé môi gặm xuống.

Ngô Đồng hừ nhẹ một tiếng, giả vờ muốn thoát ra nhưng không thể lay động được cánh tay rắn chắc của Tần Qua. Đợi đến khi đầu lưỡi Tần Qua liếm qua khoe môi Ngô Đồng, nghe được mùi vị máu quen thuộc, ánh mắt đen thẫm lại, cảm xúc xao động vừa mới áp chế được lại muốn xông ra.

Ngô Đồng che khoe miệng bị thương, lùi lại hai bước, mới mở đôi mắt to lúc này tràn ngập sương mù trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện.

“A...” Tần Qua nhìn đáng vẻ cô vợ nhỏ nhà mình nhận không được cười nói “Khi tôi cần cô, cô cũng có thể cần lại tôi mà.”

“anh ...” Ban đầu Ngô Đồng muốn mắng người đàn ông không biết xấu hổ, nhưng đây lại là chồng mình hôn mình, dù mới là chồng tương lai, dùng từ đó là không thích hợp đi.

“Hôn nhập tâm quá, thiếu chút nữa quên nói chuyện chính sự.” Tần Qua hỏi “cô muốn tổ chức hôn lễ như thế nào?”

“Tôi không có ý kiến gì.” Từ khi biết mình phải liên hôn thương mại, Ngô Đồng không có tâm tình chờ mong đối với hôn lễ của mình.

“Vậy ... Chúng ta không tổ chức đám cưới, sau khi đi đăng ký kết hôn xong, chúng ta đi tuần trăng mật du lịch, được không?” Tần Qua đề nghị.

“Được.” Kỳ thật Ngô Đồng muốn nói tuần trăng mật cũng không cần đi đâu.

“Mẹ tôi nói mỗi người phụ nữ đều hy vọng có một hôn lễ trọng thể, xem ra vợ của tôi không giống người thường.” Tần Qua thấy Ngô Đồng nhanh chóng đồng ý với ý kiến của mình thì rất vui vẻ.

“anh còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi đi về trước đây.” Ngô Đồng cầm túi xách hỏi.

“Còn chuyện cuối cùng, cô nghĩ khi nào đi đăng ký kết hôn thì được?”

Ngô Đồng suy nghĩ một chút, hôm nay là Thứ Bảy, chiều mai Tiểu Nguyên làm phẫu thuật, như vậy thì lúc nào đăng ký kết hôn cũng được.

“Lúc nào anh cảm thấy được thì báo cho tôi biết. Chỉ là nếu đi du lịch trăng mật thì khoảng một tháng sau tôi mới có thời gian, thật ra không đi du lịch trăng mật ...”

“Sao có thể không đi du lịch trăng mật? Tôi rất là mong chờ đấy.” Tần Qua xích lại gần Ngô Đồng nói nhỏ “Vậy tôi sẽ chọn một ngày tốt để chúng ta đi đăng ký kết hôn. thật hi vọng có thể sớm kết hôn một chút, sớm một chút... được ngui.”

“Hẹn gặp lại!” Ngô Đồng cảm thấy mình không đi nhanh rất có thể sẽ ra tay đánh người.

Tần Qua nhìn Ngô Đồng tức đến mức giậm chân rồi đi, cười nghiêng ngả.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Ngô Đồng ghé tiệm thuốc nhỏ ven đường mua băng keo cá nhân dán lên khoe miệng xong mới đến bệnh viện. Khi vừa bước vào phòng bệnh, Tiểu Nguyên đã phát hiện “Chị, miệng của chị sao vậy?”

“không có việc gì, buổi sáng lúc chị ăn cơm, không cẩn thận cắn phải.” Ngô Đồng mặt không đổi sắc trả lời.

“Sao lại bất cẩn như vậy.”

“Lúc ăn cơm nghĩ đến cuộc phẫu thuật ngày mai của em nên...” Ngô Đồng bịa một lý do hợp tình hợp lý.

“Chị đừng lo lắng quá. Bác sĩ đã nói tỉ lệ thành công của cuộc phẫu thuật rất cao mà.” Quả nhiên Tiểu Nguyên bị dời đi sự chú ý, trái lại bắt đầu an ủi Ngô Đồng.

“Chờ em khỏe lại, có thể quay lại trường tiếp tục học.” Ngô Đồng cười nói.

“Đúng rồi ha, hiện ngày khai giảng mới qua không lâu, em còn vừa vặn tránh được kì huấn luyện quân sự đầu năm.” Tiểu Nguyên vui vẻ nói.

“Giờ em cứ vui đi, sang năm học bù lại cũng thế cả sao.” Ngô Đồng nhìn đồng hồ nói “Để chị sang thăm Tiểu Khải một chút.”

Ngô Đồng đi đến phòng bệnh VIP mà chú Hai đặt cho Ngô Khải ở, khi tới cửa nghe bên trong có tiếng thím Hai nói chuyện, cô gõ cửa một cái, chờ tiếng trong phòng chấm dứt mới đẩy cửa bước vào.

“Thím Hai, chị họ, cháu đến thăm Tiểu Khải.”

“Chị Hai, chị đến chơi sao. Chị ăn quả cam này đi.” Ngô Khải không để ý ánh mắt của mẹ mình, bóc một quả cam đưa cho Ngô Đồng.

“Cám ơn em.” Ngô Đồng cầm quả cam nhưng không ăn, chỉ nói “Ngày mai sẽ làm phẫu thuật, tâm trạng em tốt chứ?”

“Có thể tốt được sao? Em thử bị rút máu liên tục mấy tiếng đồng hồ thử xem.” Ngô Chi Chi tức giận nói.

“Chị nói cái gì vậy?” Ngô Khải phản bác “Rút máu mấy giờ thì em sớm tiêu tùng. Bác sĩ nói lấy máu sau đó phân ly tạo tế bào máu gốc. Dù sao em chỉ hiểu đại khái, bác sĩ nói không có gì nguy hiểm đến sức khỏe, khi về nhà em chỉ cần ăn nhiều gan heo để bồi bổ lại là tốt rồi.”

“Khi nào xong mẹ nhất định bồi bổ thật tốt cho con.” Thím Hai đau lòng nói.

“Vậy em nghỉ ngơi cho tốt. Chị về phòng với Tiểu Nguyên.” Ngô Đồng thấy thím Hai và Ngô Chi Chi đều không vui khi thấy mình nên chủ động chào tạm biệt.

“Chị Hai, chị cầm mấy quả cam mang về cho Tiểu Nguyên ăn.” Ngô Khải chỉ giỏ trái cây trên bàn nói.

“Chị mua cho Tiểu Nguyên rồi, em ăn đi.” nói xong Ngô Đồng xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, vừa đi được vài bước thì nghe tiếng Ngô Chi Chi gọi lại.

“Chị họ có việc gì sao?” Ngô Đồng dừng bước, nghi hoặc qua đầu lại.

“Miệng đã bị thương mà còn ăn cam à?” Ngô Chi Chi nhìn chăm chăm vào vết thương trên miệng Ngô Đồng, trong giọng nói phảng phất chút mờ ám.

“Đúng thế.” Ngô Đồng nhìn quả cam còn nguyên vẹn trong tay, sau đó tùy tiện ném vào thùng rác bên cạnh.

“Em...” Ngô Chi Chi bị hành động của Ngô Đồng làm cho nổi giận, chất vấn “Em làm vậy là có ý gì đây?”

“không phải chị nhắc miệng em bị thương nên không ăn được cam sao?” Ngô Đồng vô tội hỏi ngược lại.

“Em đừng có mà giả ngu, em biết chị không phải nói cái này?”

“Vậy chị có ý gì?”

“Chị chỉ muốn nhắc em, em chuẩn bị gả cho Tần Đại thiếu gia, em ở bên ngoài đừng có yêu đương lãng nhăng (*nguyên tác là trên hoa ghẹo nguyệt*), nếu có thì lập tức chấm dứt đi, đừng có làm liên lụy gia đình chị.” Ngô Chi Chi kiều căng nói.

Ngày mai là ngày em trai phải phẫu thuật, Ngô Đồng thực sự không muốn cùng bọn họ cãi cọ những chuyện nhỏ nhặt, vì thế hít thở sâu vài lần, coi như không nghe thấy Chi Chi nói chuyện, quay đầu rời đi.

“Em chột dạ rồi chứ gì. Chị cũng nhắc nhở em, nhà họ Tần là gia đình giàu có, quyền thế, em gả đến đó chính là chuột sa chĩnh gạo, cố mà giữ cho tốt.”

Ngô Đồng lại một lần nữa dừng bước, quay người nhìn Chi Chi nói “Chị họ nếu muốn gả cho Tần Qua, em sẵn sàng nhường lại cho chị.”

“Ai muốn gả chứ.” cô ta không muốn gả cho người đàn ông bị bệnh tâm thần đâu.

“Đừng rồi ... Chị muốn gả nhưng chưa chắc nhà người ta đã đồng ý đâu.” Ngô Đồng giễu cợt nói.

“Em đừng có đắc ý, Tần Qua chỉ là con rơi của nhà họ Tần mà thôi. Người bên ngoài đều biết, nhà họ Tần dùng tiền để mua vợ cho con trai nhà mình.” Ngô Chi Chi thẹn quá thành giận nói.

“Vậy chị càng đáng thương hơn, đã đưa tới cửa nhà người ta nhưng người ta cũng không muốn mua chị”. Ngô Đồng nói xong, không để ý Ngô Chi Chi bị mình làm tức giận đến độ nào, nhanh chóng rời khỏi khu phòng bệnh VIP.

Nhà họ Tần

Khi Tần Qua về nhà đúng lúc thấy ba mẹ mình đang chơi cùng Phi Phi ở trong sân. Ba mẹ Tần ngồi dưới bóng cây uống trà chiều, Phi Phi ngồi một bên chơi ghép hình.

“Về rồi hả con? Bàn bạc với Ngô Đồng như thế nào rồi?” Mẹ Tần thấy con trai về thì gấp gấp hỏi.

“Rất thuận lợi.” Tần Qua ngồi cạnh Phi Phi, nhìn cậu nhóc ghép hình.

“Rất thuận lợi là có ý gì?” Mẹ Tần nghi ngờ hỏi.

“cô ấy đồng ý với ý kiến của con. không tổ chức hôn lễ, du lịch kết hôn.” Tần Qua nói “Mẹ tìm người chọn ngày, chúng con đi đăng ký kết hôn.”

Bà Tần không thể tin được, liếc mắt nhìn chồng.

“Phi Phi, chúng ta qua bên kia chơi đùa đi.” Tần Qua thấy Phi Phi đã ghép gần xong bức tranh ghép hình thì đoán cậu nhóc đã ngồi rất lâu rồi, vì thế muốn cậu nhóc hoạt động một chút.

Phi Phi thả bức tranh chép hình xuống, ngẩng đầu nhìn Tần Qua.

Tần Qua hiểu được là Phi Phi đồng ý với anh liền ôm cậu nhóc xuống ghế, nắm tay con đi đến bãi cỏ phía xa chơi thả diều.

“Tần Qua có ý gì? Thực sự là không tổ chức hôn lễ?” Mẹ Tần vẫn có chút không tin “Ngô Đồng sao mà lại đáp ứng, để tôi gọi điện hỏi con bé một chút.”

“Bà yên lặng một chút đi, đừng càng quan tâm càng loạn.”

“Tần Đông Minh, ông có ý gì?” Mẹ Tần tức giận, gọi luôn cả tên họ của chồng.

“Tần Qua không muốn tổ chức hôn lễ, giờ Ngô Đồng cũng đồng ý, bà làm sao phải cố tổ chức cho bằng được.”

“Còn có thể vì cái gì? Ông không nghe bên ngoài người ta đồn đại như thế nào sao? nói Tần Qua bị bệnh tâm thần, sẽ đánh vợ, nói chúng ta hết sức bồi dưỡng cho Tần Hoài, Tần Qua chỉ là đứa con rơi. Nếu chúng ta không tổ chức hôn lễ cho mọi người xung quanh thấy thì không phải chấp nhận những lời đồn đó sao.” Mẹ Tần càng nghĩ đến những lời đồn đại thì càng tức giận.

“Bà thấy cuộc sống của bọn nhỏ quan trọng hay những lời đồn quan trọng?”xBa Tần nói “Tần Qua một mực muốn dọn ra ngoài sống, bà không phải không biết, khó khăn lắm Tần Qua mới đồng ý kết hôn, về sau sẽ có người chăm sóc nó, bà đừng nhúng tay vào nữa.”

“Nhưng tôi vẫn không yên lòng, hay là tôi bí mật tìm Ngô Đồng nói chuyện.”

“Sao nói mãi mà bà không chịu hiểu.” Ba Tần nói “Mặc dù Ngô Đồng là liên hôn thương mại mới trở thành con dâu của chúng ta, nhưng đã kết hôn rồi thì là người một nhà. Chúng ta xem con bé là người nhà thì nó mới có thể sống tốt với Tần Qua. Tính tình Tần Qua vốn dĩ đã thô lỗ, cục cằn, bà lại tự tiện xen vào, bà làm Ngô Đồng nghĩ như thế nào?”

“Nhưng nó sẽ đối xử thật lòng với Tần Qua sao?”Mẹ Tần vẫn không yên lòng.

“Bà cũng đừng quan tâm mù quáng.” Ba Tần nói “Bọn nhỏ có cuộc sống của chính mình.”

Mặc dù mẹ Tần đã được chồng thuyết phục nhưng vẫn lo lắng nhìn qua bãi cỏ chỗ Tần Qua đang chơi cùng Phi Phi. Bệnh của Tần Qua còn có di chứng, Phi Phi đến giờ này cũng chưa mở miệng nói một từ nào. Hai người như thế này, dọn ra ngoài sống riêng thì có thể sống tốt được sao.

“Phi Phi à, ba con muốn kết hôn.” Tần Qua ngồi cạnh Phi Phi đang thả điều, nói.

“Con sẽ rất nhanh có một người mẹ, con có vui không?” Tần Qua biết Phi Phi sẽ không trả lời anh nhưng anh biết cậu nhóc có thể nghe hiểu được “Người này con cũng đã gặp rồi, chính là ở khách sạn Đế Vương cách đây nửa tháng, con vừa nhìn thấy cô ấy thì thẹn thùng né tránh, cho nên ... chắc là con không ghét cô ấy, đúng không?”

Phi Phi vẫn luôn nhìn con điều đang bay lượn trên bầu trời, không nói gì.

“Ba đã gặp cô ấy mấy lần, phải, về phần cô ấy là người như thế nào hiện giờ ba cũng chưa biết rõ hoàn toàn, nhưng ba cũng giống con, hình như không chán ghét cô ấy.”

“Nếu chúng ta đều không ghét cô ấy, vậy chúng ta cho cô ấy một cơ hội đi.” Tần Qua quay đầu, nhìn chăm chú một bên mặt của Phi Phi, nói “Chúng ta sẽ cùng cô ấy sống chung trong một nhà, cùng nhau cố gắng tiếp nhận cô ấy.”

Dường như vì bị ánh mắt của Tần Qua nhìn quá chăm chú, Phi Phi rốt cục xoay đầu lại, nhìn thoáng qua ba mình rồi tiếp tục ngẩng đầu nhìn con điều đang bay.

“Vậy là con cũng đồng ý với ba rồi nha.” Tần Qua cười vui vẻ “Phi Phi à, con cũng biết là tính tình ba không tốt, sau này nếu ba hung dữ với mẹ, con phải nhớ bảo vệ cô ấy.”

“Nếu con không bảo vệ mẹ, cô ấy bị dọa chạy mất thì rất phiền đấy.”

Phi Phi lại quay đầu nhìn ba mình, trong mắt như hiện lên câu hỏi vì sao ba lại hung dữ với mẹ.

“Ba con có bệnh, mà bệnh này chính là dễ dàng xúc động, tính tình không được tốt.” Tần Qua giải thích “Nhưng ba tuyệt đối không cố ý như vậy.”

đã được nghe giải thích, Phi Phi lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn điều.

“Chờ bà nội con chọn ngày tốt để kết hôn, sau đó ba mẹ đi du lịch trăng mật. Sau khi trở về chúng ta sẽ dọn ra ngoài ở, khi đó chúng ta sẽ có một gia đình nhỏ.” Tần Qua nói “Bác sĩ Lý nói hai chúng ta vẫn phải điều trị bệnh. Đến khi chúng ta yêu thích cuộc sống gia đình, từ từ con sẽ có thể nói chuyện, ba sẽ không còn nóng nảy nữa ... Con cảm thấy sẽ thật như vậy không?”

“À, ... nhưng mà thực ra ba cảm thấy cũng có khả năng sẽ làm cho Ngô Đồng mắc bệnh như chúng ta.” Tần Qua chớp chớp mắt, cảm thấy tương tượng của mình cũng có khả năng sẽ xảy ra.

Sáng sớm chủ nhật, Ngô Đồng đã có mặt ở bệnh viện. Hôm nay là ngày phẫu thuật cho Tiểu Nguyên, cô đã chờ ngày này từ lâu, cả đêm hôm qua cô hầu như không ngủ tí nào. Bệnh viện đã bố trí nơi Tiểu Khải rút máu để tạo tế bào gốc, sau khi xong sẽ lập tức đưa đến phòng mổ của Tiểu Nguyên.

Mặc dù các bác sĩ đã khẳng định nhiều lần ca phẫu thuật không có gì nguy hiểm nhưng Ngô Đồng vẫn lo lắng ngồi đợi trước cửa phòng phẫu thuật. Cho đến khi Tiểu Nguyên được đẩy ra, bác sĩ phụ trách gạt đầu khẳng định ca phẫu thuật đã thành công, Ngô Đồng mới chảy nước mắt mừng rỡ. Giờ phút này, Ngô Đồng cầm bàn tay tái xanh của em, một lần nữa tin tưởng, lựa chọn của mình là đáng giá.

“Ngô Đồng.” Chú Hai vẫn đứng ở ngoài phòng bệnh của Tiểu Nguyên, chờ khi Ngô Đồng đi ra mới tiến lên nói chuyện.

“Chú Hai, cảm ơn chú. Tiểu Khải thế nào rồi ạ?”

“Tiểu Khải không sao, thân thể hơi mệt mỗi một chút, bác sĩ nói bồi dưỡng một thời gian là khôi phục bình thường.”

“thật tốt quá, cháu thăm em một chút.” Vì Tiểu Nguyên phẫu thuật ngay sau đó nên Ngô Đồng chưa kịp đi thăm Ngô Khải.

“không sao đâu. Tiểu Khải đã ngủ rồi, thím Hai cháu đang chăm sóc cho nó.” Chú Hai ngăn cản nói.

“Dạ ...” Ngô Đồng lúc này mới nhận ra, chú Hai không ở bên Tiểu Khải mà qua gặp mình, chắc là có điều muốn nói “Chú Hai, chú tìm cháu có việc gì sao?”

“Khụ ... À ... Sức khỏe Tiểu Nguyên ổn không?” Chú Hai có chút mất tự nhiên nói.

“Dạ, khá tốt. Các bác sĩ nói các chỉ số đều rất bình thường nhưng vẫn phải theo dõi thêm một thời gian nữa.”

“Vậy thì tốt ... Vậy thì tốt.” Chú Hai do dự.

“Chú Hai, chú có việc gì thì nói thẳng.” Ngô Đồng thấy chú Hai cứ muốn nói lại thôi, nhin không được hỏi thẳng.

“À ... Vừa rồi bà Tần gọi điện thoại cho thím Hai cháu báo đã xác định được ngày cưới.”

Về mặt Ngô Đồng cũng không có biến hóa, yên lặng chờ chú Hai nói xong.

“Họ nói cháu và Tần Qua quyết định du lịch kết hôn, không tổ chức hôn lễ, thứ ba này đi đăng ký hôn. Đó là ngày tốt, thích hợp cưới gả.”

“Vâng, cháu biết rồi.” Ngô Đồng bình tĩnh nói.

Nếu mình không thể lựa chọn cuộc sống của chính mình, ít nhất cũng không để cho mình quá thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau khi phẫu thuật, sức khỏe của Tiểu Nguyên nhanh chóng hồi phục, những hao tổn của cơ thể do điều trị bằng hóa chất đã dần biến mất, cơ thể chậm rãi khôi phục sức sống mới. Ngô Đồng muốn mua thật nhiều thứ ngon để bồi dưỡng cho em trai, nhưng các bác sĩ vẫn khuyên ăn uống cân đối dinh dưỡng nên Ngô Đồng mua một ít trái cây em trai yêu thích cho Tiểu Nguyên đỡ thèm.

Ngô Khải hiển tùy thì ở lại bệnh viện hai ngày, hôm nay được xuất viện. Ngô Đồng định rửa xong trái cây sẽ cùng Tiểu Nguyên đến thăm, không nghĩ rằng Ngô Khải đã đến trước.

“Tiểu Khải, em đến rồi sao. Chị còn đang định sang thăm em đây.” Ngô Đồng đẩy cửa ra nói, thấy thím Hai cũng đứng cùng Ngô Khải thì lễ phép cười chào hỏi.

“Hôm nay mẹ đón em xuất viện, nên nhân tiện mang cho Tiểu Nguyên ít canh gà.”

Ngô Đồng hơi kinh ngạc nhìn hộp com để trên bàn “Làm phiền thím Hai quá.”

“không có gì, chỉ thuận tay thôi.” Hiếm khi thím Hai có vẻ mặt ôn hòa, trả lời.

Ngô Đồng cười cười, yên tĩnh ngồi bóc cam, lắng nghe Tiểu Khải nói chuyện với Tiểu Nguyên.

“Tiểu Nguyên, dù sao trong thời gian tới em cũng không dùng được, hay là tặng cho anh đôi giày GH đó đi.” (*Giày bóng rổ số lượng giới hạn nhân hiệu GH*) Lúc Ngô Đồng không có ở bệnh viện, Ngô Khải đã quần lấy Tiểu Nguyên để xin đôi giày bóng rổ mà cậu đã thích từ lâu.

“Nhưng em mua đôi giày đó để sưu tầm, không có ý định sử dụng đi chơi bóng rổ.” Đôi giày GH này là bản số lượng có hạn mà mình phải tốn rất nhiều công sức mới mua được, hiện trên thị trường đã không còn.

“Giày chính là để đi mà, để ở nhà thật là lãng phí. Kỹ thuật chơi bóng của anh đây tốt như vậy, em cho anh đi nha. Lần sau nếu gặp được, anh sẽ mua trả lại cho em đôi khác.” Ngô Khải tiếp tục gây mê Tiểu Nguyên.

“Nhưng mà ...” Tiểu Nguyên không muốn cho nhưng thấy anh họ thật sự thích nó thì lại do dự.

Thím Hai nhà họ Ngô thấy con trai mình xin một lúc lâu mà Tiểu Nguyên vẫn không đồng ý. Chẳng phải chỉ là một đôi giày thôi sao? Lập tức không vui nói “Tiểu Nguyên, anh họ đã cứu mạng con, thế mà con chỉ có một đôi giày chơi bóng cũng không nỡ cho?”

“Dạ ...” Mặt Tiểu Nguyên hơi đỏ lên, cũng không biết nói thế nào.

“Mẹ??” Ngô Khải kêu lên, không đồng ý, tâm trạng muốn có đôi giày chơi bóng cũng tiêu tan.

Ngô Đồng đang bóc vỏ cam, dừng tay lại một chút, sau đó tiếp tục bóc cho xong quả cam, đưa cho cậu em trai đang xấu hổ nhà mình, nói “Em ăn trái cây đi, chờ chị tiễn Tiểu Khải về quay lại chị em mình ăn com.”

“Phải ha, anh phải về thu dọn đồ đạc đây.” Ngô Khải cũng rất buồn bực, không khí đang vui vẻ, lại bị một câu nói của mẹ mình làm cho xấu hổ cực kỳ, Ngô Khải cũng không muốn ở lại nên theo ý Ngô Đồng đứng dậy ra về.

Thím Hai nhà họ Ngô thấy con trai đi rồi cũng không ở lại, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Thím Hai, để cháu tiễn thím.” Ngô Đồng đi theo ra bên ngoài.

Hai người đi vài bước, rất nhanh đến cửa thang máy. Thím Hai quay đầu nói “Đến đây được rồi, không cần tiến nữa.”

Ngô Đồng nghe lời dừng lại.

“Cháu nhớ ngày mai phải đúng giờ nhé.”

“Ngày mai?” Ngô Đồng ra vẻ không hiểu hỏi.

“Cháu không nhớ sao?” Thím Hai có chút tức giận “Ngày mai là ngày hẹn với Tàn Đại thiếu đi đăng ký kết hôn. không phải là Tiểu Nguyên phẫu thuật xong, cháu muốn đổi ý chứ. Ta nói cho cháu biết ...”

“Xem ra là thím Hai vẫn còn nhớ rõ ... Chú thím vì điều gì mà để tiểu Khải hiến tủy.” Ngô Đồng bỗng nhiên cười lạnh lùng

“Cháu có ý gì.”

“Cháu không nói cho Tiểu Nguyên biết rõ bản chất của việc hiến tủy này, vì không muốn nó biết cái gì gọi là tình người ấm lạnh, đồng thời những lời nói vừa rồi của thím, cháu cũng không muốn phải nghe lại.”

“Thím nói gì sai sao?” Thím Hai không thể tin được, Ngô Đồng là phận cháu mà dám phê bình, chỉ trích người lớn “Nếu Tiểu Khải không hiến tủy cho Tiểu Nguyên thì Tiểu Nguyên có thể sống được đến bây giờ hay không. Thím nói Tiểu Khải cứu mạng Tiểu Nguyên thì có gì sai?”

“Cho nên phần ân tình này chị em cháu nhất định phải báo đáp rồi.” Ngô Đồng giận quá mà cười.

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy cháu không cần phải lấy chồng nữa, về sau hai chị em cháu đến nhà chú thím ở, làm trâu làm ngựa báo đáp cho cả gia đình thím.”

“Cháu ...” Thím Hai bị Ngô Đồng làm cho tức nghẹn trong lồng ngực.

“Thím Hai, bất kể thế nào thì gia đình thím cũng đã cứu mạng Tiểu Nguyên, trong lòng cháu rất cảm kích. Cháu đã đồng ý gả đến nhà họ Tàn thì tất nhiên sẽ giữ lời. Nhưng cháu cũng không hy vọng hai nhà chúng ta vì chuyện này mà một chút tình cảm cũng không giữ được nữa.” Ngô Đồng nhìn thím Hai, nói tiếp “Dù sao thím cũng phải hiểu rằng, Tiểu Nguyên đã làm phẫu thuật xong, nhà họ Tàn cũng có thể đơn phương rút vốn.”

“Ý cháu là gì?”

“Thang máy đến rồi, hẹn gặp lại thím.” Ngô Đồng cười vẫy vẫy tay, cũng không đợi thím Hai bước vào thang máy, quay người đi về.

Ở phía sau, mặt thím Hai trở nên vằn vẹo nhưng cũng không có cách nào phản bác, đúng như lời con bé đã nói, số phận của Ngô thị về sau như thế nào thực sự là nằm trong tay Ngô Đồng.

Khi Ngô Đồng quay lại phòng bệnh, Tiểu Nguyên vẫn cầm quả cam trên tay, ngồi trên giường ngơ ngác.

“Em không ăn cam sao?” Ngô Đồng dịu dàng hỏi.

“Chị.” Tiểu Nguyên khò sở ngẩng đầu “Em không phải là không muốn cho anh họ, em đã định đồng ý rồi.”

“Chị biết, Tiểu Khải không để ý đâu.” Ngô Đồng ngồi xuống bên cạnh em trai “Tiểu Nguyên em nhớ này, Tiểu Khải cứu em, chúng ta nhớ kỹ phần ân tình này. Tuy nhiên không phải việc gì cũng phải nhường Tiểu Khải. Em chỉ cần biết khi Tiểu Khải thực sự cần, chúng ta không ngại gì để giúp đỡ em ấy.”

Tiểu Nguyên như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Thứ tư, thời tiết rất đẹp, ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh ngắt không một bóng mây, không phải vì tâm tình của Ngô Đồng mà âm đạm đi mấy phần. Người ta thường nói “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” hay sao, hôm nay đáng lẽ phải mưa chứ, vì sao nhiệt độ không khí lại cao như vậy. Trong Cục Dân Chính mở điều hòa cũng không thể xoa dịu tâm trạng nôn nóng của Ngô Đồng.

Mặc một bộ đồ màu đen, Tàn Qua bước vào sảnh lớn ngay lập tức nhìn thấy Ngô Đồng, bởi vì cô là người duy nhất ngồi ở ngoài, hơn nữa cô cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất ở đây.

Mái tóc dài xõa trên vai, áo sơ mi lụa chiffon, quần jean bó sát để lộ đôi chân đẹp, thon dài, trắng tấp, đôi giày xăng đan màu bạc ôm nhẹ mắt cá chân.

Ngô Đồng cảm thấy một bóng người cao lớn đứng trước mặt mình, ngẩng đầu nhìn thấy Tàn Qua, hờ hững hỏi “anh đến rồi à?”

“Em không vui sao?” Tàn Qua nhạy cảm phát hiện cảm xúc của Ngô Đồng.

Tất nhiên là không vui rồi, có người phụ nữ nào gả cho một người đàn ông xa lạ mà vui vẻ, nhưng Ngô Đồng không thể thừa nhận, miễn cưỡng mím

cười, lắc đầu “không.”

“Em không vui.” Giọng nói của Tần Qua càng thêm chắc chắn.

Người đàn ông này nhất định phải nói thẳng ra sao? Chẳng lẽ chỉ số EQ của anh ta là số âm sao? Ngô Đồng nhin không được tròng mắt “Đúng vậy, đúng vậy, tôi chờ anh từ nãy đến giờ vậy mà anh lại đến muộn.”

Tần Qua nghe Ngô Đồng oán giận, nhếch miệng cười “trên đường lái xe đến đây, tôi gặp vụ tai nạn xe làm đường bị tắc lại. Tôi phải mượn tạm một chiếc xe gắn máy chạy đến đây đây. Em xem này, trán tôi đầy mồ hôi.”

Ngô Đồng nhìn kĩ mới thấy người đàn ông này một đầu đầy mồ hôi, dường như mỗi sợi tóc đều ướt, áo thun cũng dính vào thân mình, nhưng vì anh mặc áo màu tối nên nhìn không rõ ràng.

“Vậy anh đi rửa mặt cho mát một chút.” Ngô Đồng nói

“Bao lâu nữa thì đến lượt của chúng ta.”

“Tôi đã lấy số thứ tự, số hơi lớn nên chắc phải đợi một lúc nữa.”

Tần Qua đứng lên, lấy từ túi quần cuốn sổ hộ khẩu và thẻ căn cước đưa cho Ngô Đồng, nói Ngô Đồng cầm giúp anh rồi đi vào nhà vệ sinh.

Khoảng năm phút sau, Tần Qua quay lại, ngồi xuống bên cạnh Ngô Đồng. Ngô Đồng thấy anh đã rửa mặt nhưng mặt mũi, tóc tai còn ướt nước, vì thế lấy trong túi xách gói khăn giấy đưa qua.

“Làm gì?” Bỗng nhiên trước mặt mình xuất hiện túi khăn giấy, Tần Qua không hiểu hỏi.

“anh lau khô mặt đi.”

Tần Qua nhú mày, rồi như nghĩ đến một ý tưởng hay ho, anh nghiêng người về phía Ngô Đồng nói “Em lau giúp tôi đi.”

“anh ...” một người đàn ông cao 1m8, trên mặt còn có vết sẹo mà còn làm nũng với mình, thật là một trải nghiệm khó nói.

“Nhanh lên, nước dính vào mắt rồi, khó chịu quá.” Tần Qua thúc giục.

Sao bỗng nhiên lại khó chịu, nếu khó chịu sao anh không lau khô từ trước đi. Ngô Đồng chỉ có thể mắng thầm trong lòng, cuối cùng cũng phải lấy khăn giấy lau khô nước trên mặt anh.

Trong lúc đó, khóe miệng Tần Qua khẽ nhếch, mắt cũng không nháy lấy một cái nhìn chăm chăm Ngô Đồng. Ngô Đồng bị anh nhìn như thế cũng không nhin nổi.

“anh đừng nhìn chăm chăm tôi như thế.”

“Nhưng trước mắt tôi chỉ có em.” Tần Qua thật vô tội.

“Vậy thì nhắm mắt lại.”

“Ồ nơi xa lạ, nhắm mắt làm tôi không có cảm giác an toàn.” Tần Qua nói “không có cảm giác an toàn tôi sẽ dễ nổi nóng. Em cũng biết là tôi ...”

“Tôi biết rồi, anh thích làm gì thì làm”. Ngô Đồng cam chịu nói.

Thế là Tần Qua càng không kiêng dè mà nhìn Ngô Đồng, cho đến khi Ngô Đồng lau khô mặt cho anh, anh vẫn chưa thỏa mãn “Tóc của tôi cũng bị ướt, em lau giúp tôi đi.”

“Tóc không cần lau”.

“A ... Vậy là em thích ngắm mặt của tôi.” Tần Qua bỗng nhiên như hiểu rõ, nói.

Sao anh lại không biết xấu hổ mà kết luận như vậy chứ. Ngô Đồng thật muốn bỏ đầu anh ra xem bên trong có chứa cái gì.

Tần Qua thấy Ngô Đồng không thêm để ý mình thì nhàm chán nhìn xung quanh, thật đúng như lời mẹ nói, hôm nay đúng là ngày tốt, trong sảnh thật nhiều đôi đang ngồi chờ. Nhưng có vẻ có gì đó sai sai, Tần Qua quan sát một lúc lâu, sau đó lấy tay chọc nhẹ vào người Ngô Đồng. Bỗng nhiên bị đụng làm giật mình, Ngô Đồng nói “anh làm gì vậy?”

“Ngồi gần đây một chút.”

“Ngồi gần như vậy làm gì?”

“Em nhìn người khác mà xem.” Tần Qua dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngô Đồng nhìn xung quanh.

Ngô Đồng nghi ngờ quay đầu nhìn bốn phía, quả nhiên trong sảnh, những người xung quanh mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, vui mừng, không phải là ngồi sát vào nhau thì cũng là hai bàn tay nắm chặt, mười ngón tay đan xen, có người còn kích động ôm hôn nhau. Ngô Đồng lúng túng quay đầu lại, lại bất ngờ trượt nhẹ qua khóe miệng của Tần Qua không biết từ lúc nào đã dán tới. Hai mắt Tần Qua lập tức sáng lên, một tay chống lên thành ghế, một tay kéo Ngô Đồng đang muốn lùi lại, mạnh mẽ áp tới. Ngô Đồng đánh mạnh lên ngực Tần Qua mấy lần nhưng thân thể người đàn ông cứng rắn như đá, Ngô Đồng cảm thấy miệng đau mà tay cũng đau nốt.

Cũng may, Tần Qua cũng biết địa điểm không thích hợp, rất nhanh liền buông Ngô Đồng ra. Chỉ đáng thương là khóe miệng bên kia của Ngô cũng bị thương luôn rồi. Chẳng lẽ người đàn ông này khi hôn chỉ biết cắn miệng người khác thôi sao.

Bị Ngô Đồng trừng mắt liếc, Tần Qua còn cảm thấy chưa đã thêm nói "Son này vị gì thế, rất là ngọt."

Ngô Đồng không thèm để ý, lấy hộp phấn trong túi xách ra, xem lại khóe miệng của mình. Quả nhiên phải trang điểm lại một chút, tí nữa còn phải chụp hình nữa chứ. Ngô Đồng đang định đứng lên đi vào phòng vệ sinh để trang điểm lại thì loa thông báo đã đọc đến tên mình.

không còn cách nào khác, Ngô Đồng chỉ có thể tô son lại qua loa rồi cùng Tần Qua đi đến quầy đăng ký.

Người chụp ảnh cũng không để ý đến mặt Ngô Đồng đã đỏ bừng, trực tiếp khen ngợi Tần Qua "Người anh em, anh quả là có sát chiêu, về sau chỉ cần nhìn vào giấy đăng ký kết hôn là có thể cảm nhận được mùi vị hormone nam tính của anh."

Tần Qua nhìn ảnh chụp chung của hai người có thể thấy rõ ràng vết thương trên môi Ngô Đồng, vô cùng hài lòng. Còn Ngô Đồng nhìn ảnh chụp thì hận không thể giấu ở nơi không ai có thể tìm ra.

"Bà xã ới..." Tần Qua bỗng nhiên gọi.

Ngô Đồng kinh ngạc quay đầu.

"Từ giây phút này, em chính là vợ của anh." Tần Qua lắc lắc tờ giấy đăng ký kết hôn.

Cần phải khoe khoang rõ ràng như vậy sao?

"Có giấy chứng nhận này, về sau anh có thể hôn em một cách hợp pháp rồi."

"Khi không có giấy chứng nhận anh không hôn tôi sao?" Ngô Đồng tức giận nói.

"anh làm sao mà làm mấy chuyện như vậy, đó không phải là đùa giỡn lưu manh sao?" Tần Qua kiên quyết phủ nhận "Mấy lần đó đều là em hôn anh trước mà."

Lưu manh!!! Ngô Đồng chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!.

Tần lưu manh đã login rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Khi Ngô Đồng đi ra khỏi cửa Cục Dân Chính, bị ánh nắng gay gắt chiếu vào, cô không tự chủ đưa tay lên che, Tần Qua nhìn thấy liền đứng sát gần cho bóng của anh có thể che cho cô.

"Em đến đây bằng gì?" Tần Qua nhìn phía trước cửa có một đôi vợ chồng mới cưới đang nắm tay nhau vui vẻ, trong lòng cảm thấy cuộc hôn nhân của mình còn thiếu một chút gì đó.

"Tàu điện ngầm". Ngô Đồng không phát hiện hành động của Tần Qua, cô bỏ tay xuống, lùi xuống một chút để tìm một vị trí thoải mái hơn.

"Em còn đi đâu nữa không?" Tần Qua hỏi, giống như không thấy động tác tránh né của Ngô Đồng.

"Tôi còn có một chuyện phải giải quyết nhưng cũng không gấp lắm."

"Vậy em đi cùng anh đi."

“đi đâu?”

“Đến nơi sẽ biết.”

Tần Qua nắm tay kéo Ngô Đồng đang còn nghi ngờ đến một chiếc xe mô tô dựng phía trước, sau đó lấy chiếc mũ bảo hiểm duy nhất đội lên đầu Ngô Đồng, động tác hơi mạnh một chút làm Ngô Đồng bị đau, cô kêu nhỏ một tiếng.

“Em không sao chứ.” Tần Qua khựng lại, đưa tay ra muốn lấy mũ bảo hiểm xuống.

“không việc gì.” Ngô Đồng lùi về sau hai bước.

Tần Qua không nói gì, nhưng trong lòng có thêm một định nghĩa mới, vợ của mình hơi mỏng manh, yếu ớt, dùng sức phải nhỏ hơn chút.

Lần đầu tiên Ngô Đồng ngồi xe mô tô, cô thận trọng ngồi lên yên xe phía sau, hai tay nắm chặt khung kim loại xung quanh yên xe. Tần Qua nổ máy rồi ga, thân mình Ngô Đồng không kiểm soát được hơi nghiêng ngả, sắc mặt cô tái đi.

Tần Qua chuyển hướng, đến trước cửa thì dừng lại, chống chân xuống đất, về mặt bắt đầu đã đưa tay ra sau kéo tay Ngô Đồng vòng lên lưng mình. Ngô Đồng giãy giụa, nhưng lực tay của Tần Qua không nhỏ, một cánh tay mà bắt lấy hai tay Ngô Đồng không thể động đậy.

“Ôm chặt.” Giọng Tần Qua cương quyết.

“Tôi ...”

“Chúng ta đã kết hôn, em phải quen dần với việc tiếp xúc với anh.” Tần Qua quay đầu lại.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, sau đó vòng tay ôm Tần Qua rồi cục yên tĩnh lại.

Tần Qua chạy xe mô tô tốc độ rất nhanh, tựa như con cá linh hoạt trong đại dương của xe cộ vẫy vùng. Ngô Đồng ôm chặt eo Tần Qua, tốc độ xe càng nhanh, Ngô Đồng ôm càng chặt. Cuối cùng cả người Ngô Đồng đều dán lên lưng Tần Qua, chớp mũi quanh quẩn hơi thở nam tính của người đàn ông.

Tần Qua cảm nhận vòng tay quanh thân mình ôm càng ngày càng chặt, cùng với phía sau là thân thể phái nữ mềm mại, khoe miệng chậm rãi cong lên, ánh mắt mang theo ý cười, tốc độ xe lại càng lúc càng nhanh.

Xe mô tô rời khỏi đường lớn, đi vào mấy con hẻm nhỏ, cảnh vật ven đường vắng vẻ dần, qua mấy khúc cua nữa, cuối cùng xe cũng dừng lại.

“Đến rồi.” Tần Qua dừng xe.

Ngô Đồng vội vàng xuống xe, gỡ vội nón bảo hiểm ra mới ngẩng đầu quan sát cảnh vật xung quanh. Đây là một tòa nhà nhỏ có lối kiến trúc giả cổ, nhìn cửa lớn màu đỏ rực cùng hàng tường rào bằng gạch rộng lớn, Ngô Đồng có thể khẳng định diện tích ngôi nhà hẳn là rất lớn.

Tần Qua dừng xe, đến cửa trước, sau đó lấy chìa khóa trong túi quần mở khóa, dùng sức đẩy cánh cửa mở rộng.

Ngô Đồng cũng đi theo đứng trên bậc thềm, đứng ở ngoài cửa nhìn vào một mảnh sân vườn nhỏ có cây cối tươi tốt và một bàn đu dây dưới cây ngô đồng.

Tần Qua kéo tay Ngô Đồng bước vào sân, đứng dưới một bóng cây râm mát “Em thích nơi này không?”

“Nơi này là?” Ngô Đồng hỏi.

“Đây là nhà mới của chúng ta.” Tần Qua trả lời “Về sau chúng ta sẽ ở đây.”

“Ở đây? Chúng ta không ở Hoàn Sơn Phi Thúy sao?” Ngô Đồng nghi ngờ hỏi.

“Em không thích ở đây hả?” Tần Qua hỏi, trong giọng nói mơ hồ có chút ý tứ không vui.

“không phải, chỉ là tôi không nghĩ tới ... Chúng ta sẽ sống ở đây.” Ngô Đồng nói “Tôi rất thích nơi này.”

“Thích là được rồi.” Tần Qua nói “Nhà này là mẹ tìm cho chúng ta, phòng rất rộng rãi, trước nhà và sau nhà đều có sân, sân sau thì nhỏ sân trước một chút, ở đó trồng một cây ngân hạnh (cây rẻ quạt), nghe nói mùa thu hoa lá cây chuyển màu sẽ rất đẹp.”

“Có muốn đi xem phòng không?”

Ngô Đồng gật đầu nhẹ, hai người đi vào trong nhà, phòng ốc mang lối kiến trúc cổ xưa, chỉ có một tầng, chỉ có cửa sổ là lắp kính, còn các cửa khác đều bằng gỗ. Mặc dù chỉ có một tầng nhưng mái nhà bằng ngói đã giúp tản nhiệt, đứng trong phòng không khí mát lạnh.

Ngô Đồng ngấm ngấm một lúc, thấy các phòng đều trống không “Sao trong phòng chưa lắp đặt gì?”

“Hôm qua mẹ mới chuyển đồ đi.”

“Sao vậy?” Ngô Đồng không hiểu hỏi.

“Mẹ nói có lẽ em thích tự mình mua sắm, trang trí lấp đặt cho ngôi nhà.” Tần Qua nói “Cũng là cho chúng ta có chút việc để làm.”

nói xong, Tần Qua nhìn chăm chú vào Ngô Đồng. Thấy vậy, Ngô Đồng cười cười nói “Vậy chúng ta sắp xếp thời gian rồi cùng đi mua.”

“Được.” Tần Qua nhướn mày cười.

Ngắm nghía trong phòng xong, hai người đi ra sân sau. Sân trước và sân sau có cách bài trí giống nhau, nhưng ở đây có thêm một ao cá nhỏ, bên trong có nhiều con cá con màu sắc sặc sỡ đang bơi lội. Bên cạnh ao cá có rất nhiều bồn hoa làm Ngô Đồng cảm thấy rất thích thú. Vì thế cô không thể nhịn được liền ngồi xuống cẩn thận ngắm.

Tần Qua đứng một bên yên lặng ngắm Ngô Đồng, ánh nắng chiếu nghiêng lên người cô làm cả người Ngô Đồng tắm trong một luồng sáng vàng nhạt, cả người đến từ sợi tóc đều đẹp đến rung động lòng người.

“Nơi này thật đẹp quá.” Ngô Đồng vừa cười vừa nói, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không giấu được niềm yêu thích.

“Em thích là tốt rồi.” Tần Qua cũng ngồi xuống cạnh Ngô Đồng, ánh mắt nhìn theo ngón tay Ngô Đồng, ngón tay cô cũng bị ánh nắng chiều vào mà trở nên trong suốt. Ngô Đồng cười gật đầu, đầu ngón tay gầy gầy một nụ hoa.

“Em định khi nào chuyển đến đây?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

“A?” Ngô Đồng ngẩn người, niềm vui trong nháy mắt vụt tắt, nói “Chúng ta mua sắm đồ đạc trang trí nhà cửa trước, sau đó thì chuyển đến.”

“Vậy khi nào đi mua đồ?”

“Khi nào anh có thời gian?”

“Lúc nào anh cũng có thời gian rảnh.”

Ngô Đồng đứng lên, nhìn cây ngân hạnh ở gần đó, nói “Khi nào sắp xếp được thời gian, tôi sẽ gọi cho anh.”

“Được” Tần Qua không để ý gật đầu.

Ngô Đồng đi đến dưới cây ngân hạnh, tưởng tượng khi đến mùa thu, lá cây sẽ vàng rực cả một vùng, thật là một cảnh tượng đáng mong chờ. Lúc đó, có thể mua một cái ghế dựa để dưới gốc cây.

“Thời gian du lịch do em quyết định, còn sắp xếp lịch trình sẽ do anh phụ trách nhé.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

Ngô Đồng nhớ tới lần trước ở quán cà phê, hai người đã quyết định đi tuần trăng mật du lịch. Lúc đó vì muốn có thời gian chăm sóc em trai, cô đã đề nghị thời gian đi du lịch là một tháng sau. Lúc này, Tần Qua muốn sắp xếp lịch trình, Ngô Đồng không có ý kiến.

“Được.”

“Em có thích đi đâu không?”

“Mọi việc do anh quyết định.”

“Thế khi quay về nhớ đưa hộ chiếu cho anh.”

“Vâng.” Ngô Đồng cảm thấy có chút áy náy khi để mọi chuyện cho Tần Qua gánh vác, cô nhìn Tần Qua nở nụ cười, lại không biết dưới ánh nắng mặt trời, trong mắt Tần Qua nụ cười ấy có bao nhiêu là hấp dẫn.

Tần Qua rốt cục không thể khống chế nội tâm như mãnh thú, anh đẩy Ngô Đồng dựa vào thân cây, giống như một chú chó săn liều mạng gặm nuốt thức ăn mĩ vị mình đã mơ ước bấy lâu. Ngô Đồng hơi cứng người lại nhưng sau đó lại dần dần mềm mại, đã đăng ký kết hôn rồi, mình còn già mồm làm gì. Ngô Đồng nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của người đàn ông, nháy một cái sau đó cũng chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở miệng ra.

Tần Qua như phát hiện vùng đất mới, thả môi Ngô Đồng ra, duỗi đầu lưỡi đi vào, quấn lấy lưỡi Ngô Đồng, mạnh mẽ mút vào, mãi cho đến lúc hai người không thở nổi.

Tần Qua bóp chặt eo Ngô Đồng, dường như cô hết sức không chế chính mình.

“Em phải chuẩn bị trong bao lâu?”

Ngô Đồng sững sờ, một lúc sau mới nhớ tới khi ở quán cà phê mình đã hi vọng Tần Qua cho mình một khoảng thời gian để thích ứng. Chỉ là thời gian này là bao lâu, khi nào thì thích hợp, chính Ngô Đồng cũng không biết. Nhưng cô biết, đối với Tần Qua như vậy là không công bằng, dù sao anh cũng có dục vọng đối với cô.

“Tôi ...”

“một tháng ... một tháng này chúng ta bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn chút đi.” Tần Qua nhìn thẳng vào mắt Ngô Đồng “anh không hi vọng khi đi tuần trang mặt du lịch, chúng ta phải chia phòng ngủ.”

Ngô Đồng không biết phải trả lời như thế nào, nhưng cô biết yêu cầu của Tần Qua là chính đáng, cuối cùng cô cũng gật nhẹ đầu.

Tần Qua mừng rỡ, buông Ngô Đồng ra, cười nói “anh đưa em về.”

Tần Qua lái xe mô tô chở Ngô Đồng về nhà, Ngô Đồng đứng trên lầu nhìn Tần Qua lái xe mô tô dần khuất khỏi khu chung cư, ánh nắng mờ nhạt cuối chiều chiếu lên thân hình mong manh của cô, có chút quạnh hiu.

Cuộc sống là do chính mình quyết định, nếu con người hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình thì đó là vì có một người để cho mình sẵn lòng yêu thương. Giống như lúc này, Ngô Đồng cũng sẵn lòng thử tiếp nhận Tần Qua. Thay đổi và thích ứng luôn là bản năng của con người, hi vọng hạnh phúc sẽ đến khi cô có đủ cố gắng.

Ngô Đồng mỉm cười, cầm túi xách đi đến bệnh viện thăm em trai.

Khi Tần Qua lái xe mô tô về Hoàn Sơn Phi Thúy, mọi người trong nhà họ Tần đều đang ngóng chờ tin tức. Thấy Tần Qua về, ai cũng lộ ánh mắt chờ mong.

“đã đăng ký kết hôn xong.” Tần Qua tự nhiên nói.

“VẬY Ngô Đồng đâu?” Mẹ Tần ngạc nhiên hỏi.

“Ngô Đồng còn có công chuyện, con đưa cô ấy về trước.” Tần Qua nói “Còn có, một tháng sau chúng con sẽ đi du lịch trăng mật. Sau khi trở về, chúng con sẽ dọn về nhà mới.”

“Nhưng mẹ con chưa gặp con dâu mà.” Mẹ Tần nghe con trai không có ý dẫn con dâu trở về.

“Nếu không, chúng ta sắp xếp để hai gia đình ăn một bữa cơm.” Tần Hoài đề nghị.

“Tùy mọi người.” Tần Qua nói xong, đi lên lầu đến phòng của Phi Phi.

Người nhà họ Tần đưa mắt nhìn nhau, biểu hiện của Tần Qua là vui vẻ hay là không vui vẻ đây?

Tần Qua gõ cửa phòng con trai, sau đó mới đẩy cửa bước vào, thấy Phi Phi quả nhiên đang ngồi dưới đất chơi trò chơi ghép hình. Vì thế anh đến gần nhìn con trai chơi một lúc, mới đem giấy đăng ký kết hôn để trước mặt Phi Phi, nói “Phi Phi, đây là người sẽ là mẹ của con.”

Phi Phi đưa mắt nhìn một cái rồi lại tập trung chơi trò ghép hình. Tần Qua cầm giấy đăng ký kết hôn lại, nhìn chăm chú vào ảnh của Ngô Đồng tự nói một mình “thật ra hôm nay cô ấy không vui vẻ, mặc dù cô ấy đã cố giả vờ nhưng không giấu nổi con mắt của ba.” Tần Qua nói “Đúng ra là ba không cần phải để ý, dù sao hai nhà chỉ là liên hôn thương mại, kết hôn là việc cô tình tôi nguyện, cô ấy bày về mặt ấy cho ai nhìn.”

“Nhưng ... khi nhìn cô ấy vui vẻ xem nhà mới của chúng ta, vui sướng ngắm hoa, đáng vẻ tươi cười thật là hấp dẫn mê hoặc lòng người.” Tần Qua nhớ lại “Nhưng khi ba hỏi khi nào cô ấy muốn chuyển đến ở, sắc mặt của cô ấy liền thay đổi, trở nên miễn cưỡng làm cho ba có chút khó chịu.”

“Cho nên ba đã hôn cô ấy.” Tần Qua liếc Phi Phi, nói “Con biết hôn có nghĩa là gì không? không giống với cái hôn của người lớn cho trẻ con, đó là cái hôn của một người đàn ông với người phụ nữ của anh ta, một hành động cực kỳ thân mật.”

“Khi đó ... Ba có chút không khống chế được bản thân mình, chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy không mong muốn ở chung với ba, ba lại muốn làm một hành động nào đó thân mật với cô ấy hơn một chút, muốn nhắc nhở cô ấy, đã lấy giấy đăng ký kết hôn rồi thì cô ấy đã là người nhà họ Tần, là người của Tần Qua, mặc cho cô ấy có bằng lòng hay không thì cũng đều phải sống chung với ba.”

“Loại cảm giác xa lạ này, trước giờ ba chưa từng có, lý trí nói với ba làm như vậy là không đúng nhưng ba không khống chế nổi. Đồng thời ... ba cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Có phải ba lại phát bệnh rồi không? Có phải ba nên tìm bác sĩ Lý để kiểm tra lại không?”

“Ba không khống chế nổi mà muốn làm một vài chuyện với cô ấy nhưng lại sợ làm tổn thương đến cô ấy. Phải làm sao bây giờ?” Tần Qua lẩm bẩm tự hỏi “Khi thấy cô ấy do dự, ba hận không thể ngay tại chỗ mà ...”

Rắc ...

Phi Phi cầm một bức tranh ghép hình hoàn chỉnh vừa xếp xong, chỉ nhìn một chút rồi lại lật qua, vô số mảnh ghép ô vuông nhỏ rơi đầy trên mặt đất.

Tần Qua nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cười nhẹ. Hôm nay khi hôn cô ấy, cô ấy hình như có chút phối hợp với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Vì đi cùng Tần Qua nên khi Ngô Đồng đến bệnh viện đã khá muộn. Khi vào phòng Tiểu Nguyên thì thấy trong phòng không có ai.

“Chị y tá, em trai của em đi đâu rồi ạ?” Ngô Đồng hỏi nữ y tá đi ngang qua phòng.

“À ...” Nữ y tá nghĩ một lát rồi trả lời “Em trai em đang chơi cùng các bạn dưới vườn hoa.”

“Cám ơn chị.” Ngô Đồng lại đi xuống thang máy, đến vườn hoa của bệnh viện.

Còn cách một đoạn nhưng cô đã nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên mặc quần áo bệnh nhân đang chơi bóng đá cùng một số bạn nhỏ, nó đùa thật vui vẻ. Ngô Đồng thấy em trai ngày càng hoạt bát, trong lòng phần chần lại có chút phiền muộn. Hôm nay là ngày chị kết hôn nhưng chị phải nói như thế nào với em đây.

“Chị!” Tiểu Nguyên xoay người thì nhìn thấy chị gái đang đi tới, vẫy vẫy tay rồi đưa quả bóng cho bạn, sau đó chạy nhanh về phía Ngô Đồng.

“không được chạy nhanh như vậy.” Ngô Đồng cau mày nói.

Tiểu Nguyên cười nhưng cũng nghe lời bước chậm lại “Bác sĩ nói em còn trẻ nên sẽ khôi phục rất nhanh, không chừng còn được xuất viện sớm hơn so với dự đoán đó chị.”

“Vậy càng phải chú ý, chị cũng hi vọng em được xuất viện sớm.”

“Dạ.” Tiểu Nguyên cầm khăn tay Ngô Đồng đưa, vừa lau mồ hôi vừa nói “Hôm nay chị có việc sao? Chị đến hơi trễ.”

“Ừ.” Ngô Đồng hơi sững người lại, trầm nghĩ phải nói chuyện mình đã kết hôn cho em trai biết như thế nào đây. Nếu cuộc hôn nhân này chỉ là tạm thời, cô có thể giấu Tiểu Nguyên, coi như chưa từng xảy ra. Nhưng cuộc hôn nhân này, Ngô Đồng không có quyền lựa chọn, nên nếu nó là cuộc hôn nhân lâu dài, vậy cô không thể giấu Tiểu Nguyên cả đời.

Nếu nói do tình yêu mà kết hôn, vậy khi Tiểu Nguyên bị bệnh sao không thấy anh rể tương lai đến thăm. Tiểu Nguyên là một đứa trẻ thông minh, chắc chắn sẽ phát hiện bất thường, mà Tần Qua cũng sẽ không phối hợp. Phải làm sao bây giờ đây?

“Chị? Chị?”

“Hả??” Ngô Đồng giật mình hoàn hồn.

“Chị suy nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy? Em gọi chị mấy lần cũng không nghe.” Mắt Tiểu Nguyên tràn đầy lo lắng “Có phải gần đây chị mệt mỏi quá không?”

“không phải đâu.” Ngô Đồng nhìn xung quanh, chỉ vào chiếc ghế đá trong vườn hoa nói “Chị em mình qua bên kia ngồi một chút đi.”

Tiểu Nguyên cảm thấy chị mình hôm nay hơi kỳ lạ nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào. Hai người ngồi trên ghế dài, Tiểu Nguyên nghiêng đầu hỏi “Chị có chuyện muốn nói cho em biết phải không?”

Ngô Đồng cầm chặt tay Tiểu Nguyên, đầu tiên là cười trấn an rồi quyết định nói ra “Chị vừa mới làm một việc mà không biết phải nói với em như thế nào.”

“Chị, hai chúng ta là chị em ruột thịt, có gì mà không thể nói ra.” Tiểu Nguyên nhăn nhăn lông mày.

“Chị sợ em sẽ truy hỏi nhưng lại không biết giải thích với em như thế nào.”

Từ khi cha mẹ qua đời, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm so với chị em bình thường còn thân thiết hơn, cả hai đều trân trọng nhau, chia sẻ hết những buồn vui trong cuộc sống, cho nên Tiểu Nguyên không thể nghĩ ra việc gì mà chị mình muốn cho mình biết nhưng lại sợ mình truy hỏi.

Nhưng trên đời này ai cũng có những bí mật mà không muốn người khác biết, Tiểu Nguyên cảm thấy mình bây giờ đã trưởng thành nên có thể hiểu được chị mình.

“Chị, chị cứ nói đi. Nếu chị không muốn e truy hỏi, em sẽ không truy hỏi.”

“Chị kết hôn rồi.” Như là đợi Tiểu Nguyên nói ra câu này, Ngô Đồng lập tức thốt lên.

“Cái gì???” Tiểu Nguyên đứng phắt dậy, không thể tin nhìn chị mình “Là ai? anh ta làm gì? Em đã gặp anh ta chưa? anh chị quen nhau bao lâu

rồi? không đúng, em nhớ chị nói với em là chưa có bạn trai?”

“Em đã nói là em không truy hỏi.” Ngô Đồng nói.

“Thế này mà gọi là truy hỏi sao?” Tiểu Nguyên cảm thấy chị mình thật là vô lý “một tên đàn ông khôn kiếp nào đó lừa chị gái em mà em không thể hỏi một chút hay sao?”

Ngô Đồng không nói lời nào, ánh mắt đen nháy nhìn chăm chú Tiểu Nguyên, thật nhanh Tiểu Nguyên giờ cò trắng đầu hàng nhưng cảm thấy thật sự lo lắng, phiền muộn gãi gãi cái đầu mới chỉ mọc được một ít tóc “Chỉ ít thì cũng phải cho em gặp anh ấy chứ.”

“Tất nhiên rồi...” Ngô Đồng dừng một chút rồi bổ sung “Đợi đến kì nghỉ đông của em.”

“Cái gì? Em muốn gặp bây giờ cơ?” Tiểu Nguyên cảm thấy mình tuyệt đối khôn thể nhân nhượng.

“không được.” Ngô Đồng cự tuyệt.

“Vì sao?” Tiểu Nguyên cảm thấy điên mất, chị gái mình kết hôn với ai mà mình cũng không biết.

“Tình cảm của anh chị vẫn chưa ổn định.”

“không... ổn định?” Tiểu Nguyên tự động bỏ não một chuyện tình cầu huyết, hơi bối rối hỏi “Chị, chị không phải là cùng một người xa lạ... ấy cái kia...sau đó... kết hôn theo lệnh bác sĩ hả?”

“không nên tùy tiện bỏ não.” Ngô Đồng tức giận nói.

“Chị, chị thật không công bằng. Chị đột nhiên nói chị đã kết hôn nhưng lại không cho em gặp anh rể mà không có lý do chính đáng. Chị nói em làm sao mà yên tâm được.” Tiểu Nguyên hét lên.

“Em chỉ cần nhớ rõ...” Ngô Đồng trấn định, ôn hòa mà kiên định nhìn Tiểu Nguyên “Chị em đã gặp một người tốt. Em cũng hi vọng là chị sống tốt mà, phải không?”

“Em đương nhiên là mong chị sống tốt. Nhưng mà...”

“Vậy em cho chị thời gian đi. Chờ đến khi em nghỉ đông, chị nhất định sẽ giới thiệu anh ấy cho em biết.”

Tiểu Nguyên từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời Ngô Đồng, từ khi cha mẹ qua đời, cậu muốn lớn thật nhanh để có thể bảo vệ được chị mình. Đối với nguyện vọng của Ngô Đồng, Tiểu Nguyên không bao giờ làm trái lại, cho nên một lần nữa cậu lại bị thái độ kiên quyết của Ngô Đồng thuyết phục.

“Vậy... Chị nhất định phải sống thật tốt, không cho phép lừa gạt em.” Tất cả những nghi hoặc và lo lắng của Tiểu Nguyên chỉ có thể hóa thành một lời nói như vậy.

“Cám ơn em, Tiểu Nguyên.”

Tiểu Nguyên không kiềm được, khom người ôm Ngô Đồng vào lòng, giọng nói buồn buồn “Chị, em vẫn muốn trưởng thành rồi bảo vệ chị, vậy mà chị lại lập gia đình rồi.”

Ngô Đồng cười nhẹ, vỗ vỗ cái đầu trọc của em trai “Chị không cần em bảo vệ, chị chỉ hi vọng em được mạnh khỏe.”

Khi Ngô Đồng từ bệnh viện về nhà, tâm tình đã trở nên dễ chịu hơn hẳn, khi cô khuyên Tiểu Nguyên, cô cũng đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện. Máy tháng trước, Tiểu Nguyên bị bệnh, Ngô Đồng không còn đường nào để đi, chỉ có thể cầu thần khẩn Phật, chỉ cần Tiểu Nguyên hết bệnh thì làm gì cô cũng có thể làm. Cho nên phải kết hôn với Tần Qua, Ngô Đồng chỉ không thoải mái trong lòng nhưng không phải là cam chịu. Nhìn từ một góc độ nào đó để xét, thì chính Tần Qua là người cứu mạng Tiểu Nguyên.

Ngô Đồng cầm tờ giấy đăng kí kết hôn trong giỏ xách ra, nhìn ánh mắt sắc bén của người đàn ông trong tấm ảnh, nhẹ nhàng nói “Chúng ta hãy cùng cố gắng đi.”

Mà lúc này, tại Hoàn Sơn Phi Thủy, sau khi ăn tối xong, Tần Qua dựa vào thành ban công ngoài phòng mình, miệng ngậm một điếu thuốc, lười biếng phun từng ngụm từng ngụm khói thuốc tròn vào không gian.

Đình linh.

âm thanh báo tin nhắn Wechat vang lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Tần Qua ngậm điếu thuốc, vào phòng, tùy ý cầm điện thoại di động lên xem, sau đó khóe mắt vương nét cười.

(Chiều mai có thời gian không? Hai chúng ta đi xem đồ đạc trong nhà đi.)

Tần Qua dùng tay lấy điếu thuốc trong miệng ra, bấm vào số điện thoại nào đó, rồi đến chỗ nào đó dựa vào, lười biếng chờ.

“Alo.” Giọng nói của Ngô Đồng qua điện thoại truyền đến tai Tần Qua, cào vào lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

“Nhanh như vậy đã muốn gặp anh rồi?” Mặt Tần Qua khuất sau bóng đêm làm người ta không rõ tâm tình.

“Vì trong nhà chưa có gì hết, mà đồ đạc trong gia đình cần mua sắm rất nhiều, phải đi mấy lần lận đó. Tôi nghĩ chúng ta sắp xếp thời gian mà đi mua thôi.”

“Trong nhà?” Tiếng Tần Qua cười trầm thấp.

“Sao vậy?” Ngô Đồng không hiểu Tần Qua cười cái gì.

“Chiều mai anh sẽ đến đón em.”

“Được.” Ngô Đồng nhắm tịt, sáng mai đến bệnh viện, buổi chiều là vừa kịp.

“Em đang ở đâu vậy? Ở nhà hả?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

“Vâng.” Giọng nói Ngô Đồng mềm mại, dịu dàng làm cơ bắp toàn thân Tần Qua trở nên căng cứng.

“Nằm ở trên giường?”

Đúng là Ngô Đồng đang nằm trên giường đọc sách, thế là không suy nghĩ nhiều lại từ một cái.

“Bà xã ...” âm thanh Tần Qua có chút khàn khàn.

“Sao thế?” Ngô Đồng đối với việc Tần Qua gọi mình là bà xã đã miễn dịch.

“anh tưởng tượng đáng về em nằm ở trên giường, nhất định là rất ngon ... mất.”

Sắc mặt Ngô Đồng khó coi, lập tức cúp điện thoại, người này sao lại thô lỗ như vậy chứ.

Tần Qua không ngạc nhiên chút nào khi điện thoại báo âm tút tút, anh ghé người trên lan can cười thoải mái, sau đó lần đầu tiên có chút mong chờ ngày mai đến.

Sáng hôm sau, người nhà họ Tần ngạc nhiên khi không thấy Tần Qua ra ngoài, hơn nữa còn ngồi ăn sáng cùng họ.

Mẹ Tần kinh ngạc hỏi “Hôm nay con không ra ngoài hả?”

“Có chứ ạ, buổi chiều con mới đi.” Mọi người nhà họ Tần quen ăn sáng theo kiểu phương Tây nhưng Tần Qua thích ăn kiểu truyền thống Trung Quốc. Vậy là khi mọi người cầm đĩa ăn sáng thì bàn tay to của Tần Qua lại cầm bánh bao gặm, tưởng ăn có chút thô lỗ.

Ban đầu, người nhà họ Tần không quen mắt nhưng tập mãi cũng thành quen. Hơn nữa bác sĩ tâm lý đã nói qua, Tần Qua không phải là không biết lễ nghi trên bàn ăn, cũng không phải là không biết ăn uống một cách thanh tao, lịch sự, chỉ là anh muốn ăn uống như thế là để hoài niệm một cái gì đó.

“Buổi chiều con định đi đâu vậy?” Mẹ Tần cảm thấy tâm tình con trai nhà mình rất tốt nên hỏi.

“Con cùng Ngô Đồng đi mua sắm đồ đạc trong nhà.”. nói xong cũng mặc cho mọi người trong nhà kinh ngạc nhìn nhau, nghiêng đầu qua hỏi Phi Phi “Con ăn xong rồi sao? Ba dẫn con ra vườn chơi bóng nha.”

Phi Phi nhảy xuống ghế, đáp án không cần nói cũng biết. Tần Qua khiêng Phi Phi lên vai, bước nhanh ra ngoài sân.

Mẹ Tần chờ con trai ra khỏi phòng ăn, lập tức chờ không nổi quay qua hai cha con nhà họ Tần, không thể tin hỏi “Có phải Tần Qua vừa nói sẽ cùng Ngô Đồng đi mua đồ dùng trong nhà không?”

“Đúng thế thật.” Ba Tần gật đầu.

“Tâm tình của Tần Qua có vẻ rất tốt?”

Kỳ thật, Tần Qua lúc nào cũng cười hi hi, nhưng đến cùng là anh vui hay không vui, người nhà họ Tần cũng không phân biệt được. Cho nên trong lúc nhất thời ba Tần cũng không thể trả lời.

“Hôm nay tâm tình của anh rất tốt đó mẹ.” Tần Hoài tiếp lời “Khi anh thật sự vui vẻ sẽ cõng Phi Phi trên vai.”

“Mẹ đã nói kết hôn cho Tần Qua là việc tốt mà.” Mẹ Tần biểu lộ ‘mình thật sáng suốt’ “không được, mẹ phải mau mau chọn ngày để hai gia đình gặp mặt, gặp gỡ, dặn dò con dâu mới được.”

“Tôi đã nói với bà đừng can thiệp vào chuyện tụi nhỏ.” Ba Tần nhin không được nói.

“Sao mà tôi không quản đây, con trai kết hôn, hôn lễ không tổ chức cũng coi như xong, đã đăng ký kết hôn rồi mà tôi còn chưa được gặp con dâu, con dâu cũng chưa gọi tôi một tiếng mẹ chồng đâu đấy.” Mẹ Tần không cam lòng lâu bầu.

Ba Tần cũng không thể phản bác lời mẹ Tần, vì vậy yên lặng cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

Mười hai giờ năm mươi, Ngô Đồng đã đứng chờ dưới lầu. Vì tối hôm qua không ngủ được, sắc mặt không tươi tỉnh nên cô phải đánh phấn để che bớt. Da Ngô Đồng vốn trắng trẻo, để giảm bớt dấu vết việc cô đánh phấn, Ngô Đồng cũng thoa một lớp son màu đỏ tươi sáng. Đôi chân thon dài như ẩn như hiện dưới lớp váy hoa dài. Cảnh sắc tươi đẹp làm ai đi qua cũng phải ngoái nhìn. Đó chính là ấn tượng mà Tần Qua cảm thấy khi nhìn từ trên xe Jeep.

Ngô Đồng nhìn thấy chiếc xe Jeep quen thuộc, bước xuống bậc thang đến bên chiếc xe. Đến gần cô thấy Tần Qua đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt mang một vẻ rất nguy hiểm.

“anh sao vậy?” Ngô Đồng hỏi.

“Lên xe.” Tần Qua nhìn lướt bộ váy Ngô Đồng mặc, rõ ràng là một bộ váy bình thường, không hở, không lộ nhưng mặc trên người Ngô Đồng lại là sự hấp dẫn chết người.

Người này khi nãy nói chuyện điện thoại còn rất vui vẻ cơ mà, sao vừa gặp lại làm mặt lạnh cho ai xem. Ngô Đồng hơi mím môi, im lặng mở cửa xe ngồi bên ghế lái phụ.

Tần Qua nâng cửa kính xe, Ngô Đồng xoay người cài dây an toàn, quay đầu lại thì phát hiện cả người Tần Qua đều nghiêng hết sang bên mình, dây an toàn cũng không biết mở ra từ lúc nào.

Dây thần kinh của Ngô Đồng vang lên tiếng nhắc nhở, cô muốn lùi người lại thì mới phát hiện tự mình đã cột chặt người vào ghế lái phụ. Tần Qua vòng tay qua cái eo mềm mại của Ngô Đồng, một tay chống lên ghế ngồi. Ngô Đồng cảm giác mình là một miếng thịt trong miệng Tần Qua, bị anh gặm một lần, rồi lại liếm một lần. Tần Qua lùi lại một chút, nhìn cánh môi Ngô Đồng vừa còn sắc son đỏ tươi, giờ đã bị phai nhạt không ít, nháy mắt vừa lòng.

“anh làm cái gì vậy?” Hai má Ngô Đồng đỏ bừng vì nín thở, đôi mắt to tròn ngập nước đang mở to chẳng có chút gì uy hiếp người khác mà lộ ra vẻ mềm mại, đáng yêu.

“anh đâu có làm gì.” Tần Qua ngồi thẳng người, thắt dây an toàn một lần nữa rồi khởi động xe chạy ra khỏi khu chung cư.

Ngô Đồng tự mình giận dữ một lúc nhưng cũng không có cách nào đối phó với Tần Qua. Qua gương chiếu hậu, cô phát hiện son môi đã bị phai, nên lấy trong giỏ xách hộp phấn trang điểm và cây son định trang điểm lại.

“Cây son đỏ của em mùi vị thật ngọt.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, không hiểu nhìn Tần Qua, trong đầu lại hiện lên việc Tần Qua đột nhiên hôn mình, sau đó Ngô Đồng cũng hiểu rõ, cô liếc mắt “Nếu anh thích cây son này tôi tặng cho anh, cho anh ăn ngon miệng.”

“anh chỉ thích ăn son trên miệng em.” Tần Qua nhìn Ngô Đồng cười sung sướng.

Ngô Đồng đã cầm cây son để trên môi, lại bởi vì câu nói của Tần Qua làm cô tô son cũng không được mà không tô son cũng không được, cả khuôn mặt trắng như vậy mà đôi môi lại nhạt màu làm thâm mỹ của Ngô Đồng không thể tiếp nhận được. Cuối cùng Ngô Đồng giận dữ nhét cây son vào lại túi xách, lấy ra một chiếc khăn ướt, lau hết kem BB trên mặt.

Đến khi Tần Qua lái xe đến trung tâm mua sắm dụng cụ gia đình lớn nhất Đế Đô, Ngô Đồng đã tẩy trang xong. Mặt cô sạch sẽ, hai mắt có vết quầng thâm xanh nhạt làm cả người có chút mệt mỏi, mềm yếu.

“Tối rồi sao.” Ngô Đồng tháo dây an toàn, mở cửa xe bước xuống. Tần Qua tắt máy, cũng xuống xe. anh đi vòng qua đầu xe đến bên Ngô Đồng, duỗi tay ra nhẹ ôm lấy eo cô, vừa ôm cô vào lòng vừa đi.

“anh lại muốn làm cái gì vậy?” Ngô Đồng không hiểu người đàn ông này lại lên cơn gì đây.

“anh ôm eo của vợ anh thì có gì sai sao?”

“Ôm vậy thì làm sao mà đi?”

Tần Qua không trả lời, hất cằm bảo cô nhìn phía trước. Ngô Đồng nhìn phía trước không xa, quả nhiên gặp một người phụ nữ trẻ trang điểm diêm dúa, thân mình ông ẹo giống như treo trên người của bạn trai.

“Người ta làm được là do họ có luyện tập qua, còn tôi không có kỹ năng này.” Ngô Đồng muốn ỏi.

“thật vô dụng.” Tần Qua về mặt ghét bỏ.

“...” Ngô Đồng không còn gì để nói, cô thở phì phì, đẩy Tần Qua ra đi vượt lên phía trước.

Tần Qua nhướn mày cười nhẹ, bước dài vài bước là đuổi kịp Ngô Đồng, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cô. Ngô Đồng giãy giụa muốn tránh ra nhưng đó là một ‘nhiệm vụ bất khả thi’, cuối cùng cô tùy ý để Tần Qua nắm tay mình, hai người cứ vậy một trước một sau đi vào trung tâm mua sắm. Nhìn hai người giống như một đôi vợ chồng, cô vợ đàn đá đáo để bắt buộc ông xã mình không tình nguyện đi mua sắm.

“anh muốn mua gì trước.” Dạo quanh một vòng, Ngô Đồng cũng không biết mua món gì trước.

“Giường!” Tần Qua nói như một lẽ dĩ nhiên “anh chỉ quan tâm việc mua giường, cái khác tùy em”

Vì sao lại quan tâm việc mua giường, Ngô Đồng nghe là hiểu ý tứ “đen tối” của anh. cô cảm thấy nhất định là mình ở một chỗ lâu với Tần Qua cũng bị lây nhiễm bệnh tâm thần mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mặc dù hơi khó chịu nhưng Ngô Đồng vẫn theo Tần Qua đến khu bán giường nệm. cô nhìn một khu vực rộng lớn, rực rỡ muôn màu các loại giường, từ giường nguyên khối đến giường gấp, từ kiểu dáng châu Âu đến giường truyền thống Trung Quốc, loại nào cũng có, Ngô Đồng có chút hoa mắt không biết chọn cái nào.

“anh chị đến chọn giường cưới phải không ạ?” Người bán hàng là một cô gái rất vui vẻ.

“Làm sao cô biết là chúng tôi chọn giường cưới.” Tần Qua tò mò hỏi.

“Hai người nhìn rất xứng đôi, lại không đeo nhẫn cưới, vậy chắc chắn là chuẩn bị kết hôn rồi.” cô gái mỉm cười trả lời.

“Chúng tôi đã đăng ký kết hôn rồi.” Tần Qua nghe người bán hàng giải thích, tâm tình tự nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

“Xin chúc mừng anh chị.” Người bán hàng nói “không biết phải xưng hô với anh chị như thế nào?”

“Tôi họ Tần.”

“anh Tần, anh muốn giường cưới như thế nào? Tôi có thể tư vấn giúp anh.”

Tần Qua nghiêng đầu nhìn Ngô Đồng, Ngô Đồng không hiểu nhìn lại anh, phát hiện người đàn ông này lại nhìn mình cười mờ ám, lập tức chuông báo động trong lòng reo lên. Tần Qua quay qua người bán hàng nói “Tôi muốn một cái giường tương đối rộng rãi, kích thước lớn hơn giường thông thường, đặc biệt là phải êm, dễ chịu thoải mái, thích hợp cho vận động.”

Người bán hàng ban đầu thái độ nghiêm túc nghe Tần Qua nói, trong đầu hình dung một vài cái giường thích hợp để giới thiệu, chờ đến khi nghe được yêu cầu cuối cùng của Tần Qua liền ngắc ngứ cả người, sau đó chỉ có thể lúng túng cười cười.

Ngô Đồng cảm thấy khó thở, mạnh mẽ lấy giày dẫm lên chân Tần Qua. Tần Qua cúi đầu nhìn, thấy Ngô Đồng dùng gót giày dẫm lên chân mình thì khó hiểu hỏi “Em giẫm chân anh làm gì?”

Ngô Đồng cảm giác được cái dẫm chân này của mình là quá nhẹ, nhón đầu ngón chân lên tăng sức ép lên gót giày. Sắc mặt Tần Qua cuối cùng cũng có chút thay đổi, anh nhìn da chân của mình hơi đỏ lên cùng có thể thấy cái dẫm chân này Ngô Đồng đã bỏ ra bao nhiêu sức.

“Dù em có dẫm gãy chân anh thì những yêu cầu đó anh cũng không thay đổi đâu.” Tần Qua thà chết không chịu thay đổi “Mua sắm những vật dụng khác trong nhà giao cho em quyết định hết nhưng mua giường là phải theo ý anh.”

Ngô Đồng thấy ánh mắt của người bán hàng ngày càng ái muội, thì cảm thấy vừa thẹn vừa xấu hổ, thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Em đi đâu thế.” Tần Qua giữ tay Ngô Đồng lại.

“Tôi đi xem ghế sofa, anh tự mua giường đi.” Ngô Đồng tức giận nói.

“không được, giường là hai chúng ta ngủ, em không chọn làm sao anh dám mua, anh còn muốn hai chúng ta nằm thử lên đó một chút.”

“anh ...” Ngô Đồng cảm thấy anh đang cố tình bắt nạt cô.

“Khụ...” Người bán hàng kịp thời lên tiếng “À, ở đây chúng tôi có mấy cái giường phù hợp với yêu cầu của anh Tần, anh chị có muốn xem thử không?”

“Được.” Tần Qua cười, sau đó dắt tay Ngô Đồng đi theo.

Người bán hàng dẫn hai người đến một khu khác, đa số giường ở đây theo phong cách Âu Mỹ, có size nệm khá lớn.

“Ở đây là các giường nệm đều là hàng nhập khẩu từ Âu Mỹ, chất liệu làm từ cao su thiên nhiên, bên trong có nhồi thêm lông cừu tự nhiên, thiết kế tinh xảo, có lợi cho hệ hô hấp, hệ tuần hoàn, thoáng khí, giúp chúng ta ngủ say hơn, còn có tính kháng khuẩn, kháng bụi.” Người bán hàng liên tục giới thiệu cho Tần Qua một số loại giường nệm cho anh lựa chọn.

“Em cảm thấy thích cái nào?” Tần Qua hỏi Ngô Đồng.

“không phải anh nói là do anh chọn sao?” Ngô Đồng giận dỗi nói.

“Vẫn còn giận sao?” Tần Qua cười “Hay là mình chọn loại hỗ trợ giấc ngủ đi. Em xem mắt em thâm quầng hết rồi, cũng tại anh mà tối hôm qua em không được ngủ ngon.”

“Tần Qua???” Ngô Đồng cảm thấy không thể nhịn được nữa.

“Ơi?”

Ngô Đồng cuối cùng không kiềm chế được, xem người bán hàng cũng che miệng rồi kia, cô hất tay Tần Qua ra, không để ý quay đầu đi thẳng.

“A...” Lần này Tần Qua không ngăn Ngô Đồng lại mà quay đầu nói với người bán hàng “VẬY TÔI CHỌN CÁI NÀY, KHUNG GIƯỜNG THÌ CÔ CỨ CHỌN CÁI NÀO PHÙ HỢP VỚI NỆM NÀY, SAU ĐÓ GIAO ĐẾN ĐỊA CHỈ...”

“Vâng, tôi biết rồi ạ.”

Tần Qua trả tiền xong thì rời đi, về mặt người bán hàng ngăn ngor cùng đồng nghiệp của mình tám chuyện “Người khách họ Tần kia thật quá đỉnh, vừa đàn ông lại vừa có tiền.”

“Tớ ở bên cạnh cũng nghe thấy anh ta nói, anh ta hơi háo sắc phải không?”

“Cậu thì biết cái gì, háo sắc đối với bà xã mình cũng là biểu hiện của tình cảm ân ái giữa vợ chồng mà.” Người bán hàng cười “Huống hồ nhìn hình dáng anh ta cũng rất lợi hại...”

“Cậu so với anh ta còn háo sắc...”

....

Tần Qua đến khu bán ghế sofa tìm Ngô Đồng. Lúc này tâm trạng Ngô Đồng đã bình tĩnh lại nhưng nhìn thấy Tần Qua vẫn không thoải mái.

“Chọn được cái nào chưa?” Tần Qua không nhắc lại chuyện vừa nãy, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến nhà là hai người cùng sống chung vẫn phải hỏi ý kiến của anh, Ngô Đồng nói “Tôi vừa ý hai loại, một loại bằng vải bố kiểu dáng châu Âu, một loại bằng gỗ lim truyền thống. Ghế sofa thì thoải mái hơn, nhưng ghế gỗ thì lại phù hợp với phong cách kiến trúc của nhà chúng ta hơn.”

“Ghế là dùng để ngồi nên phải chọn loại thoải mái rồi.” Tần Qua không hiểu Ngô Đồng phân vân cái gì.

“Nhưng ghế sofa để ở phòng mình rất kỳ cục, không hài hòa.”

“Vậy mua hai cái, khi nào thích thì đổi qua đổi lại” Tần Qua đưa thẻ cho người bán hàng “Chúng tôi mua cả hai.”

“anh làm gì vậy?” Ngô Đồng lấy lại thẻ “Mua nhiều ghế như vậy thì để ở chỗ nào?”

Tần Qua nhìn tay mình, sau đó lại liếc nhìn thẻ tín dụng trong tay Ngô Đồng, nghĩ một lúc, anh lấy bóp rút ra một tấm thẻ màu đen đưa cho Ngô Đồng, nói “Hạn mức của cái thẻ đó không nhiều lắm, em cầm cái này đi. Tần Hoài nói... cái gì mà thẻ đen không giới hạn.”

Ngô Đồng ngơ ngẩn nhìn cái thẻ màu đen bỗng xuất hiện trước mặt mình. Sao đang mua ghế sofa lại biến thành cho mình thẻ cấp độ bạch kim thế này.

“anh có ý gì?”

“anh đưa cho em tiền mà.” Tần Qua nhận ra cảm xúc của Ngô thay đổi nhưng anh anh rõ vì sao cô lại khó chịu như vậy.

Ngô Đồng hít một hơi thật sâu, cầm tấm thẻ đập xuống ghế sofa bên cạnh, không nói một lời, sầm mặt bước ra ngoài. Tần Qua nhìn Ngô Đồng bước đi, buồn bực cảm chiếc thẻ bị bỏ lại, anh cảm thấy có gì đó không ổn nhưng không nghĩ ra mình làm sai chỗ nào. Thế là quay lại nhìn người bán hàng đang tròn mắt, hỏi “Vì sao cô ấy tức giận?”

“Tôi cũng không biết.” Trong đầu đã bỏ não xong một câu chuyện đại gia bao nuôi gái đẹp, người bán hàng bình tĩnh lắc đầu.

Ngô Đồng đi ra khỏi trung tâm mua sắm, đứng cạnh bồn hoa bên ngoài, bỗng nhiên cảm thấy ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống người mình cũng mang theo hơi lạnh buốt.

“Ngô Đồng, cô quá ngây thơ rồi. cô cho mình đã là vợ người ta nhưng người ta lại coi cô là gì đây?” Ngô Đồng tự giễu “Chỉ là một người phụ nữ ham hư vinh, yêu tiền nhà người ta. Nhưng mà cũng phải thôi. cô là do người ta bỏ ra năm trăm vạn mà có được.”

Reng reng ...

Hồi chuông điện thoại vang lên, Ngô Đồng lấy điện thoại ra xem. Chú Hai gọi đến, mắt Ngô Đồng neho lại, cuối cùng vẫn nghe.

“Ngô Đồng hả, cháu có đang bận gì không?”

“Dạ không, chú Hai có chuyện gì không?”

“Là vậy, bà Tần gọi điện thoại đến, hẹn chủ nhật này hai gia đình gặp nhau ăn bữa cơm, chúc mừng cháu và Tần Đại thiếu kết hôn.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

“Đến lúc đó thím Hai dẫn cháu đi trang điểm nhé. Cháu phải thể hiện sao cho ông bà Tần có ấn tượng tốt với cháu.”

“Chú Hai, cháu đã đăng ký kết hôn rồi, cũng đã đảm bảo sẽ không tùy tiện ly hôn. Do đó, từ nay về sau chuyện của cháu, chú thím không cần quá để ý.” Ngô Đồng nói xong, không để ý phản ứng của chú Hai, trực tiếp ngắt điện thoại.

Ngô Đồng cảm thấy chua xót, cô chớp chớp mắt, từ khóe mắt bỗng nhiên ứa ra hai giọt nước mắt. cô búi rối xoa mắt, tần ngần một lúc định đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, quay lại thì gặp Tần Qua đang đưa.

Tần Qua thấy mắt Ngô Đồng đỏ hồng, mày nhíu lại, nhanh chân bước đến ” Em vừa khóc.”

“không.” Ngô Đồng kiên quyết nói.

“Mắt anh không có mờ.” Tần qua khinh thường đáp.

“anh đúng là người mất mòi.” Ngô Đồng bộc phát, tôi thiếu nợ các người cái gì mà các người lại đối xử với tôi như thế.

“Được rồi, anh sai rồi.” Tần Qua mạnh mẽ ôm Ngô Đồng vào lòng, không để ý cô giãy dụa, bất đắc dĩ nói “Mặc dù không biết anh làm sai cái gì nhưng mẹ đã nói, giữa hai vợ chồng, dù sai hay không sai nhưng vợ anh tức giận thì đó là lỗi của anh.”

Ngô Đồng không giãy ra được, không thêm kiêu ngạo gì mà cắn một cái lên ngực Tần Qua. Bắp thịt trên người Tần Qua siết lại, hơi nhíu mày “Em xem như là anh đang bị bệnh, không cần tính toán với anh.”

“anh chính là có bệnh.” Ngô Đồng mắng.

“anh biết mà.” Tần Qua thần nhiên thừa nhận.

“...” Ngô Đồng cảm thấy mình tức giận với người này thì mình chính là một đứa ngốc.

Tần Qua thấy Ngô Đồng đã bình tĩnh lại, buông cô ra, bụng lấy mặt vợ mình cẩn thận quan sát “Vợ anh khóc lên cũng xinh đẹp.”

“anh ...” Ngô Đồng không còn gì để nói.

không còn tâm trạng tiếp tục đi mua sắm, Tần Qua quyết định lái xe đưa Ngô Đồng về nhà. Rất nhanh đến nhà, Ngô Đồng đang định xuống xe thì Tần Qua ngăn lại. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Ngô Đồng, anh lại đưa chiếc thẻ cấp độ bạch kim cho cô.

“anh có ý gì?” Mặt Ngô Đồng cau lại.

“Ồ Tần thị anh có 20% cổ phần, nhưng anh không tham gia điều hành Tần thị, Tần thị về sau sẽ là của Tần Hoài.” Tần Qua bỗng nhiên nói “Nhưng anh vẫn có rất nhiều tiền, và anh muốn chia sẻ với em.”

“Tôi ... tôi đã ám chỉ cho anh là tôi rất muốn có tiền sao?” Ngô Đồng cố nén giận hỏi.

“Em không ám chỉ cũng không cần ám chỉ, đây là việc anh tự nguyện đưa cho em.” Tần Qua nói “Vi ngoại trừ nó, anh không biết đưa cho em cái gì.”

“anh có biết một người đàn ông, đặc biệt là một người đàn ông có nhiều tiền đưa tiền cho một người phụ nữ là có ý nghĩa gì?”

“không biết.” Tần Qua lắc đầu “anh chỉ biết là, anh có tiền mà em lại là vợ anh.”

Cho nên đây là anh giao nộp thẻ lương sao? Ngô Đồng bỗng nhiên có một ý nghĩ hoang đường, nhưng lửa giận trong lòng đột nhiên biến mất.

“không cần, tôi không muốn.” Ngô Đồng nói xong, mở cửa muốn xuống xe.

Tần Qua nghiêng người đóng cửa xe, cố chấp đưa thẻ cho Ngô Đồng “Em cầm đi.”

“Nhất định phải nhận?” Ngô Đồng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông.

Tần Qua gật đầu, biểu lộ ý không cho từ chối.

Ngô Đồng mập mạp môi, thấy thái độ của Tần Qua hơi kích động, không dám kích thích thêm nên đành cầm lấy thẻ. Trong nháy mắt, vẻ mặt âm u của Tần Qua chuyển sang tươi sáng, anh nghiêng người hôn lên khóe miệng cô, ghé vào tai cô nói nhỏ “Mặt mã là ngày chúng ta đăng ký kết hôn.”

Ngô Đồng cầm thẻ, đứng dưới cầu thang nhìn chiếc xe Jeep rời đi, vẫn chưa hồi hồn lại. Chỉ có thể nói tư duy của người bệnh tâm thần, người bình thường không thể lý giải được.

“Chị Hai.” Bỗng nhiên Ngô Khải từ phía sau một góc cây đi ra, mặt mày nghiêm nghị.

“Tiểu Khải?” Ngô Đồng sững sốt.

Hai người lên lầu, Ngô Đồng đưa cho Ngô Khải lon CocaCola, nói “Em có chuyện gì tìm chị?”

“Chị thực sự cùng Tần Đại thiếu kết hôn?”

Ngô Đồng ngăn người, sau đó cười gật đầu.

“Có phải ba em ép chị không?” Ngô Khải tức giận đứng lên.

“không phải, là chị tự nguyện.”

“không có khả năng, trước đó rõ ràng là ba em chủ động tìm Tần thị bàn chuyện liên hôn thương mại, nhưng cuối cùng người kết hôn sao lại là chị được?” Ngô Khải hỏi “Ngày đó, ba chủ động đưa cả nhà đi kiểm tra tùy em đã thấy kì lạ rồi.”

“Tiểu Khải.” Ngô Đồng bình tĩnh nhìn Ngô Khải đang xúc động “Mặc kệ vì lý do gì, em chỉ cần biết rằng ... Việc này do chính chị quyết định.”

“Quả nhiên ... quả nhiên là ....” Ngô Khải cảm thấy thật buồn nôn “Nếu như tùy của em không phù hợp ...”

“Nếu như tùy của em không phù hợp, vậy Tiểu Nguyên sẽ không được cứu.” Ngô Đồng ngăn lời nói phía sau của Ngô Khải.

“Nếu Tiểu Nguyên biết ...”

“Vậy đừng nói cho Tiểu Nguyên biết, ít nhất là trong thời gian này.” Ngô Đồng nhìn em họ “Đồng ý với chị.”

“Chị Hai.” Ngô Khải không hiểu sao mọi việc lại đến mức này nhưng cậu lại không có năng lực để giải quyết, im lặng một lúc, cuối cùng chỉ hỏi một câu “anh ta có đối xử tốt với chị không?”

“anh ấy sẽ tốt với chị.” Ngô Đồng cười, nói nhỏ, giống như một lời cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trong cửa hàng tổng hợp nào đó ở Đé Đô, Tần Qua dẫn Phi Phi đi chọn bộ ghép hình mới, Tần Qua vừa nhìn đi động vừa giúp Phi Phi chọn mấy bộ ghép hình. đi dạo một vòng, hai cha con đi tính tiền, nhân viên thu ngân nhìn trong xe chở hàng có ba bộ ghép hình phức tạp cỡ lớn, thán phục nói “Ồ, anh đúng là người đam mê thật sự đó.”

“không phải tôi đâu, của con trai tôi đó.”

Nhân viên thu ngân nhìn cậu nhóc đang ngồi trong xe chở hàng, kinh ngạc. Tần Qua thanh toán tiền, đẩy xe chở hàng ra bãi đỗ xe, nói với Phi Phi “Sao mấy ngày nay mẹ con không tìm ba? Ba đưa cho mẹ thẻ tín dụng, cô ấy cũng không dùng, chẳng lẽ cô ấy không có mua sắm gì sao?”

Tần Qua nhớ lại nét mặt của Ngô Đồng khi đó, dường như nhận ra điều gì đó, lại bắt đầu lẩm bẩm “Chẳng lẽ mẹ con không thích ba đưa thẻ cho cô ấy? không phải, rõ ràng cô ấy rất thích tiền. Hay là cô ấy thích cô phần hơn? Nhưng cô phần công ty ba không thể chuyển giao cho cô ấy.”

“Hay là chúng ta đi tìm mẹ ăn cơm tối đi.” Tần Qua cảm thấy ý kiến này rất hợp lý. “cô ấy đã là mẹ của con vậy mà con còn chưa gặp cô ấy nữa.”

“Được không con?”

Tất nhiên là Phi Phi không thèm để ý người ba ngốc của mình đang lầu bà lầu bầu, cậu nhìn hộp ghép hình mới mua không rời mắt, mà Tần Qua thì đương nhiên coi là Phi Phi đã đồng ý, đem hộp ghép hình bỏ vào cốp xe, đồng thời nhắn Wechat cho Ngô Đồng (anh đến mời em ăn cơm.)

đang ngồi trong quán cà phê thanh tĩnh để vẽ thiết kế, nghe âm thanh tin nhắn điện thoại, Ngô Đồng cầm lên xem, thấy nội dung tin nhắn, cô hơi nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi định vị vị trí gửi cho Tần Qua.

Tần Qua nhìn tin nhắn Ngô Đồng hồi đáp, mỉm cười hài lòng rồi lái xe đến địa chỉ đã định vị. Khoảng 30 phút sau, Tần Qua bế Phi Phi bước vào quán cà phê liền nhìn thấy vị trí Ngô Đồng đang ngồi.

“anh đi mấy người ạ?” Người phục vụ tiến đến hỏi.

Tần Qua lắc đầu, chỉ về hướng Ngô Đồng ngồi, người phục vụ gật đầu và lùi lại. Tần Qua để Phi Phi xuống dưới đất, nắm tay cậu nhóc từ từ đi tới, đến khi bóng của hai cha con hắt vào bàn vẽ của Ngô Đồng, cô mới ngẩng đầu lên,

“anh đến rồi hả.” Ngô Đồng nhoen miệng cười.

Tần Qua như bị nụ cười của cô làm hoa mắt, anh chớp mắt một cái rồi nghiêng người hôn lên khóe miệng Ngô Đồng. Có lẽ mỗi lần gặp đều bị Tần Qua hôn, tâm trạng của Ngô Đồng đã điều chỉnh, không còn khó chịu nữa, ánh mắt cô nhìn phía trái Tần Qua.

“Đây là Phi Phi sao?”

“Ừ.” Tần Qua gật nhẹ, không nói gì thêm.

Ngô Đồng là nhà thiết kế trang phục trẻ em, bản thân cô rất thích trẻ nhỏ, hơn nữa ngoại hình Phi Phi rất đáng yêu, Ngô Đồng rời khỏi chỗ ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Phi Phi, cười thân thiện “Chào con, cô là Ngô Đồng.”

Phi Phi nhìn Ngô Đồng một chút nhưng không bộc lộ cảm xúc gì.

Ngô Đồng hơi kinh ngạc, nhìn thoáng qua Tần Qua “Bé hình như không thích tôi.”

“Nhóc chỉ không thích nói chuyện thôi.” Nhà họ Tần chỉ nói với gia đình chú Hai, Phi Phi là con của đồng đội Tần Qua đã hi sinh mà không nói rõ cụ thể hoàn cảnh của Phi Phi cho nên Ngô Đồng cũng không biết rõ ràng.

“Con còn nhớ cô không?” Ngô Đồng lại thử nói chuyện với Phi Phi “Ngày đó ở khách sạn, cô vô tình đụng người con làm rơi đồ chơi của con.”

Phi Phi chớp chớp mắt nhưng cũng không nói chuyện. Ngô Đồng trước đây luôn là người có duyên với trẻ con mà lần đầu tiên gặp tình huống này làm cô có chút bối rối.

“Em nói sai rồi.” Tần Qua đột nhiên nói.

“Cái gì?”

“không phải cô.” Dưới ánh mắt nghi ngờ của Ngô Đồng, Tần Qua sửa lại “Là mẹ.”

Ngô Đồng biết biểu cảm hiện giờ của mình hẳn là rất kinh ngạc, vì cô cảm giác được mình đang tròn mắt. cô nhìn anh thật lâu như xác nhận có phải là anh đang nói đùa không. Mà Tần Qua cũng đang đợi Ngô Đồng trả lời. Ngô Đồng lấy lại tinh thần, cầm tay bên kia của Phi Phi, cười dịu dàng “Sau này cô sẽ là mẹ của con, hi vọng là con thích mẹ.”

Phi Phi vẫn lẳng lặng nhìn Ngô Đồng, không nói một lời nào. Cuối cùng Ngô Đồng cũng nhận ra điều gì đó không bình thường, cô hỏi “Phi Phi như thế ...”

“Phi Phi không tránh em chứng tỏ nó không ghét em.” Tần Qua làm như không hiểu ý Ngô Đồng, trực tiếp chuyển chủ đề “Em xong việc chưa?”

“Xong rồi.” Ngô Đồng đứng lên nói “Để tôi thu dọn chút, hai người muốn ăn gì?”

“Khi anh tới đây có nhìn thấy một quán ăn Quảng Đông, hay là em thích ăn cơm Tây?”

“Ăn món Quảng Đông đi.”

Quyết định xong chỗ ăn, Ngô Đồng thu dọn bàn vẽ, xoay người liền thấy hai cha con đang chăm chú nhìn mình, Ngô Đồng hơi sững lại rồi mà xui quỷ khiến đến nắm tay trái của Phi Phi. Ba người đi song song với nhau, Tần Qua nhìn trên mặt đất bóng của ba người cao thấp không đều nhưng cực kỳ hài hòa, đôi mắt ánh lên tia ấm áp.

Ba người ngồi xuống một lúc thì nhân viên đưa menu đến, Ngô Đồng chưa lật ra ngay mà hỏi “Ồ đây có món gì thích hợp cho trẻ nhỏ?”

Tần Qua nhìn thoáng qua Ngô Đồng.

“Ồ đây chúng tôi có cháo hải sản, súp trứng gà là thích hợp cho trẻ nhỏ.” Nhân viên giới thiệu.

“Phi Phi thích ăn gì nào?” Ngô Đồng hỏi Phi Phi đang ngồi cùng Tần Qua ở đối diện, đương nhiên là không nhận được đáp án như cũ. Mà Tần Qua lại là bộ dáng ‘không liên quan đến anh’, Ngô Đồng do dự một chút rồi nói “Vậy cho chị cả hai món, thêm một phần bánh ngọt nữa.”

“Dạ, anh chị còn gọi món gì nữa không?”

Hai người cùng chọn một vài món đơn giản, nhân viên phục vụ rời đi, bàn ăn trong nháy mắt yên tĩnh. Ngô Đồng muốn hỏi tình trạng của Phi Phi, lại sợ mình quá đường đột nên chỉ im lặng uống nước.

“Giường đã lắp đặt xong rồi.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

“Ừ..” Ngô Đồng lên tiếng tỏ vẻ đã biết.

“Những vật dụng khác khi nào em muốn đi mua?”

“Cuối tuần đi, mấy bữa nay tôi phải hoàn thành bản thiết kế.” Ngô Đồng giải thích.

Ra là cô ấy bận bịu công việc, không phải là ghét mình đưa thê, Tần Qua thầm gật đầu.

“Ngày kia hai nhà gặp nhau, anh đến đón em?”

Nghĩ đến chủ nhật gặp mặt cùng cha mẹ Tần Qua, Ngô Đồng ngăn người hỏi “Tôi có cần chuẩn bị gì không?”

“Chuẩn bị trở thành người nhà họ Tần là được rồi.” Tần Qua bật cười “không cần chuẩn bị lễ vật gì đâu. Nhà anh không thiếu thứ gì cả.”

“Tôi biết rồi.” Tự nhiên Ngô Đồng cảm thấy hơi mất hứng.

Lúc này nhân viên phục vụ mang cơm lên, ba người bắt đầu ăn cơm. Phi Phi ăn súp trứng gà rất ngon miệng, Tần Qua thì không ngừng ăn vịt quay và thịt kho tàu, một chút rau đều không ăn. Ngô Đồng ăn ít, chỉ một lát là thấy no, ngẩng đầu thấy Phi Phi ăn miệng phồng cả lên, cô rút một cái khăn giấy lau miệng cho Phi Phi.

“Ăn no chưa con? Con có muốn ăn cháo không?” Ngô Đồng nhẹ giọng hỏi.

Khi Ngô Đồng cho rằng Phi Phi vẫn không phản ứng gì với mình thì Phi Phi bỗng nhiên nhẹ nhàng lắc đầu. Ngô Đồng kinh ngạc, lại hỏi tiếp “Vậy con ăn bánh pudding không?”

Mắt Phi Phi sáng lên ngay lập tức, Ngô Đồng cười nhẹ, để nhân viên phục vụ đưa món pudding lên. Ngồi bên cạnh, Tần Qua kinh ngạc nhìn con trai mình, đây là lần đầu tiên Phi Phi nhanh chóng tiếp nhận một người thân cận mình như vậy.

Sau khi ăn tối xong, Tần Qua lái xe đưa Ngô Đồng về nhà. Ngô Đồng ngồi chung với Phi Phi trên băng ghế sau, trên xe yên tĩnh, Tần Qua không nói tiếng nào để trêu chọc Ngô Đồng, Phi Phi yên lặng ngồi chơi ghép hình còn Ngô Đồng cầm bản vẽ hí hoáy không biết đang vẽ gì.

Khi xe ngừng trước sân chung cư, Ngô Đồng mới đem bản kí họa mình vừa vẽ đưa cho Phi Phi “Hôm nay đột nhiên gặp được con, mẹ chưa chuẩn bị quà tặng, vậy mẹ lấy cái này tặng cho con nha.”

Tần Qua quay đầu lại, lấy tay rút tờ kí họa trên tay Ngô Đồng. Bản vẽ kí họa chân dung Phi Phi ngồi bên cạnh bàn ăn, hai mắt mở to như mừng rỡ nhìn thấy đồ vật mình yêu thích, biểu cảm vô cùng sống động.

“Đây là ... lúc này ăn cơm?” Tần Qua không xác định hỏi.

“Đúng.” Ngô Đồng gật gật đầu, vẫy tay với Phi Phi rồi mở cửa xuống xe.

“Ngô Đồng”. Tần Qua cũng xuống xe, nghe tiếng gọi Ngô Đồng quay lại thấy Tần Qua đang đi về phía mình.

“Phi Phi rất thích em.” Tần Qua nói.

“Tôi cũng rất thích bé.” Ngô Đồng thích trẻ nhỏ, mà Phi Phi lại là đứa trẻ ngoan lại an tĩnh.

“Sau này ba người chúng ta sẽ sống với nhau.”

Ngô Đồng không biết Tần Qua nói lời này là có ý gì, cô cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, và lại cô cũng thích Phi Phi nên gật đầu đồng ý.

Tần Qua thấy Ngô Đồng gật đầu, khoe miệng cong lên, cười vui vẻ.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngô Đồng thấy Tần Qua cười, nhưng là lần đầu tiên thấy anh cười như vậy ... Đơn thuần.

“Khi du lịch, chúng ta có đem Phi Phi theo không?” Ngô Đồng đột nhiên hỏi.

Tần Qua nhướn mày, nụ cười trong nháy mắt trở nên mờ ám, anh giơ tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại, non mịn của cô, chậm rãi nói “Mặc dù là anh rất vui khi thấy hai người hòa hợp, nhưng mang Phi Phi theo sẽ không tiện cho hai chúng ta.”

“Phi Phi rất ngoan ...”

“Em đang trốn tránh sao?” Tần Qua ngắt lời Ngô Đồng, kê trán anh lên trán cô, ánh mắt lại toát lên vẻ tà khí quen thuộc.

“anh ... anh đừng đứng gần như vậy.” Ngô Đồng lúng túng nói.

“Khi đi du lịch là kỳ hạn cuối anh cho em, nếu em không thể chuẩn bị kỹ càng, anh có thể giúp em.” Tần Qua nói khề.

“Tôi không trốn tránh.”

“Vậy thì tốt.” Dường như Tần Qua rất hài lòng với câu trả lời của Ngô Đồng, liền giữ nguyên tư thế hôn lên môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái như giục Ngô Đồng đón nhận mình. Ngô Đồng thả lỏng, đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Nụ hôn của anh quá mạnh mẽ đến mức làm cho cô đứng không vững, thân thể không tự chủ ngã về phía sau làm cô theo phản xạ bám vào vai anh. Giống như nhận được tín hiệu kích thích, hai tay anh đặt bên eo Ngô Đồng tăng thêm sức, làm sâu thêm nụ hôn này.

Khi hai người tách ra, mấy sợi tơ bạc ánh lên dưới ánh đèn đường mờ ảo, Ngô Đồng thấy được trong mắt Tần Qua là kích động điên cuồng. Tần Qua thấy được trong mắt Ngô Đồng là yếu đuối và mờ mịt.

Tần Qua không thích ánh mắt này của cô một chút nào, anh buông tay “Em đi lên đi, ngày mốt anh đến đón em”

“Vâng.” Ngô Đồng lui về sau nửa bước.

Tần Qua cau mày nhưng không nói gì, nếu như anh có thể hiểu phụ nữ, nhà họ Tần đã không cần liên hôn thương mại. Tần Qua quay trở lại xe Jeep, khi anh mở cửa chuẩn bị lên xe thì nghe tiếng Ngô Đồng gọi.

“Tần Qua.”

Tần Qua kinh ngạc quay đầu lại.

“Ngày đó vì sao anh lại đổi đối tượng liên hôn là tôi?” Ngô Đồng hỏi.

“...” Tần Qua nhớ lại một lúc, rồi nói “Bởi vì ...”

“anh đổi thành tôi ... Có phải là anh có chút thích tôi không?” Ngô Đồng không nghe Tần Qua trả lời xong mà hỏi tiếp một câu.

“Đương nhiên là thích, anh nghĩ anh đã biểu lộ rõ ràng.” Tần Qua cười tự nhiên, nói xong còn đưa tay sờ sờ lên môi.

“Được.” Ánh mắt Ngô Đồng trở nên kiên định “Từ hôm nay tôi cũng sẽ thử ... thích anh.”

Khi Tần Qua lái xe đi, anh vẫn còn chưa định thần, trong đầu luôn chiếu đi chiếu lại hình ảnh câu nói của Ngô Đồng, lần qua lộn lại không giải thích được, anh lại nhìn Phi Phi trưng cầu ý kiến.

“Phi Phi à, con nói xem tại sao mẹ con lại muốn bắt đầu thích ba? cô ấy không phải là thích tiền nhất sao?”

“Nếu là Tần Hoài thì không nói, dù nhà họ Tần có tiền nhưng ba con có bệnh trong người mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hôm nay là chủ nhật, hai nhà Tần Ngô hẹn gặp mặt đồng thời chúc mừng Tần Qua và Ngô Đồng đăng ký kết hôn. Thời gian gặp mặt là sáu giờ tối, nhà họ Tần giàu có bao trọn một tầng lầu khách sạn Đế Vương.

Tần Qua tính toán thời gian, mang theo Phi Phi đúng giờ xuất hiện dưới chung cư nơi Ngô Đồng ở. Ngô Đồng mặc một bộ sườn xám ngắn màu trắng,

giày cao gót cùng màu tôn thêm đôi chân thon dài, duyên dáng. cô đứng dưới lầu duyên dáng, yêu kiều như một đóa sen ngát hương.

Nghe thấy tiếng xe ô tô, Ngô Đồng vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi rối, nhìn về phía trước, thông qua cửa kính xe nhìn thấy Tần Qua, nhòe miệng cười.

Tần Qua cảm thấy cú phanh xe của mình hẳn là rất gấp, anh sững sờ rồi quay đầu nhìn Phi Phi, thấy Phi Phi vẫn cúi đầu chơi ghép hình, anh mới an tâm quay đầu trở lại. Lúc này Ngô Đồng đã chủ động mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ, cười “đi thôi.”

Ánh mắt Tần Qua từ mặt Ngô Đồng, trượt đến cái cổ trắng nõn dưới cổ áo sùnn xám đến bộ ngực nhô cao, cái eo nhỏ nhắn cùng mảnh đùi trắng như bông bưởi đang ẩn hiện dưới tà váy xẻ cao. Ngô Đồng đương nhiên cảm giác được ánh mắt cực nóng của người đàn ông đang nhìn mình, bắt đắ dĩ nhìn Tần Qua, cười “Nếu anh muốn hôn thì có thể hôn ngay bây giờ, để em còn trang điểm lại trước khi xuống.”

Mắt Tần Qua nheo lại “Em mời anh sao?”

“Nếu anh không muốn thì...”

“Vậy anh sẽ không từ chối...”

Xe Jeep quen thuộc, ghế phụ quen thuộc cùng với kỹ thuật hôn ngày càng thuần thực của người đàn ông, lần đầu tiên Ngô Đồng chủ động ôm lấy anh, lần đầu tiên không cần anh thúc giục đã chủ động đưa môi đến, lần đầu tiên không bị ép buộc sau đó bắt đắ dĩ thuận theo.

Rất nhiều người có những thời điểm không biết mình cần làm gì hoặc nên làm gì, nhưng với Ngô Đồng, nếu biết mình muốn gì cô sẽ hết lòng tiến lên dù kết quả có như thế nào cũng không hối hận. Từ khi biết rằng mình và Tần Qua phải chung sống với nhau hết quãng đời còn lại, từ khi cho Tần Qua lời hứa sẽ từ từ thích anh, cô đã nhìn thấy rõ con đường tương lai của mình. Em nguyện ý bước về phía anh, cố gắng đến được với anh. Nếu em chưa gặp được hạnh phúc, em rất vui lòng cùng anh đi tìm hạnh phúc ấy.

Tần Qua chưa thỏa mãn rời khỏi môi Ngô Đồng, ngón tay cái vuốt ve nhẹ nhàng gương mặt ửng đỏ của cô, chờ Ngô Đồng mở mắt. anh nhìn thấy trong đôi mắt trong trẻo, an tĩnh giờ mang theo một làn hơi nước toàn bộ đều là hình ảnh của anh.

“Rắc rắc...”

Phi Phi cầm một khối hình ghép ấn mạnh vào khuôn ghép hình, vì sức lực hơi lớn nên phát ra tiếng vang nhỏ nhưng cũng đủ để đánh thức hai vị cha mẹ này giờ đã quên bé. Ngô Đồng nghiêng người nhìn, phát hiện Phi Phi ngồi ở băng ghế sau, vội vàng đẩy Tần Qua ra rồi ngồi thẳng lên.

“Phi Phi, con cũng đến đón mẹ hả. Xin lỗi con nha, giờ mẹ mới thấy con.” Ngô Đồng quay xuống nhìn Phi Phi, áy náy nói.

Phi Phi ghép mảnh ghép cuối cùng vào khung ghép, sau đó mới bỏ thí cho Ngô Đồng một ánh mắt rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

“Sao anh không nói với em Phi Phi cũng ở đây?” Ngô Đồng nghĩ mình vừa ở trước mắt đứa nhỏ năm sáu tuổi trình diễn hình ảnh hạn chế trẻ em, thật sự quá mất mặt, gượng cười nói.

“Ai bảo em vừa lên xe đã dụ dỗ anh.” Tần Qua kiên quyết không thừa nhận.

“anh...” Mặc dù không phải lần đầu bị Tần Qua “thố hàng”, nhưng lần này thực sự là làm cô vừa giận vừa sợ.

“A... đi thôi, không thì muộn mất.” Tần Qua cười, lái xe đi.

Hôm nay một đường thuận lợi, đến khách sạn Đế Vương sớm hơn mười phút so với dự kiến. Ngô Đồng nắm tay Phi Phi yên lặng đợi Tần Qua đi gửi xe tại bãi. Tần Qua gửi xe xong đến bên cô, bế Phi Phi lên, liếc nhìn Ngô Đồng rồi đi về phía công chính. Ngô Đồng do dự một chút rồi bước nhanh lên hai bước, chủ động nắm lấy tay bên phải của Tần Qua.

Tần Qua kinh ngạc nhìn Ngô Đồng, rồi tầm mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ đang nắm chặt tay mình, trong lòng nghi hoặc “Hôm nay vợ mình thật lạ, không rụt rè nữa sao.”

Đây là lần đầu Ngô Đồng chủ động nắm tay Tần Qua. Trước kia bị bàn tay này nắm lấy, cô chỉ có phản ứng giãy dụa và tránh né. Hôm nay Ngô Đồng mới phát hiện, bàn tay này khô ráo mà thô ráp, trong lòng bàn tay còn có vết chai thật dày, đây là bàn tay của con trai nhà giàu có số một tại Đế Đô nhưng cũng là bàn tay của một người lính bảo vệ quốc gia.

“Em nhấn nút thang máy đi.” Tần Qua một tay bế con, một tay nắm tay vợ đứng trước thang máy một lúc, nhin không được bèn lên tiếng nói với cô vợ vẫn ngẩn ngơ từ nãy đến giờ.

“A” Ngô Đồng vội vàng nhấn nút mở thang máy, sau khi vào thì trực tiếp nhấn tầng cao nhất.

Phòng ăn xa hoa trên tầng cao nhất đã được trang trí lãng mạn mà ấm áp, người nhà họ Tần và họ Ngô đã đến từ sớm, trò chuyện vui vẻ, thì thấy Tần Qua vừa bế con vừa nắm tay vợ xuất hiện. Tất cả người nhà họ Tần đều giật mình, mẹ Tần kích động đứng lên, bước đến trước mặt con trai, lúc thì nhìn Tần Qua, lúc thì nhìn Ngô Đồng, lại nhìn bàn tay hai người đang giao nhau, hai mắt cũng đỏ lên.

“Tốt, tốt quá.” Mẹ Tần hít sâu mấy lần mới làm tâm trạng bình tĩnh lại “Nhanh, mau tới đây ngồi.”

Bàn ăn theo kiểu bàn dài phương Tây, người nhà họ Tần và họ Ngô phân ra ngồi hai bên, khi Ngô Đồng đang do dự không biết ngồi đâu thì Tần Qua đã kéo cô ngồi sang phía nhà họ Tần.

Tần Hoài thấy nhà anh cả mình tới thì lập tức đứng dậy nhường vị trí. Khi ba người nhà Tần Qua ngồi xuống anh mới ngồi ở vị trí cuối.

Ngô Đồng nhìn Tần Hoài mỉm cười gật đầu nhẹ xem như là chào hỏi, khuôn mặt vạm vỡ năm không đổi của Tần Hoài hiếm khi mỉm cười chào hỏi lại cô. Còn Tần Qua thì ngồi đối diện với Ngô Chi Chi, anh hơi mất hứng nhưng mà ... ai rảnh quan tâm cô ta.

“Đồng Đồng tới rồi sao.” Thím Hai thấy Ngô Đồng thì thân thiết chào hỏi.

Ngô Đồng đứng lên, bắt đầu chào hỏi “Chào chú Hai, thím Hai...”: cô xoay người nhìn sang ba Tần, mẹ Tần đang bên phải Tần Qua, mặt hơi đỏ, mặc dù hơi thẹn thùng nhưng vẫn lên tiếng “Con chào ba, mẹ.”

“Ài, con ngoan.” Mẹ Tần kích động đáp lại, ba Tần cũng hiền lành gật gật đầu.

Mẹ Tần từ chỗ ngồi đi tới, đưa cho Ngô Đồng một bao lì xì lớn màu đỏ “Đây là lễ gặp mặt ba mẹ tặng cho con.”

“Con cảm ơn ba, con cảm ơn mẹ.” Ngô Đồng cầm bao lì xì nói cảm ơn, sau đó từ trong giỏ xách lấy ra ba hộp nhỏ, đưa một cái cho mẹ Tần “Năm trước con có đi chùa XZ, ở đó Lạt Ma tặng cho con viên Phật Châu, nghe nói đã được ban phước bình an, con đã tự bện thành vòng tay, hi vọng mọi người sẽ thích.” nói xong đem hai hộp còn lại đưa cho ba Tần và Tần Hoài.

Khi Tần Hoài nhận, cười nói “Cảm ơn chị dâu”, Ngô Đồng đỏ mặt gật đầu.

“thật đẹp quá.” Mẹ Tần đã mở hộp ra lấy sợi dây đeo trên tay, về mặt hài lòng không hề che giấu “Đồng Đồng thật chu đáo, còn có lễ vật cho chúng ta nữa.” Ba Tần gật đầu phụ họa.

Ngô Đồng thấy người nhà họ Tần đều hài lòng với món quà của cô, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thì thấy ánh mắt tràn ý cười của Tần Qua.

“Của anh đâu?” Tần Qua làm khẩu hình không phát ra tiếng nói với Ngô Đồng.

Ngô Đồng coi như không nhìn thấy.

Bầu không khí trở nên náo nhiệt, mọi người ngồi xuống, nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên, ba Tần và chú Hai trò chuyện về thị trường tài chính kinh tế, ngẫu nhiên là tiếng mẹ Tần và thím Hai nói xen vào. Ngô Chi Chi vừa ăn vừa âm thầm quan sát Ngô Đồng, thấy cô và Tần Qua như một gia đình cùng chăm sóc cho đứa nhỏ ngồi ở giữa không biết là con ai, chợt cảm thấy Ngô Đồng thật giả dối.

Còn Ngô Khải từ khi Ngô Đồng vào phòng vẫn luôn nhìn động tác của hai người. Cậu thấy không khí ở chung của chị họ và Tần Đại thiếu tương đối hài hòa, lo âu tạm thời lắng xuống, nếu Tần Qua thực sự thích chị họ thì thật tốt quá.

Tần Hoài ngồi cạnh Ngô Đồng, thấy cô luôn luôn chú ý Phi Phi đang ngồi ở giữa, lúc thì giúp Phi Phi gấp thức ăn, lúc thì lau miệng cho Phi Phi, thỉnh thoảng lại thấp giọng hỏi nhỏ cậu bé, dường như có thể hiểu ánh mắt của Phi Phi. Tần Hoài biết rõ anh cả nhà mình quan tâm đến Phi Phi như thế nào. Nên khi thấy mặt mày của anh trai tươi tỉnh, ý cười không ngăn được trên mặt rõ ràng hài lòng với chị dâu mới này. Có lẽ lời bác sĩ Lý nói là sự thật, ngày nào đó anh trai và Phi Phi có thể bình thường trở lại.

“Xin lỗi, tôi đi toilet một chút.” Tần Hoài đứng dậy rời đi.

Ánh mắt Ngô Chi Chi đã nhìn Tần Hoài từ nãy, thấy Tần Hoài ra ngoài cũng tìm cơ đi theo.

Tần Qua hơi nghiến thuốc lá, anh nói với Ngô Đồng rồi đứng dậy ra ngoài. Mẹ Tần đoán Tần Qua ra ngoài là để hút thuốc nhưng thấy anh đứng lên ra ngoài mà không nói với ai câu nào thì hơi xấu hổ, thế là tìm một đề tài nói chuyện “Hôm nay tiếc là em trai của Đồng Đồng không tới được. Đúng rồi, em trai con bị bệnh thế nào rồi, Đồng Đồng?”

Ngô Đồng hơi sững sốt, đáp tránh đi “Bác sĩ nói bệnh đã hồi phục rất tốt rồi ạ. Chỉ là tạm thời không thể ra khỏi bệnh viện.”

“Vậy khi nào em con hết bệnh nhớ đưa em con đến nhà chơi.” Mẹ Tần mời.

“Vâng, cảm ơn mẹ.”

Thím Hai nhân cơ hội, nói tiếp “Tôi đã nhìn Đồng Đồng và Tiểu Nguyên lớn lên, hai đứa từ nhỏ đàng hoàng ngoan, nghe lời. Khi Tiểu Nguyên bị bệnh, tôi và chú Hai của hai đứa vô cùng lo lắng. May mà tùy sống của tiểu Khải nhà tôi tương thích với Tiểu Nguyên, không thì không biết phải làm sao.”

“thật sao?” Mẹ Tần kinh ngạc nói.

Ngô Khải không nghe nổi việc mẹ mình tô vẽ cho việc nhà mình đã làm, đứng lên “Con xin phép ra ngoài nghe điện thoại.” Sau đó quay người đi.

“Đứa nhỏ này ... Chắc là nó xấu hổ.” Thím Hai cười nói.

Ngô Đồng nhìn thím Hai tự biên tự diễn, không nói gì, cũng không muốn vạch trần sự việc. Việc xấu trong nhà, nói rõ ra đối với mình cũng không có gì

tốt. Mặc dù thím Hai bề cong sự thật nhưng ở bên ngoài nói như vậy cũng là bình thường.

“Bà Ngô dạy bảo hai cháu thật ngoan.” Mẹ Tần khen.

“Bà quá khen rồi. Đúng là từ khi anh chị tôi qua đời, chúng tôi đều quan tâm, chăm sóc Ngô Đồng và Tiểu Nguyên như là con ruột vậy.”

“Đúng vậy, may mắn là có chú thím Hai đây.” Ngô Đồng không nhịn nổi mà cười nhạt một câu.

“Hoàn cảnh con thật đáng thương, may mà con có chú thím Hai.” Mẹ Tần đau lòng nói.

Thím Hai hơi xấu hổ cười cười nhưng cũng không dám lại lợi dụng Ngô Đồng để lấy tình cảm của bà Tần, chuyển chủ đề nói chuyện, Ngô Đồng lại cúi đầu chăm sóc Phi Phi.

Bên ngoài phòng ăn, phía cuối hành lang có một sân thượng nhỏ, Tần Qua đẩy cửa ra đã thấy Tần Hoài đứng ở đó. anh nhũn mày, vừa hút thuốc vừa nói “Em muốn hút không?”

“Vâng”

Hai anh em vừa hút thuốc, vừa từ tầng cao nhất của tòa nhà nhìn ngắm xung quanh, thỉnh thoảng nhả ra một vòng khói chậm rãi bị gió cuốn đi.

“anh ...” Tần Hoài lên tiếng.

“Ừ?”

“Chị dâu thoát nhìn là người tốt đó.” Tần Hoài như là thờ dài, chỉ có anh biết, khi cùng nhà họ Ngô liên hôn thương mại, anh rất sợ xảy ra điều ngược lại. Dù Tần Hoài có thể dùng điều khoản hợp đồng để áp Ngô Đồng không ly hôn, nhưng anh không thể ép buộc Ngô Đồng đối xử tốt với Tần Qua.

“Vậy em phải cố gắng kiếm nhiều tiền vào.” Tần Qua hỏi một đằng trả lời một nẻo, nói.

“A???” Việc này với kiếm nhiều tiền có quan hệ gì sao.

Tần Qua cười cười không nói lời nào.

Ngô Chi Chi vào toilet trang điểm lại, rồi rửa tay, rồi trang điểm, chờ mãi mà không thấy Tần Hoài mà cuối cùng lại thấy Ngô Khải.

“Chị nhìn em như vậy là sao?” Ngô Khải thấy Ngô Chi Chi mặt mày cau có với mình, không hiểu hỏi.

“Em vào xem có ai trong đó không?” Ngô Chi Chi chỉ về phía toilet nam nói.

“Chị đang chờ ai?” Mắt Ngô Khải đảo một vòng, sau đó đại khái đã hiểu được “Chị đang chờ Tần nhị thiếu sao? Chị ... Chị không thể như vậy được.”

“Cái gì mà không thể được? Chị em thích người ta thì sao nào?” Ngô Chi Chi vội vàng nói nhỏ “Em vào xem trong đó có người hay không? Đừng để người khác nghe thấy chị em chúng ta nói chuyện.”

Ngô Khải bất đắc dĩ đi vào, không bao lâu thì quay ra “Bên trong không có ai đâu.”

“Vậy người đâu rồi ta?” Ngô Chi Chi nghi ngờ hỏi.

“Chị, chị muốn theo đuổi Tần nhị thiếu thì em không có ý kiến. Nhưng chị có thể đợi đến khi tình cảm của chị Hai và Tần Đại thiếu vững chắc hơn một chút hay không, chứ như bây giờ thì không hay đâu.”

“Có gì mà không hay?”

“Chị biết rõ chúng ta là liên hôn thương mại, từ đầu địa vị nhà họ Ngô chúng ta đã thấp hơn nhà họ Tần rồi. Bây giờ chị lại theo đuổi Tần nhị thiếu, nếu anh ta thích chị thì không nói làm gì, nếu anh ta không thích chị thì chị Hai sẽ cảm thấy lúng túng khó xử.”

“Em đừng có mà trù ẻo chị.” Ngô Chi Chi nhìn em trai “Em cho rằng Tần Đại thiếu sẽ thích Ngô Đồng sao?”

“Sao lại không thể? Em thấy không khí giữa hai người họ rất hòa hợp.” Ngô Khải phản bác.

“Em đúng là không có mắt nhìn. Em có thấy hôm nay Tần Đại thiếu mặc quần áo như thế nào không?”

Ngô Khải nhớ lại, nói “Áo thun và quần rằn ri.”

“Vậy mọi người mặc quần áo gì?”

Lúc này Ngô Khải mới phát hiện, vì bữa tiệc tối nay, mẹ mình đã chuẩn bị quần áo từ ba bữa trước, người nhà họ Ngô đều mặc trang phục lịch sự, người nhà họ Tần cũng mặc quần áo sang trọng, lễ phục và âu phục chỉ có Tần Qua là mặc bình thường, như là vừa từ phòng tập thể thao đến. Thảo nào thì anh ta vừa tới, cậu đã thấy có gì đó sai sai mà không để ý là gì.

“Em cũng thấy Ngô Đồng cũng ăn mặc chải chuốt, sùu sùu lịch sự, còn anh ta thì giống như nhân viên bảo vệ, nhìn thật là buồn cười.” Ngô Chi Chi giễu cợt “Tần Đại thiếu căn bản là không để Ngô Đồng ở trong lòng.”

“Chị!” Ngô Khải không thể nhìn được thái độ của Chi Chi, quá nhỏ.

“Thôi được, chị không nói. Chúng ta đi vào thôi.” Ngô Chi Chi lấy hộp phấn bỏ vào giỏ xách, quay người đi vào phòng ăn. Ngô Khải bực tức đá một cái vào tường rồi cũng đi vào theo.

Lúc này, anh em Tần Qua mới đẩy cửa thoát hiểm cạnh toilet đi ra, Tần Qua nhìn bóng dáng hai chị em họ Ngô, quay người hỏi Tần Hoài “anh mặc như thế này ... nghĩa là anh không quan tâm đến vợ anh hả?”

“Đừng nghe bọn họ nói lung tung.” Ánh mắt Tần Hoài lạnh lùng nhìn về hướng Ngô Chi Chi vừa đi.

“Tần Hoài.”

Tần Hoài nghi ngờ ngẩng đầu.

“cô gái này theo đuổi em không được để ý cô ta.” Tần Qua cảnh cáo “Nếu cô ta gả đến nhà chúng ta, khi dễ vợ anh, anh sẽ trở mặt với chú.”

Tần Hoài nháy mắt mấy cái, tự hỏi không biết mình có nghe lầm cái gì hay không?

Dù dưới đây sóng sóng ngầm có mãnh liệt bao nhiêu, trong lòng người có những tính toán gì thì trên bề mặt buổi tiệc tối cũng kết thúc mỹ mãn. Tần Qua và Ngô Đồng đứng trước khách sạn tiễn nhà chú Hai về, lúc này đang chờ tạm biệt ba mẹ Tần. Tần Hoài ôm Phi Phi đã ngủ ngon, đứng sau lưng ba mẹ, nghe mẹ Tần dặn dò Tần Qua “Con đưa Ngô Đồng về cẩn thận nhé.”

“Vâng ạ.”

“Tạm biệt con, Đồng Đồng.” Mẹ Tần tạm biệt Ngô Đồng.

“Dạ, tạm biệt ba mẹ. đi đường cẩn thận ạ.”

Người nhà họ Tần lên xe, nhanh chóng biến mất ở cuối đường, Ngô Đồng thở dài nhẹ nhõm, bỗng nhiên bị Tần Qua ôm mặt cô quay đối diện với mình.

“Sao vậy?”

“anh nhìn xem em có không vui hay không?”

“Em không có mà.” Ngô Đồng tức giận nói.

“Ừ.” Tần Qua nhìn chăm chú vào mắt Ngô Đồng, thực sự không thấy sự miễn cưỡng, khổ sở trong mắt cô. Tần Qua buông mặt cô ra, chuyển sang nắm tay, hai người chậm rãi đi đến chiếc xe Jeep ở gần đó.

“Lần sau anh sẽ chú ý ăn mặc hơn.” Tần Qua đột nhiên nói.

“Sao vậy? anh mặc làm sao?” Ngô Đồng nhìn hình dáng cao lớn của người đàn ông, áo thun ngắn tay màu xanh quân đội ôm lấy cơ thể vạm vỡ của anh, làm nổi bật cơ bắp rắn chắc, đáng người hoàn mỹ “anh mặc như thế này rất hợp với anh.”

“Em thì ăn mặc trang trọng, còn anh lại tùy ý quá.”

“Vậy lần sau em cũng mặc thoải mái hơn.” Ngô Đồng nghĩ mình mặc quá trang trọng làm Tần Qua không thoải mái, vì thế hứa hẹn.

Tần Qua bỗng nhiên cười nhẹ, Ngô Đồng đã quen với việc ông xã mình thỉnh thoảng lại cười không có lý do. Tần Qua giúp Ngô Đồng mở cửa ghế phụ, Ngô Đồng cảm ơn rồi ngồi vào ghế.

Tần Qua lại ga lăng giúp Ngô Đồng cài dây an toàn, Ngô Đồng chớp mắt nhìn anh, cô cũng nghiêng người qua phối hợp với động tác của anh. Tần Qua cài xong dây an toàn, mắt nhìn lướt của nút bọc trên cổ áo của Ngô Đồng, màu hồng, hình hoa mai, nhỏ nhỏ xinh xinh. Tần Qua vờn ngón tay nhẹ nhàng sờ lên nút áo, rồi đột nhiên cởi nó ra.

“anh ...” Ngô Đồng hoảng sợ ngồi thẳng dậy, nhưng cũng không nhanh bằng động tác của người đàn ông.

Ngô Đồng cảm thấy một luồng khí cực nóng thổi trên cổ mình, sau đó là đầu lưỡi khẽ liếm, hàm răng cắn nhẹ. cô cảm thấy một luồng điện chạy từ lòng bàn chân xông lên trên đầu làm cho cô xụi lơ trong nháy mắt, ngay cả lời từ chối cũng không cất lên được.

Cuối cùng Tần Qua cũng liếm đủ, anh lùi lại một chút, nhìn chăm chăm vào vùng da bị mình liếm đến đỏ ửng, rồi chột dạ cài lại nút áo cho Ngô Đồng.

Sau khi xóa dấu vết phạm tội, anh mới liếc mắt nhìn cô, thấy mặt mũi Ngô Đồng đỏ ửng, cả người như không còn sức lực, Tàn Qua mất tự nhiên tăng hăng một cái, nhanh chóng đóng cửa xe rồi vòng qua đầu xe lên ghế bên kia, bắt đầu đưa Ngô Đồng về nhà.

Khi xe đến dưới chung cư, Ngô Đồng cũng không dám nhìn Tàn Qua, cuống quýt mở cửa xe, rồi nhanh chóng định lên lầu. Thấy vậy, Tàn Qua đâu chịu thả người, anh nhanh chóng chụp lấy tay cô.

“anh ... anh làm gì vậy?” Cảm giác vừa rồi thật quá sức chịu đựng, cô không muốn lặp lại lần nữa đâu.

“Sao em không nhìn anh?” Tàn Qua mất hứng hỏi.

“Em đâu có.” Ngô Đồng chột dạ nói.

Chẳng lẽ vừa rồi mình không kim lòng được liếm cổ cô ấy làm cô ấy sợ? Cũng đúng, cổ là nơi nhạy cảm, bị đụng vào thì sợ là bình thường, Tàn Qua cứ thế tự mình hỏi tự mình trả lời.

“anh sẽ không làm tổn thương em.” Tàn Qua bảo đảm “Và lại, khi giết người anh không thích cắt cổ, ra máu quá nhiều.”

“...” Sắc mặt Ngô Đồng đã trắng bệch.

“Đúng rồi, Tàn Hoài nói em trai của em bị bệnh phải nhập viện điều trị hả? Ngày mai anh đến thăm em trai em nhé.”

“không cần đâu.” Ngô Đồng từ chối không chút nghĩ ngợi, nếu hai người họ đánh nhau, làm sao mình có sức cứu em trai chứ.

“Tại sao?”

“Nó ... Nó ...” Ngô Đồng nghĩ nghĩ nói “hiện giờ em trai em không đánh lại anh, chờ cho nó luyện tập thêm một thời gian nữa, lúc đó hai người gặp nhau, nó sẽ bảo vệ em, không cho anh khi dễ em.”

“A ... cậu em này có bản lĩnh đó. nói với nó anh chờ nó.” Tàn Qua hứng thú dào dạt nói.

“Hôn em cũng tính là khi dễ em hả?” Tàn Qua lại hỏi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Cách ngày đi du lịch trắng mắt còn hai mươi ngày, trong thời gian đó, Ngô Đồng đều đến bệnh viện mỗi ngày, nhìn em trai hồi phục ngày càng tốt hơn. Cuối cùng cũng đến ngày Tiểu Nguyên được xuất viện, Ngô Đồng lại đưa em mình ra sân bay đi thành phố S.

“Chị, nhất định phải chờ đến Tết mới được hả?” Đối với việc không được nhìn thấy anh rể, Tiểu Nguyên vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Nghe lời.” Ngô Đồng chỉ ném lại hai chữ cho em trai.

“Vậy ... Em gọi điện cho anh rể được không?” Tiểu Nguyên không chịu từ bỏ.

“Đến trường thì học hành cho tốt, không được vận động mạnh đó.” Ngô Đồng hoàn toàn phớt lờ Tiểu Nguyên.

“Vâng.” Tiểu Nguyên đành cam chịu, cầm túi sách vội bước vào phòng chờ máy bay.

Ngô Đồng cười, lấy điện thoại ra xem, thấy mười phút trước Tàn Qua gửi tin nhắn thoại đến “Bà xã ơi, nhà đã trang trí xong rồi, em có muốn đến xem không?”

“Em tới liền.” Ngô Đồng cũng gửi tin nhắn thoại cho anh.

Ngô Đồng đón xe đến nhà mới ở Thành Nam (phía Nam thành phố Đệ Đô), đẩy cánh cửa màu đỏ quen thuộc, nhìn thấy dưới gốc ngô đồng, hai cha con Tàn Qua đang chơi đu dây.

“Em tới rồi.” Tàn Qua vừa đẩy bàn đu dây vừa cười với Ngô Đồng.

Ngô Đồng cười nhẹ, cô phát hiện trong sân nhà có một đồ vật mới, một bao cát thật to.

“Đây là?” Ngô Đồng chỉ bao cát, hỏi.

“À...” Tàn Qua giải thích “Đây là anh đặc biệt tìm người lắp đặt, em cũng biết là anh bị bệnh mà. Mỗi khi phát bệnh, anh sẽ đánh bao cát, như vậy sẽ tương đối dễ dàng khống chế chính mình.”

Ngô Đồng nháy mắt, mãi năm phút sau mới tiêu hóa được lượng tin tức trong câu nói của Tàn Qua. Tiếp xúc với Tàn Qua hơn một tháng nay, mặc dù Tàn Qua thích động tay động chân với mình, thỉnh thoảng lại nói những lời lưu manh, nhưng cái gì mà anh phát bệnh gì đó, Ngô Đồng chưa lần nào thấy qua, đến mức làm cô quên đi chuyện này.

“anh ... Khi phát bệnh sẽ có dấu hiệu gì?” Ngô Đồng cẩn thận hỏi.

“Sao vậy? Bây giờ mới thấy sợ?” Tần Qua lại gần, nắm lấy cằm Ngô Đồng, lạnh lùng nói “đã muộn rồi.”

“không phải.” Ngô Đồng lắc đầu, trước đó Tần Qua đã chủ động nói với cô là anh có bệnh, chỉ là cô chưa tận mắt chứng kiến. Nếu như sợ thì phải là lúc đó mới đúng.

(Ý là khi anh thực sự phát bệnh thì mới nói là Ngô Đồng có sợ hay không)

“Yên tâm, anh không phải là người thích đánh vợ.” Tần Qua cười, buông cằm Ngô Đồng ra.

“Em cho là anh sẽ nói anh không đánh phụ nữ.”

Tần Qua cười nhạt, không nói chuyện.

“Chúng ta vào trong nhà em đi.” Ngô Đồng lách qua Tần Qua, bắt đầu đi vào trong. Từ căn nhà trống, lúc này đây đã được trang bị đủ các loại đồ dùng trong nhà, đồ trang trí làm cho căn nhà mang hơi ấm gia đình.

đi qua phòng khách là phòng mà Ngô Đồng trang trí cho Phi Phi, ở bên cạnh phòng ngủ chính. Giấy dán tường màu xanh da trời, giường gỗ nhỏ, trải kín sàn nhà là lớp thảm màu xanh nước biển, đây là cho Phi Phi khi nằm trên mặt đất chơi ghép hình được thoải mái, dễ chịu. Trong phòng còn để một cái kệ xếp đầy các bộ trò chơi ghép hình.

“Con thích không?” Ngô Đồng cúi người hỏi Phi Phi đang đứng giữa.

Phi Phi không trả lời, không chút ngại ngần lấy một bộ ghép hình trên kệ xuống, sung sướng ngả trên thảm bắt đầu chơi.

Ngô Đồng tươi cười, hai người để Phi Phi ở trong phòng rồi đi qua phòng sách, Ngô Đồng nhìn giá sách còn trống không, nói “Ngày mai anh giúp em chuyển đồ đến được không? Em có vài cuốn sách.”

“không đợi đi tuần trăng mật về sao?” Tần Qua cười ái muội “Hay là ... Em muốn thử giường mới không?”

“anh muốn đi du lịch về rồi chuyển cũng được. Em không có ý kiến.” đã quyết định sống cùng Tần Qua thì phát sinh chuyện gì đó cũng là chuyện sớm hay muộn. Ngô Đồng đã quen khi bị anh lấy chuyện này ra đùa giỡn.

“Ngày mai anh chuyển cho.” Tần Qua nói.

“Cám ơn anh.” Ngô Đồng cười, cong cong đôi mắt.

“...” Tần Qua cảm thấy sức kiềm chế của mình thật kém, mỗi lần thấy Ngô Đồng cười, ý nghĩ xấu xa lại ngo ngoe rục rịch.

“Phòng này rộng quá, em có thể ...” Ngô Đồng đi đến cuối phòng, quay người nhìn Tần Qua thì phát hiện ánh mắt anh nhìn mình lại có chút không đúng.

“Có thể cái gì?”

“Có thể bố trí thành phòng làm việc.”

“Tùy em ...”

“Cám ơn!” Ngô Đồng cảm thấy cả người Tần Qua đều lộ ra luồng khí nguy hiểm, cô nhanh chóng ra khỏi phòng.

đi dạo một vòng chỉ còn lại phòng ngủ chính, căn phòng rất rộng khoảng hơn 30m2, cửa sổ lớn sát đất phản chiếu ánh nắng làm căn phòng sáng lên lạ thường. Bất mắt nhất là chiếc giường King Size kiểu dáng Châu Âu không phù hợp với thiết kế căn phòng, làm Ngô Đồng tự giác nhớ đến tình huống khi mua nó.

“Bà xã.” Tần Qua từ phía sau sấn đến, hai tay ôm eo Ngô Đồng, chôn mặt trong cổ cô nhỏ giọng nói “Ba ngày nữa chúng ta sẽ đi du lịch.”

“Em ... Em biết.” Ngô Đồng cảm giác tay Tần Qua đang ôm eo mình lại bắt đầu táy máy, cô căng thẳng đến mức nói lắp, quả nhiên giữa việc đã chuẩn bị tâm lý và thực tiễn vẫn còn một khoảng cách.

“Em căng thẳng cái gì?” Tần Qua bỗng nhiên bật cười, thở ra khí nóng kích thích Ngô Đồng nổi cả da gà “không phải là em còn chưa chuẩn bị kĩ đó chứ?”

Ngô Đồng lắc đầu.

“Lắc đầu là có ý gì, đã chuẩn bị xong hay chưa chuẩn bị xong?” Tần Qua tự hỏi tự trả lời “Nhưng mà đều không quan trọng, mặc kệ câu trả lời của em là gì, anh cũng sẽ không ... bỏ qua ... cho ... em.”

“Được.” Ngô Đồng nói nhẹ.

Lần này đến lượt Tần Qua ngăn người nhưng anh cũng không suy nghĩ lâu. anh ôm Ngô Đồng đặt lên giường, trong nháy mắt Ngô Đồng đụng phải giường thì lui lại phía sau. Về mặt Tần Qua ‘quả nhiên là như thế’, anh nằm xuống bên cạnh cô “Đừng nhúc nhích. Nằm với anh một chút.”

nói xong ôm Ngô Đồng vào lòng, cảm nhẹ nhàng để lên đỉnh đầu cô. Ngô Đồng không nhúc nhích nằm trong ngực Tần Qua, thấy Tần Qua không có hành động gì khác, nhịp tim đập mạnh liệt của cô mới dần bình tĩnh lại. Nằm như thế ba mươi phút, đoán chừng Tần Qua đã ngủ, Ngô Đồng nhẹ nhàng nhúc nhích muốn xuống giường.

“Em muốn đi đâu?” Cánh tay ôm Ngô Đồng lại xiết lại, làm cô một lần nữa ngã vào ngực anh.

“Em qua xem Phi Phi một chút. Em sợ con ở trong phòng một mình sẽ sợ hãi.”

“không sao đâu, thằng nhóc đó chơi ghép hình thì chơi suốt buổi trưa cũng được.” Tần Qua vẫn nhắm mắt, anh ôm cô, nghiêng đầu qua ngửi hương thơm trên tóc cô.

“Trẻ con đều rất hiếu động, nếu con ra ngoài thì sao?” Ngô Đồng vẫn lo lắng.

“không đâu, nếu con ra khỏi phòng anh sẽ nghe thấy.” Tần Qua ôm siết lấy cô, làm cô hơi khó thở “Em cứ an tâm ngủ đi.”

Ngô Đồng không nói chuyện nữa, yên lặng nằm trong ngực anh, lắng nghe tiếng nhịp tim đập trầm ổn của Tần Qua cùng tiếng chim kêu ngoài cửa sổ, từ từ ngủ thiếp đi. Tần Qua cảm giác Ngô Đồng đã ngủ, chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt của anh không vương nét buồn ngủ chút nào. anh cứ ôm Ngô Đồng như vậy, cảm nhận thời gian lặng lẽ trôi qua, cho đến khi màn đêm từ từ buông xuống, Ngô Đồng tỉnh giấc.

“Mấy giờ rồi?” Ngô Đồng mơ màng hỏi.

“Bây giờ”

“Bây giờ á? đã trễ như vậy rồi sao?” Ngô Đồng lập tức ngồi dậy “Sao anh không gọi em dậy?”

“Em lo lắng cái gì. Dù em ngủ đến sáng mai thì có sao đâu, đây là nhà em mà.”

“Phi Phi đâu? Nó có đi qua đây không?” Ngô Đồng bỏ qua Tần Qua, hỏi Phi Phi.

“Con vẫn ở trong phòng chơi ghép hình.”

“Con chơi lâu vậy? Con không đói bụng sao?” Ngô Đồng hỏi.

Tần Qua nghe Ngô Đồng hỏi, lông mày nhăn lại, dường như anh cũng quên cho Phi Phi ăn.

“Mau dậy thôi, chúng ta đi ăn. Phi Phi không thích nói chuyện nhưng trẻ con rất mau đói bụng. anh phải chú ý cho con ăn cơm chứ.” Ngô Đồng ra khỏi phòng đi sang phòng bên cạnh.

Trong phòng, Phi Phi đang ghép một bức hình lớn, cậu nhóc đã hoàn thành được 80% bức hình. Ngô Đồng ngồi xuống cạnh Phi Phi, nhẹ nhàng nói “Phi Phi, chúng ta đi ăn cơm thôi con.” Có lẽ cậu nhóc đã thực sự đói bụng, Phi Phi thả miếng ghép hình xuống ngoan ngoãn đứng lên.

Ngô Đồng đau lòng xoa xoa đầu Phi Phi, liếc nhìn Tần Qua đang đứng ở cửa “anh xem anh đó, để Phi Phi đói bụng rồi.”

Tần Qua hừ một tiếng, quay ra ngoài đi lấy xe.

Ba người ăn xong cơm tối, Tần Qua đưa Ngô Đồng về xong thì quay lại Hoàn Sơn Phi Thúy, anh đưa Phi Phi cho mẹ Tần, lên phòng dựa lưng vào lan can hút thuốc. anh hút liên tiếp mấy điếu liền, chỉ một lát mà trên mặt đất đã đầy tàn thuốc. Hút xong một điếu nữa, anh định lấy thêm thì phát hiện bao thuốc lá đã trống rỗng. anh bực bội ném vỏ bao đi, ngăn người nhìn vào màn đêm không biết suy nghĩ gì. một lát sau, như đã lấy quyết tâm, anh cầm di động gọi điện cho bác sĩ Lý Văn Cảnh.

“Bác sĩ Lý, ngày mai tôi đến gặp chị được không?”

Ngày hôm sau, Tần Qua không mang theo Phi Phi, sau khi chuyển đồ đạc giúp Ngô Đồng, hiếm khi không thấy anh ăn đậu hũ cô mà để Ngô Đồng ở nhà mới sắp xếp phòng sách, lái xe rời đi. Tần Qua lại một lần nữa đến phòng khám của bác sĩ Lý Văn Cảnh tại Phòng điều trị tâm lý Lam Hải, đây là điều anh không thích.

“Tần Qua?” Bác sĩ Lý không chờ nổi mà phải đánh thức Tần Đại thiếu từ khi vào phòng vẫn đang ngồi ngẩn người.

“Dạ???” Tần Qua bưng tỉnh.

“Cậu nói cậu lo lắng cho cuộc sống của mình sau khi kết hôn?” Lý Văn Cảnh nhắc lại.

Tần Qua phục hồi tinh thần, nói rõ lo lắng của mình “Sau khi xuất ngũ về, có một thời gian rất dài tôi không dám tiếp xúc với mọi người, không phải là tôi ghét bỏ người ta mà tôi sợ không khống chế nổi mà làm người khác bị thương.”

“Sau đó được bác sĩ điều trị, phần lớn thời gian tôi đã không chế được cảm xúc của bản thân, ví dụ như khi bị kích động tôi sẽ đi chạy bộ, hít đất, khi nóng nảy thì đi đấu quyền anh hoặc đánh bao cát. Tôi sẽ làm cho chính mình một chết thì những cảm xúc đó cũng sẽ biến mất.”

“Khi Bác sĩ thông báo việc điều trị đã kết thúc và khuyên tôi lập gia đình, bác sĩ nói nếu tôi có một gia đình và hòa nhập vào nó, không khí gia đình sẽ làm tôi từ từ bình thường trở lại. Tôi đã cố gắng nhưng hình như không được rồi.”

“Cậu không thích vợ cậu ư?” Bác sĩ Lý hỏi

“Thích là như thế nào?”

“Khi cậu nghĩ đến vợ cậu, điều đầu tiên cậu nghĩ đến là gì?”

“Hôn cô ấy? Muốn đưa cô ấy lên giường?” Tần Qua nhìn bác sĩ Lý “Nhưng chị nói những cái này đã biểu hiện của dục vọng muốn không chế?”

“Còn gì nữa không?” Bác sĩ Lý cũng không ngại vì lời nói của Tần Qua, tiếp tục hỏi.

“Tôi thích cô ấy nhìn tôi cười.” Tần Qua suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Tôi có thể nói là anh không ghét cô ấy mà còn có chút thích cô ấy nữa.” Bác sĩ Lý kết luận.

“Thế nhưng ở bên cạnh cô ấy tôi không thể ngủ được.” Tần Qua nhớ lại chiều hôm qua, mình ôm Ngô Đồng suốt năm tiếng đồng hồ mà không thấy buồn ngủ chút nào.

“Đây là trường hợp đặc biệt hay là ...” Bác sĩ Lý hỏi.

“Chỉ cần có người khác ở bên cạnh là tôi không ngủ được.” Tần Qua tự giễu “Nếu tôi kết hôn mà không có cách nào ôm vợ tôi đi ngủ, vậy thì cuộc hôn nhân này sao có thể chữa trị được cho tôi.”

“Khi cậu không ngủ, cậu có lo lắng cái gì không?”

“Tôi sợ tôi sẽ tổn thương cô ấy.” Tần Qua cười khổ “Mặc dù lý trí nói với tôi đây không phải là chiến trường, bên người không phải là quân địch, nhưng trong giấc mơ của tôi tất cả đều là máu.”

Trong lòng bác sĩ Lý lộp bộp, điều này Tần Qua chưa bao giờ nhắc đến.

“Ngày mốt là ngày chúng tôi đi tuần trăng mật du lịch, chúng tôi sẽ có một tháng chỉ có hai người ở nước ngoài, sau khi về chúng tôi sẽ chính thức ở chung.” Tần Qua nói.

“Tần Qua, cậu hãy cho mình một cơ hội, hãy cố gắng thử một lần với cô ấy. Nếu thực sự không làm được, sau khi trở về hãy quay lại tìm tôi.” Bác sĩ Lý đề nghị.

“Nếu như tôi làm tổn thương cô ấy thì sao?”

“không đâu.” Dường như bác sĩ Lý muốn cho Tần Qua một ám thị “Cậu là một quân nhân ưu tú, bình thường không làm tổn thương người dân hướng gì đây còn là vợ của cậu.”

Khi Tần Qua rời khỏi phòng điều trị tâm lý, tinh thần vẫn còn mù mịt.

Reng reng.

Tần Qua lấy điện thoại ra nhìn, là Ngô Đồng gọi.

“Alo.” Tần Qua bắt máy.

“Em đã sắp xếp xong phòng sách rồi.”

“Ừ”

Ngô Đồng nhạy cảm phát hiện tâm tình của người đàn ông không tốt, vì thế cẩn thận hỏi “anh .. không có chuyện gì chứ?”

“không có gì, chỉ là anh sắp phát bệnh rồi.”

“Hà ...” Ngô Đồng sững sốt một chút rồi nói “Em muốn hỏi là chúng ta sẽ đi đâu để em biết mà chuẩn bị đồ dùng, quần áo.”

“Em thích mang gì thì mang, đến đó nếu thiếu thì lại mua.”

“Ngày mốt anh đến đón em hay chúng ta gặp nhau ở sân bay?”

“anh sẽ đón em.”

Tần Qua cúp điện thoại, lái xe đến sân bắn mình thường đi ở vùng ngoại ô, cầm súng bắn nhưng trật mục tiêu mất một nửa.

“Tâm trạng Tần Đại thiếu không vui sao?” Ông chủ Đào Từ hỏi

Đào Từ cũng là bộ đội xuất ngũ, trong nhà có tiền, thế là lập một câu lạc bộ bắn súng, cùng Tần Qua có quan hệ tương đối tốt.

“Muốn luyện tập với tôi một chút không?” Tần Qua buông súng xuống hỏi.

Tần Qua đến đây bắn súng cũng là để tìm Đào Từ đấu quyền, Đào từ được xem là cao thủ đấu quyền anh tự do, nhưng từ khi gặp Tần Qua, anh ta chưa thắng được lần nào.

“không đâu, tôi đấu không lại anh.” Đào Từ lắc đầu cự tuyệt.

“anh có thể mặc đồ bảo hộ.” Tần Qua thực sự muốn tìm người đánh nhau một trận.

“Tôi là loại cần đồ bảo hộ để đấu quyền sao?” Đào Từ bất mãn kêu, đánh nhau còn mặc đồ bảo hộ, nóira thôi là thấy mất mặt rồi.

“Vậy anh và Đại Tiểu cùng lên.” Tần Qua lại đề nghị lần nữa.

Đại Tiểu là đội trưởng đội bảo vệ ở đây, cũng là bộ đội xuất ngũ, trình độ cũng không kém so với Đào Từ.

“Hôm nay anh bị cái gì kích thích vậy?” Đào Từ nghi hoặc.

“Là anh em thì đánh một trận với tôi đi.”

“Được.” Đào Từ bị kích động bèn cởi áo ra, lộ ra thân hình cơ bắp, nhìn sang bên cạnh kêu to “Kêu Đại Tiểu chuẩn bị sân quyền anh.”

Tần Qua đánh một trận quyền anh thật sáng khoái, tâm tình bình phục khá nhiều.

Có lẽ anh cũng rất hy vọng, vậy thì anh sẽ nỗ lực một lần, nếu anh làm tổn thương em, anh sẽ để em đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ngày du lịch trăng mật đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

một vali đơn giản, mặc một cái váy trắng quen thuộc và cột tóc kiểu đuôi ngựa, Ngô Đồng đứng dưới ánh nắng ấm áp chờ chiếc xe Jeep lại gần, tâm trạng cô hơi kích động lại có chút mong chờ.

Tần Qua dừng xe trước mặt Ngô Đồng, ngồi trong xe Jeep ngắm nhìn cô một lát rồi mới tháo kính râm xuống, cười ngả ngớn “anh cảm thấy đeo kính đen rất soái nhưng mà lại ảnh hưởng đến việc anh ngắm bà xã rồi.”

“...” Vừa nãy cô cảm thấy anh ta rất đẹp trai, nhất định là do cô hoa mắt.

“Em thấy anh hôm nay thế nào?” Tần Qua không đề ý hỏi.

“Cũng không tệ.” Ngô Đồng nhìn anh đánh giá một hồi, cho anh ba chữ.

Tần Qua tùy tiện gài kính đen vào cổ áo, đi đến trước mặt Ngô Đồng, khẽ vuốt vuốt mấy sợi tóc mái rũ trên trán cô, cười mờ ám “Bà xã, đây là lần đầu tiên em khen anh đó.”

Vậy cũng tính là khen sao, yêu cầu của anh quá thấp rồi đó.

“Chúng ta ... đi thôi, không lại trễ máy bay.” anh đứng quá gần khiến Ngô Đồng không được tự nhiên mà đỏ mặt.

“Hôn một cái trước đã.” Tần Qua cười ha ha, bung lấy mặt Ngô Đồng hôn xuống. Nụ hôn này kéo dài không lâu, chỉ chốc lát là anh buông cô ra. anh như phát hiện điều gì đó mới lạ, kinh ngạc kêu lên “Bà xã, em ngày càng tự nhiên rồi, không còn căng thẳng nữa nha.”

“Buông em ra.” Ngô Đồng giận dỗi đẩy anh.

Người đàn ông cười lớn, xách vali Ngô Đồng lên xe.

“Lên xe đi em” Tần Qua mở cửa ghế phụ cho cô.

Ngô Đồng vẫn còn không vui, mặt lạnh ngồi lên xe. Tần Qua cũng không để ý, nhún vai rồi leo lên xe lái đến sân bay. trên đường đi anh đưa cho cô hộ chiếu và vé máy bay.

Vì hành trình lần này là do một mình Tần Qua sắp xếp, hộ chiếu của cô cũng do anh làm, nên ngoại trừ tối qua, Tần Qua nói với cô sáng nay mười giờ sẽ bay, Ngô Đồng hoàn toàn không biết sẽ đi trăng mật ở đâu.

Ngô Đồng nhìn vé máy bay, đảo Tinh không nước T, Ngô Đồng hơi ngạc nhiên “thật không nghĩ là anh sẽ chọn nơi này.”

“Em thích nơi này sao?”

“Đây là một đảo rất đẹp, các cặp đôi thích đi du lịch ở đây.”

“Em đã đến đó rồi hả?” Tần Qua nóng lòng hỏi.

“Em chưa đến nhưng em có xem qua hình ảnh, thực sự rất đẹp đó.” Ngô Đồng cũng từng muốn đến đó nhưng cô chưa tìm được người cùng đi mà thôi.

“anh rất vui vì cả hai chúng ta đều thích nơi đó, mặc dù ... lý do chúng ta thích chắc là không giống nhau.” Tần Qua nói, không tự chủ mà tăng tốc xe, hận như không thể lập tức có mặt tại đảo Tinh không.

Từ Đé Do bay đến nước T mất khoảng năm tiếng đồng hồ, trong khoang hạng nhất, không gian rộng rãi, thoải mái dễ chịu. Tần Qua lấy một lon bia rồi nghiêng đầu hỏi Ngô Đồng “Em có muốn ngủ một chút không?”

Ngô Đồng đang xem tạp chí, ngẩng đầu nói “Em không sao, em không buồn ngủ.”

“anh sợ đến tối em không có thời gian ngủ đâu.” Tần Qua uống một ngụm bia, tùy ý nói.

Tay cầm tạp chí của Ngô Đồng cứng lại, đã chuẩn bị tâm lý một tháng rồi, cuối cùng cũng đến ngày đó.

“Em sợ?” Tần Qua thấy thân hình vợ mình trong nháy mắt cứng đờ, không nhịn được trêu chọc.

“anh ...” Ngô Đồng cảm thấy mình như một chú chuột đang bị con mèo đùa giỡn, đã biết ngày giao hẹn giữa cô và anh đã đến nhưng con mèo hung ác này cứ luôn lấy ra nhắc nhở cô.

“Em đi ngủ đây.” Ngô Đồng cam chịu đeo bịt mắt lên, không có ý định để ý đến người nào đó.

Tần Qua thấy đáng vẻ Ngô Đồng bị tai trộm chuông thật đáng yêu, cười ha ha, sau đó tìm tiếp viên mượn một cái chăn lông, anh điều chỉnh ghế ngồi của cô thấp xuống để cô nằm thoải mái hơn. Khi tiếp viên đưa chăn lông đến, anh nhẹ nhàng đắp lên người cô. Ngô Đồng nằm yên cảm giác được hành động của anh, trong lòng chợt thấy ấm áp làm cô không thể không nói nhỏ một câu cảm ơn với anh.

“Đừng cảm ơn suông” Tần Qua nói nhỏ vào tai cô “Đêm nay em nhiệt tình hơn là được.”

Ngô Đồng tức giận, ôm chăn quay lưng lại với anh, cô quyết định từ giờ cho đến khi máy bay hạ cánh sẽ không nói thêm câu nào với tên lưu manh này nữa, nhưng nhịp tim mãnh liệt này sao này giờ vẫn chưa bình thường lại được đây.

Ngô Đồng là túp người phụ nữ Trung Quốc điển hình, dễ thẹn thùng lại hướng nội, rõ ràng trong lòng đã xác định rồi nhưng vẫn giận dỗi khi bị người ta trêu chọc. Tần Qua nhếch nhếch khóe miệng, ngồi yên lặng nhìn bầu trời xanh thẳm qua ô cửa kính, những ký ức đã vùi lấp từ lâu bắt đầu xuất hiện. Ngày đó bầu trời cũng quang đãng như bây giờ, giờ nghỉ trưa sau buổi huấn luyện như thường lệ, chúng ta đã trò chuyện thật vui vẻ về tương lai của chúng ta, gia đình của chúng ta. Những người anh em của tôi, còn nhớ rõ chúng ta đã lên kế hoạch cùng đi du lịch trăng mật như thế nào không? Nhưng mà các cậu đã không còn thực hiện kế hoạch đó được nữa...

Năm tiếng sau...

Máy bay đúng hai giờ chiều đáp cánh xuống sân bay của đảo Tinh không. sau khi lấy hành lý, hai người bắt taxi đến khách sạn, Và ba mươi phút sau Ngô Đồng đã có mặt trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn, có view nhìn ra biển. Phòng tổng thống rộng hơn một trăm mét vuông, chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách. Trong phòng ngủ, trên chiếc giường King Size đã phủ kín hoa hồng, một cửa sổ sát đất to choáng hết một bức tường nhìn ra biển.

“Em thích không?” Tần Qua thấy Ngô Đồng đứng trước cửa sổ ngẩn ngơ, anh đến vòng tay ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng hỏi.

“Em thích lắm” Trong mắt Ngô Đồng ánh lên niềm vui thích.

“Vây tốt rồi. Dù sao đây cũng xem như là phòng tân hôn của chúng ta.” Tần Qua vừa nói vừa thổi nhẹ vào tai cô.

“Em... Em biết rồi.” Ngô Đồng cắn răng, âm thanh phát ra nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Lúc này Tần Qua lại bắt ngờ, sờ dĩ thỉnh thoảng anh trêu chọc Ngô Đồng vì biết tính cách cô thẹn thùng, xấu hổ, nhưng hôm nay cô lại thẳng thắn thừa nhận, có phải là đã đồng ý... Cũng còn nửa ngày nữa, không vội.

“Chúng ta đi ăn một chút, sau đó đi dạo biển.” Tần Qua nói “Ngày mai chúng ta có lịch trình đi chơi cái khác đó.” Đào Tinh không ngoại trừ cảnh biển còn có những địa điểm khác đặc biệt hơn sao.

Tuy trong lòng thắc mắc nhưng đã giao cho Tần Qua sắp xếp nên Ngô Đồng không hỏi thêm, đi du lịch không chuẩn bị lịch trình cũng là một loại trải nghiệm thú vị.

Ăn cơm chiều xong, hai người chậm rãi bước trên bờ biển, tay Ngô Đồng cầm dép, đi chân trần trên bờ cát, thỉnh thoảng sóng biển tràn qua chân. Có những lúc sóng biển vỗ mạnh làm Ngô Đồng chao đảo thì Tần Qua sẽ lập tức đỡ cô, Ngô Đồng nhìn anh cười thẹn thùng.

“Có muốn chơi các trò chơi trên biển không?” Tần Qua nhìn cách đó không xa có dịch vụ chơi trò chơi trên biển, hỏi.

“anh đi đi, em không biết bơi.” Ngô Đồng lắc đầu.

“Vậy thì thôi.” Mặc dù Tần Qua cũng muốn chơi nhưng không có ý định bỏ lại Ngô Đồng một mình.

“anh cứ đi đi, em cầm quần áo giúp anh.” cô không đi được nhưng cô muốn Tần Qua được chơi vui vẻ.

Tần Qua nhướng mày, nhìn dụng cụ lướt sóng trên bờ cát, anh cởi áo thun ra, rồi khoác lên đầu Ngô Đồng. Ngô Đồng cuống quýt lấy áo xuống, ngẩng đầu liền thấy cơ ngực rám nắng của người đàn ông, một dáng người hoàn mỹ như tượng điêu khắc cứ thế xông vào tầm mắt làm cô không phòng bị. Những vết sẹo loang lổ trên người anh như minh chứng nói người đàn ông này đã trải qua những mưa gió của cuộc đời.

“Nếu em thích, đến tối có thể sờ thỏa thích.” Tần Qua cười nhẹ, trêu chọc nói.

Ngô Đồng lúc này mới phát hiện, mình đã đưa tay sờ lên vết sẹo trên ngực người đàn ông từ lúc nào. Bị anh nhắc nhở, Ngô Đồng giật tay về trong nháy mắt như là bị bỏng. Tần Qua về mặt ghét bỏ vì Ngô Đồng dám làm không dám nhận, lắc đầu rồi đi thuê ván lướt sóng, một tay giữ trên vai, tự nhiên phóng khoáng đi xuống biển trong tiếng trầm trồ của một nhóm thiếu nữ đang phơi nắng.

Ánh mắt của Ngô Đồng rất nhanh không nhìn thấy Tần Qua đâu nữa vì anh đã mất hút giữa những con sóng biển. Tuy nhiên, hình ảnh những vết sẹo trên lồng ngực anh thì cô không giữ ra được. Dù chỉ mới liếc qua nhưng cô cũng đếm được có đến bốn, năm vết sẹo do súng đạn.

Đây là lần đầu tiên cô hiểu rõ, người chồng của mình là người đàn ông đã dùng tính mạng của mình để bảo vệ cho nhân dân, cho đất nước.

Ánh nắng cuối chiều gay gắt, Ngô Đồng đứng một lúc thì hơi choáng váng, cô nhìn xung quanh, phát hiện có một quán cà phê gần đó nên cầm quần áo của Tần Qua đi đến.

Quán cà phê ven biển rất đông người, kế bên bàn của Ngô Đồng là bàn của một cô gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, mặc một bộ bikini, đang vẽ tranh. Ngô Đồng tò mò nhìn sang, trên tờ giấy vẽ trắng tinh là hình ảnh người đàn ông vóc dáng cường tráng, tay ôm ván lướt sóng đi về phía biển. Kỹ thuật vẽ của người đẹp ngoại quốc rất tuyệt vời, được cô gái gửi gắm tình cảm mãnh liệt, trần trụi, nóng bỏng.

“Chị thích bức tranh này sao?” Người đẹp phát hiện có người đang thưởng thức tác phẩm của mình, dùng tiếng anh hỏi.

“Vâng, rất thích.” Ngô Đồng cũng trả lời bằng tiếng anh.

“Nhưng tôi lại càng thích người đàn ông trong tranh này hơn.” Người đẹp ngoại quốc dùng ngón tay chỉ vào người đàn ông trong tranh. “Tôi đang tính khi anh ấy lên bờ sẽ quyến rũ anh ấy.”

“Quyến rũ?” Ngô Đồng sững sốt.

“Dĩ nhiên, nếu như thuận lợi, đêm nay nhất định sẽ là một đêm nóng bỏng đầy đam mê.” Người đẹp cười, mơ mộng.

“Nhưng anh ta đã kết hôn rồi.”

“Sao chị biết?” Người đẹp ngoại quốc nghi ngờ.

“Vi tôi chính là vợ của anh ta.”

Người đẹp ngoại quốc kinh ngạc chớp chớp mắt, cho rằng Ngô Đồng cũng muốn tán tỉnh người đàn ông này, suy nghĩ một chút rồi nói “thật ra chúng ta có thể cạnh tranh công bằng.”

Ngô Đồng thờ phỉ phỉ ngồi lại xuống ghế, nửa giờ sau, Ngô Đồng nghe tiếng chất lười cảm thán kinh ngạc của người đẹp ngoại quốc, cô quay đầu thì thấy Tần Qua đã khiêng ván lướt sóng từ phía biển đi lên, trên cơ thể màu đồng là những giọt nước biển được ánh sáng mặt trời chiếu lên sáng lấp lánh.

Đơn giản đây chính là máy phát điện đang hoạt động.

“Tôi có thể nghe thấy hơi thở hormone phái nam của anh ấy.” Bên tai là tiếng tán thưởng không chút che giấu của người đẹp ngoại quốc.

Cách năm mươi mét mà cô ta có thể nghe thấy được, cô ta cho rằng cô ta là chó sao! Ngô Đồng đứng dậy chạy về hướng của Tần Qua, trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương, đưa quần áo cho anh yêu cầu anh mặc ngay vào.

Tần Qua không hiểu lý do những vấn nạn ngoan ngoãn mặc quần áo vào. Ngô Đồng cố ý quay đầu liếc nhìn người đẹp ngoại quốc, thấy cô ta tiếc nuối buông tay mới vừa lòng quay đầu lại.

Buổi đêm nóng bỏng, đam mê của người đẹp ngoại quốc đương nhiên là không có mà buổi đêm của Tần Qua và Ngô Đồng mới chỉ vừa bắt đầu.

Ban đêm

Ngô Đồng tắm xong, duỗi tay mở cửa phòng tắm, tay run run tố cáo tâm trạng căng thẳng của cô. đã quyết định rồi, không được lùi bước, Ngô Đồng hít sâu một hơi, dứt khoát mở cửa. Nghe tiếng động, Tần Qua quay đầu lại, hơi ngạc nhiên “anh cho rằng em còn ở trong nhà tắm một giờ nữa.”

Ngô Đồng cảm giác trái tim của mình sắp vọt ra khỏi cổ họng, thấy Tần Qua ngồi ở quầy bar uống rượu, cô bước nhanh đến đoạt lấy ly rượu trong tay anh uống cạn.

“Em muốn mượn rượu để lấy thêm can đảm hả?” Tần Qua cười “Muốn một ly nữa không?”

Ngô Đồng không muốn mình là con chuột để con mèo xấu xa kia trêu đùa. Ngô Đồng từ từ ngẩng đầu, bước một bước về phía Tần Qua, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh hôn lên môi Tần Qua. Nụ hôn tràn ngập hương vị còn đánh thức dục vọng của cả hai. Tần Qua kéo gần khoảng cách nhìn sâu vào mắt Ngô Đồng, đôi mắt đẹp của cô có chút lo lắng nhưng không có miễn cưỡng. Ngô Đồng thấy Tần Qua nhìn mình thật lâu mà không làm gì, chút dũng khí chủ động vừa dâng lên từ từ tan biến, khi cô đang muốn lùi lại thì Tần Qua bỗng nhiên siết chặt tay, một tay cởi áo choàng tắm của Ngô Đồng xuống. Ngô Đồng giật mình, phản xạ có điều kiện hai tay ôm ngực. Tần Qua bật cười “Em giấu làm gì, dù sao chúng nó đều là của anh.”

“anh ... anh tắt đèn trước đi đã.” Ngô Đồng lúng túng đáp, người này sao lại cởi quần áo của mình ngay chỗ này.

Tần Qua cười nhỏ, hai tay ôm Ngô Đồng lên, trong tiếng kêu kinh ngạc của cô, anh lấy điều khiển từ xa tắt đèn rồi bước về giường ngủ.

trên giường, những cánh hoa hồng đỏ thắm được xếp thành hình trái tim, bay là tả khi Ngô Đồng được đặt xuống. Dưới ánh trăng bàng bạc, thân thể trắng nõn như ngọc của vợ mình nằm trên giường lớn màu trắng xen kẽ những cánh hoa hồng đỏ như nhung. Tần Qua không giữ được bình tĩnh, vội vã cởi áo choàng tắm của mình rồi nhào tới.

“Rèm cửa ... rèm cửa ...” Nhìn cánh cửa lớn sát đất bên cạnh, Ngô Đồng luôn có cảm giác sẽ bị người khác nhìn lên.

“Đây là tầng cao nhất rồi, không có người nhìn thấy đâu.” Tần Qua từ xương quai xanh mảnh mai của Ngô Đồng gặm cắn xuống đến ngực, mỗi một tác da thịt của cô anh đều không muốn bỏ qua. Ngô Đồng vừa lo lắng vừa căng thẳng, thân mình cứng đờ không dám cử động, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt. Bàn tay Tần Qua vuốt ve mang theo vết chai chà xát lên cơ thể cô làm cô hơi đau, những nơi anh đi qua đều ửng hồng. Bàn tay đó theo đường cong cơ thể, ngừng ở hai bên đùi trắng nõn của cô, rồi đột nhiên dùng sức tách ra. Hai tay Ngô Đồng túm chặt lấy ga trải giường.

“Nhìn anh.” Giọng nói khàn khàn của Tần Qua truyền đến.

Ngô Đồng vẫn nhắm chặt hai mắt, kiên quyết không mở ra.

“Nhìn anh.” Giọng Tần Qua trầm xuống hơn, trong giọng nói biểu lộ ý không cho cự tuyệt.

Ngô Đồng chậm rãi mở mắt, đập vào mắt cô là đôi mắt vẫn những sợi tơ máu của anh, Ngô Đồng chợt nhớ lời bác sĩ Lý đã nói “Tần Qua còn có di chứng là dục vọng khổng chế rất mạnh, chủ yếu biểu hiện ở ham muốn tình dục, đôi khi không thể khống chế chính mình.”

“Nhìn thật kỹ anh làm ... em như thế nào.”

Khi Ngô Đồng còn đang tròn tròn hai mắt, Tần Qua nhất quyết vọt vào, Ngô Đồng đau đớn kêu lên một tiếng, toàn thân run rẩy.

“Vợ yêu, anh thích nghe tiếng kêu của em”

Giống như một con thú hoang được cởi bỏ xiềng xích, Tần Qua không ngừng nghiến đòi lấy. Ngô Đồng cắn chặt môi không để cho mình phát ra âm thanh, cũng vì thế động tác của Tần Qua càng thêm mãnh liệt, giống như phải nghe được âm thanh của cô mới thỏa mãn. Ngô Đồng không còn sức lực đã sớm mê man, trước khi ngất đi, ý thức cuối cùng của cô là người đàn ông đỏ ửng cả hai mắt, và vòng tay mạnh mẽ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tần Qua dùng chân mông đắp cho Ngô Đồng vẫn còn mê man chưa tỉnh lại, trong mắt tràn đầy hối hận và tuyệt vọng, cuối cùng anh vẫn không thể không chế được chính mình.

“Đừng.” Trong lúc ngủ mơ, Ngô Đồng run rẩy tránh né bàn tay của Tần Qua.

Bàn tay Tần Qua đang định vuốt những sợi tóc trên trán Ngô Đồng cứng đờ, anh thu tay lại, xoay người xuống giường, nhặt lấy áo choàng tắm đẩy cửa phòng ngủ đi ra ngoài ban công.

Sắc trời dần sáng tỏ, xa xa phía chân trời tiếp giáp với mặt biển, những tia nắng bình minh rạng rỡ, ấm áp lấp ló, báo hiệu mặt trời sắp xuất hiện, mang đến sức sống cho nhân gian.

Tần Qua cười tự giễu một tiếng, rồi đột nhiên vùng tay đánh mạnh liên tiếp lên vách tường, chẳng mấy chốc trên tường xuất hiện năm dấu tay bằng máu nhàn nhạt.

“Tần Qua, mày không phải là người.”

Tần Qua nhớ lại hình ảnh tối qua, từ khi bắt đầu ân ái, Ngô Đồng đã đau đến mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân co rút. Còn anh, rõ ràng đã nhìn thấy nhưng lại không dừng được, hay nói đúng hơn là anh căn bản không muốn dừng lại. Khi anh chà đạp cô, Ngô Đồng giống như một con búp bê bằng vải, nhưng cương quyết không chịu phát ra âm thanh nào, cuối cùng không chịu nổi cũng chỉ là nấn nỉ anh chặm lại một chút, nhưng vì vậy mà anh càng thêm hưng phấn. Da thịt Ngô Đồng vốn non mềm, đêm qua đã bị Tần Qua gặm đến tím xanh nhiều chỗ, đặc biệt là vòng eo bị anh cầm bóp cả đêm đã biến thành một vòng tay màu đen, nhìn thấy quả thật ghê người.

Nghĩ đến những điều này, Tần Qua càng thêm nóng nảy, anh đi đến chỗ tủ rượu lấy ra hai chai rượu mạnh.

“Cậu cần kiêng rượu.” Trước khi đi du lịch, bác sĩ Lý đã nhấn mạnh “Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được uống rượu, say rượu sẽ làm cậu không kiểm chế được tâm tình, càng thêm nóng nảy.”

“Mẹ kiếp!” Tần Qua nóng nảy vùng tay quét đổ hai chai rượu xuống đất, trong không gian nháy mắt tràn ngập hương vị cồn. Tần Qua lại quay ra ban công, vùng tay đánh vào vách tường tung đòn từng đòn, dường như chỉ có như vậy mới làm tâm trạng của anh dễ chịu đôi chút.

Thời gian dần trôi qua, từ khi mặt trời mới mọc cho đến khi chiếu những ánh nắng chói chang buổi ban trưa, trong phòng ngủ vẫn luôn yên lặng. Tần Qua không dám vào gặp mặt Ngô Đồng nhưng cũng lo lắng cô xảy ra chuyện. Thấy đã sắp đến trưa, Tần Qua thực sự không yên lòng, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, nhìn qua khe cửa thấy Ngô Đồng vẫn nằm nghiêng trên giường giống như ban sáng.

Ánh mắt Tần Qua giãy dụa, giằng co, cuối cùng anh đi đến gần giường, ngồi gần bên cô, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán Ngô Đồng. Thấy cô nhíu mày, anh như bị kim châm, giật tay lại ngay lập tức. một lúc sau thấy Ngô Đồng an ổn ngủ lại, Tần Qua đã có thể xác định, cho dù trong giấc mơ, Ngô Đồng cũng sợ hãi anh.

“Tần Qua à Tần Qua, rõ ràng mày biết bản thân có bệnh vậy mà còn ảo tưởng kết với chả hôn.” Tần Qua lẩm bẩm tự giễu rồi bước ra khỏi phòng ngủ. Ngô Đồng không bị sốt, vậy thì để cô ấy ngủ thêm một lúc nữa, chính mình mới là người cần tỉnh lại.

Trong khoảng khắc cánh cửa phòng đóng lại, Ngô Đồng chậm rãi mở mắt ra. Thực ra, cô đã tỉnh dậy từ trước đó nửa giờ, nhưng toàn thân đau nhức khiến cô không muốn động đậy. không cần mở chăn ra, Ngô Đồng cũng biết tình trạng thể chất của thân thể mình như thế nào. Tối hôm qua, người đàn ông này đứng là một con thú hoang không có lý trí, hai mắt đỏ bừng, động tác thô lỗ, đây là đêm tân hôn của mình.

“Tại sao lại nói những lời như thế trước mặt em? Có phải anh đã phát hiện em tỉnh rồi không? Thực sự là gian xảo mà, bắt nạt người dễ mềm lòng, thiện lương như em có phải không?” Ngô Đồng tự nhủ, trong lòng vô cùng tủi thân nhưng vì một câu nói của anh mà hóa thành đau lòng.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã nói thẳng là mình có bệnh, cũng đã giới thiệu cô đi gặp bác sĩ của anh, trước khi kết hôn mình cũng đã hứa hẹn sẽ thông cảm cho anh ấy. Đúng vậy, đừng sợ, anh ấy chỉ phát bệnh mà thôi.

Ngô Đồng không ngừng thuyết phục chính mình, sau đó khó khăn ngồi dậy, ngồi yên một lúc rồi mới mặc một bộ quần áo đơn giản, mở cửa phòng ngủ đi ra.

trên ban công, Tần Qua đang đứng hối hận, tự trách, nghe thấy tiếng Ngô Đồng đi ra. Thân hình anh cứng đờ, không dám quay đầu nhìn cô. cô ấy sẽ đối xử với mình như thế nào? sẽ ồn ào khóc lóc hay kinh hoàng, sợ hãi?

“anh đang nhìn cái gì vậy?” Giọng nói của Ngô Đồng hơi khàn.

Tần Qua chần chừ một lúc, như để lấy thêm can đảm mới quay đầu lại, thấy Ngô Đồng đang nhìn mình cười ảm áp.

“Em dậy trễ quá phải không?” Ngô Đồng áy náy nói.

Tần Qua phản xạ vô thức lắc đầu.

“Em hơi đói rồi, có gì ăn không anh?”

“Để anh ... anh đi mua.” Tần Qua lấp bắp nói, hấp tấp vượt qua Ngô Đồng ra khỏi phòng.

Chờ Tần Qua cùng bữa trưa vô cùng phong phú trở về, Ngô Đồng đã rửa mặt, chải đầu, cả người phục hồi hơn, yên tĩnh ngồi chờ ở bàn ăn. Giây phút này, Tần Qua cảm thấy như con ác mộng tồi qua chưa từng xảy ra, mình vẫn có thể vô tư trêu chọc vợ mình mà vợ mình thì đỏ mặt nhưng cũng không biết phải làm sao với mình.

“Tay của anh làm sao vậy?” Ngô Đồng chú ý đến vết thương trên mu bàn tay của anh.

“không có gì.” Tần Qua rút tay lại để dưới bàn.

Ngô Đồng chớp chớp mắt nhưng không nói gì, yên tĩnh ăn cơm. Ăn cơm trưa xong, hai người cũng không nói chuyện, vô cùng ăn ý một người ngồi ở phòng khách, một người đi vào phòng ngủ.

Kính coong,

đang ngồi gần người trong phòng khách, Tần Qua đứng lên mở cửa, là nhân viên khách sạn.

“Chào ông, thuốc ông cần đây ạ.” Nhân viên khách sạn mỉm cười, đưa hộp đựng thuốc cho Tần Qua.

“Chúng tôi không ...” Tần Qua bỗng nhiên ngừng lời, liếc nhìn về phía phòng ngủ, sau đó đưa tay nhận hộp thuốc. “Cảm ơn.”

“Chúc ông và gia đình chuyến du lịch vui vẻ.” Nhân viên khách sạn mỉm cười rồi đi.

Khi Tần Qua đem hộp thuốc đặt lên bàn trà trong phòng khách, Ngô Đồng cũng từ phòng ngủ đi ra, nhìn hộp thuốc nói.

“Của khách sạn đưa đến sao.”

“Ừ.” Tần Qua gật nhẹ, không rõ biểu cảm.

Ngô Đồng đến gần, mở hộp đựng thuốc, lấy cồn I ốt và băng vải ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Qua. Tần Qua do dự một chút, rồi thành thật đưa tay ra.

Ngô Đồng nhìn hai mu bàn tay đầy vết thương trước mặt mình, uất nghẹn trong lòng cũng tiêu tan, người này ra tay với chính mình mà cũng hung ác như vậy.

“Đưa hai tay một lúc ra làm gì, đưa một tay trước thôi.” Ngô Đồng tức giận nói.

“À.” Tần Qua nghe lời, rút một tay lại. Ngô Đồng bôi cồn I ốt sát khuẩn trước, nhưng đã lau gần hết các vết thương mà người đàn ông này không rên một tiếng nào mà ngược lại mặt mũi còn tươi cười nhìn mình. Bỗng nhiên một cơn tức giận dâng lên, tay Ngô Đồng cũng dùng thêm lực.

“A!” Cũng không biết là có phải đau thật hay không mà Tần Qua kêu ai ai vài tiếng, mặt mũi tràn đầy oan ức nói “Bà xã, em nhẹ tay chút đi mà.”

“Đáng đời anh.” Ngô Đồng mắng.

“Ừ, đúng là đáng đời anh.”

Thừa nhận thoải mái như vậy? Ngô Đồng kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh ngập tràn vui vẻ, nỗi lo lắng, âu sầu đã tan biến.

“Sau này còn bị như vậy nữa cũng đừng cho em thấy.” Ngô Đồng vừa băng vết thương, vừa nói.

“Em đau lòng cho anh sao?” Tần Qua nhìn vết thương đã được băng lại cẩn thận, cười ngu ngơ như đứa ngốc.

“Em sẽ sát muối vào.”

“Mặc dù sẽ xót nhưng muối khử trùng rất tốt đó. Bà xã nhà anh quả nhiên là quan tâm anh mà.” Tần Qua mặt dày mày dạn nói.

“anh im ngay.” Ngô Đồng đóng hộp thuốc lại.

“Bà xã.” âm thanh Tần Qua nghiêm túc.

Ngô Đồng nghi ngờ quay đầu nhìn anh.

“anh có thể hôn em không?” Trong mắt anh là sự chờ mong và cẩn thận lấy lòng.

Ngô Đồng nhìn anh, trong lòng lẩn qua lộn lại cũng không thắng nổi ánh mắt lấy lòng của anh. cô lầm bầm ”Từ trước đến giờ anh hôn có xin phép ...”

Chữ “em” còn chưa nói ra đã bị Tần Qua ngăn lại trong cổ họng. Ngô Đồng nhắm hai mắt, cảm nhận cái hôn như được cứu rỗi của người đàn ông.

Nụ hôn chấm dứt, Tần Qua ôm eo Ngô Đồng, chôn đầu trên hõm vai cô, cất giọng “Bà xã à, cảm ơn em”

Năm chữ đơn giản nhưng giúp cho Ngô Đồng tìm được lý do để cô tiếp tục kiên trì tiến tới, cô nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể anh. Có lẽ em đã bắt đầu thích anh rồi, cho nên sẽ không dễ dàng buông tha cuộc hôn nhân này.

Đến đêm, Tần Qua ôm Ngô Đồng, mặc dù không có cách nào đi vào giấc ngủ nhưng tâm hồn anh lại yên tĩnh lạ thường. anh thậm chí nghi ngờ mình vì cái gì mà trước đây mỗi lần nhìn thấy Ngô Đồng đều không kiềm được cảm xúc nóng vội. Tần Qua cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Ngô Đồng, dưới ánh sáng dịu dàng của vầng trăng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua một ngày nghỉ ngơi, thể lực và tinh thần của Ngô Đồng đã hồi phục rất nhiều, thế là hai người tiếp tục thực hiện kế hoạch du lịch như dự định ban đầu. Ngô Đồng ngồi bên ghế lái phụ, nhìn con đường ngày càng hoang vắng, lo lắng hỏi “anh lại muốn đưa em đi đến nơi nào vậy?”

“Đến rồi em sẽ biết.” Sáng nay Tần Qua thuê một chiếc xe ô tô chở Ngô Đồng rời khách sạn.

“anh không cần người hướng dẫn hả, anh rất quen nơi này sao?”

“anh đã đến đây một lần.”

“Ồ???” Đúng là đã đến đây rồi sao, Ngô Đồng thấy Tần Qua không chịu tiết lộ thêm, cũng lười hỏi lại, dù sao chút nữa đến sẽ biết.

Xe chạy thêm mười mấy phút nữa, cuối cùng Tần Qua dừng xe “Đến rồi.”

Ngô Đồng tò mò nhìn xung quanh, khi nhìn thấy tấm biển chỉ dẫn to bên đường, toàn thân Ngô Đồng run lên, không thể tin nhìn anh.

“Trại nuôi rắn???” Ngô Đồng cảm thấy cả giọng nói của mình cũng run rẩy theo.

“Em sợ rắn hả?” Cảm xúc Ngô Đồng rõ ràng như vậy, Tần Qua không cần hỏi cũng đoán được.

“Em sợ nhất những động vật da trơn, đi xem rắn sao, em không thích chút nào, chúng ta không đi vào xem được không?”

Tần Qua nhún mày, khó xử, suy nghĩ một lát, anh tháo dây an toàn cho Ngô Đồng rồi nói “Em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em.”

“Em... Em không muốn đi đâu.” Ngô Đồng kháng cự.

“Đây là trại nuôi rắn của một người bạn anh, cậu ta nghe nói anh kết hôn nên đã đặc biệt chuẩn bị một tiết mục biểu diễn chào mừng.”

Ngô Đồng nghe thấy là đồng đội của Tần Qua, hơi do dự, rồi cũng xuống xe.

“không sao đâu, mấy con rắn biểu diễn đã được người ta rút hết nọc độc rồi, chỉ nhìn hơi sợ mà thôi.” Tần Qua nắm tay Ngô Đồng vừa đi vừa trấn an.

Khi đến gần trại nuôi rắn, Ngô Đồng nghe thấy những tiếng vỗ tay hoan hô vang dội.

“Hình như hôm nay có khách du lịch đến tham quan.” Tần Qua cười, nắm tay Ngô Đồng kéo đến trước sân khấu biểu diễn đứng xem.

Ngô Đồng hồi hộp đứng cạnh Tần Qua, mặc dù sợ hãi nhưng cũng không nén được tò mò mà nhìn lên sân khấu biểu diễn. trên sân khấu hình tròn, tiết mục đầu tiên là một người đàn ông tay không cầm con rắn, biểu diễn những động tác kích thích, nguy hiểm làm người xem xung quanh liên tục kêu sợ hãi, phấn khích. Ngô Đồng cũng níu chặt tay Tần Qua. Tiết mục thứ hai là hai con rắn khổng lồ mang chiến đấu với nhau cũng rất đáng sợ. Tiết mục thứ ba là tiết mục được đầu tư công phu, người đẹp nhảy múa cùng rắn. một con rắn dài khoảng ba mét, đầu to bằng bắp tay, quấn trên thân của một cô gái, người và rắn cũng nhẹ nhàng nhảy múa theo tiếng nhạc, cảnh tượng vừa kì bí vừa hấp dẫn làm Ngô Đồng xem say mê.

“Rắn ở đây đã được huấn luyện, sẽ không vô cớ tấn công con người, thực ra chúng ta coi nó như thú cưng cũng được.” Tần Qua thừa cơ nói.

“Dù sao em cũng không thích.” Tuy không còn sợ hãi như lúc đầu nhưng sắc mặt của Ngô Đồng cũng không tốt hơn bao nhiêu. “Đồng đội của anh đâu, chúng ta xem xong rồi về đi thôi.”

“cô ấy còn đang biểu diễn.” Tần Qua nhìn về phía sân khấu há há cảm.

“cô ấy...” Ngô Đồng tròn mắt há mồm nhìn cô gái đang biểu diễn.

Mấy phút sau, buổi biểu diễn kết thúc trong tiếng hô vang trời của khán giả, cô gái cũng chưa rời sân khấu ngay mà đưa mắt nhìn khán giả bên dưới, phát hiện ra Tần Qua, nở nụ cười tươi rồi lắc lắc tay “Tần!!!”

Tần Qua cũng vẫy vẫy tay đáp lại.

“anh lại đây đi.” cô gái đem con rắn quấn quanh eo mình, vui sướng hô lên với Tần Qua.

Tần Qua nhìn qua Ngô Đồng, không để ý đến ánh mắt kháng cự của cô, dắt cô đi lên sân khấu. Ngô Đồng đứng nấp sau lưng Tần Qua, không muốn nhìn con rắn nhưng lại ngại đối với bạn của Tần Qua không được lịch sự.

“Đây là vợ anh hả?” cô gái nói chuyện với Tần Qua, nhìn về phía Ngô Đồng mỉm cười.

“Đúng vậy.”

“Chào chị.” Ngô Đồng cẩn thận ngó đầu ra, nhìn cô gái cười.

“Chào mừng hai người đến đây tham quan.” cô gái như nhớ ta điều gì, nói với Tần Qua “A, em đã nói tặng quà mừng tân hôn của hai người.”

Trong ánh mắt hoảng sợ của Ngô Đồng, cô gái điều khiển con rắn quấn Tần Qua và Ngô Đồng lại với nhau, đuôi rắn phía đầu vai Tần Qua còn đầu rắn với cái lưỡi dài đối mặt với Ngô Đồng.

Ngô Đồng bị hù dọa ngu người, cô không dám lên tiếng sợ đánh động đến con rắn, chỉ có thể trợn mắt nhìn nó. Khách giả xung quanh đã bắt đầu rời khỏi sân khấu, nhưng một số người đi sau thấy cảnh tượng đó lại bắt đầu phấn khích kêu lên. Con rắn dường như cũng bị kích động, đầu lắc lư qua lại. Ngô Đồng hoảng sợ vô cùng, nhìn chằm chằm mắt con rắn.

“Nguy rồi.” cô gái thấy con rắn bắt đầu kích động liền biết nó không nghe lời nữa, vì thế định đưa tay lấy nó về. Nhưng đã muộn, thân hình con rắn hơi co lại, rồi phóng về phía Ngô Đồng.

“A!!!” Ngô Đồng kêu lên sợ hãi, nhắm chặt hai mắt.

Cùng lúc đó, tay phải của Tần Qua vung lên, bóp vào thân con rắn (chỗ bảy tấc), con rắn bị tấn công, thân mình co lại, siết chặt hai người. Ngô Đồng bị dọa đến nổi bờ môi trắng bệch nhưng cũng không dám mở mắt.

Tần Qua thấy Ngô Đồng bị dọa sợ hãi, cũng không vui, hai tay gỡ con rắn ra khỏi cổ mình và Ngô Đồng, cô gái nhanh tay nhận lấy con rắn đem đi bỏ vào lồng.

Những khách giả la hét khi nãy cũng được nhân viên bảo vệ đưa đi, sân khấu dần trở nên yên tĩnh.

“Ngô Đồng, không sao rồi. Mở mắt ra đi em.” Tần Qua dỗ dành Ngô Đồng.

Ngô Đồng này giờ vẫn chưa hồi thần, mãi mới nghe thấy giọng của Tần Qua, chậm rãi mở mắt, không còn thấy con rắn đâu nữa.

“không sao rồi, đừng sợ.”

“Hu hu ...” Như bị rút hết sức lực, Ngô Đồng ngã ngồi xuống đất, khóc nức nở.

“Em đừng sợ, em đừng sợ.” Tần Qua bỗng nhiên thấy hối hận vì đã dẫn cô đến đây.

“Đều tại anh, đều tại anh.” Ngô Đồng đánh mạnh lên người Tần Qua “Em đã nói là em sợ rắn rồi mà, vậy mà anh còn bắt nạt em.”

“Lỗi tại anh, chúng ta sẽ không tới đây nữa nha.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ngô Đồng hai mắt đỏ hồng chạy ra khỏi trại rắn, Tần Qua chạy theo phía sau, anh muốn giữ tay cô lại nhưng lại bị cô mạnh mẽ hất ra. Tần Qua chạy lên phía trước hai bước, ngăn cô lại “Em nghe anh nói đã.”

“anh tránh ra.” Ngô Đồng né sang bên tiếp tục đi về phía trước.

“Ngô Đồng, em bình tĩnh một chút.” Tần Qua không có kinh nghiệm dỗ dành phụ nữ, lại là lần đầu tiên thấy Ngô Đồng giận dữ như vậy, anh không biết phải làm thế nào, chỉ biết ôm chặt cô vào ngực, thầm nghĩ nếu cô ấy không bình tĩnh lại mình tuyệt đối không buông tay.

“Là anh không tốt, anh xin lỗi, chúng ta không bao giờ đi xem rắn nữa, được không.” Tần Qua xin lỗi không ngừng, thấy Ngô Đồng từ từ thôi giãy dụa, trong lòng len lút thở phào, xem ra vợ anh đã bình tĩnh rồi. Tần Qua thả lỏng tay, suy nghĩ nói tiếp vài câu dỗ dành nhưng lại đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Ngô Đồng, trong lòng lộp bộp cảm giác không tốt “Bà xã à ...”

“Tần Qua, có phải anh cảm thấy Ngô Đồng tôi là do nhà các anh bỏ ra năm trăm triệu mua về nên đối xử với tôi như thú cưng phải không, khi thích thì anh trêu chọc tôi một chút, không thích thì dọa nạt tôi.” Tất cả những dồn nén của Ngô Đồng bao lâu nay, cộng thêm uất ức vào buổi tối hôm trước đến nay bùng phát.

“Em nói lung tung gì vậy?” Tần Qua cau mày.

“Dù sao chỉ cần công ty của chú Hai tôi còn phụ thuộc vào Tần thị, tôi sẽ không thể ly hôn với anh.” Ngô Đồng lạnh lùng “Tôi chỉ muốn sống yên lặng nhưng anh lúc nào cũng muốn trói buộc tôi. Có phải trừ khi được anh cho phép, tôi sẽ không được làm bất cứ điều gì hay không?”

nói xong, Ngô Đồng cảm thấy cánh tay ôm mình hơi buông lỏng, cô đẩy Tần Qua ra, quay người tiếp tục đi về phía trước. Ngô Đồng cảm thấy cho dù trái tim của mình có là kim cương, giờ phút này cũng không chịu đựng được nữa.

Tần Qua đứng yên nhìn Ngô Đồng đi về phía trước, đi được khoảng 200m, cô ngồi xuống bên lề đường, im lặng bất động, anh cũng không đuổi theo, trong lòng đều là hình ảnh Ngô Đồng với ánh mắt và giọng nói lạnh lùng vừa nãy, anh cảm thấy thật con mẹ nó không thoải mái.

Ngô Đồng tại sao lại nói những lời này, tại sao lại nghĩ mình như vậy?

“anh Tần.” Lệ Nhã – cô gái múa với rấn lúc nãy đuổi tới, áy náy nói “Thực sự xin lỗi anh, em không nghĩ con rấn đột nhiên lại kích động như vậy, có thể là do hôm nay đông du khách quá, nó mệt mỏi.”

“Chuyện này không liên quan đến em, cũng do tại anh đến trễ một ngày.” thật ra Tần Qua biết, trừ việc con rấn mệt mỏi do biểu diễn quá nhiều, phần lớn là do ánh mắt Ngô Đồng nhìn chằm chằm nó mang theo cảnh giác, phòng bị.

“Vợ anh đâu rồi?” Lệ Nhã không thấy Ngô Đồng đâu, quan tâm hỏi.

“cô ấy đi trước rồi.” Tần Qua chỉ hướng Ngô Đồng đã đi, nói.

“Để em đi xin lỗi cô ấy.”

“không cần đâu, cô ấy nhìn thấy em sẽ nghĩ đến rấn. Em cứ về đi, để anh nói lại với cô ấy.” Tần Qua ngăn cản.

“Vâng, vậy cũng được. Tạm biệt anh.” Lệ Nhã nói xong rồi quay về.

Tần Qua đi về phía trước, đến cách Ngô Đồng khoảng mười mét thì dừng lại, anh yên lặng đứng đó, như một người lính bảo vệ an toàn cho Ngô Đồng. Nước T là một nước nhiệt đới, ánh nắng mặt trời gay gắt hơn trong nước rất nhiều. Tần Qua đứng khoảng mười phút đã thấy nóng nực, anh nhìn thân hình mảnh mai của Ngô Đồng lo lắng cô sẽ bị cảm nắng. Nhưng rồi lại nghĩ đến thái độ kháng cự của cô làm anh không dám tiến đến.

Rốt cuộc là làm sao bây giờ đây? Tần Qua buồn bực vò đầu, phải tìm người cứu trợ, thế là anh lấy điện thoại ra nhắn Wechat cho em trai.

(Làm sao để dỗ bà xã?)

Lúc này Tần Hoài đang họp, thấy điện thoại rung lên, nhìn giám đốc chi nhánh đang phát biểu, rồi lặng lẽ lấy điện thoại ra nhìn, sau đó nhăn nhó nhíu mày, làm giám đốc chi nhánh sợ toát mồ hôi, không biết mình phát biểu sai cái gì, giọng nói cũng run lên.

(Nhanh lên!) Tin nhắn thứ hai đã đến thúc giục. Xem ra anh trai đang rất khẩn cấp, nhưng mà loại chuyện như này mình có biết cái gì đâu. Tần Hoài buồn bực nhăn trán về

(Em không có vợ, không biết)

Tần Qua nhìn tin nhắn trả lời của em trai, trán nhíu lại, trả lời (Nhìn em bộ dạng thông minh vậy, không phải là cái gì cũng biết à. Xem ra việc này phải tìm người có kinh nghiệm.)

Thế là Tần Qua lại nhắn cho ba già nhà mình một tin Wechat

(Ba, vợ giận dữ làm sao mà dỗ.)

đang cùng vợ uống trà chiều, ba Tần nhìn tin nhắn mà phun cả trà, nhưng nghĩ đến con trai mình có bệnh, ba Tần hỏi tí mỉ

(Con đã làm gì?)

(Con đưa cô ấy đi xem rấn, cô ấy sợ hãi, khóc) Tần Qua trả lời, lời ít ý nhiều.

Ba Tần nhìn sang vợ mình đang cho Phi Phi ăn bánh kem, hỏi “Phương Tinh, nếu tôi dẫn bà đi xem rấn thì ...”

“Rấn???” Mẹ Tần dịu dàng nhã nhặn, giọng nói không tự chủ cao hơn mấy cung bậc, nhìn chồng mình hỏi “Ông nói ông muốn làm gì?”

“Tôi nói ... Nếu tôi dẫn bà đi xem rấn ...?”

“Tần Đông Minh, nếu ông dám làm thế, ông có tin là tôi sẽ ly hôn với ông không?” Mẹ Tần tức giận.

Ba Tần không nghĩ là mẹ Tần sẽ phản ứng lớn như vậy, lập tức cảm thấy chuyện này thật là một vấn đề nan giải, thế là không chút do dự đem con trai đi bán “Tần Qua mang vợ nó đi xem rấn, Ngô Đồng bị dọa khóc, hiện giờ nó không biết phải làm như thế nào?”

“Nó ...” Mẹ Tần không thể tin nói “Nó dẫn Ngô Đồng đi xem rấn? Chúng nó không phải là đi du lịch ở đảo sao?” Ba Tần cũng biểu lộ không hiểu.

“Tôi vẫn chỉ nghĩ EQ của Tần Qua có vấn đề, không ngờ IQ của nó cũng có vậy luôn. Vậy mà nó cũng nghĩ ra việc mang vợ nó đi xem rấn.”

“Giờ trọng tâm đầu phải việc này, phải nghĩ cách giúp Tần Qua đỡ Ngô Đồng mới là vấn đề.”

“Tôi không nghĩ ra.” Mẹ Tần nghĩ một lát “Nếu là tôi, tôi sẽ ở riêng với ông nửa năm.”

Việc này đầu tiên liên quan đến tôi, ba Tần yên lặng lấy điện thoại nhắn cho con trai

(Lực bắt tông tâm)

“Mọi người ngoài việc biết kiếm tiền còn lại chẳng biết làm cái gì.” Tần Qua tức giận cắt điện thoại, giờ đã là một giờ, Ngô Đồng còn chưa ăn cơm. Ánh nắng bây giờ đang là độc nhất, thân thể cô ấy vốn đã không khỏe, vậy phải làm sao bây giờ.

Tần Qua đau đầu đi lại gần Ngô Đồng, đứng trước mặt che nắng cho cô. Ngô Đồng không nói gì, tránh ra khỏi bóng râm của Tần Qua. Vẫn còn tức giận sao, Tần Qua cam chịu ngồi xuống trước mặt cô “Nếu không em đánh anh một trận đi, anh đảm bảo sẽ không phản kháng.”

Ngô Đồng dứt khoát đứng lên, đi ra chỗ khác nhưng lần này cô ngồi dưới một gốc cây, không phải chịu nắng nữa. Tần Qua thờ dài, theo sát đằng sau nhưng cũng chỉ đứng cách cô một mét, thật trọng ngồi xuống “Em đói bụng không, chúng ta đi ăn trước đi, ăn xong em lại ra đây ngồi cũng được.” Ngô Đồng không để ý đến anh, cự tuyệt nhìn Tần Qua.

Tần Qua lại thờ dài, gãi gãi đầu, ngẩng đầu xuyên qua tán lá nhìn bầu trời, cũng không để ý Ngô Đồng có nghe mình nói hay không, bắt đầu kể.

“Trước đây anh có một đồng đội là Dư Đồ, nhưng bọn anh đều gọi cậu ấy là Hói Đầu. một lần bọn anh nhận được lệnh đến biên giới bắt giữ các đối tượng mua bán ma túy. Em cũng biết tội phạm ma túy rất giao hoạt, địa hình nơi biên giới lại hiểm trở, bọn anh tìm mãi mà không phát hiện nơi ẩn náu của bọn chúng.”

“Lúc nhận nhiệm vụ, bọn anh từng rất cao ngạo cho rằng mình quả thật là trâu bò, cho nên không nghe lời chỉ đạo, tách ra tìm kiếm.” Tần Qua nói “Hói Đầu vận khí đặc biệt ‘tốt’, một mình đụng phải cả ổ tội phạm ma túy.”

Ngô Đồng dần dần bị lời nói của Tần Qua hấp dẫn, tuy vẫn chui đầu dưới cánh tay nhưng tâm trí đều tập trung lắng nghe lời nói của Tần Qua.

“Dù là lính đặc chủng lợi hại như thế nào đi chăng nữa, nhưng một người làm sao chống được mười người, mà đám tội phạm ma túy đều là những kẻ liều mạng, tất cả bọn chúng đều có súng.” Tần Qua nói “Hói Đầu rất nhanh liền bị thương, bị một tên bắn mà rơi xuống vách núi. Khi bọn anh theo tiếng súng tìm đến truy bắt hết cả bọn nhưng cũng không tìm thấy Hói Đầu.”

“một ngày sau, Hói Đầu bị thương ở chân tìm về, cậu ấy nói rằng khi bị rơi xuống sườn núi thì ngã vào một cái hang, bên trong có một con rắn rất lớn.” Tần Qua như nhớ lại điều gì, cười cười “Từ đó về sau, cậu ấy lúc nào cũng nói cậu ấy có duyên với rắn, chứ không thì khi cậu ấy hôn mê mấy tiếng đồng hồ, con rắn lại không cắn cậu ấy. Mặc dù bọn anh đều giữu cột cậu ấy, có lẽ lúc đó con rắn đó đã ăn no nên không thèm nhúc nhích để cắn cậu ấy.”

“Sau này, khi anh em bọn anh ngồi tán gẫu với nhau, bỗng nhiên nói về chủ đề kết hôn.” Trong lời nói của Tần Qua phảng phất sự thương xót “Bọn anh hỏi nhau, khi kết hôn sẽ dẫn bà xã đi đâu.”

“Hói Đầu nói cậu ấy muốn dẫn bà xã đi xem rấn, chờ khi vợ cậu ấy sợ hãi sẽ ôm cô vào lòng, nói cho cô ấy nghe về câu chuyện này.” Tần Qua cười khò “Thế nhưng mà ... Cậu ấy cuối cùng không thể lấy vợ được.”

Ngô Đồng giật giật, cuối cùng nâng đầu từ giữa hai chân lên, nghiêng đầu nhìn chăm chú một bên mặt của Tần Qua.

“Ngày đó ... khi cậu ấy nằm trong ngực anh, cậu nói cuối cùng của cậu ấy là ... cậu ấy còn chưa kịp mang vợ đi xem rấn, làm lãng phí một ý kiến hay tuyệt diệu như thế.” Tần Qua cười nói “Lúc đó anh liền nói ... sau này anh sẽ dẫn vợ anh đi xem rấn.”

Ngô Đồng sùng sốt, thì ra đây là nguyên nhân Tần Qua kiên quyết dẫn mình đi xem rấn.

“Con mẹ nó, cái này mà là ý kiến tuyệt diệu cái gì, cuối cùng mà vẫn muốn chơi anh em một phen.” Tần Qua nhìn không được mắt “Nhìn xem, vợ anh bị hù rồi.”

Trong mắt Tần Qua tràn đầy bi thương, anh nhìn Ngô Đồng “Bà xã, em đừng nóng giận, là anh ngu ngốc đi nghe theo một lời hướng dẫn dở tệ.”

Ngô Đồng không nghĩ mình sẽ được nghe một câu chuyện bi thương như vậy, trong lòng trĩu nặng, cô không nói được lời nào, nhìn người đàn ông đang miễn cưỡng nở nụ cười, bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

Bởi vì mình phản ứng quá mức mà Tần Qua phải bóc vết sẹo đã chảy máu đầm đìa ra cho cô xem

Ngô Đồng bỗng nhiên nhào người ra ôm lấy Tần Qua, chôn đầu vào vai anh, không biết nói lời an ủi gì.

“không tức giận nữa?” Tần Qua ôm lại Ngô Đồng, nhẹ giọng hỏi.

“Người đồng đội của anh nếu theo đuổi con gái như thế, khẳng định là không tìm thấy bạn gái.” Ngô Đồng bỗng nhiên nói.

“Bọn anh cũng nghi ngờ như thế.” Tần Qua cười nói “Nhưng mà cậu ấy vẫn khẳng khái nói đây là lãng mạn của lính đặc chủng”

“Hành trình tiếp theo của chúng ta cũng là làm theo ý nguyện của những người đồng đội của anh sao?” Ngô Đồng hỏi.

“Nếu em không thích ...” Tần Qua do dự “Chúng ta không đi cũng được.”

“anh đừng chê em nhát gan.” Ngô Đồng nói “Sợ hãi em sẽ khóc, bị thương em sẽ khóc, vừa yếu đuối vừa mong manh.”

“...”

“Nhưng em là vợ của lính đặc chủng, em muốn được khám phá cái gọi là lãng mạn của lính đặc chủng.”

“Được”. Tần Qua ôm chặt Ngô Đồng “Cám ơn em.”

Trời nóng như lửa nhưng không nóng bằng tâm trạng của Tần Qua lúc này.

sẽ có người cùng tôi nhớ tới các cậu. Các anh em!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Bởi vì ngồi lâu, khi đứng dậy, Ngô Đồng cảm thấy trước mắt tối đen, hai chân tê rần, cô lão đạo muốn ngã, Tần Qua nhanh mắt vươn tay đỡ cô. Thấy mặt Ngô Đồng tái đi, dùng tay che trán không nói lời nào, Tần Qua khom lưng, bế Ngô Đồng lên.

“A...” Ngô Đồng kêu lên, hai tay quàng lên vai Tần Qua.

“anh ôm em lên xe.”

Ngô Đồng cũng cảm thấy hơi khó chịu, gật gật đầu yên tĩnh nằm trong ngực Tần Qua. Tần Qua ôm Ngô Đồng lên xe, cẩn thận cài dây an toàn rồi lái xe về khách sạn.

“Bạn của anh đâu ... Sao em không thấy?” Ngồi trên xe, Ngô Đồng chợt nhớ đến cô gái biểu diễn múa với rắn.

“anh vừa mới gặp rồi.”

“Khó lắm mới có dịp gặp mặt một lần, sao anh không nói chuyện lâu lâu với cô ấy?”

“không đi nữa.” Tần Qua cười “anh sợ em thấy cô ấy lại khóc.”

“Em thực sự là sợ mấy con rắn.” Giờ nhớ lại mà Ngô Đồng vẫn thấy rùng mình.

Tần Qua bỗng nhiên vươn tay nắm lấy tay Ngô Đồng, cảm giác lạnh lẽo làm Tần Qua nhú mày tự trách “anh vẫn nghĩ mình có thể bảo vệ em nhưng không ngờ lại dọa em thành như vậy. Đảm bảo không có lần sau nữa, anh xin lỗi.”

“...” Ngô Đồng chớp mắt nhìn xuống, không nói gì, lời xin lỗi của Tần Qua làm cô chưa xót muốn rơi lệ.

Tối ngày hôm đó, khi Tần Qua đưa cô về nhà rồi đưa cho cô danh thiếp của bác sĩ Lý Văn Cảnh, cô đã có linh cảm cuộc hôn nhân này không ổn, nhưng lúc đó cô không có lựa chọn nào khác. Dù nói gì đi chăng nữa, cô vẫn phải kết hôn cùng Tần Qua, mà chồng cô sau khi điều trị tâm lý vẫn còn di chứng. Đối với cuộc hôn nhân thương mại này, Ngô Đồng đã từng đấu tranh tâm lý, trong vô số những tưởng tượng của bản thân, cô lựa chọn một kết cục tươi sáng nhất. Nếu như từ ban đầu đã không được lựa chọn, vậy cô lựa chọn thay đổi tương lai.

Vì thế ngày đó Ngô Đồng đã hỏi Tần Qua, có phải là thích cô không. Ngô Đồng nghĩ, nếu anh thích cô, cô cũng sẽ cố gắng thích lại anh. Chúng ta cùng nhau cố gắng, có phải sẽ đem cuộc hôn nhân không bình đẳng này từ từ trở thành một cuộc hôn nhân bình thường như bao người không?

Ngô Đồng rất quý trọng quân nhân, vì quý trọng nên cô đau lòng vì bệnh của Tần Qua, luôn luôn im lặng mà nhường bộ anh. Nhiều khi Ngô Đồng tự hỏi, vì sao nhà người khác đều là chồng chiều lòng vợ mà với mình thì là ngược lại. Có lẽ vì trong lòng cô có sự chờ đợi đối với cuộc hôn nhân này.

Quay về khách sạn, Tần Qua đặt một bàn thức ăn, nịnh nọt (chân chó) đem đến cho Ngô Đồng. Ngô Đồng nhìn anh cẩn thận từng ly từng tí lấy lòng mình, bộ dáng cầu khích lệ, không thể không hỏi “anh đặt nhiều đồ ăn như vậy làm gì?”

“anh đặt cho em ăn mà.” Tần Qua lấy lòng nói.

“Em làm sao mà ăn hết nhiều như vậy?”

“không ăn hết cũng không sao, vậy em chọn món em thích ăn đi.”

“Mấy món này chẳng có món nào em thích ăn.” Ngô Đồng nhân cơ hội này muốn nói chuyện với Tần Qua.

“Vậy em thích ăn món nào? Bây giờ anh gọi cho em.” Tần Qua chuẩn bị gọi người phục vụ.

“anh vừa rồi ... Vì sao trước khi gọi món, anh không hỏi em trước?” Ngô Đồng cố gắng để giọng nói của mình bình thường.

“anh ...” Tần Qua nhớ lại, khi anh gọi món trong lòng chỉ nghĩ sẽ gọi bao nhiêu món mà hoàn toàn không nghĩ đến những món này Ngô Đồng có thích ăn hay không. Tần Qua hơi không tự nhiên “anh không nghĩ đến.”

“Tần Qua, anh cảm thấy ... Gia đình là gì?” Ngô Đồng đột nhiên hỏi.

“Gia đình?” Tần Qua không hiểu vì sao Ngô Đồng lại hỏi cái này, nhưng vẫn suy nghĩ một lúc rồi trả lời “Em, anh và Phi Phi cùng sống với nhau.”

“anh hi vọng em ... cùng anh và Phi Phi sống hạnh phúc bên nhau phải không?” Ngô Đồng gọi mở “Vậy anh cảm thấy chúng ta sẽ như vậy được không?”

Tần Qua như hiểu ra điều gì đó, nhìn Ngô Đồng, ánh mắt đề phòng “Em ... có phải là ghét anh ... vì anh bị bệnh?”

“Lần đầu tiên gặp mặt anh đã nói với em là anh bị bệnh rồi, anh cũng chủ động đưa danh thiếp của bác sĩ Lý cho em.” Ngô Đồng nói “thật ra lần đầu tiên anh nói chuyện với em cũng là nói chuyện này.”

“Chúng ta là liên hôn thương mại, chỉ cần Ngô thị và Tần thị còn quan hệ hợp tác, em nhất định sẽ phải gả cho anh, cho nên anh không cần thiết phải nói ra chuyện đó. Nhưng anh lại đưa danh thiếp cho em, điều đó chứng tỏ thật ra anh cũng muốn sống hạnh phúc với em phải không?”

Ánh mắt Tần Qua dần dần bình lặng, sau đó khẽ gật đầu.

“anh luôn nói là anh có bệnh, luôn lấy điều đó ra để viện cớ, không bằng nói thẳng ra là trong lòng anh có chút tự ti.” Ngô Đồng tiếp tục nói “anh càng nói nhiều về điều này chứng tỏ anh càng sợ em đề ý.”

“...” Dường như là bị nói đúng tâm tư, sắc mặt Tần Qua không tự nhiên.

“Em cũng sợ anh coi thường em.” Bỗng nhiên Ngô Đồng nói.

Tần Qua kinh ngạc ngẩng đầu.

“Em vì Tần thị đầu tư năm trăm triệu cho Ngô thị nên mới gả cho anh, anh luôn nói em là người yếu đuối, gọi cho em món ăn mắc nhất, mua đồ dùng trong nhà cũng là loại mắc tiền, còn đưa cho em thẻ bạch kim, em ...”

“Xin lỗi em.” Tần Qua ngắt lời Ngô Đồng, cười khổ “anh ... anh không coi thường em, thật ra anh hy vọng em là người yếu đuối. Bởi vì ... ngoài tiền ra ... anh không có gì cả, anh chỉ có bệnh.”

“Xi ...” Vốn dĩ trong lòng đang mang nỗi thương cảm, nhưng nghe Tần Qua uất ức nói anh bị bệnh, không hiểu sao Ngô Đồng lại muốn cười.

Tần Qua ngờ ngác nhìn vợ mình bỗng nhiên trở nên vui vẻ.

“EQ của anh thấp quá đi.”

“Mẹ anh cũng nói vậy đấy.” Tần Qua thần nhiên thừa nhận.

“Vậy là hai chúng ta đều không ghét nhau, hôm nay đã nói rõ, về sau không được ai có tâm lý tự ti nữa nha.”

“Được”. Tần Qua suy nghĩ hai giây rồi gật đầu.

“Vậy hiện giờ em có một yêu cầu.”

“Em nói đi.”

“Tình huống như ngày hôm nay không được xảy ra nữa.” Ngô Đồng nghiêm túc “Vì em không biết em có thể tha thứ cho anh được nữa hay không.”

“Ừm.” Tần Qua gật đầu “Về sau những chuyện em không muốn làm, anh sẽ không làm.”

“Em tin anh.” Nụ cười của Ngô Đồng hoàn toàn thả lỏng.

Em sẵn lòng vì anh mà cố gắng, xin anh cũng hãy vì em mà thay đổi.

Buổi tối, Tần Qua ôm Ngô Đồng nằm trên giường chơi xấu, bị Ngô Đồng đập một cước xuống dưới giường.

“Bà xã, em không dịu dàng gì cả.” Mặt Tần Qua ai oán.

“Hôm nay anh làm em sợ muốn chết, vậy giờ còn muốn em dịu dàng với anh.” Có lẽ đã thắng thán với nhau, giờ này tính cách của Ngô Đồng mới bộc lộ.

Tần Qua lập tức chột dạ, ừ ừ.

“anh ra phòng khách ngủ ghế sofa.” Ngô Đồng ném một cái gối cho anh.

Tần Qua chụp lấy cái gối, dùng ánh mắt trông mong nhìn cô, nhưng thấy Ngô Đồng không mềm lòng chút nào, anh đành cụp tai ừ ừ đi ra ngoài.

“Chờ một chút.”

Tần Qua nghe tiếng Ngô Đồng gọi, lập tức phản chấn quay đầu, dáng vẻ này nếu có thêm cái đuôi cho anh, chắc đã vênh lên tới trời.

“Em quên không hỏi anh, những kế hoạch tiếp theo của cái gọi là lãng mạn của lính đặc chủng không phải là đều kinh khủng như hôm nay chứ?” Mặc dù ban ngày đã đồng ý với anh sẽ tiếp tục hành trình nhưng lá gan của Ngô Đồng cũng không lớn đến mức có thể bất chấp tất cả.

“Em có sợ lặn biển không?” Tần Qua ngẫm nghĩ rồi hỏi.

Kế tiếp là lặn biển? Ngô Đồng trả lời “Em không biết bơi.”

“Lặn biển không cần biết bơi, à ... Hay là anh dạy em bơi.”

“Lặn biển làm gì? Có phải là đi xem cá mập không?” Ngô Đồng không khống chế được mà tự bỏ nã.

“không phải, là tìm một thứ.” Tần Qua nói “anh đảm bảo không rời khỏi vùng biển an toàn.”

Ngô Đồng ước lượng, lặn biển cũng không đáng sợ lắm, thế là lại hỏi “Còn làm gì nữa không?”

“Nhảy dù.” Tần Qua thấy sắc mặt của Ngô Đồng biến đổi, vội vàng bổ sung “anh ôm em nhảy, em yên tâm, anh đã được huấn luyện nhảy dù, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Ngô Đồng nhìn Tần Qua không nói lời nào.

“Nếu em không thích, chúng ta không đi cũng được.” Tần Qua thận trọng nói.

“anh ra ngoài đi.” Rốt cuộc cũng biết được hành trình tiếp theo không có vấn đề gì kinh khủng lắm, Ngô Đồng an tâm muốn đi ngủ.

Tần Qua ôm gối đi ra cửa, đi được nửa đường bỗng nhiên anh quay người lại, chạy đến bên giường, nhào lên hôn lên môi Ngô Đồng, môi lưỡi quần quít một lúc mới buông Ngô Đồng đang thở hổn hển ra.

“Bà xã, ngủ ngon.” Tần Qua lại hôn lên mặt cô một cái nữa rồi rời giường đi ra ngoài. Đến lúc này mới phản ứng được, Ngô Đồng chỉ còn biết liếc mắt nhìn anh, sau đó cười nhẹ rồi đi ngủ.

Tần Qua tùy tiện ném cái gối lên ghế sofa, lấy một liều thuốc rồi đi ra ban công, nhìn lên bầu trời đầy sao, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói Ngô Đồng đã nói tại bàn ăn. Mỗi câu mỗi chữ lặp đi lặp lại trong đầu anh. “Cho nên em muốn nói với anh, mặc dù vì liên hôn thương mại em mới gả cho anh nhưng em vẫn sẵn lòng đón nhận anh, cùng anh và Phi Phi tạo nên một gia đình chân chính sao?”

Tần Qua lấy điện thoại di động, không để ý hiện giờ ở trong nước là mấy giờ, gọi cho Tần Hoài.

“anh?” đang thay áo ngủ, Tần Hoài ngạc nhiên khi thấy điện thoại của Tần Qua.

“Em ngủ chưa?”

“Em chưa.” Tần Hoài đoán anh mình có việc muốn nói với anh, thay xong áo ngủ, anh tìm một vị trí thoải mái rồi ngồi xuống.

“Lúc trước em kí hợp đồng với Ngô thị, trong hợp đồng có thêm điều kiện gì không?”

“Sao anh lại quan tâm mấy cái này?” Tần Hoài nhíu mày.

“anh muốn biết.”

“Hợp đồng là do trợ lý Lâm và luật sư soạn thảo, đại khái là chúng ta đầu tư cho Ngô thị năm trăm triệu, sau đó được hưởng 30% cổ phần của công ty họ.”

“30%, ít như vậy thôi sao?” Mặc dù Tần Qua không hiểu về kinh tế, nhưng lúc ấy Ngô thị đã sắp phá sản, cơ hội tốt như vậy mà Tần Hoài chỉ nhận có 30% cổ phần của công ty thôi sao.

“Chúng ta không phải còn có quan hệ thông gia nữa sao?”

“Chỉ có vậy thôi? Còn gì nữa không?” Ban ngày, vì chỉ lo đỡ Ngô Đồng nên Tần Qua không để ý lời Ngô Đồng đã nói, nhưng sau khi đã nói chuyện thẳng thắn với cô, Tần Qua nghĩ mình phải tìm hiểu mọi chuyện rõ ràng hơn.

“Chỉ có vậy thôi.”

“Đơn giản như vậy thôi? Em không sợ Ngô thị sau khi nhận được nguồn vốn từ chúng ta sẽ đổi ý từ hôn. Do dù là làm kinh doanh luôn coi trọng chữ tín, nhưng với tính cách của em, anh không nghĩ em không dự tính đến vấn đề này.”

Tần Hoài nghe vậy thì cũng hiểu anh trai mình muốn hỏi cái gì, tuy không định nói cho Tần Qua biết nhưng dù sao cũng là việc hôn nhân của anh mình, nói ra cũng không có việc gì.

“Em kèm theo một điều khoản đặc biệt, trong khi hợp tác, chị dâu không thể chủ động ly hôn với anh.” Tần Hoài ngừng một chút rồi nói ra.

“Hợp đồng kinh tế mà cũng có thể ký như vậy hả?” Tần Qua thực sự là được mở rộng tầm mắt.

“Ký hay không ký không quan trọng, mà quan trọng là điều khoản kèm theo này.”

“Em đang nhắc nhở Ngô thị, nhắc nhở Ngô Đồng.” Tần Qua hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế cảm xúc nóng nảy đang chờ bùng phát “anh, Tần Qua, thật là đã có một cuộc hôn nhân không giống ai. Vừa dụ dỗ, vừa đe dọa đủ cả. Để anh hỏi bác sĩ Lý xem một cuộc hôn nhân như vậy có thể làm anh hết bệnh được hay không?”

“anh...” Tần Hoài biết anh mình đang tức giận nhưng lại không biết giải thích như thế nào.

“Tần Hoài...” Tần Qua đè nén cơn nóng giận “Làm cho anh một bản thỏa thuận ly hôn.”

“anh!” Tần Hoài gấp gấp đứng lên.

“Sao vậy, chẳng lẽ ngay cả anh cũng không được ly hôn.” Tần Qua cười nhạt.

“anh... Em làm như vậy... là chỉ muốn.” Tần Hoài cũng không biết mình muốn làm gì.

Tần Hoài biết anh mình cần chính là một người vợ có thể toàn tâm toàn ý sống với anh ấy. Nhưng mà trong thế giới này, cái duy nhất không thể mua được bằng tiền chính là tình cảm. Nhưng với tình huống của anh mình mà muốn tìm bạn gái dễ yêu đương thì cũng khó có khả năng. Do đó để anh mình có thể kết hôn, điều duy nhất anh có thể làm là lợi dụng quan hệ liên hôn thương mại để tìm cho anh trai một người vợ hiền lành, đơn giản. Thế là trong trăm mối quan hệ, anh đã chọn Ngô Chi Chi, kết quả chứng minh Ngô Chi Chi cũng không phải là một cô gái thiện lương, hiền dịu như lời đồn.

Sau đó cũng vừa đúng dịp mà anh trai lại chọn Ngô Đồng. Tần Hoài đã âm thầm điều tra, nhưng do thời gian quá gấp nên chỉ nắm được sơ lược hoàn cảnh gia đình và tính cách của Ngô Đồng cùng với việc Ngô Đồng có một em trai bị bệnh nặng. Kết quả điều tra cho thấy Ngô Đồng là một cô gái kiên cường, độc lập nhưng lạc quan, lương thiện mà lại vô cùng thích trẻ con. Tần Hoài cảm thấy Ngô Đồng như vậy thích hợp với anh trai nhà mình hơn Ngô Chi Chi, thế là mới có những chuyện về sau.

“không phải em nói chỉ cần anh vui vẻ, năm trăm triệu ném đi cũng không tiếc nuôi sao?”

“Nhưng mà... Em càng hi vọng anh có thể khỏi hẳn... cho dù chỉ thử qua.” Tần Hoài bỗng nhiên cảm thấy bị thương “Em làm như vậy cũng không còn cách nào khác. Hi vọng anh đừng giận em, hai năm qua, em và ba mẹ rất sợ anh lại tái phát, đặc biệt sợ.”

“không phải sợ anh làm tổn thương mọi người, chỉ sợ nhìn thấy tâm trạng điên cuồng của anh, chúng em không tiến vào được thế giới của anh, anh cũng không bằng lòng bước ra.”

“...” Điện thoại im lặng thật lâu, đến mức làm Tần Hoài tưởng như người bên kia đã bỏ đi, thì tiếng của Tần Qua vọng đến “anh sẽ thử bước ra ngoài thế giới với mọi người, nhưng nếu ngày nào đó anh không thể khống chế chính mình, anh sẽ buông tay.”

sự việc tối hôm trước, Tần Qua không hy vọng lại xảy ra một lần nữa. thật ra ngày đó anh đã định buông tay, nhưng anh chợt phát hiện, anh nuôi

tiếc sự ám áp của Ngô Đồng, chỉ vì khi đó, cô ấy nở nụ cười với anh, anh không muốn từ bỏ.

Nếu anh không thể đi ra được, anh sẽ không trói buộc em.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Ánh nắng mặt trời xuyên qua khe rèm cửa đi vào trong phòng đánh thức Ngô Đồng đang ngủ say. Ngô Đồng hé mắt, giơ tay che trước mặt tránh ánh nắng đang quấy rầy mình, lười biếng đuổi người, rồi mới từ từ ngồi dậy.

Nhìn đồng hồ, mới có năm giờ rưỡi, buổi sáng mùa hè bao giờ cũng sớm hơn các mùa khác trong năm. Ngô Đồng giơ tay kéo màn cửa, mặt biển xanh thăm phoi mình trong nắng sớm. Lúc này trên mặt biển không có đông du khách tắm biển, càng toát lên vẻ đẹp tinh khiết, như một khối ngọc bích thần bí nằm giữa trời đất.

Sau khi thỏa mãn thưởng thức cảnh đẹp của biển, Ngô Đồng nhớ đến Tần Qua đã bị mình đuổi ra ngoài phòng khách ngủ. cô cho rằng đến khuya, anh nhất định sẽ lên lút chạy vào ngủ trên giường, không ngờ lần này lại ngoan ngoãn nghe theo lời cô. Ngô Đồng đi ra phòng khách, trên ghế sofa đã không còn bóng dáng của anh chỉ để lại một cái chăn lông chứng tỏ có người đã ngủ ở đây. Ngô Đồng đi qua phòng khách đến ban công, quả nhiên thấy người đàn ông đang đứng ngắm biển.

Tần Qua quay đầu thấy Ngô Đồng đang kéo cửa đi ra ban công, anh cười rồi vươn tay ôm cô vào lòng.

“Chào buổi sáng.” Dường như Tần Qua rất thích ôm cô như vậy.

“Chào buổi sáng.” Ngô Đồng mỉm cười dịu dàng với anh.

Người đàn ông cúi đầu hôn nhẹ lên cánh môi hồng hào của vợ mình, quen cửa quen nẻo cạy mở hàm răng của Ngô Đồng, cảm giác được người trong ngực cũng phối hợp với mình liền không kịp chờ đợi mà hôn sâu hơn.

Hai tay Ngô Đồng chống lên lồng ngực của Tần Qua, nhủ thầm kỹ thuật hôn của người đàn ông này càng ngày càng điêu luyện rồi, cô ngẩng đầu muốn nói chuyện thì bỗng nhiên bất gặp ánh mắt nóng như toát ra lửa của anh đang chăm chú nhìn mình.

“anh nhìn đi chỗ nào vậy.” Ngô Đồng đẩy Tần Qua, lấy tay che kín áo ngủ, trừng mắt tức giận nhìn anh.

Về mặt Tần Qua tiếc nuối không hề giấu diếm.

“Đồ háo sắc!”

“Nhìn vợ mình mà cũng bị coi là đồ háo sắc hả?” Tần Qua cảm thấy thật oan ức.

“Nhìn mặt của anh thật là ...”

“Cổ áo ngủ rộng, em kéo lại cũng vô ích thôi, và lại cũng đâu phải là anh chưa thấy qua.” Tay phải Tần Qua giơ lên làm động tác nắm nắm “anh đã được sờ qua rồi mà ... rất mềm đó.”

Ngô Đồng thực sự không nghe nổi những lời đùa giỡn lưu manh như vậy, đá cho Tần Qua một cú rồi chạy nhanh vào phòng thay quần áo.

Tần Qua làm động tác đau đớn vì chân bị đá nhưng trong lòng thì lại tươi như hoa.

Dù sao đã dậy sớm nên hai người thay đồ thể thao đi chạy bộ, Ngô Đồng chưa thực sự hồi phục nên chỉ chạy được mấy bước thì dừng lại. Tần Qua dừng lại nhứm mày “Sao mới có một đoạn ngắn mà em đã không chạy nổi rồi?”

Ngô Đồng liếc mắt, lười phản ứng với anh, còn không phải do động tác của anh quá thô lỗ nên thân thể của mình mới bị như vậy sao.

“À, không sao, mệt thì nghỉ một lúc.” Còn chưa chạy nóng người, Tần Qua cũng không biết mình nói vậy có gì sai, nhưng anh phát hiện từ tối hôm qua đến giờ, vợ rất thích hung dữ với mình. Xem ra là vì mình dẫn cô ấy đi xem rấn mà vẫn còn giận dỗi với mình đây.

Hai người đi bộ một lúc, Ngô Đồng phát hiện cách đó không xa có địa điểm cho thuê xe đạp. cô nhìn Tần Qua, hỏi “Hồi trước ở bộ đội chắc anh phải thường xuyên chạy bộ.”

“Đúng vậy, bọn anh còn phải chạy mang vác vật nặng nữa.” Tần Qua nhớ lại “Bọn anh phải vác ba lô mấy chục kí chạy mấy chục km.”

“Các anh phải chạy như vậy luôn á?” Ngô Đồng kinh ngạc.

“Nếu em không tin, anh có thể khiến em chạy trên bãi biển này mấy vòng cũng được.” Tần Qua nôn nóng nói.

“Thôi khỏi đi.” Ngô Đồng từ chối “anh chạy thì không sao, chứ em bị vậy chắc nôn luôn.” Ngô Đồng nghĩ đến hình ảnh Tần Qua miêu tả, mặt cũng tái đi, còn Tần Qua thì vẻ mặt tiếc rẻ.

“Khi mang vác vật nặng anh chạy có nhanh được không?” Ngô Đồng lại hỏi.

“Cũng bình thường.”

“Vậy chúng ta thi đi.” Ngô Đồng chỉ vào xe đạp “Em chạy xe, anh chạy bộ.”

Tần Qua không nói gì, chủ động đến thuê một chiếc xe đạp cho Ngô Đồng đem tới. Trước khi xuất phát, anh hỏi cô “Nếu đã là thi đấu thì phải có phần thưởng chứ.”

“anh muốn phần thưởng gì.”

“Nếu anh thắng, em phải chủ động hôn anh.” Tần Qua ghé lại nói nhỏ vào tai Ngô Đồng “Nhất định là phải hôn lưỡi.”

Ngô Đồng đỏ mặt nhưng không cự tuyệt, dù sao cũng không phải là chưa hôn qua “Nếu em thắng thì sao?”

“thì anh sẽ chủ động hôn em?” Tần Qua kích động đề nghị.

“anh nghĩ thật là hay, nếu em thắng, hôm nay anh tiếp tục đi ngủ sô pha.” Ngô Đồng hứ Tần Qua.

Tần Qua cười cười không phản đối, với việc thi đấu mà thắng chắc này, anh không cần so bì với cô.

“anh nhìn ngọn hải đăng đằng kia kìa, đích đến là chỗ đó nha.” Ngô Đồng vươn tay chỉ về ngọn hải đăng phía xa.

“Được.” Tần Qua liếc mắt nhìn, ước chừng bảy tám cây số.

“Bắt đầu!” Ngô Đồng hô lên rồi dùng sức dậm lên bàn đạp, đạp xe lên trước. Tần Qua cười bất đắc dĩ, không chút hoang mang chạy theo phía sau.

Hai người cứ thế một trước một sau chạy trên đường, được khoảng hai mươi phút, Ngô Đồng đã cảm thấy mệt mỏi, cô nhìn về phía ngọn hải đăng, vẫn còn một nửa đường nữa. Quay qua nhìn Tần Qua thấy anh mồ hôi đầm đìa, hỏi “anh nhận thua đi, chúng ta có thể không thi nữa.”

Tần Qua cười chạy về phía trước thêm mấy bước nữa để ngang với Ngô Đồng, nói “Nếu không em nhận thua đi chứ trong từ điển của anh không có từ “thua””

“Được rồi, cho anh mệt chết.” Ngô Đồng hừ một tiếng, nhấn bàn đạp tăng tốc về phía trước.

Tần Qua lau mồ hôi trên trán, cảm thấy mồ hôi tuôn ra ướt hết quần áo, dính vào người thật khó chịu, anh quyết đoán cởi áo thun ra, chạy nhanh lên phía trước đuổi kịp Ngô Đồng rồi bỏ áo thun vào trong giỏ xe đạp.

“anh đi trước đây.” Tần Qua cười, vượt qua Ngô Đồng.

Bóng lưng cao lớn của người đàn ông dưới nắng mặt trời, cơ bắp dưới bà vai và cánh tay nổi gò lên ướt đầy mồ hôi, tấm lưng màu đồng cổ găng đầy các vết sẹo, dưới động tác chạy bộ toát ra hơi thở ngang tàng của anh.

Ngô Đồng cắn răng thúc mạng chạy theo nhưng cuối cùng cũng không thể đuổi lại anh. Tần Qua ôm ngực đứng dưới ngọn hải đăng, bình thần nhìn Ngô Đồng chạy tới gần. Thấy khuôn mặt nhò nháy của cô nhận lại, trong lòng anh cười sung sướng.

“đã đánh cuộc thì phải chấp nhận thua.” Tần Qua thấy Ngô Đồng dừng xe, không kịp chờ mà đòi ngay phần thưởng.

“Em còn chưa kịp thở đầu đây.” Ngô Đồng tức muốn chết rồi.

“anh sợ em chơi xấu đôi ý, chút nữa có người đến đây em lại xấu hổ.”

Ngô Đồng cũng không phải là không muốn nhận thua, nhưng thấy bộ dạng anh gấp gáp như vậy, cô thật không muốn cho anh dễ dàng đạt được mục đích. Nhưng cũng không có cách nào, Ngô Đồng giậm chân, ngẩng đầu lên “anh cúi xuống một chút, em với không tới.”

Tần Qua đã quan sát xung quanh, thấy Ngô Đồng nói với không tới liền dẫn cô đến cạnh một khối đá sạch sẽ, anh ngồi xuống “Như vậy được chưa.”

nói xong, ngửa mặt mong đợi nhìn Ngô Đồng. Ngô Đồng nhìn xung quanh, xác định không có người khác mới quyết tâm cúi đầu đặt môi lên môi Tần Qua.

Tần Qua thỏa mãn nhắm hai mắt lại, nhưng hôn được một lúc mà không thấy Ngô Đồng có động tác tiếp theo, thế là anh chủ động mở miệng, Ngô Đồng

cảm nhận được động tác của Tần Qua, hơi cứng người lại một chút rồi vuron đầu lưỡi ra liếm lên môi Tần Qua rồi nhanh chóng rút lui.

“đi thôi.” Ngô Đồng nói. Tần Qua mở to hai mắt, nhìn Ngô Đồng ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm, Ngô Đồng bị nhìn, hơi chột dạ lùi xuống một bước “Chúng ta ... chúng ta đi về đi, em đói bụng rồi.”

“anh cũng đói bụng.” Tần Qua nói, đưa tay kéo Ngô Đồng lại, xoay người một cái để Ngô Đồng ngồi lên gối đá, tức muốn chết, anh nói “Vẫn để anh chủ động thì tốt hơn” rồi hôn lên môi cô.

Lúc này Tần Qua trên người cời trần, một tay Ngô Đồng vịn bả vai, một tay đỡ lên ngực anh, cảm giác tiếp xúc da thịt săn chắc xuyên qua lòng bàn tay, phảng phất quanh chớp mũi là mùi mồ hôi và mùi đặc trưng của anh, không biết tại sao nhưng giờ phút này, Ngô Đồng cảm thấy ngay cả vết sẹo trên khóe mắt của Tần Qua cũng trở nên đáng yêu.

“Xúc cảm được không?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

Ngô Đồng định thần lại, thấy Tần Qua nhìn bàn tay của mình đang vừa vịn đặt trên cơ ngực của anh, mặt bỗng chốc đỏ bừng, hốt hoảng đẩy Tần Qua ra. Tần Qua thấy mặt vợ mình đã đỏ bừng như muốn rỉ máu, biết điều không trêu chọc Ngô Đồng nữa mà kéo tay cô “Chúng ta về thôi.”

trên đường quay về, Tần Qua chở Ngô Đồng, ngồi đằng sau xe Ngô Đồng thích thú ngắm nhìn cảnh vật xung quanh còn Tần Qua thì thỏa mãn vì cảm giác được vợ mình níu áo đằng sau.

Trở lại khách sạn, hai người nhanh chóng tắm rửa rồi đi ăn sáng. Tại khách sạn bữa sáng là tự chọn, vừa mới đạp xe về nên chân của Ngô Đồng hơi mỏi, cô thoải mái ngồi rồi sai bảo Tần Qua chạy tới chạy lui lấy đồ ăn. Tần Qua vui hơn hờ chạy đi không một câu oán giận, chẳng biết vì sao tâm tình của anh hôm nay đặc biệt phơi phới.

“Bà xã, mai một em cũng theo anh chạy bộ như vậy đi.” Tần Qua nói

“Em không muốn.”

“Sao vậy?” Bị từ chối không chút đắn đo, Tần Đại thiếu gia mất hứng.

“Em không dậy sớm được đâu.”

“không sao, anh sẽ gọi em dậy.” Tưởng là nguyên nhân gì, Tần Qua vinh quang nhận lấy trách nhiệm gọi Ngô Đồng dậy vào buổi sáng.

“Em ...” Ngô Đồng muốn nói mình không thích dậy sớm nhưng khi nhìn dáng vẻ mong chờ của anh, lời từ chối không thể thốt ra khỏi miệng.

“đi nha, đi nha. Chạy bộ xong anh đều cho em sờ ngực của anh.” Tần Qua dụ dỗ.

“anh cầm miệng.” Ngô Đồng vừa thẹn vừa giận “Ai nói là muốn sờ ... cái kia của anh.”

Tần Qua cảm thấy vợ mình đã hay tức giận vô cớ mà còn không thành thật nữa, rõ ràng khi nãy cô thích muốn chết mà.

“Được rồi, nếu dậy sớm được thì em sẽ chạy cùng anh.” Cuối cùng Ngô Đồng cũng không đành lòng từ chối anh, hơn nữa cô thấy chạy bộ xong tinh thần cũng rất thoải mái. Tần Qua cười hài lòng, vợ mình quả nhiên là thích sờ cơ ngực của mình nhưng lại hay thích vòng vo. Nhưng mà ... mình nghe là hiểu được nha.

Mấy ngày nữa trôi qua, sức khỏe của Ngô Đồng đã hoàn toàn bình phục, tiếp theo là kế hoạch lặn biển. Trước đó, Tần Qua muốn dạy Ngô Đồng biết bơi.

Hôm nay, Ngô Đồng thay một bộ đồ tắm tươi mát, đáng yêu, bên ngoài mặc một cái váy bằng lụa mỏng. Khi bước ra khỏi phòng tắm thì thấy sắc mặt của Tần Qua đen lại.

“Em muốn mặc như vậy đi ra ngoài.”

“Hôm nay học bơi mà, đương nhiên phải mặc đồ tắm.”

“Bình thường anh muốn xem ngực em một chút thì em giấu giấu diếm diếm, hôm nay lại mặc đồ lộ ra như thế này.” Chỉ cần nghĩ đến việc vợ mình mặc đồ lộ ngực lộ chân cho người đàn ông khác nhìn, Tần Qua muốn đánh người.

“anh ... Cái này đâu giống nhau.”

“Cái gì mà không giống nhau?” Tần Qua lại gần Ngô Đồng, ánh mắt từ trên cao nhìn chăm chăm vào mảng da ngực trắng như tuyết của Ngô Đồng lộ ra, lên giọng “Của em chỉ có thể cho anh nhìn.”

Ngô Đồng thấy Tần Qua lại nhìn chăm chăm ngực mình, phản xạ có điều kiện che ngực.

“Đẩy em xem, em lại giấu.” Tần Qua biểu lộ ‘anh đã bắt được chứng cứ rồi nhé’.

“...” Ngô Đồng cảm thấy đối với việc này, mình và người đàn ông có tính chiếm hữu cao này căn bản là không có tiếng nói chung, chỉ có thể trợn mắt nhìn anh “Vậy em mặc cái gì để bơi.”

Tần Qua suy nghĩ một lát, để Ngô Đồng lại rồi đi ra ngoài, nửa tiếng sau quay lại trên tay là một bộ đồ lặn.

Ngô Đồng mặc bộ đồ lặn vào, cảm thấy nóng không chịu nổi. Còn Tần Qua thấy Ngô Đồng mặc đồ lặn kín đáo nhưng lại làm thân hình có lồi có lõm của cô như ẩn hiện, rồi rầm một lúc, cuối cùng thỏa hiệp “Được rồi, chúng ta tìm một bể bơi ít người đi.”

“anh dứt khoát mạng em khóa ở trong nhà là được rồi.” Ngô Đồng tức giận.

“Vậy được không?” Tần Qua ngẩng đầu hỏi.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Ngô Đồng cảm thấy Tần Qua thật là một giáo viên kém cỏi, cũng may mà cô có năng khiếu, mỗi ngày vùng vẫy dưới nước một tiếng đồng hồ, vượt qua mọi khó khăn gian khổ, rốt cục một tuần sau cô đã bơi được. Khi hai người từ bể bơi trở về, nhìn mắt Tần Qua vẫn tia máu đỏ, không che dấu được vẻ mệt mỏi, cô lo lắng hỏi “Tần Qua, tinh thần anh không thoải mái hả?”

“Đâu có.” Tần Qua lắc đầu phủ nhận.

“Nhưng em thấy anh rất mệt mỏi, mắt anh đầy tia máu kìa.” Ngô Đồng nhíu mày “Có phải ban đêm anh không ngủ ngon không?”

“Đúng là đêm không ngủ ngon...” Về mặt Tần Qua đau khổ “Ôm vợ anh xinh đẹp như hoa trong lòng, anh làm sao mà ngủ được.”

“anh... vậy thì anh đừng ôm nữa.” Người này sao lúc nào cũng không đứng đắn như vậy.

“Vậy thì không được.”

“Mấy ngày nay anh lúc nào cũng chê em ngốc hả.” Mấy ngày nay học bơi đã rất mệt lại còn bị Tần Qua ghét bỏ, trong bụng đã đầy con tức “anh nói người khác học nửa ngày là có thể bơi, còn em phải học mất một tuần.”

“Nhưng mà trước đây anh huấn luyện tân binh, mấy đứa đó nửa ngày là học xong.” Tần Qua nói “anh đạp tụi nó xuống sông, không lâu sau là bọn nó bơi được.”

“Sao anh cũng không đạp em xuống nước luôn cho rồi.” Ngô Đồng khó thở, nói chuyện với người này đúng là muốn tức chết.

“anh không nỡ mà.”

“Có gì mà không được, dù sao thì em cũng ngu ngốc.” Ngô Đồng cười nhạt.

“Vợ anh ngốc nhưng mà là ngốc đáng yêu nha.” Tần Qua cuối cùng phát hiện mình nói chuyện quá thẳng nên cố gắng làm dịu không khí.

“Tối nay anh ngủ ghé sô pha đi.” Ngô Đồng hất cằm, đi vào phòng ngủ, nhốt Tần Qua ngoài cửa.

Tần Qua nhìn cửa phòng đóng chặt, bất đắc dĩ cười, không tiếp tục đi dỗ Ngô Đồng nữa mà xoay người đi toilet ở phòng khách. anh nhìn chính mình trong gương mặt mũi đầy vẻ mệt mỏi, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, một tuần lễ qua, anh ôm Ngô Đồng ngủ muốn để cho mình sớm quen thuộc với việc có Ngô Đồng ở bên, nhưng cuối cùng anh vẫn không thể ngủ được.

Hôm nay nếu Ngô Đồng không nói, anh cũng định nửa đêm lên ra ghế sa lon ngủ một giấc. Tần Qua vào phòng khách, cũng không kịp tắt đèn, ngã người xuống ghế sô pha, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Trong phòng ngủ, Ngô Đồng thay áo, đắp mặt nạ, thấy hơi bất ngờ vì Tần Qua thực sự ngoan ngoãn ở bên ngoài mà không vào mè nheo chơi xấu. cô nhẹ nhẹ mở cửa phòng ngủ liền nhìn thấy người đàn ông đã nằm trên ghế sô pha ngủ say sưa. Ngô Đồng vô thức nhíu mày, đứng yên nhìn anh một lúc lâu rồi đi qua tắt đèn trong phòng, nhẹ nhàng đến gần sô pha nhìn về mặt mệt mỏi của anh.

“rõ ràng là mệt muốn chết rồi mà vẫn còn mạnh miệng.” âm thanh giọng nói của Ngô Đồng pha chút đau lòng, cô đắp chăn lông lên cho anh, tắt đèn bàn bên cạnh ghế sô pha rồi mới đi vào phòng ngủ.

Đồng thời với lúc Ngô Đồng đóng cửa, Tần Qua đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt. Vốn là lúc Ngô Đồng đến gần, Tần Qua đã bị đánh thức nhưng anh không mở mắt mà thôi. Tần Qua nhìn chần lờng đáp trên người mình, trong đôi mắt mệt mỏi ánh lên tia ảm áp, anh mỉm cười rồi nhắm mắt lại.

Trải qua một đêm ngủ ngon giấc, Tần Qua tinh thần phấn chấn, đánh thức Ngô Đồng, kéo cô ra ngoài chạy một vòng rồi mới về sắp xếp đi lặn biển.

Hôm qua, Tần Qua đã thuê một du thuyền, qua một tuần khổ cực dạy vợ mình biết bơi, hôm nay rốt cục có thể tiến hành kế hoạch du lịch thứ hai.

“Vẫn chưa tới sao anh?” Ngô Đồng thấy du thuyền đã đi gần một giờ, qua hai ba hòn đảo nhỏ mà vẫn chưa dừng lại.

“Sắp đến rồi.” Tần Qua chỉ vào phía trước xa xa “Vùng biển phía trước kia.”

“Chỗ đó là chỗ nào?” Ngô Đồng tò mò.

“Vùng biển đó có rặng san hô đẹp nhất ở đây.”

“anh dẫn em đi xem san hô hả?” Ngô Đồng không dám tin nhìn Tần Qua, người đàn ông này thế mà lại có té bèo lãng mạn.

Tần Qua cười, không trả lời, rất nhanh du thuyền đã đến vùng biển đã định, Tần Qua thay bộ đồ lặn, thấy Ngô Đồng vẫn còn chưa xong, nói “Để anh xuống nhìn thử trước.”

“Dạ” Ngô Đồng vừa trả lời vừa xỏ chân vào bộ đồ lặn.

Tần Qua từ phía sau du thuyền xuống nước, bơi tới bơi lui dưới rặng san hô rực rỡ sắc màu, cuối cùng chọn một cụm san hô màu hồng để chiếc hộp mình đã chuẩn bị sẵn lên. Khi mới nhìn nếu không để ý sẽ không thấy nhưng nếu chú ý tìm sẽ phát hiện ra, hải long gập gập đầu, chân đạp một cái từ từ trôi lên.

đã mặc xong đồ lặn, thấy Tần Qua, Ngô Đồng hỏi “Thế nào rồi anh?”

“Rất an toàn, không có cá mập.”

Ngô Đồng nhìn không được liếc mắt “Vậy em xuống nha.”

nói xong Ngô Đồng ngậm ống dưỡng khí rồi tụt xuống nước, Tần Qua kéo tay Ngô Đồng lặn xuống đến bãi san hô. Ngô Đồng bị cảnh đẹp trước làm cho ngỡ ngàng. Dù loại san hô, hình dạng, có cái giống như đóa hoa, có cái phân nhánh như sừng hươu, màu sắc rực rỡ, đẹp đến kỳ ảo. Xung quanh là hàng đàn cá nhỏ không biết tên cũng có những màu sắc đa dạng, đang bơi qua lại linh hoạt đáng yêu.

Dù đã được nhìn qua ảnh, hoặc xem trên TV nhưng cũng không bì kịp cảnh tượng sinh động, rực rỡ tại vùng biển nước trong xanh này. Ngô Đồng vô cùng thích thú, cô vui vẻ nhìn Tần Qua.

Cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của Ngô Đồng, Tần Qua tiếp tục kéo Ngô Đồng lặn xuống tiếp, khi đến địa điểm cây san hô mà mình đã cất giấu chiếc hộp. Ngô Đồng nhìn rặng san hô như đóa hoa hồng đỏ thắm, quan sát một lúc thì phát hiện đồ vật khác thường. cô kinh ngạc vươn tay, trên một nhánh cây màu đỏ, treo một chiếc hộp nhỏ màu đen. Ngô Đồng nhìn chiếc hộp, nghi ngờ quay đầu nhìn Tần Qua.

Tần Qua làm động tác mở ra.

Dường như đã đoán ra được điều gì, Ngô Đồng nhẹ nhàng mở hộp, bên trong là một chiếc huy chương màu vàng. cô ngẩng đầu, Tần Qua bỗng nhiên tháo ống dưỡng khí của mình, rồi tháo ống của Ngô Đồng, ôm lấy eo cô, dưới ánh sắc mỹ lệ dưới đáy biển, hôn cô.

Cùng với vô số bọt khí từ bình dưỡng khí bao quanh, hai người ôm nhau từ từ nổi lên, cảnh tượng đẹp như trong chuyện cổ tích. Sau nổi lên mặt nước, Tần Qua mới buông Ngô Đồng ra, Ngô Đồng tháo bình dưỡng khí rồi giơ chiếc hộp trong tay lên, chiếc huy chương màu vàng sáng lấp lánh dưới nắng mặt trời.

“anh để cái này ở dưới đó hả?”

“Ừ, đây là huy chương khi lần đầu tiên anh lập công.” Tần Qua nói “Nó chứng nhận cho khát vọng và vinh quang của anh.”

“...” Ngô Đồng cảm thấy chiếc huy chương trên tay mình nặng trĩu “anh cho em cái này sao?”

“Thích không?” Tần Qua cười gật đầu.

“Cám ơn, em rất thích.” Ngô Đồng cảm động nói.

Tần Qua thấy Ngô Đồng thích huy chương mình tặng, vui vẻ tiến lên cho cô một cái hôn sâu nữa rồi mới quay thuyền vào bờ.

“Xem ra lãng mạn của lính đặc chủng bọn anh không phải cái nào cũng đáng sợ.”

“thật ra ...” Tần Qua nhớ lại “Khi năm anh em bọn anh thảo luận quyết định bỏ cái gì vào trong hộp cũng đã tranh cãi rất nhiều, có người đề nghị bỏ đầu đạn vào, đầu đạn gắn vào cơ thể mình lần đầu tiên.”

Ngô Đồng nhủ thầm, từ lời nói tựa như nhẹ nhàng của Tần Qua nhưng cũng có thể hình dung những nguy hiểm mà các anh đã trải qua.

“Có người đề nghị bỏ huy chương vào, sau đó phải bỏ phiếu, 3-2, huy chương thắng.”

“anh bỏ cho cái nào?” Ngô Đồng tò mò.

“À ...” Tần Qua chớp chớp mắt.

“Thôi, anh khỏi cần nói, em khẳng định là anh bỏ phiếu cho đầu đạn rồi.” Nhìn thái độ của Tần Qua, Ngô Đồng đã đoán được.

Tần Qua cười “Lúc đó, anh và Hối Đầu chỉ cảm thấy đầu đạn thì sẽ soái hơn một chút.”

“Cậu ấy là người muốn mang vợ đi xem rắn ý hả?” Ngô Đồng đối với người tên Hối Đầu này vẫn còn ấn tượng mạnh.

“Đúng vậy.” Tần Qua gật đầu.

“Sao em chẳng thấy ngạc nhiên tí nào.” Ngô Đồng chế giễu.

Tần Qua thấy Ngô Đồng có vẻ rất thích chiếc huy chương, bèn hỏi “Khi chưa mở hộp ra, em nghĩ bên trong sẽ có gì?”

Ngô Đồng nhìn thoáng qua Tần Qua, nhẹ giọng đáp “Nhẫn.”

Tần Qua sững sờ, nhìn bàn tay trống không của hai người, lúc này mới nhớ ra, hai người kết hôn cũng khá lâu rồi mà còn không có nhẫn cưới.

“Giờ chúng ta đi mua đi.” Tần Qua nỏ máy, quay đầu du thuyền đi vào bờ. Ngô Đồng cười nhẹ, cất chiếc huy chương vào hộp, ôm chân ngồi thưởng thức cảnh đẹp ven bờ biển, giờ phút này tâm tình cô còn rạng rỡ hơn ánh nắng mặt trời, có một cảm giác được yêu thương.

Tần Qua là người hành động, quay về khách sạn, thay quần áo xong, lái xe đưa Ngô Đồng đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, trực tiếp đi đến quầy mua bán trang sức.

“Dạ, anh chị muốn mua nhẫn ạ?” Nhân viên bán hàng liếc mắt là đoán được hai người muốn mua gì.

“cô mang hết tất cả các nhẫn có trong cửa hàng cho tôi xem.”

“Dạ thưa anh, ở đây nhẫn đôi chúng tôi có mấy trăm loại, nếu đưa ra hết có lẽ sẽ làm anh khó chọn, không biết là anh muốn kiểu dáng như thế nào?” Nhân viên bán hàng mỉm cười.

Tần Qua nhìn Ngô Đồng “Em thích kiểu dáng gì?”

Ngô Đồng nhìn nhân viên bán hàng “cô làm ơn cho xem mấy kiểu đơn giản, trang nhã.”

“Vâng, xin anh chị chờ một lát.” Nhân viên bán hàng nhanh chóng lấy ra bốn năm kiểu phù hợp với yêu cầu của Ngô Đồng, bày ra trước mắt hai người. Tần Qua xem đi xem lại thấy những kiểu nhẫn này chả có gì khác nhau, nhưng thấy Ngô Đồng cúi đầu lựa chọn tỉ mỉ, lần này anh thông minh không phát biểu ý kiến.

“anh thấy hai cái này, cái nào đẹp hơn.” Ngô Đồng chỉ hai cái nhẫn cho Tần Qua nhìn.

“Chúng ... chúng nó có khác nhau sao?” Tần Qua khó khăn nói.

Ngô Đồng cảm thấy mình hỏi ý kiến của anh đúng là ngớ ngẩn, cuối cùng vẫn tự mình lựa chọn tỉ mỉ rồi chọn một cặp nhẫn kim cương có thiết dây leo “cô lấy cho tôi cặp nhẫn này.”

“Vâng ạ” Nhân viên bán hàng tiếp tục nói “Dạ, ở đây chúng tôi có dịch vụ khắc chữ miễn phí lên nhẫn, anh chị có muốn làm không ạ?”

Ngô Đồng liếc Tần Qua rồi gật đầu. Tần Qua để Ngô Đồng ở lại chờ lấy nhẫn, còn mình đi tính tiền, khi quẹt thẻ kí tên, anh thấy trên TV đang phát đoạn clip quảng cáo về nhẫn cưới, người đàn ông cao lớn, đẹp trai một chân quỳ trên đất giờ nhẫn lên cầu hôn bạn gái. Tần Qua như suy nghĩ điều gì đó rồi quay trở lại bên Ngô Đồng. Hai chiếc nhẫn khắc chữ đã xong, nhân viên bán hàng mở hộp cho Ngô Đồng xác nhận, Ngô Đồng gật nhẹ đầu hài lòng.

“Vây để tôi gọi lại giúp anh chị.” Nhân viên bán hàng nói.

“không cần đâu.” Tần Qua đột nhiên ngăn cản, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Đồng, cầm lấy chiếc nhẫn của nữ, quỳ một chân xuống trong tiếng reo hò của mọi người xung quanh, nói “anh có thể đeo chiếc nhẫn này cho em không?”

Ngô Đồng sững sờ một lúc lâu đến nỗi người đàn ông không thể chờ nổi mà tự mình kéo tay cô rồi đeo nhẫn lên, đến lúc ấy Ngô Đồng mới hồi thần, chốc chốc lại nhìn chiếc nhẫn trên tay mà ngẩn người.

“Em đừng ngơ ngẩn nữa, em còn phải đeo cho anh nữa nè.” Tần Qua thấy Ngô Đồng cứ nhìn chiếc nhẫn ngẩn người mà không để ý đến mình, nóng lòng

thức giục. Vừa mới còn cảm động, Ngô Đồng nhin không được tròng mắt nhìn anh, nhưng vẫn cảm chiếc nhẫn nam đeo lên tay anh. Thấy bộ dạng ngốc nghếch của anh thì mỉm nhỏ “anh đúng là đồ đầu gỗ.”

“anh chị thật là xứng đôi.” Nhân viên bán hàng hâm mộ nói.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy đấy. Hi hi.” Tần Qua nắm tay Ngô Đồng, nhìn trên tay hai người là một bộ nhẫn cặp bỗng nhiên hiểu ra vì sao người ta kết hôn nhất định phải mua nhẫn. Nó chính là một hình thức khác của giấy đăng ký kết hôn, nói với mọi người xung quanh chúng tôi là một đôi.

“Bây giờ người ta nhìn chúng ta một cái là biết chúng ta là vợ chồng rồi, đúng không?” Tần Qua hỏi.

“...” Ngô Đồng đau đầu, che trán lại “Chúng ta đã là vợ chồng rồi.”

Tần Qua dĩ nhiên biết hai người là vợ chồng, anh chỉ hy vọng mình và Ngô Đồng càng ngày càng giống một đôi vợ chồng bình thường. Hi vọng một ngày không xa mình sẽ trở thành người bình thường cùng bà xã trải qua những ngày vui vẻ, hạnh phúc. Đêm nay lại về ôm vợ, xem có thể ngủ được không.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Hành trình ở nước T kết thúc, hai người định đi đến nước N để nhảy dù. Lúc nghe Tần Qua nói, Ngô Đồng kinh ngạc “Vì sao nhất định phải đến nước N nhảy dù?”

Tần Qua đáp ngay không chút nghĩ ngợi “Nếu đi du lịch trắng mặt chỉ ở một nước, làm sao làm nổi bật được khí thế nhà giàu lắm của của anh.”

“Lời anh nói không giống của một chiến sĩ quân đội vì nước vì dân.” Ngô Đồng liếc anh.

“Vợ à, em đừng quên chồng em xuất thân từ gia đình danh giá giàu có.”

“Em chẳng nhìn ra.”

Mặc dù nói vậy nhưng sáng hôm sau, Ngô Đồng vẫn dậy sớm để thu dọn hành lý. Khi đang thu dọn được một nửa thì tiếng điện thoại di động bỗng vang lên. Ngô Đồng cầm điện thoại lên xem thì phát hiện người gọi là bạn tốt Lý Mẫn của mình, Ngô Đồng cười bắt cuộc gọi video “Mẫn Mẫn, cậu về nước rồi à?”

Đầu video bên kia xuất hiện một cô gái với mái tóc ngắn hiện đại, vui vẻ đáp lại “Bạn yêu, có nhớ tớ hay không?”

“Đương nhiên là ... nhớ rồi.” Ngô Đồng vui vẻ cười.

“Đừng nói nhảm, đi nước ngoài du lịch mà không chờ tớ cùng đi, cậu đi đâu chơi, sao trên vòng bạn bè không thấy một tấm hình nào, không phải là cậu lừa tớ đó chứ.”

“không tin tớ hả, giờ tớ đang ở khách sạn nè, để tớ cho cậu coi.” Ngô Đồng cầm di động đi dạo một vòng quanh phòng, sau đó đến chỗ cửa sổ sát đất, quay ống kính về phía biển. “không lừa cậu chứ.”

“Oa, cậu còn ở phòng khách sạn cao cấp, ... í, không phải là cậu nói Tiểu Nguyên bị bệnh phải tốn nhiều tiền chữa bệnh lắm sao? Làm sao mà có tiền đi du lịch, ở khách sạn hạng sang thế này?” Lý Mẫn truy hỏi “Mặt mũi lại tươi cười hồng hào thế kia, cậu đang yêu đương phải không?”

“Khi nào về tớ sẽ kể cho cậu.” Vì việc liên hôn này quá đột ngột mà cô cũng không muốn người khác biết chuyện, lại thêm thời gian đó Mẫn Mẫn lại đi công tác nước ngoài nên Ngô Đồng vẫn chưa nói chuyện với bạn thân.

“Trở về mới kể, tớ hỏi cậu, hiện giờ bên cạnh cậu có đàn ông phải không?” Lý Mẫn híp mắt hỏi.

Lúc này Tần Qua đã thu dọn gần xong, đã thông báo cho khách sạn trả phòng và đặt xe ra sân bay, anh đẩy cửa vào giục Ngô Đồng “Em thu dọn xong chưa? Chúng ta sắp phải khởi hành rồi.”

“A, gần xong rồi.” Ngô Đồng đáp.

“Giọng nói của đàn ông?” Đầu bên kia, Lý Mẫn không còn bình tĩnh, làm Tần Qua kinh ngạc nhìn sang.

“Về rồi tớ sẽ nói với cậu.” Ngô Đồng không để ý giọng nói của Mẫn Mẫn đã biến đổi, cúp điện thoại rồi lấy túi xách đi theo Tần Qua xuống lầu trả phòng.

Đế Đô, phòng làm việc của công ty thiết kế thời trang KISS.

Bị Ngô Đồng cúp điện thoại, Lý Mẫn tức giận đập bàn, đứng lên “Dám cúp điện thoại của tớ, trở về xem tớ thu thập cậu thế nào.”

“Ai mà to gan dám cúp điện thoại của người đẹp Lý của chúng ta vậy?” Giám đốc Luru Viễn của công ty KISS đứng ở cửa phòng, cười hỏi.

“Đàn anh ạ?” Lý Mẫn thấy đàn anh học cùng trường đại học với mình kiêm ông chủ công ty mình thì oán trách “Còn ai vào đây nữa ạ, Ngô Đồng chứ ai, con nhỏ đó thấy sắc quên bạn.”

“Ngô Đồng?” Luru Viễn kinh ngạc “không phải cô ấy đang xin nghỉ phép để đi du lịch sao?”

“Đúng vậy đó, vừa rồi em gọi video với cậu ấy, rõ ràng nghe giọng nói của một người đàn ông, em hỏi cậu ấy là ai, thế mà nó trực tiếp cúp điện thoại của em” Lý Mẫn suy đoán “Chắc là người yêu của cậu ấy.”

“Ngô Đồng có người yêu rồi?” Luru Viễn đột nhiên nói lớn tiếng.

“anh làm gì mà sốt sáng như vậy?” Lý Mẫn giật nảy mình, không chắc hỏi lại “không phải là anh ... yêu thầm Ngô Đồng đó chứ.”

“Em đừng nói bậy.” Luru Viễn vội vàng phủ nhận.

“Em cũng nghĩ thế, nếu anh thích Ngô Đồng sao nhiều năm như vậy không theo đuổi cậu ấy.” Lý Mẫn thờ phào nhẹ nhõm “Nhưng anh cũng rất quan tâm đến cậu ấy đó.”

“anh cũng rất quan tâm đến em mà.” Luru Viễn nói.

“anh vốn nên quan tâm em” Lý Mẫn không được tự nhiên, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nhưng đáng tiếc Luru Viễn không để ý, mà tiếp tục hỏi “Em mới nói Ngô Đồng yêu đương? không phải chứ, mấy tháng nay em trai Ngô Đồng bị bệnh mà cô ấy bận tới mất tới mũi, cũng may nhờ em họ cô ấy hiến tủy mà sức khỏe của Tiểu Nguyên đã hồi phục xuất viện. Sau đó cô ấy xin nghỉ phép đi du lịch thư giãn, anh chưa nghe nói cô ấy yêu ai.”

“anh quan tâm Ngô Đồng kĩ quá nhì!” Dáng vẻ Lý Mẫn nghiến ngấm.

“Em nói tâm xàm gì đâu.”

“Vậy phải chờ cậu ấy về rồi hỏi là biết thôi, cũng có khi là yêu đương bất ngờ khi đi du lịch.” Lý Mẫn nói “Dù sao sau khi chia tay với người đó, Ngô Đồng vẫn một mình, em ủng hộ cậu ấy tìm tình yêu mới.”

Luru Viễn nghe xong, cúi đầu suy nghĩ.

“Nè!” Lý Mẫn thấy ông chủ vẫn đứng ở cửa ngây ngốc, không nhận được nói “Đàn anh, anh tìm em có việc gì không?”

“À, nhà máy đã đem trang phục mẫu đến, em kiểm tra xem thế nào.”

“Nhanh như vậy đã xong rồi, không có làm ầu chừ, em đi xem thế nào.” nói xong, Lý Mẫn đến phòng thiết kế xem trang phục mẫu nhà máy gửi đến.

Luru Viễn nhớ lại lời Lý Mẫn đã nói, là bạn thân của Ngô Đồng, lời của Lý Mẫn chắc không sai đâu, chẳng lẽ Ngô Đồng đang thực sự yêu đương. Nghĩ đến đây, Luru Viễn lấy điện thoại di động gửi cho người nào đó phía bên kia đại dương.

(Tình hình không ổn rồi, hình như Ngô Đồng yêu đương)

Bên kia rất nhanh có tin hồi đáp

(không phải cậu đã nói cô ấy không thân cận với người đàn ông nào sao?)

(Tớ vẫn chưa thấy, nhưng mà Lý Mẫn vừa cùng Ngô Đồng nói chuyện Video nghe được giọng nói của một người đàn ông, nghi là gặp nhau khi đi du lịch)

(không phải đâu, Ngô Đồng không dễ dàng thích một người như vậy).

(Cậu cứ ở đó mà yên tâm, nếu cậu không trở lại, nếu lần này không đúng thì sớm muộn gì Ngô Đồng cũng chạy mất)

(Tớ sắp về rồi)

“Cậu cứ kiên nhẫn lắng vào.” Luru Viễn hừ một tiếng, cắt điện thoại, dù sao mình cũng đã báo tin, có về hay không tùy cậu.

Khi máy bay đáp xuống sân bay nước N, đã có xe của khách sạn chờ sẵn. Hai người ngồi trên xe về khách sạn, Ngô Đồng nhìn Tần Qua có vẻ mặt mệt

mỏi “Vừa rồi trên máy bay sao anh không tranh thủ chợp mắt một chút?”

“Trời cũng sắp tối rồi, anh sợ ngủ nhiều để đêm lại không ngủ được, đâu phải ai cũng giống người nào đó, đặt người xuống là ngủ giống heo quá đi.” Tần Qua trêu ghẹo.

“anh ... em ngủ là để dưỡng da.” Ngô Đồng xấu hổ.

“Da em đã đẹp rồi, không cần lấy đó làm có.”

Mặc dù biết Tần Qua không cố ý nhưng đột nhiên nhận được lời khen Ngô Đồng vẫn vui vẻ, không còn giận vì anh nói mình là heo.

“Đúng rồi, chút nữa đến khách sạn anh nhớ gọi cho Phi Phi.” Ngô Đồng dặn dò.

“không cần đâu, cu cậu cũng không nói chuyện, lúc nào cũng chỉ chơi ghép hình thôi.” Tần Qua nói “Vội lại, mấy ngày nữa là chúng ta về rồi.”

“Dù Phi Phi không nói chuyện, nhưng càng như vậy con càng nhạy cảm, anh không gọi cho con, nhóc sẽ nghĩ anh không cần con nữa.”

“không đâu.” Tần Qua lắc đầu “Trẻ con nhà khác anh không biết nhưng Phi Phi nhà mình rất thông minh, sẽ không suy nghĩ ấu trĩ như vậy.”

“anh cảm thấy anh nghĩ như vậy là bình thường hay suy nghĩ của em mới bình thường.”

“Đương nhiên là em rồi.” Tần Qua khẳng khái “Nhưng Phi Phi cũng bị bệnh giống anh.”

“...” Ngô Đồng tức đến nỗi không muốn nói chuyện gì với anh, quả nhiên đối với người như Tần Qua, không thể dùng cách thông thường mà thuyết phục. Nhưng đã ở chung một thời gian, Ngô Đồng rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình đã bị Tần Qua làm chết khiếp. Sau khi tới khách sạn, hai người ăn tối đơn giản, cuối cùng dưới sự thuyết phục của Ngô Đồng, Tần Qua vẫn gọi video của Phi Phi, mặc dù cả buổi Phi Phi đều cúi đầu chơi ghép hình.

Tắm xong, Ngô Đồng đi ra thấy Tần Qua đang dựa vào đầu giường đọc tạp chí giới thiệu về khách sạn, cô nói “đi ngủ sớm thôi anh, anh xem mắt anh thâm quầng hết rồi kìa.”

Tần Qua buông tạp chí, thấy Ngô Đồng mặc áo ngủ nằm bên cạnh mình, một mảng da thịt trắng như tuyết như ẩn như hiện làm anh choáng váng, không kịp chế nhạo mà xoay người đè lên.

Trong nháy mắt, người Ngô Đồng cứng đờ “anh ... anh không mệt sao?”

Tần Qua cảm nhận được Ngô Đồng cứng người lại, nội tâm thật chua xót, xem ra lần trước đã dọa vợ mình sợ quá rồi, tuy ngoài miệng cô ấy nói không sao, nhưng phản ứng của thân thể vẫn là thành thật nhất.

“Đúng là anh mệt, nhưng mà không hôn em thì anh không ngủ được” Tần Qua cúi đầu cười.

Ra là chỉ hôn một cái thôi, Ngô Đồng thả lỏng người. Thấy Ngô Đồng đã thả lỏng, Tần Qua cúi người, không như mọi ngày hôn lên môi Ngô Đồng mà thông thả chen vào trong cổ áo ngủ của cô, khẽ hôn lên gò bồng đảo no đủ của vợ mình. Thân thể Ngô Đồng vô thức cong lên, cả người tê dại như bị điện giật. Tần Qua cũng động tình, hai mắt đỏ lên, mong chờ nhìn Ngô Đồng. Ngô Đồng thấy biểu cảm quen thuộc của người đàn ông, sắc mặt lập tức trắng bệch, hình ảnh của đêm hôm đó lại hiện lên, thân thể bắt đầu không khống chế được mà run lên. Cảm giác người trong ngực mình run rẩy, ham muốn trong mắt Tần Qua lui dần, anh chống thân thể lên, định rời khỏi người Ngô Đồng đi ra ngoài.

“Tần Qua.” Ngô Đồng bỗng nhiên đưa tay kéo anh lại, giống như hạ quyết tâm “Em không sao.”

Mặc dù, đêm đó những việc đã qua vô cùng hồngбет, nhưng Ngô Đồng cũng biết đó là do Tần Qua không khống chế được cảm xúc của mình. Sau lần đó, Tần Qua mặc dù hay động tay động chân chiếm tiện nghi của mình, nhưng trừ hôn ra anh cũng không có hành động gì khác. Ngay cả khi mình mượn cớ đuổi anh ra phòng khách ngủ, anh cũng thành thành thật thật chấp hành.

Ngô Đồng biết trong thâm tâm Tần Qua cũng không muốn tổn thương mình, anh chỉ sợ mình không khống chế nổi bản thân. Nhưng hai người đã là vợ chồng thì sinh hoạt vợ chồng là không tránh khỏi. Mặc dù Ngô Đồng sợ hãi nhưng cô hiểu rõ, việc này mình cần dũng cảm hơn một chút, ai bảo ông xã mình lại có bệnh như vậy chứ.

“anh chỉ hôn em thôi.” Tần Qua định bỏ tay Ngô Đồng ra.

“anh ...” Ngô Đồng đỏ mặt lên “Em đã đồng ý rồi mà anh là đàn ông mà còn lằng nhằng cái gì.”

Người đàn ông bị Ngô Đồng kích thích, thân hình đang chống bên người cô trầm xuống làm Ngô Đồng hoảng sợ mà kêu lên. Mặt Tần Qua chôn trên ngực Ngô Đồng, hô hấp nóng bỏng phun trên ngực cô, làm cô nổi cả da gà, kích thích da thịt đỏ hồng một mảnh. Tần Qua cố gắng khắc chế dục vọng của bản thân, hai tay chống bên hông Ngô Đồng nắm lấy ga giường. không được, vẫn chưa được, Tần Qua có cảm giác mình không thể chờ đợi mà muốn xé quần áo của Ngô Đồng sau đó đoạt lấy cô, xâm phạm cô, chà đạp cô. Trong đầu, dục vọng và lý trí không ngừng luân chuyển, Tần Qua cố gắng khống chế mà ngừng đầu.

“Tần ... Tần Qua.” Ngô Đồng thấy hai mắt người đàn ông đã đỏ ngầu, không nhìn được mà run rẩy. Tần Qua nhắm mắt lại, trong lòng cố hết sức một tia lý trí cuối cùng mà rời khỏi thân mình cô, vọt vào nhà tắm. Rất nhanh bên trong đã truyền đến tiếng nước chảy.

Ngô Đồng nằm trên giường, thở dài một hơi, nhìn vào phòng tắm ánh mắt vừa đau lòng vừa có chút may mắn khi thoát nạn. Tàn Qua ở phòng tắm tắm nước lạnh thật lâu, thật lâu, lâu đến lúc anh ra khỏi phòng thì Ngô Đồng đã ngủ. Tàn Qua ở trần, đứng bên giường ngắm nhìn vợ mình đang say giấc nồng. Đây là vợ của anh nhưng anh lại không dám đến gần cô. Lúc này, khi anh gần như không khống chế nổi thì hình ảnh thân thể đầy vết thương của cô trong đêm đó đã đánh thức anh. Tàn Qua nhớ bác sĩ Lý dẫn nói, anh không thể chịu được khi người khác ở gần vì anh đã một thời gian dài một mình trong hoàn cảnh nguy hiểm nên không có cảm giác an toàn. Nếu có một người tự nguyện ở cạnh anh, một người là một nửa của cuộc đời anh, anh sẽ chấp nhận cô một cách tự nhiên. Như vậy giờ anh đã có một nửa của cuộc đời mình, anh phải làm thế nào để đến gần cô đây? Tàn Qua cô đơn xoay người, đi ra khỏi phòng khách.

Có lẽ ban ngày trên máy bay ngủ nhiều nên rạng sáng đột nhiên Ngô Đồng tỉnh giấc, phát giác nửa giường bên cạnh mình trống không, cô chậm rãi xuống giường, cẩn thận mở cửa phòng ngủ. Nhìn thấy thân hình cao lớn của người đàn ông chen chúc trên chiếc ghế sofa, Ngô Đồng bỗng nhiên cảm thấy khó chịu nhưng cũng chỉ biết giả vờ như không có gì, một lần nữa khép cửa phòng lại.

Mà Tàn Qua đã bị đánh thức cũng không ngủ lại, cho đến khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, Tàn Qua điềm nhiên như không có việc gì đánh thức Ngô Đồng dậy chạy bộ. anh hi vọng mỗi ngày một tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Mặc xong trang phục nhảy dù, ký giấy cam đoan, Tàn Qua kéo tay Ngô Đồng đã lạnh ngắt lên máy bay.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Tàn Qua trấn an.

“Em... em hơi hộp quá.” Máy bay chậm rãi khởi động, Ngô Đồng căng thẳng nắm chặt tay Tàn Qua, hai mắt bắt lực nhìn người đàn ông cao lớn.

“Đề anh giúp em thả lỏng.” Tàn Qua cười kỳ quái, ôm Ngô Đồng cho cô một nụ hôn nóng bỏng làm mọi người xung quanh la lên ồn ào.

Ngô Đồng ngại ngùng chôn mặt trong ngực Tàn Qua, thấy anh đang nhướn mày nhìn xung quanh đặc ý khoe khoang, nhéo mạnh lên cánh tay anh. Người đàn ông bị nhéo cũng không cảm thấy đau, chỉ lặng lẽ nắm lấy tay cô, gãi nhẹ vào lòng bàn tay mềm mại của cô. Ngô Đồng tức giận liếc mắt, nhưng đúng là không còn hơi hộp như lúc đầu nữa. Máy bay rất nhanh lên đến độ cao 7000m, huấn luyện viên ra hiệu có thể bắt đầu nhảy dù. Trong máy bay, những người yêu thích nhảy dù lần lượt nhảy xuống, Ngô Đồng và Tàn Qua là người cuối cùng.

Huấn luyện viên hỏi Tàn Qua lần cuối cùng “anh khẳng định không cần tôi cùng vợ anh nhảy dù?” Huấn luyện viên biết Ngô Đồng sẽ không tự mình nhảy dù.

Tàn Qua lắc đầu nghiêm túc nói “Vợ của tôi sao lại để anh nhảy cùng?”

Huấn luyện viên cười ha ha, đánh một phát lên vai anh rồi không hỏi lại.

“Lại đây với anh.” Tàn Qua đưa tay về phía Ngô Đồng đang hơi hộp, vẫy vẫy.

Ngô Đồng nuốt từng ngụm nước bọt, từ từ bước đến.

Tàn Qua để Ngô Đồng quay lưng về phía mình, sau đó lấy dây an toàn cột hai người với nhau, sau khi đã sẵn sàng, hai người tới bên cạnh cửa khoang. Từng luồng gió cực mạnh thổi làm Ngô Đồng không thể đứng vững, Ngô Đồng nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng không gian rộng lớn làm cô muốn nhụt chí, quả nhiên cô vẫn đánh cao sức chịu đựng của bản thân mình.

“Đừng sợ, cho dù bị ngã xuống đẹp lẹp như nhân bánh, anh cũng sẽ làm đệm đỡ cho em.”

“anh...” Ngô Đồng đang bị dọa sợ muốn chết mà anh còn nói xui xẻo.

“anh đùa em thôi.” Tàn Qua cười sờ lên đầu Ngô Đồng “Chồng của em dù sao cũng là lính đặc chủng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, nhảy dù chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.”

Ngô Đồng nhìn Tàn Qua, trong mắt vẫn còn sợ hãi.

“Nếu không, chúng ta không nhảy nữa.” Tàn Qua thấy Ngô Đồng thực sự sợ hãi, nhớ lần trước cô sợ rần, anh không đành lòng.

Ngô Đồng quay đầu nhìn xuống dưới chân, hít sâu một hơi “Nhảy đi thôi.”

“Em sẵn sàng rồi?” Tàn Qua ngạc nhiên.

“Muốn chết thì cùng chết.” Ngô Đồng lấy hết dũng khí, nói.

“anh thích câu này của em.” Tần Qua xoay người, đưa lưng về phía khoang cửa ngồi xuống, rồi ôm Ngô Đồng lao ra khỏi cabin, thời khắc thân thể mất đi điểm tựa thì tiếng hét của Ngô Đồng bắt đầu vang lên.

Tần Qua lại vô cùng thích thú thường thức cảm giác rơi tự do như vậy, cùng với cảm giác xuyên qua bầu khí quyển và tầm nhìn từ trên cao, tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, chỉ là tiếng hét bên tai quá to làm hư bầu không khí. Tần Qua lấy tay xoay cầm Ngô Đồng lại, đặt lên cái miệng đang ồm ồm một nụ hôn. Cảm giác hôn môi giữa không gian bao la quả thật quá kích thích, Ngô Đồng cũng mạnh mẽ hôn trả lại anh làm anh hết sức vui vẻ nheo mắt lại, nhưng Tần Qua cũng không dám nán ná quá lâu vì việc rơi nhanh như vậy vốn dĩ dễ thiếu đường khí. anh thả môi Ngô Đồng ra, ghé vào tai cô hét to “Em xem phía dưới kia!”

Ánh mắt Ngô Đồng lập tức bị phong cảnh tuyệt đẹp cuốn hút, từ trên không trung rơi xuống nhìn ngắm cảnh vật so với ngắm nhìn qua cửa kính của máy bay quả là một trời một vực “Mặt đất thật đẹp quá!”

“Bầu trời cũng rất tuyệt!” nói xong Tần Qua ôm Ngô Đồng khẽ động, vị trí của hai người thay đổi biến thành Ngô Đồng ở trên, Tần Qua ở dưới. Ngô Đồng chưa bao giờ có được cảm giác ở giữa không trung nhìn lên bầu trời, chỉ cảm thấy như mình đang trôi lơ lửng trên chín tầng mây, rồi chậm rãi rơi xuống, xuyên qua từng tầng từng tầng mây, một cảm giác thật choáng ngợp. Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, mặt đất càng gần, Tần Qua đưa tay mở dù nhảy, một lực kéo ngược lên mạnh mẽ làm tốc độ rơi giảm dần. Ngô Đồng cảm giác như mình có thêm một đôi cánh để bay lượn trên không trung, vui sướng ngẩng đầu lên nhìn, thấy ngay cả chiếc dù này cũng thật đẹp.

“Em thích cảm giác này không?” Tần Qua nhìn về mặt rạng rỡ của vợ mình, cổ tình hỏi.

“Vô cùng thích luôn.” Ngô Đồng cũng thành thật trả lời.

“Vậy.. lần sau có cơ hội chúng ta lại nhảy dù nữa nhé.”

“Vâng.” Ngô Đồng vui vẻ, Tần Qua cũng cười sung sướng, cảm giác giữa trời xanh bay lượn này cuối cùng cũng có người sẵn lòng chia sẻ với mình.

“Bên kia đẹp quá!” Ngô Đồng chỉ về phía rừng cây gần đó.

“Chúng ta qua đó ngắm cảnh đi.” nói xong Tần Qua muốn điều chỉnh vị trí tiếp đất.

“Có thể bị vướng không?” Ngô Đồng nhớ muốn hạ cánh phải hạ xuống vùng đất trống.

“không sao đâu.” Tần Qua cười, sau đó thực hiện thao tác điều chỉnh vị trí tiếp đất phía rừng cây.

Người ta nói là người thì nên thành thật, khiêm tốn nếu không có ngày mắc quai, đến khi hai người bị treo lơ lửng trên một thân cây cao gần mười mét, Ngô Đồng khóc không ra nước mắt.

“không phải anh nói là không sao mà?”

Tần Qua nhìn xuống dưới, vẫn thản nhiên “Đúng là không sao mà.”

“anh có đem máy phát tín hiệu cấp cứu không hay là chúng ta phải chờ đến khi họ phát hiện ra chúng ta.” Về mặt Ngô Đồng đau khổ.

“không cần phiền phức như vậy đâu.” Tần Qua ôm chặt Ngô Đồng, một tay lấy từ trên đùi một con dao gấp nhỏ, dưới ánh mắt hoảng sợ của Ngô Đồng cắt đứt sợi dây thừng đang vướng vào thân cây.

Hai người từ từ từ trên cao hạ xuống, nửa chừng Tần Qua dùng sức lật người qua đổi vị trí với Ngô Đồng, trong tiếng hét chói tai của cô, ôm Ngô Đồng ngã xuống đồng cỏ. Khi Ngô Đồng lấy lại được tinh thần thì hai người đã ở trên mặt đất, dưới cô là lồng ngực rắn chắc của người đàn ông. Khi cả hai ngã xuống Ngô Đồng đã nghe một tiếng hự lớn, vội vàng bò dậy, hốt hoảng kiểm tra thân thể của Tần Qua “anh có sao không, có bị thương ở chỗ nào hay không?”

Tần Qua cười, bắt lấy tay Ngô Đồng đang sờ loạn trên người mình, không đứng đắn nói “Em còn chiếm tiện nghi của anh là anh không khách khí đâu đó.”

“Giờ này mà anh còn nói đùa được hả.” Ngô Đồng bị chọc tức chết rồi.

“anh không nói đùa.” Tần Qua bắt lấy tay Ngô Đồng nói “Em mà sờ nữa là anh không khách khí đâu.”

“anh ...” Ngô Đồng vừa tức vừa ngượng rút tay về “anh thật là, em đã nói hay là cứ treo như thế rồi chờ người đến, vậy mà anh lại nói không có việc gì.”

“Bây giờ không phải là không có việc gì sao?” Tần Qua cười.

“Thế này mà tính là không có việc gì hả?” Ngô Đồng chỉ vào chiếc dù nhảy.

“Chỉ cần em không sao nghĩa là không có việc gì.” Tần Qua chăm chú nhìn Ngô Đồng, không biết có phải vừa cùng nhau trải qua giờ phút “sinh tử” hay không mà nghe thấy lời nói của anh, trong lòng Ngô Đồng tràn ngập cảm động “Vậy còn anh, vừa mới từ trên cao như vậy rơi xuống.”

“Vợ ngọc, người đàn ông của em đã được huấn luyện qua, độ cao ấy nhằm nhò gì.”

Ngô Đồng liên tục hỏi Tần Qua không bị làm sao, lúc ấy mới thả lỏng người cùng nằm trên đồng cỏ, hai người nhìn lên bầu trời, Ngô Đồng đột nhiên hỏi “Đồng đội của anh có năm người hả?”

“Ừ”

“một người đề nghị xem rấn, một người đề nghị lặn biển, một người đề nghị nhảy dù, còn hai cái nữa là gì?”

Tần Qua nhìn bầu trời, nhớ lại buổi chiều hôm ấy sau khi nhảy dù về, các anh tụ tập tán gẫu “Bọn anh đều thích khoảng khắc từ trên không trung nhảy xuống này, dường như mọi vật trong trời đất đều là của mình.”

“Người thứ nhất Mục Định nói sau này có người yêu nhất định phải dẫn cô ấy cùng nhảy để cùng cảm thụ loại cảm giác đó.” Tần Qua cười “Đại Vệ thì nói đại dương vô cùng đẹp, phụ nữ có khả năng càng thích biển hơn, ngắm san hô và cá đều rất hấp dẫn. Cuối cùng là Hói Đầu, sở thích của cậu ấy tương đối hiếm thấy.”

Ngô Đồng cũng thấy đem bạn gái đi xem rấn đúng là hiếm có.

“Còn cái khác thì sao?” Ngô Đồng chưa nghe thấy nguyện vọng của Tần Qua.

“Còn Lâm Tử, trong năm người bọn anh cậu ấy nhỏ nhất nhưng lại kết hôn sớm nhất. Cậu ấy là cha ruột của Phi Phi. Cậu ấy nói kết hôn thì cần gì phải màu mè, hai người cùng sống hạnh phúc là nhất rồi. Cậu ấy dự định sau khi xuất ngũ sẽ cùng vợ và Phi Phi sống ở quê làm vườn.”

Ngô Đồng đau lòng “Vậy còn anh?”

“anh ...” Tần Qua sững sốt, quay sang nhìn Ngô Đồng, cười không có ý tốt “anh hi vọng vợ anh sẽ chủ động hơn một chút.”

Ngô Đồng chớp mắt một cái, thân thể so với suy nghĩ của đại não hành động nhanh hơn, đến khi cô định thần lại đã thấy mình chỉ động hôn lên môi Tần Qua. Tần Qua hưởng thụ việc vợ mình hiếm khi mới chủ động một lần, cười mờ miêng, chờ vợ mình tiến quân thần tốc. Hai người vẫn đang nhìn nhau, thấy anh cười vui vẻ, Ngô Đồng không để ý, nhắm mắt lại, chủ động làm sâu hơn nụ hôn này.

Tần Qua thỏa mãn ôm vợ nhưng rồi một cái hôn không đủ để thoãn mãn anh, bèn lật người qua đem Ngô Đồng đặt dưới thân, đôi môi từ bờ môi của Ngô Đồng chạy một đường xuống dưới, bàn tay cũng không quy củ ở thân mình Ngô Đồng đốt lửa khắp nơi làm cô khó chịu né tránh, cuối cùng ý loạn tình mê mà trầm luân.

“thật ngay bây giờ muốn em” Tần Qua khó chịu thở hổn hển, nhưng cuối cùng vẫn buông Ngô Đồng ra.

Ngô Đồng bị Tần Qua giằng vò đầu óc vẫn chưa thanh tỉnh, không rõ vì sao anh lại buông nửa chừng, đến khi bên tai loáng thoáng nghe tiếng kêu, Ngô Đồng mới đồ mặt ngồi dậy, luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo. Cuối cùng trong ánh mắt ái mộ của nhân viên cứu hộ, hai người quay trở về địa điểm tập kết, suốt đường đi Ngô Đồng vô cùng xấu hổ, cô đồ mặt không dám ngẩng đầu nhìn ai.

“Bà xã của anh dễ thẹn thùng quá.” Nhân viên trêu ghẹo Tần Qua.

“Tôi thích cô ấy cũng vì cái tính dễ thẹn thùng đó.” Tần Qua cười.

Trải qua một ngày vừa hồi hộp vừa kích thích, hai người mệt mỏi trở về khách sạn, Ngô Đồng chờ Tần Qua tắm xong, xả đầy nước vào bồn tắm to trong phòng tắm hoành tráng của khách sạn, dự định thông thả ngâm bồn tắm thư giãn.

Trong khi chờ nước chảy đầy bồn, cô bước ra ngoài phòng khách uống nước. Lúc này Tần Qua đang đứng trước quầy bar uống rượu, phần lưng trần của anh trừ mấy vết sẹo cũ xuất hiện thêm mấy vết sưng đỏ. Ngô Đồng không cần nghĩ cũng biết những vết thương này từ đâu có, cô hơi đau lòng bước đến, ngón tay không tự chủ vuốt nhẹ lên. Tần Qua không nhận được mà thân thể hơi run rẩy.

“Em làm anh bị đau hả?” Ngô Đồng lập tức giảm nhẹ lực.

“Đau, nhưng không phải trên lưng.” Tần Qua xoay lưng, dưới ánh mắt nghi ngờ của cô, không đứng đắn nói thêm “Phía dưới mới đau.”

Ngô Đồng lúc này mới nhận ra, mặt đỏ như trái cà chua.

Người đàn ông cười ha ha, cảm thấy mỗi lần trêu chọc cô vợ dễ thẹn thùng của mình đều khiến anh đặc biệt vui sướng, còn hơn là chạy bộ mười cây số.

Ngô Đồng mím môi, nghĩ đến lúc từ trên không nhảy dù xuống, người đàn ông này luôn sẵn sàng, nuông chiều mình, khi gần rơi xuống đất còn theo bản năng bảo vệ mình. anh còn nói “anh hi vọng vợ anh chủ động hơn.”

Toàn bộ hành trình du lịch này là anh làm theo nguyện vọng của các đồng đội đã khuất của anh. Như vậy, nếu đây là nguyện vọng của anh, Ngô Đồng ngẩng đầu, cầm lấy ly rượu trong tay anh, một hơi uống hết. Tần Qua kinh ngạc nhìn vợ mình đã bị rượu đế làm cho ho sặc sụa, mặt mũi đỏ bừng, cau

mày nói “Rượu này nồng độ cao lắm, em không uống được đâu.”

Ngô Đồng chậm rãi đặt ly rượu xuống quầy bar, không để ý Tần Qua đang kinh ngạc, kéo anh đi vào phòng tắm. Tần Qua nhìn bồn tắm lớn trái đầy cánh hoa hồng, không hiểu hỏi “Em ...”

Ngô Đồng dùng hai tay đẩy làm Tần Qua không chú ý mà ngã vào bồn tắm, lúc anh lấy lại tinh thần thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho cơ bắp toàn thân bất đầu co lại. Ngô Đồng cắn răng, ngay trước mặt Tần Qua dưới ánh đèn sáng ngời của căn phòng tắm, cởi bỏ bộ váy trên người, trần truồng bước vào bồn tắm.

“Em ...” Lập tức hai mắt Tần Qua đỏ hồng lên, cố gắng không chế không để mình nhào lên.

“anh không phải thích em chủ động hơn sao?” Ngô Đồng tới gần anh, nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt Tần Qua lướt qua đôi bàn chân trần trụi, đi lên đến cặp đùi thon dài, cái bụng bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn mượt mà, đôi môi đỏ thắm trên gương mặt như hoa của cô, anh vươn tay phải kéo Ngô Đồng ngã vào trong nước.

Tần Qua nghiêng người về phía trước, đặt Ngô Đồng bên cạnh bồn tắm, giọng nói tràn đầy nguy hiểm “Nếu em hối hận thì nói ngay bây giờ.”

đã đến bước này rồi còn có thể lùi lại sao, Ngô Đồng cắn răng, hai tay chủ động khoác lên vai Tần Qua.

Lý trí Tần Qua cuối cùng cũng sụp đổ, sức lực anh ôm vòng eo của Ngô Đồng lớn kinh người làm Ngô Đồng không nhận được phải kêu lên một tiếng, đang cố kiềm chế cơn đau, nhưng rồi cô nhớ lại nỗi ám ảnh của đêm đó, thế là cô thay đổi ý định, nhỏ giọng cầu khẩn vào tai anh “Chồng à, anh nhẹ chút, em đau.”

Qua nhiên Tần Qua cứng người lại nhưng lực cánh tay đã nhẹ hơn rất nhiều.

Người đàn ông cúi đầu xuống, mạnh mẽ hôn lên khắp thân thể cô, dường như anh đặc biệt yêu thích bộ ngực mềm mại của cô, nhưng lúc này đã bị nước che đi. Làm sao bây giờ? anh dùng tay ôm eo cô nâng người Ngô Đồng lên sau đó thỏa mãn mà chôn đầu thưởng thức món ngon mình yêu thích.

Ngô Đồng ôm chặt đầu anh, hai mắt mê mang tràn đầy ham muốn, cho đến khi bàn tay người đàn ông đi vào mảnh đất mẫn cảm, cô hít sâu một hơi lấy lại tinh thần rồi an tĩnh lại rất nhanh. Người đàn ông đã không thể nhẫn nhịn được nữa, đặt Ngô Đồng lên cạnh bồn tắm, ngang ngược vọt vào. Lần tiến vào này vẫn còn hơi đau nhưng so với lần trước đã tốt hơn rất nhiều. Ngô Đồng nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, thừa nhận sự chiếm hữu của người đàn ông, theo bản năng mà phối hợp với anh, cùng nhau chìm đắm trong cảm xúc thăng hoa trong tình dục.

Trời chuyển dần về sáng, khi Ngô Đồng tỉnh lại một lần nữa đã nằm trên giường lớn mềm mại, bên cạnh là người đàn ông đang ngắm nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng.

“Chào buổi sáng.” Ngô Đồng nở nụ cười với người đàn ông.

“Em không sợ anh ... không khống chế nổi mình sao?” Tần Qua không thể không hỏi vấn đề mình canh cánh cả đêm.

“Em tin tưởng anh.” Ngô Đồng cười “Mà anh cũng rất nghe em nha.”

Tần Qua sùng sốt một chút, sau đó cười tà “Vợ à, em hãy tiếp tục phát huy nha.”

Tác giả có lời muốn nói: như thế này có tính là hết bệnh không ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Khi hai người về nước cũng không báo cho ai đi đón, Tần Qua vừa đẩy hành lý vừa nắm tay vợ mình bước đi trong hân hoan, dường như đi du lịch trăng mật một chuyến về cả người anh đã được tưới thêm luồng sinh khí mới. đi được mấy bước liền quay đầu qua Ngô Đồng cười một cái, Ngô Đồng nhìn không được muốn che mặt, thật là không muốn đi chung với đồ ngốc này.

Rốt cục cũng ngồi lên xe Jeep, Ngô Đồng nghiêng răng nhìn Tần Qua “Chúng ta về nhà cất hành lý hay qua đón Phi Phi trước.”

“Chúng ta đón Phi Phi trước đi, thằng nhóc đó chắc mong chờ lắm rồi.”

“không phải anh nói Phi Phi chỉ biết cúi đầu chơi ghép hình thôi sao?” Ngô Đồng vẫn nhớ lần trước mình giục anh gọi điện cho Phi Phi, người đàn ông này còn có bộ dạng không tình nguyện.

“Trước khi anh đi đã hứa với Phi Phi, đi về liền đến đón nhóc.” Tần Qua đáp “Có gọi điện hay không không quan trọng nhưng đã hứa với con thì phải giữ lời.”

Ngô Đồng ngoài ý muốn nhìn Tần Qua, không ngờ người đàn ông này có một mặt nghiêm chỉnh như vậy.

“Có phải trong nháy mắt em cảm thấy người đàn ông của mình thật đẹp trai?” Tần Qua còn không biết xấu hổ khoe khoang.

“anh lo lái xe đi.” Ngô Đồng tức giận.

Tần Qua cười quay đầu, nhìn đường phố đông đúc cũng không thấy tâm trạng bức bối nữa, có lẽ đúng như lời bác sĩ Lý đã nói, mọi việc sẽ dần dần tốt đẹp.

Xe đến Hoàn Sơn Phi Thúy đã là năm giờ chiều, mọi người trong nhà họ Tần đều ngồi ở phòng khách chờ, mẹ Tần lo lắng bất an, chốc chốc lại nhìn ra cửa.

“Bà cũng đừng đi tới đi lui nữa, khi nào tụi nó về, bảo vệ cửa sẽ thông báo mà.” Ba Tần nhìn không được mà nhắc nhở.

“Ông một chút cũng không lo lắng ha, cũng không biết Tần Qua về sẽ thành thế nào.” Mẹ Tần lo lắng “Còn Ngô Đồng nữa, không biết ở cùng Tần Qua có được không.”

Ba Tần nghe xong cũng lo lắng mà vuốt vuốt chân mày.

“Chắc là không có việc gì đâu mẹ, lần trước anh gọi điện về còn rất tốt mà.” Tần Hoài sáng suốt hơn, nói.

“Đó là gọi cho Phi Phi, trước mặt trẻ con thể hiện như vậy không nói được điều gì.” Mẹ Tần vẫn lòng dạ rối bời.

“Thưa ông, thưa bà, Đại thiếu gia đã về rồi.” một người làm chạy vào báo tin, cùng lúc đó là âm thanh tiếng cổng sắt mở cửa và tiếng động cơ xe ô tô vọng vào.

Mẹ Tần hồi hộp đứng lên, chẳng mấy chốc Tần Qua tay xách mấy giỏ quà bước vào, một hình ảnh không hài hòa khiến mẹ Tần bỗng thấy hoảng hốt.

“Con xách cái gì vậy?” Mẹ Tần hỏi.

“Đây đều là Ngô Đồng mua đó mẹ, cô ấy nói phải mua quà về cho mọi người, mà nhà mình có thiếu cái gì đâu.” Tần Qua tùy ý để mấy giỏ quà trên ghế sofa, ôm lấy Phi Phi “Phi Phi, nhóc con có nhớ ba không?”

Ngô Đồng thấy ánh mắt người nhà họ Tần đều kinh ngạc thì cười cười xấu hổ, cô bước đến ghế sofa, cầm mấy hộp quà đưa cho mọi người rồi nói “Con cũng biết nhà mình không thiếu thứ gì nên cũng chỉ mua một chút quà kỷ niệm, con mong mọi người sẽ thích.”

“Ừ” Ba Tần gật đầu.

“Cám ơn chị dâu.” Đây là Tần Hoài.

“Ừ, thích chứ, mẹ rất thích.” Mẹ Tần nhìn ngắm Ngô Đồng từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, thấy đáng về con dâu rất tươi vui, không giống như bị chà đạp qua vì thế yên lòng một nửa. Ngô Đồng bị mẹ Tần nhìn thì cả người không tự nhiên, vì thế đến bên Tần Qua nói chuyện với Phi Phi “Phi Phi, mẹ cũng có quà cho con nè. Về nhà mẹ lấy cho con nha.”

Phi Phi đang ngả đầu trên vai Tần Qua, im lặng nhìn Ngô Đồng, ánh mắt lóe lên, xem ra nhóc cũng rất mong chờ có quà.

“Vậy mình về nhà thôi.” Tần Qua ôm Phi Phi đứng lên định ra ngoài.

“Con đi đâu vậy?” Mẹ Tần la lên.

“Con về nhà” Đáng về Tần Qua đương nhiên.

“Nhà ...” Ngực mẹ Tần như bị chặn lại, mới kết hôn bao lâu mà cái nhà này đã không còn là nhà nó nữa, đúng là có vợ quên mẹ.

“anh, giờ đã đến giờ cơm rồi, anh cùng chị dâu ăn tối rồi hẵng về.” Tần Hoài thấy sắc mặt mẹ không tốt, liền khuyên “Hôm nay mẹ đặc biệt bảo nhà bếp chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon.”

“không cần ...” Tần Qua đang mở miệng thì cảm giác có người kéo áo mình, anh quay đầu nhìn thì phát hiện hóa ra là vợ nhà mình.

“Chúng ta ăn cơm xong rồi về.” Ngô Đồng nhỏ giọng nói.

Tần Qua nhú nhú mày, thực ra anh không muốn ở lại ăn cơm lắm, vì ánh mắt của mẹ anh cứ luôn dò xét và cẩn thận quá mức. Trước kia chỉ có mình mình thì không nói làm gì, bây giờ cũng dùng ánh mắt ấy nhìn Ngô Đồng. Nhưng Ngô Đồng đã muốn ở lại nên anh cũng phải đồng ý.

Mọi người nhà họ Tần đều thấy động tác nhỏ của Ngô Đồng, dùng ánh mắt “đều hiểu rõ” nhìn nhau. Ăn cơm tối xong, hai người không ở lâu thêm, mang

theo Phi Phi, lần thứ nhất chính thức cùng nhau về nhà.

Ngô Đồng ôm Phi Phi ngồi ở băng ghế sau, suy nghĩ một chút rồi hỏi “anh không thích ở lại Hoàn Sơn Phi Thủy hả?”

“Em phát hiện rồi hả?”

Rất rõ ràng mà, em cũng không phải đồ ngốc mà không nhìn ra.

“Đúng là anh không muốn ở lại đó, cũng thật kỳ quái, họ hẳn là những người quan tâm đến anh nhất trên thế giới này, nhưng cũng chính họ luôn coi anh như một người bệnh.” Tần Qua tự giễu “Họ luôn nói chuyện thận trọng với anh, mỗi hành động đều e dè vì sợ làm anh bị kích thích. Hôm nay em cũng thấy đấy, mẹ anh cứ luôn quan sát em.”

Ngô Đồng nhớ lại, đúng là ánh mắt của mẹ Tần muốn từ trên người cô chứng thực một điều gì đó.

“anh có tính nóng nảy, khi phát bệnh thì có khuynh hướng bạo lực.” Tần Qua nói “Ở nhà mẹ anh cũng gặp mấy lần thế nên bà sợ anh không khống chế được mà làm em bị thương.”

Ngô Đồng nghe anh nói thì im lặng, vì người nhà họ Tần biết Tần Qua có khuynh hướng bạo lực nên mới tìm người để liên hôn thương mại sao? Vậy thì mình ...

Ngô Đồng không muốn suy nghĩ sâu thêm nữa, cô sợ mình suy nghĩ nhiều sẽ làm mình không còn cách nào đối mặt với người nhà họ Tần nữa.

Xe đi qua ngõ nhỏ, dừng lại trước nhà, Tần Qua mở cửa xe, đến bên ghế sau ôm Phi Phi đã ngủ say đi vào sân nhà, Ngô Đồng chạy vào trước đến phòng của Phi Phi mở cửa, mở đèn, rồi trải chăn màn cẩn thận, khi Tần Qua đem Phi Phi đặt xuống, cô lại chu đáo đắp chăn cho cậu nhóc. Tần Qua nhìn động tác dịu dàng của Ngô Đồng, trong lòng có chút phiền não. Vừa này đang nói chuyện nửa chừng thì Ngô Đồng bỗng nhiên không nói nữa, Tần Qua không biết Ngô Đồng suy nghĩ gì, nhưng anh không thích cảm giác này.

Đợi khi hai người ra khỏi phòng Phi Phi, anh nắm tay Ngô Đồng kéo đến trước mặt anh.

“anh làm gì vậy?” Người đàn ông này lại nổi điên cái gì vậy.

“Em sợ ư?”

“Sợ cái gì?” Ngô Đồng không hiểu.

“anh sẽ không đánh ... anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em.” Tần Qua chăm chú nhìn Ngô Đồng, thiết tha “Nếu ngay cả điều này mà anh không khống chế được, anh đã không kết hôn.”

Thời gian qua, Ngô Đồng đã dần dần hiểu rõ tính nết của người đàn ông này, khi anh cao hứng, vui vẻ thì mình làm gì cũng được, có thể phát cáu, cũng có thể không để ý đến anh. Nhưng khi người đàn ông này có dáng vẻ như bây giờ thì mình nhất định phải vượt xuôi anh ấy, nói một cách đơn giản trực tiếp chính là phải dỗ dành.

“Em biết, em tin tưởng anh.” Ngô Đồng ngần ngại một chút rồi kiễng chân khế hôn lên khóe miệng anh. Cảm giác hơi thở của anh đã hòa hoãn lại, mới giây giây bàn tay đang bị nắm ra “Cả một ngày ngồi máy bay, em hơi mệt một chút, chúng ta đi nghỉ sớm nha.”

“Cùng nhau nghỉ” Trong nháy mắt Tần Qua vui vẻ trở lại, trong tiếng hô kinh ngạc của Ngô Đồng, bế cô khiêng lên giường.

Sáng sớm hôm sau.

Tần Qua cời trần ở trong sân hít đất, ngồi trên lưng anh là Phi Phi đang chơi rubic, ai làm việc này nhưng lại vô cùng hài hòa.

“Đến giờ ăn sáng rồi.” Ngô Đồng nấu một nồi cháo đơn giản, mua ở ngoài ít bánh bao kèm theo dưa muối chua, thế là xong một bữa sáng.

Khi Ngô Đồng vừa dứt lời, Phi Phi lanh lợi ngã xuống đất, Tần Qua cả người ướt đẫm mồ hôi đứng lên, dặt tay Phi Phi vào nhà.

Ngô Đồng thấy anh toàn thân mồ hôi nhễ nhại liền đi đến phòng tắm lấy một chiếc khăn lông, nhúng ướt rồi lau mặt cho anh “anh phải chú ý lau mồ hôi chứ, để thế này dễ bị cảm lạnh.”

Tần Qua nhếch miệng cười “Trách không được mọi người đều muốn có vợ, có vợ thật tốt.”

“anh tự lau đi.” Mới sáng sớm mà người đàn ông này đã nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, thật là không chịu nổi mà.

“Đừng mà, vợ lau cho anh đi, thuận em có thể sờ cơ ngực nha.” Tần Qua cười ái muội.

“anh...” Ngô Đồng nhìn qua Phi Phi đang ăn cháo, sắc giọng “Đừng nói lung tung, coi chừng dạy hư Phi Phi.”

“Con nít con nôi thì biết cái rắm gì.” Tần Qua khinh thường.

Phi Phi yên lặng ngẩng đầu nhìn hai người lớn đang dính với nhau như muốn chứng minh mình có thể nghe hiểu được, không nói một lời lại cúi đầu.

Ngô Đồng cuống lên, đẩy Tần Qua ra, ngồi xuống bàn ăn sáng, không muốn để ý đến người đàn ông mới sáng sớm đã động tình kia.

Tần Qua cười hóm hờ, lấy khăn lau lưng tung trên người rồi dứt khoát ngồi xuống đối diện với Ngô Đồng, lấy bánh bao ăn thoải mái còn không ngừng nịnh nọt “Bữa sáng vợ làm thật là ngon.”

“Bánh bao đó là em mua.” Ngô Đồng nói.

“Khó trách ăn ngon như vậy, ra là vợ anh mua.” nói xong anh lại cầm một cái nhét vào trong miệng.

Ngô Đồng im lặng liếc mắt.

Ăn sáng xong, Ngô Đồng thay đồ, từ chối Tần Qua đưa đi làm. Tần Qua ngồi ở ghế sofa nhìn Phi Phi đang chơi rubic hỏi “Vì sao mẹ con nhất định phải đi làm?”

Phi Phi đương nhiên là không để ý đến người ba ngốc này.

“Chúng ta về phòng ngủ đi.” nói xong Tần Qua ôm Phi Phi về phòng ngủ, khóa cửa phòng rồi dặn “Nếu muốn đi đâu thì gọi ba dậy nha.”

Đúng vậy, Tần Qua dự định khi Ngô Đồng, anh sẽ ngủ bù. Tính toán thời gian ở nước N, Tần Qua đã ba ngày không ngủ ngon. Khác với mọi người, Phi Phi là người duy nhất mà Tần Qua có thể thả lỏng khi ở bên cũng là người duy nhất mà anh có thể ngủ được khi có Phi Phi bên cạnh.

Buổi sáng ngủ bù đã, buổi chiều hẹn bác sĩ Lý Vân Cảnh rồi đi đón vợ tan làm.

Gần như vừa bước vào văn phòng, Ngô Đồng đã bị Lý Mẫn chặn lại, Lý Mẫn hai tay chống nạnh hỏi Ngô Đồng “Cậu thành thật khai báo cho tớ.”

“Khai báo cái gì?” Ngô Đồng không hiểu mới sáng sớm mà nha đầu này đã bày trò gì đây.

“Còn khai báo cái gì...” Lý Mẫn tức giận, cả người đều áp lại gần Ngô Đồng, Ngô Đồng thực sự sợ cô nàng đi giày cao gót 15cm mà đứng không vững sẽ đổ rạp lên người mình, nhanh vươn tay đỡ lấy bả vai cô nàng. Vừa đưa tay ra, cả người Lý Mẫn liền bùng nổ, chỉ vào chiếc nhẫn bên tay phải Ngô Đồng, hét to.

“Cậu kết hôn rồi???”

Ngô Đồng phản xạ che lỗ tai lại, Lý Mẫn làm sao dễ dàng buông tha như vậy, kéo tay phải Ngô Đồng, chỉ vào chiếc nhẫn hỏi “Chuyện gì đây?”

“Tớ kết hôn rồi.” Ngô Đồng nghĩ nghĩ rồi thành thật khai báo.

“Cậu thật sự kết hôn rồi???”

Ngô Đồng thực sự không chịu nổi giọng nói của Lý Mẫn, khoát khoát tay “Cậu bình tĩnh đã, nghe tớ giải thích.”

Tác giả có lời muốn nói:

Mẹ Tần: Con trai không đánh vợ, thật tốt.

Tần Qua: Tôi không đánh vợ, nhưng đánh tình địch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngô Đồng pha hai tách cà phê, đưa một tách cho Lý Mẫn “Chỗ tớ chỉ có loại hòa tan.”

“Tớ làm gì có tâm tình uống cà phê, cậu nói nhanh lên.” Lý Mẫn để cà phê qua một bên.

Ngô Đồng cười ngồi xuống ghế sofa, cầm tách cà phê nói “thật không có gì, nói đơn giản chính là, tớ đi xem mắt sau đó đi du lịch trăng mật.”

“Xem mắt? Cậu đi xem mắt? Khi nào? Vì sao cậu lại đi xem mắt?” Lý Mẫn liên tục chất vấn.

“Xem như là một cơ duyên đi.” Ngô Đồng sắp xếp ngôn từ, bình thản nói “Cậu cũng biết bệnh lúc trước của Tiểu Nguyên rồi đó, tớ liên tục đi tìm chú Hai tở. Chắc là bị tở ép quá, họ bắt đầu lần tránh tở.”

“Chú Hai cậu cũng thật là, dù gì cũng là ruột thịt, sao có thể thấy chết mà không cứu?” Lý Mẫn nhớ đến dáng vẻ thất lạc của Ngô Đồng thời gian đó liền đau lòng.

“Cậu có muốn nghe nữa không?” Ngô Đồng cũng không muốn nhắc lại đoạn thời gian đó.

“Cậu nói tiếp đi.” Lý Mẫn bộ dạng chăm chú lắng nghe.

“Tớ tìm hiểu được nhà chú Hai sẽ đi khách sạn Đế Vương ăn tối liền chạy đến đó chờ sẵn, sau đó ...” Ngô Đồng chậm rãi kể lại sự việc đã phát sinh.

“Cho nên thật ra là cậu đoạt đối tượng hẹn hò của chị họ cậu?” Lý Mẫn nghe xong tròn mắt há mồm.

“Cậu nói cái gì vậy?” Ngô Đồng liếc mắt “Chính xác là bọn họ không vừa mắt nhau, sau đó ...”

“anh ta vừa mất cậu.” Về mặt Lý Mẫn gặp được chuyện “bát quái cầu huyết” “không thể tưởng tượng được, chuyện cầu huyết như vậy lại xảy ra bên cạnh tở.”

Ngô Đồng không ngắt lời bạn thân, để mặc cô nàng tự bỏ não.

“Chú Hai của cậu ở Đế Đô cũng không tính là tỷ phú nhưng tài sản trong nhà cũng phải mấy trăm triệu đi, vậy đối tượng xem mắt với con gái ông ta cũng phải có gia thế tương đối chứ.” Lý Mẫn thả tách cà phê xuống, nhìn Ngô Đồng chân chó nịnh nọt “Bạn yêu, ông xã cậu là công tử nhà nào?”

“Đại thiếu gia nhà họ Tần.” Ngô Đồng cũng không định giấu diếm.

“Đại thiếu gia nhà họ Tần, nhà họ Tần ...” Trong đầu Lý Mẫn lần lượt điểm qua tất cả những nhà có máu mặt ở Đế Đô, người đầu tiên nhảy vào đầu là Tần Qua, sau đó bản thân lại bác bỏ, sau đó lại cẩn thận sàng lọc lại nhưng vẫn không tìm ra được người phù hợp, chỉ có thể hỏi tiếp “anh ta tên là gì, nhà anh ta là gì?”

“anh ấy là Tần Qua, nhà anh ấy ...”

“Tần Qua!!!” Lý Mẫn đứng lên, không thể tin tưởng mắt nhìn Ngô Đồng “Nhà giàu số một ở Đế Đô, Tần Đại thiếu gia tham gia quân đội vừa xuất ngũ về?”

“Cậu cũng biết anh ấy?” Ngô Đồng nghi hoặc.

“Tớ làm sao có thể biết anh ta.”

“Nhưng hình như cậu biết rất rõ anh ấy.”

“Biết rõ? Tớ chỉ nghe nói thôi, Tần Đại thiếu gia này, ở trong vòng xã giao của nhà giàu Đế Đô, thật đúng là người mà khi người ta nhắc đến là biến sắc.” Lý Mẫn cảm thán.

“Ồ, chẳng lẽ anh ấy có truyền thuyết gì?” Ngô Đồng thấy bạn thân cường điệu hóa, không nhịn được cười.

“Cậu còn cười, để tớ kể cho cậu nghe.” Lý Mẫn sắp xếp những tin tức mà mình nghe được từ các cuộc ‘buôn dưa lê’, nói “Tần Đại thiếu gia này cũng là một người kỳ lạ, công tử nhà người khác thì một là chơi bời trác táng hoặc là chịu khó du học rồi trở về tiếp quản công ty gia đình. anh ta thì ngược lại, chạy đi tham gia quân ngũ, cậu nói anh ta có phải bị bệnh không?”

“Người mà cậu nói bị bệnh hiện giờ là ông xã mình.” Ngô Đồng nhún mày nhắc nhở.

“Tớ không có ý nói vậy, đây là bên ngoài đồn đại như thế, tớ còn chưa nói hết đâu.” Lý Mẫn nói tiếp “Khoảng hai năm trước, Tần Đại thiếu gia bị thương nên xuất ngũ, anh ta bị thương ở đâu không ai biết. Nhưng hai năm trước, nhà họ Tần chi ra một số tiền lớn tìm vô số bác sĩ tâm lý trong ngoài nước, sau đó trong giới nhà giàu ở Đế Đô truyền miệng là anh ta bị bệnh tâm thần.”

Ngô Đồng nghe xong, trong lòng không được thoải mái, thời gian qua ở chung với anh, cô thấy anh chỉ là hơi nóng tính thôi, làm gì mà bị bệnh tâm thần.

“Vốn dĩ loại đồn đãi này chỉ cần anh ta xuất hiện xã giao là tự sụp đổ, nhưng kỳ quái chính là, suốt hai năm trời chẳng có mấy người nhìn thấy anh ta. Do đó lời đồn có vẻ ngày càng chân thật.”

“Lời đồn đều không thể tin.” Ngô Đồng nói.

“Bát quái còn chưa xong đâu.” Lý Mẫn ngắt lời Ngô Đồng, tiếp tục nói “Quan trọng là đầu năm nay, Tần phu nhân, à, hiện tại hẳn là mẹ chồng cậu, bà ấy bắt đầu sắp xếp tìm vợ khắp nơi cho Tần Đại thiếu, nghe nói các nhà danh giá ở Đế Đô đều bị bà ấy đặt vấn đề. Nhưng không biết vì sao, sau đó truyền ra lời đồn tướng mạo của Tần Đại thiếu rất hung dữ, cử chỉ thì thô tục lại còn có khuynh hướng bạo lực. Nghe nói anh ta còn đưa danh thiếp của bác sĩ tâm lý cho một cô gái xem mắt, cho nên việc anh ta bị bệnh tâm thần có khả năng là thật.”

Ngô Đồng chợt nhớ, ngày đầu tiên Tần Qua đưa mình về nhà cũng đưa cho cô danh thiếp của bác sĩ tâm lý, khách quan mà nói, nếu không phải vì việc của Tiểu Nguyên, mặc dù có hảo cảm với anh, nhưng sau khi gặp bác sĩ tâm lý, chắc cô cũng không muốn tiến đến với Tần Qua. Nghĩ đến đây, Ngô Đồng lại thấy đau lòng, người đàn ông nay lưu manh lại chuyên chế, nhưng cũng ngốc nghếch một cách đáng yêu.

“Ngô Đồng...” Lý Mẫn nghiêm túc nhìn Ngô Đồng.

“Sao vậy?”

“Cậu thành thật nói cho mình, những lời đồn đó có phải là thật không?”

“Tớ đã nói với cậu rồi, lời đồn đều chẳng có cái nào đáng tin.”

“Vậy sao cậu lại gả cho anh ta?” Lý Mẫn nói “Đừng nói với tớ là cậu vừa thấy đã yêu hoặc do nhà anh ta có nhiều tiền gì đó, tớ không tin đâu.”

“Tớ...” Ngô Đồng không biết nói thế nào với bạn thân về chuyện này, không muốn nói dối bạn nhưng cũng không muốn để bạn đau lòng.

“Cậu nói thật đi.” Lý Mẫn hiểu rõ Ngô Đồng, từ ánh mắt né tránh của cô, Lý Mẫn đoán bên trong phải có nguyên nhân gì đó “Cuối cùng là vì lý do gì?”

Ngô Đồng vỗ vỗ bàn tay Lý Mẫn đang nắm lấy bả vai mình, trấn an “Cậu đừng kích động, tớ nói.”

Chờ Lý Mẫn buông mình ra, Ngô Đồng mới nói “Công ty của chú Hai gặp khó khăn cần Tần thị trợ giúp, lúc đầu hai gia đình họ định liên hôn thương mại, nhưng sau đó vì mình nên dự định ban đầu có thay đổi. Rồi chú Hai tìm gặp mình, mình đã đồng ý.”

“Cái gì gọi là cậu đã đồng ý, nói qua loa như vậy là cậu định lừa ai hả.” Lý Mẫn lại đập bàn đứng dậy “Tớ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là xảy ra chuyện gì. Tớ nói sao đột nhiên lương tâm ông chú Hai của cậu lại trời dậy mà đi thử độ tương thích của tụi. Ông ấy lấy Tiểu Nguyên ra ép cậu phải không?”

“Bây giờ nghĩ lại trước đây mình cũng ép buộc ông ấy.” Ngô Đồng cười khổ nói.

Lúc đó tính mạng của Tiểu Nguyên ngàn cân treo sợi tóc, tìm ở bên ngoài mãi mà không có tùy thích hợp, vì thế dù nhà chú Hai cự tuyệt cô vẫn cố tình tìm ông ấy. Bởi vì lúc ấy đối với cô mà nói, nhà chú Hai chính là hi vọng cuối cùng của Tiểu Nguyên, còn đối với nhà chú Hai, chị em cô chỉ là người họ hàng không thân thiết mà còn phiền toái. Một sự việc đứng trên lập trường khác nhau sẽ có cái nhìn khác nhau, một việc mình cho là quan trọng nhưng người khác chưa chắc là như vậy. Nhưng dù sao Ngô Đồng vẫn hi vọng cuộc sống này vẫn còn nhiều con người lương thiện giàu lòng trắc ẩn hơn. Bởi vì cảm giác bất lực và tuyệt vọng ấy có thể làm cho người ta sụp đổ.

“Sao có thể giống nhau được? Dù là người xa lạ thì có người cũng tự nguyện hiến tụy mà.” Lý Mẫn nói “Huống hồ mọi người còn là họ hàng thân thích.”

“không phải thân thích, dù sao mình và nhà chú Hai đã không liên lạc từ lâu.”

“Được rồi, giờ Tiểu Nguyên đã khỏi bệnh, Tần thị cũng đã giúp đỡ xong rồi.” Lý Mẫn quyết đoán “Cậu tìm thời gian ly hôn đi.”

“Cậu nghĩ là dễ dàng như vậy sao.” Ngô Đồng thấy Lý Mẫn lại muốn nói thì trấn an nói tiếp “Được rồi, mình biết cậu muốn tốt cho mình, những lời cậu nói đều đứng trên lập trường của mình mà suy nghĩ. Nhưng nếu mình và chú Hai đổi chỗ cho nhau, cậu còn nói được như vậy không?”

“Mình...” Lý Mẫn cảm thấy không đứng ở chỗ nào đó nhưng trong nhất thời lại không tìm ra lời phản bác.

“Huống hồ, Tần Qua cũng rất tốt, lời đồn phần lớn là không chính xác, cậu đừng tin, chờ mai mốt rảnh rồi, mình giới thiệu anh ấy với cậu.”

“thật không?” Lý Mẫn suy nghĩ một lúc nhưng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng “Nếu lời đồn là giả thì vì sao Tần phu nhân lại tìm người xem mắt khắp nơi, với địa vị nhà họ Tần thì thiếu gì phụ nữ muốn trèo lên.”

“Có khả năng... Tần Qua chỉ thích dạng phụ nữ như mình.” Ngô Đồng tình nghịch chớp mắt.

Lý Mẫn nhìn sắc mặt hồng hào của bạn, đúng là không giống người bị hành hạ, nhưng vẫn không hoàn toàn yên tâm, bước nhanh lại thò tay qua định cời quần áo của Ngô Đồng.

“Cậu làm cái gì vậy, mau buông mình ra, sao lại cời quần áo của mình.” Ngô Đồng vừa tránh qua một bên vừa hét.

một lúc sau, Lý Mẫn mới thu hồ dăng về ức hiếp người, cười gian “Vợ chồng cậu rất mãnh liệt hả?”

“Tớ nhỏ vào, cậu buông ra.” Ngô Đồng xấu hổ đỏ mặt đẩy bạn ra.

Nhưng sắc mặt của Lý Mẫn đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, Lưu Viễn cũng vừa đến cửa, thấy hai cô gái cười đùa vui vẻ, cười gồ gồ vào cánh cửa “Hai em nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

“Ngô Đồng cạy ấy...” Ngô Đồng vội vàng che miệng Lý Mẫn nhiều chuyện.

“Ha ha ... Xem ra là bí mật của phụ nữ các em hả.” Lưu Viễn cũng không muốn tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, nói tiếp “Bạn học Ngô Đồng, mấy mẫu thiết kế quần áo trẻ em lần trước của em được phản hồi khá tốt, lợi nhuận bán ra tương đối cao, nhà máy chuẩn bị bắt đầu sản xuất trang phục mùa đông, em thiết kế vài mẫu đi.”

“Vâng” Ngô Đồng gật đầu.

“Vây chào hai em”

Chờ Lưu Viễn đi xa, Ngô Đồng mới buông Lý Mẫn ra dặn dò “Lý Mẫn, cậu đừng nói chuyện của mình cho người khác.”

“Các cậu cũng đã kết hôn rồi, sợ gì mình kể cho người khác, hay là cậu muốn giấu.”

“Tớ sợ cậu kể chuyện không nên kể thôi.” Ngô Đồng nói “Vội lại mỗi lần cậu gặp đàn anh Lưu Viễn là cậu đều ngốc thấy rõ.”

“Tớ thích anh ấy thì sao nào?” Lý Mẫn yêu thầm Lưu Viễn đã nhiều năm, chuyện này Ngô Đồng cũng biết rõ.

“Cậu nói với mình làm gì, phải nói trước mặt đàn anh mới được.”

“Tớ không muốn, tớ muốn anh ấy chủ động theo đuổi tớ cơ.” Lý Mẫn nắm tay nói.

“Được, được, tớ xem cậu chờ đến khi nào.” Ngô Đồng nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ rồi “đã trễ thế này rồi, tớ còn phải sửa lại bản thiết kế, cậu đi trước đi.”

“Làm như chỉ có cậu bận rộn, tớ cũng có một đồng việc phải làm nè.” Lý Mẫn thờ phỉ phò, đi ra tới cửa còn quay đầu nói với lại “Lúc nào mang ông xã đến cho tớ gặp mặt.”

“Cuối tuần đi nha.”

“Lâu quá vậy, nếu không buổi tối mình đưa cậu về thuận tiện đến nhà cậu ăn cơm.” nói xong cũng không chờ Ngô Đồng đồng ý, liền tự mình quyết định “Cứ như vậy nha.”

Ngô Đồng im lặng nhìn bạn thân đóng cửa rồi đi, lắc đầu cười cười.

Lúc Tiểu Nguyên nằm viện, cô đã để công việc tồn đọng lại khá nhiều, lại thêm thời gian đi du lịch trắng mắt nên công việc Ngô Đồng cần giải quyết thực sự không ít. Do đó ngày hôm sau về nước cô đã chạy đi làm

Tập trung làm việc, thời gian trôi qua thật mau, đến khi Lý Mẫn gõ cửa phòng Ngô Đồng lần nữa đã là 7 giờ tối. Cứ như vậy, Ngô Đồng còn chạy đến kho vải mang theo một đồng vải mẫu, cô dự định tối về nhà tìm linh cảm.

“Cậu ra cổng chờ mình, mình đi lấy xe.” Lý Mẫn nói.

“Cậu thực sự muốn đi hả, đã trễ thế này rồi, làm sao có thời gian nấu cơm cho cậu ăn nữa.” Ngô Đồng nói.

“Vây cậu gọi điện gọi ông xã ra ngoài hẹn ăn cơm đi. Dù sao hôm nay tớ nhất định phải thấy anh ấy.” Lý Mẫn nói xong đi xuống bãi gửi xe.

Ngô Đồng đành ôm đồng vải mẫu đi ra cổng, định lấy điện thoại ra nhắn Wechat cho Tần Qua, kết quả vừa mở điện thoại ra liền thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, mấy trăm tin nhắn Wechat.

Tôi đi chết đây.

Ngô Đồng vội vàng gọi điện lại, khi điện thoại vừa thông, Ngô Đồng liền bắt đầu nói xin lỗi “Xin lỗi anh, xin lỗi anh, buổi chiều em làm việc để điện thoại im lặng nên không nghe thấy anh gọi, anh gọi em có việc gì không?”

“Có.” Tần Qua ghen một bụng tức giận, nhìn thoáng Phi Phi đang ngồi ở phía sau xe “Phi Phi hỏi em khi nào tan làm?”

“không phải là Phi Phi không nói chuyện sao?” Ngô Đồng nghi ngờ.

“Nó chỉ không muốn nói chuyện với em.”

Phi Phi nghe thấy có tên mình liền ngẩng đầu nhìn ba mình đang ngồi đằng trước, thấy ba không phải nói chuyện với mình lại tiếp tục cúi đầu chơi rubic.

“À, em đã tan làm giờ đang đợi xe.”

“anh qua đón em nhé?” Tần Qua nhìn qua xe ô tô, quả nhiên phát hiện Ngô Đồng đang ôm một đồng vải trên tay đi ra cổng.

“không cần đâu, bạn em sẽ đưa em về. Đúng rồi, em muốn giới thiệu anh với cô ấy.” Ngô Đồng do dự một chút rồi nói “Nếu không anh xem gần nhà mình có tiệm cơm nào không, chúng ta hẹn cô ấy ăn một bữa cơm.”

“...”

“Sao vậy, anh không tiện hả?” Ngô Đồng không thấy Tần Qua trả lời, có chút thấp thỏm.

“Em... muốn giới thiệu... anh với bạn em hả.” Tần Qua nhỏ giọng hỏi lại.

“không được hả.” Ngô Đồng cũng nhỏ giọng theo.

“Em đã nói vậy rồi, sao anh có thể để em thất hứa với bạn chứ.” Tần Qua giả bộ nói.

Ngô Đồng liếc mắt nhìn trời, không còn gì muốn nói.

Lúc này Lý Mẫn lái xe đến trước mặt Ngô Đồng, cô hạ kính xe xuống “Lên xe đi!”

Ngô Đồng gật đầu, nói với Tần Qua “Giờ em và bạn đang về, khoảng bốn mươi phút nữa sẽ đến nơi. anh chọn địa điểm rồi phát Wechat cho em.”

Tần Qua cười tủm tỉm cúp điện thoại, nhìn lên gương chiếu hậu ngắm nghía bản thân một chút rồi kích động quay đầu nói với con trai đang ngồi phía sau “Phi Phi, mẹ con nói muốn dẫn bạn đến giới thiệu với ba con mình, con nói chúng ta có cần về nhà thay bộ đồ khác không, ba cảm thấy bộ này không được lịch sự lắm.”

Tay Phi Phi liên tục bẻ khối rubic, chỉ một lúc khối rubic khôi phục như cũ mới ngẩng đầu nhìn Tần Qua, như thắc mắc tại sao bộ quần áo nhóc đang mặc lại không lịch sự.

Ngô Đồng cúp điện thoại, muốn bỏ vào giỏ xách, nhưng trên tay cầm rất nhiều thứ nên cô luống cuống đánh rơi ở bậc cầu thang. Ngô Đồng ngồi xuống nhặt lên, Lý Mẫn thấy thế cũng xuống xe nhặt giúp. Chờ hai người nhặt xong mọi thứ, lúc này Lưu Viễn cũng lái xe đến, thấy vậy hỏi “Hai em cần anh giúp gì không?”

“không...”

“Dạ” Lý Mẫn huych vai Ngô Đồng “Xe của em không hiểu sao lại bị chết máy rồi.”

Ngô Đồng liếc trộm xe của Lý Mẫn, xe cậu ấy chết máy lúc nào.

“Hai người mang nhiều đồ như vậy, sao tự về được, để anh đưa hai người về.” Lưu Viễn nói

“Vâng, cảm ơn anh.” Lý Mẫn Quay quay qua nháy mắt với Ngô Đồng, sau đó lên xe Lưu Viễn.

“Ngô Đồng, em cũng lên xe đi.” Lưu Viễn giục.

“A, không cần đâu, chúng ta không tiện đường, em đón taxi về cũng được.” Ngô Đồng không dám quấy rầy thế giới hai người của bạn tốt.

“Để anh đưa em về, giờ này đi taxi về không an toàn.” Lưu Viễn xuống xe, kéo Ngô Đồng ra xe.

Ngô Đồng lặng lẽ nhìn qua Lý Mẫn, thấy bạn tốt lác đầu ám hiệu, cô cũng cương quyết lác đầu nói với Lưu Viễn “Thực sự không cần đâu, anh đưa Mẫn Mẫn đi, em đón taxi cũng được mà.”

“Em mang nhiều đồ như vậy, đón xe taxi không tiện đâu, để anh đưa về là tốt nhất.” Lưu Viễn đưa tay muốn cầm đồ giúp Ngô Đồng, nhìn xa giống như hai người đang tranh chấp.

“không cần đâu mà.”

Khi hai người còn đang giằng co, bỗng nhiên có một bóng người xông đến, bắt lấy cổ áo của Lưu Viễn, dẫn anh lên cửa xe “Mày chán sống rồi hả?”

“anh là ai vậy, anh làm gì đó, mau thả tôi ra không là tôi báo cảnh sát đó.” Lưu Viễn bỗng nhiên bị một người đàn ông hung dữ, trên mặt còn có vết sẹo tím lầy, cũng bị dọa sợ.

“Báo cảnh sát, trước khi cảnh sát đến ông đây đánh bỏ mẹ mày.”

“Tần Qua, anh làm cái gì vậy?” Ngô Đồng mới phục hồi tinh thần, thấy người đàn ông vung nắm đấm về phía Lưu Viễn, không kịp suy nghĩ liền bỏ hết đồ đạc trên tay xuống, chạy đến níu tay Tần Qua.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngô Đồng: không cần phải nói cái gì mà độ tương thích của tủy sống, tác giả chỉ muốn tìm cớ đem tôi gả cho Tần Qua thôi.

Tần Qua: Tuy không phải là tình địch nhưng cũng là gián điệp của tình địch, em làm gì mà ôm tay anh.

Chương 25

đang ngồi trong xe chờ, Lý Mẫn đột nhiên thấy một người đàn ông lao vào muốn đánh người trong lòng, tức khắc từ ghế lái phụ chạy đến, cùng lúc với thời điểm Ngô Đồng ôm tay Tần Qua, cô cũng vươn tay chặn trước mặt Luru Viễn, vừa quay qua kêu to với bảo vệ “anh bảo vệ, bảo cảnh sát.”

“Đừng báo cảnh sát.” Ngô Đồng vội vàng lên tiếng ngăn cản bảo vệ báo cảnh sát, quay đầu tức giận nói với Tần Qua “anh làm cái gì vậy, còn không mau buông tay.”

“Hai người bọn em tránh ra cho anh.” Bây giờ Tần Qua nhìn tên tiểu bạch kiểm* này càng không vừa mắt, yếu đến nỗi không thoát khỏi một tay của anh, bây giờ còn phải cản đến hai người phụ nữ che chở cho anh ta.

*tiểu bạch kiểm: những chàng trai với vẻ ngoài trắng trẻo yếu ớt/thư sinh nhả nhặn/trời gà không chặt (thường mang nghĩa châm chọc), công tử bột...

“không được, có giới anh đánh cho tôi xem, xem một người đàn ông như anh có dám đánh phụ nữ không.” Lý Mẫn trừng mắt hét lên với Tần Qua.

“một người đàn ông mà bị hai người phụ nữ che chở như con nít, này có thấy mất mặt không.” Tần Qua khinh bỉ.

“Tôi ...”

“Tôi bảo vệ bạn trai tôi thì liên quan gì đến anh.” Lý Mẫn không thể để cho người trong lòng bị khinh bỉ, cắt ngang lời Luru Viễn. Nhưng chỉ một câu nói của cô đã làm ba người kinh hãi.

Ngô Đồng rất muốn nói cho Lý Mẫn, bí mật thầm mến bao nhiêu năm của cậu ấy đã được nói cho toàn thể giới biết.

Luru Viễn vẫn đang giãy dụa, bỗng nhiên bất động nhìn Lý Mẫn.

Mà Tần Qua trợn mắt, chờ đợi nào tiếp thu câu nói của Lý Mẫn xong, tay buông lỏng cổ áo của Luru Viễn ra, cười ha ha nói “Bạn trai của cô hả, sao không nói sớm.”

Sau đó vỗ vỗ vai Luru Viễn, liên tục nói hiểu lầm rồi, tâm tình vô cùng tốt liếc nhìn Ngô Đồng, thấy mặt vợ mình đen lại, lập tức chột dạ.

“Sao anh lại ở đây?” Ngô Đồng hỏi.

“anh đón em tan làm.” Tần Qua lấy lòng nói.

Ngô Đồng nhú mày “anh đón em, vậy Phi Phi đâu?”

“Nó ngồi trên xe.” Tần Qua chỉ về hướng xe Jeep.

“anh để cho con ngồi một mình trên xe?” Ngô Đồng nhìn xe Jeep đang đậu bên đường, không thể tin Tần Qua lại để Phi Phi ngồi một mình trên xe.

“anh ... anh qua xe giờ nè.” Lúc đầu Tần Qua còn muốn nói mình đã khóa cửa xe, nhưng thấy mặt vợ mình thực sự là quá dọa người, biết điều ngoan ngoãn đi qua xe.

Lý Mẫn và Luru Viễn thấy Ngô Đồng hai ba câu nói liên mắng người đàn ông hung dữ đi mất, bốn con mắt nghi ngờ nhìn Ngô Đồng.

“thật là xin lỗi, đàn anh, anh không sao chứ.” Ngô Đồng vội nhận lỗi với Luru Viễn.

“thật ra không có việc gì, nhưng mà ... Em biết người đàn ông đó hả?” Luru Viễn hỏi.

Lý Mẫn nhảy bèn đoán “anh ta là ông xã của cậu hả?”

Dưới ánh mắt không thể tin của hai người, Ngô Đồng khẽ gật đầu.

“thật sự là ông xã của cậu?” Lý Mẫn cũng không dám tin tưởng suy đoán của mình.

“Có thể anh ấy đã hiểu lầm cái gì đó, em thay mặt anh ấy xin lỗi hai người.” Ngô Đồng nói xin lỗi lần nữa.

“không phải cậu nói anh ta không giống như lời đồn sao?” Lý Mẫn quát to.

“Chờ một chút ... cái gì mà ông xã? Ông xã của ai?” Luru Viễn nghe một lúc cũng không hiểu gì, không nhận được cắt ngang.

Ngô Đồng đang muốn trả lời thì Tần Qua bế Phi Phi đi tới, Ngô Đồng chờ Tần Qua đến gần mình, dứt khoát giới thiệu “Đây là chồng em Tần Qua, đây là bạn thân của em Lý Mẫn và đàn anh học chung trường đại học kiêm ông chủ Luru Viễn.”

“Ha ha ha..” Tần Qua thấy vẻ mặt hai người như gặp quý, cười ha ha nói “Chào anh, thật xin lỗi, vừa rồi anh không bị thương chứ. thật sự là hiểu lầm, tôi còn tưởng anh là tên tiểu bạch kiểm nào đó muốn quấy rối vợ tôi chứ, ha ha...”

Tiếng cười dưới cái liếc mắt của Ngô Đồng biến mất.

“không phải ... Em ... Lúc nào thì ...” Luru Viễn không thể tin nhìn Ngô Đồng. Lại liếc nhìn Tần Qua đứng bên cạnh, nhìn qua nhìn lại một lúc vẫn không thể tin được những điều mình vừa nghe, vì kích động mà xoay người quá mạnh, đụng đến bả vai khi này bị Tần Qua đè lên, đau đến kêu ôi một tiếng.

“Đàn anh, anh không sao chứ?” Lý Mẫn vội vàng hỏi.

“À, ban nãy, lực tay của tôi khá mạnh, chắc là anh bị bầm vai rồi, về nhà anh lấy rượu thuốc xoa bóp sẽ khá hơn, hay là ngày mai tôi đem đến cho anh một chai.” Trong lòng Tần Qua phì nhở tên đàn ông mặt trắng tiểu bạch kiểm này, nhưng ai bảo anh ta là đàn anh với vợ mình chứ.

“anh đừng có nói chuyện.” Ngô Đồng nói nhỏ với Tần Qua rồi quay sang Lý Mẫn “Mẫn Mẫn, hay là cậu đưa đàn anh về trước đi.”

“Ừ, tớ về trước đây.”

“Đàn anh, thật ngại quá, hôm nào em mời anh ăn cơm xin lỗi nha.” Ngô Đồng nói.

“không sao đâu.” Luru Viễn cười, lên xe Lý Mẫn chờ về, chỉ là trước khi đi ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tần Qua.

Chờ hai người đi xa, Ngô Đồng mới quay người định nói chuyện cho ra nhẽ với Tần Qua. Nhưng vừa nhìn thấy Phi Phi đang nằm trên vai anh, cô bèn nén lại, không nên cãi nhau trước mặt con trẻ.

“Vợ ời ...” Tần Qua lấy lòng “Phi Phi đói bụng rồi nè.”

một người đàn ông cao to một mét tám mấy mà làm nũng thật ba chấm, Ngô Đồng bất đắc dĩ vỗ trán nói “Để em ôm Phi Phi, anh nhật đồ đặc em bị roi lên rồi chúng ta đi ăn cơm.”

“Vâng, tuân lệnh thủ trưởng.” Tần Qua đứng nghiêm giờ tay chào rồi đưa Phi Phi cho Ngô Đồng.

Ngô Đồng tức giận tròn mắt nhìn anh, nhưng khoảng khắc ôm Phi Phi quay đi, khóe miệng không kiềm được ý cười, Phi Phi nằm trên vai mẹ, nhìn ba gốc nhà mình ngồi xuống nhật đồ đặc, thật giống một chú chó Husky lớn.

Dưới chung cư của Luru Viễn.

Luru Viễn xuống xe, quay người đối diện với ánh mắt của Lý Mẫn thì nhớ lại sự việc vừa xảy ra, cảm thấy không được tự nhiên “À ... ừm ... Cảm ơn em đưa anh về.”

“anh đừng khách sáo.” Lý Mẫn lại gần “Em đưa anh lên rồi giúp anh bôi rượu thuốc.”

“Đừng, không cần.” Luru Viễn không nghĩ ngợi mà cự tuyệt ngay.

Lý Mẫn đang cười, nghe người trong lòng trực tiếp cự tuyệt, sắc mặt liền trầm xuống, hít sâu một hơi nói “Vây được, em về đây.”

nói xong, quay người bước đi.

“Em chờ chút.”

Lý Mẫn nghe Luru Viễn gọi, tưởng anh thay đổi ý kiến, kích động quay đầu.

“Em lấy xe anh về đi.”

Khuôn mặt vừa tươi cười của Lý Mẫn tức khắc không còn, cô cảm thấy mình làm người thật thất bại, thậm chí người này ba năm nhưng người ta không hay biết thì không nói làm gì, hôm nay trước mắt nhiều người thổ lộ như vậy mà anh lại có thái độ trốn tránh. Chẳng lẽ mình là một cô gái tệ như vậy sao?

“Luru Viễn anh có ý gì?” đã biết rồi thì phải nói cho rõ ràng đi.

“Sao vậy?” Luru Viễn ngờ ngác.

“Bà đây thăm mền anh nhiều năm như vậy, hôm nay trước mặt nhiều người còn tỏ lộ với anh, anh có đồng ý hay không thì nói một tiếng đi.” Lý Mẫn bộ dạng khí phách.

“anh ... anh ...” không phải Luru Viễn chưa được người nào tỏ tình nhưng đây là lần đầu tiên bị tỏ tình như vậy, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

“anh phải nghĩ lâu như vậy?” Lý Mẫn không thể tin nói “Em là một cô gái xinh đẹp hào phóng như vậy mà anh còn phải nghĩ lâu như thế. anh không thích em phải không?”

“anh ... anh ...”

“Được rồi, anh không thích em cũng không sao, là phụ nữ thời đại mới em sẽ không quán lấy anh.” Lý Mẫn tự mình nói “Nhưng mà em theo đuổi anh lâu như vậy, cũng phải có chút đáp lại chứ.”

nói xong, Lý Mẫn ném giỏ xách xuống dưới đất, trong ánh mắt không thể hiểu được của Luru Viễn, tiến lên hôn lên môi anh.

Sau khi hôn một cái xong, không để ý đến tình trạng tượng đá của người nào đó, nhặt túi xách lên, buồn buồn nói “Được rồi, ngày mai chúng ta vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

Đại não của Luru Viễn đã chết máy chưa hồi phục, trơ mắt nhìn Lý Mẫn vừa cưỡng hôn mình từ từ đi xa.

Thế là vừa về đến nhà Ngô Đồng đã nhận được điện thoại với tiếng khóc gào như ma quỷ “Tớ thất tình rồi!!!”

âm thanh lớn đến nỗi hai cha con họ Tần cũng phải ghé mắt nhìn.

“Cậu đang ở đâu?” Ngô Đồng hỏi.

“Quán bar Dạ Sắc” Lý Mẫn khóc lóc

“Cậu uống ít rượu thôi, mình tới liền.” Ngô Đồng cúp điện thoại, quay đầu thấy Tần Qua đang mong ngóng nhìn mình, giải thích “cô gái anh gặp lúc nãy ấy, Mẫn Mẫn, cô ấy thất tình, em đi xem cô ấy một chút.”

“Thất tình? Bạn trai cô ấy không phải là cái tên Tiểu bạch ... ừm ... Luru Viễn à?”

“Về em sẽ kể cho anh.” Ngô Đồng nói “Đưa chìa khóa xe cho em.”

Tần Qua đưa chìa khóa xe cho cô, hỏi “Máy giờ em về?”

“Em đưa Mẫn Mẫn về nhà rồi em về, hai cha con không cần chờ em, đi ngủ trước đi nha.” nói xong lấy áo khoác, xách túi đi.

Hai cha con nhìn nữ chủ nhân vừa về nhà đã đi ra ngoài, cô đơn nhìn nhau, Tần Qua phỏng đoán “Con nói có phải anh ta bị ba kích thích nên tự ti, chia tay với bạn gái rồi.”

“Phi Phi à, từ nay đừng chỉ chăm chú chơi rubic, ghép hình mà cùng ba luyện tập, vận động đi. Con nhìn đàn anh của mẹ con đi, yếu ớt còn hơn con gái, chưa chắc đã bằng bạn gái anh ta đâu.”

“Chia tay thì chia tay, làm sao lại ảnh hưởng đến nhà chúng ta cơ chứ.” Tần Qua buồn bực, vừa mới đón vợ về nhà, chưa giao lưu tình cảm gì hết đã chạy mất rồi.

Ngô Đồng đến quán bar Dạ Sắc đã thấy Lý Mẫn đang ngồi ngất ngưởng, sau khi đuổi mấy tên đàn ông háo sắc đi, lăn lộn vất vả mới đưa được bạn về nhà.

Đến khi lo cho Lý Mẫn xong, Ngô Đồng về đến nhà đã là ba giờ sáng. Ngô Đồng rón rén vào phòng, nhẹ nhàng leo lên giường, vừa nằm xuống đã bị Tần Qua ôm vào lòng.

“anh vẫn chưa ngủ hả?” Mỗi đêm Tần Qua đều ôm Ngô Đồng ngủ nên cô hết sức quen thuộc với vòng ôm của anh.

“không có em anh không ngủ được.”

“Vậy trước đây anh làm sao ngủ?” Ngô Đồng không dễ dàng bị lừa

“Trước kia không có bệnh này, cưới em về liền mắc bệnh, mà còn là bệnh nan y.” Tần Qua cọ cọ mặt vào cổ Ngô Đồng.

Người đàn ông này vốn không biết nói chuyện, đột nhiên lại nói ngon nói ngọt như vậy làm Ngô Đồng không kịp trở tay, nhưng trong lòng tràn ngập ngọt ngào, khúc miệng cong lên, nói “anh đừng tưởng anh nhỉnh em là em quên việc anh định đánh đàn anh của em đâu đó.”

“anh thấy anh ta lôi kéo em, làm sao mà anh nhìn được.” Tần Qua ầm ức nói.

“VẬY VIỆC ĐÓ LÀ EM SAI?”

“không, đàn anh của em sai.” không thể nói vợ mình sai.

“Chút nữa là anh đánh người rồi đó.” Ngô Đồng chống nửa người, nhìn chăm chú người đàn ông trong bóng đêm, định giảng giải cho anh.

“anh không hối hận.” Tần Qua đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt cô “Lần sau gặp chuyện như vậy, anh vẫn như thế thôi.”

Bên tai Ngô Đồng lại vang lên lời bác sĩ Lý “Chồng cô còn di chứng, dễ xúc động, dễ cáu giận, ý muốn khống chế mạnh, ở cùng cậu ta phải đồ dành cậu ấy.”

Ngô Đồng bình tĩnh lại, nằm xuống trong lòng Tần Qua “Thôi, ngủ đi.”

Hai người ôm nhau, im lặng khoảng năm phút, bỗng nhiên Tần Qua nhỏ giọng “Vợ à, em hứa với anh một việc được không?”

“anh nói đi.”

“Sau nay đừng tiếp xúc quá gần với người đàn ông khác, anh sẽ khó chịu.” Hô hấp Tần Qua rơi bên tai Ngô Đồng “anh sợ không khống chế nổi chính mình.”

“anh không yên tâm về em?” Ngô Đồng hỏi.

“anh luyến tiếc em.” Tần Qua nói.

Nếu anh nói không yên tâm chắc chắn cô sẽ rất buồn, nhưng anh lại nói luyến tiếc, luyến tiếc ... Sợ mình sẽ bỏ đi sao?

“Nhưng xã hội không phải phụ nữ thì là đàn ông, em không thể không giao tiếp với họ.”

“À ... giao tiếp thì có thể, nhưng đừng thân mật quá, giống như hôm nay.” Tần Qua còn ước vợ mình không ra khỏi cửa, nhưng tất nhiên anh chưa phát rồ đến mức ấy.

“À ...” Ngô Đồng bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông này thật đáng yêu, vòng vo này giờ là chỉ muốn mình không có hành động thân mật với người đàn ông khác, còn tưởng là cấm mình giao tiếp với đàn ông “Được rồi.”

“Vợ à, em thật tốt.” Tần Qua vui vẻ

Ngô Đồng xoay người, đến cả ánh trăng chiếu vào mắt người đàn ông cũng tràn ra đầy vui sướng, cô đưa tay che mắt anh “Ngủ thôi.”

Tần Qua kéo tay vợ, nắm lấy tay cô “Che mắt làm sao mà ngủ được, hôn thì có thể đó.”

“anh nghĩ anh còn nhỏ giống Phi Phi hả.” Ngô Đồng nói, nhưng nhìn ánh mắt trông mong của anh cô cũng không nỡ thế là hôn lên mắt anh, người đàn ông quả nhiên nghe lời, nhắm mắt lại, Ngô Đồng cũng yên tâm nằm xuống ngủ. Nếu như sự kích động và ý muốn khống chế của anh là vì sợ em rời đi thì em nghĩ mình có thể chữa khỏi bệnh cho anh.

Tác giả có lời muốn nói:

Lưu Viễn: Hôm nay được phụ nữ tỏ tình, quên báo cho nam phụ.

Tần Qua: Sau này phải thường xuyên mang Phi Phi đi chạy bộ, đàn ông mạnh khỏe thì mới bảo vệ được vợ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Đồ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ngô Đồng đang ngủ thì bị âm thanh nói chuyện đánh thức, cô mơ mơ màng màng rời giường, kéo màn cửa sổ ra thì thấy hai người đàn ông đang ở trong sân đối mặt nhau.

“Hôm nay không được chơi rubic nữa, con theo ba đi chạy bộ.” Tần Qua lớn tiếng nói.

Phi Phi mặc áo ngủ có in hình gấu baloo, tóc trên đầu còn xù ngược lên, xem ra là bị Tần Qua ôm từ giường dậy.

“Tôi qua không phải chúng ta đã thống nhất rồi, từ hôm nay con phải theo ba đi rèn luyện. Bắt đầu là chạy bộ, sau này khá hơn ba sẽ dạy con võ Quân đội và quyền anh tự do.” Tần Qua lại thuyết phục Phi Phi.

Tay Phi Phi vẫn ôm cục rubic, trừng mắt nhìn Tần Qua phản đối, trên mặt rút cục cũng có chút biểu cảm.

“không nói lời nào coi như là đồng ý nha.” Tần Qua cời áo, lộ ra thân hình cường tráng, tùy tiện vắt áo lên ghế, đưa tay ra định lấy cục rubic trên tay Phi Phi “Con để rubic xuống, chạy bộ về xong lại chơi.”

Phi Phi cảnh giác ôm cục rubic, lùi về sau một bước.

“Tránh cái gì mà tránh.” Tần Qua thấy Phi Phi né tránh, không vui, một tay cầm áo ngủ xách cu cậu lên. Phi Phi không giống đứa nhỏ khác hoặc là đã bị Tần Qua xách quen rồi, cũng không khóc, không giãy dụa, tiếp tục bảo vệ cục rubic của mình. Dù sao con cũng không chạy bộ đâu, xem ba làm gì được con.

Cuối cùng Ngô Đồng không thể nhìn nổi, đi ra sân đập vào tay Tần Qua, giải cứu cho Phi Phi “Có chuyện gì anh nói chuyện từ từ với con, làm gì mà động tay động chân.”

“Em dậy rồi hả.” Có vẻ như việc đỡ Phi Phi đã hao hết kiên nhẫn của Tần Qua, giọng anh hơi nóng nảy.

“anh nói lớn tiếng như vậy làm sao em ngủ được.” Ngô Đồng tức giận.

“Cái thằng nhóc Phi Phi này ...” Tần Qua cá giận “rõ ràng tối hôm qua đã thống nhất với anh từ hôm nay sẽ theo anh luyện tập, vậy mà sáng ra lại đổi ý.”

Ngô Đồng cúi đầu nhìn Phi Phi, Phi Phi dường như cũng biết Ngô Đồng là cứu tinh duy nhất của mình, không chờ cô mở miệng hỏi đã lắc đầu quày quẩy.

Động tác nhóc con thật dễ thương làm Ngô Đồng không kìm được nụ cười.

“Phi Phi.” Tần Qua thấy Phi Phi lắc đầu, nhướng mày, đưa tay định xách nhóc con từ trong người Ngô Đồng ra. Phi Phi vội vàng ôm cổ Ngô Đồng, nhưng lực tay của Tần Qua rất mạnh thế là kéo cả hai mẹ con vào ngực anh.

Tần Qua sức lực lớn như thế nào Ngô Đồng đều rõ, đến cô cũng cảm thấy đau chứ đừng nói là đứa nhỏ, nghĩ vậy Ngô Đồng nói “anh nhẹ nhàng một chút, anh không biết sức tay của anh rất mạnh hả.”

“Vậy em thả nó ra, hôm nay anh nhất định phải mang thằng nhóc này đi chạy bộ.” Trong ấn tượng của Ngô Đồng, Tần Qua luôn luôn nhẹ nhàng với Phi Phi, không bao giờ nóng giận với cậu nhóc. Nhưng hôm nay thái độ của anh rất nghiêm túc.

“Chuyện này đâu thể bắt buộc con được.” Ngô Đồng khuyên.

“Em nhất định bao che cho nó hả?”

Lúc này Ngô Đồng mới nhận ra cảm xúc của Tần Qua rất không bình thường, bình thường anh đều xem Phi Phi như bảo bối, mà hôm nay thật hung dữ, ngang bướng, còn so đo từng chút với trẻ con.

“anh .. anh làm sao vậy?” Ngô Đồng nhỏ giọng hỏi.

“Đưa Phi Phi cho anh.” Tần Qua híp mắt.

Phi Phi sợ hãi lại ôm sát cổ Ngô Đồng, nhắm mắt giấu đầu vào ngực cô.

Ngô Đồng lúng túng, thái độ của người đàn ông rất ngang bướng mà cô lại đau lòng vì Phi Phi sợ hãi. Lúc Tần Qua tiến lại gần định bế Phi Phi đi, Ngô Đồng nhón chân hôn lên mặt anh.

Thân thể Tần Qua cứng đờ, bàn tay định ôm Phi Phi chuyển hướng ôm lên eo Ngô Đồng, ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên sân bao phủ một nhà ba người.

Phi Phi ôm Ngô Đồng sợ hãi nhắm mắt mà Ngô Đồng dùng một cái hôn để trấn an chú chó săn đang cáu kỉnh.

“Em không biết là đàn ông vào buổi sáng rất dễ xúc động sao?” Tần Qua buông Ngô Đồng ra, cười ái muội.

Ngô Đồng đỏ mặt, ôm Phi Phi lùi lại, cẩn thận quan sát mặt Tần Qua.

Tần Qua nhận thấy thái độ cẩn thận của vợ mình, nụ cười trên mặt cứng đờ, bình thường anh rất yêu thương Phi Phi vậy mà giờ lại làm con sợ hãi ôm chặt Ngô Đồng, lúc này anh mới ý thức được vừa rồi mình có gì đó không thích hợp.

“Em thả Phi Phi xuống đi, hôm nay không chạy bộ nữa.” Tần Qua buồn buồn nói.

Ngô Đồng nhìn đồng hồ thấy trời vẫn còn sớm, ôm Phi Phi về phòng dỗ cậu nhóc ngủ tiếp. Sau khi Phi Phi ngủ, cô quay ra sân phát hiện người đàn ông đang dốc sức tập hít đất, nhưng nhìn cường độ này không giống như luyện tập mà là anh đang phát tiết một cái gì đó.

“Đa số thời điểm bộc phát cảm xúc, Tần Qua sẽ thông qua vận động để phát tiết cảm xúc của mình, đến khi mệt bỏ hơi tai, tự nhiên các cảm xúc nóng giận sẽ từ từ lui xuống...”

Ngô Đồng nhìn người đàn ông đang liều mạng hít đất, nhớ đến lời bác sĩ Lý nói, lòng đau nhói. Chân vẫn đang mang dép lê, Ngô Đồng chậm rãi bước đến bên cạnh anh, đặt mông ngồi xuống lưng anh. Cơ bắp Tần Qua run lên, ổn định thân hình, Tần Qua quay người nhìn vợ đang ngồi trên lưng mình, ánh mắt nghi hoặc.

“Bữa trước em thấy anh tập hít đất còn cho Phi Phi ngồi trên lưng, hôm nay đến lượt em xem anh tập được bao nhiêu cái.” Ngô Đồng cười nói.

Tần Qua gục đầu xuống rồi cười “Vây em đếm đi.”

Ngô Đồng thành thật đếm từng cái từng cái một, dường như người đàn ông không biết mệt mỗi hít từng cái rồi từng cái, cho đến lúc không còn sức lực, cả người ướt đầm mồ hôi quỳ rạp dưới đất, vậy mà vẫn còn nhớ hỏi Ngô Đồng “Được mấy cái?”

“118 cái.” Ngô Đồng tuột xuống, vào nhà lấy nước và khăn lông cho Tần Qua, đến khi cô quay ra, Tần Qua đã ngồi dậy.

Ngô Đồng vặn chai nước suối đưa cho Tần Qua, anh ngửa cổ một hơi uống hết nửa bình, cầm lấy khăn Ngô Đồng đưa lau qua loa trên người rồi mới nói “Vừa nãy có phải anh... lại phát bệnh.”

Ngô Đồng sững sờ, không nghĩ anh lại chủ động nói chuyện này.

“Chắc là dọa em và Phi Phi rồi?” Tần Qua cười khỏ.

Ngô Đồng lắc đầu, trong ánh mắt ngạc nhiên của Tần Qua nói “Giọng của anh chỉ hơi lớn thôi, gì mà phát bệnh chứ.”

“Giọng nói chỉ lớn hơn một chút?” Tần Qua lắc đầu “Cứ một khoảng thời gian anh sẽ lại như vậy, lúc đầu là hơi bực bội trong người, rồi nhìn cái gì cũng không vừa mắt, sau đó nóng giận phát tiết ra ngoài, trước kia khi ở Hoàn Sơn Phi Thúy đã dọa sợ mẹ.”

“Lần sau anh còn như vậy, em bế Phi Phi đi ra ngoài, khoảng nửa ngày là anh có thể...”

“Nhưng vừa rồi anh đâu có phát tiết nóng giận ra ngoài.” Ngô Đồng nói.

“Vi em... hôn anh.”

“Sau này anh lại như vậy thì em sẽ hôn anh.” Ngô Đồng nhẹ nhàng nói.

Tần Qua vì lời nói của Ngô Đồng tưởng tượng ra cảnh tượng tốt đẹp nào đó, khóe miệng nâng lên, ánh mắt nhìn Ngô Đồng cũng phát sáng.

Trần an được một lớn một nhỏ, Ngô Đồng dưới sự bám dính của người đàn ông nào đó phải hứa sẽ về nhà trước 8 giờ tối, mới rời nhà đi làm. Nhưng mà vừa đến văn phòng được nửa giờ đã bị bạn thân tìm đến cửa.

Ngô Đồng nhìn Lý Mẫn vẫn tươi rói, xinh đẹp bắn ra bốn phía kinh ngạc “Bộ dạng của cậu đâu giống thất tình.”

“Cậu thì biết cái gì, càng lúc này thì phải càng xinh đẹp.” Lý Mẫn nhìn Ngô Đồng rồi đề cập đến chuyện chính “Đừng nói chuyện của tớ, hôm qua vị Tần Đại thiếu so với miêu tả của cậu không giống nhau lắm”

“không giống chỗ nào?”

“Bộ dạng hung dữ của anh ta ngày hôm qua cậu không thấy hả?”

“À, là anh ấy hiểu lầm, anh ấy tưởng đàn anh là tên háo sắc đang quấy rầy tớ, cho nên mới như thế.” Ngô Đồng giải thích “Sau khi cậu nói là bạn gái của đàn anh, không phải Tần Qua lập tức buông ra sao.”

“thật hả?”

Ngô Đồng liên tục gật đầu.

“Hôm qua còn có một đứa bé nữa.” Lý Mẫn nhớ lại.

“Chị Hai, hiện giờ em còn một đồng việc phải giải quyết nữa nè, để lúc ăn cơm trưa em kể rõ cho chị nghe.” Công phu tám chuyện của Lý Mẫn, Ngô Đồng rõ ràng. Nếu không nói rõ cho cô ấy là không xong, không kịp giải quyết việc mà về trễ, Tần Qua lại cáu kỉnh.

“Cơm trưa?”

Ngô Đồng phải liên tục cam đoan, Lý Mẫn mới tạm thời buông tha đi về. Nhưng xui xẻo là, mới đi được ba bước đã gặp Lưu Viễn đang lấp ló ngoài

cửa.

không giống ngày thường tiến lên tươi cười chào hỏi, cô chỉ khẽ gật đầu rồi quay người đi luôn.

“Lý Mẫn.” Luru Viễn bỗng nhiên gọi.

“Ông chủ, có chuyện gì không?”

“...” không thèm gọi là đàn anh nữa? Luru Viễn cảm thấy thật xa lạ “anh muốn hỏi em chút chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

Luru Viễn nhìn văn phòng của Ngô Đồng hỏi nhỏ “Người hôm qua thật sự là chồng Ngô Đồng? cô ấy kết hôn khi nào?”

“...” Ánh mắt Lý Mẫn nhìn chằm chằm Luru Viễn.

“anh không thích Ngô Đồng đâu, anh chỉ tò mò thôi.” Luru Viễn thấy ánh mắt khác lạ của Lý Mẫn, vội vàng giải thích.

“Hôm qua, Ngô Đồng đã giới thiệu trước mặt mọi người rồi mà.”

“không ... Sao cô ấy đột nhiên lại kết hôn? Trước đó có nghe nói gì đâu.”

“cô ấy kết hôn do xem mặt không được hả?” Lý Mẫn trừng mắt với Luru Viễn “Hôm qua tôi mới bị anh từ chối, mặc dù tôi đã nói chúng ta vẫn là đồng nghiệp, nhưng trong thời gian này anh đừng cố ý tìm gặp tôi, tôi cũng biết mắc cỡ mà.”

“...” Luru Viễn lúng túng nhìn Lý Mẫn đi xa, lấy điện thoại di động phát Wechat

(Ngô Đồng kết hôn rồi)

(Hôm nay không phải ngày Cá tháng tư, mà chuyện này cũng không buồn cười chút nào)

(Biến, tớ đã gặp chồng cô ấy, trên tay cũng có nhẫn cưới)

....

(Cuối tuần tớ về)

Luru Viễn nhún vai, cất điện thoại di động, tự nhủ “Bây giờ còn về làm cái rắm gì, người ta đã có nơi chốn rồi, đã nói cậu ta đừng quá tự tin.”

Mà lúc này Tần Qua mang Phi Phi đến phòng tâm lý trị liệu Hải Lam, anh để Phi Phi chơi trong khu trông giữ trẻ em, còn mình đi gặp bác sĩ tâm lý.

“Buổi sáng hôm nay tôi suýt nữa lại phát bệnh.”

“Suýt nữa?” Bác sĩ Lý nắm từ trọng điểm.

“Ngô Đồng hôn tôi.” Tần Qua nhớ lại nụ hôn trên mặt khi đó, môi vô thức nở nụ cười “Sau đó tôi lập tức liền tỉnh táo lại.”

“Cậu còn nhớ nguyên nhân gì khiến cậu bị kích thích không?” Bác sĩ Lý hỏi.

“Tôi muốn dẫn Phi Phi chạy bộ nhưng thằng nhóc không đồng ý ...” Tần Qua nhíu mày dường như cũng không hiểu tại sao mình lại phát bệnh.

“Vì sao cậu muốn dẫn Phi Phi đi chạy bộ?”

“Tôi muốn nó khỏe mạnh giống như bố nó.”

“Cho nên ... cậu nhớ đến bố của bé, đồng đội của cậu ...” Bác sĩ Lý đã xác định nguyên nhân phát bệnh “Như vậy, vấn đề kế tiếp, vì sao vợ cậu hôn cậu một cái, cậu lại tỉnh táo ngay?”

“Tôi không biết.” Tần Qua cũng hoang mang.

“Lúc đó cậu nghĩ gì?”

Tần Qua suy nghĩ, sau đó cười ngượng ngùng.

“Được rồi, từ nét mặt của cậu tôi đã nhìn ra.” Bác sĩ Lý cười cười, nói “Di chuyển lực chú ý là một phương pháp tốt, khi cậu đang nhớ đến những hình ảnh đau đớn thì những điều tốt đẹp đến với cậu có thể làm nổi đau đớn của cậu từ từ phai nhạt.”

Tần Qua suy tư.

“Từ những biểu hiện của cậu tôi thấy cậu rất thích vợ mình.” Bác sĩ Lý chân thành nói “Nhìn cậu ngày một tốt hơn, tôi cũng rất vui về.”

“Tôi rất thích cô ấy?” Tàn Qua hỏi “Như vậy có phải tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy?”

“Cậu phải tin vào chính bản thân cậu, cậu đã có chuyển biến tốt.”

Đột nhiên cảm thấy đề Tàn Hoài chuẩn bị sẵn đơn thỏa thuận ly hôn là thừa thãi, làm sao đây? Được rồi, bây giờ đi lấy về.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngô Đồng: Phi Phi không nói lời nào thì làm sao mà anh thương lượng được với con.

Tàn Qua: không nói nghĩa là đồng ý.

Ngô Đồng khinh bỉ nhìn anh.

Ngô Đồng: Khi em hôn anh, anh có cảm tưởng gì.

Tàn Qua: Giờ anh chỉ cho em thấy nha.

Tác giả: sẽ bị khóa đó (bò đi).

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ngô Đồng hẹn Lý Mẫn đến tiệm cơm nhỏ đối diện văn phòng để ăn cơm, vì sợ Lý Mẫn lớn giọng, cô chọn phòng bao riêng. Hai người gọi một bàn đồ ăn và nước uống, tám chuyện cả buổi trưa.

“Vậy ý của cậu là, dù ban đầu chỉ vì Tiểu Nguyên nên mới kết hôn với anh ta, nhưng hiện tại cậu sống rất tốt nên muốn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này.”

“Đúng thế.” Ngô Đồng lại rót cho Lý Mẫn một chén trà nữa.

“Vị Tàn Đại thiếu có sức hấp dẫn lớn như vậy hả, chỉ có hai tháng ngắn ngủi mà làm cậu không buông bỏ được hả?” Lý Mẫn hoài nghi.

“Nếu như yêu đương bình thường thì sẽ không nhanh như vậy.” Ngô Đồng nói “Nhưng nếu như cả hai người đều nỗ lực đến gần bên nhau thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Tốt quá, không giống như mình, thậm chí tên ngu ngốc đó ba năm, cuối cùng còn dọa người ta chạy mất.” Lý Mẫn nhìn Ngô Đồng hiện giờ, nghĩ lại tình cảm của mình dành cho Luru Viễn, bỗng cảm thấy mệt mỏi.

“Vậy sau này cậu định thế nào?” Ngô Đồng hỏi “Khi đó cậu vì Luru Viễn nên mới vào KISS mà.”

“thì cứ như bây giờ thôi, dù sao cũng đã làm ở đây nhiều năm rồi, tớ cũng có cảm tình với chỗ này. Đến khi không chờ đợi được nữa thì thôi.”

Ngô Đồng cười cười, không nói gì nhưng cô biết Lý Mẫn vẫn chưa bỏ cuộc.

“Đúng rồi, ngày đó tuy không được nhìn kỹ nhưng ông xã của cậu có dáng người không tệ hả, có cơ bụng tám múi không?” Lý Mẫn đã chấp nhận Tàn Qua là ông xã của Ngô Đồng, đề tài nói chuyện bắt đầu chệch hướng.

“Cậu chú ý đến ông xã mình như vậy là muốn làm gì?” Ngô Đồng xi một cái.

“Ôi chao, gì mà giấu dử vậy, lúc trước khi cậu quen đàn anh Thẩm cũng không thấy cậu che chở như vậy.” Lý Mẫn nói đùa xong mới thấy sắc mặt Ngô Đồng không tự nhiên, lập tức lúng túng nói sang chuyện khác “À, còn đứa nhỏ kia, cậu nói là con của đồng đội Tàn Đại thiếu sao?”

“Ừm” Ngô Đồng gật đầu.

“Nó có ngoan không?”

“Bé rất ngoan.” Nhớ tới Phi Phi, Ngô Đồng không tự chủ nở nụ cười, Phi Phi là đứa trẻ vừa đáng yêu lại vừa ngoan ngoãn như vậy sao

mà không thương cho được, chỉ là không biết đến khi nào bé mới tự nguyện nói chuyện đây.

Hai người bạn thân đã lâu không trò chuyện, vậy là nói đủ mọi thứ trên đời, đồng tây nam bắc nhưng đều ăn ý không nói đến vị đàn anh Thẩm kia.

Nháy mắt một tuần đã trôi qua, một tuần này với Ngô Đồng thì rất nhanh nhưng với người đàn ông không có vợ ở nhà - Tần Qua thì lại có chút khác biệt.

Khó có được một ngày cuối tuần, sau khi luyện tập buổi sáng xong, Tần Đại thiếu nghĩ hôm nay sẽ dính vợ cả ngày để đền bù một tuần tổn thất, nhưng vì sao ăn sáng xong, bà xã đã không thấy đâu rồi.

Tần Qua nhú mày, nhìn trước nhìn sau một lúc, phòng ngủ cũng không thấy, cuối cùng liếc Phi Phi “Mẹ con đâu?”

Đầu Phi Phi cũng không thèm ngẩng, đưa ngón tay chỉ về phía phòng sách, Tần Qua chuyển hướng đi qua, đẩy cửa vào thì thấy Ngô Đồng đang cúi húi bên máy may làm gì đó.

Tần Đại thiếu không vui, đi qua kéo mảnh vải làm Ngô Đồng không thể tiếp tục làm. cô dừng máy may, im lặng nhìn người đàn ông “anh làm gì vậy?”

“Hôm nay là cuối tuần rồi.” Tần Qua nhắc nhở.

“Em biết mà.” Ngô Đồng vẫn không hiểu.

“Vậy mà em còn làm việc.” Người đàn ông âm ỉ nói.

“À ... em mới thiết kế một số mẫu trang phục trẻ em mới nhưng không biết dùng loại vải nào thích hợp, nên em tranh thủ cuối tuần may một hai mẫu thử xem” Ngô Đồng nói “Em làm theo kích cỡ của Phi Phi, sau này lấy cho con mặc.”

Lúc trước Ngô Đồng đã từng nghĩ, khi mình có con, nhất định sẽ tự tay thiết kế quần áo cho bé mặc, không nghĩ nhanh như vậy đã thực hiện được rồi.

“Cho Phi Phi?” Tần Qua liếc nhìn mảnh vải.

“Đúng vậy, là một cái áo sơ mi.” Ngô Đồng cầm bản thiết kế chỉ cho Tần Qua “Sau khi may xong áo sơ mi, em định may một cái quần nữa, như thế khi Phi Phi mặc vào, nhất định sẽ rất soái.”

Tần Đại thiếu nhìn bản thiết kế mẫu trang phục trẻ em đáng yêu, nói “Khi anh đi mua quần áo cũng sẽ mua cho Phi Phi một bộ.”

“A? Vậy sao? Vậy thì tốt” Ngô Đồng tiếp lời.

“Vậy khi em may quần áo cho Phi Phi, vì sao không may cho anh một bộ luôn.” Người đàn ông nghiêm túc nói.

“...”

Ngô Đồng không biết một người đàn ông trưởng thành vì sao có thể nói ra một cách tự nhiên lời nói của một đứa trẻ năm tuổi. Nhưng càng khó hiểu hơn là vì sao mình còn cảm thấy rất hợp lý chứ.

Cuối cùng Ngô Đồng cũng kết thúc việc may áo, theo ý kiến của Tần Đại thiếu, cả nhà ra sân sười nắng.

Ngô Đồng trải một tấm thảm ra sân cho Phi Phi nằm dài chơi ghép hình, mình cầm một quyển sách ngồi ở xích đu đọc sách, nếu như cố gắng không để ý đến người nào đó ngồi bên cạnh động tay động chân thì ngày nghỉ này quả thật là nhàn nhã.

“Sách rất hay hả?” Thấy vợ đã đọc sách hai mươi phút không để ý đến mình, Tần Đại thiếu bắt đầu ăn "dấm".

“Rất hay mà, rất cảm động người khác đó.” Ngô Đồng hỏi “anh có muốn đọc không, trong phòng em còn một quyển khác của tác giả này.”

“Bao nhiêu năm đọc sách rồi còn không đủ hả, đừng đọc sách nữa.” Tần Qua chỉ qua Phi Phi “Em thấy Phi Phi bình thường cũng đã rất an tĩnh, khó có khi cả nhà ba người chúng ta có thời gian, không bằng chúng ta cùng nhau chơi vận động đi.”

“Vậy chúng ta đi công viên ăn cơm dã ngoại?” Ngô Đồng đề nghị.

“Có gì hay đâu, chỉ là một mái cỏ, một khăn lông, một quyển sách mà thôi.” Tần Đại thiếu không để gì mà đồng ý.

“Vậy anh đề xuất đi?”

Trò chơi gì mà ba người cùng tham gia được, Tần Đại thiếu suy nghĩ “Chúng ta chơi đấu địa chủ đi.”

“Đấu địa chủ?” Ngô Đồng kinh ngạc nhìn anh, sau đó liếc nhìn qua Phi Phi “anh đừng có dạy hư trẻ nhỏ.”

“Đấu địa chủ không phải là đánh bạc, chỉ chơi cho vui thôi, hơn nữa ...” Tần Qua chỉ Phi Phi “Nhóc con này bốn tuổi đã chơi rồi.”

Lần này đến lượt Ngô Đồng kinh ngạc.

Vì thế Tần Qua vào phòng tìm một bộ bài, một nhà ba người ngồi trên thảm, bắt đầu chơi bài. Gió thu thổi qua lá cây kêu xào xạc, một vài phiến lá ngô đồng rơi xuống cùng với tiếng cười nói vang lên.

“Lá vua, anh chỉ còn một quân bài.” Tần Qua dương dương đắc ý.

Ngô Đồng nhìn bài trong tay, hai đầu một, rõ ràng bài mình rất lớn, sao lại để thua được cơ chứ, cảm giác bị đè chết thật khó chịu.

“Coi như anh thắng.” Ngô Đồng vứt bài xuống.

“anh thắng thì có phần thưởng không?” Tần Qua cười gian xảo.

“anh còn muốn được thưởng?”

“Đúng vậy, nếu không thì còn gì thú vị nữa.” Tần Đại thiếu đương nhiên nói.

“anh muốn phần thưởng gì?”

“Rất đơn giản, người thắng sẽ được đưa ra một yêu cầu với người thua mà người thua không được từ chối.” Trong đầu Tần Qua đã lần lượt điểm qua mấy yêu cầu.

Ngô Đồng cảm thấy với trình độ chất xám của anh chắc cũng không đưa ra được yêu cầu khó thực hiện, thế là hỏi ngược lại “Vậy Phi Phi thì sao?”

Hai người đồng thời nhìn về phía Phi Phi, Phi Phi cũng ngẩng đầu nhìn ba mẹ như chờ đợi câu trả lời.

“Như vậy đi, nếu Phi Phi thắng, chúng ta liền mua cho con một bộ ghép hình mới.” Tần Qua hỏi Phi Phi “Đồng ý không con?”

Phi Phi gật đầu một cái, đôi mắt nhìn lá bài cũng sáng lên, khối rubic dưới chân cũng lặng lẽ để ra phía sau.

“Thế thì bắt đầu lại.” Ngô Đồng xào lại bài.

“Thế ván lần trước thì sao?” Tần Qua ngăn cản “Em định bỏ qua hả?”

“Vậy anh nói đi.” Ngô Đồng bị người đàn ông ấu trĩ chọc cười.

“Vậy buổi sáng ... em may áo cho Phi Phi thì cũng phải may cho anh một cái.” Tần Qua nói xong cảm thấy chưa chính xác lắm, vội vàng bổ sung “Từ nay về sau, khi nào em may quần áo cho Phi Phi thì cũng phải may cho anh nữa.”

“Nhưng em là thiết kế trang phục trẻ em.” Ngô Đồng không biết phải nói sao.

“thì cũng mẫu như vậy may lớn lên là được rồi.” Tần Qua cảm thấy không có vấn đề gì.

“Em trang trí hình con vịt nhỏ lên áo, anh có mặc không?” Ngô Đồng hỏi.

“Dù sao em cứ làm cho anh, mặc hay không là chuyện của anh.” Tần Qua đáp.

“anh đúng là ngây thơ.” Ngô Đồng không lay chuyển được Tần Qua nên đành phải đáp ứng, cùng lắm thì mình đi ra ngoài mua cũng được.

Mười phút sau...

“Ha ha .... Lá vua, anh còn có một quân bài.” Tần Qua nhìn bài trong tay Ngô Đồng, còn ba quân, không thể nào là một bộ được, vậy là lớn lối nói “anh chỉ còn quân này, em có chặn lại anh được không?”

“Sao lần nào lá vua cũng ở bài của anh?” Ngô Đồng cắn răng nói.

“Hắc hắc ...” Tần Qua cầm quân bài định đánh xuống, bỗng nhiên Phi Phi xuất thủ, bàn tay nhỏ rút bốn lá bài đập trên lá bài vua.

Hai người cúi đầu nhìn, tốt lắm, bốn con ba ...

Sau đó, bàn tay nhỏ tiếp tục đánh quân bài ra tiếp, rồi lắc lắc hai bàn tay nhỏ chứng tỏ tay mình không còn bài.

“Ha ha ha ... Phi Phi thắng rồi ... con giỏi quá.” Ngô Đồng vui sướng ôm Phi Phi hôn một cái.

Phi Phi xoa xoa mặt, cầm một mảnh ghép hình bên người lên để trước mặt mình, hai mắt trông mong nhìn ba mẹ.

“Biết rồi, sẽ mua ghép hình cho con.” Tần Qua thấy Phi Phi được hôn, trong lòng đặt mục tiêu phải cho vợ mình cũng hôn mình “Ván tiếp theo.”

Tám phút sau ...

Hai lá bài vua của Phi Phi đè lên bốn con hai của Tần Qua, Ngô Đồng nhìn mặt Tần Qua nhẩn lại như bị táo bón, vui hết sức.

Trong ánh mắt lên án của ba mình, Phi Phi lại đem mảnh ghép hình để lên phía trước.

Sáu phút sau ...

Phi Phi đánh ba, Ngô Đồng đánh năm, Tần Qua ra A, Phi Phi ra hai ...

Tần Qua nhìn trong tay Phi Phi còn khá nhiều bài, mình lại còn hai lá vua, vì thế nói “Qua.”

Thế là Phi Phi đem tất cả lá bài trong tay thả xuống, một sảnh không dư con nào ... Và rồi thêm một mảnh ghép hình trước mặt Phi Phi.

“Nhóc con, con có ý đó hả?” Bị thua ba lần liên tiếp, Tần Qua nổi giận.

“Cái gì mà cố ý, số mình đen thì thôi, sao lại đổ cho người khác.” Ngô Đồng tròn mắt nhìn anh.

“Chắc là thằng nhóc này tính bài.” Tần Qua khẳng định.

“Tính cái gì bài, Phi Phi mới năm tuổi, biết đếm đến 100 là đã giỏi rồi.”

“Em không biết đâu, Tiểu Ngũ cũng giống vậy đấy, với những vấn đề liên quan đến con số thì vô cùng nhạy cảm.” Tần Qua nhớ đến ba ruột của Phi Phi, liền dẫn chứng.

“Vậy thì sao, không đủ thông minh thì sao lại trách người khác.” nói xong, Ngô Đồng xoa xoa đầu Phi Phi “Thắng ba ván được ba bộ ghép hình, tối nay chúng ta ra ngoài mua.”

Phi Phi kích động, chủ động xào bài, sau đó hai mắt lấp lánh chờ bắt đầu ván bài mới.

Ngô Đồng nhìn hành động của Phi Phi, nghi ngờ lời nói khi nãy của Tần Qua đúng sự thật, nhóc con này cố ý thắng vì mấy bộ ghép hình đi.

Lúc sau, Phi Phi lại thắng ván nữa, Ngô Đồng hỏi nhỏ Tần Qua “Phi Phi đã học đánh bài trước rồi hả?”

“không.” Tần Qua lắc đầu.

“Là vận may của nhóc sao? Hay là nhóc thực sự biết tính bài?”

“Làm gì có vận may nào nhiều như thế?” Tần Qua tức giận “Em không nhớ ván thứ nhất, thằng nhóc này vừa chơi rubic vừa đánh bài với chúng ta hả, nhưng sau khi anh lấy trò ghép hình là phần thưởng, nó đã đem khối rubic giấu sau lưng rồi kia.”

Nhận rõ sự thật này, hai người lớn quyết định bỏ chơi bài, mang Phi Phi ra ngoài mua ghép hình.

Hai người đứng phía sau, nhìn Phi Phi chăm chú chọn các loại ghép hình, Ngô Đồng liền bàn bạc cùng Tần Qua “Phi Phi thông minh như vậy, có phải nên cho con đi học không?”

“Em nghĩ cho con đi học?” Tần Qua nhíu mày.

“Lúc đầu em nghĩ không cho Phi Phi đi học mẫu giáo cũng không sao, dù sao Phi Phi không thích nói chuyện, đi học sẽ dễ bị bắt nạt.” Ngô Đồng nói “Nhưng mà, Phi Phi thông minh như vậy, nếu chúng ta cứ để con ở nhà thì có phải là làm mai một thiên tài hay không?”

“không sao hết, Phi Phi không thích đi học thì không đi học, chúng ta mời gia sư về nhà dạy riêng.”

“anh đã tính trước cho Phi Phi như vậy rồi hả?” Ngô Đồng thấy Tần Qua nói tron tru không chút suy nghĩ, đoán.

“Ừm.” Tần Qua gật đầu “Lúc trước mẹ cũng muốn cho Phi Phi đi học nhưng anh không đồng ý.”

“Nhà trẻ, tiểu học thì anh có thể mời gia sư, nhưng lên đến trung học, đại học, rồi Phi Phi lớn lên cũng phải giao tiếp với người khác thì sao.”

“...” Tần Qua nghe xong thì hơi bức bối, lý trí anh biết rằng Ngô Đồng nói đúng nhưng anh không muốn ép Phi Phi làm điều mà nhóc con không thích.

“Huống chi, chúng ta không phải lúc nào cũng ở bên Phi Phi được. Nếu bé cứ như vậy ...”

“Con sẽ không như vậy mãi đâu.” Tần Qua ngắt lời Ngô Đồng, âm thanh có chút lạnh lùng “không phải chúng ta vì điều này mới kết hôn hay sao?”

Ngô Đồng ngạc nhiên nhìn người đàn ông, dường như một Tần Qua lúc ban ngày còn cùng Phi Phi tranh giành tình cảm với người đàn ông lạnh lùng trước mắt lúc này là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tuy rằng Ngô Đồng biết hai người kết hôn vì những mục đích khác nhau, nhưng trong khi cô dùng tình yêu khoác cho nó một lớp áo khoác lỏng lẻo thì người đàn ông này lại trắng trợn đem nó mở ra. không biết vì sao, mỗi cô cảm thấy thật chua xót, đang muốn tìm lý do đi chỗ khác thì bỗng nhiên cô cảm thấy góc áo mình bị kéo.

Ngô Đồng cúi đầu, Phi Phi đang cầm xe đẩy đứng trước mặt mình, tình hình này là muốn làm gì, không cần kéo góc áo cũng biết.

“đi thôi, chúng ta đi tính tiền.” một tay Ngô Đồng nắm tay Phi Phi, một tay cầm xe đẩy đi xếp hàng tính tiền.

Tính tiền xong thấy thời gian vẫn còn sớm, Tần Qua hỏi Phi Phi “Con muốn đi chơi đâu nữa không?”

“không cần đâu, chúng ta về nhà thôi.” Ngô Đồng trả lời, quay người đi vào thang máy trước.

Người đàn ông cảm giác được cảm xúc của vợ mình không thích hợp, rõ ràng vừa nãy còn vui vẻ mà, sao bỗng nhiên tâm tình lại không tốt?

Phi Phi thấy mẹ đã xách túi trò chơi ghép hình ra đến thang máy rồi mà ba vẫn ôm mình đứng ngốc ở đó không động đậy, thế là giật giật cổ áo ba.

Người đàn ông lấy lại tinh thần, nhìn Phi Phi nửa đùa nửa thật “Nhất định là lúc chiều hai chúng ta lần lượt thắng bài mà mẹ con lại toàn thua nên tâm tình không vui rồi.”

Phi Phi nghi hoặc chớp chớp mắt, hoài nghi nhìn ba mình.

Về đến nhà, Ngô Đồng mang mấy bộ ghép hình xếp lại cẩn thận, xoay người thấy Phi Phi đang sốt ruột nhìn mình, cười nói “Mấy cái này đều là của con nhưng không được thức khuya chơi đâu nha.”

Phi Phi gật nhẹ đầu.

“Ngoan, vậy hôm nay đi ngủ sớm nha, mai lại chơi.” nói xong, Ngô Đồng chuẩn bị ra ngoài, lại bị Phi Phi kéo góc áo. Ngô Đồng nghi ngờ quay đầu, thấy Phi Phi chạy lại chỗ các hộp ghép hình mới mua, chọn một bộ lớn nhất, vắt vắt vò và kéo ra ngoài, rồi đẩy đến chân Ngô Đồng.

“Con muốn ... mẹ cùng chơi với con hả?” Ngô Đồng hỏi.

Phi Phi lắc đầu.

không phải? Ngô Đồng suy tư một lúc, sau đó như đoán ra được điều gì đó, hỏi “Muốn tặng cho mẹ?”

Phi Phi gật đầu.

Ngô Đồng ôm chầm lấy Phi Phi, hôn lên khuôn mặt nhỏ của bé “Vậy mẹ gửi nhờ ở phòng Phi Phi, con ghép thành hình xong rồi tặng cho mẹ được không?”

Mắt Phi Phi sáng lên, lập tức càng vui vẻ hơn gật đầu.

“Bà xã ơi, có điện thoại.” Bên ngoài có tiếng Tần Qua gọi.

Ngô Đồng vội vàng đi ra ngoài, lấy điện thoại từ trong giỏ xách, nhìn thấy người gọi đến thì liếc mắt nhìn Tần Qua, Tần Qua không hiểu nhướn mày.

“Mẹ, mẹ gọi con ạ?” Đây là lần đầu tiên Ngô Đồng nói chuyện qua điện thoại với mẹ chồng nên cô có chút lo lắng.

“Ngô Đồng hả con, dạo này con khỏe không?”

“Vâng, con rất tốt.” Ngô Đồng cũng không tự cho rằng bà Tần gọi điện chỉ hỏi thăm sức khỏe của mình, thế là nói tiếp “Tần Qua và Phi Phi cũng rất khỏe. Mẹ có muốn nói chuyện với anh ấy không?”

“không cần đâu.” Mẹ Tần từ chối “Khi nào rảnh thì ghé về nhà ăn bữa cơm nha con.”

“Vâng ạ.” Ngô Đồng chỉ có thể gật đầu.

“Đúng rồi, ngày mai con có thời gian không?” Mẹ Tần hỏi tiếp.

“Ngày mai? Có ạ.”

“Vậy con cùng mẹ đi dạo phố mua sắm đi. Lâu lắm rồi mẹ không ra ngoài.”

“Dạo phố?” Ngô Đồng hơi lo lắng nhìn qua Tần Qua vẫn đang đứng một bên nghe lén, thật ra một mình đối mặt với mẹ chồng cô vẫn rất lo. Nhưng cô cũng không thể cự tuyệt, cô đang định đồng ý thì bị Tần Qua đoạt lấy điện thoại, âm thanh ngang ngược nói “Mẹ, vợ con một tuần mới được nghỉ hai ngày, con còn chưa ở bên cô ấy đủ đâu, vậy mà mẹ còn muốn giành với con, chúng con còn là tân hôn đó.”

“Dạ ... Vâng, con biết rồi.” Tần Qua nói hai câu liền cúp điện thoại rồi đưa cho Ngô Đồng “Điện thoại của em.”

“Vâng.” Ngô Đồng ngờ ngác nhận lại điện thoại.

“Em có ngốc không vậy.” Tần Qua đẩy nhẹ đầu Ngô Đồng “không muốn đi thì trực tiếp từ chối, mặt mũi nhăn như cái bánh chèo chỉ biết cho anh nhìn, có phải em biết anh sẽ giúp em không?”

“Em...”

“Nhớ kỹ phải báo đáp lại anh đấy.” Tần Đại thiếu không làm không công.

“anh...” Ngô Đồng chưa thấy người nào vô sỉ như vậy, sờ nhẹ lên cánh tay đang ôm eo mình “Chúng ta là vợ chồng, anh giúp em mà con muốn em báo đáp nữa.”

“Đừng rồi, chúng ta là vợ chồng, vậy cùng nhau đi tắm đi.” Người đàn ông nói xong liền ôm Ngô Đồng chạy vào nhà tắm, ngày mai vợ không phải đi làm, thật quá tốt.

Sau một hồi mây mưa, hai người thân mật ôm nhau, hít thở hương vị của nhau, Ngô Đồng gối đầu lên ngực người đàn ông, mệt mỏi nhưng không rời đi.

Mà bàn tay của người đàn ông vẫn không thành thật vuốt ve đùi Ngô Đồng.

“anh thôi đi nha.” Ngô Đồng không nhịn được phải lên tiếng, cả một buổi tối này đã làm bao nhiêu lần mà người đàn ông này chưa thỏa mãn sao.

“Làm sao mà đủ được, bà xã à, em phải biết là cả một tuần chỉ có cuối tuần em mới không dậy sớm thôi.” Bàn tay vuốt ve của Tần Qua càng lúc càng hướng lên trên.

“Tần Qua...” Ngô Đồng cũng không để ý bàn tay hạnh kiểm xấu của người đàn ông, chỉ mở mắt nhìn mê man về phía trước “Vậy trước khi kết hôn... anh giải quyết như thế nào?”

“Ghen tị hả?” Tần Qua cười hỏi.

“anh thích em... hay là thích thân thể của em?” Ngô Đồng cảm giác bàn tay tác quái của người đàn ông bỗng dừng lại.

Người đàn ông muốn nói, anh thích em cũng thích thân thể của em, nhưng trực giác của một con thú đĩ sản nói cho anh biết, nếu mà nói ra thì chính anh sẽ phải hối hận. Vì thế anh dừng động tác trên chộc cô, cẩn thận hỏi “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Bác sĩ Lý nói, nhu cầu tình dục của anh rất mạnh, sau lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh đã nói anh muốn ngủ với em.” Ngô Đồng nói “anh đã nói trong chuyện làm tình anh có thói quen sạch sẽ, anh chỉ ngủ với vợ mình. Như vậy bởi vì em là vợ anh nên anh mới ngủ với em hay là bởi vì em là chính em.”

Vợ anh không phải là em sao? Tần Qua cảm thấy hôm nay Ngô Đồng không bình thường, luôn hỏi người ta những vấn đề khó trả lời.

“Sao lại không nói chuyện nữa rồi?” Ngô Đồng hỏi.

“anh còn chưa hiểu rõ?” Tần Qua thành thật nói.

“Hiểu rõ cái gì?”

“Rốt cục là em muốn hỏi anh cái gì?”

Ngô Đồng nở nụ cười, sau đó nhắm mắt lại “Thôi, ngủ đi, em mệt rồi.”

Khi bầu trời quang đãng dần thay thế bóng đêm, Tần Đại thiếu cẩn thận buông vợ mình đang ngủ say, cẩn thận đắp chăn cho cô rồi mặc quần áo đi ra khỏi phòng.

một đêm được thỏa mãn, nhưng trước khi đi ngủ bởi vì những câu nói của vợ mà Tần Đại thiếu cả đêm nằm suy tư nhưng không nghĩ ra, nhưng cảm xúc của vợ mình xuống thấp thì anh không thể nào không thấy được.

Vợ vì sao không vui, vì sao vợ không vui mình cũng không vui.

Tần Đại thiếu dốc sức chạy như điên khắp ngõ hẻm như không biết mệt mỏi.

Cuối cùng bác gái bán đồ ăn sáng không nhìn nổi, khi Tần Qua một lần nữa dừng lại nghỉ mệt, hỏi “Ở nhà vợ cậu giận cậu hay sao?”

“Dạ, đâu có.” Tần Qua cũng nhận ra bác gái này, anh thường mua đồ ăn sáng ở đây. “Chỉ là tâm tình vợ cháu không vui, cháu lại không biết vì sao như vậy.”

“Đây, ngồi xuống ăn một chén tào phớ đã.” Dù sao giờ mới sáng sớm, quán còn ít người.

“Dạ, không cần, cháu chạy một lúc nữa. Khi nào vợ cháu dậy cháu lại mua đồ ăn sáng sau.”

“Ôi, người thương vợ như cậu giờ không còn nhiều nữa đâu.” Bác gái hỏi “Có phải cậu chọc giận gì vợ cậu không?”

Tần Qua suy nghĩ một lúc, nhưng không nghĩ ra mình chọc giận Ngô Đồng lúc nào.

“Vậy thì không sao, phụ nữ mà, có đôi khi tự mình cảm thấy không vui mà thôi.” Bác gái thấy Tần Qua lắc đầu thì nói.

“cô ấy đến kì kinh nguyệt sao?” Tần Qua nhớ khi đi trăng mật Ngô Đồng cũng có mấy ngày không vui, nhưng mà “Kinh nguyệt của cô ấy nửa tháng nửa mới đến mà.”

“Ài, ngày kinh nguyệt của bà xã cũng nhớ luôn hà.” Bác gái nhìn Tần Qua, ánh mắt sáng rõ.

“Dạ, chào bác, cháu chạy tiếp đây.” Tần Qua lúng túng nói chào bác gái, rồi tiếp tục chạy mấy vòng nữa, khi quay về mồ hôi đầm đìa, quần ăn sáng đã đông người.

“Đây, theo như thường lệ cậu vẫn hay mua.” Bác gái nhìn Tần Qua cười, đưa đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn cho anh.

“đã nghĩ ra vì sao vợ cậu không vui chưa?”

“Dạ chưa.” Tần Qua lắc đầu “Để cháu suy nghĩ lại.”

“Nếu không cháu hỏi mấy cô gái trẻ xem sao.” Bác gái nói “Dù sao bác cũng già rồi, không hiểu hết tâm tư mấy người trẻ các cháu.”

“Cháu không quen ai như vậy?” Tần Qua nói.

“Hay anh lên mạng hỏi xem sao.” Bỗng một thanh niên đang ngồi ăn tào phớ nói xen vào “Bạn gái em cũng hay giận dỗi, em hỏi cô ấy vì sao giận, cô ấy nói anh tự mình nghĩ đi. Em làm sao mà biết được, vì vậy mấy lần em lập topic trên các diễn đàn nhờ giúp đỡ.”

“Diễn đàn? Có hiệu quả không?” Tần Qua nhíu mày.

“Cũng khá tốt, em nói anh biết, lên mạng tìm ý kiến được nhiều người tán thành hoặc các ý kiến tương tự là có hiệu quả nhất.” Người thanh niên đắc ý “Em đã làm như vậy mà đỡ được bạn gái 101 lần.”

“Giận dỗi nhiều như vậy sao?” Bác gái sợ hãi than thở.

“Vậy là còn ít. Bạn gái con trung bình hai ngày dỗi một lần.”

“Vậy phải đi khám bác sĩ coi, coi chừng bị nóng trong người.” Bác gái khuyên.

Tần Qua mang theo bữa sáng về nhà, khi đẩy cửa bước vào thấy trong sân nhà, một lớn một nhỏ đang giờ chân duỗi tay tập thể dục, Ngô Đồng cười nói “anh đã về rồi.”

Tần Qua đặc biệt yêu thích nụ cười của Ngô Đồng, đặc biệt khi cô ngẩng đầu nhìn anh cười lơ đãng. Má lúm đồng tiền trên hai má tròn tròn, đôi mắt sáng long lanh, làm cho người ta cảm thấy ấm áp và tràn đầy sức sống.

Giây phút này, Tần Đại thiếu quyết định, anh sẽ làm cho vợ anh luôn nở nụ cười như vậy trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Ăn sáng xong, Tần Qua mang Phi Phi về phòng chơi ghép hình mà không rủ Ngô Đồng cùng tham gia. Ngô Đồng nghỉ hoặc nhưng cũng không đi vào mà chỉ đứng ở cửa nhìn, thấy hai cha con thực sự chuyên tâm chơi ghép hình vì vậy cô quyết định quay trở lại phòng, may nột cái áo ngày hôm qua đã bị người đàn ông quấy rối.

Khi trong phòng vang lên tiếng máy may, Tần Qua vút mảnh ghép hình trong tay xuống, cầm lấy IPAD xét trình duyệt Web.

Phi Phi nghỉ hoặc liếc nhìn ba mình một cái.

“Tự con chơi đi.” Tần Qua vỗ vỗ đầu Phi Phi.

Phi Phi cúi đầu tiếp tục ghép hình, trong lòng nghĩ, không có ba con còn ghép nhanh hơn.

Khác với thanh niên trẻ hiện nay, Tần Qua rất ít khi lên mạng, chỉ thỉnh thoảng anh lên xem tin tức, mua IPAD cũng là để cho Phi Phi xem phim hoạt hình.

Thế là Tần Đại thiếu – rất không thành thạo, tốn một phen tìm tòi mới tìm được một diễn đàn có chức năng mở topic, anh đăng kí một tài khoản tên “Ông xã có bệnh” và lần đầu tiên trong cuộc đời post một bài viết.

Chủ topic: Hôm qua, gia đình chúng tôi có ba người tổ chức chơi bài địa chủ, sau khi chơi xong thì ra ngoài mua sắm, vô cùng vui vẻ. Nhưng đến nửa đêm thì bà xã tôi không vui nữa, còn hỏi là tôi thích cô ấy hay là do cô ấy là vợ tôi nên mới thích cô ấy. cô ấy không phải là vợ tôi hay sao, có gì khác nhau đâu? Xin hỏi vì sao vợ tôi bỗng nhiên không vui, gặp tình huống này tôi phải làm sao?

Đương nhiên trước đó vợ còn hỏi là thích cô ấy hay thích thân thể cô ấy, nhưng Tần Qua tuyệt đối không thể viết lên mạng được, chính mình có thể lưu manh với vợ nhưng trên internet thì không thể.

Tần Qua post bài xong, trừng mắt nhìn trang web, cứ năm phút lại reload một lần nhưng mãi mà không thấy người trả lời. Chờ nửa giờ, Tần Đại thiếu không còn bình tĩnh nữa, việc này không thể hỏi vợ, vậy chỉ có thể hỏi em trai.

Thế là đang ở nhà nghỉ ngơi, Tổng giám đốc Tần nhận được điện thoại của anh trai.

“anh!”

“Tần Hoài, em có bao giờ lên diễn đàn post bài không?”

Bị hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy, Tổng giám đốc Tần sững sốt một chút rồi cẩn thận hỏi lại “anh, anh lên mạng post bài hả?”

“Đúng vậy, không phải bây giờ mọi người trên toàn thế giới đều ở trên mạng sao? Sao hơn nửa giờ rồi mà không ai trả lời bài viết của anh?” Tần Đại thiếu buồn bực.

“À, em hỏi một chút, anh lên loại diễn đàn nào?”

“một diễn đàn về tình cảm.”

“Tình cảm?” Suy nghĩ của Tần Hoài xoay chuyển “anh và chị dâu xảy ra vấn đề hả?”

“Tôi hôm qua, chị dâu em tự nhiên không vui, anh cũng không biết làm sao bây giờ, lúc sáng đi mua đồ ăn sáng thì có người nói với anh lên mạng tìm hiểu, không phải là post bài hỏi sao?” Tần Qua không nhịn được nói “Hỏi nhiều như vậy làm gì, làm sao để người ta nhanh chóng trả lời bài viết của anh.”

“À, để em hỏi thăm giúp anh. anh chờ một chút.” Tổng giám đốc Tần để điện thoại di động một bên, trở về phòng dùng máy bàn gọi cho trợ lý Lâm.

Cuối tuần trợ lý Lâm ở nhà ngủ nướng, bị điện thoại của ông chủ đánh thức, ho khan mấy tiếng cho giọng nói được thanh tỉnh “Dạ, Tổng giám đốc Tần.”

“anh có biết khi lên diễn đàn post bài viết thì phải làm thế nào mới có thể để người khác nhanh chóng trả lời.”

“Dạ?” Chuẩn bị sẵn sàng đón dịch, trợ lý Lâm ngẩn người, vừa rồi Tổng giám đốc Tần hỏi mình cái gì ấy nhỉ? Chẳng lẽ hôm qua tăng ca về quá muộn, hôm nay xuất hiện ảo giác.

“anh không biết.” Giọng Tổng giám đốc Tần thấp xuống vài phân.

“Dạ, biết chứ, biết chứ.” Tổng giám đốc Tần đã hỏi, không biết cũng phải biết “Xin hỏi một chút là loại diễn đàn nào không ạ?”

“Diễn đàn tình cảm.”

“Cái gì?” Trợ lý Lâm không thể tin những gì mình đã nghe được.

“anh không hiểu hả?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Trợ lý Lâm nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, cố gắng nhớ lại khoảng thời gian mình học đại học, sau đó nói “Bình thường một diễn đàn sẽ có tiền xu của riêng diễn đàn, khi đặt câu hỏi thì có thể dùng xu diễn đàn để làm phần thưởng, như vậy người trả lời sẽ nhiều hơn. Cũng có thể dùng tiền xu đưa bài viết lên trang đầu, nạp càng nhiều tiền xu thì vấn đề càng dễ được trả lời.”

“Được rồi, anh ngủ tiếp đi.” Tổng giám đốc Tần cúp điện thoại, quay trở ra nói lại với anh cả nhà mình, bên kia Tần Đại thiếu càng chảnh hơn, nghe xong cũng không nói một lời, cúp luôn điện thoại.

Tần Hoài cảm điện thoại bị anh trai tàn nhẫn cắt đứt, bỗng nhiên nhận ra một điều, anh trai nhà mình rất để ý đến chị dâu, để ý nhiều hơn so với tượng tượng của anh.

Tần Đại thiếu trừ bị bệnh còn có cái gì, đó chính là tiền, thế là kích hoạt đủ các chức năng đem một lượng lớn tiền xu của diễn đàn đẩy bài viết của mình lấp lánh ánh vàng treo ở vị trí số một của trang đầu tiên.

Quả nhiên có đầu tư vốn thì có hồi báo, ngắn ngủi mười phút có rất nhiều bình luận trả lời.

Lầu 1: Ôi chao, ở đâu mà có thổ hào (nhà giàu mới nổi) như vậy.

Tần Đại thiếu trả lời: xin không cần bình luận những vấn đề không liên quan đến nội dung đã hỏi.

Lầu 3: anh trai, tôi vừa mới nhìn, vợ anh nửa đêm bỗng nhiên không vui, có phải là do kỹ thuật của anh không tốt không, ha ha ha ha ha ...

Ánh mắt Tần Đại thiếu híp lại, trực tiếp khiêu nại ID này với mod diễn đàn.

Lầu 10: Phụ nữ đều thích hỏi vấn đề này, theo kinh nghiệm của tôi, dù cô ấy hỏi cái gì anh cứ trả lời là thích cô ấy, đây là câu trả lời vạn năng, mặc dù cuối cùng chúng tôi vẫn chia tay ....

Tần Đại thiếu trả lời: anh chia tay thì không cần bình luận ở đây, chứng tỏ cách của anh đã sai.

Lầu 16: anh trai, gần đây phụ nữ đều thích bị đàn ông cưỡng hôn, anh nhanh chóng đề cô ấy ra hôn, hôn rồi lại hôn đảm bảo cô ấy sẽ không biết rõ vì sao mình không vui.

Lầu 17: Lầu trên thật ngu ngốc, phụ nữ chúng tôi chỉ thích được trai đẹp cưỡng hôn thôi, giá trị nhan sắc không đủ thì không được dùng đến chiêu này, cẩn thận không anh sẽ bị thiến.

Từ đây đến lầu 20 đều là bạn gái trên mạng +1.

Tần Đại thiếu suy tư rồi trả lời: Nhưng trước khi vợ tôi giận, tôi vừa hôn cô ấy xong.

một đám người im lặng tuyệt đối.

Lầu 60: Mẹ nó, chủ topic, tôi là lầu ba. Có phải anh vừa khiêu nại tôi không, anh thật xấu xa, vợ anh chẳng mấy chốc sẽ ly hôn với anh ...

Tần Đại thiếu lại híp mắt, lại đi khiêu nại. trên mạng thật phiền phức, nếu người ở trước mặt mình, anh sẽ đánh hấn kêu cha gọi mẹ.

Lầu 70: Chủ topic, hôn là phải có kỹ thuật, trước khi hôn phải dành cho nhau ánh mắt ái muội, sau đó hôn một chút, hôn lần thứ nhất phải dịu dàng, không cần quá lâu, sau đó nhẹ nhàng tách ra, sau đó nói những lời tình cảm như khen ngợi cô ấy, như nói cô ấy thật ngọt ngào, sau đó là cái hôn thứ hai, lần này hôn đến tận tận mới thôi.

Lầu 76: Tốt nhất kết hợp nhiều biện pháp, anh thấy biện pháp nào tốt thì có thể thử xem.

Tần Đại thiếu chần chừ một lúc rồi trả lời: Tôi sẽ thử, nếu như có tác dụng sẽ có thưởng cho bạn.

Trong nháy mắt, trên diễn đàn xuất hiện một trăm bình luận “Mẹ kiếp.”

đang may áo, Ngô Đồng bỗng nhiên thấy người đàn ông đến bên cạnh, cô nói “Áo của Phi Phi em may xong rồi, còn của anh phải chờ mấy ngày nữa, ở đây không đủ vải.”

Tần Qua không trả lời Ngô Đồng mà kéo cô đứng dậy dựa vào tường, sau đó dùng ánh mắt tự cho là ái muội (thực ra là thâm trầm), chăm chú nhìn Ngô Đồng một lát, rồi cúi đầu hôn cô.

Mẹ nó, cảm giác hôn vợ mình thật sự quá hoàn hảo, không muốn tách ra thì làm sao bây giờ, kệ đi, hôn trước rồi nói sau.

Ngô Đồng thở hổn hển, đẩy Tần Qua ra nói “anh làm cái gì vậy?”

“Vợ ơi, em thật ngọt ngào.” nói xong Tần Đại thiếu lại gặm xuống, đúng rồi, lần này hôn đến tận tận mới thôi.

Thế là Ngô Đồng bị hôn đến sắp không hô hấp được, chỉ có thể dùng tay đánh lên người anh, cuối cùng phải cắn một cái lên môi anh mới khiến Tần Qua lui lại “Ban ngày ban mặt mà anh nổi điên cái gì vậy?”

Tần Đại thiếu nhìn vợ đầy giận dữ, sao càng hôn lại càng giận vậy, mặt đen thui về phòng lại lên web.

Chủ topic: đã hôn thử, không có tác dụng, bà xã càng giận hơn.

Lầu 180: Mẹ nó, chủ topic, vợ anh ngồi bên cạnh anh hả.

Chủ topic: ở phòng bên cạnh.

Lầu 188: chủ topic, anh nộp thẻ lương chưa.

Chủ topic: đã giao lâu rồi.

Lầu 200: anh mua đồ trang sức, sắm xe chưa.

Chủ topic: muốn mua thì phải chờ mấy ngày, quá chậm.

Lầu 219: chủ topic, anh chủ động làm việc nhà giúp cô ấy chưa.

Chủ topic: vợ tôi vốn không phải làm việc nhà.

Lầu 230: anh đưa cô ấy đi du lịch chưa.

Chủ topic: Vừa mới đi du lịch nước ngoài một tháng.

Lầu 256: Chủ topic, anh trực tiếp hỏi cô ấy, vì sao cô ấy lại vô cớ giận anh, sau đó khi cô ấy còn đangngờ ngẩn thì vô cùng đau khổ nói với cô ấy “Nếu ông đây không nhìn thấy em là người xinh đẹp, dịu dàng, thiện lương, đáng yêu thì đã sớm chia tay với em.”

Lầu 260: phương pháp mặc dù quê mùa, nhưng có thể thử xem.

Chủ topic: Tôi đi thử xem.

Trong phòng làm việc, thật vất vả mới thờ được bình thường, Ngô Đồng đang cầm cây kéo định cắt vải, xoay người qua thì thấy người đàn ông đã đứng bên cạnh từ bao giờ, giật mình ôm lấy ngực “Rốt cuộc là anh bị làm sao?”

“Vì sao em giận anh?” Tần Qua trầm mặt hỏi.

“Em...”

“Nếu ông đây không nhìn thấy em là người xinh đẹp, dịu dàng, thiện lương, đáng yêu thì đã sớm chia tay với em.” Tần Qua dùng giọng điệu tự cho là thống khổ nói ra.

“anh uống lộn thuốc hả?”

Tần Qua lại thất bại lui về, tiếp tục lên mạng post bài: Vợ tôi hỏi tôi có phải uống lộn thuốc hay không.

Thế là một đồng bình luận ha ha xuất hiện.

Lầu 312: “Ông xã có bệnh”, anh đúng là có bệnh thật, ai mà thích anh. Chủ topic thật ngu ngốc, có giỏi đi khiếu nại đi, ông đây lại đi đăng ký.

Tần Qua quả quyết khiếu nại.

Lầu 330: Chủ topic, có cái gì mà khi hai người cùng nhau làm, vợ anh thật vui vẻ không.

Chủ topic: chúng tôi đã cùng nhau nhảy dù, lặn biển khi đi du lịch, khi ở nhà, tôi hít đất thì vợ tôi thích ngồi trên lưng tôi.

Lầu 336: Mẹ nó, đáng người chủ topic nhất định rất được, có cơ bụng tám múi không?

Lầu 338: Có đường nhân ngư không?

Chủ topic: đều có, vợ tôi rất thích sờ cơ ngực của tôi.

Lầu 356: A a a, đáng người tốt như vậy, còn chán chừ gì nữa, cởi áo ra cho vợ anh sờ thoải mái ...

Lầu 358: không không, phải đến trước mặt vợ anh rồi xé áo, như vậy mới mãnh liệt, gọi cảm ...

Chủ topic: tôi đi thử xem.

Phía dưới lại một đồng a a a a ...

Ngô Đồng nhìn Tần Đại thiếu xuất hiện lần thứ ba, bình tĩnh nói “anh lại muốn làm gì?”

Tần Đại thiếu chờ đến khi Ngô Đồng nhìn mình, sau đó hai tay xé áo thun lộ ra thân thể màu đồng cổ cường tráng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Đồng nắm tay cô đặt lên ngực anh, ngang ngược nói “Cho em sờ nè, đừng tức giận nữa.”

“anh ... anh...” Ngô Đồng tức giận giật tay lại “Ai muốn sờ cơ ngực của anh?”

Vẫn vô dụng thôi.

Lầu 501: chủ topic đừng nản chí, còn một chiêu nữa, phụ nữ đều thích ăn ngon. anh dẫn cô ấy đi ăn món gì ngon đi.

Lầu 502: Đúng vậy, tốt nhất là phải lãng mạn như một bữa ăn tối dưới ánh nến.

Chủ topic: Vậy dẫn đi ăn ở chỗ nào thích hợp.

Lầu 520: chủ topic có để ý giá cả không.

Chủ topic: Chỉ cần bà xã vui vẻ, bao nhiêu tiền không thành vấn đề.

Lầu 530: thật muốn gả cho chủ topic.

Lầu 531: thật muốn gả cho chủ topic +1

Lầu 560: Chủ topic vừa có tiền, vóc dáng đẹp lại còn thương bà xã, a a, rất muốn gả cho anh.

Chủ topic: Tôi đã có bà xã.

Lầu 580: Vậy càng muốn gả hơn.

Sau đó các bình luận bất kể nam nữ đều kêu gào muốn gả cho chủ topic, Tần Đại thiếu buồn bực, đang định cảnh cáo bọn họ không được bình luận chệch chủ đề, Ngô Đồng bỗng xuất hiện sau lưng, yếu ớt hỏi “anh đang làm cái gì vậy?”

đang chuyên tâm reply, Tần Đại thiếu - cựu lính đặc chủng lại không phát hiện ra vợ mình, tay cầm IPAD cũng cứng ngắc.

Ngô Đồng đưa tay rút máy IPAD, nhìn mấy trăm lầu bình luận, lật trang mấy lần mới tìm được nguyên nhân vì sao người đàn ông này như bị động kinh từ này đến giờ.

Đêm hôm qua, cảm xúc của Ngô Đồng hơi sa sút nên đã không kiểm chế được mà hỏi anh vấn đề đó, vốn cô cho rằng người đàn ông này không để trong lòng nhưng không ngờ anh còn vì chuyện này mà post bài trên mạng dẫn đến mấy trăm bình luận như vậy.

Ngô Đồng thấy muốn cười, đồng thời cũng cảm thấy ấm lòng, thì ra anh cũng rất quan tâm đến em

“Bà xã à.” Tần Qua thận trọng kêu.

“không phải là anh muốn dẫn em đi ăn tối hả?” Ngô Đồng giơ IPAD lên.

“Tốt quá, em muốn đi ăn ở đâu?” thì ra chiều này có tác dụng, Tần Đại thiếu kích động nói.

Ngô Đồng nghĩ đến câu trả lời của anh, vợ của tôi vốn không phải làm việc nhà, lúc này cô mới nhận ra, thời gian qua quả thật mình chẳng phải làm cái gì nhưng trong nhà rất sạch sẽ, chẳng lẽ ...

“Chúng ta đi siêu thị mua đồ, buổi tối chúng ta tự mình nấu.” Ngô Đồng nghĩ nghĩ nói.

“Được được.” Tần Đại thiếu nhắc Phi Phi – đã ghép được gần một nửa bộ ghép hình- lên, lấy mảnh ghép hình trong tay Phi Phi ném xuống đất, nói “đi thôi.”

Phi Phi nhìn bộ ghép hình dưới đất, thờ dài phiến muộn.

trên đường đi, Ngô Đồng hỏi “Em thấy các bình luận dưới cùng đều nói muốn gả cho anh, xem ra anh rất có sức hấp dẫn đó.”

Tần Đại thiếu lập tức tỏ thái độ “anh chỉ cần vợ anh thôi.”

Khóe miệng Ngô Đồng cong cong “Hôm nay anh thông minh đó.”

Tần Đại thiếu vui vẻ lái xe, trực giác của anh mách bảo, vợ mình đã không còn giận dữ, mặc dù vẫn không biết vì sao vợ giận, nhưng lần sau vẫn có thể lên diễn đàn hỏi.

Ngô Đồng nghĩ, ban đầu cô không để ý đến Tần Qua lắm nhưng trong mắt người khác, anh cũng là một người đàn ông tốt đáng làm chồng. Ở những nơi, những thời điểm mà mình không biết, anh đã vì mình mà làm rất nhiều điều.

“anh thích ăn cái gì?”

“Thịt kho tàu.”

“Vậy đi mua rồi em làm cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Sau khi đến nhà máy mang trang phục để kiểm tra tiến độ, chất lượng sản phẩm, Ngô Đồng cũng thuận đường ghé vào kho vật liệu. Cuối tuần vừa rồi còn chưa may áo sơ mi cho Tần Qua, hôm nay cô định đến kho mua ít vải với giá nội bộ.

“Cậu lấy nhiều vải cotton như vậy làm gì?” Lý Mẫn thấy bạn chọn vải liền hỏi.

“Hôm trước tớ dựa theo mẫu thiết kế mới may cho Phi Phi một cái áo sơ mi.” Giờ Ngô Đồng nghĩ lại thì cảm thấy buồn cười “không ngờ Tần Qua nhìn thấy cũng đòi may một cái.”

“Chắc chắn, các cậu cũng ân ái quá đó.” Lý Mẫn trêu chọc.

“Cậu nói vậy gì đó.” Ngô Đồng liếc bạn một cái, rồi tiếp tục chọn vải.

“Muốn tớ tìm cho cậu một cái gương để coi không, đúng là phụ nữ phải có tình yêu mà, đầu như tớ gần đây mụn nổi đầy nè.” Lý Mẫn ra vẻ đáng thương.

“Cậu mọc mụn không phải do cậu ăn lẩu nhiều quá hả. Cuối cùng Ngô Đồng cũng tìm được một cuộn vải vừa ý, rút ra.

“Tớ ăn nhiều như vậy chính là vì tâm trạng tớ không tốt.”

“Cậu ăn ít thôi thì không nói, mụn rồi cũng xẹp thôi nhưng mà tớ phải nói vì dạ dày của cậu rõ ràng là không tốt mà còn ăn lẩu nhiều như vậy.” Ngô Đồng vừa nói vừa đề cuộn vải lên bàn, lấy thước đo cắt số lượng vải cần thiết.

“Mình cũng biết chứ, nhưng cứ nhìn thấy Lưu Viễn là lại muốn ăn lẩu.” Lý Mẫn buồn bực.

Ngô Đồng im lặng cho bạn một cái liếc mắt, sau đó ra hiệu cho Lý Mẫn cầm vải còn mình cầm kéo cắt.

“Cậu nói thật xem, mình thô lỗ bị từ chối cảm thấy thật đau lòng. Vậy hồi đó khi đàn anh Thẩm đi, cậu phải đau khổ đến mức nào.” Lý Mẫn bỗng nhiên nói.

“Cậu nhìn nhiều năm như vậy không hỏi mình, sao hôm nay lại nói ra.” Ngô Đồng ngừng một chút rồi tiếp tục không có việc gì cắt vải.

“Trước kia mình sợ chạm vào vết thương của cậu, nhưng giờ cậu đã có mùa xuân thứ hai rồi mà.”

“Tần Qua là người mà cậu dùng mùa xuân thứ hai hả?” Ngô Đồng cắt kéo, đem cuộn vải trả lại chỗ cũ.

“Ày da, cậu đừng để ý tiểu tiết, cậu mau nói lúc trước đã xảy ra chuyện gì, vì sao các cậu đột nhiên lại chia tay?” Đối với bí mật này, Lý Mẫn vẫn canh cánh trong lòng bốn năm nay.

“Thực ra cũng không có gì phức tạp.” Ngô Đồng nghĩ nghĩ nói “anh ấy vốn là sinh viên bên Mỹ sang giao lưu, sau đó anh ấy phải về nước cũng là bình thường.”

“Nhưng anh ấy đã vì cậu mà xin thêm một năm giao lưu rồi mới tốt nghiệp mà.” Lý Mẫn nói “Tớ nhớ cậu còn chuẩn bị thủ tục xin đi Mỹ du học nữa mà.”

“Nhưng mà không phải là không đi được sao?” Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là duyên số.

“Sau đó các cậu thực sự không liên lạc với nhau nữa?” Trong lòng Lý Mẫn không tin tưởng lắm.

“Thời gian đó ... Tớ thực sự không có tâm tư nghĩ đến những thứ đó. Chờ đến khi tớ định thân lại thì bọn tớ đã ba tháng không liên lạc với nhau, từ từ giữa chúng tớ có cảm giác xa lạ, sau đó không liên lạc với nhau nữa.” Ngô Đồng cười khổ “Cậu cũng biết tớ da mặt mỏng, tớ nghĩ có lẽ anh ấy không thực sự thích tớ.”

“Cho nên ... thật ra các cậu vẫn chưa chính thức nói chia tay” Lý Mẫn kinh ngạc.

“Cũng coi như có.” Ngô Đồng nói “Cậu có nhớ lần chúng ta tham gia giải thiết kế đó không? Khi đó tớ không có thời gian liên lạc với anh ấy, chờ khi giải thi đấu kết thúc tớ mới nhận ra chúng tớ đã nửa năm không liên lạc nhưng anh ấy gửi cho tớ rất nhiều mail và bưu phẩm.”

“Lúc đó, tâm tình của Tiểu Nguyên cũng đã khôi phục, công việc của tớ cũng ổn nên tớ sắp xếp thời gian đến Mỹ.” Ngô Đồng cười cười có chút cô đơn.

“Cậu gặp được anh ấy không?” Lý Mẫn cảm thấy nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Tớ ở lại khách sạn một đêm, hôm sau thì về nước.” Ngô Đồng cười khỏ.

“Tại sao?”

“Tớ xem tin tức trên TV thì trông thấy anh ấy.” Ngô Đồng vẫn nhớ cảm xúc của mình lúc đó, khiếp sợ, bị thương, không cam lòng “Lúc ấy tớ mới biết anh ấy là con trai độc nhất của ông trùm bất động sản bên Mỹ, trước khi tớ đến một ngày, anh ấy đã tổ chức họp báo công bố đính hôn với tiểu thư Diana nổi tiếng nước Mỹ.”

“Tớ khinh, đúng là loại đàn ông cận bã mà.” Lý Mẫn kích động chút nữa thì ném cây thước đang cầm trên tay.

Ngô Đồng cuộn mảnh vải cất đi, nói “Thực ra lúc đó cũng đã có những dấu hiệu, yêu xa vốn dễ chia tay mà, huống hồ chúng tớ mấy tháng trời không liên lạc với nhau.”

“Vói lại, tớ thích không phải là con trai của ông trùm bất động sản, cuộc sống nhà giàu chắc cũng không thích hợp với tớ.”

Nửa câu đầu nghe êm tai nhưng nửa câu sau Lý Mẫn không nghe nổi, liếc mắt nhìn bạn, oán trách “Xin hỏi bây giờ cậu gả cho nhà ai?”

Ngô Đồng cũng kịp phản ứng, cười mắng bạn “Cậu không phải không biết vì sao tới kết hôn mà, với lại, Tần Qua sẽ không tham gia quản lý Tần thị.”

“Tần Đại thiếu không quan tâm, cả tập đoàn Tần thị lớn như vậy đều giao cho Tần nhị thiếu hết hả?” Lý Mẫn không thể tin nói.

“Những chuyện này không liên quan đến tớ, tớ mặc kệ.” Ngô Đồng cầm vải đi ra ngoài “Tớ thích cuộc sống như bây giờ.”

“Tớ lại không thích cuộc sống bây giờ của tớ.” Lại bị bạn trình diễn màn ân ái, Lý Mẫn bịu môi nói.

“Vậy cậu đi quán bar nhiều hơn đi, không phải cậu là đóa hoa của Đé Đô sao.”

“Đúng vậy, tối nay tớ đi liền.” Lý Mẫn hô to “Bà đây muốn quên hoàn toàn Lưu Viễn.”

Quay về nội thành, Ngô Đồng từ chối Lý Mẫn đưa về nhà, tự mình đón xe đi về, dù sao nhà hai người ở hai hướng ngược nhau để Lý Mẫn đưa về không tiện.

Ngô Đồng cầm vải vừa về đến nhà thì công nhà tự động mở ra, Tần Qua vẫn duy trì động tác mở cửa, hai mắt trong trẻo nhìn Ngô Đồng.

“anh muốn đi ra ngoài hả?” Ngô Đồng kinh ngạc nói.

Người đàn ông lác đầu, đưa tay đỡ khối vải trong tay Ngô Đồng nói “anh nghe thấy tiếng chân của em.”

Ngô Đồng đang định bước qua cửa, chân ngừng lại, chớp mắt một cái, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng “anh vẫn luôn chờ em về hả?”

“Mỗi ngày anh đều đợi vợ anh về nhà.” Tần Đại thiếu quay người thấy vợ ở phía sau, thế là vươn tay ra cầm lấy tay vợ, đúng vậy, quả nhiên tay vợ mình sờ thật mềm.

Theo quan điểm của Ngô Đồng, cô luôn cho rằng bất kể mình có tiền hay không có tiền thì con người nhất định phải làm việc, vì nếu không có việc làm sẽ dễ dàng làm tiêu hao ý chí và sinh lực của bản thân.

Mà Tần Qua thì sao? anh đã từng vùng vẫy ở nơi trời cao biển rộng như thế nhưng giờ lại ở nơi nhỏ hẹp như vậy, anh không nên chỉ ở trong nhà, ngày ngày nghe tiếng chân đoán giờ vợ đi làm về.

“Em suy nghĩ gì vậy?” Tần Đại thiếu thấy vợ ngẩn người liền hỏi.

“Em suy nghĩ xem tối nay ăn gì.” Ngô Đồng trả lời.

“anh nghĩ anh muốn ăn đồ em nấu.” Tần Qua thừa cơ làm nũng.

“Trong nhà mình có đồ gì không?”

“Có chứ, buổi chiều anh đi mua đồ về rất nhiều.” Tần Đại thiếu hưng phấn.

Ngô Đồng không nhịn được cười “Nếu anh thích, hàng ngày em đi làm về sẽ nấu cho anh ăn.”

Hai mắt Tần Đại thiếu ban đầu sáng lên, sau đó do dự nói “Có phải là mệt cho em quá không, vợ anh đi làm đã rất vất vả rồi.”

Tần Qua đưa thẻ cho mình, trong đó có bao nhiêu tiền Ngô Đồng chưa từng xem qua nhưng cô biết dù cho mình không làm việc, mỗi ngày tiêu pha hoang phí cũng không hết được tiền. Ở trong hoàn cảnh này, mình vẫn kiên quyết đi làm nhưng Tần Qua cũng không cản cô, dù anh không nói ra nhưng cô biết đó là anh yêu và tôn trọng cô.

“Em thích nấu cho anh và con ăn.” Ngô Đồng cười nói “Vói lại nếu đi làm mà mệt mỏi thì em không đi nữa, dù sao cũng có ông xã nuôi em.”

“anh sẽ nuôi em.” Tần Qua lập tức bày tỏ thái độ.

Trước tiên, Ngô Đồng đi qua phòng nhìn Phi Phi, rồi về phòng thay quần áo sau đó đi vào bếp.

Như Tần Qua đã nói trong tủ lạnh chất đầy các loại thức ăn, khi Ngô Đồng đang do dự không biết nấu món gì thì một cánh tay nhỏ từ phía sau đưa ra, chỉ vào tầng hai của tủ lạnh, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Ngô Đồng.

Đây là, đang gọi món ăn?

Ngô Đồng lấy ra bó cải trắng “Muốn làm món gì?”

Phi Phi nháy mắt mấy cái, chạy đến tủ gia vị, chỉ vào chai dấm rồi quay đầu, hai mắt sáng rõ nhìn cô.

“Cải trắng xào dấm?” Ngô Đồng hỏi.

Lập tức Phi Phi cười lộ tám cái răng.

“Thằng nhóc thúì, mẹ nấu cái gì thì ăn cái nấy, con nghĩ rằng đây là tiệm cơm đấy à?” Tần Đại thiếu ở phía ngoài chờ đến khi Phi Phi chỉ đồ ăn xong mới bước vào giáo huấn con.

Ngô Đồng không nhịn được cười một tiếng “Được rồi, anh cũng chọn một món đi.”

“thật hả” Ánh mắt Tần Đại thiếu cũng sáng rõ như mắt Phi Phi.

“anh muốn ăn gì?”

“Em”

“Cái gì?”

“Em” Tần Đại thiếu lặp lại lần nữa.

“Em làm cái gì anh ăn cái đấy, hai người ra ngoài cho em.” Ngô Đồng then quá hóa giận đẩy hai cha con ra khỏi phòng bếp.

Tần Đại thiếu bế Phi Phi đứng ngoài cửa, đôi mắt to tròn của Phi Phi nhìn ba mình như muốn hỏi ba đã làm cái gì để mẹ giận như vậy.

“Nhìn cái gì mà nhìn, mẹ vẫn làm món con chọn kia.” Tần Đại thiếu ăn dấm với con mình.

Phi Phi thu tầm mắt, vùng vẫy tụt xuống rồi chạy về phòng.

Cả một tối nín thở, cuối cùng Tần Đại thiếu cũng được ăn món mà mình chọn, anh hài lòng ôm vợ nhắm mắt nghỉ ngơi. Có lẽ tâm tình được thỏa mãn mà anh mơ mơ màng màng ngủ được nửa giờ. Khi Tần Đại thiếu phát hiện ra việc này, kích động đến mức ngồi bật dậy.

Ngô Đồng mơ màng bị đánh thức, nhỏ giọng lầm bầm “Lạnh quá.”

Tần Đại thiếu phục hồi tinh thần, thấy thân hình của vợ xinh đẹp nhà mình lộ ra do chăn bị kéo ra, nhin không được lại nhào tới.

“anh...” Ngô Đồng bị người đàn ông quấy rối đến tỉnh ngủ, trừng mắt với anh nhưng lại mang theo nửa phần quyến rũ.

“Vợ ơi...” Cùng với lời nói của anh động tác dưới thân cũng dần mạnh mẽ, Ngô Đồng nhẹ nhàng rên rỉ, thân thể cũng nóng lên ửng hồng.

Người đàn ông sao chịu được sức quyến rũ như vậy, lý trí còn sót lại cũng hóa thành hư không, chỉ còn lại điên cuồng mãnh liệt. Ngô Đồng vừa chịu sự va chạm của anh vừa tức giận cào lên lưng anh dấu vết nhàn nhạt.

Thế là nhân viên mẫu mực chưa từng đi trễ lần nào-Ngô Đồng, ngày hôm sau quang minh chính đại dậy trễ.

“Ngô Đồng vẫn chưa đi làm hả?” Lưu Viễn lần thứ ba đi ngang qua văn phòng của Ngô Đồng, hỏi nhân viên thư kí.

“Vẫn chưa thấy ạ.” Thư kí Tiểu Phi trả lời.

“Vi sao anh cứ hỏi đi hỏi lại vậy, sao, muốn trừ lương hả?” Lý Mẫn từ phòng nghỉ lấy cà phê đi ra, cười nhạt.

“Sao em cứ thấy anh là hần học anh vậy?” Lưu Viễn buồn bực.

“không còn cảm tình nữa chứ sao.” Lý Mẫn tiến đến nói nhỏ vào tai Lưu Viễn “Chị bây giờ không thích anh nữa rồi.”

Lưu Viễn nhìn Lý Mẫn bỏ đi, chán nản “Người gì mà vô lý hết sức.”

Đỉnh đỉnh

Lưu Viễn lấy điện thoại ra nhìn, nhíu mày.

(Tớ đã xuống sân bay, tớ gặp mặt đi.)

(Cậu không cần điều chỉnh lịch múi giờ hả)

(Tám giờ, quán bar Filter color)

“Vẫn tự mình quyết định như vậy, không trách Ngô Đồng gả cho người khác, đáng đời.” Lưu Viễn oán thăm một câu, cất điện thoại rồi quay về văn phòng.

Sáng nay Ngô Đồng nhìn Tần đại thiếu đã tự động nâng cấp thành cái đuôi của cô, botay.com luôn, tuy lúc trước anh cũng quán lấy cô nhưng mà hôm nay, nói thế nào nhỉ ... dính như kẹo cao su.

“Em còn phải đi làm.” Ngô Đồng không còn biết nói gì.

“Vợ à, hôm nay em đừng đi làm được không.” Tần Đại thiếu tựa đầu vào vai cô nói.

“anh đây là làm sao?” Ngô Đồng hỏi “Qua một đêm mà anh biến thành trẻ con năm tuổi rồi à. không đúng, còn không hiểu chuyện bằng Phi Phi nữa mà.”

Phi Phi nghe tên của mình, ngẩng đầu nhìn ba đang dính bên người mẹ, vẻ mặt ghét bỏ.

“anh rất vui.”

“anh vui cái gì?” Ngô Đồng tất nhiên biết Tần Qua đang vui vẻ nhưng cô không biết vì sao như vậy.

“anh ôm vợ anh ngủ.” Tần Qua cười khúc khích.

“...”

Dù không biết vì sao nhưng cuối cùng Ngô Đồng vẫn phải nhắn Wechat cho Lưu Viễn xin nghỉ một ngày. Sau đó, cô liền bị Tần Đại thiếu ôm cả một ngày, càng không biết phải nói sao hơn là buổi trưa, anh ôm cô ngồi trong sân mà ngủ thiếp đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Tôi ôm vợ ngủ.

Ngô Đồng: anh lại phát bệnh hả? Em xin nghỉ phép ở nhà trông anh nha.

Phi Phi: ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Quán bar Filter Color

Mặc dù đã hai năm không gặp nhưng Lưu Viễn vẫn nhanh chóng tìm thấy Thẩm Tây Minh, người đàn ông này dù ở đâu cũng dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Nếu muốn tìm anh ta, cứ nhìn nơi nào có nhiều phụ nữ bu quanh là được.

Thẩm Tây Minh ngồi ở lầu hai gần lan can, cà vạt nói lỏng, cầm ly rượu vang, trong mắt toát lên vẻ mê mang.

“thật không nghĩ tới có một ngày tôi lại để cho Thẩm Tây Minh chờ tôi.” Lưu Viễn đến cạnh bàn, cười ha ha, giang hai tay định ôm một cái “Hoan nghênh cậu đã trở về.”

Thẩm Tây Minh lạnh lùng nhìn anh, để ly rượu xuống nói “Cậu ngồi đi.”

“Sao lạnh nhạt như vậy chứ? Tớ còn muốn ôm cậu một cái để hoan nghênh mà.” Luru Viễn mắt húng ngời xuống.

Thẩm Tây Minh rót cho Luru Viễn một ly rượu, hai người nâng ly cùng một cái.

“Nghe nói cậu định đầu tư bất động sản ở Đé Đô?” Luru Viễn hỏi

“Cậu biết mình tìm cậu không phải vì việc này.” Thẩm Tây Minh trả lời.

Luru Viễn dừng một chút, để ly rượu xuống “Tớ biết cậu là vì Ngô Đồng, nhưng tớ cũng nói với cậu, Ngô Đồng đã kết hôn rồi. Mặc dù người ta hay nói “Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu” nhưng cô ấy đã là vợ người ta, cậu cũng đừng xen vào, mà bên cạnh cậu cũng có thiếu phụ nữ đâu.”

Thẩm Tây Minh nhìn Luru Viễn, không nói lời nào.

“Cậu đừng nhìn tớ như vậy chứ, thật đáng sợ.” Luru Viễn nói “thật ra tớ rất muốn hỏi cậu một câu, cậu không thấy cậu kỳ quái sao? Nếu cậu thích Ngô Đồng, vì sao nhiều năm rồi không liên lạc với cô ấy, lúc trước cậu nói không có cơ hội thì cũng xem như tạm chấp nhận đi. Nhưng khi Tiểu Nguyên bị bệnh, cậu cũng ở bên ngoài tìm kiếm tùy tương thích, sao cậu không cho tớ nói với cô ấy?”

“nói cậu không thích cô ấy. Cậu lại âm thầm để tớ quan tâm, giúp đỡ cô ấy. cô ấy gặp khó khăn gì, cậu cũng đều giấu mặt mà giúp. nói cho cùng là cậu thích cô ấy hay không thích cô ấy?”

“Cậu cảm thấy như thế nào?”

Luru Viễn suy tư một lát rồi nói “Lúc học đại học thì đúng là cậu thích cô ấy thật, nhưng bây giờ ... không giống.”

Luru Viễn nhìn người đã từng là bạn học của mình, toàn thân toát lên phong thái khó làm người khác gần gũi, mắt phượng hẹp dài, bí hiểm không dễ thân cận.

Thẩm Tây Minh không trả lời vấn đề của Luru Viễn mà lấy từ phía sau một xấp tài liệu đưa cho anh, Luru Viễn ngạc nhiên nhận lấy, dưới ánh mắt ra hiệu của Tây Minh cúi đầu đọc.

“Đây là ...” Luru Viễn đọc nội dung tài liệu, không thể tin nói “Vậy nên thực ra Ngô Đồng bị ép buộc?”

“Cậu cũng biết Ngô Đồng rồi đó, cậu nghĩ cô ấy là người mà khi em trai còn đang bị bệnh sẽ đi xem mắt, sau đó kết hôn?”

“Vậy cậu định làm gì?”

Thẩm Tây Minh xoay người, nhìn trong quán bar đông nghẹt người, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái ở phía sau giá sách thư viện trường đại học, cười thẹn thùng.

“Tớ muốn cho cô ấy cơ hội được tự do lựa chọn.” Thẩm Tây Minh nói.

“Nên ...” Cho Ngô Đồng cơ hội lựa chọn mà không phải là theo đuổi lại Ngô Đồng, từ câu nói của Thẩm Tây Minh, Luru Viễn hiểu rõ “Cậu không còn thích Ngô Đồng nữa.”

Thẩm Tây Minh cười cười, mê hoặc phái nữ “Thích Ngô Đồng là tớ của thời đại học, còn hiện tại ... tớ cũng không biết nữa.”

“Vậy cậu điều tra việc của Ngô Đồng làm gì?”

“Trong kí ức của tớ, cô ấy là điều tốt đẹp nhất.” Thẩm Tây Minh nói “Dù không đến được với nhau nhưng tớ mong muốn cô ấy được hạnh phúc.”

“Vậy cậu định làm gì?”

“Tớ sẽ cho người gặp chú Hai của Ngô Đồng, nếu cần thiết, tớ sẽ đầu tư tiền cho Ngô thị để Ngô thị thoát khỏi tầm khống chế của Tàn thị.”

“Đó là năm trăm triệu, mà còn đắc tội với Tàn thị nữa.” Luru Viễn lú lờn nói “Cậu thực sự không thích Ngô Đồng sao?”

Thẩm Tây Minh cười không nói, thích hay không thích, kỳ thật anh cũng không rõ ràng, thời gian năm năm xa cách, mọi người mọi vật đều sẽ thay đổi. Trước kia là thích, hiện tại không nhất định còn thích, cho dù là thích cũng không phải là cô của bây giờ.

Hai cha con Tàn Đại thiếu thay áo Ngô Đồng mới may, đứng song song trước mặt cô.

Đúng như Ngô Đồng tưởng tượng, Phi Phi mặc áo vào siêu đáng yêu, chú vịt nhỏ màu vàng trước ngực làm cho cậu nhóc trở nên hoạt bát, dễ thương. Mà với Tàn Đại thiếu, Ngô Đồng cũng không thêu một chú vịt lên ngực áo mà dùng chỉ thêu biểu tượng nhỏ nơi cổ áo và ống tay áo.

“Chỗ này còn chưa thẳng nè.” Ngô Đồng nhón chân, cẩn thận chỉnh lại bả vai và cổ áo còn hơi nhú lại.

Tần Đại thiếu ngoan ngoãn để vợ mình chỉnh sửa lại áo, trong lòng từng đợt bong bóng của hạnh phúc nổi lên, tràn ra hai mắt.

“anh mặc áo sơ mi này cũng rất đẹp trai.” Đây là lần đầu tiên Ngô Đồng thấy Tần Qua mặc áo sơ mi ngoài áo thun.

“Vậy từ nay về sau anh đều mặc áo sơ mi nhé.” Tần Qua lập tức tỏ thái độ.

“anh ngốc hử.” Ngô Đồng vừa cười vừa nói “Quan trọng nhất là mình thoải mái, anh thích mặc gì thì mặc.”

“Vợ anh may đồ cho anh mặc là thoải mái nhất.” Tần Qua cảm thấy một mình nói thì không đủ, liếc nhìn qua Phi Phi, thấy Phi Phi luôn sờ chú vịt nhỏ trước ngực, nói “Em xem Phi Phi cũng rất thích kìa.”

“Em có thấy anh mặc quần áo trang trọng bao giờ đâu, không cần phải miễn cưỡng, em biết hai người thích là được rồi.” Ngô Đồng sợ người đàn ông này vì làm mình vui lòng mà hàng ngày miễn cưỡng mặc áo sơ mi.

“Vợ à, em chưa biết anh đó thôi.” Tần Qua lùi lại mấy bước, nghiêng người một chút, tay rút túi quần, tạo dáng nói “Trước khi vào bộ đội, anh cũng là khách quen của giới quý tộc thành phố Đế Đô này đấy.”

“...” Đúng ha, trước khi trở thành lính đặc chủng thì Tần Qua là người thừa kế của nhà họ Tần, như vậy việc mặc áo sơ mi, đồ vét đối với anh hẳn là không xa lạ gì. Nếu anh không đi bộ đội thì phong cách chắc cũng giống Tần Hoài như bây giờ.

“anh nói như vậy, làm em thật sự mong được nhìn thấy anh mặc quần tây áo sơ mi đó.” Ngô Đồng nhìn vào mắt Tần Qua, thật lòng khen “Nhất định là rất đẹp trai.”

Tần Qua đẹp trai đi đến trước mặt Ngô Đồng, cúi đầu, nói khẽ vào tai cô “Khi anh không mặc quần áo còn đẹp trai hơn.”

Ngô Đồng nhìn ánh mắt đặc ý của người đàn ông, biết anh lại muốn nhìn dáng vẻ đồ mặc lúng túng của mình. Hôm nay sẽ không cho anh được như ý, Ngô Đồng hơi quay đầu, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên khóe miệng của anh.

Tần Đại thiếu bị niềm vui bất ngờ này làm cho sững người, không thể tin nhìn cô vợ luôn then thùng nhà mình, đã thấy Ngô Đồng nghịch ngợm chớp chớp mắt nhìn anh, sau đó cúi người in lên trán Phi Phi một nụ hôn rồi cầm túi xách đi ra cửa nói “Em đi làm đây, hai cha con ở nhà trông nhà nhé.”

Tần Đại thiếu ngu ngơ vầy vầy tay, đến khi Ngô Đồng đi khuất mới phục hồi tinh thần, nói với người còn lại trong phòng, chính là đồng chí nhỏ Phi Phi “Có phải lúc này mẹ con đã chủ động hôn ba không?”

Bởi vì Phi Phi còn nhỏ lại hay cúi đầu nên kỳ thật không thể biết vừa rồi mẹ có hôn ba không, nhưng trước khi đi mẹ có hôn mình. Thế là nhóc duỗi cánh tay bụ bẫm chỉ lên trán của mình.

“Con muốn ra oai với ba hả?” Tần Qua lập tức nổi giận “Đừng tưởng trưa hôm qua con lấy chần của ba, ba sẽ không so bì với con, con phải biết là, vợ cùng mẹ là không giống nhau...”

Phi Phi biết ba mình lại bắt đầu lên con, thế là bình tĩnh xoa người đi về phòng tiếp tục ghép hình.

Tần Đại thiếu cũng biết là Phi Phi nghe không hiểu nhưng mà anh thật vui vẻ, vui vẻ đến mức phải chia sẻ ngay với người khác.

Tần Qua nhìn sân nhà bỗng nhiên vắng lặng, trong lòng nghĩ, đêm đến có thể ôm vợ đi ngủ thật là một sự kiện đáng mừng, nhưng mà ban ngày không đi ngủ bù lại không có vợ ở nhà, ôi ngày dài làm sao mà qua đây.

Tin nhắn Wechat của Tần Qua đến cùng lúc với Ngô Đồng đến văn phòng, Ngô Đồng treo túi xách lên, chưa kịp cởi áo khoác, lấy điện thoại ra nhìn, một tin nhắn thể hiện tâm tình đáng thương của người nào đó.

(Có phải em vừa đùa giỡn lưu manh với anh không?)

Ngô Đồng liếc mắt nhìn rồi không nhìn được mà cười ra tiếng, cởi áo khoác treo lên rồi nhấn lại đặc biệt ngang ngược.

(Đúng vậy, sao nào?)

(Vậy sau này anh chính là người của em)

nói như vậy là muốn em trả lời thế nào? Ngô Đồng dứt khoát không hỏi âm

Chắc mấy chốc, điện thoại lại reo lên, Ngô Đồng không coi ngay, mặc dù biết bên trong không có lời nào đáng hoàng nhưng vẫn lấy điện thoại ra xem.

(Hôm nay em về sớm một chút, người ta sẽ tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường chờ em nha.)

.....

Đối phó với Tần Qua được đằng chân lân đằng đầu này, Ngô Đồng vô cùng hối hận buổi sáng này mình nhất thời xúc động, đỡ trán, Ngô Đồng thở dài thật sâu.

“Em gặp khó khăn gì sao?” Đúng lúc đến tìm Ngô Đồng có việc, Luru Viễn thấy vậy liền hỏi.

“anh Viễn.” Ngô Đồng lập tức buông tay, cười nói “anh tìm em có việc gì ạ?”

“À ... anh muốn hỏi bản thiết kế mới của em đến đâu rồi?”

“Em đã thiết kế được ba mẫu.” Ngô Đồng đưa ba mẫu mới mang đến lúc sáng đưa cho Luru Viễn “Mẫu trên cùng là mẫu em hài lòng nhất.”

Mẫu Ngô Đồng nói dĩ nhiên là mẫu mà cô đã thiết kế áo sơ mi cho Phi Phi, Luru Viễn nhìn cũng rất hài lòng, xem hai bản mẫu còn lại, rồi hỏi “Mấy mẫu thiết kế này đều khá tốt, nhưng sao chỉ thấy áo sơ mi và áo thun, không có áo khoác sao?”

“Em cũng định vẽ mấy mẫu áo khoác, trong đó em đã có ý tưởng một mẫu, có thể trong ngày hôm nay sẽ vẽ xong.”

“Tốt nhất là trước vào đông có thể đem các mẫu thiết kế mới này đưa vào sản xuất, nên các bản thảo mẫu thiết kế xong càng sớm càng tốt.”

“Vâng, anh yên tâm, nhất định sẽ hoàn thành.”

“Đúng rồi.” đang định rời đi, Luru Viễn bỗng nhiên quay người nói “Lúc trước nghe nói em kết hôn, vẫn chưa kịp chúc mừng em.”

“Cám ơn anh.” Ngô Đồng cười trả lời.

Luru Viễn nhìn Ngô Đồng cười không lộ ra ý miễn cưỡng nào, nếu như không được nghe tin tức từ Thẩm Tây Minh, mình thật không thể tin là hôn nhân của Ngô Đồng không phải là tự nguyện.

“Nghe Mẫn Mẫn nói em và ông xã em kết hôn qua xem mặt.”

“Dạ” Ngô Đồng cũng không giấu diếm.

“Vậy ... các em ...”

“Sao ạ?” Ngô Đồng thấy Luru Viễn áp úng liền chủ động hỏi.

“không có gì, em làm việc đi.” Luru Viễn rời khỏi văn phòng của Ngô Đồng, thầm nghĩ, nếu Thẩm Tây Minh đã không còn thích Ngô Đồng nữa thì mình hỏi những điều này cũng không còn ý nghĩa gì.

Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, nếu đã không giúp đỡ được cô thì cũng không cần làm cô khổ sở thêm.

Ngô Đồng cũng không để ý đến thái độ bất thường của Luru Viễn, giờ cô chỉ muốn đem ý tưởng mẫu áo khoác mình mới nghĩ ra vẽ lên bản thiết kế.

Nghĩ đến sáng nay, về mặt người đàn ông thật kiêu ngạo cho biết mình mặc quần tây áo sơ mi đẹp như thế nào, thế là Ngô Đồng không tự chủ mà dựa theo thân hình Tần Qua thiết kế một bộ âu phục màu đen.

Vẽ xong cô mới giật mình nhận ra, mình là nhà thiết kế trang phục cho trẻ em, thế lại chỉnh sửa vẽ thêm một bản thiết kế bộ vét cho trẻ em, nhìn mẫu thiết kế màu sắc đơn điệu, Ngô Đồng chợt nhớ đến trên tay Phi Phi lúc nào cũng cầm một khối rubic, thế là trên tay áo vẽ thêm một khối rubic nổi làm trang trí.

“Phi Phi có khối rubic trang trí, anh không có, chắc là lại muốn ăn dấm đây.” Ngô Đồng cười nói một mình, sau đó trên mẫu thiết kế của Tần Qua cũng vẽ thêm một khối rubic, đồng thời trên cổ áo vẽ thêm một đường hoa văn cong cong đậm màu, tựa như một ngọn lửa đang cháy rực.

Ngô Đồng ngẫm nghĩ rồi lấy bút chì ghi thêm số đo bên cạnh mẫu thiết kế, nghĩ ngày mai người phụ trách sản xuất của nhà máy đến sẽ nhờ ông ấy làm thêm cho mình một bộ.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú Hai họ Ngô: Lại có người muốn đưa tiền cho tôi?

Tần Hoài: Muốn chấm dứt hợp đồng là chấm dứt sao? đã hỏi qua anh trai tôi chưa?

Tần Đại thiếu: Ai muốn giờ trò ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Dường như mỗi một công ty thành công đều có một đặc điểm giống nhau, đó là năng lực công tác vô cùng mạnh mẽ. Thẩm Tây Minh về nước chưa được một tuần đã bố trí sắp xếp xong mọi việc ở công ty con, đồng thời cử người cầm theo tài liệu đã có mặt ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc Ngô thị.

Chú Hai nhìn văn bản trong tay, cau mày, không hiểu hỏi “Nếu tôi nhớ không nhầm thì quý công ty là công ty bất động sản, sao lại có hứng thú đầu tư vào công ty bán lẻ thực phẩm như chúng tôi?”

“Sao vậy, Tổng Giám đốc Ngô đối với điều khoản công ty chúng tôi đưa ra không hài lòng?” Luru Hường Minh – người phụ trách công ty MK hỏi.

“Dĩ nhiên là không phải.” Chú Hai cười, cuối cùng nói thẳng vào vấn đề “Mặc dù Ngô thị gần đây của chúng tôi phát triển khá tốt nhưng cũng không đến mức để công ty MK tự tìm tới cửa đầu tư, việc hiểu người hiểu mình tôi vẫn làm được.”

“Tổng Giám đốc Ngô đã nói vậy thì tôi cũng nói thẳng.” Luru Hường Minh nhận một tập tài liệu khác từ tay luật sư công ty của mình, đưa cho chú Hai, nói “Đây là điều khoản kèm theo.”

Chú Hai không ngoài ý muốn, nhận tập tài liệu, mở ra nhìn, mấy phút sau sắc mặt trở nên khó coi, nhìn Luru Hường Minh hỏi “Quý công ty có ý gì?”

Luru Hường Minh cảm ly cà phê uống một ngụm, từ từ nói “Ý của công ty chúng tôi đã nói rõ trong điều khoản kèm theo, MK sẽ đầu tư năm trăm triệu, nếu không đủ thì có thể lên đến sáu trăm triệu, điều kiện duy nhất là Ngô thị phải chấm dứt quan hệ hợp tác với Tần thị.”

“Mặc dù Ngô thị chúng tôi không phải là công ty lớn, nhưng chúng tôi muốn hợp tác với ai không phiền đến quý công ty quan tâm.” Chú Hai hơi tức giận, đặt mạnh tập tài liệu xuống bàn.

“Tổng Giám đốc Ngô không cần tức giận.” Luru Hường Minh mỉm cười “Ông không phải vừa thất vọng tại sao công ty bất động sản như MK lại có hứng thú đầu tư vào công ty bán lẻ sao, mà cổ tình lại còn là Ngô thị.”

Lập tức chú Hai nghiêm chỉnh lên.

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Luru Hường Minh nói rõ “Tổng Giám đốc công ty chúng tôi và cô Ngô Đồng là bạn tốt nhiều năm nay.”

Trong chớp mắt, chú Hai hiểu rõ những khúc mắc bên trong, sắc mặt từ từ khó coi.

“Ông cùng Tần thị vì sao lại hợp tác, và ông làm sao để thuyết phục cô Ngô Đồng liên hôn cùng Tần thị, những điều này ... chúng ta có thể không cần nói đến.” Luru Hường Minh lại đẩy tập tài liệu về phía chú Hai “Ý của Tổng Giám đốc công ty chúng tôi rất đơn giản, Ngô thị cần vốn, MK chúng tôi có thể thay Tần thị hỗ trợ, chính là vì tự do của cô Ngô Đồng.”

“Tổng Giám đốc các anh ...” Đến giờ chú Hai vẫn không thể tin được Ngô Đồng lại quen biết tổng giám đốc MK. Nếu cô quen biết tổng giám đốc MK và đối phương đồng ý hỗ trợ số tiền kia, vì sao lúc đó lại đồng ý liên hôn.

“Lúc đó Tổng Giám đốc chúng tôi còn ở Mỹ cùng không biết tình cảnh khó khăn của cô Ngô Đồng nên rất áy náy. Cho nên hi vọng Tổng Giám đốc Ngô có thể giúp đỡ Tổng Giám đốc công ty chúng tôi bù lại nỗi tiếc nuối này.” Luru Hường Minh nhìn chú Hai, trong mắt mang theo vẻ châm biếm “Dù sao, cô Ngô Đồng cũng là cháu gái ông, ông cũng không hi vọng cô ấy phải trải qua cuộc sống như vậy chứ?”

Trải qua cuộc sống như vậy, cuộc sống như thế nào chứ?

thật ra sau khi Ngô Đồng kết hôn với Tần Đại thiếu, chú Hai cũng không liên lạc với Ngô Đồng, vì Ngô Đồng không hi vọng ông ta liên lạc với cô, hai là ông ta cũng không dám liên lạc với Ngô Đồng, ông ta sợ rằng .... Nếu Ngô Đồng không sống tốt thì sao?

Luru Hường Minh để lại bản hợp đồng và danh thiếp, cùng luật sư ra khỏi văn phòng, để lại bóng dáng hơi ủ rũ của chú Hai.

Chú Hai ngồi ở ghế sofa suy nghĩ thật lâu, đến khi gạt tàn trên bàn cầm đầy mẫu thuốc lá mới cầm điện thoại di động lên. Khi danh bạ đến tên Tổng Giám đốc Tần ông ta chần chờ một lúc lâu, sau đó quyết định đưa danh bạ đến số của Ngô Đồng.

“anh Kim” Sau khi nói chuyện với tổ trưởng tổ trang phục Tiểu Lương xong, Ngô Đồng tranh thủ thời gian đến gặp người phụ trách dây chuyền may – anh Kim (Kim sư phó).

“cô Ngô” Người phụ trách dây chuyền may – anh Kim là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, vì làm việc lâu năm với máy may nên phải đeo kính lão, là một người vô cùng hiền hậu “cô đến hỏi đồ cô gửi tôi may thêm hả?”

“Vâng, anh may xong chưa ạ?”

“đã xong rồi đây.” anh Kim từ đồng quần áo trong phòng làm việc lấy ra hai cái đưa cho Ngô Đồng “cô kiểm tra xem đã được chưa?”

“Em luôn tin tưởng tay nghề của anh Kim mà.” anh Kim là thợ may có kinh nghiệm lâu năm ở KISS, kỹ năng may quần áo tốt hơn của Ngô Đồng nhiều.

“Trước đây không thấy cô nhờ tôi làm cái này.” anh Kim cười ha ha “Đây là làm cho bạn trai hả?”

Ngô Đồng vô cùng yêu thích, luôn vuốt ve cái áo, nghe anh Kim nói vậy thì hơi ngượng ngùng “Dạ, là cho ông xã em”

“Ông xã? cô kết hôn rồi hả?” anh Kim kinh ngạc.

“Dạ, cũng vừa mới kết hôn thôi.”

“Ồi, thật là một chuyện vui, chúc mừng cô.”

“Cám ơn anh.”

“Vậy phải có kẹo mừng chứ? Cho mọi người được dính chút không khí vui mừng”

Ngô Đồng hơi sùng sốt một chút rồi mới đáp lại “Kẹo mừng tôi còn chưa chuẩn bị xong, xong rồi nhất định có một phần cho anh Kim”

“Được, tôi chờ đó nhé.”

Lúc này các nhà thiết kế khác cũng đến xem bộ mẫu thiết kế của mình, Ngô Đồng cầm quần áo rồi chào anh Kim đi trước. Tuy nhiên trước khi đi, cô quay lại nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn, trầm nghĩ, chờ cuối tuần cùng Tần Qua đi mua ít kẹo cưới phát cho mọi người trong công ty đồng thời thông báo cho họ biết mình đã kết hôn.

Nhớ đến kẹo cưới lại nhớ đến một lớn một nhỏ trong nhà, khoe miệng Ngô Đồng không tự chủ nở nụ cười, lấy điện thoại nhắn tin.

(Hôm nay đồng nghiệp hỏi em vì sao không thấy phát kẹo cưới)

Năm phút sau mới thấy đầu kia hồi âm

(Ngày mai anh đi phát!!!)

Mặc dù thời gian trả lời tin nhắn có hơi lâu, nhưng nhìn hàng loạt dấu chấm than kia cũng có thể tưởng tượng tâm trạng kích động của người nào đó, có khi còn đang ôm Phi Phi quay vòng vòng ý chứ.

Đúng là Tần Đại thiếu đang ôm Phi Phi xoay vài vòng, rồi nói với con trai “Kẹo mừng, kẹo mừng, đồng nghiệp của mẹ con thật là đáng yêu.”

Phi Phi cũng lười không thèm để ý đến ba mình thường xuyên nổi điên, trong lòng, trong mắt chỉ có hình ảnh bộ ghép hình mình mới ghép được một nửa đã bị ba mình kích động đập hư.

(Ngày mai là cuối tuần) Ngô Đồng cười trả lời.

(À ....)

không biết vì sao, chỉ một từ này mà Ngô Đồng có thể tự bỏ não hình ảnh người đàn ông ủ rũ cúi đầu, vì thế lại nhắn thêm một tin.

(Ngày mai chúng ta cùng đi mua nha.)

Tần Qua trả lời cho Ngô Đồng bằng hình ảnh một người mặc váy rom đang khiêu vũ, Ngô Đồng bật cười một lúc lâu mới để điện thoại xuống làm nốt công việc đang dang dở.

Lúc chú Hai gọi điện đến, Ngô Đồng đã phác thảo được một nửa, điện thoại reo một lúc lâu cô mới cầm máy. Thấy người gọi đến là chú Hai, lòng mày Ngô Đồng nhủ lại. Để bút vẽ xuống, Ngô Đồng bắt máy.

“Chú Hai.”

“Đồng Đồng hả cháu, có đang bận rộn gì không?”

“Dạ, không sao.”

“Vậy ... có thời gian chú cháu mình gặp nhau một lát được không?”

“Có chuyện gì không chú?” Ngô Đồng hiểu rõ chú Hai, nếu không có việc thì ông ta tuyệt đối sẽ không chủ động liên lạc với cô.

“Cháu ... Cháu có quen biết Tổng Giám đốc tập đoàn MK không?” Chú Hai do dự một lúc rồi hỏi.

“MK?” Ngô Đồng ngẫm nghĩ, đột nhiên một suy nghĩ chôn sâu trong kí ức lóe lên, cô không chắc chắn hỏi lại “Tổng Giám đốc công ty đó tên là gì?”

“Thẩm Tây Minh.”

Mặc dù có dự cảm từ trước nhưng khi nghe đến cái tên đó, Ngô Đồng vẫn không thể tin “Chú Hai, vì sao chú hỏi vậy?”

“Chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện rõ hơn, chú chờ cháu ở quán cà phê dưới lầu công ty cháu.”

Nửa giờ sau.

Ngô Đồng và chú Hai ngồi trong quán cà phê dưới lầu công ty KISS, vì xung quanh có khá nhiều công ty, cửa hàng nên quán cà phê lúc nào cũng đông khách.

“Sáng nay, Giám đốc công ty con của MK đến gặp chú đưa ra bản hợp đồng này.” Chú Hai đưa bản hợp đồng cho Ngô Đồng xem.

Ngô Đồng mở ra, nội dung phần thứ nhất của hợp đồng cũng không khác gì so với hợp đồng với Tần thị, phần thứ hai là điều khoản kèm theo làm Ngô Đồng không khỏi không chế ngáng đầu lên “Đây là cái gì?”

“Bên đó nói, cháu và Tổng Giám đốc MK là bạn tốt nhiều năm, bọn họ hi vọng chú chấp nhận bản hợp đồng mới này, từ đó để Ngô thị và cháu ... có thể thoát khỏi khống chế của Tần thị.” Chú Hai hỏi “Vi vậy chú mới hỏi cháu có quan biết với Tổng Giám đốc MK. Thẩm Tây Minh không?”

Bản tay Ngô Đồng cầm bản hợp đồng hơi run lên, cô hít sâu một hơi rồi mới hỏi “Chú trả lời người ta như thế nào?”

“thật ra bản hợp đồng này đối với Ngô thị chỉ là đổi người đầu tư mà thôi nên đổi hay không đổi cũng không ảnh hưởng gì đến Ngô thị.” Giọng nói của chú Hai vô cùng chân thành “Nên ... chú Hai theo ý của cháu.”

Ngô Đồng không kiềm chế được mà cười nhạt, không biết là cười với Thẩm Tây Minh, với chú Hai hay là với chính mình. Khi mình thật sự cần giúp đỡ thì không thấy Thẩm Tây Minh đâu, đến khi mình không cần họ thì chú Hai lại nói nghe theo mình. Là trò đùa của thời gian hay đây chính là số phận.

“Đồng Đồng?” Chú Hai thấy mãi mà Ngô Đồng không nói gì, bèn kêu lên.

“Chú Hai, chú thật là nghe ý của cháu chứ?”

Chú Hai gật đầu.

“Đúng là cháu và Thẩm Tây Minh có quen biết nhưng bây giờ đã không còn quan hệ gì nữa, cháu cũng không biết tại sao anh ta lại muốn làm như vậy.” Ngô Đồng nói “Nhưng mà cháu không muốn thiếu người khác ân tình.”

“Cho nên, dù chú có kí bản hợp đồng này hay không, cháu hi vọng đều không liên quan đến cháu.” Ngô Đồng nói “Chú Hai, chú hiểu ý cháu chứ?”

“Nhưng mà, đây là cơ hội duy nhất để cháu và Tần Đại thiếu ....” Chú Hai muốn nói lại thôi.

“Chú Hai, cháu đã nói, bản hợp đồng này chú có kí hay không đều không liên quan đến cháu.” Ngô Đồng lặp lại lần nữa.

“Chú biết rồi.”

Vì phát sinh đoạn nhạc đệm như vậy mà tâm tình của Ngô Đồng trở nên sa sút, cô cứ ngồi ngẩn trong văn phòng cho đến khi màn đêm buông xuống. Ngô Đồng bị tiếng chuông điện thoại của Tần Qua đánh thức, mới giật mình nhìn lại đã tám giờ tối.

“Vợ à, hôm nay em lại tặng ca hả?” Giọng nói Tần Đại thiếu hơi tui thân.

“Em ... tặng ca xong rồi, giờ em về nhà liền nè.” Ngô Đồng vừa nói chuyện điện thoại vừa thu dọn đồ đạc.

“Vậy em ra ngoài nhanh lên nha.”

“Ra ngoài?” Ngô Đồng sững sốt “anh đến đón em hả?”

“Vợ ơi, em nhanh lên. Phi Phi đói bụng rồi.”

“Rồi, em ra liền.”

Ngô Đồng cúp điện thoại bước nhanh ra ngoài, lúc đến thang máy thì gặp Lưu Viễn cũng đang đi về.

“Em về muộn vậy?” Lưu Viễn hỏi.

“Em vừa mới tặng ca xong.”

“Có nhân viên chăm chỉ như vậy, là ông chủ anh thật sự vui mừng.” Lưu Viễn cười “Để biểu dương, anh đưa em về nhé.” Lưu Viễn biết giờ này đón

xe không thuận lợi nên định đưa Ngô Đồng về nhà.

“Dạ, không cần đâu. Ông xã em đến đón rồi.” Ngô Đồng từ chối.

“Tần Đại thiếu đến đón em hả?” Lưu Viễn giật mình.

“Mẫn Mẫn nói cho anh biết hả?” Ngô Đồng cũng chỉ giới thiệu qua loa tên của Tần Qua, không nhắc đến gia cảnh của anh. Lưu Viễn lại nói tên Tần Đại thiếu nên Ngô Đồng đoán là Lý Mẫn nói cho anh biết.

“À” Lưu Viễn cười cười, không trả lời.

Lúc này thang máy đã đến tầng trệt.

“Em về trước đây.” Ngô Đồng vẫy vẫy tay rồi đi ra khỏi thang máy.

Vừa đến cổng chính Ngô Đồng đã trông thấy ngay dáng người to cao của Tần Qua, mặc áo sơ mi cô mới may, bế Phi Phi nhìn mình vừa cười vui vẻ vừa vẫy tay.

Tần Qua thấy Ngô Đồng ôm quần áo trên tay liền thả Phi Phi xuống, đưa tay cầm lấy quần áo trên tay cô, căn nhắc “Cuối tuần rồi em mang đồ về nhà làm gì?”

“không muốn thì thôi.” Ngô Đồng vuốt vuốt tóc Phi Phi, trả lời.

Mất Tần Qua sáng lên, nhìn quần áo trong tay mới phát hiện đây là quần áo cho nam giới, thế là vui vẻ ôm chặt hơn.

“Đồ ngực.” Ngô Đồng ôm Phi Phi ngồi lên băng ghế phía sau.

Tần Qua để quần áo lên ghế bên ghế lái phụ, sau đó lái xe hòa vào dòng xe đông đúc, nói “Giờ đang là giờ cao điểm, hay là chúng ta tìm nhà hàng nào gần đây vào ăn luôn.”

“anh quyết định đi.”

Thấy vợ đồng ý, Tần Đại thiếu sử dụng thị lực ngang ngửa với phi công, hăng hái tìm nhà hàng có món ăn ngon, sau đó liếc nhìn màn hình TV của cửa hàng ven đường đang trình chiếu phim.

“Vợ ơi, ăn tối xong chúng ta đi coi phim nha.”

“Phim?” Ngô Đồng do dự “Nhưng vậy thì muộn quá, Phi Phi buồn ngủ.”

Bị vợ từ chối, Tần Đại thiếu ủ rũ, rõ ràng trước đây khi kết hôn có một nửa lý do là vì Phi Phi, nhưng sao hiện giờ lại cảm thấy thẳng nhóc thúi này có đôi khi thật chướng mắt.

“Sáng mai chúng ta đi xem.”

Ngô Đồng vừa dứt lời, người nào đó vừa ủ rũ như cà mắc sưng, trong nháy mắt thẳng lưng lên

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Vì tâm trạng vui sướng nên sáng nay Tần Qua chạy nhiều hơn hai vòng, khi anh mang theo đồ ăn sáng về nhà, Ngô Đồng vừa mới rửa mặt xong.

Ngô Đồng cầm túi đồ ăn từ tay anh, nói “Sao ra nhiều mồ hôi vậy, anh mau đi tắm đi.”

Tần Qua cười hi hi, nhân lúc Ngô Đồng xoay người hôn trộm lên mặt cô một cái, Ngô Đồng giật nảy mình, sau đó nũng nịu nguyệt anh một cái.

“Vợ à, em thật đẹp.” Tần Qua không kiềm được nói ra.

“anh mau đi tắm đi, tắm xong rồi lại ngắm.” Ngô Đồng cố nén cười nói.

“Tuân lệnh.” Tần Qua dí dỏm đáp lời, nhanh chóng tiến vào phòng tắm.

Ngô Đồng dọn bữa sáng xong, đi qua phòng vệ sinh xem Phi Phi đã đánh răng xong chưa. Phi Phi thấy mẹ đến, ngoan ngoãn nhe răng cho Ngô Đồng kiểm tra, Ngô Đồng cười vui vẻ rồi dẫn nhóc đi thay quần áo.

Chờ hai mẹ con thay đồ xong, Tần Qua cũng từ phòng tắm bước ra, cả nhà ba người lại tập trung đầy đủ bên bàn ăn.

Ngô Đồng lấy cho Phi Phi và mình mỗi người một cái bánh bao, số còn lại đều đưa đến trước mặt Tần Qua. Vì sức ăn của Tần Qua rất khỏe nên Ngô Đồng và Phi Phi chỉ ăn mỗi người một cái còn lại đều nhường cho anh.

Ngô Đồng rút một tờ giấy lau khô miệng dính sữa đậu nành của Phi Phi, khi rút tay về thì thấy mặt của người nào đó đã bu đến.

“Hôm nay khô miệng của anh không bị dính cái gì.” Ngô Đồng đối với việc người đàn ông này mỗi sáng đều xử sự như trẻ con, đã rất quen thuộc.

Tần Đại thiếu nghe xong, lông mày cũng không nhăn lấy một cái, cầm ly sữa đậu nành lên, ngay trước mặt Ngô Đồng uống một ngụm sau đó lộ ra khô miệng dính đầy vết sữa.

Ngô Đồng tròn trố mắt nhưng cuối cùng cũng giúp người đàn ông lau sạch khô miệng.

Người đàn ông hài lòng, ngồi thẳng dậy tiếp tục ăn bánh bao, Phi Phi trừng mắt nhìn ly sữa đậu nành đã không còn một giọt, có chút sầu lo.

“Phi Phi, con chưa no hả?” Thấy hành động của Phi Phi, Ngô Đồng hỏi.

Phi Phi lắc đầu, sau đó thấy khô miệng của mẹ có dính mẩu hành lá của nhân bánh bao, mắt sáng lên, học Ngô Đồng cũng rút một tờ giấy, sau đó cố sức đưa tay hướng lên mặt Ngô Đồng.

Ngô Đồng sững sốt một chút rồi hỏi “trên mặt mẹ có dính gì hả?”

Phi Phi gật gật đầu.

“Con lau giúp mẹ hả?” Hiểu được ý của Phi Phi, Ngô Đồng vui vẻ ghé lại gần, được nửa chừng thì bị người đàn ông ngang ngược kéo về.

Người đàn ông tiến tới, vươn đầu lưỡi ra liếm một cái rồi hài lòng ngồi trở lại trên ghế.

Phi Phi thấy khô miệng của mẹ không còn mẩu hành lá, thất vọng ngồi xuống, Ngô Đồng tròn mắt nhìn Tần Qua, sau đó chủ động tiến đến trước mặt Phi Phi chỉ khô miệng mình “Vậy Phi Phi giúp mẹ lau nước miếng của ba dính ở đây đi.”

Khuôn mặt nhỏ của Phi Phi lại sáng rõ, tay nhỏ cầm khăn giấy cẩn thận lau mấy lần, dù sao cũng không thấy nước bọt của ba dính ở chỗ nào.

“Em ghét bỏ anh.” Người đàn ông oan ức nhìn Ngô Đồng.

“không phải mình còn muốn đi mua kẹo cưới sao? Mau ăn cho xong rồi đi.” Bữa ăn sáng còn chưa xong mà Ngô Đồng cảm thấy thật mệt mỏi.

Thấy vợ nói thế, Tần Đại thiếu nhanh chóng giải quyết bữa ăn sáng của mình, sau đó chủ động giúp vợ dọn dẹp bàn ăn, một nhà ba người vui vẻ ngồi trên xe Jeep.

“Trước tiên chúng ta đi siêu thị mua một ít bánh kẹo rồi tìm chỗ nào đó gói lại cho đẹp đẹp.” Ngô Đồng nói kế hoạch của mình.

“không cần đâu, anh đã biết chỗ rồi.” Tần Đại thiếu đắc ý nói.

“anh chọn được chỗ mua rồi?” Ngô Đồng bất ngờ.

“Hôm qua khi em nói muốn mua kẹo mừng, anh đã lên diễn đàn trung cầu bạn trên mạng.” Tần Đại thiếu đã tốn một buổi trưa để hỏi “Cuối cùng mọi người đều đề cử chỗ này.”

“thật vậy hả?” Ngô Đồng hỏi “Nhưng mà chúng ta đến mua đột ngột như vậy không biết họ có hàng hay không?”

“không sao.” Tần Đại thiếu nói “Dân mạng nói tiệm này không bao giờ thiếu hàng.”

Vừa đông khách lại vừa không thiếu hàng, vậy là đại lý bán sỉ rồi. Đến khi Ngô Đồng đứng trước cửa tiệm mới biết được mình thật sự quá ngây thơ rồi.

Tiệm socola thủ công Believe, trời đất, công ty bán socola thủ công nổi tiếng trên thế giới, bèo bèo một hộp giá cũng phải trên ngàn tệ. anh muốn chạy đến đây mua socola này làm kẹo cưới?

“Vào đi em.” Tần Qua ôm Phi Phi thấy vợ vẫn đứng bất động ngoài cửa, quay đầu gọi.

“Nhưng mà đây đâu phải là nơi bán kẹo cưới.” Ngô Đồng nhỏ giọng nói.

“Em không biết hả.” Tần Qua chỉ biển hiệu “Socola không làm kẹo cưới được sao?”

Ngô Đồng bó tay, sau đó nói tiếp “Nhưng mà kẹo cưới không cần mua loại mắc như vậy.”

“không sao đâu. anh mua được.” Nghĩ đến ngày hôm qua trên diễn đàn, một đồng bạn nữ trên mạng khóc lóc thảm thiết nói nếu ngày cưới của mình mà có socola Believe này làm kẹo cưới thì cảm thấy cả đời này thỏa mãn lắm rồi, Tần Đại thiếu quyết tâm mua bằng được socola Believe về làm kẹo cưới.

“anh, em nghĩ hay là mình đi mua kẹo cưới người ta gói sẵn đi, chứ mua cái này về mình tự gói phiền phức lắm.” Ngô Đồng tìm có nói.

“không đâu, ở đây socola đã gói sẵn rất đẹp rồi, dân mạng nói, hoàn toàn có thể mang đi tặng luôn.” Tần Đại thiếu thật muốn cảm ơn các bạn trên mạng, đã giúp mình suy tính toàn diện của vấn đề.

“anh à ... chúng ta còn hẹn đi xem phim nữa mà.” Ngô Đồng nhớ ra “Nếu để socola trên xe sẽ bị chảy ra đó.”

“không việc gì, chúng ta chọn mua rồi gửi ở tiệm, thứ hai em đi làm, tiệm sẽ giao đến công ty cho em.” Tần Đại thiếu dắt tay vợ bước vào tiệm socola.

Chút chống cự cuối cùng của Ngô Đồng đã bị đủ loại socola tinh xảo trong tiệm phá vỡ, phần lớn phụ nữ đều thích ăn socola, dù không thích ăn cũng thích cảm giác lãng mạn mà socola đem lại. Tần Đại thiếu thấy ánh mắt của vợ có chuyển biến, vô cùng đắc ý.

“Xin chào anh chị, xin hỏi anh chị muốn mua gì ạ?” một nữ nhân viên tiến đến chào hỏi.

“Chúng tôi muốn mua một số kẹo socola làm kẹo cưới.” Tần Qua nói hiên ngang.

“Xin mời theo tôi.” Là cửa hàng bán socola nổi tiếng thế giới, cũng sẽ có những đại gia đến mua socola làm kẹo cưới nhưng số lượng một phần socola làm kẹo cưới cũng không đồng nhất.

“Ở đây chúng tôi tính giá socola theo từng viên, anh chị có thể tự do lựa chọn phối hợp rồi chúng tôi sẽ gói lại cho anh chị ạ.” Nhân viên bán hàng giới thiệu.

Ngô Đồng liếc nhìn, một viên socola rẻ nhất ở đây cũng có giá 60 tệ.

“anh định một phần quà gói bao nhiêu viên ạ?”

“Bình thường kẹo cưới thì bao nhiêu viên một phần?” Tần Qua hỏi.

“Có ba viên, sáu viên, lớn nhất là mười viên ạ.”

“Vậy thì mười ...”

“Ba viên thì được rồi, cảm ơn.” Ngô Đồng vội vàng ngắt lời.

“Vậy ít quá.” Tần Đại thiếu bất mãn, có ba viên chưa kịp ăn đã hết rồi.

“một viên socola ở đây rất to, ba viên gói lại một phần là đẹp nhất, nếu mười viên thì phải đựng thành một hộp.” Ngô Đồng giải thích.

“một hộp thì một hộp.” Tần Đại thiếu là người có tiền, khó có dịp được tiêu xài.

“anh cảm miệng!” nói không nổi nữa, Ngô Đồng chỉ có thể quát anh,

cô nhân viên cười thân thiện, sau đó giới thiệu các loại giấy gói cho hai người lựa chọn. Khi chọn giấy gói, Tần Đại thiếu không được quyết định số lượng socola, không được hài lòng lắm. Ngô Đồng thấy thế, thờ dãi, lừa gạt nói “Em chọn ba viên một gói, trừ việc đẹp mắt còn có một ý nghĩa khác.”

Tần Đại thiếu không tin nhìn vợ.

“Nhà chúng ta có mấy người?”

“Ba người.” Tần Đại thiếu trả lời, sau đó mở to mắt, lập tức sáng bừng lên.

“Hiểu chưa?” Ngô Đồng nói “Chút nữa em, anh, Phi Phi mỗi người cũng lấy một phần làm kẹo cưới cho chúng ta.”

“Ừ, được.” Trong nháy mắt, máu trong người Tần Đại thiếu được phục hồi, cái ý nghĩa này so với tiền còn giá trị hơn rất nhiều lần.

thật là dễ dụ. Nhân viên bán hàng không nhận được cong khóe môi, trong lòng cũng hâm mộ gia đình ba người này.

Cuối cùng ba người mỗi người chọn một vị socola, đặt 60 phần, công ty Ngô Đồng có khoảng 50 người, đặt dư ra một chút để dự phòng.

Sau khi chọn socola xong, ba người tìm một nhà hàng đơn giản ăn cơm trưa rồi đi xem phim.

Tình tiết trong phim có cái gì, Ngô Đồng không rõ ràng lắm, nhưng nam chính hôn nữ chính bao nhiêu lần thì Ngô Đồng lại rõ ràng, vì Tần Đại thiếu của chúng ta chỉ cần trông thấy trên phim nam chính hôn nữ chính liền sẽ tự động diễn lại một lần với Ngô Đồng. Cũng may hai người mua vé cho gia đình,

bên cạnh là Phi Phi đã lăn ra ngủ không có người nào khác, không thì Ngô Đồng xấu hổ chết mất.

Ngô Đồng cảm thấy gần đây người đàn ông này càng lúc càng dính người, không biết đã xảy ra việc gì nhưng thấy anh vui vẻ, Ngô Đồng cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Cả hôm nay, Tần Đại thiếu trôi qua vô cùng hưng phấn, kẹo cưới đã mua mà ba viên socola này còn mang ý nghĩa đặc thù, cũng đã thử cảm giác hôn vợ khi xem phim, thật là vui vẻ chết mất thôi.

Tần Đại thiếu nóng lòng được chia sẻ niềm vui này với bạn bè trên mạng, thế là lấy điện thoại di động đăng nhập diễn đàn, đem hình gói socola đã đặt lúc sáng đăng lên.

Trong nháy mắt, đã có hơn mười bình luận xuất hiện.

Lầu 6: má, chủ topic đi mua thật hả.

Lầu 16: thật đông tiền mà.

Lầu 28: chỉ có tôi tò mò là chủ topic mua bao nhiêu phần hả.

Tần Đại thiếu đang cao hứng nên trả lời ngay: Tôi đặt mua 60 gói, mỗi gói ba viên. Lúc đầu tôi định đặt 10 viên một phần nhưng vợ tôi nói mua ba viên đại diện cho ba người nhà chúng tôi, thế là mua ba viên.

Lầu 36: Mười viên, một viên tính theo giá thấp nhất là 60 tệ, vậy một phần kẹo mừng cũng phải 600!

Lầu 49: Chủ topic, anh bị vợ lừa rồi. Khẳng định vợ anh sợ anh tiêu hoang, kẹo mừng mười viên ngụ ý là “thập toàn thập mỹ” đó.

Lầu 60: cùng ý nghĩ

....

Chủ topic: Tôi thích ý nghĩa một nhà ba người.

....

....

Lầu 100: Mẹ nó, chọn số lượng kẹo thôi mà cũng khoe ân ái nữa hả.

Lầu 120: Người ta vốn rất ân ái mà.

Lầu 129: thật muốn được ăn kẹo cưới.

Lầu 138: Tôi cũng thế.

Lầu 150: Tôi chưa được nếm socola tiệm đó lần nào đâu.

Lầu 160: Chủ topic à, ý của chúng tôi là, anh cũng phát kẹo cưới cho chúng tôi đi.

Tần Qua nhìn một dãy bình luận đòi kẹo cưới, suy nghĩ nói “Vợ phát 60 phần kẹo cưới mà mình chẳng có phần nào. Hay là mình cũng phát 60 phần.”

Thế là Tần Đại thiếu trả lời.

Chủ topic: Nếu muốn kẹo cưới thì cho tôi địa chỉ chính xác, tôi sẽ phát 60 phần.

Lầu 180: A, chết tiệt. Địa chỉ, địa chỉ của tôi đây. Nhất định phải gửi cho tôi nhé, chủ topic.

Lầu 190: Chủ topic, hôm qua tôi là người đầu tiên đề cử tiệm socola đó, nhớ dành một phần cho tôi.

....

Sau đó, chuông nhắc tin nhắn của điện thoại Tần Qua liên tục vang lên, Tần Đại thiếu cười tủm tỉm, quả nhiên phát kẹo cưới là để cho mình và người khác cùng chung vui.

“Cái gì kêu vậy?” Sau khi tắm xong, Ngô Đồng đi ra thấy tiếng ding ding vang lên không ngừng thì hỏi.

“Chuông nhắc tin nhắn.” Tần Qua nhìn làn da trắng ngần của vợ mình, trong mắt lại phát ra ánh sáng xanh lè.

Ngô Đồng bị dọa, lùi lại phòng tắm “À, em quên chưa sấy tóc.”

Tần Đại thiếu thu lại tầm mắt, do dự một giây rồi lại post một bài.

Chủ topic: Vì sao gần đây tôi ngắm vợ, càng nhìn càng thấy cô ấy đẹp mắt.

Lầu 260: Tân hôn mà, mới cưới chuyện này là bình thường.

Lầu 280: Đúng thế, lúc tôi mới kết hôn, cũng rơi vào tình yêu cuồng nhiệt với vợ tôi, càng ngắm càng thích.

Lầu 290: Đó là tác dụng của hormone.

Lầu 298: Cái rắm, đó rõ ràng là tình yêu.

Lầu 300: Chủ topic, phải luôn luôn yêu vợ anh nha. anh làm tôi lại tin tưởng vào tình yêu.

....

Tình yêu? Chẳng lẽ cảm giác này là tình yêu?

Ngô Đồng sấy tóc xong đi ra, thấy người đàn ông lại ngồi ngẩn người, hỏi "Sao anh lại ngồi ngẩn người vậy?"

"Vợ ời?"

"Vâng?" Ngô Đồng vén chăn ngồi lên giường.

"anh hình như ... yêu em rồi." Người đàn ông nháy mắt mấy cái, rồi vui vẻ lặp lại "anh yêu em, vợ à."

Cái tay Ngô Đồng đang cầm chăn đột nhiên cứng đờ, sau đó khóe môi uốn cong lên, bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Ngô Đồng ở cửa công ty lẻ mề với Tần Qua mười phút đồng hồ mới ngăn được người đàn ông này có ý định vào công ty trực tiếp phát kẹo cưới cho mọi người. Nếu thật sự để anh bé Phi Phi cùng đi, một nhà ba người cùng đi phát kẹo cưới cho đồng nghiệp của cô, không biết là hình ảnh này phô trương đến mức nào.

Khoảng mười giờ sáng, Ngô Đồng nhận được điện thoại báo cô có chuyển phát nhanh chờ trước cổng, Ngô Đồng đoán chắc là người giao kẹo cưới đến nên đi xuống. Khi cô đi đến trước cửa công ty, nhân viên giao hàng để hai thùng giấy đến, Ngô Đồng ký nhận, thuận tiện mở một thùng ra xem một luồng khí lạnh bay lên, socola đã được đóng gói rất đẹp, vì để phòng socola bị tan chảy, cửa tiệm còn để một ít nước đá khô vào.

"Chị Ngô Đồng, socola này chị mua sao?" cô bé ở quầy tiếp tân nhìn thấy một thùng giấy toàn socola, hai mắt đều phát sáng.

Ngô Đồng cười, lấy ra một gói, nói "Tặng cho em, kẹo cưới của chị."

"Cám ơn chị," cô bé nhận lấy, cảm ơn rồi mới phản ứng lại "Kẹo cưới của ai?"

"Chị mời em ăn, vậy em nói kẹo cưới này là của ai?" Ngô Đồng nháy mắt.

"Chị Ngô Đồng, chị kết hôn rồi hả?" cô bé không thể tin, hét to.

"Đừng kêu lớn như vậy chứ." Ngô Đồng bị tiếng hét của cô bé làm giật mình.

cô bé chỉ là quá mức kinh ngạc, lúc này mới ý thức được sự thất lễ của mình, dùng tay che miệng rồi nói nhỏ "Em chỉ quá mức kinh ngạc thôi."

Ngô Đồng không giải thích thêm, nhìn hai thùng giấy, thấy mình ôm lên không nổi liền gọi điện cho Lý Mẫn. Chỉ một lát, Lý Mẫn trên đôi giày cao chót vót bước đến, nhìn hai thùng socola, đầu tiên là nhủu mày, sau đó chắc chắn cảm thán "thật là người có tiền mà, dám mua socola Believe làm kẹo cưới."

"Đừng lăm lè nữa, nhanh phụ mình ôm một thùng để mình đi phát cho mọi người." Ngô Đồng vừa nói vừa ôm một thùng lên.

"Socola Believe một hộp là một ngàn bảy, một viên ít nhất cũng 60 tệ, tớ đang tính chỗ này hết bao nhiêu tiền." Lý Mẫn trêu chọc.

“A???” Vừa bóc gói socola, cô bé tiếp tân cầm ba viên socola trên tay hoảng sợ nói “Ba viên socola trên tay em ... cũng phải 200 tệ đi.”

“Đừng vậy đây em gái ạ.” Lý Mẫn ôm thùng giấy, nghiêm túc gật đầu.

“Quả nhiên nhà thiết kế kiếm được nhiều tiền.” Lập tức trong ánh mắt cô bé tiếp tân ánh lên ngọn lửa, nhất định phải kiên trì cố gắng học tập, phấn đấu trở thành nhà thiết kế mới được.

“Đúng vậy, cố gắng học tập cho giỏi nha em” Ngô Đồng nói xong, ôm thùng giấy đi trước.

Lý Mẫn cũng cho cô bé tiếp tân ánh mắt khích lệ, ôm thùng giấy còn lại đi theo.

Hai người cứ vậy đi từng phòng phát kẹo cưới, chẳng mấy chốc, tin tức nhà thiết kế chủ lực của KISS đã kết hôn, gả cho một đại gia lắm tiền nhiều của đã được lan truyền nhanh chóng.

Có người quan hệ tốt, nhận kẹo cưới rồi nói chúc mừng cô, tiếp tục làm việc.

Có người ghen tị, nhìn socola trong tay, nói mát “Đâu ai biết chồng cô ấy như thế nào, có khi là ông già đầu hói bụng phệ cũng nên.”

Nhưng Ngô Đồng hoàn toàn không quan tâm, lấy thùng socola đẩy đến trước mặt Lý Mẫn “không phải là cậu thích nhất là socola sao, ưu tiên cho cậu lấy nhiều hơn mọi người.”

“Vậy tớ phải lấy thêm mấy gói, hi vọng được dính ít không khí vui mừng của cậu.” Lý Mẫn lấy trong thùng ba gói kẹo, sau đó hỏi “Kẹo cưới này là cậu chọn hay chồng cậu chọn.”

“anh ấy chọn.” Ngô Đồng nhớ đến tình huống lúc đó, không nhịn được nở nụ cười.

“Xem cậu cười ngọt ngào chưa kia.” Lý Mẫn “Như vậy tớ cũng yên tâm rồi.”

Ngô Đồng không hiểu nhìn Lý Mẫn.

“Bạn của tớ là cô gái tốt như vậy, ai có thể không yêu đây.” Lý Mẫn cười vui vẻ, giờ tay ôm Ngô Đồng.

“Sao vậy, cậu không quên được đàn anh Lưu Viễn hả?” Ngô Đồng vỗ vỗ vai bạn an ủi “Mẫn Mẫn của chúng ta cũng là một cô gái tốt, ai cũng yêu thích hết nè.”

Lý Mẫn buông Ngô Đồng ra, cả hai nhìn nhau rồi cùng cười vui vẻ. Mặc dù chúng ta có những con đường khác nhau, nhưng là bạn thân, chúng ta luôn mong muốn bạn mình được hạnh phúc.

“Gói kẹo cuối cùng này là cho đàn anh, hay là cho cậu thêm một cơ hội.” Ngô Đồng thử thăm dò.

“không đi, tớ theo đuổi tình yêu chỉ một lần mà thôi.” nói xong, Lý Mẫn cầm ba gói kẹo đi ra khỏi phòng.

Ngô Đồng biết bạn thân lại giờ tính kiêu ngạo, lắc đầu, cầm gói kẹo cưới đến trước văn phòng giám đốc, gõ cửa.

“Mời vào.” đang cúi đầu làm việc, Lưu Viễn ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Đồng bước vào liền thả bút xuống, hỏi “Ngô Đồng hả em? Bản thiết kế vẽ xong rồi hả?”

“Bản thảo thiết kế phải hai ngày nữa em mới hoàn thành được.” Ngô Đồng cầm gói kẹo cưới trong tay đặt lên bàn Lưu Viễn, cười “Em mời anh ăn kẹo cưới.”

“Kẹo cưới?” Lưu Viễn sững sờ “Của em và Tần Đại thiếu?”

Ngô Đồng dạ một tiếng, nói “Lúc đầu em cũng không muốn phát nhưng cũng là cơ hội để em thông báo với mọi người em đã kết hôn. Tránh cho mọi người khi hỏi đến đều kinh ngạc.”

“Vậy là tình cảm của em và Tần Đại thiếu cũng khá tốt.” Lưu Viễn nhìn về mặt Ngô Đồng tràn đầy ngọt ngào, thực sự không nhìn ra dấu vết không vui nào của một cuộc hôn nhân bị ép buộc.

Ngô Đồng ngượng ngùng cười cười rồi nói “Vậy em không quấy rầy anh nữa, anh làm việc đi.”

Lưu Viễn nhìn bóng lưng Ngô Đồng rồi đi rồi lại nhìn gói kẹo socola được trang trí đẹp mắt, đột nhiên cảm thấy, có lẽ điều Thẩm Tây Minh cho rằng là việc cần làm, thực ra là vẽ vời thêm chuyện mà thôi.

Chi nhánh công ty MK tại Đế Đô, Giám đốc Lưu Hường Minh báo cáo công việc với Tổng Giám đốc Thẩm Tây Minh.

“Ngô thị từ chối?” Ánh mắt Thẩm Tây Minh rời khỏi văn kiện trước mặt, nhìn Lưu Hường Minh.

“Vâng ạ” Lưu Hường Minh nói “Tổng Giám đốc của họ tự mình gọi điện báo.”

“Lý do?”

“Bề ngoài nói là cùng Tần thị hợp tác rất tốt, không có ý định đổi người đầu tư.” Lưu Hường Minh thận trọng nhìn Thẩm Tây Minh, rồi nói tiếp “trên thực tế chắc đây là ý của cô Ngô Đồng.”

“Ngô Đồng?” Thẩm Tây Minh không ngờ.

“Đúng vậy, khi Tổng Giám đốc Ngô gọi điện, câu cuối cùng còn nói cô Ngô Đồng cảm ơn ý tốt của ngài.” Lưu Hường Minh nói rõ.

“anh ra ngoài đi.”

Thẩm Tây Minh cầm điện thoại, nhìn hình ảnh Lưu Viễn vừa gửi đến, một gói socola đẹp đẽ, tinh xảo.

(Hình như Ngô Đồng rất hạnh phúc, cậu đừng vẽ vời thêm chuyện nữa)

Thẩm Tây Minh nhìn lời nhắn, nghĩ, mình vẽ vời thêm chuyện thật sao? Đúng là, em rời khỏi anh tự nhiên, phóng khoáng như vậy sao?

Vì tặng cho bạn trên mạng sáu mươi gói socola, Tần Qua chờ vợ đến công ty liền đến tiệm socola Believe, dường như mua hết socola của tiệm, rồi ngồi trong tiệm chờ nhân viên đóng gói. Nhưng anh cũng không có thời gian nhân rồi, từ hơn một ngàn tin nhắn báo địa chỉ, chọn ra sáu mươi địa chỉ tương đối gần trong thành phố.

Mặc dù thời tiết hiện giờ cũng khá lạnh nhưng nhân viên cửa tiệm vẫn kiến nghị không nên gửi socola đến nơi quá xa, phòng ngừa socola bị chảy.

Xếp socola lên xe, Tần Đại thiếu nghe theo bạn trên mạng đề nghị, lên mạng đặt công ty chuyển phát nhanh cho người đến nhà lấy hàng, địa chỉ cũng từ thiết bị của nhân viên chuyển phát nhanh in ra, không cần anh tự tay ghi trên phiếu chuyển phát nhanh, thật là thuận tiện.

Tần Đại thiếu ngồi ở phòng khách, nhìn các gói socola được gói tinh xảo, đẹp đẽ, tiện tay chụp một loạt ảnh rồi up lên diễn đàn, dẫn đến một đám người nhao nhao hỏi mình có phần hay không?

Tần Đại thiếu kiêu ngạo trả lời, nhận được quà nghĩa là có, không nhận được nghĩa là không.

trên mạng lại là một đám bình luận kêu khóc, nói chủ topic thật là không phúc hậu. Tần Đại thiếu cười ha ha không ngừng làm Phi Phi đang ngồi một bên cũng phải ghé mắt nhìn ba góc nhà mình mấy cái. Trước kia, ba chỉ thích lắm bấm một mình, hiện giờ bệnh đã tiến triển đến giai đoạn hay cười ngây ngô, về sau mình phải giám sát ba chặt chẽ hơn mới được.

“Xin chào, cho hỏi ở đây có nhu cầu dịch vụ chuyển phát nhanh phải không ạ?” Bỗng nhiên ở bên ngoài có tiếng nói vọng vào.

Tần Đại thiếu nghe âm thanh đoán là nhân viên chuyển phát nhanh đã đến, thế là bỏ IPAD trên tay xuống, đứng lên đi mở cửa. Cửa mở, bên ngoài là một người đàn ông mặc trang phục đen của công ty chuyển phát nhanh đang đứng, thấy Tần Qua ra thì cười nói “Xin chào anh, tôi là ... Đội trưởng Tần?”

“Đại Hữu?” Tần Qua liếc mắt liền nhận ra người đàn ông trước mặt.

“A” Đại Hữu kích động “Đội trưởng, anh vẫn nhớ choa à.”

“Tại sao lại nói tiếng địa phương?” Tần Qua theo phản xạ nhắc nhở.

“Vâng” Người đàn ông tên Đại Hữu lập tức đứng nghiêm, sau đó đưa tay sờ gáy cười cười “Trước đây em học không giỏi, sau khi giải ngũ về quê, một thời gian sau thì quên.”

Đại Hữu là lính của Tần Qua khi anh tham gia tại tiểu đoàn Thương Lan, quê ở miền núi, khi vào lính đã được học xong sơ trung (THCS) nhưng tiếng địa phương thì không sửa được. Trước kia mỗi khi rảnh rỗi, Tần Qua luôn chỉ cho cậu ta nói tiếng phổ thông, cho nên vừa rồi nghe cậu ta nói tiếng địa phương mới không nhận được mà khiển trách.

“Cậu vào đi.” Tần Qua nghiêng người cho Đại Hữu vào.

Đại Hữu bước vào nhà, nhìn sân vườn và ngôi nhà rộng rãi, mắt mê thì trầm trồ “Đội trưởng, đây là nhà anh sao, nhà ... thật đẹp quá.”

“Cậu ngồi đi.” Tần Qua mời Đại Hữu ngồi, lấy cho cậu ta chai nước suối.

Đại Hữu cầm chai nước nhưng không mở ra, nhìn Phi Phi, do dự một lúc mới hỏi “Đây là ... Lâm thượng úy ...”

“Đây là Phi Phi.” Tần Qua ngắt lời Đại Hữu, Phi Phi đến ở với anh khi bé đã ba tuổi, Tần Qua cũng không biết Phi Phi có nhớ cha ruột của mình

hay không.

anh không nói cho bé nhưng cũng không đòi họ của Phi Phi, Phi Phi vẫn lấy theo họ ba ruột, Lâm Phi.

“Chào con, Phi Phi.” Đại Hữu nhìn Phi Phi mỉm cười chào.

Phi Phi nhìn Đại Hữu rồi lại nhìn Tần Qua. Tần Qua có chút vui mừng xoa xoa đầu Phi Phi, so với lúc trước, Phi Phi đã hoạt bát, nhanh nhẹn hơn. Trước kia gặp tình cảnh này, Phi Phi sẽ chỉ cúi đầu không để ý ai, hiện đã biết nhìn qua hỏi ý kiến của mình. Tần Qua nhớ bác sĩ Lý đã nói, đây là dấu hiệu cho thấy Phi Phi bắt đầu tự nguyện trao muốn giao tiếp với người khác, là một tín hiệu đáng mừng.

“Con về phòng chơi đi.”

Phi Phi cầm khối rubic, từ ghế nhảy xuống dưới đất rồi chạy về phòng mình.

“Đội trưởng, từ khi anh phục viên thì ở đây sao?” Đại Hữu đánh giá Tần Qua một lúc rồi hỏi.

“Ừ.” Tần Qua hỏi lại “Cậu phục viên lúc nào?”

“Dạ, một năm trước.”

“Tôi nhớ là cậu nói sau khi phục viên, sẽ về quê làm địa chủ của mấy chục mẫu đất cơ mà?” Tần Qua hỏi “Sao giờ lại làm nhân viên chuyển phát nhanh?”

“Đó là vì không có tiền anh ạ.” Đại Hữu hơi ngượng ngừng giải cái đầu húi cua.

“Tôi nhớ khi phục viên sẽ được trợ cấp 20 vạn cơ mà?” Tần Qua hỏi.

“Dùng hết rồi anh.” Dưới ánh mắt nghiêm khắc của Tần Qua, Đại Hữu thật thà “anh còn nhớ Tiểu Tổng không? Trong một lần làm nhiệm vụ, cậu ấy bị thương ở thận, không thể chữa lành phải cắt bỏ một bên thận, sau khi phục viên về nhà, ba mẹ lại bị bệnh nặng, 20 vạn tương như là nhiều nhưng bỏ vào bệnh viện thì như gió vào nhà trống.”

“Việc của cậu ấy em cũng biết nên không thể mặc kệ được. Đầu là anh em vào sinh ra tử với nhau. Bốn mươi vạn chi ra cũng không còn lại bao nhiêu.”

“Vậy giờ Tiểu Tổng ra sao?”

“Cũng tạm, cậu ấy làm tài xế taxi, thỉnh thoảng em cũng giúp cậu ấy đôi chút, rồi cũng qua thôi.” Đại Hữu cười nói.

“Các cậu đều ở Đế Đô?”

“Vâng, cũng không phải chỉ có hai đứa em, ở Đế Đô có rất nhiều người là anh em của chúng ta.” Đại Hữu cười ha ha “Tụi em đứa là bảo vệ, lái xe, giao thức ăn hoặc giống em làm nhân viên chuyển phát nhanh. Trước kia em kiếm được nhiều tiền nhất, nhưng hiện nay giao thức ăn lại kiếm được nhiều hơn. Đúng rồi, còn Tiểu Tử, cậu ấy mất một tay nhưng cũng tìm được việc, làm bảo vệ công trường ban đêm.”

“Các cậu đều giữ liên lạc với nhau?”

“Dạ, vâng ạ. Bọn em còn lập nhóm Wechat nữa.”

“Vậy sao các cậu không liên lạc với tôi?” Sắc mặt Tần Qua đen lại “không phải tôi đã nói rồi, nếu các cậu có khó khăn thì có thể đến tìm tôi sao?”

“Em... Bọn em không gặp khó khăn gì đâu.” Trước đây Đại Hữu đã bị Tần Qua chinh đốn không ít lần, thấy sắc mặt của Tần Qua xấu đi, cậu ta vẫn còn ngơ ngác.

“không có khó khăn?” Tần Qua cả giận “Khi cha mẹ Tiểu Tổng bị bệnh, sao không tìm tôi. Hai mươi vạn kia là để cho các cậu ổn định cuộc sống gia đình, nhưng với tôi hai mươi vạn đó không đáng kể chút nào. Còn Tiểu Tử nữa, trinh sát tốt nhất đại đội mà bây giờ phải mang ơn người ta mà đi làm bảo vệ cho công trường hay sao?”

“Đội... Đội trưởng.” Đại Hữu bị dọa sợ, nói chuyện hơi lắp bắp.

“nói!” Tần Qua cảm thấy có một ngọn lửa đang chạy toán loạn trong cơ thể.

“Bọn em không phải không muốn đi tìm anh, chỉ cho rằng những việc đó bọn em có thể tự giải quyết nên không muốn phiền đến anh.” Đại Hữu thận trọng nói “Và lại, lúc đó mọi người ở tiểu đoàn đều nói... À, trợ lý tiểu đoàn nói trong thời gian này không nên xuất hiện trước mặt anh, sợ kích thích đến anh.”

“Kích thích tôi? Sợ tôi tự sát?” Tần Qua cười lạnh lùng.

“không phải... việc này...” Mồ hôi lạnh của Đại Hữu ứa ra, cuối cùng nhìn thấy trên bàn đầy socola, mới nhớ tới mình đến đây để chuyển phát nhanh, liền nói “À, đội trưởng, không phải anh muốn chuyển phát nhanh sao? Để em tranh thủ thời gian đưa đi giao, không thì đến tối cũng không kịp.”

Tần Qua nhìn đồng socola đầy bàn, lửa giận mới hòa hoãn xuống một ít.

Đại Hữu vội vàng xuất hóa đơn chuyển phát nhanh đã chuẩn bị trước, dán lên từng gói socola rồi cẩn thận bỏ vào rương chuyển phát nhanh, rồi hỏi “Đội trưởng, có việc gì mà anh gửi nhiều socola vậy?”

“Phát kẹo cưới.”

“Kẹo cưới?” Đại Hữu kích động suýt nữa thì vút luôn cái rương chuyển phát nhanh trên tay “Bọn em có chị dâu rồi!”

“Giữ chắc vào.” Lòng mày Tần Qua nhảy lên.

“Ha ha ha ...” Đại Hữu lại chẳng kỹ cái rương, kích động đến mức tiếng địa phương cũng nói ra “Choa quá kích động, bọn choa không nghĩ đội trưởng nhanh như vậy đã kết hôn rồi.”

Tần Qua biết Ngô Đồng cũng thích ăn socola, thế là hôm nay mua dư thêm mấy gói về, lúc này lấy ra, bỏ vào một cái túi giấy đưa cho Đại Hữu “Giúp tôi phát cho các anh em.”

“Vâng ạ.” Đại Hữu vui vẻ nhận lấy.

“Chờ khi nào có thời gian, tôi và chị dâu mời các cậu ăn bữa cơm.” Tần Qua nói.

Sau khi Đại Hữu ôm hai cái rương đi rồi, Tần Qua ngồi lặng lẽ một hồi lâu, sau đó đột nhiên cởi áo, ở trong sân điện cuồng đâm bao cát, cho đến khi màn đêm buông xuống, sức lực cạn kiệt.

Lúc Ngô Đồng về đến nhà, đập vào mắt chính là cảnh này.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngô Đồng: Chẳng lẽ lại phát bệnh rồi.

Tần Qua: Muốn phát hỏa.

Đại Hữu: Có người muốn để ý chị dâu, anh em chúng ta xông đến xử lý hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

đã quen với việc mỗi giờ tan tầm về nhà là thấy người đàn ông ôm Phi Phi nở nụ cười đón cô, Ngô Đồng đã quên mất Tần Qua là người bị di chứng của hội chứng PTSD.

Khi thấy người đàn ông mồ hôi đầm đìa, toàn thân như chất chứa khí nóng, Ngô Đồng giật mình trong chốc lát, sau đó quay người đóng cửa, chậm rãi đi về phía Tần Qua, tiện tay để túi xách trên bàn gỗ trong sân nhà.

“Em về rồi.” Ngô Đồng đứng cạnh người đàn ông, mỉm cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng như mọi ngày.

Người đàn ông đã sớm nhận ra Ngô Đồng trở về, nhưng cơn giận trong lòng còn chưa phát tiết xong, sợ làm bị thương vợ nên càng ra sức đánh bao cát.

Ngô Đồng nhìn Tần Qua mồ hôi đầy người, mu bàn tay cũng đã đỏ ửng lên thì biết anh đã đâm bao cát rất lâu rồi. Ánh mắt Ngô Đồng hiện lên vẻ đau lòng, trong lòng cũng buồn buồn “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao? anh có thể nói cho em biết không?”

“Em đừng để ý đến anh.” Giọng nói của người đàn ông lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Tay anh bị thương rồi kìa.” Ngô Đồng nhìn thấy trên bao cát có vết máu, giọng nói cũng gấp gáp lên.

“không sao đâu.”

Ngô Đồng nhìn người đàn ông không ngừng đâm vào bao cát, vết máu đỏ trên bao cát càng ngày càng hiện rõ, rốt cục không nhịn được nhào qua ôm lấy cánh tay người đàn ông. Bởi vì sức đánh của anh rất lớn nên làm Ngô Đồng lao đảo suýt ngã xuống đất.

“Em làm cái gì vậy?” Tần Qua hét to.

Ngô Đồng không thèm để ý tiếng hét của Tần Qua, sau khi ổn định thân thể thì nhanh chóng cầm lấy tay Tần Qua xem xét, nhìn thấy mu bàn tay đã sưng đỏ và vương đầy vết máu thì đau lòng không thôi “Chúng ta vào nhà bôi thuốc đi anh.”

“đã nói em đừng động vào anh rồi mà.” Tần Qua bỏ tay Ngô Đồng ra.

“Bôi thuốc vào đã.” Ngô Đồng không hề sợ hãi, một lần nữa giữ chặt tay Tần Qua.

“anh đã nhắc em trước rồi cơ mà, khi anh đang phát bệnh thì không được ở gần anh, em nghe không hiểu hả?” Sắc mặt Tần Qua u ám, cảnh cáo nói.

“Chúng ta vào bôi thuốc trước đã anh, sau khi bôi thuốc xong, anh muốn hít đất hay chạy bộ em đều không cần anh.” Chỉ cần anh không làm chính mình bị tổn thương, ánh mắt Ngô Đồng ngấn nước nhìn anh.

“Đây là em tự mình tìm.”

Tần Qua cảm ngược tay Ngô Đồng, đẩy cô áp sát vào tường, cúi đầu găm cắn lên môi cô. Bộ dáng hung dữ làm toàn thân Ngô Đồng run lên, nhưng cô vẫn không đẩy anh ra. Người đàn ông găm cắn từ xương quai xanh đi xuống dưới, rồi bị quần áo ngăn trở, anh gầm nhỏ một tiếng rồi không kiên nhẫn đưa tay giật áo Ngô Đồng xuống, hàng cúc áo bé nhỏ rơi là tã trên mặt đất.

“Vào phòng đi anh.” Ngô Đồng nắm lấy bả vai của người đàn ông, khó khăn nói nhỏ.

Động tác của Tần Qua lập tức dừng lại, một lúc lâu mới từ ngực Ngô Đồng ngẩng đầu lên, cô phát hiện màu đỏ trong mắt anh từ từ biến mất, sức lực của cánh tay đang bóp chặt vòng eo của mình cũng dần buông lỏng.

“anh không sao chứ?” Ngô Đồng cẩn thận hỏi.

“Vi sao lúc này em không tránh đi?” Tần Qua nhìn cổ áo của Ngô Đồng bị mở rộng, trên cổ là vết mình găm cắn tụ máu đỏ ửng, trong lòng đối với bản thân mình tràn đầy chán nản.

“anh trả lời em trước, anh có sao không?” Ngô Đồng cố chấp hỏi.

“Ừ, anh không sao.” Giọng nói anh buồn buồn, hiển nhiên là tâm tình vô cùng thấp.

Nhìn thái độ của người đàn ông, Ngô Đồng đoán chắc anh lại bắt đầu tự trách bản thân, thế là nâng gương mặt của anh lên, nhìn chăm chú vào mắt anh, cười dịu dàng “Nếu biết hôn anh có thể trấn an cảm xúc cho anh, em sẽ về sớm một chút.”

“Em...” Ánh mắt Tần Qua không thể tin được.

“Sau này nếu gặp tình huống như thế này anh gọi điện cho em, em nhất định sẽ trở về ngay lập tức.” Ngô Đồng đau lòng nói “anh đừng tự làm mình bị thương, được không.”

“Vợ à...”

“Chúng ta vào nhà bôi thuốc trước cái đã.” Ngô Đồng kéo Tần Đại thiếu đang còn ngây ngốc và phòng, sau đó lấy hộp thuốc, lấy cồn I ốt lau rửa vết thương cho Tần Qua.

Toàn bộ quá trình, Tần Đại thiếu vẫn ngơ ngẩn nhìn chăm chú vào vợ mình, cảm giác vợ mình dù chỉ động một cái chân mày cũng đáng yêu muốn chết.

“Được rồi.” Ngô Đồng sát trùng, bôi thuốc xong lại dặn dò “Trong hai ngày tới anh không được đụng vào nước đâu đó.”

Vừa nói xong, Ngô Đồng lại nhủ mảy, người đàn ông này đang một thân toàn mồ hôi không, sao có thể không tắm rửa được đây vậy là lại bỏ sung thêm “Chút nữa tắm rửa anh cẩn thận một chút, tắm xong em lại bôi thuốc lần nữa cho anh.”

“Vợ à...”

“Dạ???” Ngô Đồng ngẩng đầu nhìn Tần Đại thiếu đang lắp bắp.

“Em đối với anh thật tốt.”

Ngô Đồng nháy nháy mắt, rồi tươi cười rạng rỡ.

Tần Đại thiếu chồm người qua bàn trà, hôn lên đôi môi lúc này bị bỏ quên, động tác dịu dàng đến mức làm Ngô Đồng phải nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Có phải em cũng thích anh rồi không?” EQ của Tần Đại thiếu bỗng dưng login.

Ngô Đồng bị người đàn ông hỏi trực tiếp cũng có chút xấu hổ, loại chuyện này có người hỏi thẳng như vậy hay sao?

“Phải không?” Người đàn ông nhìn mặt vợ mình từ từ ửng đỏ, bám riết hỏi.

“Em đi xem Phi Phi một chút.” Ngô Đồng không tự nhiên đứng dậy, muốn thoát khỏi sự đeo bám của người đàn ông.

Tần Đại thiếu nhanh mắt bắt lấy bàn tay trái của vợ, trong mắt tràn đầy chờ mong, giọng nói cũng lộ ra vẻ buồn bã “Có phải không?”

“Sao mà anh cứ hỏi cho bằng được như vậy, trong lòng biết thôi là được rồi.” Ngô Đồng dậm dậm chân, bỏ tay Tần Qua ra, chạy đến phòng Phi Phi trốn.

Chỉ còn Tần Đại thiếu một mình trong phòng khách, nhìn hộp thuốc còn đang mở, cười ngốc ngốc.

Đỗ Phi Phi đi ngủ, giúp Tần Qua đã tắm rửa xong bôi thuốc một lần nữa, Ngô Đồng mới có thời gian hỏi người đàn ông vì sao bỗng nhiên lại phát bệnh. Nếu là trước đây, thấy Tần Qua phát bệnh, cô sẽ nghe theo lời bác sĩ Lý dặn dò, tránh qua một bên để anh một mình phát tiết cảm xúc xong. Nhưng bây giờ, có lẽ cô không làm được như vậy nữa. Đối với người mình thích, cô sẽ không nhẫn tâm để anh phải chịu đựng một mình, cho nên cô dự định xâm nhập vào thế giới nội tâm của người đàn ông này.

Tần Qua kể cho Ngô Đồng nghe, hôm nay ngoài ý muốn gặp lại đồng đội cũ, nghĩ tới một vài việc nên bị kích thích một chút mà phát bệnh.

Ngô Đồng không hỏi việc đó là việc gì bởi vì cô cảm giác được Tần Qua không muốn đề cập đến, chỉ lẳng lặng nằm trong ngực anh, nhẹ nhàng nói “Em sẽ luôn ở bên anh.”

Lại hai ngày nữa trôi qua, người đàn ông đã khôi phục tâm trạng, khi Ngô Đồng đang có cảm giác yên tâm thì bác sĩ Lý Vân Cảnh gọi điện cho cô.

“Em có thời gian không? Chị muốn gặp em một chút?”

Ngô Đồng xin nghỉ, lái xe đến phòng tâm lý trị liệu Lam Hải.

“Bác sĩ Lý, bệnh tình của Tần Qua có biến chuyển gì sao?” Ngô Đồng vừa thấy bác sĩ Lý liền gấp gấp hỏi.

“Đừng nóng ruột, uống nước trước đã.” Lý Vân Cảnh thấy thái độ lo lắng của Ngô Đồng, trong lòng vì Tần Đại thiếu mà vui vẻ, xem ra tuy là cuộc hôn nhân thương mại nhưng cũng đã đơm hoa kết trái rồi.

“Em không khát, cảm ơn chị.” Ngô Đồng ngồi xuống, nói.

Lý Vân Cảnh cười cười, biết trong lòng Ngô Đồng lo lắng nên cũng nói thẳng vào vấn đề “Gần đây Tần Qua có gặp lại đồng đội cũ, em biết chuyện này không?”

“Vâng, em biết.” Ngô Đồng nhẹ gật đầu “Hôm đó, tâm tình anh ấy không tốt, luyện đánh bao cát rất lâu.”

“Ngày đó khi Tần Qua điều trị, chị đã đề nghị cậu ấy cố gắng hết sức không tiếp xúc với những người, những vật có khả năng làm cậu ấy nhớ lại chuyện cũ.” Lý Vân Cảnh nói “Dù sao bệnh của cậu ấy là có liên quan đến những việc mà cậu ấy đã từng trải qua.”

“Ý của chị là muốn em phòng ngừa không cho anh ấy gặp lại đồng đội cũ.” Ngô Đồng nhún mày.

“không phải.” Lý Vân Cảnh lắc đầu “Chị đã nói, đó là trước kia.”

Thấy ánh mắt khó hiểu của Ngô Đồng, bác sĩ Lý tiếp tục giải thích “Hôm qua Tần Qua đến gặp chị, cậu ấy nói sau khi cậu ấy gặp đồng đội cũ thì phát bệnh, nhưng rất nhanh đã được em trấn an.”

Ngô Đồng không biết Tần Qua có nói rõ chi tiết việc trấn an cho bác sĩ Lý không nhưng cô vẫn khôngnghĩ được mà đỏ mặt

“Cho nên cậu ấy định bắt đầu tiếp xúc với đồng đội cũ, từng chút từng chút thử tiếp nhận lại những ký ức mà cậu ấy muốn quên lãng. Tần Qua nói chỉ có như vậy cậu ấy mới có thể hoàn toàn khỏi bệnh.” Bác sĩ Lý nói “Sau đó ... Chị đồng ý.”

Nghe thấy Tần Qua có khả năng hoàn toàn khỏi bệnh, mặt Ngô Đồng sáng lên.

“Nhưng mà, việc này cũng dẫn đến khả năng làm cậu ấy thường xuyên phát bệnh, thường xuyên phát giận, nóng nảy.” Bác sĩ Lý tiếp tục nói.

“Vậy em phải làm gì?” Ngô Đồng đã hiểu lý do bác sĩ Lý gặp mình.

Lý Vân Cảnh nhìn ánh mắt kiên định của Ngô Đồng, cười vui vẻ “Ồ bên cậu ấy, đừng buông bỏ cậu ấy.”

“Cảm ơn chị, bác sĩ Lý.” Ngô Đồng đứng dậy, cúi đầu nói cảm ơn Lý Vân Cảnh.

“Đây là việc chị nên làm.” Lý Vân Cảnh “Nhưng em cũng đừng quá lo lắng, chị nói đó là tình huống xấu nhất, cũng có thể sẽ không xảy ra việc gì hết. Tóm lại, phát sinh chuyện gì thì cứ đến tìm chị.”

“Cảm ơn chị.”

Từ văn phòng của Lý Vân Cảnh đi ra, trong đầu luôn nghĩ đến việc của Tần Qua, lo lắng bước vào thang máy, không chú ý đi theo người khác xuống

đến tầng hầm. Đến khi hồi phục lại tinh thần thì mới phát hiện mình đang đứng lại bãi đỗ xe, mà ở cửa thang máy có một người quen thuộc mà xa lạ đang đứng.

“đã lâu không gặp.” Thảm Tây Minh mở lời phá vỡ sự im lặng.

Quán cà phê lâu ba, hai người ngồi đối diện nhau, Thảm Tây Minh gọi một ly Latte và một ly nước chanh, sau đó nói “anh nhớ là em không thích uống cà phê nhưng lại thích không gian của quán cà phê, nên mỗi lần đến đều gọi một ly nước chanh.”

“Có lẽ bây giờ em thích uống thì sao?” Ngô Đồng thấy người đàn ông không hỏi ý kiến của mình mà tự mình gọi nước uống thì hơi bức mình.

“Xin lỗi.” Thảm Tây Minh sững sốt “Đề anh gọi người đổi lại.”

“không cần đâu, em vẫn không thích uống cà phê.”

“...”

không khí có chút lúng túng, cũng may nhân viên phục vụ rất nhanh đã đưa đồ uống đến, bầu không khí được khôi phục bình thường, Thảm Tây Minh do dự một lúc rồi nói ra “không nghĩ là được gặp em ở chỗ này.”

“Em tới đây gặp bạn. Công ty của anh ở chỗ này hả?”

“Ừ.” Thảm Tây Minh nói “Năm tháng trước anh quay trở về, công ty ở tầng 28.”

“Vâng.” Ngô Đồng vâng một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

“Nghe nói em đã kết hôn.” Thảm Tây Minh nhìn chiếc nhẫn trên tay phải của Ngô Đồng, đơn giản, thanh lịch, đúng là kiểu Ngô Đồng thích.

Ngô Đồng nhìn người đàn ông đối diện, suy nghĩ một lúc rồi vẫn nói ra “Có phải anh cho người gặp chú Hai em không?”

“Đúng vậy.” Thảm Tây Minh đã đoán Ngô Đồng sẽ hỏi điều này nên trả lời dứt khoát.

“Vì sao anh lại làm như vậy?”

“...” Thảm Tây Minh do dự, chỉ có thể nói “anh mong em sống tốt.”

“anh lấy tư cách gì?” Giọng nói của Ngô Đồng vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không phải là giọng điệu mỉa mai như mình đã từng nghĩ.

“Coi như là ... Cho quá khứ của chúng ta một lời chia tay.”

“Ba năm trước, ở nước Mỹ em đã nói lời chia tay rồi.” Ngô Đồng nhìn Thảm Tây Minh – người đàn ông mình đã từng thích, nói “một mình em lặng lẽ nói lời chia tay, không quấy rầy đến anh, cho nên hiện tại em hi vọng anh cũng không quấy rầy đến em.”

“Em qua Mỹ?” Thảm Tây Minh nghi ngờ hỏi “Khi nào?”

“Ngày mà anh tuyên bố đính hôn, lúc đó toàn bộ tin tức ở nước Mỹ đều là tin của anh.” Ngô Đồng không còn nổi bi thương, đắng chát trong lòng như trước nữa, có chăng khi nhớ lại chỉ còn chút châm chọc.

“Em ...” Thảm Tây Minh không ngờ còn có việc như vậy nữa, anh ta vẫn nghĩ rằng hai người ở hai nước khác nhau, sau đó liên lạc ít dần rồi tự nhiên chia tay, không nghĩ tới, lúc trước vì bảo vệ công ty mà phải tổ chức lễ đính hôn tạm thời kia lại bị Ngô Đồng biết được. Nên trong lòng Ngô Đồng là mình vất bỏ cô ấy sao?

“Lúc ấy là bởi vì ...” Thảm Tây Minh định giải thích.

“anh không cần giải thích.” Ngô Đồng đưa tay ngắt lời người đàn ông, sau đó thoải mái cười cười “thật ra mọi việc đã qua lâu rồi, nhắc lại cũng không hay gì. Mặc kệ nguyên nhân là gì, kết cục của chúng ta đã không thể nào thay đổi nữa, và lại, hiện tại em sống rất tốt.”

Thảm Tây Minh cau mày không đồng ý nói “Ý em là việc em bị ép gả cho Tần Đại thiếu?”

“Dù là nguyên nhân gì, quan trọng nhất là hiện giờ em sống rất tốt.” Ngô Đồng nhấn mạnh.

“Hôn nhân của bọn em là không bình đẳng.” Thảm Tây Minh dưới con mắt của một thương nhân dễ dàng nhìn ra bên trong hợp đồng với Tần thị có điều khoản gì đó. “Ít nhất hãy để anh giúp em thoát khỏi cái cùm đó.”

“Sau đó cái cùm đó lại sang anh sao?” Ngô Đồng hỏi ngược lại.

“Em biết rõ là anh không như vậy mà.”

“Nhưng em sẽ cảm thấy vậy.” Ngô Đồng nói “anh cũng hiểu em mà.”

Trước kia Thẩm Tây Minh cảm thấy mình hiểu rất rõ Ngô Đồng nhưng hiện tại anh ta cảm thấy có chút xa lạ. Sống trong cái xã hội coi trọng danh vọng và quyền lợi này, là anh thay đổi quá nhiều hay do cô không đuổi kịp biến đổi của cuộc sống.

”Em biết rõ trong cuộc hôn nhân này em đã phải bỏ ra cái gì, cũng biết Tần thị không dễ dàng để em ly hôn, nhưng mà ... hiện tại em không còn ngại nữa mà còn cảm thấy có chút may mắn. Ngô Đồng cười cười, dưới ánh mắt khó hiểu của Thẩm Tây Minh, nói “Ông xã em tình tình có chút nóng nảy, lúc đầu hay chộc cho em tức giận, nếu không có những điều khoản ràng buộc đó, em đã muốn ly hôn với anh ấy.”

Cho nên ý của em là, bây giờ em đã yêu chồng em

Ngô Đồng nhìn đồng hồ, phát hiện đã 6 giờ chiều, vì thế đứng dậy “Thời gian không còn sớm, em phải về rồi.”

Thẩm Tây Minh cũng đứng dậy, hỏi “Có cần anh đưa em về không?”

“không cần đâu, tạm biệt anh.” Ngô Đồng cầm túi xách, nhìn Thẩm Tây Minh cười lễ phép, quay người bước nhanh rời đi.

Thẩm Tây Minh nhìn theo bóng lưng Ngô Đồng, nghĩ đến nụ cười trong suốt của cô cùng đuôi tóc vòng lên theo bước xoay người của cô, đó không phải là hình ảnh đã khiến mình động tâm hay sao.

Em vẫn là em lúc trước, nhưng đã không còn thích anh nữa, chẳng lẽ người thay đổi chỉ có mình anh thôi sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Tây Minh: Ngô Đồng không còn yêu tôi nữa, đau lòng quá.

Tần Qua: đã biết thì tránh ra chỗ khác đi, chướng mắt quá.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tần Qua không biết bác sĩ Lý Văn Cảnh tìm Ngô Đồng, Ngô Đồng cũng không nói cho anh biết, bởi vì dù bác sĩ Lý có gặp Ngô Đồng hay không, cô vẫn sẽ luôn ở bên anh. Thích là một cảm giác rất lạ, có khi chờ đợi cả đời người ta cũng chưa chắc thích một người nào đó, nhưng cũng có khi nó đến thật bất ngờ mà không báo trước, may mắn thay, Ngô Đồng đã có cảm tình với ông xã của mình.

“Cuối tuần này chúng ta mua một chiếc xe đi em.” Tần Qua đau lòng vì bà xã phải đón xe đi làm mỗi ngày.

“Nhưng mỗi lần không bắt được xe, anh sẽ đến đón em mà.” Ngô Đồng cười “Em thích như thế.”

“Vợ ơi ...” Tần Đại thiếu nghe thế lại kích động muốn hôn vợ.

“Em bị muộn rồi, tôi gặp lại nhé.” Ngô Đồng cố ý lùi lại sau hai bước, né tránh nụ hôn của anh. Thấy Tần Qua buồn bực, cô nén cười xoay người bước đi.

Cho đến khi bóng Ngô Đồng khuất khỏi con hẻm, Tần Qua mới thu hồi tầm mắt, trở về phòng nói với Phi Phi đang chơi ghép hình “Phi Phi, hôm nay ra ngoài với ba đi.”

Phi Phi nghi hoặc ngẩng đầu.

“đi gặp đồng đội của ba.”

Tần Qua theo địa chỉ Đại Hữu đưa, lòng vòng hơn một giờ mới đến được thôn Thành Trung. Trong thôn, khắp nơi là bầu không khí ô nhiễm, đường xá thì chật hẹp, xe Tần Qua lách tránh một lúc mới đến trước phòng trọ của Đại Hữu.

Đó là một căn nhà cấp bốn, có bốn phòng, phòng ốc cũ kỹ, tối tăm, bị bao vây bởi các nhà cao tầng xung quanh, quanh năm không thấy ánh mặt trời. Tần Qua bế Phi Phi đứng trước cửa, sắc mặt vô cùng khó coi, anh nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng nói với Phi Phi. “Nhắm mắt lại.”

Chờ Phi Phi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tần Đại thiếu đập một phát đá tung cánh cổng và chiếc bếp lò bên trong, còn chưa đã ghìen, anh giơ tay định dứt sợi dây thùng phơi quần áo cạnh đó.

“Ai đó?” Bỗng nhiên một giọng nói ồm ồm của một người đàn ông từ gian phòng giữa vọng ra, sau đó một người đàn ông có gương mặt tái nhợt đẩy cửa bước ra.

Công việc của Tiểu Tử là bảo vệ công trường bên cạnh, đi làm vào ban đêm còn ban ngày thì cậu ta ở nhà ngủ. Lúc đang mơ màng ngủ thì nghe trong sân có tiếng động, vốn chưa ngủ đủ giấc bị đánh thức nên tâm trạng hơi khó chịu, lúc đi ra thì thấy một người đàn ông cao lớn đang bế một đứa bé đứng

Tiểu Tử thấy có trẻ con nên cố nén tâm trạng khó chịu lại, hỏi “anh là ai?”

Tần Đại thiếu bình tĩnh quay người, nhưng trong mắt là lửa giận khó kìm chế.

“Đội trưởng?” Chút buồn ngủ của Tiểu Tử cũng bay mất.

“Các cậu đang ở cái nơi quái quỷ gì thế này?” Ngay trước mặt Tiểu Tử, Tần Đại thiếu lại đập đổ một cái ghế trong sân, sau đó đi đến cái bàn ở gần đó.

Tiểu Tử phát hiện, theo như điệu bộ của Đội trưởng lúc này thì mấy cái đồ đạc Đại Hữu vất và kiếm về chắc sẽ bị hủy dưới chân của anh. Dùng não của lính trinh sát tốt nhất ở đại đội suy nghĩ trong tích tắc, Tiểu Tử nói “Đội trưởng, coi chừng làm đứa nhỏ sợ.”

Tần Đại thiếu đã giơ chân lên, do dự hai giây, rồi quyết đoán hạ chân chém cái bàn làm hai nửa, thờ ắt ra. Sau đó, anh trừng mắt liếc Tiểu Tử một cái rồi mới nhẹ giọng nói với Phi Phi “Con mở mắt ra được rồi.”

Phi Phi ngoan ngoãn mở mắt, yên tĩnh nhìn ba như đợi lời giải thích.

“Lúc này là sét đánh.”

Phi Phi ngẩng đầu nhìn trời rồi lại nhìn ba mình.

“Khụ khụ...” Dù sao đã cho lý do rồi, nhóc con có tin hay không cũng kệ. Vì muốn được tâm sự với đồng đội, thế là Tần Đại thiếu tìm trái tìm phải một cái ghế cho Phi Phi ngồi. Nhưng rồi phát hiện trong sân không còn cái ghế nào có thể ngồi, vì thế lại tức giận quát “Làm sao mà cái ghế ngồi cũng không có?”

Tiểu Tử không dám phản đối, chạy nhanh vào phòng bê một cái ghế ra.

Tần Đại thiếu cẩn thận để Phi Phi ngồi lên ghế, nói “Con ngồi đây chơi nha, ba với chú này nói chuyện chắc là lâu đó.”

Sau đó cho Tiểu Tử một ánh mắt hung dữ, Tiểu Tử lập tức ngoan ngoãn đi theo anh.

“Đội... Đội trưởng” Trước kia đánh không lại Tần Qua, bây giờ bị thương mất cánh tay thì cậu càng không đánh lại. Nhưng mà Đội trưởng sao còn hung dữ hơn lúc trước nữa.

“Cậu có mắt hay không, đem một cái ghế đến đây.” Tần Đại thiếu nổi giận.

“Đội trưởng, tui em chỉ có ba cái, anh đã đập gãy hai cái rồi.” Tiểu Tử cẩn thận nói.

“Cậu...” Tần Đại thiếu chút nữa thì bùng phát “Cậu nói các cậu đang ở cái nơi rách nát gì thế này, nhà giam còn tử tế hơn chỗ này.”

“Có nơi để ngủ là tốt rồi anh, chúng em không kén chọn.”

“Chỗ này có thể cho người ngủ sao?” Tần Qua chỉ gian phòng dơ bẩn nói “Các cậu công hiến sức trẻ để bảo vệ tổ quốc để đổi lấy những thứ này sao?”

“Đội trưởng...” Tiểu Tử nghe lời Tần Qua nói mà mũi cũng chua xót theo, các cậu không phải là không biết, chỉ là không muốn nghĩ đến. Trước kia đã từng kiêu ngạo như thế nào mà hiện giờ thì mất mát bao nhiêu.

Tiểu Tử gọi điện báo cho Đại Hữu và Tiểu Tổng, hai người giữa trưa xin nghỉ hai giờ, mua một vài món ăn mang về. Bởi vì trừ cái ghế duy nhất Phi Phi đang ngồi những cái khác đều đã bị Tần Qua đá hỏng nên mọi người ngồi xếp bằng dưới sàn nhà để ăn. Vì buổi chiều còn làm việc nên cũng không có ai uống rượu.

Tần Qua cầm chén lấy đồ ăn rồi đưa cho Phi Phi rồi mới bắt đầu cùng mọi người nói chuyện phiếm.

“Các cậu đều xin nghỉ việc hết đi.” Tần Qua nói

“Đội trưởng” Đại Hữu do dự một lúc rồi nói “thật ra bọn em cũng không vất vả lắm.”

“Tôi sẽ tìm việc cho các cậu.” Tần Qua ở đây chưa đến hai tiếng đồng hồ đã không chịu nổi nơi này, không khí thì ô nhiễm không nói, lại còn u ám làm cho tâm tình người ta không thoải mái.

“thật ra... Ở quen rồi thấy cũng được anh ạ.” Tiểu Tổng nói “Chỉ là không nhìn thấy mặt trời mà thôi, em và Đại Hữu thường xuyên ở ngoài trời nắng nên thích hoàn cảnh mát mẻ như này, ha ha...”

Tiếng cười của Tiểu Tổng dưới ánh nhìn khinh bỉ của đội trưởng Tần đã mất tăm mất tích, cúi đầu ra sức và cơm.

“Các cậu làm việc chạy bên ngoài được, còn Tiểu Tử thì thế nào?” Tần Qua nói “Cậu ta vốn làm việc ban đêm, ban ngày lại ở trong cái hoàn cảnh này.”

Tiểu Tử lén lút nhìn đội trưởng nhà mình nhưng không nói chuyện.

“Hơn nữa ... chúng ta sau khi xuất ngũ, trên người ai mà không có vết thương.”

Câu nói cuối cùng của Tần Qua làm ba người đối diện đều im lặng.

Khi Tần Qua đi về, đặt Phi Phi vào trong xe, rồi quay lại nói với ba người đồng đội “Tôi biết tôi cho tiền thì các cậu đều không cần, nhưng mà tìm việc là cho các cậu đối với tôi không có khó khăn gì.”

“Đội trưởng ...”

“Hôm nay đều xin nghỉ làm hết, nghe chưa?” Tần Qua nhìn Tiểu Tử, từ cánh tay trái buông thõng xuống đến khuôn mặt tái nhợt của cậu “Cậu xem bây giờ cậu có giống con gà luộc hay không, sau này phải tăng cường luyện tập cho tôi.”

“rõ.” Tiểu Tử hô to.

Tần Qua im lặng lái xe về nhà, Phi Phi ngồi ghế phía sau ngạc nhiên thấy ba mình hôm nay lại không lái nhầm, nhưng cậu nhóc cũng chỉ nhìn một chút rồi lại cúi đầu chơi rubic.

Xe rời thôn Thành Trung tiến ra đường lớn, Tần Qua tăng tốc, vun vút hướng về tòa cao ốc Tần thị. Đã hơn hai năm, đây là lần đầu tiên Tần Qua tới văn phòng Tần thị.

“Xin chào anh, cho hỏi anh cần gấp gì?”

Tần Qua không bởi vì nhân viên lễ tân không nhận ra mình mà nổi giận, chỉ thản nhiên nói “Tôi tìm Tần Hoài.”

Nhân viên lễ tân nghi ngờ, chăm chú nhìn Tần Qua, người đàn ông này thân hình thật to lớn, mặt lại có vết sẹo, vẻ mặt thì âm trầm, nếu không phải bên người còn có đứa nhỏ, cô nhân viên đã xém chút gọi cho bảo vệ.

“Dạ, anh muốn gặp Tổng giám đốc Tần thì phải hẹn trước ạ.” Nhân viên lễ tân nói.

“thật là phiền phức.” Tần Qua không nhìn được nhú mày làm cô nhân viên bị dọa phải lùi về sau một bước. Tần Qua lấy điện thoại ra gọi một cuộc “anh ở dưới lầu.”

Ba phút sau, cô nhân viên lễ tân được thấy thần tượng của mình vội vã từ thang máy đi xuống, mừng rỡ nói với người đàn ông có sắc mặt khó coi “anh, sao anh lại đến đây.”

Lạy trời, đây là Tần Đại thiếu??

Tôi ngay cả Tần Đại thiếu cũng không nhận ra, có phải là tôi chuẩn bị thất nghiệp rồi hay không?

Ba người đến văn phòng Tổng giám đốc, Tần Hoài dặn thư ký từ chối hết các lịch làm việc, mới quay người hỏi Phi Phi “Phi Phi, con muốn uống cái gì không? Nước trái cây được không con?”

Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Tần Hoài lập tức nhận ra sự khác biệt, ngạc nhiên nhìn anh cả nhà mình “Phi Phi so với trước hoạt bát hơn nhiều.”

“Lấy cho nhóc ít đồ ăn nữa, buổi trưa ăn không được nhiều.”

“Vâng.”

Rất nhanh chóng, thư ký đã đem đến hai ly trà, một ly nước trái cây và một đĩa bánh ngọt.

Tần Hoài mới bắt đầu nói chuyện “anh cả, anh có việc muốn tìm em sao?”

“Có chút chuyện cần chú giúp đỡ đây.”

Tìm mình giúp đỡ? Tần Hoài đã mấy lần muốn giúp anh cả nhưng không có việc gì anh cả có thể giúp được. Khó có được một lần anh cả nhà mình nhờ giúp đỡ nên thái độ của anh nghiêm túc hẳn lên “Có việc gì vậy anh?”

Tần Qua nghĩ những đồng đội như Đại Hữu, Tiểu Tử, Tiểu Tống ở thành phố này không phải là ít cho nên tỉ mỉ nói hoàn cảnh của họ cho em trai mình nghe, ý của anh trước tiên nhờ Tần Hoài bố trí cho ba người này một công việc, sau đó nếu còn những trường hợp như vậy nữa thì cũng cần em trai mình giúp đỡ.

Nhưng Tần Hoài không sáng khoái đồng ý như Tần Qua nghĩ mà nhú lông mày, trầm tư suy nghĩ.

“Thế nào? Việc này cũng không khó mà?”

“Bổ trí mấy công việc không phải là việc lớn, nhưng mà ...” Tần Hoài chăm chú nhìn anh cả nhà mình “Nếu như luôn phải nhận các thương binh xuất ngũ vào làm trong công ty, theo em không phải là kế hoạch lâu dài.”

“Vậy thì ... Nhận được bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu đi.” Tần Qua hiển nhiên cũng chưa suy tính chuyện về lâu về dài.

“anh ...” Về mặt Tần Hoài tràn đầy bất đắc dĩ “anh không nghĩ đến việc tự anh giải quyết vấn đề này sao?”

“anh? anh giải quyết như thế nào?”

“anh có nghĩ tự mình mở một công ty không?” Tần Hoài đề nghị “Như vậy anh muốn tiếp nhận bao nhiêu quân nhân xuất ngũ đều có thể giải quyết.”

“anh tự mở công ty?” Tần Qua như nghe thấy câu chuyện cười “Chú không nhầm đấy chứ?”

“anh cả, Tần thị là tập đoàn kinh doanh tài chính, địa ốc và giải trí, những điều này anh không hứng thú nên anh không tham gia quản lý tập đoàn, em và ba mẹ đều không ép buộc.” Tần Hoài thuyết phục “Nhưng mà quản lý các quân nhân, so với ai cũng không sánh bằng anh.”

“anh bây giờ đã gần như là bình phục rồi, không thể suốt ngày ở trong nhà.” Tần Hoài nói “Trước kia anh không nghĩ đến, nhưng giờ anh có thể vì những ... người đồng đội của anh, anh hãy suy nghĩ một chút đi.”

Tần Qua mơ hồ nhìn em trai nhà mình, luôn có cảm giác Tần Hoài đang lừa dối mình. Nhưng anh cũng không nhận được tương tượng đến hình ảnh mình lập nghiệp, sau đó lại nghĩ đến hình ảnh mình mặc quần tây đeo cà vạt, đi giày đen suốt ngày hóp hóp hóp và đấu đá lẫn nhau thì cảm thấy toàn thân nổi da gà, lắc đầu cự tuyệt “anh không làm ông chủ được đâu.”

“anh cả” Tần Hoài lại muốn khuyên.

“Dù sao việc này cũng nhờ chú giúp đỡ trước đã. anh về đây, không quấy rầy chú làm việc nữa.” Tần Qua bế Phi Phi đi ra cửa.

“anh, từ từ đã.” Tần Hoài tranh thủ nói “Em còn có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì vậy?” Tần Qua hơi mất kiên nhẫn.

“Sinh nhật ba sắp đến rồi, tối thứ ba tại khách sạn Đế Vương, chúng ta tổ chức một bữa tiệc nhỏ, anh và chị dâu nhớ sắp xếp đến.” Tần Hoài dặn dò.

“Đại thọ 60 của ba năm ngoái đã tổ chức rồi mà.”

“Thương trường mà, cũng phải tìm có để giữ mối quan hệ chứ.” Tần Hoài giải thích.

“thật phiền phức mà.”

Tần Hoài đã biết là anh cả đã đồng ý đến rồi.

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Đúng rồi.” Tần Hoài bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, trở lại bàn làm việc lấy ra một tập tài liệu đưa cho Tần Qua “Đây là bữa trước anh bảo em soạn thảo.”

Tần Qua cầm lấy tài liệu, chết chạ, lúc ấy não mình bị rút gân nên bảo Tần Hoài chuẩn bị đơn thỏa thuận ly hôn, cái đồ quỷ này không thể giữ lại, phải ném đi ngay.

Tần Hoài trơ mắt nhìn tài liệu mình mới đưa cho anh trai nhà mình, đã bị anh trai ném đi không thương tiếc, chỉ có thể trầm mặc.

“Sao chú lại như vậy chứ, loại tài liệu này có thể tùy tiện chuẩn bị trước hay sao?” Tần Qua răn dạy em trai mình, nhanh chóng ôm Phi Phi rồi đi.

Tần Hoài nhìn cửa văn phòng, rồi liếc mắt nhìn trời, nhặt lại bản thỏa thuận ly hôn rồi bỏ lại bên trong ngăn tủ đựng hồ sơ.

Người ta nói tâm tư phụ nữ khó đoán, nhưng còn không so được với tâm tư anh cả nhà mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Hoài: không phải là anh bảo em chuẩn bị hay sao?

Tần Qua: Chú có chứng cứ gì không?

Ngô Đồng: Tôi không biết gì hết.

Chương 36

Buổi tối Ngô Đồng về nhà, phát hiện Phi Phi luôn gọn gàng sạch sẽ mà hôm nay trên người lại dính đầy vết bẩn.

“Hôm nay anh đưa con đi đâu vậy?” Ngô Đồng vừa cho Phi Phi đi tắm vừa hỏi Tần Qua “Cả người Phi Phi đều dơ hầy.”

“anh đưa Phi Phi đi tìm Tần Hoài.” Tần Đại thiếu trả lời

“Tần thị mà dơ như vậy?” Ngô Đồng im lặng nhìn người đàn ông đang trợn mắt nói dối.

“Đúng đấy, khi nào anh phải nói cho Tần Hoài mới được, không cho nhân viên quét dọn vệ sinh, toàn là người lười biếng.” Tần Đại thiếu cảm phẫn nói, dường như người phải trả tiền lương chính là mình.

Ngô Đồng trợn mắt nhìn anh, lười phải vạch trần “Người anh cũng hôi rình ả, nhanh đi tắm đi.”

“anh đã một ngày không thấy em, thế mà em vừa về đã chê anh bẩn.” Tần Đại thiếu rất là đau lòng, nếu vợ nhìn thấy mình trước đây còn lăn lộn trong bùn lầy, có phải sẽ đòi ly hôn với mình không?

Người này sao càng ngày càng ngây thơ như vậy chứ, Ngô Đồng thở dài, nhìn anh ngoắc ngoắc ngón tay, khi Tần Qua nghe lời cúi xuống thì hôn một cái lên mặt anh “Nhanh đi tắm rửa đi.”

“Hắc hắc ...” Người đàn ông cười ngây ngô, đi về phòng tắm trong phòng ngủ chính tắm rửa.

Phi Phi không nhìn nổi người ba ngốc nhà mình, mình năm tuổi, chẳng lẽ ba mình mới ba tuổi sao?

Ngô Đồng giúp Phi Phi tắm rửa xong rồi thay quần áo ngủ. Phi Phi ngoan ngoãn theo mẹ vào phòng mình, tự bò lên giường nhỏ, an tĩnh nhìn mẹ.

“Ngủ ngon.” Ngô Đồng cười, hôn lên trán Phi Phi một cái, Phi Phi nháy mắt một cái giống như là cũng muốn chúc mẹ ngủ ngon, sau đó vẫn cầm khối rubic trong tay nhăm mắt lại.

Ngô Đồng tắt đèn, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, vừa đóng cửa phòng, xoay người liền va vào lồng ngực rắn chắc đang còn ướt nước của người nào đó.

“Làm em hết hồn ả.” Ngô Đồng định lui lại một bước nhưng Tần Đại thiếu sao có thể để cô thực hiện được, anh vòng chắc đôi tay, ôm cô vào ngực.

anh thỏa mãn thờ dài một tiếng, làm nũng “Vợ ơi, hôm nay anh nhớ em cả một ngày.”

“Nhớ như thế nào?” Trong lòng Ngô Đồng ngọt ngào.

Tần Đại thiếu vui đầu vào cổ cô, giọng nói ấm ức “Bác sĩ Lý nói khi tâm tình anh không tốt hoặc khi muốn phát giận thì hãy nghĩ đến những việc vui vẻ của anh và em, như vậy có thể giúp anh khống chế được tính tình. Sau đó, anh liền nghĩ đến em cả ngày.”

Vì một câu nói này mà trong lòng Ngô Đồng đều là đau xót.

“anh không vui hả?”

“Ừ.”

“Có em ở đây.” Ngô Đồng không biết phải an ủi người đàn ông như thế nào, chỉ ôm chặt anh thêm chút nữa.

“Vợ ơi.”

“Dạ?”

“anh không vui thì em có phải nên an ủi anh hay không?” Tần Đại thiếu lời ít ý nhiều.

“anh muốn em an ủi như thế nào?”

Tần Qua lập tức buông Ngô Đồng ra, hai mắt phát ra ánh sáng xanh, long lanh nhìn chăm chăm Ngô Đồng, ngay khi Ngô Đồng cảm thấy được cảm giác nguy hiểm, đã bế cô lên.

“anh thả em xuống.” Ngô Đồng đập một cái lên vai người đàn ông.

Người đàn ông nghe lời thả cô xuống giường, còn mình cũng đặt người lên phía trên.

“Em còn chưa tắm đâu.” Ngô Đồng vừa giận vừa xấu hổ nói.

“anh giúp em tắm.” nói xong, Tần Đại thiếu bé Ngô Đồng vào nhà tắm.

Thế là trong phòng tắm, Ngô Đồng bị người đàn ông mạnh mẽ như vậy như vậy một lần, rồi khi được ôm lên giường lại tiếp tục như vậy như vậy lần nữa, chỉ có thể một môi không còn sức lực nằm trong lòng anh. Ngô Đồng không còn hơi sức để hỏi anh, rốt cuộc là tâm tình anh thực sự không tốt hay chỉ là cái cớ để anh làm càn.

Tần Qua vuốt ve bờ vai trơn mềm của vợ, trong mắt thấp thoáng tia đau lòng, anh vẫn luôn biết Ngô Đồng là người rất dễ xấu hổ nhưng từ trước đến nay cô chưa bao giờ từ chối các yêu cầu không biết xấu hổ của anh.

Lúc mới quen, Tần Qua thích luôn luôn nhắc Ngô Đồng nhớ mình là người có bệnh. Vì anh bị bệnh nên cô mới phải liên hôn gả cho anh, vì là liên hôn thương mại, anh cho cô tiền nên cô không thể ghét bỏ anh.

Nhưng mà khi anh thực sự thích cô, anh lại rất mong muốn mình là một người bình thường.

anh hi vọng mỗi lần anh nhớ cô không phải vì để kiểm chế con giận mà đơn giản vì anh nhớ cô.

anh hi vọng mỗi lần anh hôn cô không phải để khống chế dục vọng của bản thân mà chỉ bởi vì anh muốn hôn cô.

anh hi vọng mỗi một lần nảy sinh dục vọng với cô không bởi bất kì tác động bên ngoài nào mà chỉ bởi vì anh muốn cô.

Đơn giản chỉ có anh và cô.

Thời gian qua mau, hôm nay chính là tiệc mừng sinh nhật của ba Tần. mấy hôm trước Ngô Đồng đã nghe Tần Qua nói nên cũng đã có chuẩn bị lễ phục, hôm nay cô còn đặc biệt xin nghỉ nửa ngày để về nhà chuẩn bị.

“Mấy giờ rồi anh?” Ngô Đồng coi lại mặt mũi, trang phục của mình một lần nữa.

“Bây giờ.” đã mặc bộ âu phục do Ngô Đồng thiết kế riêng – hai cha con Tần Qua đang ngồi ở phòng khách, cả hai mặc bộ âu phục có thiết kế tương đồng, người ngoài nhìn vào là biết đây là hai cha con.

“Vậy thì chúng ta nhanh đi thôi.” Ngô Đồng nghe thấy đã 7 giờ thì nôn nóng.

“Em đừng gấp, từ đây đến đó mất có nửa giờ.” Tần Đại thiếu không hề để ý.

“Bữa tiệc bắt đầu lúc 8 giờ, chúng ta vẫn nên đến sớm một chút.” Ngô Đồng cầm túi xách ra phòng khách, thúc giục một lớn một nhỏ đang ngồi trên ghế sofa.

Tần Đại thiếu thấy vợ mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, đoan trang tao nhã, vô cùng đẹp mắt nhưng anh cũng không biết vì sao mà đặc biệt muốn xem nó, ánh mắt anh lóe lên tia nguy hiểm.

“Nhanh lên” Ngô Đồng trừng mắt, chặn lại ánh mắt không thành thật của người đàn ông.

Tần Đại thiếu rất không tình nguyện mà đứng lên, Ngô Đồng duỗi tay dắt Phi Phi, Phi Phi ngoan ngoãn đứng bên cạnh Ngô Đồng, sau đó do dự một lát rồi đưa khối rubic đang cầm trên tay cho Ngô Đồng.

“Phi Phi, sao con lại đưa rubic cho mẹ?” Ngô Đồng ngạc nhiên hỏi.

Phi Phi chỉ chỉ tay áo của mình rồi lại chỉ sang áo của Tần Qua, rồi nhìn khối rubic trong tay.

Vẫn chưa hiểu, Ngô Đồng nhìn lại hai lần mới phản ứng lại, nói “Con muốn nói, con và ba đều có hình rubic mà mẹ lại không có nên con tặng cho mẹ khối rubic này?”

Phi Phi thấy mẹ hiểu ý mình, môi cũng toét ra rồi.

“Vẫn là Phi Phi thông minh nhất, vậy là khi chúng ta đi đến đâu, người khác trông thấy cũng đều biết chúng ta là người một nhà rồi.” Tần Đại thiếu đối với sáng kiến của Phi Phi thì rất hài lòng.

“Vậy mẹ cầm giúp con, khi con muốn chơi thì mẹ lại đưa cho con nha.” Ngô Đồng nói.

Phi Phi vui vẻ gật đầu.

Vì phải cầm khối rubic của Phi Phi nên Ngô Đồng không thể mang theo túi xách, cô bỏ túi xách lại, rút điện thoại ra rồi bỏ vào túi áo của Tần Qua.

Khi ba người đến khách sạn, Tần Hoài đã đứng trước sảnh chuẩn bị đón khách, vậy là Tần Qua mang vợ và con trai đến thẳng phòng nghỉ để gặp ba mẹ.

“Con chào ba mẹ.” Ngô Đồng chào ba mẹ Tần.

“Được rồi.” Ba Tần chỉ nhẹ gật đầu, sau đó như có như không nhìn đánh giá con trai mấy lần, mẹ Tần thì trực tiếp hơn, mấy tháng rồi không thấy con trai và cháu nội, nói ra lời “Tần Qua của chúng ta mặc âu phục rất đẹp trai, đã lâu rồi mẹ không thấy nó mặc như vậy.” Câu cuối là nói với Ngô Đồng.

Ba Tần đang đùa với Phi Phi, nghe vậy thì nói tiếp “Hình như là cùng kiểu dáng với Phi Phi.”

“Âu phục gia đình hả?” Mẹ Tần hỏi.

“Vợ con thiết kế đó mẹ.” Tần Qua được dịp khoe khoang.

Ba mẹ Tần không kịp chuẩn bị đã được ăn ‘thức ăn cho chó’, hai người sững sốt một lúc rồi mới chuyển ánh mắt nhìn con dâu đang lúng túng đỏ mặt.

“Đẹp lắm, đồ con dâu thiết kế rất đẹp.” Mẹ Tần cũng có liên lạc với bác sĩ Lý về bệnh tình của Tần Qua, biết được thời gian này bệnh của con trai đã có chuyển biến tốt lên, trong đó công lao của Ngô Đồng không nhỏ. Vì thế mấy tháng này, bà không quấy rầy cuộc sống của hai vợ chồng, chỉ hi vọng hai đứa sống với nhau ngày càng tốt hơn.

Mọi người nói chuyện một lúc rất nhanh đã đến tám giờ, cùng nhau đứng dậy đi ra hội trường bữa tiệc.

Khi ba Tần, mẹ Tần xuất hiện, tất cả ánh mắt của mọi người trong phòng tiệc đều tập trung nhìn, sau đó nhìn một nhà ba người đứng phía sau. Những người đã biết mặt Tần Qua thì cũng biết rõ cuộc Tần Đại thiếu đã công khai lộ diện, nhưng người chưa biết cũng rất nhanh từ người bên cạnh thăm dò được tin tức. Còn có những người tâm tư lắt léo thì nghĩ, có phải Tần thị muốn thay đổi người thừa kế hay không?

Chỉ là bọn họ chưa kịp tiến tới làm quen thì Tần Đại thiếu đã mang vợ và con trai, không thèm để ý đến ai, tìm nơi an tĩnh ăn uống.

Ba Tần đang muốn giới thiệu Tần Qua với một số người, quay đầu lại đã chỉ thấy bóng lưng của cả nhà con trai, bắt lực thờ dài.

“Chủ tịch Tần, chúc mừng ngài ‘phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn’” Đây là lời chúc của chú Hai mang theo vợ và con gái đến.

“Cám ơn ông, giám đốc Ngô.” Ba Tần khách sáo đáp lại.

Thím Hai và mẹ Tần cũng trò chuyện vui vẻ.

Hàn huyên vài câu, ba Tần nói “Ngô Đồng và Tần Qua đang ăn ở bên kia, mấy đứa nhỏ này không thích ồn ào, ông qua chỗ bọn chúng nói chuyện đi, tôi đi chào hỏi mấy người cái đã.”

“Dạ, vâng, ngài cứ tự nhiên.”

“Ông Tần à, tôi giới thiệu cho ông nhân vật trẻ tuổi này.” Bạn tốt của ba Tần, chủ tịch tập đoàn Bạch thị - Bạch Trường Kỳ cùng một thanh niên trẻ đi đến.

“Đây là tổng giám đốc tập đoàn MK, Thẩm Tây Minh.” Bạch Trường Kỳ khen “Ông đừng nhìn cậu ấy còn trẻ, tập đoàn MK bên Mỹ là một trong những công ty hàng đầu về địa ốc, có thể sánh ngang với Tần Hoài nhà ông đó.”

“Tổng giám đốc Thẩm, đúng là ‘tuổi trẻ tài cao, hậu sinh khả úy’.”

“Ngài quá khen, cháu mới về nước chưa được bao lâu, sau này vẫn còn cần Tần thị giúp đỡ.” Thẩm Tây Minh khiêm tốn.

“Ha ha, tôi đã già rồi, về hưu rồi, nhưng mà cậu với con trai tôi thì có nhiều chuyện để trao đổi đấy.” Ba Tần vẫy tay gọi Tần Hoài đến, chờ Tần Hoài tới gần mới nói “Đây là Tổng giám đốc tập đoàn MK ...”

“Thẩm Tây Minh, nghe danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp anh.” Tần Hoài đã sớm nghe người ta bàn tán về vị giám đốc cao ngạo của tập đoàn MK.

“Tôi cũng đã nghe danh tiếng của anh, Giám đốc Tần.”

Bạch Trường Kỳ và ba Tần cùng trao đổi ánh mắt, nhất trí để lại hai người trẻ nói chuyện với nhau, còn mình đi chỗ khác.

Lý Mẫn đi theo Lưu Viễn đến bữa tiệc, khi vừa trông thấy Thẩm Tây Minh, cả người đều không khỏe, bàn tay cầm cánh tay Lưu Viễn cũng không tự giác bóp chặt kiềm chế tiếng hét muốn thoát ra.

“Thẩm Tây Minh, Thẩm Tây Minh, đó có phải là Thẩm Tây Minh không?” Lý Mẫn hỏi Lưu Viễn.

“không phải em cũng nhìn thấy sao?” Lưu Viễn kéo tay Lý Mẫn ra “Em bỏ tay ra đi.”

“anh ta đến đây làm gì? anh ta về nước khi nào?” Lý Mẫn bắt đầu bỏ não “anh ta còn tới đây tham dự tiệc, có phải anh ta biết Ngô Đồng cưới Tần Đại thiếu nên định trở về cướp cô dâu?”

“Em xem phim truyền hình nhiều quá!” Lưu Viễn càng nghe càng không tiêu thụ nổi.

“không được, em phải báo cho Ngô Đồng.” Lý Mẫn vừa đến cùng Lưu Viễn nên chưa nhìn thấy Ngô Đồng, sau khi quan sát một lúc cũng không thấy người đâu nên lấy điện thoại ra nhắn tin

(Cậu ở đâu? Tớ có chuyện muốn nói nè, Thẩm Tây Minh đã về nước!!!)

đang giúp vợ lấy đồ ăn, Tần Đại thiếu thấy điện thoại rung lên thì lấy ra định đưa cho vợ, thuận tiện ngó xem trên màn hình có gì.

“Có người gửi tin nhắn cho em nè.” Tần Đại thiếu đưa di động tới.

“Cám ơn anh.”

“Thẩm Tây Minh là ai vậy em?” Tần Đại thiếu đột nhiên hỏi.

Vừa bấm mật khẩu, Ngô Đồng cũng nhìn thấy tin nhắn Lý Mẫn gửi đến.

“anh không có ý nhìn đâu, tại nó hiện lên trên màn hình.” Tần Đại thiếu giải thích.

“không sao đâu.” Ngô Đồng hơi sững sốt, rồi trả lời tự nhiên “một người bạn thời đại học của em”

“À.”

“Mẫn Mẫn đến, em tìm cậu ấy một chút.”

“Ừ.”

Ngô Đồng đưa khối rubic cho Phi Phi rồi dặn Tần Qua không cho Phi Phi ăn quá nhiều rồi mới cầm điện thoại đi về hướng Lý Mẫn.

“Ai...” Lý Mẫn vừa thấy Ngô Đồng thì lập tức chạy đến kéo cô đến một nơi vắng người, vội vã nói “Tớ vừa mới thấy Thẩm Tây Minh.”

“anh ấy cũng đến đây?” Ngô Đồng nhủ mảy.

“Cậu cũng biết anh ta về nước?” Lý Mẫn kinh ngạc.

Khi Ngô Đồng từ nơi kín đáo xuyên qua hội trường đi ra cửa gặp Lý Mẫn, Thẩm Tây Minh đã chú ý đến. Có lẽ đã từng là người yêu của nhau, ánh mắt của Thẩm Tây Minh không tự chủ nhìn theo bóng dáng ấy, đồng thời anh cũng chợt nhận ra, cả một hội trường không thiếu gì người đẹp, nhưng cô vẫn như cũ thu hút được sự chú ý của anh.

Mà với bản năng cảnh giác vô cùng cao của mình, Tần Đại thiếu sao có thể bỏ qua ánh mắt to gan lớn mật như thế.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Tây Minh: Nghe danh đã lâu!

Tần Qua: anh muốn chết sao?

Ngô Đồng: Muốn đánh thì ra ngoài đánh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Tớ đã gặp anh ấy một lần.” Ngô Đồng do dự một lúc rồi vẫn nói cho Lý Mẫn biết.

“Cái gì???” Lý Mẫn che miệng, kinh ngạc kêu lên, sau đó nhìn xung quanh, phát hiện không có ai chú ý đến mình mới lôi kéo Ngô Đồng, nói nhỏ “Các

cậu đã hẹn gặp mặt thật rồi hả.”

“Vô tình gặp được thôi.”

“Đế Đô lớn như thế, cậu ta mới về nước được hơn một tháng mà vô tình gặp được cậu rồi?” Hiển nhiên là Lý Mẫn không tin.

“Cậu tin hay không thì tùy cậu.”

“Vậy các cậu nói chuyện gì với nhau?” Lý Mẫn nhiều chuyện.

“thì nói chuyện phiếm thôi.” Ngô Đồng thấy vẻ mặt nhiều chuyện của bạn, biết cô tò mò cái gì, lấy ngón tay ấn một cái lên đầu Lý Mẫn, bắt đắc dĩ nói “Biết ngay là cậu muốn hỏi cái gì, anh ấy biết tớ đã kết hôn rồi.”

“anh ta đã biết, thế anh ta nói sao?”

“Còn có thể nói sao, bọn tớ đã sớm kết thúc rồi.” Ngô Đồng nói “Người ta là Tổng giám đốc, bận rộn lắm, đâu có thời gian để ý mấy chuyện còn con này.”

“anh ta ... anh ta đến đây kìa.” Lý Mẫn nhìn sau lưng Ngô Đồng, bỗng dưng kích động nói.

“Ài?” Ngô Đồng nghi ngờ quay người, bắt gặp Thẩm Tây Minh trong bộ âu phục thanh lịch, dáng người cao lớn, ánh mắt dịu dàng, dưới ánh mắt ái mộ của vô số người xung quanh vẫn nhìn thẳng vào mình, dường như cô đang quay trở lại buổi dạ vũ tốt nghiệp năm ấy, thấy lại hình ảnh người thanh niên đi xuyên qua đám đông bước đến bên cạnh mình.

“Ngô Đồng.” Thẩm Tây Minh chào Ngô Đồng, rồi nhìn sang Lý Mẫn ở bên cạnh “Mẫn Mẫn cũng ở đây à.”

“Tổng giám đốc Thẩm, ngài vẫn nhớ nhân vật nhỏ bé như tôi đây sao, thật là vinh hạnh quá.” Vì đã biết chuyện giữa Ngô Đồng và Thẩm Tây Minh ba năm trước nên thái độ của Lý Mẫn không được thân thiện lắm.

“Hình như em có ý kiến gì với anh hả?” Thẩm Tây Minh hỏi.

“Đúng vậy đây.” Lý Mẫn thản nhiên thừa nhận.

“...” Thẩm Tây Minh khó hiểu, không biết vì sao Lý Mẫn lại có ý kiến với mình.

“Mẫn Mẫn.” Ngô Đồng biết bạn đang vì mình mà khó chịu, nhưng mọi việc đã qua lâu rồi, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, nhắc lại chuyện cũ cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Huống hồ ... nếu để bạn trai cũ biết mình đã từng vì anh ta mà đau lòng như vậy cũng không phải là điều đáng tự hào.

Nhưng câu nhắc nhở của cô, Thẩm Tây Minh nghe lại mang ý nghĩa khác, Ngô Đồng đang giải vây giúp mình sao?

Từ khi ánh mắt của Thẩm Tây Minh dính lên người vợ mình, Tần Đại thiếu đã không thoải mái rồi, đến khi thấy thẳng nhai đó đi đến trước mặt vợ mình, bày ra dáng vẻ rất quen thuộc, anh đã không thể ngồi yên được nữa.

anh bé lấy Phi Phi đang còn ăn bánh ga tô, đi về phía Ngô Đồng, khi đi ngang qua em trai nhà mình, cũng không quan tâm Tần Hoài có đang tiếp khách hay không, dứt khoát ném Phi Phi cho Tần Hoài.

“Hà???” đang cùng thành viên Ban giám đốc tập đoàn Thành Thái nói chuyện, Tần Hoài bị một đưng mà gạt mình, phản xạ ôm Phi Phi vào lòng, đến khi lấy lại tinh thần đã thấy anh trai đi xa được mấy mét. Tần Hoài đành nhìn thành viên Ban giám đốc tập đoàn Thành Thái cười cười xin lỗi, sau đó cúi đầu nhìn cháu trai trên miệng đầy vết bánh kem, im lặng đi đến bàn ăn lấy một tờ khăn giấy, cẩn thận lau sạch cho Phi Phi.

Lúc này, hội trường bắt đầu mở nhạc khiêu vũ, Thẩm Tây Minh cười nhìn Ngô Đồng, lịch sự vờn tay.

Ngô Đồng khó xử nhìn Thẩm Tây Minh, trong lòng nghĩ, nếu để Tần Qua nhìn thấy, thế nào cũng đến đây đòi người.

“Có thể mời em một điệu không?” Thẩm Tây Minh lịch sự mời.

“không được.” Khi Ngô Đồng đang định mở miệng từ chối, Tần Đại thiếu cuối cùng cũng từ xa đi tới, không chút khách khí gạt cánh tay của đối phương đang đưa về phía vợ mình, rồi nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Thẩm Tây Minh.

“Tần Qua.” không biết vì sao mà Ngô Đồng cảm thấy có chút chột dạ.

Tần Đại thiếu vô cùng khó chịu liếc nhìn vợ, sau đó đem người dẫu ra sau lưng, không cho người đàn ông kia nhìn thấy vợ mình.

Bàn tay của Thẩm Tây Minh hơi đau, người đàn ông này sao lại sử dụng sức lớn như vậy? Lại thấy anh ta giống như hổ mẹ bảo vệ con, đem Ngô Đồng ra sau lưng, thì nhũ này hỏi “Tần Đại thiếu?”

“Đúng vậy, là tôi.” Tần Qua không ngạc nhiên chút nào khi thấy đối phương biết mình.

“Tôi chỉ muốn mời Ngô Đồng nhảy một bản thôi.” Thẩm Tây Minh nói.

“Vợ tôi không khiêu vũ với người đàn ông khác.” Bây giờ, Tần Đại thiếu rất không vui, mình còn chưa được khiêu vũ với vợ lần nào đâu, người đàn ông này là cái cộng lông nào vậy.

“Việc này nên do Ngô Đồng quyết định chứ.” Thẩm Tây Minh cười nhạt “Dù anh là chồng cô ấy cũng không thể quyết định thay cô ấy được.”

hiện tại rất muốn đánh người, làm sao đây? Nhưng mà trong hội trường có rất nhiều người, thế là Tần Đại thiếu cười gằn “Chúng ta ra ngoài tâm sự đi?”

“Tần Qua ...” Ngô Đồng nghe là biết Tần Qua muốn làm gì, cô níu góc áo của anh nói nhỏ.

Tần Đại thiếu cảm giác được vợ mình muốn can ngăn, bực bội nhũu mày, nhìn tên tiểu bạch kiểm trước mặt “anh là ai?”

“Thẩm Tây Minh.” Thẩm Tây Minh không hề yếu thế.

“Thẩm Tây Minh?” Tần Qua nhớ cái tên này khi nhìn thấy tin nhắn của vợ, thế là quay đầu hỏi “Bạn đại học của em hả?”

“Vâng” Ngô Đồng gật đầu.

“Bạn đại học cũng không được.” Tần Đại thiếu nhân cơ hội tranh thủ “Vợ à, em không được khiêu vũ cùng anh ta.”

“Vâng” Vốn là Ngô Đồng cũng không muốn nhảy.

“Cũng không được khiêu vũ với người khác, chỉ được nhảy với anh thôi.” Tần Đại thiếu được voi đòi tiên.

“Vâng” Ngô Đồng cũng không thích tham gia những bữa tiệc như vậy.

“Ha ha ...” Trong nháy mắt được an ủi, Tần Đại thiếu đã vui vẻ trở lại.

Thẩm Tây Minh nhìn hai người trò chuyện với nhau, chân mày nhũu chặt, cứ có cảm giác Ngô Đồng không giống bình thường, một cô gái có chính kiến, có cá tính trước kia sao lại trở thành như thế này.

“Ngô Đồng là đồ chơi của anh sao?” Thẩm Tây Minh không nhịn được nói.

“anh nói cái gì?” Ban đầu không thêm để ý đến Thẩm Tây Minh, Tần Đại thiếu trong nháy mắt bị chọc giận.

“anh giống như một đứa trẻ năm tuổi, không cho người khác dành đồ chơi của mình.” Thẩm Tây Minh cười nhạt “thật ấu trĩ.”

“Thẩm Tây Minh!” Cảm giác được cơn tức giận của Tần Qua, Ngô Đồng từ phía sai lưng anh bước ra “Chuyện riêng của vợ chồng chúng tôi, người ngoài cuộc không nên xen vào.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của Tần Qua khôi phục bình thường, Tần Qua đặc ý liếc nhìn đối phương, ra trận toàn thắng.

Thẩm Tây Minh nhìn Ngô Đồng như gà mái bảo vệ gà con, khó chịu nói “Đây là những gì em muốn sao? Bị anh ta trói buộc như vậy? Đây là cuộc sống mà em nói với anh em mong muốn sao?”

“Chúng ta đi thôi anh.” Ngô Đồng thấy Thẩm Tây Minh bắt đầu nói toạc ra, chỉ có thể kéo người đàn ông của mình đi.

“Em để anh ta nói hết xem.” Tần Đại thiếu nhìn chằm chằm Thẩm Tây Minh, xem anh ta muốn nói điều gì.

Thẩm Tây Minh nhìn Ngô Đồng “Những lời anh nói với em tại quán cà phê vẫn còn giá trị, anh muốn em suy nghĩ thật kĩ càng, cuộc sống như thế này có phải là cuộc sống mà em mong muốn không?”

nói xong, Thẩm Tây Minh cười lạnh lùng, nhìn lướt qua Tần Qua, trong mắt tràn đầy sự khinh bỉ, rồi quay người bỏ đi.

“Quán cà phê?” Tần Đại thiếu muốn biết tên nhãi đó đã nói gì với vợ mình, rồi mới quyết định là chặt một tay hay chặt cả hai tay của anh ta thì tốt hơn.

“Minh ... à, Lưu Viễn đang tìm mình, mình đi trước đây.” Từ khi Tần Đại thiếu đến rồi cùng Ngô Đồng, Thẩm Tây Minh đôi co, ở một bên vừa lo lắng vừa hổng hót – Lý Mẫn cuối cùng cũng có cơ hội chuẩn đi. Hối cô vì sao vừa nãy không chuẩn đi trước, cơ hội tốt để xem phim tình cảm ‘cầu huyết’ như vậy, sao có thể bỏ qua.

“anh nói cái gì, à, ... anh một mình lại đây, vậy Phi Phi đâu? Chúng ta tìm Phi Phi đi.” Ngô Đồng định nói sang chuyện khác.

“anh ta là ai?” Trực giác của dã thú nói cho Tần Đại thiếu người đàn ông này tuyệt đối không thể là bạn đại học bình thường được.

“thì em nói rồi, bạn học cùng trường đại học, à, còn là đàn anh của em.” Ngô Đồng chột dạ giải thích.

“anh ta là ai?” Giọng nói của Tần Đại thiếu càng thêm khẳng định, nếu chỉ là bạn đại học thì em phải chột dạ cái rắm gì.

“Về nhà em nói cho anh.”

“Em không nói, anh không đi đâu hết.” Về nhà, thì làm sao tìm được thằng nhãi này nữa.

“Vậy không cho phép anh tức giận nha.” Ngô Đồng biết tính bướng bỉnh của Tần Qua, nếu không nói, người đàn ông này chắc chắn sẽ không về nhà thật, thế là suy nghĩ một lúc, quyết định nói thật.

“Em nói đi.” Xem ra thực sự là có vấn đề.

“anh ấy ... anh ấy là ...” Ngô Đồng cẩn thận nói “Bạn trai cũ của em”

“...”

Tần Đại thiếu đẩy Ngô Đồng ra, quay người đi về phía Thảm Tây Minh, hùng hổ đi tới, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng toát ra sát khí. Ngô Đồng hoảng sợ vội đuổi theo, từ phía sau nắm lấy tay anh, Tần Qua lắc tay nhưng không bỏ tay cô ra được, thế là kéo theo Ngô Đồng tiếp tục đi về phía trước. Ngô Đồng thấy kéo tay không cần được anh, thế là nhào lên ôm lấy eo anh.

“Tần Qua, Tần Qua, anh đứng lại. đang là tiệc mừng của ba mà, anh không được làm hỏng.” Ngô Đồng vừa cố sức ôm lấy người đàn ông vừa nói.

Lúc này, đại não của Tần Đại thiếu không thể suy nghĩ được gì khác, dù sao trong vòng bán kính mười cây số quanh vợ không thể xuất hiện người khác phải có ý đồ với vợ mình, bạn trai cũ cũng vậy, phải diệt tận gốc.

Hành động của bọn họ không nhỏ, rất nhanh thu hút sự chú ý của những người xung quanh, tất cả mọi người đều thấy Tần Đại thiếu khí thế hùng hăng đi về phía Tổng giám đốc Thảm Tây Minh.

Thảm Tây Minh đang cảm ly rượu vang nói chuyện cùng người khác, thấy Tần Qua đến gần, sắc mặt cũng không tốt lắm, hỏi “Thế nào, Tần Đại thiếu có việc tìm tôi sao?”

Nắm đấm của Tần Đại thiếu đã vang lên răng rắc, thằng nhãi này đã không biết điều còn cười đùa với mình, vậy thì nhịn làm gì, một đấm muốn vung tới.

Lúc này Ngô Đồng thấy Tần Qua sắp sử dụng bạo lực, thế là buông eo anh ra, xoay người đứng giữa hai người, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người đàn ông, nhón chân kéo đầu Tần Qua xuống, hôn anh một cái thật sâu.

Nắm đấm của Tần Đại thiếu tức thì thả lỏng, bàn tay chuyển qua ôm eo Ngô Đồng, nồng nhiệt hôn trả lại.

Thảm Tây Minh sầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn Ngô Đồng, đặt ly rượu xuống bàn rồi quay người bước đi.

Chung quanh mọi người đều cười ồ lên hâm mộ, có người thân quen với ba mẹ Tần còn buông lời trêu ghẹo “Tình cảm của Tần Qua và vợ thật thấm thiết.”

Ba Tần mẹ Tần thì khách sáo cười ha ha không ngừng.

Chỉ có Tần Hoài đang bế Phi Phi đi tìm anh cả này giờ mới tận mắt chứng kiến tất cả mọi việc, không biết người tên Thảm Tây Minh và chị dâu nhà mình có mối quan hệ như thế nào?

“Chúng ta về nhà đi anh.” Ngô Đồng buông Tần Qua ra, nhớ đến hành động to gan của mình thì xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Tần Qua ôm vợ, ánh mắt phức tạp, mặc dù anh rất thích vợ chủ động thể hiện tình cảm với mình, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy làm như thế vì một người đàn ông khác thì trong lòng Tần Đại thiếu không thoải mái nổi. Càng đáng giận hơn là quả nhiên người đàn ông đó đã chạy mất hút rồi.

Tần Qua nắm tay vợ rời khỏi buổi tiệc, ra bãi đỗ xe rồi lái xe về nhà.

“Phi Phi.” Khi xe bắt đầu khởi động, Ngô Đồng chợt nhận ra Phi Phi vẫn còn ở khách sạn.

“Hôm nay để con ở lại với ông bà.” Tần Đại thiếu lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

“Tần Qua, anh nghe em nói ...” Ngô Đồng thấy tâm trạng của người đàn ông vẫn không tốt, định giải thích.

“Bây giờ em đừng nói gì với anh, anh sợ mình phá banh cái xe này.” Tần Đại thiếu mặt lạnh tanh.

Ngô Đồng im lặng, trong đầu không ngừng sắp xếp từ ngữ để giải thích với Tần Qua, làm sao để nói rõ ràng mọi chuyện, nói làm sao để Tần Qua không cáu kỉnh.

Đường về nhà ba mươi phút lái xe, Tần Qua chỉ mất hai mươi phút là đến, cũng không như mọi ngày ga lăng mở cửa xe cho Ngô Đồng, anh dừng xe lại rồi xuống xe, vào nhà, không thèm quan tâm đến Ngô Đồng.

Ngô Đồng hơi lo lắng đuổi theo anh vào nhà thấy anh đang cởi áo khoác nghênh ngang đứng giữa nhà, không hiểu sao Ngô Đồng lại có chút chột da, gọi nhỏ “Tần Qua.”

“anh đừng nóng giận.” Ngô Đồng dỗ dành “Hôm nay là lỗi của em.”

Vốn là Tần Đại thiếu đang cố gắng kiềm chế tính tình lại nghe Ngô Đồng chủ động nhận lỗi, đây là có ý gì, là cô hôm nay cố ý che chở cho tên bạn trai cũ chết tiệt đó hay là cô có ý muốn nói cô vẫn còn tình cảm với tên đó.

Trong nháy mắt, chút lý trí còn sót lại cũng biến mất hoàn toàn, anh quay người lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Đồng, ôm cô ném lên ghế sofa trong phòng khách.

“Tần Qua ...”

Roẹt roẹt.

Tiếng xé vải vang lên, bộ váy tao nhã của Ngô Đồng trong phút chốc bị hủy hoại, lộ ra bộ nội y nhạt màu bên trong.

Ngô Đồng giật nảy mình, động tác từ chối còn chưa thực hiện thì bắt gặp đôi mắt đỏ vằn máu của Tần Qua, đây là ... lại phát bệnh?

Ngô Đồng cảm giác được người đàn ông ôm chặt lấy cô, cắn lung tung trên người mình, nhưng chỉ có như vậy mà không có động tác tiếp theo. cô hiểu người đàn ông này tuy trong lòng khó chịu nhưng lại không nỡ làm tổn thương đến mình.

Đột nhiên Ngô Đồng vươn tay, chủ động cởi dây thắt lưng của anh làm động tác của anh dừng lại, chút lý trí có dấu hiệu quay trở về.

“Em ...”

“Muốn làm thì làm đi, lè mề cái gì ...”

“...” Tần Đại thiếu tự nhiên không còn cảm thấy tức giận nữa.

Tác giả có lời muốn nói

Thảm Tây Minh: Tôi muốn làm anh ta khó chịu.

Tần Qua: Nếu không phải vợ ngăn cản, thì anh ... ha ha

Ngô Đồng: anh có làm hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Vì hôm qua phát bệnh nên trước khi đi Hoàn Sơn Phi Thủy đón Phi Phi, Tần Qua lái xe đến phòng điều trị tâm lý Lam Hải. Đúng là một ngày không may mắn, Tần Đại thiếu-không phải đi làm, trùng hợp vào chung một thang máy với người vô cùng bận rộn-Tổng giám đốc Thảm. Hai người đứng đối diện, im lặng nhìn nhau, một người đang đấu tranh mình có nên bấm nút đóng không, một người rồi rầm bây giờ mình không vào thang máy mà quay người đi thì có mất mặt lắm không.

“anh vẫn nên đi cầu thang bộ đi.” Tần Đại thiếu nói, không chút khách khí bấm nút đóng thang máy.

Lúc đầu Tổng giám đốc Thảm không có ý định bước vào, nghe lời này liền đưa tay ngăn cửa thang máy đang đóng lại, bình tĩnh bước vào.

Khóe miệng Tần Đại thiếu nhếch lên, không để ý đến Thảm Tây Minh, đưa tay nhấn nút tầng 36.

Tổng giám đốc Thảm cũng đưa tay nhấn nút tầng 28, thuận tiện nhìn số tầng Tần Đại thiếu đã bấm, sau đó giả bộ nói “Tầng 36? Hình như trung tâm điều trị tâm lý?”

“anh muốn nói gì?” Tần Qua liếc nhìn anh ta.

“không có gì, tôi quan tâm một chút thôi.” Thảm Tây Minh giật giật tay áo “Xem ra bệnh của Tần Đại thiếu không phải đã khỏi hẳn như người ta nói.”

Tần Qua nhìn vẻ mặt châm chọc của anh ta, bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, đưa tay nắm lấy cổ áo của Thảm Tây Minh, đưa người đến góc thang máy,

nắm đấm cũng giờ lên.

Mặc dù khả năng của Tổng giám đốc Thẩm cũng không tệ nhưng làm sao sánh nổi với người từng là lính đặc chủng – Tần Đại thiếu, chỉ có thể tức hộc máu trừng mắt với Tần Qua “Sao, anh muốn đánh người?”

“Sợ rồi hả?” Tần Qua cười lạnh lùng.

“Có giỏi thì anh cứ đánh tôi xem.” Tổng giám đốc Thẩm cũng không tin Tần Qua có đủ can đảm đánh anh ta.

Tần Đại thiếu cười cười, bỗng nhiên buông cổ áo của người đàn ông, vỗ vỗ bả vai của anh ta, bộ dáng ta đây là người tốt “Tôi dù gì cũng là một người lính, sao có thể vô cớ đánh một người dân trời gà khôngchặt như các anh chứ.”

“Phải không, tôi tưởng hôm qua nếu không có Ngô Đồng ngăn cản, Tần Đại thiếu đã thực sự muốn đánh người rồi chứ.” Thẩm Tây Minh cười nhạt “Thế nào, hôm nay sợ rồi?”

“anh cũng nói rồi mà, đó là do vợ tôi.” Tần Qua cười ngọt ngào “Vợ tôi không có ở đây, không có ai ôm tôi ngăn cản tôi, tôi làm như vậy để làm cái gì.”

“anh ...” Sắc mặt Thẩm Tây Minh nháy mắt trở nên khó coi.

“Tôi bị bệnh nhưng tôi không ngốc ...” Tần Đại thiếu đến gần nói nhỏ vào tai Thẩm Tây Minh “Nếu tôi muốn giết chết anh, tất nhiên sẽ có cách.”

Nghe lời uy hiếp, hai mắt Thẩm Tây Minh mở lớn, tức giận đến mức toàn thân phát run.

“Đến công ty của anh rồi kìa.” Tần Đại thiếu đặc biệt hiểu lòng người, đứng qua một bên cho Tổng giám đốc Thẩm ra trước.

Tổng giám đốc Thẩm hít sâu một hơi, đi về phía trước mấy bước, khi cửa thang máy sắp đóng lại thìbỗng nhiên quay lại chặn cửa thang máy “anh hoàn toàn không xứng với Ngô Đồng.”

“Nhưng dù sao cũng là tôi cưới cô ấy.” Tần Đại thiếu đắc ý.

“anh chính là giậu đổ bìm leo, có gì mà đắc ý.” Thẩm Tây Minh cười lạnh lùng “Nếu không phải do không tìm được tùy sống thích hợp, Ngô Đồng sao có thể gả cho anh.”

“Tùy sống cái gì?” Tần Đại thiếu không hiểu câu nói cuối của Tổng giám đốc Thẩm

“anh không biết?” Đầu tiên, Thẩm Tây Minh kinh ngạc, sau đó bỗng nhiên cười vui vẻ, buông tay đangnắm cửa thang máy, khiêu khích nói “anh lên đi, bác sĩ đang chờ anh đấy.”

Khi về mặt đắc ý của Thẩm Tây Minh dần khuất sau cửa thang máy, Tần Qua đột nhiên cảm thấy cái kinh, câu nói của anh ta rốt cuộc là có ý gì? Việc Ngô Đồng gả cho mình và việc tùy sống là có quan hệ gì, chẳng lẽ không phải là liên hôn thương mại bình thường hay sao?

“Tần Qua, Tần Qua?” Bác sĩ Lý Vân Cảnh phát hiện hôm nay Tần Đại thiếu cực kỳ không tập trung, cảm xúc cũng không ổn định, trạng thái vô cùng không tốt.

“Bác sĩ Lý?” Tần Qua lấy lại tinh thần.

“Trạng thái của cậu rất không tốt, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hiện trong đầu Tần Qua đều là hình ảnh của Ngô Đồng và câu nói kia của Thẩm Tây Minh, cuối cùng không kiềm chế được, Tần Qua nói “Xin lỗi chị, bác sĩ Lý, hôm nay tôi có việc, chúng ta hẹn lại ngày khác được không?”

“Được.” Hôm nay trạng thái tinh thần của Tần Qua không thích hợp điều trị, bác sĩ Lý cũng không miễn cưỡng.

Tần Qua rời phòng điều trị tâm lý, một đường như bão cuốn đến tòa nhà Tần thị. Nhân viên tiếp tân đãbiết Tần Qua nên không ngăn cản, Tần Qua nhanh chóng đi tới văn phòng của Tần Hoài.

Thư ký văn phòng đưa nước đến, cẩn thận nói “Dạ, giám đốc đang họp, chắc phải một giờ nữa mới xong.

“Tôi biết rồi.” Tần Qua vẫy vẫy tay, chờ thư ký ra ngoài, một mình ngồi trên ghế sofa, suy nghĩ về cuộc hôn nhân của mình và Ngô Đồng còn điều gì mà mình không biết. Tần Qua suy nghĩ thật lâu, càng nghĩ thì càng cảm thấy bản thân mình thật không ra gì. Khi mới bắt đầu quan hệ liên hôn, mình khôngquan tâm đến suy nghĩ của Ngô Đồng thì thôi, mà còn không ngừng quấy rầy cô ấy, không ngừng trừng mắt cô ấy cường điệu là mình có bệnh, ép buộc Ngô Đồng trong thời gian nhanh nhất tiếp nhận mình và Phi Phi.

không có hôn lễ, không có tiệc cưới, không có nhẫn, ngay cả đi đăng ký kết hôn cũng hẹn nhau đến Cục Dân chính.

Khi đi tuần trăng mật, mình còn dẫn cô ấy đi xem rắn làm cô ấy bật khóc.

Và đêm đầu tiên đó, mình làm cô ấy bị thương, rút cục lúc đó mình đang làm cái gì? Tần Đại thiếu tức giận đập một cái lên bàn trà làm lý tách trên bàn

roi xuống đất vỡ loảng xoảng.

Khi Tần Hoài quay lại văn phòng chính là thấy cảnh tượng bừa bộn như vậy, cần lại thư ký đang định vào dọn dẹp, cần thận đóng cửa lại.

“anh cả.” Tần Hoài đứng trước mặt anh trai mình đang nộ khí xung thiên.

Tần Qua lập tức ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Tần Hoài một lúc lâu. Tần Hoài bị anh trai nhìn cũng hơi e sợ nhưng không tránh né.

“Nhà chúng ta ... và họ Ngô liên hôn rốt cuộc là như thế nào?”

“Sao anh lại hỏi cái này?” Tần Hoài nghi hoặc.

“anh muốn biết.”

Tần Hoài không biết vì sao anh trai lại hỏi đến việc này, suy đoán chắc là tối hôm qua bị Thẩm Tây Minh kích thích, thực ra Tần Hoài cũng rất ngạc nhiên, không ngờ bạn trai cũ của chị dâu lại là Tổng giám đốc tập đoàn MK.

“Chính là tập đoàn Ngô thị bị thiếu hụt tài chính, cần bom tiền. Em lấy liên hôn thương mại làm điều kiện để đầu tư cho Ngô thị năm trăm triệu.” Tần Hoài lời ít ý nhiều nói.

“Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ như vậy.” Tần Hoài gật đầu.

“Trước kia anh không để ý, không, chắc là anh hoàn toàn không quan tâm.” Tần Qua cười cười “Em và ba mẹ định giới thiệu cho anh là chị họ của Ngô Đồng nhưng anh lại vì Phi Phi mà lại chọn Ngô Đồng. Vậy vì điều gì mà Ngô Đồng lại đồng ý cuộc hôn nhân này?”

“Em chỉ đưa ra ý kiến thay đổi đối tượng liên hôn, còn việc có đồng ý hay không ... là do Ngô thị quyết định.” Tần Hoài đã đoán được điều gì đó.

“Quan hệ giữa Ngô Đồng và chú của cô ấy cũng không thân thiết lắm phải không?”

“...” Tần Hoài im lặng thừa nhận.

“Chú có biết vì sao Ngô Đồng lại đồng ý cuộc hôn nhân này không?”

Nếu hôm qua Tần Qua hỏi chắc là Tần Hoài sẽ không biết, nhưng buổi sáng nhìn thấy bản báo cáo đó, Tần Hoài phải suy xem có nên đưa cho anh trai coi hay không.

Tần Hoài thờ dãi, đến bên tủ lấy túi hồ sơ buổi sáng trợ lý Lâm vừa đưa cho mình, đưa cho Tần Qua.

Tần Đại thiếu cầm túi hồ sơ, rút ra hai tờ giấy mỏng, cần thận đọc.

Đọc xong tờ thứ nhất, anh nhớ lại tối hôm qua, Ngô Đồng nằm trong ngực anh, nhẹ giọng trấn an “Em và Thẩm Tây Minh đã không gặp nhau bốn năm rồi thì sao có thể nói chuyện tình cảm. anh có thể không gặp em trong bốn năm không?”

Tần Đại thiếu lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Cho nên, từ điểm đó anh có thể thấy em và anh ấy đã không còn tình cảm gì với nhau.”

Tần Đại thiếu lập tức vui vẻ cười híp mắt.

“Hôm đó, em chỉ trùng hợp gặp anh ấy thôi, sau đó em đi uống ly cà phê với anh ấy. không biết anh ấy nghe được từ đâu em và anh là quan hệ kết hôn thương mại nên cho rằng em không hạnh phúc ...”

“Có thể anh ấy cảm thấy có lỗi với em ...”

“Sao anh ta lại có lỗi với em?” Tần Đại thiếu nhay cảm bắt được từ mẩu chót, thờ phỉ phỉ hỏi, hần ta lại dám làm việc có lỗi với vợ anh?

“anh còn muốn nghe hay không đây?” Ngô Đồng tròn mắt.

“Muốn nghe, muốn nghe.” Tần Đại thiếu ngoan ngoãn ôm vợ sát vào mình.

“Dù sao anh ấy cũng đã cho người tìm chú Hai em, nói có thể đầu tư vào Ngô thị để chú Hai hủy bỏ hợp tác với Tần thị, làm như vậy em sẽ không còn bị ràng buộc bởi điều khoản trong hợp đồng lúc trước nữa.”

“anh ta muốn em ly hôn với anh?” Tần Đại thiếu lại tức giận.

“anh đừng có ngắt lời em.” Ngô Đồng cảm thấy vô cùng buồn ngủ, cô chỉ muốn giải thích nhanh cho xong để đi ngủ, mà người đàn ông này có thể dừng

có mình nói một câu là chen vào một câu hay sao.

“Em nói đi...” Con giận của Tần Đại thiếu lại biến mất.

“Em từ chối.” Ngô Đồng nói “Em không muốn nhận sự giúp đỡ của anh ấy. Với lại em cũng muốn sống với anh và Phi Phi. Dù cho nguyên nhân ban đầu chúng ta kết hôn là gì đi nữa hay là em bị ràng buộc bởi điều khoản của hợp đồng hay không, chỉ cần em thích hai cha con anh thì mọi chuyện không còn vấn đề gì nữa.”

...

Tần Qua để tài liệu xuống, tinh thần tinh táo lạ thường, nói “Chuyện em trai Ngô Đồng, chú biết khi nào?”

“Trước đó em chỉ biết chị dâu có người em trai bị bệnh phải nằm viện.” Buổi sáng lúc Tần Hoài nhìn thấy tập tài liệu này cũng giật mình “Còn chuyện chị dâu vì muốn cứu em trai mới đồng ý kết hôn thương mại thì em mới biết cách đây không lâu.”

“Là do chúng ta không quan tâm đến mà thôi.” Tần Qua lại tự giễu một lần nữa “thật ra có rất nhiều manh mối, như là Ngô Đồng và em trai ở riêng, quan hệ của cô ấy và chú cô ấy không thân thiết thì vì cái gì mà cô ấy lại đồng ý kết hôn thương mại, lại như anh và cô ấy đã kết hôn một thời gian rồi mà anh vẫn chưa được gặp em trai cô ấy...”

“anh...”

“Trước đó, anh có nói với cô ấy, anh ngoại trừ bị bệnh thì chỉ có tiền, dù sao cô ấy cũng vì tiền mà gả cho anh.” Tần Qua tự nói một mình, sau đó hỏi “Tần Hoài, thì ra Ngô Đồng không phải là người thích tiền, như vậy... thì anh có cái gì đáng để cho cô ấy thích anh đây?”

“anh cả, chúng ta không nên nghĩ nhiều như vậy.”

“Chắc là lúc ấy cô ấy rất tuyệt vọng.” Tần Qua đau lòng nói “Tính mạng em trai nguy hiểm, để cứu em trai mà cô ấy phải nhân nhượng với chú Hai cô ấy để gả cho một người bị bệnh tâm thần như anh.”

“một bên là em trai, một bên là người chồng bị bệnh tâm thần.” Tần Qua đột nhiên cảm thấy rất buồn cười “Lúc đầu anh còn hỏi cô ấy, nếu anh là người bạo hành gia đình, cô ấy có muốn gả cho anh nữa hay không...”

“Có muốn gả cho anh nữa hay không?”

“anh cả!!!” Tần Hoài phát hiện cảm xúc của anh trai rất kém, anh sốt ruột khuyên nhủ “anh, anh không phải bị bệnh tâm thần, anh rất ưu tú, rất tốt, anh đối xử với chị dâu cũng rất tốt, chị dâu cũng rất thích anh, anh chị không phải đang sống rất hạnh phúc hay sao?”

“anh thì sống rất hạnh phúc...” Tần Qua hỏi ngược lại “Nhưng còn Ngô Đồng? Còn vợ anh thì sao?”

“anh...” Tần Hoài đột nhiên cũng không biết nói gì.

“Đơn thỏa thuận ly hôn vẫn còn chứ?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

“anh, anh đừng xúc động.”

“Đưa ra cho anh.” Tần Qua đưa tay ra.

Cuối cùng Tần Hoài vẫn lấy đơn thỏa thuận ly hôn cho Tần Qua, nhìn bóng lưng anh trai rời đi, lòng anh tràn đầy bất an.

Tần Qua cầm đơn thỏa thuận ly hôn ngồi trong xe hơi một lúc lâu, anh chỉ nghĩ cảm thì cảm thôi, nhưng nghĩ đến việc anh đưa đơn thỏa thuận ly hôn này cho Ngô Đồng, sau đó cô sẽ bỏ anh đi, hai mắt Tần Qua lập tức đỏ vằn lên.

“Đáng chết, đáng chết!” Hai tay Tần Qua đập mạnh liên tiếp lên tay lái, sau đó khởi động xe chạy về hướng ngoại thành.

Tần Qua đi vào câu lạc bộ quyền anh, đi thẳng đến sân đấu tập, thấy trên lòe đài đang có hai người đang đấu, anh dứt khoát cởi áo khoác, chui lên đài, tách hai người ra.

“Tần thiếu.”

“Tần thiếu, đã lâu không gặp.”

Hai người này đều là khách quen của câu lạc bộ nên đều quen biết với Tần Đại thiếu – người đến câu lạc bộ còn chăm chỉ hơn bọn họ, tuy rằng từ lúc anh kết hôn đến giờ thì ít hơn hẳn, cho nên hôm nay thấy Tần Qua thì đều ngạc nhiên.

“Hai người các cậu cùng đến đi.” Lúc này Tần Qua chỉ muốn tìm người đánh một trận thật thoải mái.

Ông chủ câu lạc bộ - Đào Tử - đã vô cùng quen thuộc với cảm xúc của Tần Qua, vì thế đồng cảm sâu sắc với hai người trên lòe đài, đồng thời vì họ mà chuẩn bị sẵn một hộp thuốc cứu thương.

Bây giờ rười tối.

Ngô Đồng về đến nhà muộn hơn bình thường nửa tiếng, thấy trong nhà tối đen thì cảm thấy hơi ngạc nhiên, Tần Qua không có ở nhà sao?

Mở đèn phòng khách và phòng ngủ, không thấy Tần Qua đâu, Ngô Đồng bấm điện thoại. Điện thoại chờ một lúc lâu mới có người bắt máy, giọng nói của người đàn ông vô cùng mệt mỏi “A lô?”

“anh đi đón Phi Phi hả? Khi nào anh về đến nhà?”

“anh không đi đón Phi Phi.”

“VẬY ... anh đang làm gì đó?” Ngô Đồng kinh ngạc.

“VỢ Ạ ...” Tần Đại thiếu – trên người có mấy vết bầm, mồ hôi đầm đìa – mệt mỏi nằm trên sàn đấu “VỢ Ạ, anh thích em.”

“Em biết rồi, anh nhanh về nhà nhé.” âm thanh giọng nói nhu hòa của Ngô Đồng từ bên đầu bên kia truyền đến “Trong nhà có một mình em, em hơi sợ.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Đưa hay không đưa cho cô ấy đây? Đó là một vấn đề.

Thẩm Tây Minh: Còn cất giấu làm cái gì? Tốt nhất là anh tự đưa ra đi.

Tần Đại thiếu liếc mắt nhìn một cái, tặng cho Thẩm Tây Minh một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Nghe lời triệu hồi của vợ, Tần Qua hận không thể lập tức chạy ngay về nhà nhưng anh lại tự ti không dám trở về.

Cuộc hôn nhân này của anh và Ngô Đồng, Tần Qua vẫn nhận định là do nhu cầu của cả hai bên. anh có bệnh còn cô cần tiền, hai bên vừa cho vừa nhận lẫn nhau nên mới tạo thành cuộc hôn nhân thương mại này.

Ngay từ ban đầu Tần Qua cũng không có hy vọng sẽ có một cuộc hôn nhân mỹ mãn, hài hòa. Ý định ban đầu của anh rất đơn giản, anh cần tìm một cái cớ để thoát ra khỏi sự dò xét cùng với lo lắng của người nhà, anh cũng muốn cho Phi Phi một môi trường thích hợp để trưởng thành. anh chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ được như lời bác sĩ Lý đã nói, có một cuộc sống bình thân mà ấm áp.

Nhưng thái độ của Ngô Đồng đã vượt ra ngoài suy nghĩ của anh, anh nghĩ rằng quan hệ hôn nhân thông qua tiền tài mà tạo dựng nên thì hẳn là sẽ lạnh lùng hoặc có ít nhiều sự toan tính. Cho nên ngay từ ban đầu, Tần Qua đối với Ngô Đồng với một thái độ hồ hững mà tùy tiện. Cho đến khi anh cảm nhận được sự cố gắng của Ngô Đồng.

rõ ràng rất không thích tiếp xúc với anh nhưng cô lại kiên trì từng chút từng chút xích lại gần anh.

rõ ràng bị anh làm cho tức giận gần chết, nhưng chỉ cần anh xin lỗi là cô sẵn sàng tha thứ ngay.

rõ ràng là rất sợ hãi nhưng chưa bao giờ cô rời bỏ anh.

Tần Qua thường xuyên nghĩ đến ngày ấy, khi Ngô Đồng đứng ở bậc thang, hỏi anh có phải thích cô hay không. Lúc đó, anh trả lời rất tùy tiện nhưng cô lại vô cùng nghiêm túc.

Thực ra sâu trong nội tâm của Tần Qua là anh không tin tưởng, chính anh còn cảm thấy không thích chính bản thân mình thì làm sao anh có hi vọng xa vời là người khác sẽ thích mình. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, anh bắt đầu từ từ tin tưởng.

Từ từ, anh chỉ cần trông thấy nụ cười của Ngô Đồng thì anh cũng cảm thấy rất vui vẻ, thích ở trước mặt cô làm những hành động ấu trĩ tựa như trẻ con, hưởng thụ việc Ngô Đồng dỗ dành anh.

một lần rồi lại một lần, hình như anh đang muốn xác định tầm quan trọng của bản thân mình trong lòng Ngô Đồng.

Tần Qua đã tham vấn ý kiến của bác sĩ Lý về trạng thái tinh thần này của mình, lúc đó bác sĩ Lý đã trả lời như thế nào nhỉ? Tần Qua nhớ rõ, bác sĩ Lý đã cười rất vui vẻ, nói “Cậu nhất định rất thích Ngô Đồng, bởi vì mỗi người trước mặt người mình thích đều muốn biến thành trẻ con.”

“Khi một đứa nhỏ thích ăn kẹo, nó sẽ chỉ làm nũng với người đã cho nó ăn kẹo, vì nó biết rõ đó là người yêu nó.”

Cho nên chính là anh rất thích Ngô Đồng, đồng thời trong tiềm thức cũng biết là Ngô Đồng thích mình.

“Vì sao anh về đến nhà rồi mà không xuống xe?” Ngô Đồng đã nghe tiếng xe Jeep về một lúc lâu nhưng mãi mà không thấy Tần Qua vào nhà, vì thế cô mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài. Thấy Tần Qua đang ngồi trong xe ngăn người nên gõ gõ vào cửa kính xe.

Bị cô làm giật mình, Tần Đại thiếu hạ kính xe xuống, cách cửa xe đối mặt với Ngô Đồng, nhìn lâu thật lâu rồi mới thốt nên một câu “Vợ à.”

“anh sao vậy?” Ngô Đồng phát hiện cảm xúc của Tần Qua không bình thường, quan tâm hỏi.

“không sao ... không có việc gì.” Tần Đại thiếu hốt hoảng nói.

“Vậy mau xuống xe đi anh.”

“Ừ.” Tần Qua nghe lời mở cửa xuống xe, trước khi xuống anh nhìn thoáng qua túi hồ sơ trên ghế lái phụ, giấy dựa hai giấy, cuối cùng anh cũng cầm mang theo.

Ngô Đồng thấy Tần Qua xuống xe, quay người đi vào nhà, vừa đi vừa nói “Em đã gọi điện cho mẹ, nó ngày mai anh sẽ đến đón Phi Phi.”

“Ừ.”

Tần Qua trong mắt Ngô Đồng không phải là đứa giỡn lêu nhào nói ngon nói ngọt thì chính là nói lời ngây thơ như trẻ con, hoặc có những lúc cảm xúc bất ổn, xúc động, hung dữ, nhưng mà cảm xúc xuống thấp như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô thấy.

Ngô Đồng xoay người định hỏi Tần Qua cho ra nhẽ, thì chợt thấy vết bầm trên mặt anh, cô giật mình “Mặt của anh bị làm sao vậy?”

“không có việc gì.” Tần Qua sờ sờ vết bầm trên mặt, giải thích “Hôm nay anh đấu luyện quyền anh, bị mấy vết thương nhỏ, không có gì đáng kể.”

Ngô Đồng nghi ngờ nhìn anh một cái, sau đó đưa mắt nhìn túi hồ sơ trên tay anh, tò mò hỏi “anh đang cầm cái gì vậy?”

Tần Qua dường như là phản xạ có điều kiện đưa tay cầm túi hồ sơ ra sau lưng, làm xong mới ý thức được là mình làm ra hành động ngu ngốc đầu đầu lòi đuôi.

“đã có chuyện gì xảy ra sao?” Lần đầu tiên Ngô Đồng thấy mặt người đàn ông biểu lộ cảm xúc hoang mang mà bất lực, làm cô cũng cảm thấy lo lắng theo.

“...” Mặc dù trước khi về nhà anh đã quyết định cùng vợ nói chuyện thẳng thắn, nhưng khi chuyện tới trước mặt, anh bỗng nhiên thấy do dự.

Thấy rõ sự do dự của anh, Ngô Đồng đi qua, nắm chặt hai tay anh, an ủi “Dù cho đã xảy ra chuyện gì, em sẽ luôn ở bên anh.”

Tần Qua cúi đầu nhìn bàn tay của hai người nắm chặt lấy nhau, nhẹ nhàng nói như xác nhận “Vẫn luôn ở bên anh sao?”

“Vẫn luôn bên anh.” Ngô Đồng mỉm cười, cho anh sự cố vũ cần thiết.

Giống như từ câu trả lời của cô có nguồn năng lượng thực sự, Tần Qua ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mắt Ngô Đồng, hỏi vừa dứt khoát vừa trực tiếp “Em không phải vì tiền mới gả cho anh mà là vì cứu em trai em nên mới cưới anh, đúng không?”

Ngô Đồng chuẩn bị tâm lý cả một lúc lâu, còn tưởng rằng xảy ra việc gì ghê gớm lắm, không nghĩ lại được nghe câu hỏi này của anh. cô hoảng hốt chớp chớp mắt, buông tay anh ra, hỏi “Là việc này sao?”

Tần Qua mắt mắt nhìn bàn tay mình mới bị buông ra, ánh mắt dần ảm đạm.

“Cuối cùng là anh khó chịu cái gì?” Ngô Đồng thấy người đàn ông biểu lộ cảm xúc ‘sống không còn gì lý tưởng’ thì rất khó hiểu.

“Vợ à, anh thích em, rất thích.” Tần Qua cô đơn nói “Thế nhưng anh lại không có gì đáng để được em thích, trước kia anh vẫn nghĩ là em thích tiền, nhưng mà ...”

“Em thích mà, ai nói là em không thích tiền.”

“...” đang trên con đường khổ vì tình, Tần Đại thiếu bỗng nhiên không biết nói tiếp như thế nào, chỉ có thể ngo ngoác phun ra nửa câu nói vẫn chưa nói xong “anh còn cưỡng ép em gả cho anh.”

“anh ép buộc em gả cho anh?” Ngô Đồng khó hiểu hỏi.

“Nếu không phải là anh, chú Hai em đã không ép buộc em ...”

“Nếu không phải có anh, chú Hai em sẽ không đồng ý hiến tủy để cứu em trai em” Ngô Đồng cắt ngang lời nói của người đàn ông.

Tần Qua tri độn chớp chớp mắt, dường như, cảm giác, có chỗ nào đó so với tưởng tượng của mình không phù hợp lắm.

“Trong lòng em, em rất cảm kích anh.” Ngô Đồng nói chân thành “Lúc đó em hầu như đã tuyệt vọng, là anh cho em một cơ hội để trao đổi với chú Hai của em.”

“Cho nên ... Em không có trách anh?” Tần Qua không thể tin nói.

“Nếu em coi anh là kẻ xấu cường ép em, sao em lại đi thích anh. Đầu óc em vẫn còn dùng được.” Ngô Đồng tức giận, trợn mắt.

“Vợ ời!” Tần Qua tiến lên kéo Ngô Đồng ôm chặt vào lòng, giờ phút này anh cảm thấy sự lo lắng sầu đau cả một ngày của mình thật ngốc gì đâu, đúng như vậy, vợ mình thích chính là mình.

“Thả em ra.” Ngô Đồng bị người đàn ông ôm chặt có chút khó chịu.

“không thả.” Tần Đại thiếu còn ôm chặt hơn.

“Em bị anh siết đau thất lưng.”

Tần Đại thiếu đau lòng lập tức buông tay, luống cuống nhìn vợ, sau đó bỗng nhiên hắc hắc cười ngây ngô.

“anh cười ngốc cái gì vậy?” Ngô Đồng tức giận.

“Hắc hắc hắc ...”

“anh vì việc này mà rối rắm cả một ngày?” Ngô Đồng xoa xoa cái eo bị siết đau, ngồi xuống ghé sô pha.

“Ừm.” Tần Đại thiếu gật đầu “anh chỉ cần nghĩ tới việc em sẽ rời bỏ anh đi, anh liền khó chịu muốn đánh người.”

“Làm sao bỗng nhiên anh biết việc này?” Ngô Đồng không chủ động đề cập đến việc này cũng không phải bởi vì muốn dấn giếm mà chỉ bởi vì cô cảm thấy chưa có cơ hội thích hợp. Ngô Đồng dự định đến khi Tiểu Nguyên được nghỉ đông sẽ nói rõ mọi chuyện với anh.

Khúc mắc đã được tháo gỡ, Tần Đại thiếu không có kiêng dè gì, lập tức ngoan ngoãn nói hết từ đầu đến cuối cho cô nghe. Ngô Đồng nghe thấy Tần Qua nghe được tin tức là từ Thẩm Tây Minh, trong lòng cảm thấy khó hiểu vì sao Thẩm Tây Minh lại làm như vậy.

“Vậy anh dự định làm cái gì?” Ngô Đồng tò mò hỏi “Nếu anh cảm thấy mình là kẻ xấu xa cường ép em, anh sẽ làm gì?”

Tần Qua dừng lại một chút, liếc nhìn túi hồ sơ mình để trên bàn trà, anh do dự một chút rồi quyết định nhân dịp cơ hội này, nói rõ tất cả những khúc mắc giữa hai người.

“Từ khi gia đình anh quyết định vì anh mà kết hôn thương mại, sau đó anh cũng đồng ý, nhưng anh cũng không muốn thông qua phương thức này mà trói chặt một người nào đó.” Tần Qua nói “Cho nên khi anh biết Tần Hoài sau lưng anh lập thêm điều khoản kèm theo hợp đồng, bản thân anh cũng không đồng ý.”

“Nhưng anh cũng có thể lý giải chú ấy vì anh nên mới làm như vậy, cho nên anh tự làm cho mình một cái giới hạn.” Tần Qua nhìn Ngô Đồng nói “Nếu như anh không thể khống chế được chính mình, làm tổn thương đến em thì anh sẽ chủ động đề nghị ly hôn.”

“Nhưng mà càng ngày về sau, anh càng thấy thích em, anh bắt đầu cảm thấy không nỡ, còn cảm thấy hơi may mắn vì Tần Hoài đã thêm điều khoản kia, để em không thể tùy tiện mà bỏ anh ra đi. Cho tới hôm nay ...”

“Mặc dù anh rất ghét tên Thẩm Tây Minh này, mỗi khi thấy anh ta, anh đều nhìn không được mà muốn tẩn cho anh ta một trận. Nhưng mà anh ta nói không sai.” Tần Qua mắt mắt nói “anh không xứng đáng với em, lại còn không biết xấu hổ mà dùng điều khoản kia bắt buộc em ở bên anh ...”

“anh ...” Bỗng nhiên Ngô Đồng có dự cảm không tốt.

“Cho nên ... anh đã chuẩn bị sẵn cái này.” Tần Qua mở túi hồ sơ, lấy tập tài liệu bên trong ra, đập vào mắt Ngô Đồng là hàng chữ vô cùng bắt mắt.

“anh muốn ly hôn với em?” Ngô Đồng không thể tin nói.

“Làm sao có thể?” Phản ứng của Tần Đại thiếu còn lớn hơn cả Ngô Đồng.

Ngô Đồng nhìn đáng vẻ tức tối, thờ hồn hèn của người đàn ông, lập tức bình tĩnh “Vậy anh cảm cái này đưa cho em làm gì?”

“anh nghĩ rồi, muốn cho cuộc hôn nhân của chúng ta được bình đẳng thì không thể có điều khoản nào ràng buộc em.” Tần Qua nói “Nhưng mà nói miệng thì không có bằng chứng nên anh nghĩ ra biện pháp này.”

Tần Qua lấy tờ đầu tiên của xấp đơn thỏa thuận ly hôn rồi đưa trang giấy này cho Ngô Đồng. Ngô Đồng không hiểu nhìn tờ giấy cầm trong tay, nhìn hàng chữ tiêu đề rất lớn phía trên.

“anh quyết định, sau này nếu anh lại chộc giận em nữa, thì anh sẽ đưa cho em đơn thỏa thuận ly hôn, trên đó có sẵn chữ ký của anh.” Tần Đại thiếu nói khó khăn “Em lúc nào cũng có thể ... ly hôn với anh.”

Ngô Đồng nhìn về mặt rồi rầm muốn chết nhưng vẫn cố gắng nói cho xong quyết định của anh, nhin không được bật cười một cái, sau đó hỏi “Vậy đơn thỏa thuận này có bao nhiêu tờ?”

“Em hỏi cái này làm gì?” Tần Qua nhìn xấp đơn thỏa thuận ly hôn trong tay, trái tim muốn rĩ máu.

“Nếu như anh vụng trộm lấy đi mấy tờ đơn thì làm sao em biết?” Ngô Đồng nửa đùa nửa thật nói.

“Em không cần biết đâu.” Tần Đại thiếu khí phách nói “anh sẽ không cho em cơ hội lấy được tờ đơn thứ hai.”

“À.” Ngô Đồng nhìn tờ đơn thỏa thuận ly hôn thứ nhất một chút, rồi trước mặt Tần Qua vô cùng cẩn thận xếp lại, nghiêm túc bỏ lại vào túi xách.

Tần Đại thiếu nhìn mà con tim nghẹn lại, hận không thể quay ngược thời gian đem tờ giấy kia lấy về.

“Ngày mai anh nhớ đi đón Phi Phi nha.” Ngô Đồng ngẩng đầu nhắc nhở người ba không có trách nhiệm nào đó.

“Vợ à, sau này em cũng không được vô cớ tức giận.” Phát hiện ra lỗi BUG, Tần Đại thiếu vội vàng bổ sung.

“Vậy phải xem biểu hiện của anh như thế nào đã ...” Ngô Đồng cười giảo hoạt.

“...” Tần Đại thiếu cảm giác như mình vừa đào một cái hố chôn chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sáng sớm, Tần Đại thiếu vô cùng chân chó đưa bà xã đi làm, đưa mắt nhìn Ngô Đồng đi vào cửa công ty rồi mới lên xe rời đi. Nhưng trước khi đi Hoàn Sơn Phi Thút để đón Phi Phi, Tần Qua lái xe đến tòa cao ốc Tần thị, anh có lời muốn nói với Tần Hoài.

Nhân viên công ty Tần thị đều biết chủ tịch Tần có hai người con trai, mỗi người chiếm 20% cổ phần công ty. Nhị thiếu gia Tần Hoài đã là giám đốc điều hành công ty, là người chủ tịch có ý định bồi dưỡng trở thành người thừa kế, còn Đại thiếu gia Tần Qua xưa nay chưa bao giờ đến công ty. Nhưng mà gần đây, trong vòng mười ngày ngắn ngủi, Tần Đại thiếu gia đã ba lần đến công ty, mỗi lần đến đều có khí thế hùng hổ xông vào phòng giám đốc. Theo tin tức đáng tin cậy, mỗi lần đại thiếu gia đến, cửa phòng giám đốc luôn đóng chặt, sau đó bên trong sẽ truyền đến tiếng cãi vã, thậm chí còn là tiếng đồ đạc bị đập bể. (Thực ra là Tần Qua đập vào bàn trà làm rơi vỡ ly trà.)

Nội bộ công ty đã truyền tin via hè, nói Tần Đại thiếu đã bắt đầu muốn tranh quyền, tiết mục anh em Tần thị ở Đế Đô bất hòa, tranh giành công ty đã bắt đầu khua chiêng gõ trống.

Mà nhân vật chính trong câu chuyện via hè của chúng ta, hai anh em nhà họ Tần, một người hài lòng ngồi uống hồng trà, một người trừng mắt nhìn đối phương.

“anh muốn em đưa ra lời đánh giá về Thẩm Tây Minh?” Tần Hoài bỗng nhiên cảm thấy mình không theo kịp mạch suy nghĩ của anh trai nhà mình.

“Đúng vậy, khi ở trong bữa tiệc, chú không phải đã nói chuyện với anh ta một lúc hay sao?” Tần Qua hỏi.

“Chi nhánh công ty MK mới thành lập ở trong nước thôi, trong bữa tiệc đó em cũng chỉ tán gẫu đơn giản, em và Thẩm Tây Minh chưa tiếp xúc nhiều nên để đánh giá về anh ta, em cũng chưa thể đưa ra sự đánh giá chính xác.” Tần Hoài đáp “Nhưng mà, em nghe nói mấy năm trước có người ác ý muốn mua công ty MK, xem chút nữa là công ty MK đổi chủ, nhưng lúc ấy Thẩm Tây Minh mới vừa tốt nghiệp đại học về, trong vòng hai năm đã ổn định cổ phiếu của MK, từ đó hoàn toàn vững vàng ngồi trên vị trí Tổng Giám đốc công ty MK. Sau đó công ty MK ngày càng phát triển bền vững.”

“nói cách khác ... Tên này cũng coi như có chút bản lĩnh?” Tần Qua nhú mày hỏi.

“Về khía cạnh năng lực, em rất bội phục anh ta, đổi lại là em, em cảm thấy cũng không thể làm tốt hơn anh ta.” Tần Hoài cũng có cùng chí hướng như Thẩm Tây Minh nên rất thường thức anh ta.

“Đây có phải biểu thị ánh mắt của vợ anh rất tốt?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

“Đại???” Tần Hoài lơ mờ, không rõ vì sao chủ đề nói chuyện này lại liên quan đến ánh mắt nhìn người của chị dâu.

“Chú cảm thấy hiện tại anh chú có điểm nào mạnh hơn anh ta không?” Tần Đại thiếu cảm thấy hơi u sầu, cái tên Thẩm Tây Minh này thoát nhìn giống như ‘tiểu bạch kiểm’ nhưng mà theo như lời nói của Tần Hoài thì tên này cũng là một nhân vật có tầm cỡ.

Đều do vợ mình rất được người ta yêu thích, cho nên tình địch của mình cũng mạnh như vậy a.

“anh cả ...” Tần Hoài rất chi là rối rắm, nếu nói thật thì không biết anh trai nhà mình có bị kích thích mà phát bệnh hay không đây.

“Em trai, hôm qua anh đã suy nghĩ suốt một đêm.” Tần Qua nói “anh cảm thấy anh phải làm một cái gì đó, chứng minh bản thân mình một chút. Ít nhất khi so sánh với bạn trai cũ của chị dâu em cũng không được chênh lệch quá.”

Đối với anh trai nhà mình rốt cục cũng muốn làm một việc gì đó có ý nghĩa, Tần Hoài rất là hưng phấn. Còn về phần vì sao lại như vậy, Tần Hoài lựa chọn bỏ qua vấn đề đó “Vậy anh muốn làm cái gì?”

“Lần trước không phải là chủ đề nghị anh ... tự mình mở công ty hay sao?”

“anh, anh suy nghĩ như vậy thật hả?” Tần Hoài kinh ngạc nói.

“Ừm.” Tần Qua nghiêm túc nói “anh nghĩ rồi, anh không thể suốt ngày ở nhà, và lại bác sĩ Lý cũng khuyến khích anh tìm việc gì đó để làm, có thể hòa nhập với xã hội tốt hơn.”

“Tập đoàn Tần thị đã có chủ quản lý, anh cũng không có ý định dính vào. anh quyết định tự mở công ty, thuận tiện cũng để giúp đỡ các đồng đội cũ của anh.”

“anh, nếu anh muốn về công ty ...” Tần Hoài muốn nói mình cũng không ngại nếu Tần Qua muốn đến Tần thị đi làm, nhưng Tần Qua khoát tay cản lại lời anh muốn nói.

“Giữa hai anh em chúng ta, chú không cần đề mấy chuyện con con này.” Tần Qua mỉm cười “Từ nhỏ chú đã thông minh hơn anh, học cái gì cũng nhanh, còn anh đây, con mẹ nó cái gì ấy nhỉ, à, gọi là IQ thì ngắn mà lại còn vắng EQ.”

“Tần thị do chú quản lý thì ít nhất là người làm anh như anh đây sẽ yên tâm mà làm địa chủ (nguyên gốc: thổ hào). Nếu như anh lập nghiệp mà thất bại thì không phải còn có chú chống đỡ cho anh sao?” Tập đoàn Tần thị trước đến nay vẫn do em trai Tần Hoài quản lý, bỗng nhiên mình xen ngang vào công ty, chưa nói là có năng lực quản lý công ty hay không, nhưng mà anh cảm thấy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm anh em giữa anh và Tần Hoài.

Tần Hoài làm sao mà không hiểu ý của anh trai mình, mặc dù anh cũng không phải tham vọng cái ghế vị trí giám đốc của Tần thị, nhưng thấy Tần Qua quan tâm và nhường nhịn mình như vậy, Tần Hoài lại cảm thấy hoài niệm. Đúng vậy, cái không khí bình thân ấm áp lại mang theo một chút đùa giỡn nghịch ngợm trong câu chuyện giữa hai anh em đã thật lâu rồi mới có lại được.

“Lần trước anh đến tìm chú, chú đề nghị anh mở một công ty tiếp nhận những người đã xuất ngũ nhưng chưa tìm được việc làm ổn định giống như Đại Hữu.” Tần Qua tiếp tục nói “Mấy ngày nay anh đã suy nghĩ cẩn thận, đây có lẽ đúng là việc mà anh cảm thấy tình nguyện làm mà lại có hứng thú. Có một việc mà chú nói rất đúng, những người lính xuất ngũ như Đại Hữu nhất định là có rất nhiều, cũng không thể người nào cũng đến nhờ chú giúp đỡ. Và lại những người lính xuất ngũ này hoặc ít hoặc nhiều đều là những người có cá tính, người bình thường không thể ép buộc họ được.”

“Mặc dù công ty của anh kinh doanh sẽ kém của chú một chút nhưng đây là do chính anh tự lực tạo nên nha.” Tần Qua khoe khoang.

“anh, việc kinh doanh sẽ không khó như anh cảm bình đánh giặc đâu.” Tần Hoài hỏi “anh đã nghĩ đến việc công ty kinh doanh loại hình nào chưa?”

“Chuyện này anh chưa nghĩ kĩ.” Tần Đại thiếu đương nhiên nói “Chú có đề nghị gì không?”

Tần Hoài suy tư một lát, nghiêm túc nói “Công ty của anh chủ yếu là vì tiếp nhận những binh lính đã xuất ngũ, nói cách khác, sau này nhân viên công ty anh chủ yếu là lính đã xuất ngũ chưa được đào tạo chuyên môn kỹ thuật. Do đó, em đề nghị công ty anh nên kinh doanh loại hình nào mà những người như lính xuất ngũ hiểu rõ hoặc dễ làm việc.”

“Ừ, đúng.” Tần Qua nghiêm trang gật đầu.

“Lần trước anh tìm em bố trí việc làm cho ba người phải không? anh có thể thông qua họ tìm hiểu trong xã hội hiện nay những việc mà sau khi lính xuất ngũ đã làm qua, sau đó cho họ làm một cuộc khảo sát nhỏ, từ đó tổng kết và lựa chọn loại hình kinh doanh phù hợp cho công ty.”

“anh cũng nghĩ như vậy.” Tần Qua nói “Thực ra làm việc gì cũng không quan trọng, chủ yếu là anh muốn tạo cho họ hoàn cảnh sống và một chỗ ở tốt hơn thôi.”

Tần Hoài nói “Cái này thì dễ giải quyết, anh xây dựng kí túc xá cùng bếp ăn tập thể cho họ là được.”

“Đúng rồi, thủ tục đăng ký kinh doanh có phức tạp lắm không?”

“Việc này anh không cần lo lắng.” Tần Hoài nói “Chờ anh xác định loại hình kinh doanh của công ty, em sẽ tìm người lo các thủ tục giấy tờ cho anh, sau đó sẽ cử một đội nhân viên có kinh nghiệm qua giúp đỡ công ty anh trong giai đoạn ban đầu.”

“VẬY NỜ CẢ VÀO CHÚ NHÉ.” TẦN ĐẠI THIẾU VỖ VỖ VAI EM TRAI, VỪA CƯỜI VỪA NÓI “GẦN MƯỜI MỘT GIỜ RỒI, ANH ĐI ĐÓN PHI PHI ĐÂY.”

Tần Hoài không tiễn Tần Qua, anh xoa xoa bả vai bị đau do anh trai đập lên, cười gượng.

Tần Đại thiếu là người nóng tính, đi Hoàn Sơn Phi Thúy đón Phi Phi rồi trực tiếp đi tìm bọn Đại Hữu, Tiểu Tổng và Tiểu Từ.

Ba người họ đã được Tần Hoài bố trí đến làm bảo vệ tại một khu chung cư cao cấp, có bao ăn ở, công việc lại tương đối nhàn hạ mà tiền lương rất khá.

Khi ba người nhìn thấy Tần Qua thì vô cùng kích động, tìm đội trưởng tổ bảo vệ xin nghỉ nửa ngày rồi tìm một quán ăn ở gần đó vừa ăn uống vừa trò chuyện rôm rả. Khi mọi người nghe thấy đội trưởng Tần muốn mở công ty lập nghiệp thì cả đám đều kích động không thôi.

“Đội trưởng, để tui em lập tức trở về xin nghỉ việc.” Đại Hữu liền đứng lên, làm như muốn ngay lập tức chạy về xin nghỉ việc, Tiểu Tổng và Tiểu Từ cũng gật đầu liên tục, nhao nhao đồng ý.

“Các cậu gấp cái gì.” Tần Đại thiếu nói “hiện tại anh còn chưa nghĩ ra là mở công ty gì nữa mà, hôm nay đến đây là muốn các chú cùng anh nghĩ cách.”

“Nghĩ cách?” Ba người liếc nhìn nhau, Đại Hữu sò đầu nói “Em trước đây làm nhân viên chuyển phát nhanh, nếu không ... chúng ta mở công ty giao hàng chuyển phát nhanh?”

“Giao hàng chuyển phát nhanh?” Tần Qua hơi do dự rồi hỏi Tiểu Tổng “Cậu có ý kiến gì không?”

“Em?” Tiểu Tổng do dự “Trước đây em làm người giao thức ăn, chính là tiệm cơm chuẩn bị sẵn hộp thức ăn rồi giao cho em đưa đến tay người đặt, loại hình cũng giống như giao hàng chuyển phát nhanh.”

“Tiểu Từ, cậu cảm thấy như thế nào?”

“Đội trưởng, anh cũng biết hoàn cảnh của em.” Tiểu Từ cười khổ “Tay trái của em không sử dụng được, thân thể lại yếu, cho dù là giao hàng chuyển phát nhanh hay là giao thức ăn em cũng không làm được, nhiều nhất em lại được cũng chỉ là làm bảo vệ tại cửa ra vào.”

“Đúng đó anh.” Đại Hữu phụ họa “Phần lớn anh em chúng ta sau khi xuất ngũ, đều có ít nhiều tổn thương trên cơ thể.”

“...” Đội trưởng Tần nhủ mảy suy tư một lúc, sau đó nói “Mở công ty thì nhất định anh sẽ làm, anh muốn tất cả mọi người đều làm được hoặc loại hình gì đó mà mọi người đều dễ làm”

“VẬY THÌ, CẬU – ĐẠI HỮU VÀ TIỂU TỔNG PHỤ TRÁCH ĐI LIÊN HỆ VỚI CÁC ANH EM XUẤT NGŨ KHÁC, NÓI HỌ CÓ ĐỒNG Ý ĐẾN THAM GIA CÙNG VỚI ANH KHÔNG.” TẦN QUΑ GIAO VIỆC “TIỂU TỪ, CẬU PHỤ TRÁCH GHI LẠI NHỮNG VIỆC MÀ CÁC ANH EM ĐÃ LÀM QUA HOẶC LÀ CÓ AM HIỂU, LÀM THÀNH MỘT BÁO CÁO NHANH ĐƯA CHO ANH XEM”

“Vâng.” Ba người đồng thanh gật đầu.

Đại Hữu không nhịn được tò mò hỏi “Đội trưởng, anh dự định đầu tư cho công ty bao nhiêu tiền? Để em biết khi nói chuyện với các anh em sẽ tuyên truyền thêm về công ty chúng ta.”

Khi dự định mở công ty, Tần Qua đã sớm điều tra tài sản của bản thân mình, đáp lại “Tài khoản của anh có khoảng hai ngàn vạn tiền mặt, nếu không đủ thì anh sẽ nghĩ biện pháp khác.”

“Hai ngàn vạn?” Ba người tròn mắt há mồm, vô cùng kinh hãi.

Tiểu Từ do dự một chút rồi hỏi “Nhưng mà, Đội trưởng, anh lấy nhiều tiền như vậy để mở công ty thì chị dâu có đồng ý không?”

Bọn Tiểu Từ khi có khó khăn cũng đi tìm anh em để vay tiền, nhưng những người đó chưa kết hôn nên việc vay tiền rất dễ dàng, giống như Tiểu Tổng, khi anh cần đã thẳng thắn đem hai mươi vạn cho anh vay. Nhưng người đã kết hôn thì không giống vậy, làm cái gì cũng phải hỏi qua bà xã mình.

“...” Tần Đại thiếu chớp chớp mắt “anh vẫn chưa nói chuyện này cho bà xã nữa.”

“Đội trưởng, anh không thể như vậy được.” Đại Hữu khuyên “anh sử dụng khoản tiền lớn như vậy thì phải thương lượng cùng chị dâu trước chứ.”

“Đúng vậy đó.” Tiểu Tổng cũng nói “Bọn em biết anh vì muốn tốt cho bọn em nhưng anh cũng phải quan tâm đến gia đình a.”

Tiểu Từ cũng khuyên nhủ “Mở công ty dù sao cũng rất nguy hiểm, chúng ta đều là người không có kinh nghiệm, nhờ đâu thua lỗ thì sao.”

Lúc đầu anh định chưa nói việc mở công ty vì muốn cho vợ mình một bất ngờ, Tần Đại thiếu do dự, nhìn ba người trước mặt rồi lại cúi đầu nhìn Phi Phi vẫn đang yên tĩnh ngồi một bên chơi rubic.

Phi Phi cảm nhận được ánh mắt của ba mình, nghi ngờ ngẩng đầu.

Tần Qua do dự một chút, nói ra “Vậy để anh hỏi chị dâu các chú một chút?”

Ba người nghiêm túc gật đầu.

Thế là ngay trước mặt ba người, Tần Qua lấy điện thoại gọi cho Ngô Đồng.

“A lô?” Tiếng Ngô Đồng từ bên kia điện thoại truyền đến “anh đón Phi Phi chưa?”

“Đón rồi, Phi Phi đang ngồi bên cạnh anh đây.” Phi Phi nghe thấy tên mình thì lại ngẩng đầu lên, Tần Qua đưa điện thoại đến “Mẹ con.”

Phi Phi nhìn điện thoại một lúc, sau đó đưa ngón tay ra, tại vị trí micro gõ nhẹ hai cái, xem như là chào mẹ mình.

“Phi Phi vừa gõ lên điện thoại hai cái đó, em có nghe thấy không?” Tần Qua lại cầm điện thoại nói.

“Em nghe được.” Ngô Đồng cười nói “anh nói với con, tối trở về em sẽ nấu món ăn ngon cho con.”

“Vậy của anh đâu?” Tần Đại thiếu bắt mẫn.

“Cũng sẽ làm cho anh, anh nhớ đi mua đồ ăn nha.” Ngô Đồng không biết nói gì, lắc đầu.

“Được rồi.” Sau khi đã tranh thủ được phúc lợi của mình, Tần Đại thiếu mới nhớ đến chuyện chính “Vợ à, anh có chuyện muốn bàn với em.”

“Chuyện gì vậy anh?”

“anh muốn mở công ty.”

“Mở công ty?”

“Đúng, anh muốn tự mình mở công ty.” Tần Qua nói “Và anh muốn lấy hai ngàn vạn tiền mặt trong tài khoản để làm vốn ban đầu cho công ty.”

Tần Qua nhìn ba người đang ngồi trước mặt mình còn khần trương hơn so với mình, hỏi “Em có đồng ý không?”

Thực ra, Ngô Đồng cũng muốn Tần Qua tìm chút chuyện gì đó để làm, chỉ là thứ nhất là bệnh của Tần Qua chưa khỏi hoàn toàn, thứ hai là cũng không biết anh thích làm cái gì nên vẫn chưa nói chuyện với anh. Bây giờ Tần Qua chủ động nói muốn mở công ty thì sao Ngô Đồng có thể phản đối chứ.

“anh muốn làm gì thì làm liền đi.” Ngô Đồng khích lệ.

“Vậy, ... nếu bị thua lỗ thì sao?”

Ngô Đồng cười nói “Thua lỗ thì thua lỗ, cùng lắm thì em nuôi anh.”

Dù sao cũng đã có nhà, có xe, tiền lương của mình cũng không thấp.

“Vợ à ...” Tần Qua cảm động không nói nên lời.

“Thôi, em không nói chuyện với anh nữa, em còn có việc, chuyện anh mở công ty tối về nói rõ lại với em nha.” Đầu tư hai ngàn vạn, tuy Ngô Đồng không ngăn cản nhưng cũng muốn biết rõ ràng.

Ba người thấy đội trưởng cúp điện thoại, kích động hỏi “Chị dâu nói sao anh?”

“Bà xã anh nói, nếu thua lỗ, cô ấy nuôi anh, hắc hắc ...”

Có người vợ giỏi giang, thấu hiểu thì có thể tùy tiện quăng thức ăn cho chó khắp nơi sao.

Trước đó thì luôn giáo dục bọn hần phải không ngừng vươn lên, hiện tại thì lăn lộn đến mức muốn bà xã nuôi mình.

Thế mà còn vô sỉ coi đây là vinh quang!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Ngô Đồng vừa về đến nhà, trông thấy Phi Phi đã hai ngày không gặp, đang ngoan ngoãn ngồi ở ghế sofa nhìn mình cười. Đáng yêu đến mức làm cô bỏ ngay túi xách xuống ôm lấy Phi Phi hôn không ngừng. Chờ hôn đủ rồi, buông cậu nhóc ra mới phát hiện khuôn mặt nhỏ của cậu đã đỏ rực, trong đôi mắt trong trẻo vừa vui sướng vừa ngượng ngùng.

Ngô Đồng như phát hiện điều lạ lại hôn mặt cậu nhóc một cái.

“Tới khi nào thì em mới chủ động hôn anh như vậy.” Chứng kiến bà xã cuồng hôn con trai từ nãy đến giờ, Tần Đại thiếu chua chua nói.

“Nếu anh cũng trở thành bé năm tuổi, mỗi ngày em đều ôm, hôn anh.” Ngô Đồng tức giận nói.

“Trí thông minh năm tuổi được không?”

“Đó là bị thiếu năng, sẽ bị người khác ghét bỏ.” Ngô Đồng cố ý chọc giận anh.

“...” Tần Đại thiếu bị chọc giận, giữ chặt lấy bà xã, chính mình hôn thật mạnh lên môi cô.

Ăn cơm tối xong, dỗ Phi Phi đi ngủ, hai vợ chồng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nói chuyện việc Tần Qua mở công ty. Tần Đại thiếu kể lại chuyện vì sao mình gặp được Đại Hữu, vì sao nghĩ đến chuyện mở công ty, cùng với việc bây giờ chưa xác định loại hình kinh doanh của công ty cho Ngô Đồng nghe.

“Đây là chuyện tốt, em ủng hộ anh.” Ngô Đồng nói “Mặc dù em chưa nhìn thấy tận mắt, nhưng em biết, phía sau sự phát triển phồn vinh của một quốc gia đều có xương máu của những người quân nhân anh dũng. Em cũng không hi vọng, khi những người lính xuất ngũ trở về, mang theo những thương tích trên thân thể mà còn sống vất vả hơn những người bình thường.”

“Đặc biệt là ... trên người anh cũng có đầy các vết thương.” Ngô Đồng nói “Nếu như anh không phải là Tần Đại thiếu, không có bác sĩ Lý, em không thể tưởng tượng được hiện giờ anh như thế nào nữa.”

“Vợ à, anh không sao.” Tần Qua thấy hốc mắt của bà xã đã ửng đỏ, ướt nước, nhìn không được nắm chặt tay Ngô Đồng “Như vậy, anh sẽ không gặp em, em cũng sẽ không đau lòng.”

“anh ...” Ngô Đồng có nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cô chọn nói ra câu có tính uy hiếp nhất với Tần Qua “Nếu như không gặp anh, vậy em phải gả cho ai?”

“Em đừng khóc mà.” Tần Đại thiếu thấy nước mắt của bà xã sắp trào ra, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau lòng “Chúng ta không giả thiết nữa, lấy đâu ra mà nhiều ‘nếu như’ như vậy chứ.”

Ngô Đồng vất vả ổn định cảm xúc, rất nhanh nghĩ đến một vấn đề “Sau này anh chuẩn bị mở công ty sẽ chắc chắn rất bận rộn, vậy thì Phi Phi phải làm sao bây giờ?”

Tần Qua không phải là không nghĩ đến vấn đề này nhưng mà anh vẫn chưa tìm ra được phương án nào tốt, nói “Phi Phi rất ngoan ngoãn, đưa nhóc đến đâu chỉ cần đưa cho nó cục rubic thì nó có thể chơi cả ngày. anh nghĩ là anh vẫn mang Phi Phi đi theo, còn nếu không được thì anh sẽ đưa Phi Phi đến Hoàn Sơn Phi Thúy nhờ mẹ trông con.”

“anh không nghĩ đưa Phi Phi đến trường học sao?” Ngô Đồng nhíu mày hỏi.

“Tình hình của Phi Phi không thích hợp đi học.” Phi Phi không thích nói chuyện, không thích tiếp xúc với người khác, lại yếu đuối như vậy, nếu đi học chắc chắn sẽ bị người khác bắt nạt, Tần Qua không yên lòng.

“Chúng ta có thể tìm một trường học phù hợp với Phi Phi.” Ngô Đồng đề nghị.

Tần Qua cho là Ngô Đồng muốn đưa Phi Phi đến trường học cho trẻ có vấn đề, có chút không vui nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói “anh nói rồi, Phi Phi không có vấn đề gì hết, con chỉ không muốn nói thôi.”

“Em biết Phi Phi không có vấn đề gì hết, nhưng anh có biết tại sao Phi Phi không muốn nói chuyện không?” Ngô Đồng hỏi ngược lại.

“Tại sao?” Tần Qua sùng sốt.

“Em cũng không biết.” Ngô Đồng lắc đầu nói thêm “Em chỉ biết là, nếu anh còn nuông chiều con như vậy, coi việc Phi Phi không nói chuyện cũng không sao, như vậy con sẽ càng không nói chuyện.”

“anh ...” Tần Qua kinh ngạc một lúc, hơi hoảng hốt rồi nói “anh chỉ không muốn con cảm thấy mình không giống với người khác.”

“Phi Phi vốn không giống những đứa trẻ khác.” Ngô Đồng nói “Bây giờ con còn nhỏ, nhưng rồi con sẽ lớn lên, sớm muộn gì con cũng biết được mình khác biệt với những bé khác, lúc đó con sẽ càng bị tổn thương hơn.”

“anh ...” Tần Qua nhìn cửa phòng Phi Phi, trong lòng vô cùng rối rắm, anh không yên lòng khi Phi Phi rời khỏi sự bảo vệ của anh.

“Em là mẹ Phi Phi, việc Phi Phi có nên đến trường học hay không, em có nửa quyền quyết định.” Ngô Đồng nói.

“Nhưng mà...”

“Nếu anh còn cứ độc đoán như vậy, em sẽ tức giận.” Ngô Đồng tung ra đòn sát thủ.

Đơn thỏa thuận ly hôn!!! Như một phản xạ có điều kiện, lập tức Tần Đại thiếu nghĩ ngay đến tờ đơn thỏa thuận ly hôn thứ hai, nhìn về mặt âm u của vợ, khóe miệng anh nấp mấy hai lần, không nói thêm gì nữa nhưng vẻ mặt vẫn không an lòng.

“Nếu không ... chúng ta hỏi qua ý kiến của Phi Phi một chút.” Ngô Đồng do dự, rồi đề nghị.

“Hỏi như thế nào?”

“Tuần này em phải đi xuống các cửa hàng để điều tra tình hình tiêu thụ trong quý.” Ngô Đồng nói “Trong lúc đó, em sẽ đến một số cô nhi viện để tìm cảm hứng thiết kế, lúc đó em đem Phi Phi đi cùng, trước hết để con tiếp xúc với những đứa nhỏ khác xem sao.”

“anh yên tâm, nếu như con không thích, em sẽ không ép buộc nhóc.” Ngô Đồng nhìn người đàn ông đang do dự “Dù sao chúng ta cũng phải để con thử một lần.”

“Chúng ta làm như vậy là tốt cho Phi Phi, đúng không?”

“Đúng!” Ngô Đồng khẳng định.

“Vây .... Chúng ta thử một lần xem sao.” Đại khái sống đến bây giờ thì đây là quyết định gian nan nhất của Tần Qua, ai mà tưởng tượng được một người lính vào sinh ra tử, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mà lại sợ hãi con trai rời khỏi sự bảo vệ của mình sẽ bị người khác kì thị.

Chấp hành nghiêm mệnh lệnh và cố gắng hoàn thành nhiệm vụ là bản năng của một người lính, trong thời gian ngắn ngủi một tuần, Đại Hữu đã tìm được hơn năm mươi anh em binh lính đã xuất ngũ, Tiểu Tử cũng dựa trên yêu cầu của Tần Qua làm một báo cáo khảo sát.

một ngày nào đó, mọi người lại bao một phòng trong quán ăn thảo luận về sự phát triển của công ty.

Tiểu Tử vừa đưa báo cáo khảo sát cho Tần Qua vừa nói “Em đã điều tra qua, đa số các anh em sau khi xuất ngũ trở về thì chủ yếu làm nhân viên chuyển phát nhanh, bảo vệ linh tinh các kiểu, một số ít thì làm tại tiệm sửa xe hoặc nhân viên bán xe.”

“Còn những trường hợp giống như em bị thương ảnh hưởng đến bộ phận cơ thể.” Tiểu Tử bổ sung “một số ít thì nhận trợ cấp xuất ngũ rồi về nhà làm vườn trồng trọt, trợ cấp hết thì đi là bảo vệ cho trường học hoặc là làm công nhân vệ sinh quét rác.”

“Như vậy nếu mở công ty chuyển phát nhanh hoặc công ty bảo vệ thì một số anh em cũng không có khả năng làm việc bên ngoài.” Tần Qua cau mày “Nhưng mà làm nhân viên hành chính cho công ty thì không cần nhiều người như vậy.”

Những người đã tham gia quân ngũ luôn có một niềm kiêu hãnh riêng của bản thân mình, không thể chịu được việc mình làm việc ít hơn anh em mà lại nhận lương ngang nhau mặc dù các anh em khác đều không phản đối.

Ba người gật đầu, hơi hoang mang, thực ra mà nói, nếu quân nhân sau khi xuất ngũ thân thể khỏe mạnh thì có thể dễ dàng kiếm được công việc có khả năng nuôi sống bản thân. Cho nên ý định của Tần Qua muốn mở công ty là để giúp đỡ các quân nhân đã bị mất một phần thân thể như Tiểu Tử.

“anh biết rồi, để anh về nhà suy nghĩ cẩn thận lại một chút, sau đó sẽ quyết định.” Tần Qua nói “Đại Hữu, chú vẫn tiếp tục liên lạc với các anh em khác, càng nhiều càng tốt.”

“Nhưng liên lạc với nhiều anh em như vậy, nếu chúng ta không sắp xếp được công việc cho họ thì sao?” Đại Hữu hỏi.

“Trước mắt, chú xin số điện thoại và địa chỉ, đến khi chúng ta cần người sẽ trực tiếp liên lạc, không cần đi tìm lại lần nữa.” Tần Qua mặc dù chưa mở công ty nhưng anh biết, có Tần thì làm chỗ dựa phía sau thì công ty của mình không dễ dàng sụp đổ được.

“Vâng.” Đại Hữu gật đầu.

Vì Tần Qua vội vàng cho việc chuẩn bị mở công ty mà Ngô Đồng lại muốn mang Phi Phi cùng đi làm nên để thuận lợi, Ngô Đồng quyết định mua một chiếc xe hơi. cô chọn chiếc xe BMW màu đỏ vừa thông dụng lại vừa đẹp mắt.

Vào ngày Ngô Đồng cùng Phi Phi về đến nhà thì bất gặp Tần Đại thiếu – người cả ngày nay bận rộn đi khảo sát thị trường – đang ngồi trong phòng khách trước một chiếc laptop, trên bàn là rải rác các loại giấy tờ, tài liệu.

Người ta thường nói, khi người đàn ông chăm chú làm việc thì luôn là lúc đẹp trai nhất, Ngô Đồng cũng tin điều đó nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy hình ảnh Tần Qua chăm chú làm việc vẫn cảm thấy ngoài sức tưởng tượng của cô. Đây là người đàn ông ngây thơ, cả ngày chỉ biết làm nũng với cô, ăn dấm chua với con sao, từ khi nào mà anh lại có khí chất trầm ổn, đáng tin như vậy chứ?

“Hai mẹ con về rồi.” Tần Đại thiếu ngẩng đầu, nhìn hai mẹ con cười một tiếng, trên tay vẫn còn đang cầm tập tài liệu. Ngô Đồng cũng trả về cho anh nụ

cười dịu dàng, sau đó lắc lắc bàn tay nhỏ của Phi Phi “Con qua hôn hôn ba đi.”

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Qua, Phi Phi chạy chậm chậm qua chỗ Tần Qua rồi nhẹ nhàng chạm nhẹ vào má người đàn ông một cái.

“Đây là?” Ánh mắt không thể tin của Tần Qua.

“Thành quả của mấy ngày nay đó.” Ngô Đồng khoe khoang nói.

Tần Qua lập tức bỏ tập tài liệu xuống bàn, nhìn Phi Phi nói “Phi Phi, khi nào thì con mới gọi ba một tiếng.”

Phi Phi nghi ngờ nhìn Tần Qua một cái, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống, như thường ngày cầm cục rubic trong tay chơi.

“anh vội lắm sao.” Ngô Đồng ngồi xuống cạnh Tần Qua, cầm một tờ giấy trên bàn lên nhìn “anh nghĩ ra mở công ty gì chưa?”

“anh cũng đã có chút ý tưởng rồi.”

“Công ty gì vậy anh?” Ngô Đồng tò mò.

“Công ty quản lý bất động sản.” Tần Qua nói ra ý tưởng mình đã nghĩ ra buổi trưa nay.

“Quản lý bất động sản?” Ngô Đồng khó hiểu hỏi “Vì sao anh lại chọn công ty quản lý bất động sản, em nghĩ là anh sẽ chọn công chuyển phát nhanh hoặc công ty bảo vệ.”

“Tính bao quát của công ty quản lý bất động sản là tốt nhất.” Tần Qua nói “Thực ra phần lớn quần nhân xuất ngũ nếu tình trạng sức khỏe tốt thì không khó tìm việc lắm. Công ty của anh vừa mở, tuyển dụng không nhiều người lắm nên anh muốn dành cơ hội này cho những anh em bị thương tật khiếm khuyết một phần cơ thể hoặc có sức khỏe không tốt.

“hiện nay, bất động sản phát triển rất nhanh chóng, trong thành phố mỗi ngày đều có những nơi phải xây dựng nhà cửa, công ty, chung cư đều cần có công ty quản lý chuyên nghiệp.” Tần Qua nói “Công ty quản lý bất động sản có thể bao gồm cả bảo vệ, công viên cây xanh, bảo trì các loại, những ngành nghề này yêu cầu kỹ năng không cao, nếu gặp khó khăn thì chỉ cần huấn luyện một chút là được.”

“Và lại, làm bảo vệ cho công ty quản lý bất động sản thì chỉ cần tuần tra bên ngoài một chút, không phải gặp nhiều nguy hiểm, so với công ty bảo vệ chuyên nghiệp thì an toàn hơn nhiều.”

“Còn phần bảo trì, sửa chữa cửa nhà, đồ điện gia dụng cũng không khó, các anh em đều có thể làm. Còn phần công viên cây xanh thì càng đơn giản hơn, nếu được thì anh cũng có thể sắp xếp cho người nhà của các cậu ấy vào làm”

“Quan trọng nhất chính là ...” Tần Qua cười “Trong các công ty con của Tần thị cũng có công ty bất động sản.”

“anh định ...” Ngô Đồng phản ứng rất nhanh.

“Lúc trước Tần Hoài đã nói với anh.” Tần Qua cười gian trá “Nếu như anh cần hỗ trợ thì lúc nào cũng có thể đi tìm chú ấy.”

“Ồ Đế Đô này, một phần mười các tòa nhà, cao ốc đều có sự tham gia của Tần thị. Tài nguyên tốt như vậy không tận dụng thì thật phí của giờ.”

“anh gian xảo quá đi, còn biết đi cửa sau nữa hả.”

“Có một đội ngũ bảo vệ như của công ty anh thì chỉ có những cơ quan trọng yếu của chính phủ mới có thể có trình độ như vậy đó.” Tần Qua không đồng ý “anh và Tần thị là hai bên cùng có lợi, sao em lại có thể nói là đi cửa sau.”

Có phải người đàn ông nào khi theo nghiệp kinh doanh, đều trở nên “hoa ngôn xảo ngữ”, “miệng lưỡi lưu loát” như vậy sao.

“Vợ à, có phải em cảm thấy anh đặc biệt thông minh không?” Tần Đại thiếu ngoác ngoác đuôi cầu khích lệ.

“Đúng vậy, đúng vậy, anh thông minh nhất.” Ngô Đồng cười qua loa “Đề thưởng cho anh, tối nay em làm thịt kho tàu nha.”

“So với thịt kho tàu, anh ...” Người đàn ông hài lòng, lấy lòng bà xã nhà mình.

So với các loại khích lệ, anh chỉ muốn được em hôn anh.

Nó làm anh cảm thấy phấn khích hơn bất kì thứ gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Tôi muốn vùng lên, tôi muốn phấn đấu, thực ra tôi rất thông minh.

Ngô Đồng: Em vẫn thích bộ dạng ngốc nghếch trước đây của anh hơn.

Tần Qua: Về nhà anh sẽ biến thành ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Từ khi quyết định mở công ty quản lý bất động sản, Tần Qua càng ngày càng bận, anh về nhà còn muộn hơn Ngô Đồng. Cũng may là công việc của Ngô Đồng tương đối tự do, không cần chăm công cũng không phải làm việc đúng giờ. Thế là khi Tần Qua chuẩn bị nhân lực, vật lực để mở công ty thì Ngô Đồng dẫn theo Phi Phi đi khảo sát tất cả các tiệm quần áo thời trang cho trẻ em của công ty.

“Thiết kế Ngô, chị tới rồi.” Vào thời gian này hàng năm, nhà thiết kế của công ty sẽ đi đến tất cả các cửa hàng để khảo sát, kiểm tra, cho nên việc Ngô Đồng đến tiệm cũng không phải xa lạ gì. Nhân viên cửa hàng vừa thấy Ngô Đồng thì chào hỏi, xưng hô với cô là Thiết kế Ngô, vừa tôn trọng lại không xa lạ.

“Quản lý Trương, chào chị.” Ngô Đồng cười chào hỏi.

“A, anh bạn nhỏ đáng yêu này là ai đây.” Vì là cửa hàng trang phục cho trẻ em, các nhân viên tiếp xúc nhiều nhất chính là trẻ con nên mọi người đối với các em bé dễ thương đều rất yêu thích. Quản lý Trương thấy Ngô Đồng dắt tay Phi Phi, theo thói quen cúi người xuống bắt chuyện làm quen.

“Phi Phi, chào đi đi con.” Ngô Đồng nhẹ nhàng đỡ bàn tay nhỏ của Phi Phi.

Phi Phi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhảnh lên, sững sờ nhìn mẹ.

“Phi Phi.” Ngô Đồng ngồi xổm xuống, dịu dàng nói “Dì này là bạn của mẹ, dì vừa mới chào con đó, con cũng chào lại đi đi nha.”

Phi Phi chăm chú nhìn mẹ hai giây, có lẽ phát hiện mẹ mình là nghiêm túc, Phi Phi quay đầu nhìn đi lạ mắt phía trước, có chút lo lắng nắm chặt tay mẹ, nhẹ nhàng gật đầu.

Nãy giờ vẫn chú ý quan sát nên Ngô Đồng đương nhiên là nhìn thấy động tác của Phi Phi, cô vui vẻ vuốt tóc, xoa đầu Phi Phi “Phi Phi ngoan lắm, chút nữa mẹ mua kem cho con ăn nha.”

Phi Phi nghe vậy thì rất vui sướng, hai mắt đều tỏa sáng, từ khi hết hè, đã lâu lắm rồi mình chưa được ăn kem đâu.

“thật ngại quá, bình thường Phi Phi không thích nói chuyện lắm.” Ngô Đồng vỗ về Phi Phi xong mới quay lại giải thích với quản lý Trương.

Là quản lý cửa hàng bán quần áo trẻ em lâu như vậy, thấy qua vô số trẻ nhỏ, vừa rồi nhìn hai mẹ con trao đổi với nhau, quản lý Trương cũng biết đại khái tình trạng của Phi Phi, thế nên cười lắc đầu “Phi Phi ngoan lắm, rất thông minh nha.”

Người mẹ nào mà không thích người khác khen con mình, mà Phi Phi vốn là một đứa trẻ thông minh.

“Thiết kế Ngô, chị để Phi Phi chơi ở khu vực cho các con được không để tôi trao đổi kĩ với chị về tình hình tiêu thụ sản phẩm của mùa này.” Quản lý Trương đề nghị.

Ngô Đồng gật gù đầu, đi theo quản lý Trương đến khu vực vui chơi cho trẻ con, đó là một sân chơi cỡ nhỏ, ở đó được trang bị một cái cầu trượt và một cái bể câu cá.

Quản lý Trương cho nhân viên đem đến một hộp sữa và mấy gói bánh bích quy, Ngô Đồng để Phi Phi ngồi trên một chiếc ghế, rồi dặn dò “Mẹ phải bận công việc, con ngoan ngoãn ngồi đây chơi nha. Đói thì ăn bánh, uống sữa, chút nữa mẹ quay lại nha.”

Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Ngô Đồng cười, hôn Phi Phi một cái rồi mới cùng quản lý Trương rời đi.

Phi Phi thấy mẹ đã đi xa, nhìn nhìn xung quanh một chút rồi cầm hộp sữa trên bàn cẩn thận uống từng ngụm.

Ừm, hết khát rồi, Phi Phi tiếp tục cầm khối rubic, yên lặng chơi.

Ngô Đồng quay đầu lại nhìn Phi Phi, thấy bé tiếp tục chơi khối rubic liền tới gần khu vui chơi nhờ nhân viên cửa hàng để ý giúp Phi Phi, sau đó mới cùng quản lý Trương trao đổi về tình hình tiêu thụ sản phẩm của cửa hàng.

“Lượng tiêu thụ mùa này khá tốt, trong đó tốt nhất là áo sơ mi có chú vịt nhỏ mà vàng. Tôi nhớ đây là mẫu thiết kế của Thiết kế Ngô.”

“Vâng.” Ngô Đồng gật đầu.

“không ngờ Thiết kế Ngô không chỉ thiết kế các mẫu váy rất đẹp mà cũng rất có tài trong việc thiết kế mẫu cho các bé trai.” Quản lý Trương đoán “Là vì Phi Phi sao?”

“Bé là hình mẫu của tôi.” Ngô Đồng đáp

Quản lý Trương cười thân thiện, sau đó chỉ vào một khu vực nói “Khu vực này quần áo bán tương đối tốt, thông qua lượng tiêu thụ, chúng tôi phát hiện các bé trai thường thích các màu vàng, đen, xanh vintage, các bé gái thì thích màu hồng, và ...”

Ngô Đồng vừa nghe chăm chú vừa mở laptop ghi lại các thông tin hữu ích.

Lúc này có hai cha con bước vào cửa hàng, người cha mang mắt kính nhìn rất nhã nhặn, con là một bé trai khoảng sáu bảy tuổi. Nhân viên cửa hàng niềm nở đón chào nhưng anh bạn nhỏ dường như vẫn mất hứng, cái miệng nhỏ cũng đã chu ra không phối hợp.

Người cha cau mày, dạy con “Lý Tử Hào, con không ngoan rồi.”

“Hừ!” Người bạn nhỏ Lý Tử Hào đeo cặp sách nhỏ trên vai, hai tay đút túi quần, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Con ...” Người cha thở dài, dỗ dành “Ngày mai là sinh nhật của ông nội, chúng ta mua quần áo mới đi dự sinh nhật của ông được không?”

“Con không muốn đi đâu.”

“Con ngoan ngoãn nghe lời ba, đến cuối tuần ba dẫn con đi công viên chơi trò chơi.”

Người cha tiếp tục dỗ dành con.

“Công viên thì có trò chơi gì hay đâu.” Người bạn nhỏ Lý Tử Hào không để gì mắc mưu.

“Vậy con muốn cái gì?”

Người bạn nhỏ Lý Tử Hào đảo tròn mắt, nói “Con không đi lớp năng khiếu được không?”

Có câu không ai hiểu con trai hơn cha, ba Lý nghe xong thì biết vấn đề của con trai mình nằm ở đâu, vì thế nhẫn nại khuyên bảo con trai “Tiểu Hào, ba biết lần trước con thi đấu thua Lượng Lượng. Nhưng mà thi đấu thì phải có thắng thua, hơn nữa thi đấu sẽ giúp con mau tiến bộ, đặc biệt là khi con đấu thua. Chúng ta là đàn ông, không thể vì chút thất bại nhỏ nhoi mà lại nhụt ý chí như vậy.”

“Nhưng mà ... cậu ấy chế giễu con.” Người bạn nhỏ Lý Tử Hào bị chọc tức không nhẹ “Cậu ấy nói con là đầu heo, có học một trăm năm cũng không thể bằng cậu ấy.”

“...” Trẻ nhỏ bây giờ sao lắm lý sự vậy, ba Lý cau mày kiên nhẫn nói “Trước hết chúng ta mua quần áo đã, chuyện này về nhà ba con nói chuyện sau.”

“Hừ!” Người bạn nhỏ Lý Tử Hào quay đầu làm mặt xấu với ba mình rồi quay người chạy đi.

“Tiểu Hào, không được chạy lung tung đâu.” Ba Lý lo lắng quát.

“anh yên tâm ạ, bên kia là khu vui chơi chúng tôi mở cho các bé, sẽ có nhân viên theo dõi.” Nhân viên cửa hàng mỉm cười “anh muốn chọn quần áo kiểu gì ạ, anh biết bé nhà mình mặc size mấy không ạ?”

Ba Lý không yên tâm nhìn theo, thấy con trai chạy về phía khu vui chơi thì yên lòng theo nhân viên cửa hàng chọn quần áo.

Người bạn nhỏ Lý Tử Hào chạy một mạch đến khu vui chơi, thấy câu tuột thì muốn leo lên chơi, nhưng thấy ở đó đã có mấy bạn nhỏ đang chơi. Bạn nhỏ Tiểu Hào ngại va chạm nên không đi nữa.

Nhìn xung quanh một chút thì phát hiện trên cái bàn gần đó có rất nhiều đồ ăn vặt, đi dạo đến trưa đã có chút đói bụng, bạn nhỏ Tiểu Hào nhắc đôi chân nhỏ chạy qua.

Bạn nhỏ Tiểu Hào ăn mấy cái bánh bích quy, ăn xong thì thấy ... khát.

Bên cạnh bàn có sữa chua cho trẻ em nhưng bạn nhỏ Tiểu Hào không thích vị dâu, nhìn bên cạnh có một bạn nhỏ khác đang uống vị chuối mình thích, thế là chạy tới chanh chọe nói “Này, sữa này cậu lấy ở đâu?”

Trừ giọng nói của người quen, từ trước đến giờ Phi Phi hoàn toàn không để các âm thanh khác vào mắt.

Thế mà không để ý đến mình? Vốn tâm tình đã không tốt, bạn nhỏ Tiểu Hào lập tức nổi giận, vỗ mạnh lên tay Phi Phi “Này, tớ nói chuyện với cậu đấy.”

Khối rubic của Phi Phi vì bất ngờ nên bị rơi xuống đất, Phi Phi nhìn khối rubic nằm trên sàn rồi ngẩng đầu lên dùng đôi mắt đen nhánh nhìn người bạn nhỏ Lý Tử Hào.

“Tớ ... Tớ không có ý đâu.” Bạn nhỏ Tiểu Hào chột dạ nói “Do cậu không để ý đến mình trước chứ bộ.”

Phi Phi nháy mắt mấy cái, nhảy xuống ghế, nhặt khối rubic lên rồi tiếp tục ngồi vào ghế chơi.

“Ai!!!” Thấy mình bị ngó lơ, bạn nhỏ Tiểu Hào kêu ngạo càng không vui “Khối rubic đơn giản này chơi có gì vui đâu, cậu đổi sữa chuối cho tớ rồi tớ dạy cậu chơi rubic.”

Phi Phi không để ý đến đối phương, chỉ cúi đầu chăm chú chơi với khối rubic trong tay, xoay trái một chút, lại vặn chuyển một chút, làm cho các màu trên khối rubic càng lộn xộn.

“thật là ngốc chết được.” Bạn nhỏ Tiểu Hào không thể nhìn được nữa, cầm khối rubic trong tay Phi Phi, cánh tay vặn nhanh, chừng khoảng nửa phút thì các màu của khối rubic đã hợp lại với nhau như ban đầu. Bạn nhỏ Tiểu Hào đắc ý đưa khối rubic cho Phi Phi nói “Nè ... Giờ cậu có thể nói cho tớ cậu lấy sữa chuối ở chỗ nào vậy?”

Phi Phi nháy nháy mắt, nhìn đối phương một lát, dường như tự hỏi đối phương có phải thực sự thích uống sữa chuối hay không, sau đó đem hộp sữa chuối của mình đẩy qua.

“Tớ không uống sữa cậu đã uống rồi đâu.” Bạn nhỏ Tiểu Hào thấy Phi Phi cho mình uống sữa thừa thì vô cùng tức giận.

không phải chính cậu ta nhất định muốn uống sao, cho thì cậu ta lại không uống, thật là kỳ quái. Phi Phi quyết định không để ý đến đối phương, cúi đầu đem khối rubic bạn nhỏ Tiểu Hào vừa xếp lại xáo trộn lên.

“Cậu ... Được rồi.” Bạn nhỏ Tiểu Hào không nhận được đáp án đành uất ức cầm hộp sữa đầu lên uống, hai mắt lơ đãng nhìn nhìn lướt qua khối rubic trong tay Phi Phi, thấy Phi Phi vẫn để khối rubic lộn xộn như cũ, nhìn không được nói “Sao cậu lại ngốc như vậy chứ, cậu phải làm thế này ... thế này ... Sau đó thế này ... thế là xong rồi.”

Bạn nhỏ Tiểu Hào nhiệt tình giúp Phi Phi xếp lại màu cho khối rubic.

Phi Phi cầm khối rubic đã được xếp màu lại như ban đầu, có chút buồn phiền ... Lại muốn xáo trộn một lần nữa, Phi Phi tách ... tách ... tách, bàn tay chuyển động liên tục, khối rubic nhanh chóng trở lại tình trạng màu lộn xộn như lúc ban đầu.

“Cậu ...” Mắt nhìn Phi Phi chỉ cần mấy giây là đem khối rubic trở thành như cũ, bạn nhỏ Tiểu Hào cuối cùng đã phát hiện ra điều gì đó “Cậu cũng chơi rubic hả?”

“...” Phi Phi không để ý, tiếp tục xoay chuyển khối rubic.

“Sao cậu không nói chuyện vậy.” Bạn nhỏ Tiểu Hào nóng nảy.

Phi Phi vặn vặn khối rubic mấy lần, được rồi, cuối cùng cũng được hình như mình muốn, lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh bạn đang òn ào trước mặt.

“Cậu có phải cũng chơi rubic không?”

Phi Phi nháy mắt mấy cái, nhớ tới mẹ đã nói: khi người khác nói chuyện với con, con cũng phải đáp lại.

Phi Phi nhẹ gật đầu.

“Cậu vừa rồi chơi cái gì vậy? Cậu xếp hình hả?” Bạn nhỏ Tiểu Hào chỉ vào khối rubic trong tay Phi Phi, hỏi.

Phi Phi lại gật đầu một lần nữa.

“Cậu xếp thành hình gì vậy?” Bạn nhỏ Tiểu Hào nhìn chăm chú lúc lâu, ngoại trừ các màu xanh xanh đỏ đỏ thì không nhìn thấy hình dạng cụ thể gì, mà đối phương lại không giải thích cho mình biết. Thế là bạn nhỏ Tiểu Hào đem balo sau lưng mình xuống, lấy từ bên trong một khối rubic lớn hơn của Phi Phi.

“Tớ cũng chơi ghép hình.” Bạn nhỏ Tiểu Hào khoe khoang “Khối rubic này tớ có thể xếp thành hình con thỏ, tớ cảm tình con thỏ đó.”

nói xong, bạn nhỏ Tiểu Hào tiến đến ngồi cạnh Phi Phi, cúi đầu chăm chú vặn, qua mấy phút sau, quả nhiên trên mặt ngoài của khối rubic xuất hiện một con thỏ nhỏ đáng yêu.

Dường như là thấy được một cái gì đó thần kỳ, hai mắt Phi Phi sáng lên.

“Lợi hại không, tớ chỉ cần ba phút là có thể xếp được, thầy giáo cũng nói tớ là thiên tài nhỏ đó nha.” Bạn nhỏ Tiểu Hào khoe khoang xong, thấy hai mắt Phi Phi này giờ cứ nhìn chăm chú vào khối rubic trong tay mình, có vẻ như rất muốn chơi thử, vì thế hào phóng nói “Cậu có muốn thử không?”

Phi Phi ngẩng đầu, mỉm cười, vội vàng gật nhẹ đầu.

“Chờ một chút, để tớ đảo lại giúp cậu.” nói xong, bạn nhỏ Tiểu Hào đem khối rubic mình vừa xếp xong nhanh chóng trộn lên, sau đó đưa cho Phi Phi.

Phi Phi thích thú cầm khối rubic, sau đó lật tới lật lui nhìn nhìn.

“Cách chơi loại rubic này cũng giống như khối rubic của cậu, chỉ là khối rubic của tớ là loại cấp bốn, của cậu là cấp ba ...”

Lời nói của bạn nhỏ Tiểu Hào còn chưa nói xong, Phi Phi đã cầm khối rubic nhanh chóng vặn vẹo, tốc độ nhanh như không cần suy nghĩ, chỉ có thể nghe âm thanh khối rubic chuyển động răng rắc.

không đến một phút, Phi Phi ngừng tay, đem khối rubic đã xếp thành hình con thỏ đưa đến trước mặt bạn nhỏ Tiểu Hào, đôi mắt sáng lấp lánh, khoe miệng tràn đầy ý cười.

“Cậu ...” Bạn nhỏ Tiểu Hào không thể tin cầm lấy khối rubic, nhìn tới nhìn lui, đúng là đã xếp thành hình con thỏ rồi “Trước đó cậu đã chơi cái này rồi à?”

Phi Phi lắc đầu.

“Cậu chơi xếp hình trên rubic được bao lâu rồi?”

Phi Phi chơi rubic nhưng không có khái niệm về thời gian, vì thế lại lắc lắc đầu.

“Cậu chờ một chút.” Bạn nhỏ Tiểu Hào lại xáo trộn khối rubic một lần nữa, rồi đưa cho Phi Phi “Khi tớ nói bắt đầu thì cậu xếp hình lại một lần nữa nhé.”

Phi Phi không hiểu lắm nhìn bạn nhỏ Tiểu Hào.

Bạn nhỏ Tiểu Hào điều chỉnh đồng hồ điện tử trên tay, nhìn qua Phi Phi rồi hô bắt đầu.

Phi Phi cúi đầu, nhìn khối rubic sáu mặt, bàn tay nhanh chóng chuyển động cho đến khi xếp thành hình con thỏ như cũ.

“56 giây, cậu chỉ cần 56 giây.” Bạn nhỏ Tiểu Hào không thể tin, hét âm lên.

Phi Phi bị âm ỉ không chịu được, bỏ khối rubic xuống lấy hai tay bịt tai, bất lực nhìn xung quanh tìm kiếm mẹ.

“Lý Tử Hào, con đang làm cái gì vậy?” Ba Lý nghe thấy tiếng con trai hét lên thì chạy đến, thấy con trai mặt nhà mình đang đứng trước một bạn nhỏ khác hét âm lên, cho là con trai mình lại bắt nạt bạn, vì thế gắt giọng nói với con.

“Ba, cậu ấy ... Cậu ấy chỉ cần 56 giây đã xoay lắp xong khối rubic cấp bốn của con.” Lý Tử Hào nói.

Ba Lý kinh ngạc nhìn qua Phi Phi, sau đó lại nhìn vào đồng hồ con trai đang giờ trước mặt mình.

“Con lắp xong phải mất ba phút, cái tên kiêu ngạo Lượng Lượng kia cũng chỉ lắp nhanh hơn con hai giây, vậy mà cậu ấy nhanh hơn con đến hai phút!!”

Phi Phi bị hai cha con Tiểu Hào đứng vây xung quanh thì có chút bất an, cậu nhảy xuống ghế muốn đi tìm mẹ, lúc này nghe được tiếng, Ngô Đồng cũng vừa đến, cu cậu lập tức nhào vào ngực Ngô Đồng.

“Phi Phi, làm sao vậy con?” Đầu tiên, Ngô Đồng nhìn trên nhìn dưới người Phi Phi, phát hiện Phi Phi không có gì bất thường thì mới yên tâm, nhìn về cha con nhà họ Lý đứng gần đó, sắc mặt hơi cau lại hỏi “Xin hỏi, vừa mới xảy ra chuyện gì sao?”

“thật ngại quá, thằng nhóc nhà tôi nghịch ngợm, có thể làm con chị sợ hãi.” Ba Lý lập tức nói xin lỗi.

“Con không phải nghịch ngợm, con ...” Bạn nhỏ Tiểu Hào còn muốn nói gì đó nhưng bị ánh mắt của ba Lý ngăn lại.

Ngô Đồng thấy người ta đã xin lỗi, Phi Phi cũng không có chuyện gì, vì thế cũng không nói gì thêm. cô quay đầu hỏi Phi Phi “Mẹ xong việc rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Ngô Đồng nắm tay Phi Phi đi qua bàn lấy khối rubic của mình, khi đang định đi về thì thấy Phi Phi nhìn chăm chú vào khối rubic khác ở trên bàn.

Phi Phi không thích nói chuyện, cũng ít khi bộc lộ sở thích của mình cho nên bình thường Ngô Đồng và Tần Qua rất chú ý đến ánh mắt của Phi Phi, lúc này ngay lập tức Ngô Đồng hiểu rõ ý của Phi Phi.

“Con thích cái đó hả?” Ngô Đồng hỏi “đi về mẹ mua cho con một cái nha.”

Phi Phi vui vẻ gật gật đầu.

“Tớ ... Tớ tặng cho cậu nè.” Bạn nhỏ Tiểu Hào cầm khối rubic của mình đưa cho Phi Phi “Tớ là Lý Tử Hào, tớ kết bạn với cậu được không?”

Phi Phi không hiểu nhìn anh bạn nhỏ trước mắt.

“Tớ thấy cậu rất lợi hại.” Bạn nhỏ Tiểu Hào lấy hết can đảm nói “Tớ muốn cùng cậu chơi rubic, di ời, có được không ạ?” Câu cuối cu cậu quay người nói với Ngô Đồng.

Ngô Đồng cúi đầu nhìn Phi Phi “Bạn này muốn kết bạn với con, Phi Phi có đồng ý không?”

Phi Phi do dự một chút, rồi dưới ánh mắt khích lệ của Ngô Đồng, cậu nhóc vươn tay, cẩn thận nhận lấy khối rubic trong tay bạn nhỏ Tiểu Hào.

Tác giả có lời muốn nói:

Lý Từ Hào: Chúng ta là bạn bè

“...”

Lý Từ Hào: Sao cậu lại không nói lời nào.

“...”

Lý Từ Hào: Kệ đi, cậu phải ra mặt giúp tớ, giúp tớ thu thập Lượng Lượng.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Tần Hoài vì ủng hộ sự nghiệp của anh trai mình, chẳng những tìm người lo chạy các giấy tờ cần thiết để lập công ty quản lý bất động sản mà còn điều một trợ lý tài vụ từ Tần thị đến giúp Tần Đại thiếu quản lý sổ sách và một người nữa giúp Tần Qua thiết lập các quy định, điều lệ của công ty.

Ngay cả trụ sở công ty cũng như hợp đồng đầu tiên, Tần Hoài cũng đã sớm sắp xếp giúp cho anh trai nhà mình. Hôm nay Tần Qua cùng ba người Đại Hữu đi cùng Giám đốc một công ty bất động sản thuộc tập đoàn Tần thị đến khu chung cư cao cấp tại trung tâm Đế Đô – Đế Đô Hào Đình.

“Đại thiếu gia, Đế Đô Hào Đình là khu chung cư dành cho tầng lớp thượng lưu thuộc hạng cao cấp bậc nhất của thành phố, nơi này giao thông thuận tiện, lại gần trung tâm thành phố, thuận tiện cho việc đi làm và hưởng thụ cuộc sống. Dân cư khu chung cư này chủ yếu sống theo phong cách Âu Mỹ bởi vì đa số họ đều đã đi du học ở các nước này, nên chúng tôi cũng thiết kế các căn hộ này theo phong cách Âu Mỹ.” Giám đốc Cao nhìn Tần Qua rồi giới thiệu.

“Giá phòng ở đây như thế nào?” Tần Qua hỏi.

“Mười vạn một mét vuông.” Giám đốc Cao trả lời.

“Mười vạn?” đi sau hai người, ba người bọn Đại Hữu miệng há to nhét được cả trái trứng vào “nói vậy là tôi làm chuyển phát nhanh một năm cũng không mua nổi một mét vuông nhà ở đây.”

“Ồ quê vẫn tốt hơn, mười vạn có thể mua được cả căn nhà lầu.” Tiểu Tổng cũng cảm khái.

Tiểu Từ ở bên cạnh gật đầu liên tục.

“Đây chỉ là giá hiện giờ, tương lai giá cả vẫn tiếp tục tăng.” Giám đốc Cao cười “Chúng tôi dự đoán hai tháng tới giá có thể tăng lên mười hai vạn.”

“một tháng tăng một vạn?” Đại Hữu không thể tin “Nhà này làm bằng vàng sao?”

“Đất giá chính là vị trí khu chung cư.” Giám đốc Cao giải thích.

“Đội trưởng? Có thật là chúng ta sẽ đến làm tại khu chung cư đất đỏ này thật hả?” Tiểu Tổng hỏi Tần Qua.

Tần Qua không trả lời, sau đó liếc mắt nhìn Giám đốc Cao. Giám đốc Cao vô cùng tự giác giải thích “Khu chung cư này năm ngoái mới khánh thành mà đã kín tám mươi phần trăm số phòng ở rồi. Trước đó chúng tôi cũng có một công ty quản lý bất động sản quản lý chỗ này nhưng chủ đầu tư khu chung cư không hài lòng với công ty đó. Chúng tôi đang định tìm công ty quản lý bất động sản mới, vừa khéo đúng dịp công ty của Đại thiếu gia khai trương.”

“Chủ đầu tư không hài lòng đối với công ty quản lý bất động sản trước ở chỗ nào?” Tần Qua hỏi.

“Bảo vệ.” Giám đốc Cao nói. “Bởi vì giá phòng ở đây hơi đắt nên phần lớn người ở đây đều là quản lý cao cấp của các công ty hoặc là những người là phú nhị đại nên những người này có yêu cầu bảo đảm an ninh trật tự trong khu vực chung cư rất khắt khe. thật ra, bộ phận bảo vệ cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng mà ... không biết vì sao lại rất hay bị người dân ở khu chung cư khiếu nại.”

“Khiếu nại cái gì?” Tiểu Từ tò mò hỏi.

“Cụ thể là vấn đề gì tôi cũng không rõ, hình như là tốc độ phản ứng quá chậm, không có tính cơ động.” Giám đốc Cao nói “Thực ra cũng chưa xảy ra sự cố nào, tất cả thiết bị bảo vệ ở khu chung cư này đều là loại tân tiến nhất.”

“Mấy cái này mà cũng là tân tiến hả.” Đại Hữu đi xung quanh xem xét hình ảnh video “Tính năng của thiết bị thì tôi không nói, nhưng anh nhìn xem vị trí bọn họ lắp đặt thiết bị này, lãng phí camera thì không tính, nhiều chỗ camera còn không giám sát được.”

“Đúng vậy, tôi cũng phát hiện có mấy chỗ góc chết của camera giám sát.” Tiểu Tổng cũng nói.

Tiểu Từ đi theo cũng gật đầu liên tục.

“Vậy ... vậy là lắp đặt kém như vậy sao?” Giám đốc Cao bị bọn họ nói mà mồ hôi lạnh cũng toát ra luôn rồi.

Tần Qua thấy ba người Đại Hữu mặt mày phần khích phần tích các góc chết của camera giám sát, trạng thái tinh thần phần chán so với lúc anh mới gặp bọn họ quả là hai người khác nhau.

Tần Qua muốn chính là điều này, anh muốn mỗi một đồng đội sau khi xuất ngũ của anh đều có thể có được phong thái và sự tự tin mà họ đã từng có mà không phải bị những lo toan, bon chen của cuộc sống mài mòn đi.

Đây là dự tính ban đầu của anh khi thành lập “công ty quản lý bất động sản Quân Hào”.

Thổi lên tiếng còi gọi quân, triệu tập anh em chiến hữu, xuất phát một lần nữa.

Giám đốc Cao vừa đi vừa giới thiệu, từ từ đi đến nơi đặt phòng làm việc của công ty quản lý bất động sản, Giám đốc Cao lại nói “Tổng Giám đốc Tần đã nói, các nhân viên công ty của Đại thiếu gia chưa có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực bất động sản, nên chúng tôi đã bàn bạc với công ty quản lý bất động sản cũ sẽ để lại một nửa nhân viên ở lại để hỗ trợ các anh.”

“Từ việc quản lý bất động sản thông thường đến việc chăm sóc cỏ, cây xanh, cho đến giờ đồ rác, chúng tôi sẽ cầm tay chỉ việc cho các anh.” Giám đốc Cao chân chó nói.

“Vậy tiền lương cho những người này ai chỉ?” Trước kia, Tần Đại thiếu sẽ không cảm thấy tiếc chút tiền nhỏ này nhưng mà khi đã làm ông chủ, thì không giống như vậy.

“Đây là chúng tôi hỗ trợ, đương nhiên là không cần tiền lương rồi ạ.” Giám đốc Cao nói.

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Tần Qua nghi ngờ nói

“Công ty quản lý bất động sản này có quan hệ hợp tác với Tần thị tương đối tốt, ông chủ công ty đó nghe công ty bất động sản đến tiếp nhận chỗ của công ty ông ta là do Tần Đại thiếu mới mở nên chủ động đề nghị hỗ trợ miễn phí.”

“Nếu toàn bộ nhân viên công ty của họ đều ở lại, có phải là tôi không cần làm gì cũng đều có tiền để thu.”

“Đại ... Đại thiếu gia!” Giám đốc Cao lúng túng kêu lên.

“Tôi nói đùa thôi, anh đừng kích động.” Tần Đại thiếu cười ha ha, vỗ vỗ vai quản lý Cao đang bị dọa choáng váng mặt mày.

“Ha ... ha ...” Giám đốc Cao giờ tay lau cái trán ướt mồ hôi, cười theo.

Mọi người bước vào văn phòng quản lý bất động sản, người phụ trách đã chờ từ lâu, thấy mọi người vào liền tiến lên, lại một hồi nói chuyện thật lâu.

Tần Qua không có kiên nhẫn nghe những điều này. Mấy người này mỗi lần gặp đều nói chuyện rất lâu, bọn họ nói chuyện nhiều hơn một giây là anh sẽ về nhà trễ hơn một giây. Tính từ sáng đến giờ là đã bảy tiếng đồng hồ rồi anh chưa được gặp bà xã đâu đó, vừa nghĩ đến là tâm lại ngứa.

“anh là chủ nhiệm Lưu đúng không. Phiên anh cho người dẫn bọn tôi đi xem các biện pháp an ninh ở đây một chút.” Tần Qua nói.

“Được, được ạ.” Chủ nhiệm Lưu nói với một người mặc đồ an ninh “Đội trưởng Vương, anh dẫn mọi người đi xem xét xung quanh đi.”

“Công ty quản lý bất động sản chúng tôi vừa mới thành lập, nhân viên còn chưa đầy đủ nên thời gian này rất mong được sự hỗ trợ của các anh.” Hiếm khi Tần Qua khách khí.

“Đây là việc nên làm” Chủ nhiệm Lưu có chút được quan tâm mà lo lắng (thụ sủng nhược kinh).

“Bộ phận bảo vệ tôi sẽ cho người đến tiếp nhận, còn các bộ phận khác, tôi hi vọng chủ nhiệm Lưu ...”

“anh yên tâm, tôi sẽ để nhân viên các bộ phận này ở lại hỗ trợ các anh.” đã sớm nhận được chỉ đạo của lãnh đạo công ty, chủ nhiệm Luru tỏ rõ thái độ.

Tần Qua nghe chủ nhiệm Luru nói qua về cơ cấu nội bộ bộ phận làm việc của họ, hiệu quả công việc, cơ cấu nhân viên. Lúc đầu nghe còn được, nhưng càng nghe chủ nhiệm Luru nói càng lăm nhảm, Tần Qua càng đau đầu, sắc mặt cũng kém đi.

Giám đốc Cao đi theo Tần Đại thiếu có mấy ngày thôi nhưng đại khái cũng hiểu rõ tính tình của Tần Qua, thấy sắc mặt của Tần Qua không tốt liền ngắt lời của chủ nhiệm Luru “Chủ nhiệm Luru, những vấn đề này anh trình bày thành văn bản rồi gửi tới sau đi. Hôm nay là ngày Tần Đại thiếu lần đầu tiên đến đây, không bằng anh dẫn anh ấy đi một vòng trong khu chung cư đi.”

“Đúng, đúng vậy. Tần Đại thiếu, để tôi đưa anh đi xung quanh xem xét một chút.”

Tần Qua gật đầu, cùng Giám đốc Cao, chủ nhiệm Luru đi xem xét chung quanh khu chung cư, mỗi khi dừng chân ở một chỗ nào đó, chủ nhiệm Luru đều có thể thao thao bất tuyệt nửa ngày.

Tần Qua tự động đem lời anh ta tai trái qua tai phải, tự mình xem xét xung quanh.

Mọi người vòng qua vườn hoa trung tâm đến khu nhà chung cư phía sau. Ở đây mỗi hộ gia đình không giống với những căn hộ đằng trước lắm, bãi có trước nhà rất rậm rạp và khoảng cách giữa các hộ cũng rất rộng.

“Hai tòa nhà ở khu này thì mỗi một tầng là một căn hộ độc lập. nói cách khác là mỗi tầng là một chủ hộ, thang máy thì phải quét thẻ mới lên được, thẻ thang máy của hộ nào thì chỉ lên được hộ đó, nên độ an ninh ở khu vực này rất cao.” Chủ nhiệm Luru giới thiệu.

“Vậy sao?” Tần Qua cười một cái “Vậy nếu có kẻ trộm trà trộn vào cũng không sợ bị hàng xóm phát hiện rồi.”

“Đại thiếu, anh thật thích nói đùa.” Chủ nhiệm Luru cười gượng.

Lúc này một chiếc xe hơi cao cấp tiến vào, xe dừng cách mọi người không xa, chủ nhiệm Luru nhìn thấy người trên xe bước xuống thì nhiệt tình chào hỏi “anh Thẩm, anh đã tan làm rồi sao.”

“Ừ.” Thẩm Tây Minh gật đầu, sau đó chợt phát hiện phía sau chủ nhiệm Luru là gương mặt của Tần Qua đang cười nham nhở, kinh ngạc nói “Sao anh lại ở chỗ này?”

“anh sống ở đây sao?” Tần Qua hỏi ngược lại.

“Đúng thì sao?” Thẩm Tây Minh cau mày nói.

“không có gì, nể mặt bà xã tôi, tôi sẽ ... bảo vệ ... anh ... thật tốt.” Tần Qua nói tiếng bảo vệ đầy ẩn ý.

“anh có ý gì?” Thẩm Tây Minh bị Tần Qua nhìn, toàn thân nổi da gà.

“Hai vị biết nhau sao?” Chủ nhiệm Luru thấy bầu không khí giữa hai người có chút gượng gạo, tò mò hỏi.

Tần Qua cười, lại gần, duỗi một tay ra trước mặt Thẩm Tây Minh “Công ty quản lý bất động sản cho khu chung cư này sau này sẽ do tôi tiếp quản, mong Tổng giám đốc Thẩm chỉ giáo nhiều hơn.”

“Quản lý bất động sản?” Thẩm Tây Minh không thèm để ý đến bàn tay của Tần Qua, ngược lại chăm chọc “Sao vậy ... Tập đoàn Tần thị nghèo túng đến mức phải để Tần Đại thiếu gia tự mình quản lý bất động sản hay sao?”

“Đĩ nhiên không phải.” Tần Qua ung dung thu tay lại, phui phui túi áo, đắc ý nói “Chủ yếu là bà xã nhà tôi hi vọng tôi chuyên tâm làm việc. anh cũng biết rồi đó, bà xã tôi đã nói ra thì sao mà tôi có thể đành lòng từ chối chứ.”

anh từ chối hay không từ chối thì liên quan quái gì đến tôi!!! Thẩm Tây Minh bị Tần Đại thiếu cố ý cho ăn thức ăn chó thì rất tức giận, không nói lời nào quay đầu đi thẳng.

Tần Qua đang cười đắc ý thì tiếng điện thoại reo lên.

Tần Qua lấy điện thoại ra xem thì thấy là Đại Hữu gọi, cho là bọn họ có điều muốn hỏi nên bắt máy.

“Đội trưởng, vừa rồi trong khu chung cư vừa có một đôi nam nữ rất khả nghi mới bước ra, hiện đang đến gần vị trí các anh đứng.” Giọng nói của Đại Hữu rất nghiêm túc “Em nghi là bọn bắt cóc.”

“Hình dạng thế nào?” Tần Qua nhíu mày, thái độ cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Người nam đội một cái mũ màu đen che khuất mặt, người nữ mặc áo khác ngoài màu vàng nhạt, hai người đi rất sát vào nhau.”

“Tôi biết rồi.” Tần Qua nhìn thấy từ công viên đang bước ra một đôi nam nữ giống như mô tả của Đại Hữu. Hai người dựa vào nhau rất gần, như là một đôi tình nhân, người đàn ông ôm eo người phụ nữ bước đi chậm rãi, nếu như không tính đến gương mặt tái nhợt và ánh mắt sợ hãi của người phụ

nữ.

Người đàn ông thấy có ba người đàn ông đứng trước khu nhà chung cư thì lập tức cứng người lại, sau đó dùng sức ôm chặt eo người phụ nữ, số ý nói to tiếng “Em yêu, em đi chậm một chút, em đang đi giày cao gót đó.”

Người phụ nữ hoảng hốt gạt đầu.

Người đàn ông vui vẻ vuốt vuốt tóc người phụ nữ, nhìn qua thì đúng là một đôi tình nhân ân ái.

“đi thôi, chúng ta đi xem ở chỗ khác.” Bỗng nhiên Tần Qua nói.

“Vâng, vâng, Đại thiếu, chúng ta đi bên này.” Chủ nhiệm Lưu chỉ tay dẫn đường.

Tần Qua đi về phía trước, ba người ngay cả liếc mắt cũng không nhìn đến đôi nam nữ, người phụ nữ nhìn thấy ba người sắp đi mất, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng còn người đàn ông thì vô cùng mừng rỡ.

Tần Qua bình tĩnh đi lướt qua hai người, ngay khoảng khắc người đàn ông buông lỏng, từ phía sau tấn công, chỉ trong chớp mắt đã làm người đàn ông ngã nhào xuống đất, đồng thời đoạt lấy con dao giấu trong tay hắn ta.

“Oa!!!” Người phụ nữ trong nháy mắt ý thức được mình đã thoát hiểm, tinh thần căng thẳng đã bị phá vỡ ngay lập tức, quỳ chân trên mặt đất khóc nức nở.

Vẫn chưa kịp định thần về chuyện đã xảy ra, Giám đốc Cao và chủ nhiệm Lưu ngơ ngác nhìn người đàn ông té ngã trên mặt đất đang không ngừng dấy dựa, rồi nhìn đến Tần Qua đang cầm trong tay con dao giấu, một chân thì giẫm lên người đàn ông, bên cạnh là người phụ nữ đang gào khóc kêu cha gọi mẹ.

đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này bảo vệ chung cư đã chạy nhanh đến, chạy phía trước là ba người bọn Đại Hữu. Tần Qua thấy bọn họ đến gần thì thả lỏng chân đang giẫm lên người đàn ông. Người đàn ông thấy Tần Qua buông lỏng thì đứng lên định bỏ chạy, khi chạy đến gần Đại Hữu thì bị đánh một cú làm choáng váng đầu óc, cuối cùng bị các bảo vệ khác khống chế.

“Yếu như sên thê này mà bày đặt đi bắt cóc hả?” Đại Hữu khinh thường nói.

“Cuối cùng ... cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?” Chủ nhiệm Lưu đến bây giờ vẫn còn lơ ngơ.

Đội trưởng Vương, đội trưởng đội bảo vệ giải thích “Chủ nhiệm, tôi vừa đưa ba anh này đến phòng điều khiển xem camera giám sát, sau đó họ phát hiện hai người này có dấu hiệu khả nghi, suy đoán là có Nhậm đây là bị ép buộc. Chúng tôi lúc ấy còn không tin, ai ngờ tới ... là thật.”

“...” Chủ nhiệm Lưu.

“...” Giám đốc Cao muốn nói mấy người họ nói không có sai, bảo vệ khu chung cư này chẳng có nghiệp vụ gì cả.

Cảnh sát rất nhanh có mặt ở hiện trường đưa nghi phạm đi.

Đại Hữu sờ sờ mái tóc ngắn của mình, cười ngây ngô “Đội trưởng, vừa rồi có phải là cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết không?”

“Còn kém xa so với bà xã của anh.” Tần Đại thiếu kiêu ngạo đáp

Tác giả có lời muốn nói

Ngô Đồng: Nghe nói anh là ‘anh hùng cứu mỹ nhân’

Tần Qua: Người phụ nữ đó khóc xấu muốn chết.

Ngô Đồng: anh còn ngó người ta.

Tần Qua: anh sai rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đồn Công an phía Bắc thành phố Đé Đô.

Đồng chí cảnh sát yêu cầu mọi người tường trình.

“Tại sao anh lại phát hiện ra người đàn ông đó là người bắt cóc cô Nhậm Giai Kỳ?” Đồng chí cảnh sát hỏi.

“Kinh nghiệm.” Người đầu tiên phát hiện nghi vấn là Tiểu Từ. Tiểu Từ nhiều năm làm lính trinh sát, lúc đó chỉ đơn giản là nhìn lên màn ảnh quan sát, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt đã phát hiện ra có vấn đề.

“Kinh nghiệm?” Đồng chí cảnh sát nghe có chút choáng váng.

“Động tác, biểu lộ, quần áo, còn có tư thế hai người và bước đi của họ, đây đều là các căn cứ để đưa ra phán đoán.” Tiểu Từ nghĩ nghĩ rồi bổ sung.

“anh trai ... Trước kia anh cũng là cảnh sát sao?” Đồng chí cảnh sát hỏi dò.

“không phải.” Tiểu Từ lắc đầu “Tôi là bộ đội.”

Đồng chí cảnh sát cẩn thận quan sát mọi người một lần nữa, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, người đánh tước vũ khí của nghi phạm còn có một vết sẹo trên mặt. Minh cũng không phải là chưa nhìn thấy bộ đội bao giờ nhưng mà chưa bao giờ thấy loại khí thế nào như vậy, xem ra không phải là bộ đội thông thường. Dường như đoán được điều gì đó, thái độ của đồng chí cảnh sát cũng trang nghiêm thêm mấy phần.

Tần Đại thiếu ngồi ngây người ở đồn công an đã hơn một giờ, nhìn thấy đã sắp đến bảy rưỡi, lái xe về nhà thêm bốn mươi lăm phút nữa, xem như bữa ăn tối với bà xã bị bỏ qua rồi.

Tần Qua mất kiên nhẫn hỏi “Các anh hỏi xong chưa, khi nào chúng tôi có thể về.”

“anh chờ một chút nữa thôi.” Bị khí thế của Tần Đại thiếu lấn áp cùng với chính mình vừa tự bỏ não một sự thật nào đó, đồng chí cảnh sát đưa bản ghi lời khai đến “Các anh nhìn rồi đọc lại một lần, nếu không có gì bổ sung thì kí tên, sau đó các anh có thể về.”

Biên bản ghi rất đơn giản, Tần Qua nhìn thấy không có vấn đề gì, nhanh chóng kí tên mình, rồi đứng lên muốn đi ra ngoài.

“Chờ ... Xin chờ một chút.” Bỗng nhiên một giọng nữ rụt rè cất lên ngăn cản bốn người đang định rời đi.

Mọi người quay lại nhìn người vừa nói thì thấy chính là chủ hộ vừa bị bắt cóc Nhậm Gia Kỳ. Đúng vậy, hôm nay vừa mới học xong, những người thuê chung cư ở đó đều được xưng là chủ hộ.

“cô Nhậm, có chuyện gì không?” Đại Hữu hỏi

Nhậm Giai Kỳ ngượng ngùng nhìn ba người Đại Hữu cười cười, rồi từ từ đến bên Tần Qua, đầy cảm kích nhìn anh “Hôm nay rất cảm ơn anh, nếu không có anh ... Em ... Em không biết sẽ bị gì nữa?”

“cô không cần khách sáo.” đang muốn về nhà, Tần Đại thiếu trả lời qua loa.

“Xin hỏi ...” Là một người đẹp, chưa bao giờ bị người khác ngó lơ như thế, Nhậm Gia Kỳ hơi tui thân cắn môi một cái rồi hỏi “anh có thể cho em số điện thoại không?”

Tần Qua kỳ quái nhìn cô nàng.

“anh ... anh đừng hiểu lầm.” Nhậm Giai Kỳ hơi đỏ mặt nói “Em chỉ muốn cảm ơn anh thôi.”

“không cần đâu, cũng không phải là việc gì to tát.”

“Em ...”

“không có việc gì chứ, tôi phải về nhà ...” Tần Đại thiếu lại liếc mắt nhìn điện thoại, bà xã vừa nhắn Wechat hỏi anh khi nào về. Vậy mà mình lại để cho bà xã thúc giục rồi, anh còn ngồi ngốc ở đây đến khi nào nữa. Tần Đại thiếu không đợi Nhậm Giai Kỳ nói xong, lướt qua người cô nàng đi thẳng ra khỏi cửa.

Ba người Đại Hữu cũng theo sát Tần Qua rời đi.

Khi mấy người Tần Qua đi đến cổng đồn công an thì gặp qua một đôi vợ chồng trung niên mặc quần áo xa hoa, vẻ mặt lo lắng đang bước vào. Nhưng anh cũng không thêm để ý, lái xe đưa bọn Đại Hữu đến trạm xe buýt rồi không ngừng một giây lái xe về nhà.

“Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ, con không sao chứ?” Người phụ nữ trung niên bước vào đồn công an, thấy con gái đang đứng ở cửa thì sắc mặt lo lắng, kiểm tra trên dưới.

“Mẹ, con không sao.” Nhậm Giai Kỳ trấn an mẹ mình.

“Chuyện xảy ra như thế nào?” Ba Nhậm hỏi

Lúc này đã lấy lời khai nghi phạm xong, đồng chí cảnh sát đi tới, nói rõ với mọi người “Nghi phạm tên Lưu Cường, là nhân viên giao thức ăn, vì thường xuyên đến Đệ Đô Hào Đình giao thức ăn nên hiểu khá rõ tình hình bên trong khu chung cư.”

“Theo lời khai của anh ta, ban đầu anh ta chỉ định lợi dụng việc giao thức ăn rồi trà trộn vào bên trong để trộm cắp tài sản, nhưng vừa đúng lúc gặp cô Nhậm đi ngang qua. Lúc trước anh ta đã một lần giao thức ăn cho cô Nhậm nên biết cô Nhậm ở một mình trong căn hộ độc lập, vì thế không chừa cô Nhậm vào nhà lấy tài sản.”

“thật là nguy hiểm quá.” Mẹ Nhậm nghe mà hãi hùng khiếp vía “Con đừng ở một mình bên ngoài nữa, bảo vệ khu chung cư của con sao kém thế hả.”

“thật là có lỗi quá, là sơ suất của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ chấn chỉnh.” Nãy giờ vẫn ở lại đồn công an, chủ nhiệm Lưu chợt dạ liên tục xin lỗi. Vừa mới chuyển giao công việc, sao lại xảy ra sự việc như thế này, may mà chủ hộ không có việc gì.

“anh là ai?” Mẹ Nhậm hỏi

“Tôi là người phụ trách khu chung cư này.” Chủ nhiệm Lưu cung kính nói.

“Biện pháp an ninh khu chung cư của các anh làm việc như vậy hả? Tôi muốn khởi kiện các anh...” Vừa mới nghĩ đến việc con gái bảo bối suýt nữa thì bị bắt đi, mẹ Nhậm tức giận không thôi.

“thật xin lỗi, thực sự xin lỗi...” Chủ nhiệm Lưu chỉ có thể liên tục nói xin lỗi.

“Mẹ, con không sao.” Nhậm Giai Kỳ trấn an mẹ mình đang muốn tiếp tục nổi giận, hỏi chủ nhiệm Lưu “Chủ nhiệm Lưu, người vừa cứu tôi là ai vậy?”

“À, ... là Tần Đại thiếu.” Chủ nhiệm Lưu đáp.

“Tần Đại thiếu?”

“Đúng ạ, Tần Đại thiếu của tập đoàn Tần thị.”

“Tần Qua???” Ba Nhậm và mẹ Nhậm liếc nhìn nhau.

Sau một hồi huyền ảo, Nhậm Gia Kỳ lên xe theo cha mẹ về nhà, trên đường về, Nhậm Giai Kỳ nhớ lại biểu lộ của cha mẹ, hiển nhiên là biết ân nhân cứu mạng mình là ai, liền hỏi “Mẹ, vừa rồi chủ nhiệm Lưu nói Tần gia chính là nhà bác Tần mà nhà mình quen biết sao?”

“Đúng vậy, Tần Qua là con trai lớn nhà bác Tần con.” Mẹ Nhậm nói.

“Vậy sao con chưa bao giờ gặp anh ấy?” Nhậm Giai Kỳ thắc mắc

“Khi mấy đứa còn nhỏ đã gặp nhau rồi, sau đó khi học sơ trung (THPT) thì con du học rồi mà Tần Qua lúc đó lại đi bộ đội nên các con không biết nhau.” Mẹ Nhậm nói.

“Vậy ... Mẹ, khi nào chúng ta đến nhà họ Tần tạ ơn anh Tần đi mẹ.”

“Cái này!!!” Ba Nhậm và mẹ Nhậm liếc nhau, vẻ mặt hơi lúng túng.

“Sao vậy ạ?” Nhậm Gia Kỳ phát hiện bầu không khí có chút kì lạ.

“Tất nhiên là gia đình ta phải đi tạ ơn, nhưng mà ...” Mẹ Nhậm nói “Đại khái là khoảng một năm trước, hai bác Tần đã đến nhà chúng ta cầu hôn nhưng mà ba mẹ đã từ chối.”

“Cầu hôn? Cho ai với ai?” Nhậm Giai Kỳ hỏi.

“Cho con và Tần Qua.” Mẹ Nhậm nói

“Có chuyện này sao con lại không biết.” Nhậm Giai Kỳ mở to đôi mắt xinh đẹp, tràn đầy kinh ngạc.

Tần Đại thiếu chạy nhanh như chớp về đến nhà đã là 20 giờ 30 phút.

“anh đã về rồi!” Ngô Đồng nhìn người đàn ông đang sải bước đến, buông quyển truyện cười đang đọc xuống, mỉm cười.

Hầu như lần nào cũng thế, chỉ cần mình về nhà muộn hơn bà xã là Ngô Đồng đều ngồi ở vị trí này, ngẩng đầu, chào đón mình bằng nụ cười ấm áp.

Tần Qua vô cùng yêu thích loại cảm giác được chờ đợi này, sau đó mình sẽ ôm lấy bà xã, nhẹ nhàng nói “anh đã về.”

“anh ăn cơm chưa?” Ngô Đồng tựa đầu vào ngực người đàn ông, hỏi.

“anh vẫn chưa ăn.” Tần Đại thiếu nhân cơ hội làm nũng “anh muốn về nhà ăn với em.”

“Vậy để em đi nấu cho anh một bát mì.” Ngô Đồng cười, buông anh ra, quay người vào phòng bếp.

Tần Đại thiếu cười ngậy ngốc một lúc, ngửi ngửi thấy mình cả một người đầy mùi mồ hôi thì quay người vọt vào phòng tắm. Đến lúc anh tắm xong thì cũng là lúc Ngô

Đồng nấu xong mì rồi.

Nhìn trên bàn có hai bát mì nóng hổi, Tần Đại thiếu kinh ngạc “Bà xã, em vẫn chưa ăn tối hả?”

Ngô Đồng đưa cho Tần Qua một đôi đũa rồi tự nhiên gạt đầu.

“Em không cùng ăn với Phi Phi hả?”

“Em ăn một chút rồi, nhưng mà bây giờ vẫn đói.” Ngô Đồng chớp mắt nhìn anh.

“Hắc hắc ...” Giống như đã nhận ra điều gì, Tần Đại thiếu lại ôm bát mì ngốc nghếch cười cười.

“anh cười ngốc cái gì vậy, mau ăn đi không mì nờ ra mất.” Ngô Đồng trừng mắt.

Tần Đại thiếu nghe lời, bắt đầu dồn sức ăn, bởi vì ăn quá nhanh mà mấy lần không cẩn thận bị bỏng lưỡi, Ngô Đồng nhìn vừa bực mình vừa buồn cười.

Ăn xong bát mì tình yêu của bà xã, Tần Đại thiếu tinh thần vô cùng phấn chấn đi rửa bát, sau đó ngồi trên ghế sofa ôm bà xã, trò chuyện phiếm những việc đã làm trong ngày.

“Hôm nay Phi Phi đã kết bạn được với một bạn nhỏ.” Ngô Đồng đối với những chuyển biến gần đây của Phi Phi thì vô cùng vui mừng, tâm tình nhảy nhót nói rõ ràng những việc đã xảy ra lúc sáng cho Tần Qua nghe “anh Lý nói Phi Phi mới có năm tuổi mà trong một phút đã có thể ghép khối rubic cấp bốn thì rất có khả năng là thần đồng.”

“Phi Phi vốn rất thông minh mà.” Đường như Tần Qua cũng không ngạc nhiên lắm “Lúc trước, khi Tiểu Ngũ hai mươi tuổi đã có thể lấy được bằng tiến sĩ.”

Ngô Đồng biết Tiểu Ngũ mà Tần Qua vừa nhắc là ba ruột của Phi Phi.

“Tần Qua,” Ngô Đồng nói “Em muốn cho Phi Phi đến lớp năng khiếu mà anh Lý đã giới thiệu, người bạn nhỏ Lý Tử Hào cũng tham gia ở đó ...”

“Nhưng mà ...” Tần Qua không yên lòng, dù sao thì Phi Phi không nói chuyện, Tần Qua sợ bé sẽ bị người khác bắt nạt.

“Em biết anh lo lắng điều gì, nhưng em muốn để Phi Phi thử một chút.” Ngô Đồng từ trong ngực Tần Qua ngồi xuống, nhìn chăm chú vào mắt người đàn ông, nghiêm túc nói “Em muốn cho Phi Phi tiếp xúc với nhiều người, giao tiếp với nhiều bạn bè, có thể cùng với các bạn khác chơi rubic, chơi ghép hình.”

“anh Lý nói lớp năng khiếu đó có rất nhiều bạn nhỏ như vậy, mà con của anh ấy-bé Tiểu Hào cũng đang tham gia lớp năng khiếu đó, cho nên em cảm thấy mình nên thử một lần.”

Tần Qua nhìn đôi mắt chân thành và chờ mong của Ngô Đồng, im lặng một lúc rồi mới chậm rãi hỏi “Em cảm thấy có thể thử được sao?”

“Vâng.” Ngô Đồng liên tục gật đầu.

“Được, vậy chúng ta thử một lần xem sao.” Tần Qua lại một lần nữa kéo vợ ôm vào ngực.

Khi Tần Qua mới từ chiến trường trở về, cả người không còn ý chí muốn sống tiếp, cực kỳ kháng lại việc điều trị, mặc kệ là bác sĩ Lý Văn Cảnh cố gắng như thế nào đi nữa cũng không thể mở ra nút thắt trong lòng anh. Khi cả nhà họ Tần sắp rơi vào tuyệt vọng, thì một người phụ nữ ôm Phi Phi đến nhà họ Tần, lúc đó Phi Phi mới ba tuổi, tay ôm khối rubic trong người, yên lặng đứng đó. Người phụ nữ giao một lá thư cho Tần Qua, là bộ đội đặc chủng thì luôn luôn chuẩn bị sẵn tâm lý phải hy sinh cho đất nước nên tất cả những người lính đặc chủng đã chuẩn bị sẵn di chúc của mình. Lá thư đó chính là di chúc ba Phi Phi gửi cho Tần Qua.

Người phụ nữ nói trước khi mẹ Phi Phi qua đời đã đưa cho chị lá thư này, trên lá thư đề bốn địa chỉ nhưng chỉ duy nhất địa chỉ của Tần Qua mới có thể tìm đến được.

Tần Qua mở lá thư, bên trong chỉ có một câu

Các anh em, chăm sóc người nhà giúp em

Cũng chính câu nói này đã làm nhip cầu nối sinh mạng của Tần Qua với xã hội, Tần Qua đi ra, đem Phi Phi ôm vào lòng, từ đó anh tìm được sự cứu rỗi.

Cho nên, Tần Qua bằng lòng để Ngô Đồng can thiệp vào quá trình trưởng thành của Phi Phi cũng chính là bằng lòng để Ngô Đồng tham gia vào sinh mạng của chính bản thân mình.

Mặc dù Ngô Đồng không hiểu được điều đó nhưng cô cũng cảm nhận được tầm quan trọng của Phi Phi đối với Tần Qua.

“Cám ơn anh.” Ngô Đồng nói.

“Cám ơn anh cái gì.”

“Cám ơn anh bằng lòng tin tưởng em.” Ngô Đồng nhớ đến lần đầu tiên hai người thảo luận việc cho Phi Phi đi học, thái độ của Tần Qua rất lạnh lùng.

“Có câu nói thế này.” Tần Đại thiếu suy nghĩ một lúc “Vợ chồng vốn là một thể, chúng ta không cần phải cảm ơn chính mình.”

“anh nghe câu nói này ở đâu vậy?” Ngô Đồng cảm thấy lời này có chút kỳ cục.

“Sao vậy? Em chưa từng nghe câu nói này?” Thái độ của Tần Đại thiếu vô cùng nghiêm túc, ôm lấy bà xã bước nhanh vào phòng ngủ “Vậy để anh giải thích cận kề, tỉ mỉ cho em nghe.”

Vì thế một đêm như vậy như vậy lại bắt đầu.

Tác giả có lời muốn nói

Ngô Đồng: anh cố ý bẻ cong ý của em.

Tần Qua: rõ ràng là em nghi ngờ anh trước.

Ngô Đồng: Vậy anh ... có thể như vậy như vậy sao

Tần Qua ngờ ngạc: Như vậy như vậy là cái gì? Bà xã em giảng lại cận kề cho anh biết với.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Ngày giữa thu, cây ngân hạnh trong vườn đã được thay một cái áo mới, lá vàng rơi đầy bãi cỏ. Ngô Đồng lên mạng mua một cái lều du lịch màu xanh navy, dựng dưới gốc cây ngân hạnh, bên cạnh đặt một chiếc bàn nhỏ và một cái ghế xích đu.

Mỗi khi đẹp trời, Ngô Đồng sẽ cầm một quyển sách ngồi trên xích đu cùng Phi Phi bên cạnh chơi ghép hình. Phi Phi cũng rất thích chỗ này, từ khi Ngô Đồng dựng lều vải ở đây, cu cậu không thích ngồi trong phòng ngủ ghép hình nữa.

Ăn sáng xong, Ngô Đồng giúp Phi Phi sắp xếp đồ dùng, ngoại trừ mấy món đồ chơi Phi Phi thích ra, Ngô Đồng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt mà trẻ con thích ăn, từ tối hôm qua Ngô Đồng đã bắt đầu chuẩn bị cho Phi Phi hôm nay đi học ở lớp năng khiếu.

“Em chuẩn bị xong chưa?” Tần Qua hỏi.

“Xong rồi ạ.” Ngô Đồng nói “Phi Phi chắc là đang ở vườn sau, anh đi gọi con đi.”

Tần Qua đẩy cửa đi ra sân sau, đến bên lều vải, ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ kéo khóa cửa của chiếc lều.

Trong lều, Phi Phi đang cầm miếng ghép hình trong tay, nghiêng đầu nhìn Tần Qua cười một cái, chỉ là khóe miệng vẫn còn dính ít mẩu vụn bánh quy.

“Sao vừa mới ăn sáng xong mà con còn ăn bánh quy nữa? Lúc này con chưa ăn no sao?”

Như bị bắt quả tang làm chuyện xấu, Phi Phi giật mình đánh rơi miếng ghép hình, vội vàng hấp tấp lấy vỏ bánh dưới chân đem giấu sau mông.

“Ranh con.” Tần Qua thấy hành động của Phi Phi thì phì cười, lấy ngón tay ấn nhẹ lên đầu nhóc “Con muốn ăn thì cứ thoải mái mà ăn, giấu cái gì?”

Khuôn mặt nhỏ của Phi Phi đỏ rực lên, ánh mắt nhìn xuyên qua người ba mình nhìn nhìn phía sau.

“Con sợ mẹ phát hiện ra hả?” Tần Qua hiểu được “Ba nhớ ra rồi, tối qua, mẹ đã nói con không được ăn nhiều đồ ăn vặt, nói sợ con lớn lên không cao.”

Phi Phi liên tục gật đầu.

“Vậy con còn không nghe lời mẹ?” Tần Qua nhún mày hỏi.

Phi Phi xì mặt ra, vô cùng đáng thương cúi đầu, rồi từ dưới gầm bàn lấy ra mấy gói bánh quy còn chưa bóc, đẩy về hướng Tần Qua.

Mặc dù nhìn nhóc thật đáng thương, nhưng Tần Qua cũng không nhịn được cười, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao đôi khi người lớn thích bắt nạt mấy đứa nhỏ, thật là đáng yêu chết mất thôi.

“Hai cha con xong chưa?” đã chuẩn bị xong một lúc mà vẫn chưa thấy Tần Qua dẫn Phi Phi ra, Ngô Đồng không nhịn được đứng trước cửa sân sau hỏi vọng vào.

Hai cha con cùng giật nảy mình, Phi Phi hồi hộp ngồi thẳng người, Tần Qua thì cố gắng giữ bình tĩnh, quay đầu nói ra “Sắp xong rồi, anh ra ngay đây.”

“Vậy em mang đồ ra xe trước nha.” Ngô Đồng nói xong mang đồ đạc đã chuẩn bị đi ra ngoài trước.

Tần Qua thở nhẹ ra một hơi, quay đầu liếc nhìn con trai một cái, cảm thán “Nhớ năm đó, ba của con mưa bom bão đạn còn không sợ, không ngờ hôm nay lại sợ bị phát hiện mấy gói bánh quy.”

Phi Phi không hiểu mưa bom bão đạn là cái gì, nhưng bánh quy không thể bị phát hiện thì cu cậu hiểu, thế là liên tục gật đầu.

“đi thôi con.” Tần Qua ôm lấy Phi Phi, quay người đi tìm bà xã.

Vài ngày trước, Ngô Đồng đã hẹn cùng với ba của Lý Tử Hào – Lý Nhiên. Lý Nhiên là giảng viên trường Đại học kiến trúc Đê Đô, nghe nói còn là một kiến trúc sư rất nổi tiếng. Bạn nhỏ Lý Tử Hào - con của anh ta theo học lớp năng khiếu là do một người đồng nghiệp lập ra, nằm ngay trong khuôn viên trường Đại học Đê Đô.

Khi xe dừng trước cổng Đại học Đê Đô, Ngô Đồng đã nhìn thấy hai cha con Lý Nhiên và Lý Tử Hào.

“Con chào dì Ngô Đồng.” Con mắt của bạn nhỏ Tiểu Hào vô cùng tinh, dường như Ngô Đồng vừa mở cửa xuống xe, bạn nhỏ Tiểu Hào đã nhận ra, sau đó hất tay ba mình ra, chạy thật nhanh đến.

“Tiểu Hào, chào con.” Ngô Đồng ngồi xuống, cười vuốt vuốt tóc người bạn nhỏ.

“Dì ơi, Phi Phi đâu ạ?” Bạn nhỏ Tiểu Hào rướn người nhìn sau lưng Ngô Đồng.

Lúc này Tần Qua cũng ôm Phi Phi đi đến, bạn nhỏ Tiểu Hào thấy Phi Phi thì vô cùng vui vẻ, khi thấy Tần Qua đang ôm Phi Phi thì bị dọa sợ hơi lùi bước chân lại.

“anh đứng thẳng như vậy làm gì?” Ngô Đồng ngồi xổm trên đất, ngẩng đầu ngược mắt nhìn vóc dáng một mét tám của người đàn ông, cái cổ cũng hơi đau nhức, mỗi buổi luôn rồi.

Tần Qua nghe lời cũng ngồi xổm xuống, để Phi Phi đứng xuống đất, sau đó nở nụ cười nhìn cậu bạn nhỏ xa lạ trước mặt “Con là Lý Tử Hào phải không, chú là ba của Phi Phi.”

“Chào ... Con chào chú.” Bạn nhỏ Tiểu Hào lễ phép chào hỏi nhưng thái độ có chút cẩn thận.

“Chào anh Tần, chị Tần.” Lúc này Lý Nhiên cũng đến, mỉm cười chào hỏi hai người.

Chị Tần? thật là dễ nghe làm sao, nụ cười của Tần Qua cũng mềm mại đi nhiều, đưa tay nắm chặt tay Lý Nhiên “Chào anh!”

“thật là ngại quá.” Ngô Đồng nói “Chúng tôi không làm phiền đến anh chứ.”

“không sao đâu.” Lý Nhiên cười nói “Bạn bè của Tiểu Hào cũng không nhiều, khó lắm mới thấy nó hợp ý với Phi Phi, tôi cũng rất mừng.”

“Lớp năng khiếu cũng gần đây sao?” nói chuyện xong, Ngô Đồng hỏi.

“Ngay trên đường đến học viện, đi đến mất khoảng chừng mười phút.” Lý Nhiên chỉ về phía bên phải cổng trường.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Ngô Đồng liếc nhìn Tần Qua.

Đương nhiên là Tần Qua không có ý kiến gì, thế là mọi người từ tốn bước về phía trước.

Hai bạn nhỏ đi sau lưng người lớn, bước từng bước nhỏ đi theo về phía trước, trong lúc đó bạn nhỏ Tiểu Hào nhìn bóng lưng cao lớn của Tần Qua, nhỏ giọng nói với Phi Phi “Ba của cậu nhìn thật hùng dũng.”

Nãy giờ vẫn không thêm phản ứng với Tiểu Hào, Phi Phi bỗng nhiên xoay người nhìn người bạn mới của mình.

“Nhưng mẹ của cậu thì lại thật dịu dàng, tốt hơn nhiều so với mẹ tớ.” Bạn nhỏ Tiểu Hào có chút buồn rầu, nói thêm.

Phi Phi chớp chớp mắt, quay đầu trở lại, tâm tình rối rắm. Người bạn mới này vừa rồi nói ba mình không tốt sau đó lại khen mẹ dịu dàng, mình có nên tức giận không nhỉ?

“Ba tớ nói, khi tâm tình người ta không vui đều sẽ không thích nói chuyện.” Lý Từ Hào hỏi “Sao tâm tình của cậu lúc nào cũng không vui vậy?”

Đây là do Ngô Đồng đã nói với Lý Nhiên về bệnh tình thực của Phi Phi, thầy giáo Lý đã nghĩ ra lý do uyển chuyển để giải thích với con trai nhà mình.

“Nhưng không sao đâu, sau này chúng ta chơi cùng nhau, cậu nhất định sẽ vui trở lại.” Bạn nhỏ Tiểu Hào nói ra lời thề son sắt “Nhưng mà trước tiên cậu giúp mình đánh bại Lượng Lượng đi.”

không hiểu cậu ta đang nói cái gì, Phi Phi chạy chậm lên trước mấy bước, đến giữa Ngô Đồng và Tần Qua, hai người tự nhiên cùng dắt tay Phi Phi.

Bạn nhỏ Tiểu Hào nhìn Phi Phi được ba mẹ dắt tay thì có chút hâm mộ, thế là cũng chạy đến bên ba mình. Lý Nhiên nhìn con trai rồi đưa tay dắt cậu nhóc, đôi mắt bạn nhỏ Tiểu Hào đảo quanh rồi chủ động đưa tay kéo tay phải của Ngô Đồng.

Ngô Đồng hơi sững sốt, rồi cười khẽ để yên tay mình trong tay cậu bé.

Bạn nhỏ Tiểu Hào thì cao hứng nhưng người thời thời khắc khắc vẫn chú ý đến bà xã của mình – Tần Đại thiếu thì không thể nào vui vẻ được. thật là thắng nhóc thúì, tay phải nắm tay ba của mình thì thôi chứ, tay trái còn nắm tay bà xã của mình nữa là cái gì?

Có lẽ bởi vì bị ánh mắt cực nóng của Tần Qua chiếu tới, bạn nhỏ Tiểu Hào theo phản xạ nhìn thoáng về phía Tần Qua, bị ánh mắt của anh hù dọa buông tay Ngô Đồng, chạy về phía bên kia của ba mình.

Tần Đại thiếu lúc này mới hài lòng thu hồi ánh mắt.

“anh thật là ấu trĩ.” Ngô Đồng nhỏ giọng nói.

Tần Đại thiếu làm bộ không nghe thấy, tâm tình sung sướng tiếp tục đi về phía trước.

“Đến rồi.” Mọi người dừng trước một tòa nhà ba tầng, thầy giáo Lý nói “Nơi này vốn là nhà của hiệu trưởng đầu tiên của Đại học Đé Đô – Chu giáo sư, nhưng con cháu của Chu giáo sư đã định cư ở nước ngoài hết rồi nên căn nhà này bỏ trống. Bạn tôi tình cờ mua được tòa nhà nên mở trường năng khiếu ở đây.”

“Đúng đó, đúng đó.” Bạn nhỏ Tiểu Hào nhiệt tình nói với Phi Phi “Lớp năng khiếu rubic của chúng ta ở lầu hai, ở đó còn có lớp toán, cờ vây, cờ tướng, ở lầu ba là lớp học piano, vẽ, còn rất nhiều lớp nữa và rất nhiều bạn nha.”

Phi Phi tò mò nhìn nhìn, nhưng cũng không nói gì.

“Tớ nói cho cậu nghe, lớp piano có một bạn gái nhỏ rất dễ thương.” Bạn nhỏ Tiểu Hào cho là mình nói nhỏ giọng, chia sẻ bí mật của mình cho Phi Phi.

Ngô Đồng bật cười, Lý Nhiên lúng túng la con “Lý Từ Hào, con nói nhảm cái gì đó.”

“Con không nói nhảm, chị Tư Tư ở lầu ba rất đẹp mà.” Bạn nhỏ Tiểu Hào lý sự “Khi nào lớn, con còn định cưới chị ấy nữa đó ba.”

“Con ...”

“Nhóc khá đấy.” Giờ thì Tần Qua có chút tán thưởng cậu nhóc này “Thích là phải cưới về nhà.” nói xong còn gửi cho bà xã mình một ánh mắt hàm ý.

Ngô Đồng tức giận liếc mắt “anh đừng dạy hư đứa nhỏ.”

Hai vợ chồng nhà này, một người đánh một người xoa thế này thì mình còn biết nói gì nữa? Lý Nhiên im lặng nhìn trời.

Bởi vì cơ sở giới thiệu của Lý Nhiên, hiệu trưởng trường năng khiếu chỉ cần Phi Phi khai báo lý lịch sơ qua rồi nói mọi người người dẫn Phi Phi đến lớp học rubic. Thế là mọi người theo bạn nhỏ Tiểu Hào đến lớp học rubic.

Bạn nhỏ Tiểu Hào không thể chờ, vừa đến cửa phòng học liền dắt tay Phi Phi chạy vào lớp, Phi Phi lo lắng nhìn xung quanh tìm kiếm, đến khi thấy ba mẹ mình vẫn đứng ở cửa sô nhìn vào mới an tâm quay đầu.

“Các bạn nhỏ học lớp này có độ tuổi từ 4 đến 8 tuổi, có khả năng chơi rubic và ghép hình.” Thầy hiệu trưởng nói “Bình thường sẽ để cho các bạn nhỏ tự do chơi đùa, thỉnh thoảng sẽ có thầy giáo hướng dẫn một số kỹ năng nâng cao. Mặt khác, khi có các cuộc thi đấu, chúng tôi sẽ hỏi ý kiến của phụ huynh trước khi cho các em tham gia.”

“Còn có thi đấu sao ạ?” Ngô Đồng kinh ngạc.

“Chị đừng lo lắng quá, chỉ là các cuộc thi mang tính chất học tập là chính.” Hiệu trưởng nói “Ở đây chúng tôi cũng nhận không ít các em có biểu hiện thần

đồng nhưng chúng tôi cũng không cố gắng can thiệp quá sâu đối với sự phát triển của các em. Tôi lập ra trường học năng khiếu này chính là để các em sớm có thể phát hiện những khả năng thiên phú của chính bản thân mình.”

“Lý Tử Hào, cậu đúng là đồ bại tướng, đã bị thua rồi mà còn đi tìm người cứu viện.” Bỗng nhiên một giọng nói trẻ con lạnh lùng truyền đến làm mọi người phải đưa mắt nhìn.

“Ngu Lượm Lượm, cậu có dám thi một lần nữa không thì nói.” Bạn nhỏ Tiểu Hào hôm nay đến đây chính là để báo thù rửa hận “Em của tớ mới có năm tuổi, còn nhỏ hơn cậu hai tuổi.”

“Cậu đã không thắng được tớ mà còn cậy vào em cậu á.” Ngu Lượm Lượm là một bé nam bụ bẫm, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Lý Tử Hào.

“Phi Phi có thể ghép khối rubic cấp bốn chỉ trong 56 giây, còn nhanh hơn cậu đến hai phút đấy.”

“không thể nào!”

“Vậy thi đi là biết liền à.”

“Thi thi thi, ai sợ chứ.” Cậu nhóc thở hổn hển đi tới bàn lấy hai khối rubic cấp bốn.

Lý Tử Hào lấy một khối rubic đưa đến tay Phi Phi rồi dặn “Chút nữa tớ mà nói bắt đầu thì cậu mới lắp ghép nhé.”

Phi Phi chớp chớp mắt, không nói chuyện.

Lý Tử Hào cầm đồng hồ bấm giờ trên bàn, liếc nhìn Ngu Lượm Lượm, lớn lối nói “Có muốn nhường cho cậu chơi trước mười giây không?”

“không cần!” Bị bại tướng dưới tay mình khinh bỉ, quả thật là tức chết nhóc rồi.

“Bắt đầu.” Lý Tử Hào hô, nhấn nút đồng hồ bấm giờ.

Lượm Lượm chuyển động thật nhanh khối rubic trong tay, tiếng ken két không ngừng vang lên, mà Phi Phi chỉ tò mò nhìn động tác của đối phương, chính bản thân mình thì không cử động.

Lý Tử Hào gấp muốn chết, lo lắng kêu “Phi Phi, Phi Phi, cậu cũng lắp ghép đi, nhanh lên, ghép đi.”

Phi Phi chớp chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn thoáng qua người bạn nhỏ đang lo lắng của mình, lúc này mới từ từ đưa tay lên, cầm khối rubic nhìn mấy giây, sau đó cánh tay chuyển động nhanh như gió, không ngừng không ngừng, rất nhanh liền khôi phục khối rubic như cũ.

“Ngừng!” Lý Tử Hào kích động hô dừng, sau đó đoạt khối rubic trong tay Lượm Lượm, cười nhạo “Cậu xem cậu kia, hoàn toàn không có chút tiến triển nào nha.”

Lượm Lượm không thể tin đoạt lấy khối rubic trong tay Phi Phi, cầm trên tay xoay tới xoay lui một lúc lâu, sau đó không thể tin mở lớn mắt nhìn Phi Phi “Cậu làm như thế nào vậy?”

Tần Qua thấy một cậu nhóc mập mạp đang lớn tiếng với con trai nhà mình, thân thể hơi động muốn xông vào, Ngô Đồng nhanh tay lẹ mắt kéo Tần Qua lại, cho anh một ánh mắt trấn an.

Tần Qua nhú mày, nhớ đến chuyện đã đồng ý tới hôm qua, kiểm chế con nóng vội trong lòng, nôn nóng bất an đứng ở cửa sổ tiếp tục quan sát.

“Cậu làm gì mà nói lớn tiếng như vậy.” Lý Tử Hào đẩy Lượm Lượm ra, đem Phi Phi ra phía sau mình.

Làm rất tốt, độ thiện cảm của Tần Qua đối với Lý Tử Hào lại tăng thêm mấy bậc.

“Cậu tránh ra, tớ hỏi cậu ấy.” Lượm Lượm đẩy Lý Tử Hào ra, tiến đến trước mặt Phi Phi lại hỏi “Tớ hỏi cậu đấy, cậu nói chuyện đi chứ.”

“Em tớ đang không vui nên không nói chuyện đâu.” Lý Tử Hào đứng bên giải thích.

Quá yếu, chắc là phải lên rèn luyện thăng nhóc này rồi, Tần Đại thiếu âm thầm quyết định.

Lần đầu tiên Phi Phi gặp phải hoàn cảnh này, nhìn hai bạn nhỏ đang cãi cọ trước mặt mình mà không biết làm sao, quay đầu nhìn ba mẹ, thấy ánh mắt cổ vũ của hai người thì bình tĩnh lại.

“Mẹ chuẩn bị cho con rất nhiều đồ ăn, khi đến lớp, con chia cho các bạn cùng ăn, các bạn sẽ thích con đó.” Phi Phi nhớ lời dặn của mẹ khi ở trên xe.

Thế là Phi Phi im lặng mở balo của mình ra, lấy ra một bọc lớn đồ ăn vặt, sau đó đưa đến trước mặt hai bạn nhỏ.

...

“Bánh gato hương sen kia!” Đây là tiếng Lượm Lượm

“Bánh quy bơ kia!” Đây là tiếng Lý Từ Hào.

“Cậu cho chúng tớ ăn hả?” Cả hai đồng thanh hỏi.

Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu, thế là hai nhóc cũng quên luôn việc hỏi về khối rubic, tập trung ăn bánh.

“Xem ra Phi Phi không chỉ có IQ cao mà EQ cũng rất khá.” Đây là lời đánh giá của hiệu trưởng trường năng khiếu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Lý Nhiên và thầy hiệu trưởng đứng ngoài cửa sổ nhìn một lát rồi rời đi, Ngô Đồng và Tần Qua vẫn không yên tâm, cứ đứng ngoài cửa sổ nhìn. Lúc đầu, Phi Phi thảnh thơi còn quay đầu nhìn về phía cửa sổ, mỗi lần đều nhìn thấy ba mẹ, Phi Phi liền an tâm cười một cái rồi cúi đầu tiếp tục chơi.

Nhưng khoảng hai tiếng sau, số lần Phi Phi ngẩng đầu dần ít đi, cùng ở chung với Lý Từ Hào và Lượng Lượng chơi đùa.

Nhìn thấy Phi Phi như vậy, tâm tình của Ngô Đồng mới dần thả lỏng. Trước khi đến đây, đối với việc Phi Phi có thể thích ứng được với hoàn cảnh mới hay không, Ngô Đồng cũng lo lắng không kém gì Tần Qua.

“Xem ra Phi Phi rất thích chỗ này.” Khóe miệng Ngô Đồng khẽ nhếch, nghiêng đầu nói với Tần Qua.

“Ừ.” Tần Qua nhí Phi Phi trong phòng học, suy ngẫm rồi nói “thì ra Phi Phi không bài xích việc tiếp xúc với mọi người mà chính là anh.”

Ngô Đồng hơi sững sốt, nhìn người đàn ông đang tự trách và hối hận, nhận không được muốn an ủi anh, thế là lặng lẽ đưa bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay to lớn của người đàn ông.

Ánh mắt Tần Qua nhìn hai bàn tay đang ở cùng với nhau, dường như cảm nhận được lời an ủi của Ngô Đồng, anh nắm chặt tay lại, ý cười dần xuất hiện trong ánh mắt.

“Hôm nay anh không phải đến công ty à, không phải anh nói hôm nay có họp đồng phải kí hả?” Ngô Đồng nhắc nhở.

“Nhưng anh muốn ở bên hai mẹ con.” Tần Đại thiếu không muốn đi làm, nói chính xác hơn là, mỗi lần nghĩ đến việc phải tách xa khỏi bà xã, anh đều không muốn đi làm.

“Hôm nay kí họp đồng không thể thiếu Giám đốc công ty được.” Ngô Đồng nói “anh cứ yên tâm về Phi Phi, em sẽ ở đây trông con mà.”

“Bà xã ...” Tần Đại thiếu vẫn không vui “anh vẫn muốn ở cùng em.”

“anh sao lại buồn nôn như vậy, trước kia em đi làm anh cũng đâu dính dứ vậy.” Mặc dù trong lòng rất hưởng thụ nhưng Ngô Đồng cũng có chút ngưng ngừng.

“Lúc đầu, khi em đi làm anh cũng không nỡ xa em, bây giờ anh cũng đi làm, thời gian ở cùng với em càng ngày càng ít. anh tiếc mà.” Tần Đại thiếu nói.

“anh ... anh đừng có sến như vậy.” Ngô Đồng cẩn thận nhìn xung quanh, may quá, không có người nào. “đang ở bên ngoài mà anh.”

“Em muốn anh đi thật hả?” Tần Đại thiếu đau lòng.

“không phải là muốn anh đi, mà là anh nên đi làm.” Ngô Đồng động viên nói “Em và Phi Phi ở nhà chờ anh.”

“Vậy được rồi.” Về mặt Tần Đại thiếu vẫn bí xị, hiển nhiên là trong lòng vẫn không vui, thẳng góc nào sắp xếp lịch kí họp đồng vào hôm nay vậy?

Mấy ngày qua, Tần Qua đầu tư công sức vào việc mở công ty, Ngô Đồng đều đặt vào trong mắt, cho nên cô không hi vọng anh vì những cảm xúc bất thường mà không đi làm. Huống chi bác sĩ Lý đã nói, nếu Tần Qua có công việc để làm sẽ khiến cho anh một lần nữa tiếp xúc với xã hội, anh sẽ nhanh hồi phục hơn.

Chỉ là nhìn thấy thái độ mát mắt của anh, Ngô Đồng vẫn không đành lòng.

“anh biết không?” Ngô Đồng bỗng nhiên mỉm cười.

“Cái gì vậy em?” Tần Qua không hiểu

“Những khi anh làm việc, em thấy anh đặc biệt đẹp trai.” Ngô Đồng khen.

“Hắc hắc ... Vậy anh đi làm nha.” Tần Đại thiếu chợt phát hiện, anh cảm thấy thật nhiệt tình với công việc.

Ngô Đồng buồn cười nhìn bóng dáng nhảy nhót rời đi của người đàn ông, người này ... thật sự là càng ngày càng dễ dụ mà.

Hoàn Sơn Phi Thúy, nhà họ Tần

Tại vườn hoa, mẹ Tần đang tiếp phu nhân của tập đoàn Nhậm thị.

“Bà Nhậm, hôm nay sao lại rảnh rỗi mà đến nhà tôi chơi vậy, còn mang nhiều đồ này nọ đến như thế.” thật ra, lúc trước quan hệ giữa mẹ Tần và bà Nhậm cũng khá tốt, nhưng bởi vì chuyện mẹ Tần đến cầu hôn mà bị từ chối nên quan hệ giữa hai bên cũng có chút gượng gạo.

Bà Nhậm cười cười hơi xấu hổ, ngồi bên cạnh Nhậm Giai Kỳ thừa dịp nói luôn “Di Tần, hôm nay mẹ con con đến đây là đặc biệt muốn cảm tạ gia đình mình.”

“Cảm tạ?” Mẹ Tần buồn bực nói

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bà Nhậm cũng nói theo “Hôm trước, suýt nữa thì Kỳ Kỳ bị kẻ xấu bắt cóc, may mà có Tần Qua cứu được nó.”

“Tần Qua cứu Kỳ Kỳ?” Mẹ Tần ngạc nhiên “đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm đó ...” Nhậm Giai Kỳ kể lại từ đầu đến cuối sự việc đã xảy ra, sau đó thật tâm thật ý nói “Ngày đó nếu không có anh Tần, con không biết hiện nay sẽ như thế nào, cho nên hôm nay con và mẹ tới để đặc biệt cảm tạ anh ấy ạ.”

“Nhưng mà ... anh Tần không có ở nhà ạ?” Nhậm Giai Kỳ đã tới được một lúc nhưng chỉ thấy có mẹ Tần ở nhà.

“Tần Qua không còn ở đây nữa.” Mẹ Tần nói “Sau khi kết hôn, nó với vợ nó chuyển ra ngoài sống rồi.”

“anh Tần kết hôn rồi ạ?” Nhậm Giai Kỳ kinh ngạc, trong mắt có chút mất mát.

“Vậy giờ cậu ấy ở chỗ nào? Để bữa nào chúng tôi đến thăm và cảm ơn.” Bà Nhậm vội vàng nói.

“không cần đâu, khi nào Tần Qua đến đây tôi sẽ nói lại là mọi người đến đây.” Mẹ Tần cười nói “thật ra bà và cháu đừng suy nghĩ nhiều, Tần Qua từ nhỏ đã rất tốt bụng lại có chút ít võ vế nên với nó mà nói, giúp đỡ được người khác là nó cảm thấy vui rồi.”

Lúc này người làm đưa trà tới, trước đó, quan hệ giữa bà Nhậm và mẹ Tần cũng khá thân thiết, với lại thời gian này mẹ Tần cũng đã thông suốt, lúc trước bà mặt dày mày dạn đến nhà cầu hôn thật ra là cũng làm cho đối phương khó xử. Thế là một người muốn khôi phục lại quan hệ, một người muốn cảm tạ đối phương, hai người từ từ tán gẫu làm cho những lúng túng và ngăn cách giữa hai bên cũng từ từ biến mất.

“Tôi thấy Tần Qua đã hồi phục rất tốt, bà hẳn là đã yên tâm phần nào rồi.” Bà Nhậm cười nói.

Gần đây mẹ Tần được bác sĩ Lý báo lại tình hình chuyển biến tốt đẹp của Tần Qua, trong lòng rất vui mừng.

“Đúng rồi, sao bà lại cho vợ chồng Tần Qua ra ngoài ở?” Bà Nhậm đã từng thấy đáng về rầu rĩ vì bệnh tình của Tần Qua của mẹ Tần, thật sự là không ngờ đến việc mẹ Tần lại đồng ý để Tần Qua dọn ra ngoài ở.

“Bác sĩ Lý có khuyên, để vợ chồng Tần Qua sống riêng sẽ có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm.” Mẹ Tần giải thích.

“À ... Chính là nhà bán lẻ Ngô thị đó sao?” Bà Nhậm hỏi “Bà và con dâu có hòa hợp không?”

“Cũng không biết nói là hợp hay không nữa?” Mẹ Tần thờ dãi.

“Sao bà lại nói thế?” Bà Nhậm hỏi.

“Tần Qua và vợ nó dọn ra ngoài ở nhưng một tháng chỉ về đây có một lần, ăn xong bữa cơm thì đi luôn, đâu có thời gian ở chung.” Mẹ Tần không dám nói với con trai, chỉ có thể thờ dãi trong lòng.

“Vậy bà có thể gọi điện cho con dâu để nó cùng bà đi dạo phố mua sắm hay đi spa gì đó.” Bà Nhậm đề nghị.

Mẹ Tần khoát tay “Bà cũng biết chúng tôi là liên hôn thương mại, gia thế hai nhà có chút chênh lệch, mỗi lần nói chuyện với tôi đều thận trọng, khách khí.”

“Ông nhà tôi lại không muốn tôi can thiệp quá sâu vào chuyện bọn trẻ, cho nên ...” Mẹ Tần thờ dãi nói.

“Vây ... Tình cảm của hai đứa nó có tốt không?” Bà Nhậm hỏi.

Nãy giờ vẫn yên lặng ngồi bên nghe chuyện, nghe đến đó, biểu lộ của Nhậm Giai Kỳ hơi biến đổi, đôi mắt chăm chú nhìn mẹ Tần chờ câu trả lời.

“nói thật là tôi cũng không rõ lắm.” Mẹ Tần nói “Nhưng mà thấy mỗi lần đến ăn cơm, tình cảm của chúng nó cũng khá tốt. Tôi cũng không có mong muốn gì hơn, chỉ cần Ngô Đồng đối xử tốt với Tần Qua là được.”

“Vây bà có thể yên tâm, một cô gái gia thế bình thường như vậy mà gả vào được nhà họ Tần đã là may mắn của cô ta.” Bà Nhậm nói “Huống chi vẫn là liên hôn, nói là liên hôn cho dễ nghe thôi, chứ lúc đó Ngô thị đã sắp phá sản rồi, họ vẫn phải phụ thuộc tài chính vào Tần thị thì sao nó có thể không đối xử tốt với Tần Qua chứ.”

“Bà đừng nói như vậy.” Mẹ Tần khoát tay.

Sau đó chủ đề trò chuyện nói đến việc dưỡng da, trong lúc đó Nhậm Giai Kỳ ân cần bưng trà đưa nước cho hai vị tiền bối làm cho mẹ Tần không ngừng khen bà Nhậm có cô con gái ngoan ngoãn lại xinh đẹp.

Mãi đến khi chàng vạng, bà Nhậm mới cùng con gái ra về. trên đường về, Nhậm Giai Kỳ không nhịn được hỏi thăm “Mẹ, lúc trước bệnh của anh Tần nghiêm trọng như vậy sao ạ? Nếu không liên hôn thương mại thì không cưới được vợ ạ?”

“Còn phải nói.” Bà Nhậm nói “thật ra, di Tần đã đến tất cả các nhà có con gái để cầu hôn nhưng không có nhà nào đồng ý, nhà họ Tần không còn cách nào khác mới dùng phương pháp liên hôn thương mại này. Nhà được chọn chính là Ngô thị đang khủng hoảng tài chính sắp bị phá sản. nói thông gia chỉ cho dễ nghe thôi, thực chất chính là dùng tiền để mua vợ cho con.”

“Nhưng con thấy hôm đó ... cảm thấy anh Tần rất tốt, không có vấn đề gì mà.” Nhậm Giai Kỳ nói.

“Bệnh của Tần Qua là bệnh ở đây ...” Bà Nhậm chỉ chỉ huyết thái dương của mình “Khi không phát bệnh thì rất bình thường, nhưng lúc phát bệnh thì không ai có thể khống chế được. Cậu ấy xuất thân là bộ đội đặc chủng, con cũng đã thấy trình độ võ thuật của cậu ấy rồi đó. Nhà nào mà nỡ gả con gái cho một người có võ công tốt mà lúc nào cũng có thể phát bệnh bất cứ lúc nào?”

“Vội lại, cuối cùng Ngô thị cũng không gả con gái của mình qua mà là đem cháu gái của mình đẩy ra.” Bà Nhậm nói “Nếu mà có biện pháp khác, di Tần của con sẽ không chấp nhận con dâu như vậy đâu.”

“Mẹ nói di Tần không vừa ý với cô con dâu hiện nay?” Con mắt Nhậm Giai Kỳ lóe lên.

“Người như vậy sao mà vừa ý được chứ?” Bà Nhậm nhìn thoáng qua con gái của mình “Ban đầu, bà ấy muốn con là con dâu của nhà họ Tần cơ mà.”

Nhậm Giai Kỳ buông mắt xuống, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh ngày đó Tần Qua đã cứu mình.

---

thật vất vả kí xong hợp đồng, nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ tối, Tần Đại thiếu cầm áo khoác nói với Đại Hữu “anh về trước đây.”

“đã trễ quá, chắc chị dâu đợi anh lâu lắm rồi.” Đại Hữu cũng nói.

“Hôm nay như vậy thôi.” Tần Qua nói “Về phần các biện pháp an ninh cho chung cư, các cậu tự quyết định là được.”

“Vâng”

“À, Tiểu Tử, cậu xem sắp xếp lại nhân sự của công ty xem có chỗ trống nào thì bổ trí cho anh em chúng ta.” Tần Qua phân phó.

“anh yên tâm, đội trưởng”

Tần Qua gật gật đầu, cầm chìa khóa đi đến bãi đậu xe. trên đường anh gặp một đôi vợ chồng hình như mới đi siêu thị về. Trong tay hai người xách rất nhiều đồ, đang đi thì người đàn ông làm rớt một cái túi, người phụ nữ ở phía sau kêu lên “Ông xã, ông xã, đồ bị rơi rồi nè.”

Người đàn ông nghe thấy thì dừng lại quay người nhặt lên, sau đó hai người tiếp tục về nhà.

một cảnh sinh hoạt bình thường như vậy nhưng lại quanh quẩn thật lâu trong đầu Tần Qua, đến khi anh về đến nhà vẫn chưa tan.

“Tần Qua, Tần Qua?” Ngô Đồng quay người nhìn người đàn ông đang đứng ngăn người trước cửa phòng bếp.

“...” Tần Qua chớp chớp mắt nhưng cũng không nói gì.

“anh làm sao vậy?” Ngô Đồng tức giận “anh định làm Phi Phi đấy hả?”

“Bà xã ...” Tần Qua nói “Em đừng kêu tên anh nữa được không.”

“Vây em gọi anh bằng cái gì?”

“Em xem, em là vợ anh, vậy anh là gì của em?”

“Ông xã.”

“Ồi!” Tần Qua cười ngây ngô.

“...” Ngô Đồng sùng sốt, nhưng cũng kịp phản ứng lại, cười mắng “anh thật ấu trĩ.”

“Sao lại là ấu trĩ?” Tần Đại thiếu nóng nảy “Lúc này anh mới nhận ra, nhà người ta vợ chồng đều gọi nhau là ông xã bà xã, chỉ có em là kêu tên anh thôi.”

“Được rồi, từ nay về sau em không gọi anh bằng tên nữa.” Ngô Đồng nín cười.

“thật không?”

Ngô Đồng nghiêm túc gật đầu.

“Vậy em gọi anh là có chuyện gì không?” Tâm trạng Tần Đại thiếu thật vui vẻ.

“Ông xã, bụng đồ ăn lên bàn đi.” Ngô Đồng chỉ đĩa thức ăn trên bàn bếp.

Tần Đại thiếu bị sai bảo mà toàn thân khoan khoái, anh cảm giác anh có thể bụng nguyên cả cái bếp cũng được nữa là.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngô Đồng: Ông xã

Tần Qua: Ồi

Ngô Đồng: Ông xã

Tần Qua: Ồi?

Ngô Đồng: Ông xã

Tần Qua: Ồi ... ời

Ngô Đồng: Rốt cuộc anh muốn em kêu đến khi nào?

Tần Qua: Cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Hai công ty hoàn thành việc kí kết hợp đồng, thêm vào việc công ty quản lý bất động sản cũ vẫn để lại một số nhân viên hỗ trợ công việc cho Tần Qua nên công ty quản lý bất động sản Quân Hào của Tần Qua hoạt động vô cùng thuận lợi.

Đại Hữu đã liên hệ với 45 anh em quân nhân xuất ngũ, mọi người thấy đúng là Tần Qua mở công ty đều đồng loạt xin nghỉ ở chỗ cũ để đầu quân vào Quân Hào.

Tần Qua bổ nhiệm Đại Hữu là đội trưởng đội bảo vệ, Tiểu Tổng là đội phó. Cả hai phụ trách toàn bộ việc đảm bảo an ninh trật tự cho khu chung cư. Còn Tiểu Tử thì đi theo chủ nhiệm Lưu học tập việc quản lý các hoạt động của công ty và giao tiếp với các chủ hộ trong khu chung cư, giữ cương vị là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc.

45 anh em quân nhân, hầu như người nào cũng mang trên mình các loại thương tích nhưng bố trí làm bảo vệ chung cư vẫn thừa sức đảm nhiệm. Những người bị thương nặng thì trước mắt làm nhiệm vụ huấn luyện, sau đó sẽ bố trí công việc thích hợp hơn.

Cũng may là khu nhà tập thể cho anh em bảo vệ đã có sẵn, điều kiện cũng khá tốt. Tần Qua cho người mua sắm một số đồ dùng mới như giường chiếu, chăn màn, thống nhất cấp đồng loạt cho mọi người, xem như chỗ ở cho 45 người đã thu xếp xong. Và mọi người đối với sắp xếp của Tần Qua cũng vô cùng hài lòng, đặc biệt là khi được gặp lại các đồng đội cũ, cùng sống, sinh hoạt với nhau như những ngày còn tham gia quân ngũ.

Mà người làm ông chủ - Tần Đại thiếu – thực ra mỗi ngày ở công ty cũng không có việc cụ thể gì để làm, phần lớn thời gian không phải bị kế toán cùng quản lý nhân sự đuổi theo để báo cáo công việc thì chính là để kí tên trên các văn bản. Thỉnh thoảng có chút thời gian rảnh rỗi thì anh thường cùng bọn Đại Hữu đi kiểm tra xung quanh phát hiện lỗ hổng của các biện pháp an ninh và tìm cách khắc phục.

“anh xem, trang web này là diễn đàn của những hộ gia đình ở đây.” Chủ nhiệm Lưu chỉ vào giao diện trên máy vi tính nói với Tiểu Từ “Các chủ hộ rất thích lên diễn đàn để ‘comment’, ‘comment’ nghĩa là..” (nguyên tác là quán thủy, ai biết từ này nghĩa là gì thì góp ý cho mình nhé)

“Tôi biết rồi.” Vì phục vụ sự phát triển của công ty, Tiểu Từ cũng không ngừng học tập những cái mới “nói cách khác, dù các chủ hộ không chủ động đến tìm chúng ta có ý kiến, thì từ diễn đàn này chúng ta cũng có thể biết được những thiếu sót trong công việc của chúng ta.”

“Cũng không phải chỉ có nêu thiếu sót, mà còn có khen ngợi nữa.” Chủ nhiệm Lưu chỉ vào một bài post nói “anh xem, bài post này đã khen ngợi chúng ta.”

Chủ nhiệm Lưu nhấp chuột vào bài viết, hơn một trăm tầng lầu, đều là các hộ thảo luận về việc thay bảo vệ trong chung cư.

Lầu 1: Mọi người có phát hiện ra không, hình như chung cư chúng ta đổi bảo vệ rồi đó.

Lầu 6: Tôi biết sớm nhất, nhưng mà đội bảo vệ lần này dường như rất lợi hại đó, mỗi một người đều có sát khí trên người nha.

Lầu 11: Đúng vậy, đúng vậy đó. Hôm trước tôi vào chung cư mà quên mang theo thẻ vào bãi giữ xe, anh bảo vệ kiểm tra tôi rất gắt làm tôi tưởng mình chuẩn bị vào khu căn cứ quân sự quan trọng.

Lầu 12: Tôi cũng gặp trường hợp như vậy, làm tôi sợ đến nỗi giờ tôi không dám quên mang theo thẻ vào bãi giữ xe nữa.

Lầu 20: Chỉ có tôi là phát hiện tư thế của bọn họ rất oai hùng hay sao?

Lầu 26: Mọi người vẫn chưa biết hả, chung cư chúng ta thay đổi công ty quản lý bất động sản rồi. Kí hợp đồng mới, thay đổi đầu tiên chính là đội bảo vệ, nghe nói công ty quản lý bất động sản mới tên là “Quân Hào”, toàn bộ nhân viên công ty đều là quân nhân xuất ngũ.

Lầu 30: Vậy có nghĩa là sau này khu chung cư của chúng ta sẽ siêu cấp an toàn? Bỗng nhiên có một cảm giác bây giờ đi ra ngoài cũng không cần khóa cửa nữa.

Lầu 45: Thân hình của bọn họ rất đẹp, theo kinh nghiệm của tôi, khẳng định toàn là cơ bụng tám múi, so với huấn luyện viên thể hình của tôi còn chuẩn hơn, thật muốn sờ một cái.

Lầu 55: Tôi cũng muốn sờ, mỗi lần thấy đều chảy nước miếng.

Lầu 60: Buổi sáng hôm qua, tôi thấy bọn họ ở cửa hông khu tập thể tập chạy bộ, da rám nắng, cơ bắp rắn chắc, đường cong cương nghị, còn có đường nhân ngư tuyến gọi cảm mê người.

Lầu 60: Đồ mê trai lầu trên, làm bảo vệ thì có gì tốt, có giỏi thì cô gả cho họ đi.

Lầu 70: Làm bảo vệ thì sao? Chị đây nếu thích thì sẽ theo đuổi, sau này kết hôn, chị đối ngoại còn anh ấy đối nội.

Lầu 80: Đúng vậy, đúng vậy. Tôi cũng rất vừa ý một anh, để tôi đi hỏi thăm xem anh ấy còn độc thân không. Coi như không kết hôn được thì cũng cầu ngẫu được một lần chứ, sờ chắc thích lắm...

....

“Khụ ... khụ ...” Chủ nhiệm Lưu lúng túng “Các anh, các anh rất được hoan nghênh đó ... ha ... ha...”

“Phụ nữ bây giờ đều ...” Tiểu Từ lần đầu tiên được mở rộng tầm mắt.

“Mặc dù các anh được hoan nghênh, nhưng tôi cũng chân thành nhắc nhở các anh, tốt nhất là đừng cùng các nữ chủ hộ phát sinh bất cứ quan hệ đặc biệt nào, nếu không sau này xảy ra việc gì rất khó ăn nói.” Chủ nhiệm Lưu có kinh nghiệm lâu năm trong công ty quản lý bất động sản, gặp không ít trường hợp phụ nữ đã có chồng khi chồng vắng nhà đã phát sinh quan hệ tình một đêm với bảo vệ chung cư. Nếu có việc này xảy ra thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty quản lý bất động sản.

Tiểu Từ như có điều suy nghĩ gât gât đầu, đúng vậy, về công ty phải thêm một quy định mới trong điều lệ công ty, không cho phép cùng phụ nữ trong khu chung cư phát sinh quan hệ tình cảm.

Bên này, Đại Hữu vừa cùng đội bảo vệ họp xong, theo thường lệ đi đến phòng điều khiển để kiểm tra tình hình.

“Cậu đến đây.” Tiểu Tổng vừa thấy Đại Hữu đến, lập tức nói “Tớ vừa mới kiểm tra cẩn thận một lần nữa phát hiện chung cư này trang bị quá nhiều camera nhưng lại có nhiều điểm mù, tớ muốn điều chỉnh lại một chút.”

“Được, chúng ta cùng nghiên cứu lại xem sao.” Đại Hữu nói.

Lúc này một phụ nữ đi trên giày cao gót bước đến, trông thấy Tiểu Tổng liền nói “Đội phó Tổng, cậu giúp tôi tìm xem Giám đốc Tần đang ở đâu không?”

Giọng điệu quen thuộc cho thấy đây không phải là lần đầu tiên yêu cầu.

“Chị Trương, chị lại muốn tìm đội trưởng, à, Giám đốc Tần à?” Tiểu Tổng đối với việc vị quản lý nhân sự- chị Trương này – ngày nào cũng chạy đến phòng điều khiển để tìm Giám đốc Tần thì rất quen thuộc.

“Tôi có mấy văn kiện cần chữ ký của Giám đốc Tần, hỏi người khác thì họ không biết, điện thoại thì không bắt máy.” Chị Trương buồn bực.

“Chị Trương, chỉ để văn kiện trong văn phòng là được rồi, khi nào đội trưởng ... à, Giám đốc về thì sẽ ký tên thôi mà.” Đại Hữu nói.

“Không được, tôi phải đích thân giải thích cho anh ấy nội dung của văn kiện, chứ không anh ấy chưa nhìn rõ đã ký tên, như vậy sao được chứ.” Chị Trương vẫn còn nhớ rõ mấy hôm trước, chị đi tìm Tần Qua để ký tên, chị chưa nói gì, Tần Qua đã trực tiếp lật đến trang cuối cùng ký tên vào, ở đâu mà có ông chủ như vậy chứ. “Mau nhìn xem Giám đốc Tần đang ở đâu.”

Tiểu Tổng bắt đầu di chuyển đổi màn hình, rất nhanh từ màn hình xác định vị trí của Tần Qua “Đội trưởng đang ở vườn hoa trung tâm.”

Chị Trương vừa xác định được vị trí của Tần Qua liền quay người rời đi.

“Cậu nói chị Trương đi đôi giày cao như thế, sao có thể đi nhanh như vậy chứ?” Đại Hữu mỗi lần thấy chị Trương đi giày cao gót đều cảm thán như vậy.

“Phụ nữ mà, bản năng đều có khả năng này.” Tiểu Tổng nhìn lướt qua màn hình, nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

“Sao vậy?” Đại Hữu hỏi

“Cậu xem, có phải người phụ nữ này đang nhìn lên đội trưởng ... à, giám đốc Tần không?” Tiểu Tổng chỉ chỉ trên màn hình một người mặc áo hồng.

“Nhìn giống như là cô Nhậm.” Đại Hữu nhìn lướt qua, nói.

Sáng nay, Tần Qua vừa tới đây thì bị trưởng phòng quản lý nhân sự - chị Trương chặn lại, giảng giải cho anh về điều lệ của công ty, phương pháp quản lý hiệu quả, tiền thưởng phúc lợi, bảo hiểm xã hội của nhân viên ... nói một dãy dài các loại công việc, nghe thấy là đau cả đầu. anh đã nói chị Trương tự mình quyết định là được rồi nhưng chị Trương đều nghiêm túc nói rõ hết với anh rồi mới đồng ý để anh ký tên vào văn kiện.

Mẹ nó, rõ ràng lúc trước kia mình thấy khi Tần Hoài ký tên, đám nhân viên quản lý đều khóc lóc cầu chú ấy phê chuẩn hay sao? Sao đến mình thì mình muốn ký mà còn không cho mình ký là sao.

Nếu lúc trước khi còn đang trong quân ngũ, nếu cấp dưới làm phiền anh như vậy, anh tuyệt đối phát tay một cái cho qua. hiện giờ Tần Qua rất nghi ngờ là Tần Hoài cố ý tìm hai người phụ nữ đến đây chọc tức anh.

“anh Tần?” Nhậm Giai Kỳ ở bên cạnh quan sát Tần Qua một lúc lâu, cuối cùng lấy hết can đảm đi ra.

“cô là?” Tần Qua nghi ngờ nói, cô gái này nhìn khá quen mắt.

“Em ... Em là Nhậm Giai Kỳ, lần trước anh đã cứu em.” Nhậm Giai Kỳ không ngờ là Tần Qua không nhớ mình, cảm thấy thật xấu hổ.

“A, là cô à, cô không sao chứ?” Lúc này Tần Qua đã nhớ ra, hỏi thăm lấy lệ.

“Em không sao, may mắn là hôm đó có anh, em vẫn không có cơ hội để cảm ơn anh thật tốt.”

“không cần đâu, tôi là ông chủ công ty quản lý bất động sản mà cô lại là chủ hộ ở đây, bảo vệ cho sự an toàn của cô là trách nhiệm của chúng tôi, cô không cần để trong lòng.” Tần Qua nói.

“Dạ ... À ... Sau này có các anh bảo vệ, chung cư nhất định sẽ vô cùng an toàn.”

“Đó là đương nhiên.” Tần Qua vô cùng tin tưởng điều đó, cả một doanh trại quân đội nhiều người như vậy, anh đều có thể quản lý được chứ nói chi là một khu chung cư nhỏ như này, hừ, không phải anh nói chứ, quả thực là dùng dao mổ trâu giết gà (nguyên tắc là đại tài tiểu dụng).

“À ... Hôm đầu tuần em có đến thăm bác Tần.” Nhậm Giai Kỳ nhìn thấy ánh mắt không vui của Tần Qua, cười nói “Thực ra, hai gia đình chúng ta có quan hệ khá thân thiết, lúc bé chúng ta đã từng gặp nhau, chỉ là sau đó em phải đi du học ở nước ngoài.”

“thật sao?” Tần Qua lục lại ký ức một lúc, không nhớ ra được cái gì.

“Đúng rồi, đây là chút quà em mua để cảm ơn lần trước anh đã cứu em.” Nhậm Giai Kỳ lấy trong túi xách một hộp giấy đưa cho Tần Qua.

Tần Qua nhíu nhíu mày, lui về sau mấy bước “cô không cần làm như vậy.”

“anh đừng từ chối, nhất định anh phải nhận cho em vui.”

Thế là một người kiên trì muốn đưa, một người kiên quyết không cầm, trong lúc đó, Nhậm Giai Kỳ trượt chân, mất trọng tâm, cả người ngã xuống bên cạnh, khoe mắt Tần Qua liếc nhìn bậc cầu thang, phản xạ duỗi tay đỡ lấy cô ta.

“cô không đứng vững được thì đừng mang giày cao gót.” Tần Đại thiếu nhíu mày nói xong, lập tức buông người ra.

Đây là anh ấy quan tâm đến mình? Tim Nhậm Giai Kỳ đập rộn lên, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng “anh ... anh lại cứu em một lần nữa, cảm ơn anh.”

“Tôi ...”

“Cái này tặng anh, em ... em đi trước đây.” Nhậm Giai Kỳ cầm hộp đựng đồng hồ đeo tay dúi vào người Tần Qua, cúi đầu đỏ mặt chạy đi.

Tần Đại thiếu nhìn hộp đồng hồ trong tay, về mặt không hiểu nhìn về hướng Nhậm Giai Kỳ đã bỏ chạy thì vừa vận nhìn thấy Thẩm Tây Minh.

Thẩm Tây Minh cười lạnh với Tần Qua, cho anh một cái nhìn xem thường rồi đi lướt qua.

“Ánh mắt của anh thật không tốt?” Mặc dù đã xác định là bà xã yêu mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy Thẩm Tây Minh, nội tâm Tần Đại thiếu vẫn không thoải mái, nhìn không được nói lời châm chọc “Đúng thế, nếu ánh mắt không có bệnh làm sao lại có thể bỏ lỡ cô gái tốt như Ngô Đồng, sau đó để cho tôi được hưởng lợi cơ chứ.”

“anh còn không biết xấu hổ mà nói đến Ngô Đồng?”

“Tôi sao lại phải ngượng khi nói về Ngô Đồng? Vợ tôi, tôi thích nói về cô ấy như thế nào thì tôi nói.”

“anh đúng là đồ vô liêm sỉ!” Thẩm Tây Minh chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy.

“Còn hơn là người nào đó vô liêm sỉ hơn, nhớ thương vợ của người khác.” Tần Qua phản kích.

“anh ...” Thẩm Tây Minh bị chọc giận quá mà cười “Đúng, tôi chính là còn yêu Ngô Đồng đấy, dù sao anh cũng có niềm vui mới rồi, không bằng ly hôn với cô ấy đi để tôi có thể đường đường chính chính ở cạnh cô ấy.”

“anh nói bậy bạ cái gì đấy?” Tần Đại thiếu nôn nóng “Ai có niềm vui mới, ai muốn ly hôn ...”

“Lúc vừa rồi tôi đã nhìn thấy hết.” Thẩm Tây Minh chỉ vào xung quanh “Hoa cỏ rực rỡ, mỹ nhân trong ngực, lãng mạn như phim điện ảnh mà anh còn chối hã. anh nói xem ... nếu tôi nói sự việc hôm nay cho Ngô Đồng nghe, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

“Tôi cảnh cáo anh, không được nói lung tung.”

“Hừ ...” Thẩm Tây Minh không thèm để ý đến Tần Qua, hai tay đút túi đi mất.

Tần Qua tức giận đến mức muốn chạy đến đánh cho anh ta một trận, nhưng mà thằng cha này là chủ hộ trong khu chung cư này, anh có nghĩa vụ phải bảo vệ anh ta, nghĩ vậy lại càng tức hơn.

Tần Qua càng nghĩ càng giận, cái hộp đang cầm trên tay cũng vắt luôn xuống đất, nắp hộp bị bật mở, lộ ra một chiếc đồng hồ đeo tay có giá trị không nhỏ. Tần Qua mới giật mình nhớ lại cảnh mình vừa cứu Nhậm Giai Kỳ “Cái tên Thẩm Tây Minh kia không phải là nói mình vừa mới ...”

“Giám đốc Tần, tôi có mấy văn kiện cần anh ...” Từ xa nhìn thấy Tần Qua, chị Trương đã kêu lên.

“Cái tên Thẩm Tây Minh kia chắc sẽ đến tìm vợ nói xấu mình, thêm mắm thêm muối đó chứ, không được ... Minh phải về nói rõ ràng với vợ mình mới được.” Tần Đại thiếu xoay người, vội vàng hấp tấp chạy đi, không thèm để ý đến chị Trương thật vất vả mới tìm được anh.

“Giám đốc Tần ... Văn kiện ...” Chị Trương bắt đầu nhìn Tần Đại thiếu đã chạy xa, thở dài, sau đó nhìn thấy trên mặt đất có cái đồng hồ, thế là nhặt lên đưa đến chỗ bảo vệ, cũng không biết là người nào làm rơi, không thể để người khác chiếm lợi được.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhậm Giai Kỳ: Sao anh có thể ném quà em tặng anh chứ, ô.. ô..ô

Thẩm Tây Minh: Đúng thế, anh xem người ta khóc thật đáng thương.

Tần Qua: không làm cô ta khóc, chẳng lẽ tôi lại làm bà xã khóc?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Ba ngày đưa Phi Phi đến lớp năng khiếu, Ngô Đồng cũng xin nghỉ làm ba ngày để đi cùng Phi Phi, cho đến khi xác định Phi Phi đã quen với lớp học, khi không có cô ở đó, Phi Phi không hoang mang sợ hãi nữa thì cô mới an lòng.

Từ lúc phải ở cùng Phi Phi cả ngày cho đến như bây giờ chỉ cần buổi sáng đưa đến lớp, buổi chiều tan làm thì đón về, chỉ dùng khoảng thời gian hai tuần lễ.

Nhưng Ngô Đồng vẫn mua cho Phi Phi một chiếc đồng hồ thông minh, vì Phi Phi vẫn chưa nói chuyện nên Ngô Đồng đã cài đặt vào đồng hồ chức năng nghe lén, cách một tiếng đồng hồ cô lại mở điện thoại lên, kết nối với Phi Phi để nghe hoàn cảnh xung quanh Phi Phi.

Cũng may đã nửa tháng trời qua cũng chưa xảy ra chuyện gì không hay, cũng có bé cảm thấy Phi Phi là một đứa trẻ kì quái nhưng sẽ bị Lý Tử Hào và Lượng Lượng ngăn trở, giống như lúc này.

“Lý Tử Hào, cậu để cho Phi Phi dạy tớ một chút, làm sao có thể ráp rubic nhanh như vậy.” một bé trai khỏe mạnh bụ bẫm nói.

“không phải là Phi Phi vừa mới chỉ cho cậu rồi sao?” Lý Tử Hào nói.

“Cậu ấy chỉ lắp ráp rubic trước mắt tớ có một lần mà thôi, tớ muốn biết cậu ấy làm như thế nào cơ.” Bé trai quay qua Phi Phi, nồn nóng nói “Phi Phi, cậu nói cho tớ biết đi, sao cậu không đề ý đến mình, cậu nói chuyện đi chứ.”

“Phi Phi không muốn nói chuyện.” Lượng Lượng cũng ngăn cản bé trai.

“Cậu ấy vì sao lại không nói chuyện.” Bé trai nghi ngờ “Từ khi cậu ấy đến lớp, tớ chưa nghe cậu ấy nói lời nào đâu. Có phải cậu ấy không biết nói không?”

“Cậu ấy sẽ không nói đâu?” Lý Tử Hào nóng nảy, tự nhiên dám nói xấu bạn nhóc “Cậu tránh ra, sau này tớ nói Phi Phi không chỉ cho cậu nữa.”

“Vì sao chứ?” Bé trai oan ức nói.

“Ai bảo cậu nói Phi Phi xấu chứ.” Lý Tử Hào là một cậu bé dễ mang thù.

“Nhưng mà cậu ấy vốn dĩ là không nói câu nào mà.” Bé trai khẳng khái chỉ vào Phi Phi.

“Cậu thì biết cái gì?” Lượng Lượng đẩy cánh tay bé trai đang chỉ vào Phi Phi “Ba tớ nói, bình thường thần đồng đều có những thói quen đặc biệt, Phi Phi chính là không thích nói chuyện.”

“Đúng, đặc biệt là với người ngu ngốc như cậu.” Lý Tử Hào còn là một cậu bé độc miệng.

“Các cậu ... Các cậu ... Oa ... oa...” Bé trai ầm ức chạy đi, gục xuống bàn khóc nức nở.

Ngô Đồng đứng ngoài cửa sổ lo lắng bé trai này có thể bị đè lại bóng ma tâm lý hay không đây.

“Phi Phi.” Ngô Đồng mang theo ý cười, kêu nhẹ một tiếng.

Này giờ Phi Phi vẫn đang cúi đầu, ngay lập tức xoay người, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, nhảy một phát xuống ghế chạy nhanh đến cúi đầu vào ngực Ngô Đồng, vui vẻ và cả.

Ngô Đồng ôm Phi Phi, trong mắt cũng tràn ý cười, cô thích nhất là nhìn lúc Phi Phi vừa nhìn thấy mình, đôi mắt từ từ, từ từ phát sáng.

“Hôm nay con có chơi với các bạn vui không?” Ngô Đồng hỏi.

Khóc miệng Phi Phi nhếch lên lộ ra đôi lúm đồng tiền nhỏ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Di Ngô Đồng.” Bạn nhỏ Tiểu Hào và Lượng Lượng cùng chạy đến.

“Chào các con.” Ngô Đồng thân mật xoa xoa tóc hai cậu nhóc.

“Chúng con chào di.” Hai nhóc cũng là các cậu bé rất ngoan.

Ngô Đồng lấy trong túi xách hộp bánh ngọt đưa cho hai bé “Đây là bánh ngọt di vừa mua, cho hai con nè.”

“Con cảm ơn di.” Lượng Lượng vui vẻ mở hộp ra, cầm một cái bánh nhét ngay vào miệng.

“Cậu đã béo đến thế này mà còn ăn nhiều như vậy.” Lý Tử Hào nói.

“Cậu ăn nhiều mà không mập được chẳng lẽ lại là lỗi của mình.” Ngu Lượng Lượng rất nghi ngờ Lý Tử Hào đang hãm mộ thân hình của cậu.

“Ai muốn mập lên, cậu mới mập như heo.”

“Mẹ tớ nói, ăn nhiều mới cao lên được.” Lượng Lượng phản bác “Cậu ăn nhiều đồ ăn vậy mà không mập được, chứng tỏ cậu sẽ không cao được đâu.”

“Cậu nói vậy!” Lý Tử Hào tức đỏ cả mặt.

Ngô Đồng thấy hai bạn nhỏ cãi nhau đến suýt gây lộn, buồn cười khuyên nhủ “Trẻ con phải ăn nhiều rau quả, bổ sung canxi, buổi tối phải đi ngủ sớm thì mới có thể cao lên được.”

“Cậu nghe thấy chưa.” Tiểu Hào nói với Lượng Lượng.

“Nhưng tớ sẽ cao hơn cậu.”

“Tớ cao hơn.”

“Đi Ngô Đồng, đi nói sau này hai chúng con ai cao hơn ạ?” Hai cậu nhóc cùng nhìn Ngô Đồng hỏi.

Bỗng nhiên bị hỏi, Ngô Đồng sững sốt một giây rồi cười ha ha “Chuyện này khi các con lớn lên thì sẽ biết thôi mà.”

“Vậy khi nào lớn lên chúng ta lại so lại nha.”

“So thì so.”

“Đi đón Phi Phi về trước nha.” Ngô Đồng cúi đầu nói với Phi Phi “Phi Phi chào tạm biệt các bạn đi con.”

Phi Phi nghe lời hướng về hai bạn nhỏ vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt đi, tạm biệt Phi Phi, hẹn gặp lại.”

Vẫy tay tạm biệt hai bạn nhỏ đáng yêu, Ngô Đồng lái xe chở Phi Phi về nhà. trên đường về, Ngô Đồng cảm giác Phi Phi luôn nhìn cô, nhìn đặc biệt chăm chú, đến nỗi đồ chơi rubic yêu thích ở trong tay cũng không thèm chơi.

Lúc lái xe, Ngô Đồng không tiện hỏi, cho đến khi về đến nhà, Ngô Đồng bế Phi Phi từ trên xe xuống mới hỏi “Phi Phi, sao con cứ nhìn mẹ như vậy?”

Phi Phi chớp chớp mắt, vẫn nhìn Ngô Đồng nhưng vẫn không nói lời nào.

“Con nhìn... Con luôn nhìn mẹ, chắc là có chuyện muốn hỏi mẹ, đúng không nào. Nhưng mà con không nói ra thì mẹ sẽ không biết con muốn hỏi gì nha.” Ngô Đồng dỗ Phi Phi.

Phi Phi cúi đầu do dự một lúc sau đó buông Ngô Đồng ra, chạy nhanh về phòng, một lát sau cầm theo bút vẽ và giấy quay lại phòng khách.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Ngô Đồng, Phi Phi vẽ hình một người đơn giản, sau đó nhìn Ngô Đồng rồi vỗ vỗ vào ngực mình.

“Con vẽ con hả?” Ngô Đồng suy đoán.

Phi Phi hé miệng cười một tiếng, rồi tiếp tục vẽ thêm một hình người lớn hơn một chút bên cạnh, rồi ngẩng đầu, chỉ chỉ vào chính mình.

“Đây cũng là con?” Ngô Đồng cảm thấy mù mờ.

Phi Phi gạt đầu thật mạnh, sau đó để bút xuống, đem trang giấy vừa vẽ đẩy đến trước mặt Ngô Đồng, mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Ngô Đồng.

“một người nhỏ là con, một người lớn cũng là con?” Ngô Đồng sững sốt một lúc mới kịp phản ứng, cô chỉ vào hình vẽ người lớn hơn hỏi Phi Phi “Đây là con sau này lớn lên đúng không?”

Phi Phi kích động, mặt đỏ ửng lên.

“Mẹ vẫn chưa hiểu con muốn hỏi điều gì.” Ngô Đồng suy nghĩ một lúc lâu vẫn không rõ Phi Phi muốn nói gì.

Phi Phi có chút nộn nóng, bưng lấy khuôn mặt nhỏ suy nghĩ một lát, bỗng nhiên đứng lên. Lòng bàn tay đặt lên đỉnh đầu mình, sau đó lại nhón nhón mũi chân lên. Ngô Đồng nhìn thì thấy đây là động tác đo chiều cao, chợt nghĩ đến lời mình đã nói với Lý Tử Hào và Nguru Lượng Lượng thì đã hiểu rõ. thì ra là Phi Phi cũng lo lắng khi mình lớn lên sẽ không cao được, cô cảm thấy dở khóc dở cười.

“Con muốn hỏi sau này con lớn lên có cao hay không hả?”

Phi Phi thấy rốt cuộc mẹ đã hiểu ý mình muốn hỏi, thôi không kiễng chân nữa, trên mặt tràn đầy kích động mong đợi câu trả lời của mẹ.

“Thực ra, ngoài việc ăn cơm và đi ngủ ra thì con có cao được hay không còn phụ thuộc vào gen của ba mẹ nữa.”

Gien? Phi Phi mơ hồ.

“nói cách khác, nếu ba mẹ có dáng người cao thì con cái sau này lớn lên cũng sẽ cao.” Ngô Đồng giải thích.

Ba mẹ? Phi Phi nhìn thoáng qua mẹ mình, lại nhớ lại dáng người của ba Tần Qua, ừm, ba mình so với ba của các bạn khác hình như là cao hơn hẳn, nói như vậy, sau này lớn lên mình chắc chắn sẽ cao lớn.

Đạt được kết luận như vậy, Phi Phi yên lòng, cầm khối rubic vui sướng tiếp tục chơi.

Ngô Đồng nhìn không được khẽ nhéo khuôn mặt bụ bẫm của Phi Phi, đứa nhỏ này sao lại đáng yêu như vậy chứ. Phi Phi mở to đôi mắt vô tội nhìn mẹ mình, làm cho Ngô Đồng không kim lòng được lại xoa bóp một hồi.

Cho đến khi hồi chuông điện thoại di động vang lên, Ngô Đồng cũng không nỡ buông khuôn mặt nhóm nhem của Phi Phi ra. Mà sau khi mẹ mình rời đi, Phi Phi mới cẩn thận dùng bàn tay mập mạp xoa xoa khuôn mặt đã đỏ bừng của mình.

“Tiểu Nguyên hà em” Ngô Đồng nhận điện thoại của em trai, khoe mắt đuôi mày tràn đầy ý cười.

“Chị, chị đang làm gì vậy?”

“Chị vừa tan làm về nhà.”

“anh rể có ở nhà không chị?”

“anh ấy còn chưa tan tầm.”

“Chị, em đang chuẩn bị thi cuối kỳ.” Tiểu Nguyên bỗng nhiên nói.

“Vậy em phải cố gắng thi cho tốt, chỉ cho phép em thi rớt một môn.” Ngô Đồng cười nói.

“Chị, chị có ý gì đó. Em của chị ít nhiều gì cũng là học viên giỏi của khoa, làm sao có thể rớt học phần được cơ chứ.” Tiểu Nguyên đối với yêu cầu của chị mình không còn gì để nói.

“Vậy chị đổi lại một chút, chỉ cho phép em có một môn đạt trung bình thôi.” Ngô Đồng biết nghe lời hay, sửa lại yêu cầu.

“Tùy chị.” Tiểu Nguyên gọi điện đến cũng không phải cùng chị mình nói chuyện về việc thi cử của mình “Chị, thi cuối kỳ xong em sẽ được nghỉ đó.”

“Em được nghỉ thi về đây chứ sao.” Ngô Đồng không để ý nói.

“Vậy chị và anh rể đến sân bay đón em nha.” Tiểu Nguyên thừa cơ nói.

“Hả, chuyện này ....” Bây giờ Ngô Đồng mới hiểu ý của em trai mình, làm sao bây giờ, mặc dù tình cảm của cô và Tần Qua đã ổn định, nhưng mà ... Phải giải thích làm sao lý do cô gả cho Tần Qua đây?

“Sao vậy chị? anh rể không muốn hả?” Tiểu Nguyên nghe được sự do dự trong lời nói của Ngô Đồng.

“không phải, chỉ là gần đây anh rể em vừa mới xây dựng sự nghiệp, anh ấy hơi bận rộn.”

“Em không biết đâu.” Lần này, Tiểu Nguyên nhất định không thỏa hiệp “anh chị đã kết hôn lâu như vậy, em là em vợ mà hình dáng của anh rể như thế nào em vẫn chưa biết. Lúc trước chị không cho em gặp, em đều ngoan ngoãn nghe lời chị, hiện tại em muốn anh chị đi đón em một chút mà cũng không được nữa sao?”

“Chị đi đón em cũng được mà.”

“Em đã mua vé cuối tuần này bay rồi đó, anh chị sắp xếp thời gian đi.”

“Áy ...”

“Cứ vậy nha chị, khi nào có vé em nhắn Wechat cho chị.” nói xong, không đợi Ngô Đồng nói gì, Tiểu Nguyên đã tắt điện thoại.

Tần Đại thiếu chạy như bay về nhà, mở cửa ra thì thấy vợ đang nói chuyện với ai đó, làm anh sợ toát mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ anh về trễ rồi? Cái tên Thẩm Tây Minh nhỏ nhen đó đã nhanh chân hốt lẻo trước rồi? (nguyên tác: ác nhân cáo trạng trước)

“Bà xã, bà xã, em nghe anh giải thích cái đã!” Tần Đại thiếu sốt ruột, luống cuống chạy về phía Ngô Đồng.

“Giải thích cái gì?” Ngô Đồng buồn bực nhìn người đàn ông đang vội vã cuống cuồng.

“Em phải tin tưởng anh, anh không có ngoại tình, không có niềm vui mới đâu, tất cả đều là ngoài ý muốn mà.” Tần Đại thiếu nắm lấy tay Ngô Đồng, thốt

lên.

“Ngoại tình? Niềm vui mới?” Lúc đầu sắc mặt Ngô Đồng còn tốt, giờ đã tái đi rồi

“Đứng, đứng, ai da, không đứng” Tần Đại thiếu gấp đến nỗi lời nói cũng không còn mạch lạc “Em đừng nghe tên khốn Thẩm Tây Minh nói bậy, cậu ta chọc gậy bánh xe đó.”

“Thẩm Tây Minh? Mắc mớ gì đến anh ấy?”

“Cậu ta không gọi điện cho em?” Cuối cùng Tần Đại thiếu cũng có chút tỉnh táo.

“anh ấy gọi hay không gọi cho em không quan trọng, nhưng nếu bây giờ anh không giải thích rõ ràng cho em thì em sẽ gọi hỏi anh ấy.” Ngô Đồng vươn tay định lấy điện thoại.

“anh nói, em đừng gọi điện cho cậu ta.” Tần Qua làm sao mà để bà xã mình chủ động gọi điện cho tình địch chứ.

“Hôm nay anh đang ở công ty làm việc chăm chỉ, bỗng nhiên có một cô gái nói nhất định phải tặng quà cho anh, nói là cảm ơn anh cứu mạng cô ta.” Tần Đại thiếu buồn bực muốn chết “anh căn bản chẳng nhớ nổi cô ta là ai, nhưng mà cô ta cứ nói muốn cảm ơn anh, nhất quyết đưa quà tặng anh, nhưng mà làm sao anh có thể nhận đồ vật gì đó từ người phụ nữ khác được chứ.”

Ngô Đồng cười lạnh hai tiếng.

“Bà xã, em phải tin tưởng anh mà.”

“Trước tiên anh nói xem ngoại tình là làm sao.” Ngô Đồng lạnh nhạt.

“Làm gì có chuyện ngoại tình. Chính là cô gái đó cứ nhất định tặng đồ cho anh, anh không nhận, hai bên giằng co thì không hiểu sao cô gái đó đứng không vững, anh nhìn thấy cô ta sắp ngã đập đầu vào bậc thang nên đưa tay ra đỡ thì bị Thẩm Tây Minh nhìn thấy.” Tần Đại thiếu hung hăng nói “Kết quả tên nhỏ nhen đó nói muốn đốt nhà chúng ta, nói anh ngoại tình.”

“cô ta đứng không vững?”

“Ừ.”

“anh giúp đỡ một chút?”

“Ừ.”

“anh ôm người ta hả?”

“Ừ.” Tần Qua trả lời xong mới phản ứng lại “không phải, không phải, anh là vì cứu người mà.”

“anh hùng cứu mỹ nhân? Hai lần liên tiếp?”

“anh không có, cô ta đâu có đẹp để gì, còn không bằng một ngón tay của vợ anh.” Tần Qua nói như đinh đóng cột.

“nói như vậy, nếu cô gái đó đẹp hơn em thì anh sẽ ngoại tình hả?” Ngô Đồng cầm điện thoại đập bốp một cái lên bàn.

Tần Đại thiếu giật nảy mình, lắc đầu lia lịa “Đương nhiên là không đời nào. Với lại trên thế giới này làm gì có người nào đẹp hơn vợ anh nữa chứ.”

“Phụt ...” Cuối cùng Ngô Đồng không nhịn được mà phì cười.

“Bà xã, em tha thứ cho anh rồi hả?” Tần Đại thiếu chân chó nói.

“anh có phải là ngốc hay không vậy.” Ngô Đồng duỗi tay chỉ một cái lên ngực Tần Qua “Người khác nói anh ngoại tình là em liền tin tưởng anh ngoại tình liền sao?”

“A??” Tần Đại thiếu không hiểu.

“Hoặc chính anh nói cho em hoặc chính mắt em nhìn thấy, nếu không, em sẽ không tin.” Ngô Đồng nghiêm túc nói.

“Bà xã, em là tốt nhất.” Tần Đại thiếu cảm động kéo Ngô Đồng ôm vào ngực “Em biết không, trên đường về nhà anh suy nghĩ, nếu em hiểu lầm anh như vậy, anh sẽ tìm Thẩm Tây Minh đánh cho anh ta một trận rồi kéo người phụ nữ kia đến trước mặt em bắt cô ta giải thích rõ ràng.”

“anh ngốc hả.” Ngô Đồng cười nhẹ, đập lên bàn vai người đàn ông một cái.

Phi Phi cầm bút, vẽ hình ảnh ba ôm mẹ vào trong giấy, đúng rồi, còn vẽ mình ở bên cạnh nữa chứ.

Chương 49

Ăn cơm tối xong, Tần Đại thiếu tự giác đi rửa chén, sau đó ba người ngồi trên ghế sofa nói chuyện với nhau.

Tần Đại thiếu oán trách em trai cử người quản lý nhân sự và kế toán đến thật khó tính, mỗi ngày cảm một đồng văn kiện đến anh nhìn thấy mà đau đầu, dùng những từ ngữ chuyên nghiệp anh nghe không hiểu gì để đầu độc anh, khi anh đi ngoài hóng mát cũng đến phòng điều khiển để tìm anh cho bằng được.

Tần Đại thiếu buồn rầu nói “anh lập một đội bảo vệ chuyên nghiệp như vậy mà chưa bắt được tên trộm nào, chỉ tiện cho họ bắt anh thôi.”

Ngô Đồng nghe thấy thế thì buồn cười đau cả bụng. Tần Đại thiếu thấy bà xã cười vui vẻ như vậy, cảm thấy cả một ngày gò bó của anh cuối cùng cũng có chút giá trị.

Ngô Đồng cũng nói chuyện công ty của mình nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Chuyện cô nói nhiều nhất vẫn là chuyện của Phi Phi, nhất là việc Phi Phi hỏi sau này cậu bé có cao hay không.

Tần Qua nghe xong, liếc nhìn Phi Phi vẫn đang cúi đầu ngồi bên cạnh, liền ôm Phi Phi lên, đặt lên đầu vai anh “Phi Phi, khi nào con lớn lên, sẽ cao như thế này này.”

Phi Phi kích động đến nỗi hai mắt đều tỏa sáng, hận không thể ngủ một giấc ngày mai bé sẽ là người lớn.

Ban ngày, mỗi người đều có công việc riêng của mình, nhưng buổi tối về nhà, Ngô Đồng và Tần Qua sẽ nói hết những việc mình đã trải qua, dường như làm vậy thì người kia cũng sẽ có cảm giác được trải qua sự việc đó với mình.

Đỗ Phi Phi đi ngủ, Ngô Đồng mới nói với Tần Qua chuyện của Tiểu Nguyên.

“Lúc em mới đi làm về, Tiểu Nguyên có gọi điện cho em” Ngô Đồng nói “Em ấy sắp nghỉ đông rồi.

“thật hả? Vậy khi nào cậu ấy về đến Đê Đô, nói tới mới nhớ, anh còn chưa được gặp cậu ấy đâu.” Kể từ khi biết được nguyên nhân chân chính khiến Ngô Đồng phải gả cho mình, Tần Qua đã loại gia đình chú Hai khỏi vị trí người nhà của Ngô Đồng. Như thế tính ra, anh vẫn chưa được gọi là anh rể chính thức đâu.

“Em ấy nói đang chuẩn bị thi cuối kỳ, thi xong sẽ trở về.” Ngô Đồng tính toán thời gian “Chắc còn khoảng hai tuần nữa.”

“Vậy lúc đó anh với em đi đón cậu ấy.” Tần Qua rất mong chờ được gặp em vợ.

“Khụ ...” Sắc mặt Ngô Đồng hơi mất tự nhiên “anh à, ... còn một vấn đề nhỏ nữa.”

“Vấn đề gì?” Tần Qua khó hiểu.

“Tiểu Nguyên ... em ấy vẫn chưa biết nguyên nhân chân chính chúng ta kết hôn với nhau.” Ngô Đồng nói “Cho nên ... có thể em ấy sẽ không thích anh đâu.”

“...” Tần Qua nhìn chăm chú bà xã vài giây đồng hồ, sau đó dùng giọng nói “đập nổi dìm thuyền” (quyết tâm) nói “Nếu cậu ấy dám làm em ly hôn với anh, anh sẽ đánh cậu ấy.”

“Nếu anh dám đụng đến một cọng tóc của em trai em, em liền ly hôn với anh.” Ngô Đồng nghe thấy Tần Qua muốn đánh em mình, lập tức nóng nảy.

“...” Tần Đại thiếu mấp máy miệng, trong lòng khó chịu, sắc mặt xanh lét, trong đầu có một hàng chữ đang liên tục chạy ngang.

Bà xã muốn ly hôn với mình.

Bà xã muốn ly hôn với mình.

Bà xã muốn ly hôn với mình.

....

thật là muốn đem bà xã giấu đi, không, đem em vợ giấu đi cũng được, nếu cậu ấy không trở về thì bà xã sẽ không ly hôn với anh, bỗng nhiên anh cảm thấy không thích cậu em vợ này.

Nhưng mà nếu em vợ không trở về, thì bà xã sẽ đau lòng, bà xã mà đau lòng thì anh cũng sẽ đau lòng ...

Sao lại phức tạp như vậy cơ chứ!

“anh làm sao vậy?” Ngô Đồng thấy Tần Qua không nói lời nào nhưng gân xanh đã nổi đầy trên trán.

“anh đi luyện bao cát một chút.” Đêm đầu đông, gió lạnh căm căm, Tần Đại thiếu cời trần, trong sân luyện đánh quyền, đánh bao cát hai tiếng đồng hồ cho đến khi mồ hôi ướt đầm dề mới đi vào nhà.

Ngô Đồng đã mặc áo ngủ, nhàn nhả nằm trên giường đọc sách, cho đến khi trong sân nhà không còn truyền đến âm thanh thỉnh thoảng, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, à ... vẫn chưa quá hai tiếng đồng hồ.

“Bà xã.” Tần Qua chưa đi tắm rửa, một người đầy mồ hôi đến gần Ngô Đồng.

Ngô Đồng ngẩng đầu, lên nhìn sắc mặt người đàn ông, ừm, ... không có gì khác thường, bệnh tình vẫn nằm trong vòng khống chế.

“Sao vậy anh?” Ngô Đồng thả sách xuống, chăm chú lắng nghe.

“Nếu Tiểu Nguyên không thích anh, thì có phải em sẽ cùng anh chia ... tay.” Tần Đại thiếu thực sự không muốn nói hai chữ cuối cùng, nói ra rồi mà lòng anh đau như cắt “Em có thể không đồng ý với cậu ấy không.”

“anh ở bên ngoài suy nghĩ lâu như vậy là nghĩ về cái này?” Ngô Đồng hơi buồn cười.

“Bà xã, em đừng nóng.” Tần Đại thiếu có chút tủi thân “anh không nên nói là sẽ đánh Tiểu Nguyên.”

Mặc dù anh thực sự muốn đánh! (Tiểu Nguyên: này, này, em có nói là muốn tách anh chị ra đâu.)

“Bình thường anh suy nghĩ đều không cần dùng đến não sao? Sao hôm nay lại nhạy cảm như vậy?” Ngô Đồng hỏi

“Hả???”

“Sao anh lại kết luận là Tiểu Nguyên sẽ phản đối hai chúng ta ở bên nhau, sao anh lại xác định là nếu Tiểu Nguyên phản đối thì em nhất định sẽ ly hôn với anh?” Ngô Đồng khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chú người đàn ông đang ngẩn người ra.

“Bởi vì ...” Tần Đại thiếu xưa nay luôn kiêu ngạo, chỉ có khi đối mặt với bà xã mới trở nên không tự tin như vậy “Em là vì Tiểu Nguyên mới gả cho anh, nên ...”

“Cho nên anh cho rằng em cũng sẽ vì Tiểu Nguyên mà rời xa anh.” Ngô Đồng giúp Tần Qua nói nốt phần còn lại.

Tần Qua nghe Ngô Đồng nói như vậy, thần sắc lại trở nên căng thẳng.

“anh ...” Ngô Đồng còn muốn dọa Tần Qua một chút nữa, ai bảo anh không tin cô, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của anh, cô cũng không nỡ “Tiểu Nguyên là em trai em, còn anh là ông xã của em.”

“Nếu như Tiểu Nguyên không thích anh, không chấp nhận anh, em sẽ nói chuyện với cậu ấy để cậu ấy chấp nhận anh, nếu như cậu ấy yêu cầu em chia tay anh ...”

Tần Đại thiếu căng thẳng nhìn chăm chăm vào bà xã nhà mình.

“Em sẽ đánh cậu ấy.” Ngô Đồng nhẹ nhàng buông mấy chữ.

“Bà xã???” Tần Đại thiếu không thể tin những gì anh vừa nghe được, ngây ra một lúc mới định thần được, bà xã đang biểu lộ sẽ không rời khỏi anh đây sao?

Tần Đại thiếu kích động, cả người bỏ nhào lên giường, ôm cả người Ngô Đồng vào lòng, cách tắm chăn ôm Ngô Đồng lăn qua lăn lại trên giường đem cô vo lại thành cái kén tắm.

“anh mau buông ra, thả em ra.” Ngô Đồng bị Tần Đại thiếu đang lâm vào trạng thái ngây ngốc đè nặng, giãy dụa.

“anh không buông đâu, không thả ra đâu.” Tần Đại thiếu đưa đầu chôn vào cổ Ngô Đồng “anh còn muốn ôm cả đời.”

“Người anh đầy mồ hôi nè, dính hết lên người em rồi.” Ngô Đồng quả thực là bị tức chết “Em vừa tắm sạch sẽ rồi.”

“Vậy anh tắm cho em lần nữa.” Được nhắc nhở, Tần Đại thiếu nhanh chóng bỏ chăn ra, thuần thục ôm bà xã lên, đi đến phòng tắm.

“anh tự tắm một mình đi.” Ngô Đồng giãy dụa một cách vô ích.

Bình thường đối với Tần Đại thiếu thì bà xã nói gì thì chính là thế đó, chỉ có lúc này là đặc biệt làm theo ý mình. anh đá một phát văng cánh cửa phòng tắm, bước vào mở vòi hoa sen, rồi điều chỉnh nhiệt độ cho vừa phải.

anh đem Ngô Đồng đứng ở góc phòng tắm, vừa hôn sâu bà xã vừa mạnh bạo xé rách quần áo của Ngô Đồng.

Thấy quần áo ngủ của mình đã bị thanh lý, Ngô Đồng không nhận được phản bác “Sao anh lại...” xé quần áo của em

Tần Đại thiếu thuần thực đưa đầu lưỡi vào, bàn tay thô ráp xoa nắn hai trái đào no đủ, mềm mại trước ngực Ngô Đồng, cô chỉ kịp hừ một tiếng rồi rất lâu sau đó không thể phát ra được âm thanh nào khác.

.....

Khi cửa phòng tắm được mở ra một lần nữa, Tần Đại thiếu ôm bà xã đã buồn ngủ díp mắt cẩn thận bỏ vào trong chăn. Ngô Đồng mệt đến nổi mí mắt cũng không mở lên nổi, trong lòng quyết định sáng mai sẽ làm lơ người đàn ông này.

Bà xã nhà mình thực sự là quá mảnh mai, mỗi lần ân ái xong đều bị anh làm đến hôn mê bất tỉnh, Tần Đại thiếu vừa đau lòng vừa phiền muộn.

Dùng khăn lau nhẹ nhàng mái tóc dài ướt nước của Ngô Đồng, sau đó mới lấy máy sấy, ngồi ở đầu giường, Tần Qua cẩn thận từng chút một sấy khô tóc cho bà xã, nếu không ngày mai thức dậy cô sẽ bị cảm đau đầu.

Sau khi làm xong, Tần Qua mới bò lên giường, chui vào trong chăn, đưa tay ôm Ngô Đồng vào trong lòng, lúc này mới hài lòng thiếp đi.

Đế Đô Hào Đình, sau khi được bọn Đại Hữu cải tạo lại, mặc dù không thể nói là bảo vệ nước chảy không lợ, nhưng người có ý đồ xấu thì khó có thể thực hiện được ở đây.

Rất nhanh đã đến cuối năm, thời điểm này thường nổi lên nạn trộm cắp, nhưng nhắc đến Đế Đô Hào Đình thì bọn họ cũng phải lắc đầu. Mười tên thì có tám tên không vào được đến cửa, hai tên thật vất vả trà trộn được vào bên trong cũng sẽ nhanh chóng bị phát hiện và bắt giữ.

Đồn công an cũng rất buồn rầu, lâu lâu bảo vệ Đế Đô Hào Đình đưa người đến nói là bọn trộm cắp nhưng bọn họ khai báo là người đưa thức ăn. Mặc dù đám người đó rất khả nghi, nhưng người ta đến cửa nhà cũng không vào, không ai mất trộm cái gì, không có chứng cứ thì bên công an cũng không thể bắt người được.

Nhưng các chủ hộ khu chung cư thì rất vui vẻ, mỗi ngày ra vào chung cư đều chào hỏi thân thiết với các bảo vệ, thỉnh thoảng có người còn đưa trái cây đến cảm ơn.

Có lần một nữ chủ hộ đến vườn hoa trung tâm đi bộ làm rơi sợi dây chuyền bạn trai tặng. Hơn nửa đêm còn mò mẫm tìm kiếm trong các bãi cỏ, nóng ruột đến mức nước mắt sắp trào ra cũng không tìm thấy, cho đến khi gặp đội bảo vệ đi tuần tra đêm.

Bảo vệ hỏi kỹ sự việc đã xảy ra, biết được thời điểm nữ chủ hộ này làm rơi sợi dây chuyền là khoảng ba giờ chiều nên cho người đến phòng điều khiển truy lại bằng hình video, nhanh chóng xác định được địa điểm làm rơi đồ, tìm được sợi dây chuyền trở về.

Nữ chủ hộ rất vui mừng, trong lòng tràn ngập sung sướng không có lời nào có thể diễn tả được, đưa sự kiện này lên diễn đàn, công khai khen ngợi một lần nữa. Thế là những người khác cũng từng bị rơi mất đồ nhao nhao tìm đến đội bảo vệ nhờ giúp đỡ. Trong thời gian nửa ngày đã tìm được hơn mười món đồ bị mất.

Vì thế các hộ gia đình ở khu chung cư yên tâm hẳn, bà nội bà ngoại không phải lúc nào cũng theo sau cháu chắt nhà mình sát sao, cứ để bọn trẻ nhà mình chạy xuống lầu đi chơi, còn mình thì cùng các bà bạn già khác nói chuyện phiếm, đánh bài giải trí. Khi muốn về nhà thì gọi điện đến phòng điều khiển, mười phút sau sẽ xác định được vị trí của cháu mình.

Hiệu quả như thế, các hộ gia đình sôi nổi cho điểm thưởng, hận không thể làm một lá cờ khen thưởng để trao tặng.

“Tiểu Vương à, bác ra ngoài mua chút đồ ăn, cháu trai nhà bác đang ở công viên chơi cầu thang trượt, cháu giúp bác trông chừng nó nhé.” Bác Lư mang theo cái làn đứng ở cửa nói với bảo vệ.

“Vâng ạ.” Tiểu Vương bật máy bộ đàm “Chú ý, chú ý, cháu trai nhà bác Lư đang ở công viên chơi một mình, bộ phận gác cổng chú ý, không cho cháu bé đi ra ngoài.”

“đã rõ.” Bộ phận gác cổng phía Tây.

“đã rõ.” Bộ phận gác cổng phía Bắc.

Bác Lư yên tâm xách giỏ đi chợ, khi quay về đem cho tiểu Vương một cân táo.

“Lão đại, sao em cảm thấy chúng ta trở thành người trông trẻ con mất rồi?” Đại Hữu thật sự không quen gọi Tần Qua là Giám đốc Tần, thế là đổi sang gọi anh là Tần lão đại.

“Trong chung cư này, tất cả mọi người, mọi vật đều là phạm vi bảo vệ của chúng ta.” Tần Đại thiếu nói “Siêng năng làm việc, không nên ca thán.”

Lúc này, kế toán Hà Cầm mang theo bảng báo cáo thu chi tháng trước đến gặp Tần Qua “Giám đốc Tần, mỗi tháng chúng ta thu phí quản lý là 500 đồng, chung cư này có 2000 hộ, như vậy một tháng chúng ta thu được 100 vạn. Trừ đi tiền nhân công, tiền điện, tiền nước, tiền ăn, tiền bảo hiểm, tiền bảo trì, tiền chăm sóc cây xanh ... tiền xăng xe, công tác phí, tiền huấn luyện, tiền đồng phục, lợi nhuận cuối cùng còn 8 vạn đồng.”

“Rất tốt, một tháng kiếm được tám vạn.” Tần Qua nghe thấy cho rằng lợi nhuận cũng khá đấy, Đại Hữu bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

Chỉ có Tiểu Từ dùng ngón tay xoa xoa mắt kính mới mua của mình, nói “Lão đại, tiền lương của Tổng giám sát Ngô ở tầng 33 một tháng là mười vạn đồng.”

“cô ấy cũng rất giỏi kiếm tiền.” Tần Qua khen.

“cô ấy chỉ có một người, chúng ta có hơn trăm người, chia theo hiệu quả và vị trí công việc thì ...” Kế toán cầm máy tính bấm bấm.

“không sao, không lỗ là được.” Tần Đại thiếu anh mở công ty không phải vì tiền.

Kế toán cầm máy tính rất muốn đánh người, công ty có hiệu quả và lợi nhuận kém như vậy thì còn phát triển làm sao được?! Tiểu giám đốc Tần, tôi muốn quay về Tần thị cơ!

Tiểu Từ liếc nhìn vẻ mặt vụn vỡ của kế toán, đang suy nghĩ làm sao mà khích lệ Tần lão đại nhà mình không chút để tâm đến phát triển sự nghiệp bây giờ, liếc nhìn màn hình quan sát thấy một chiếc xe Maserati.

“Em nhớ, Tổng giám đốc Thẩm tập đoàn MK ở tầng 66 phòng 1601, chị Hà, bình thường lương của một tổng giám đốc là bao nhiêu?” Tiểu Từ lơ đãng hỏi.

Trong nháy mắt, lỗ tai Tần Đại thiếu dựng lên.

“Căn cứ bảng báo cáo của thị trường chứng khoán, GDP hàng năm của tập đoàn MK đạt hơn mười một tỷ, lợi nhuận ...”

“Hơn chục tỷ???” Chưa từng nghe qua con số lớn như vậy, một anh bảo vệ sợ ngây người.

“Làm sao để tăng hiệu quả và lợi nhuận cho công ty?” Tần Đại thiếu vỗ bàn, nhìn kế toán Hà Cầm hỏi.

Rốt cục tôi đã có đất dụng võ, Hà Cầm nâng mắt kính, bình tĩnh nói “Giám đốc Tần, cho tôi hai ngày, tôi sẽ trình kế hoạch cho anh duyệt.”

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Tây Minh: một tháng mười vạn, hừ ...

Tần Qua: Tôi có bà xã.

Thẩm Tây Minh: anh làm đến chết cũng không bằng lợi nhuận một năm của tôi.

Tần Qua: Cho dù anh chết, Ngô Đồng vẫn là vợ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Gần đây cảm hứng của Ngô Đồng khá tốt, bản thảo cô thiết kế xong sớm hơn một tuần so với kế hoạch, thêm vào đó việc chăm công đối với các nhà thiết kế cũng tương đối rộng rãi nên Ngô Đồng quyết định để mình nghỉ xả hơi, đi lộp nạng khiêu đốn Phi Phi.

Trong thời gian này, Ngô Đồng tập trung thiết kế mẫu, Tần Qua cũng bận rộn với công việc ở công ty quản lý bất động sản nên thời gian Phi Phi theo học tại lớp năng khiếu ngày càng dài. Mặc dù Phi Phi vẫn chưa nói chuyện, nhưng mỗi lần cô đi đón Phi Phi, Phi Phi đều có bộ dáng không thể chờ đợi mà nhào vào lòng cô, Ngô Đồng có thể cảm nhận được Phi Phi mong muốn ở bên cạnh ba mẹ như thế nào.

Ngô Đồng nhớ Tần Qua đã nói rằng Phi Phi rất thích ăn bánh ngọt tại tiệm Kemi, thế là trưa nay, sau khi đón nhóc về Ngô Đồng đưa Phi Phi đến tiệm Kemi.

“Phi Phi, chúng ta ăn mì Ý có được không con?” Ngô Đồng lật menu, hỏi

Phi Phi đang ngồi đối diện Ngô Đồng, ngoan ngoãn gật đầu.

“Làm ơn cho hai phần mì Ý.” Ngô Đồng chỉ vào hình ảnh đĩa mì trong menu “Cuối bữa, cô cho thêm một phần bánh ngọt ngon nhất của tiệm.”

“Dạ, xin lỗi chị, món bánh ngọt này lại vừa hết mất rồi ạ.” Nhân viên phục vụ áy náy nói.

Phi Phi nghe vậy thì đôi mắt sáng ngời của nhóc cũng tối đi vài phần.

Ngô Đồng có chút đau lòng, nói “Sao lại hết sớm như vậy chứ, cô có thể hỏi thăm lại giúp tôi không?”

“Dạ xin lỗi chị, món bánh ngọt này chúng tôi chỉ làm với số lượng hạn chế, mỗi ngày có ba mươi phần, đã bán hết rồi ạ.”

“Xin lỗi con nha, Phi Phi. Sáng mai mẹ lại dẫn con đến đây ăn có được không con, hôm nay người ta đã bán hết mất rồi.” Ngô Đồng nhìn Phi Phi, an ủi “Hay là chúng ta ăn món khác cũng được, con xem món bingsu hoàng gia này cũng rất ngon nè.”

Phi Phi thất vọng nhìn menu nhưng không có mấy hứng thú.

“Thợ làm bánh ngọt đã tan làm chưa cô?” một giọng nói có chút quen thuộc của người đàn ông vang lên, Ngô Đồng quay người thì thấy Thẩm Tây Minh không biết đã đứng bên cạnh nhân viên phục vụ từ lúc nào.

“Xin chào anh Thẩm, thợ làm bánh ngọt tiệm chúng tôi vẫn chưa về ạ.” Nhân viên phục vụ hiển nhiên có quen biết Thẩm Tây Minh.

“Chút nữa tôi sẽ gọi điện cho Steven, làm phiền cô báo cho thợ làm thêm một phần bánh ngọt nữa.” Thẩm Tây Minh và ông chủ tiệm bánh Steven là bạn thân.

“Dạ không cần ạ, ông chủ đã dặn, khi nào anh Thẩm muốn ăn đều có thể yêu cầu chúng tôi phục vụ.”

“Vây phiền cô mang một phần bánh lên đây.”

Nhân viên phục vụ mỉm cười, gật đầu, cầm thực đơn đi ra.

Thẩm Tây Minh lúc này mới nhìn Ngô Đồng, cười nhẹ “Tình cờ quá, em cũng đến đây ăn cơm hả.”

“Dạ.” Ngô Đồng cười cười “Vừa rồi cảm ơn anh nhiều.”

Thẩm Tây Minh cười, nhìn Phi Phi hỏi “Còn đây là?”

“Con trai em.” Ngô Đồng nhanh chóng nói “Phi Phi, chú này vừa tặng cho con phần bánh ngọt của chú ấy, con phải cảm ơn chú nha.”

Từ nãy đến giờ Phi Phi vẫn nhìn chăm chú người đàn ông xa lạ này, thấy Thẩm Tây Minh nhìn mình thìặng cho anh một nụ cười thật tươi.

Thẩm Tây Minh nghe giới thiệu là con Ngô Đồng thì giật nảy mình, nhưng rất nhanh thì định thần lại, đây chắc là con trai của Tần Qua.

“Phi Phi không thích nói chuyện, bé nhìn anh cười chính là muốn cảm ơn anh.” Ngô Đồng giải thích.

Thẩm Tây Minh nhẹ gật đầu, nhìn chung quanh rồi hỏi “Chỉ có hai mẹ con thôi hả? Tần Đại thiếu đâu?”

“anh ấy còn đang bận việc, ăn trưa xong chúng em mới đến chỗ anh ấy.” Ngô Đồng hỏi lại “Còn anh, anh chỉ ăn một mình thôi sao?”

“Ừ, tự nhiên thèm món bít tết ở nhà hàng này.” Thẩm Tây Minh đột nhiên cảm thấy ăn một mình rất vô vị, nên hỏi “Nếu em không để ý, anh có thể ngồi cùng bàn không?”

Ngô Đồng do dự một chút, ý nghĩ đầu tiên của cô là nếu Tần Qua mà biết thì thế nào cũng giận dữ, nhưng mà Thẩm Tây Minh vừa mới giúp mình, chỉ ăn một bữa cơm cô cũng không tiện từ chối.

“Dạ, không có vấn đề gì, anh ngồi đi.” Ngô Đồng nói Phi Phi ngồi bên cạnh mình để chỗ đối diện cho Thẩm Tây Minh ngồi.

Rất nhanh sau đó, món mì Ý và bò bít tết đã được phục vụ đưa lên bàn, ba người yên tĩnh ăn phần ăn của mình. Mặc dù ngồi ăn cùng nhau, nhưng ngoại trừ những lời hỏi thăm khách sáo lịch sự, Ngô Đồng cũng không nói chuyện gì nhiều với Thẩm Tây Minh.

Phi Phi chỉ ăn hết một nửa đĩa mì thì món bánh ngọt đã được đưa lên. Cu cậu không chịu ăn mì Ý nữa mà cầm muỗng múc từng muỗng từng muỗng bánh.

“Con ăn từ từ thôi, phần bánh này dành cho con hết đó.” Ngô Đồng cầm khăn, chốc chốc lại lau miệng cho Phi Phi.

“Em vẫn thích trẻ con như xưa.” Vẫn nhìn từ nãy đến giờ, Thẩm Tây Minh bỗng nhiên nói.

“Vâng, vì thích trẻ con nên em mới làm nhà thiết kế trang phục cho trẻ em.” Ngô Đồng cười.

“Đúng vậy, anh vẫn biết thế.” Lúc trước Ngô Đồng đã nói với anh chuyện này.

“Xem ra, cuộc sống của em rất tốt.” Thảm Tây Minh phát hiện ánh mắt của Ngô Đồng nhìn Phi Phi đầy yêu thương, bởi vậy có thể nhìn ra cuộc sống của cô tốt hơn so với lời đồn. Ngô Đồng cười ngọt ngào, mặc dù không trả lời nhưng có thể nhìn ra đáp án.

Thảm Tây Minh nhìn đồng hồ, đã hết thời gian nghỉ trưa, buổi chiều anh còn có cuộc họp nên phải đi thôi.

“anh đi trước đây.” Thảm Tây Minh đứng lên nói.

“Vâng, hẹn gặp lại, Phi Phi nói tạm biệt chú đi con.” Ngô Đồng nhắc Phi Phi.

Phi Phi lấy bàn tay đang cảm muống vấy vấy với Thảm Tây Minh, đáng yêu đến mức Thảm Tây Minh không nhận được cũng phải cong khóe môi.

Sau khi Thảm Tây Minh đi, Ngô Đồng kiên nhẫn trông chừng Phi Phi ăn hết phần bánh ngọt, hoàn toàn không phát hiện việc cô ngồi cùng bàn ăn cơm với Thảm Tây Minh đã bị Tần Hoài ngồi cách đó không xa nhìn thấy.

“Tần Hoài, anh nhìn gì vậy?” Sở Vận thấy Tần Hoài không tập trung ăn cơm, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng bên cạnh, liền hỏi.

“không có gì, anh chỉ nhìn thấy người quen mà thôi.”

“thật hả? anh có muốn qua đó chào hỏi không?” Sở Vận nhìn về hướng Tần Hoài đã nhìn, cũng không phát hiện người nào mà mình quen biết.

“Ừ, cũng được.” Tần Hoài nghĩ nghĩ rồi dẫn Sở Vận đi về hướng Ngô Đồng ngồi.

“Chị dâu, chào chị.” Tần Hoài lễ phép chào.

“Tần Hoài? Em cũng đến đây ăn cơm hả? thật trùng hợp, vị này là?” Ngô Đồng nhìn thấy Tần Hoài thì rất kinh ngạc, nhưng cô còn ngạc nhiên hơn khi thấy bên cạnh Tần Hoài có một cô gái xinh đẹp, năng động.

Sắc mặt thản nhiên, không có sự hốt hoảng, chột dạ, xem ra giữa chị dâu và Thảm Tây Minh không có vấn đề gì. Thái độ của Tần Hoài nhẹ nhàng đi nhiều, giới thiệu với Ngô Đồng “Đây là bạn gái em, Sở Vận.”

“Chào cô.” Ngô Đồng nhìn cô gái mỉm cười.

“Chào chị, chị là chị dâu của Tần Hoài à? Em đã nghe nói về chị.” Giọng của Sở Vận tuy lễ phép nhưng lại kiêu cách.

Ngô Đồng nhảy cảm thấy được cô gái này không muốn thân thiết với mình, thế là gượng cười không tiếp tục câu chuyện.

Dường như Tần Hoài cũng không có ý định để hai người nói chuyện thêm, chỉ xoa xoa tóc Phi Phi cho xù lên rồi mang bạn gái trở lại bàn mình ăn cơm.

Ngô Đồng đối với sự việc xen ngang này cũng không để trong đầu, kiên nhẫn chờ Phi Phi ăn xong phần bánh ngọt, rồi rời khỏi tiệm định đi Đế Đô Hào Đình thăm Tần Qua.

Ngô Đồng định cho Tần Qua một bất ngờ nên không gọi điện thoại cho anh, chờ Phi Phi đi mua một ít trái cây rồi lái xe thẳng đến Đế Đô Hào Đình.

Nhưng thật không đúng lúc, khi Ngô Đồng đến Đế Đô Hào Đình thì Tần Qua lại có việc đi ra ngoài.

“Chị dâu, chị uống nước đi, em đã gọi điện thoại báo cho lão đại rồi.” Tiểu Tử ân cần rót nước cho Ngô Đồng. Nghĩ đến lúc này mình gọi điện cho lão đại, lão đại nghe nói chị dâu đến mà anh ấy lại không có mặt thì tức giận đến mức mắng Đại Hữu ngược ngược, mua sắm thiết bị mà cũng cần lão đại phải tự mình đi, nghe thấy mà toát mồ hôi lạnh.

“không sao, chú cứ làm việc của chú đi, tôi chờ ở đây là được rồi.”

“Chị dâu, lão đại đi công việc cách đây khá xa, chắc phải một tiếng nữa anh ấy mới về tới. Hay là chị và Phi Phi đi dạo xung quanh một chút?” Tiểu Tử đề nghị “Chung cư phía Tây có tiệm cho thuê xe đạp, em thấy các hộ gia đình ở đây mỗi cuối tuần đều đến đó thuê cho con cái đi chơi. Chị và Phi Phi cũng thử một chút xem sao?”

“Được đó.” Ngô Đồng nghe xong thì rất hào hứng, đợi một tiếng nữa mà không có gì làm thì rất chán, thế là Ngô Đồng nói với Phi Phi “Phi Phi cùng mẹ đạp xe đạp có được không?”

Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Tử thấy Ngô Đồng đồng ý, thì kết nối bộ đàm, báo cho bộ phận gác cổng phía Tây đi thuê hai chiếc xe đạp đưa đến văn phòng.

“Để chị tự đi thuê cũng được mà.” Ngô Đồng nói.

“Như vậy sao được chứ? Nếu để lão đại biết được, anh ấy sẽ lột da tụi em.” Tiểu Tử khoa trương.

“Tần Qua hung dữ với các chú như vậy à?” Ngô Đồng cau mày.

“Đâu có, đâu có, lão đại đối xử với chúng em rất tốt, em đùa thôi, đùa thôi.” Tiểu Tử chột dạ, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, nếu lão đại về mà biết mình bôi xấu hình ảnh anh ấy trong lòng chị dâu, chắc là cậu phải rớt hai tầng da.

Ngô Đồng không tiếp tục hỏi đến cùng, đưa Phi Phi ra ngoài đạp xe. Phi Phi lần đầu tiên mới biết xe đạp nên Ngô Đồng phải dạy bé đạp xe. Phi Phi rất thông minh, nửa tiếng sau là có thể tự đạp xe. Sau đó hai mẹ con chậm rãi đạp xe xung quanh khu chung cư, vòng qua vòng lại mấy lần.

Hai mươi phút nữa trời qua, Tần Đại thiếu đẩy cửa văn phòng bước vào, chưa thấy người đâu đã nghe thấy anh kêu bà xã ơi, bà xã à.

Tiểu Tử không biết nói gì “Lão đại, chị dâu không có ở văn phòng, chị ấy với Phi Phi đạp xe dạo quanh chung cư rồi.”

“Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

Tiểu Tử cảm bộ đàm hỏi phòng điều khiển, rất nhanh có câu trả lời. không cần Tiểu Tử nhắc lại, Tần Đại thiếu đã đi ra khỏi văn phòng.

Trong phòng điều khiển, một đám nhìn thấy Tần lão đại anh mình thần võ, tính khí nóng nảy nhà mình chạy nhanh như bay trong đường nội bộ chung cư, từng chút từng chút một tiến gần đến bà xã nhà mình.

“Nhìn dáng vẻ lão đại chắc là bị vợ quản nghiêm rồi.”

“Nếu tớ có bà xã xinh đẹp như vậy, tớ cũng tự nguyện để vợ quản nghiêm.”

“Nếu cậu để lão đại nghe thấy, cậu sẽ không thấy mặt trời ngày mai.”

“Các anh em, tớ mời ăn khuya tối nay, đừng có nói ra nha.”

....

Từ sau hôm tặng đồng hồ cho Tần Qua, Nhậm Giai Kỳ đã mấy ngày chưa gặp anh, vì thế hôm nay cô ta cố ý đi về sớm hơn một chút, hi vọng có thể ngẫu nhiên gặp được Tần Qua.

Vì mãi suy nghĩ làm sao có thể gặp được Tần Qua, bất ngờ có một chú chó chạy băng ngang qua đường trong khu chung cư, Nhậm Giai Kỳ giật mình, đánh tay lái tránh né. Nhưng do đường hẹp, tốc độ lái xe của cô ta khá nhanh nên chiếc xe không khống chế được mà trôi về phía trước.

Ngô Đồng và Phi Phi đang dừng lại uống nước, bỗng nhiên nghe thấy tiếng lốp xe ô tô ma sát với mặt đường. Ngô Đồng giật mình quay lại nhìn liền thấy một chiếc xe ô tô màu đỏ đang phóng như bay về phía hai mẹ con.

Ngô Đồng vớt chai nước suối trong tay xuống, ôm Phi Phi lăn vào bụi cỏ ven đường.

Rầm một tiếng, chiếc xe ô tô dừng lại sau lưng cách Ngô Đồng không xa, bánh xe ô tô đè nghiêng lên chiếc xe đạp của Ngô Đồng.

Ngô Đồng thờ phào một tiếng rồi nhanh chóng cúi đầu nhìn Phi Phi, chỉ thấy sắc mặt Phi Phi bỗng nhiên trắng bệch, nhìn chiếc xe đạp Ngô Đồng vừa chạy đang nằm dưới bánh xe ô tô, trong mắt toát ra nỗi sợ hãi kinh hoàng.

“Đừng sợ, con đừng sợ, không sao rồi.” Ngô Đồng vội vã dỗ dành Phi Phi.

Tần Đại thiếu chạy qua công viên, vừa nhìn thấy bà xã và con trai dừng lại uống nước, anh đang định gọi thì bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ô tô mất lái, ngay trước mặt anh lao tới chỗ hai mẹ con Ngô Đồng.

Hai mắt Tần Qua ngay lập tức đỏ sọc, anh chạy như điên tới, chỉ thấy Ngô Đồng đang ôm Phi Phi ngồi trên bãi cỏ.

“Ông xã, anh mau xem Phi Phi nè, con lạ lắm.” Ngô Đồng nhìn thấy Tần Qua thì hốt hoảng nói.

Nhậm Giai Kỳ cũng bị giật mình, nhưng rồi thấy mình vẫn chưa đụng phải người ta nên bình tĩnh lại. cô ta định xuống xe nói xin lỗi, chỉ là vừa mở cửa thì bắt gặp Tần Qua đang dùng ánh mắt cực kỳ khủng bố nhìn mình.

“Tần ... anh Tần.” Nhậm Giai Kỳ có chút sợ hãi kêu lên.

Tần Qua đỏ mắt, bỏ nhào qua, hai tay bóp cổ Nhậm Giai Kỳ, đè cô ta lên cửa xe.

“anh ... Tần ... Thả ... Thả ra.” Nhậm Giai Kỳ bị Tần Qua bóp cổ sắp không thở nổi, mặt đỏ lên, chỉ có thể dốc sức đập lên cánh tay của Tần Qua.

“Ông xã!!!”

“Lão đại!!!”

Tác giả có lời muốn nói:

Ngô Đồng: Ông xã lại phát bệnh, làm sao bây giờ?

Tác giả: cô còn hỏi tôi? Chỉ có cô mới trị được cho anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Lão đại, anh mau buông tay ra!” Bảo vệ gần đó đều chạy đến, nhìn thấy Nhậm Giai Kỳ bị bóp cổ mà mắt đã trợn trắng, thì cả đám đều quỳnh hết lên.

Ba người cùng xông vào, một người từ phía sau ôm eo Tần Qua cố hết sức kéo, hai người còn lại, mỗi người một bên định kéo cánh tay Tần Qua đang bóp cổ Nhậm Giai Kỳ ra.

Cánh tay Tần Qua tuy khỏe nhưng cũng không thắng nổi sức kéo của hai người đàn ông trưởng thành, ngón tay đang bóp cổ Nhậm Giai Kỳ bị lỏng ra một chút. Nhậm Giai Kỳ nghẹn đỏ mặt, tranh thủ hít chút không khí, còn chưa kịp kêu lên thì thấy thân hình Tần Qua thoáng chuyển thoát khỏi lực kéo của người bảo vệ ôm phía sau, sau đó tay trái nắm chắc, thêm một cái đá nghiêng vào hai người vừa kéo tay của anh làm họ phải lùi lại mấy bước.

Tất cả động tác chỉ diễn ra chưa đến một phút, Nhậm Giai Kỳ còn chưa trong cơn hoảng sợ lấy lại tinh thần, lại bị Tần Qua bóp cổ một lần nữa, lần này sức lực còn lớn hơn lần trước.

Đại não của Nhậm Giai Kỳ lúc này như đã lâm vào trạng thái chết lâm sàng, không còn có thể suy nghĩ được gì, nước mắt không khống chế được từ từ chảy ra.

“Tần Qua!” Ngô Đồng biết Tần Qua lại phát bệnh. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên anh phát bệnh trước mặt cô, nhưng đây tuyệt đối là lần nghiêm trọng nhất, đây cũng là lần thứ nhất anh làm bị thương người khác. Ngô Đồng muốn chạy lại xem tình huống của Tần Qua nhưng tình trạng của Phi Phi cũng rất không tốt.

Lúc này bọn Đại Hữu cũng từ văn phòng chạy đến, thấy ba bốn người cũng không thể chế trụ được Tần Qua, lại sợ thật sự có án mạng xảy ra. Đại Hữu quyết định thật nhanh, vung tay lên, thế là bảy tám người cùng tiến đến, kéo tay Tần Qua ra khỏi cổ Nhậm Giai Kỳ.

Tiểu Từ thấy Tần lão đại bị năm người giữ chặt mà còn giãy dụa không ngừng, nhìn chăm chăm Nhậm Giai Kỳ với ánh mắt ‘hôm nay cô sẽ chết trong tay tôi’, gấp rút kêu lên cho các bảo vệ bên cạnh “Mau đem cô ta đi ngay.”

Thế là cô Nhậm đáng thương, vừa từ cõi chết trở về chưa kịp thở lại thì lại bị hai bảo vệ nhanh chóng đưa đi mất.

Tần Qua thấy Nhậm Giai Kỳ ngay dưới mí mắt mình chạy mất, càng giãy kịch liệt hơn, gân xanh trên trán nhô lên, hai con mắt sung huyết đỏ bừng, miệng không ngừng phát ra âm thanh gào thét, như là con dã thú bị nhốt.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Mọi người đang hốt hoảng không biết phải làm sao thì Ngô Đồng nói với Tiểu Từ “Tiểu Từ, chú trông Phi Phi giúp cho tôi.”

Tiểu Từ nhìn Tần lão đại đang phát điên, lại liếc mắt nhìn Ngô Đồng đang lo lắng ngồi trên bãi cỏ, do dự một chút rồi chạy lại bế Phi Phi trong lòng Ngô Đồng.

Ngô Đồng buông Phi Phi ra, lập tức đứng dậy chạy về phía Tần Qua. Trước đó vì vẫn ngồi ở phía sau nên mặc dù biết Tần Qua phát bệnh nhưng Ngô Đồng cũng không ngờ là ánh mắt của Tần Qua lại kinh khủng như vậy.

“Chị dẫu, chị nhanh nghĩ ra biện pháp gì đi.” đang ôm sau lưng Tần Qua, Đại Hữu lo lắng kêu lên.

Ngô Đồng hít sâu một hơi, đi về phía trước một bước, duỗi tay ra ôm lấy đầu Tần Qua, ép buộc anh nhìn vào cô.

“Tần Qua, Tần Qua, anh nhìn em, nhìn em đi.” Ngô Đồng kêu lên.

Người đàn ông dường như nghe được giọng nói của Ngô Đồng, động tác giãy dụa từ từ ngừng lại.

“Ông xã, anh nhìn em nè. Em là Ngô Đồng, em không sao, Phi Phi cũng không bị gì cả.” Ngô Đồng thấy Tần Qua yên tĩnh trở lại, giọng nói cũng trở nên dịu dàng.

Tần Qua ngừng giãy dụa, bất động nhìn chăm chăm Ngô Đồng.

Ngô Đồng biết lý trí của Tần Qua đang từ từ khôi phục, vội vàng nói với Đại Hữu “Các chú buông anh ấy ra đi.”

Mọi người liếc nhìn nhau, cuối cùng Đại Hữu gật nhẹ đầu, mọi người từ từ thả lỏng Tần Qua ra.

Vừa được tự do, Tần Qua lập tức kéo bà xã vào lòng, dùng sức ôm, như muốn đem Ngô Đồng nhập vào thân thể anh. Ngô Đồng bị anh ôm siết đến mức cảm thấy không thở được, nhưng cô cũng không giãy dụa, mà ôm ngược lại anh, chủ động áp sát vào người anh hơn nữa.

Hai người cứ lẳng lẳng ôm nhau, mọi người xung quanh đứng nhìn, nhưng không một ai lên tiếng.

Cứ như vậy, thời gian dường như đã trôi thật lâu, rốt cuộc Tần Qua cũng tìm lại được chút năng ngôn ngữ, nhưng âm thanh vẫn có chút trầm khàn “Bà xã, em không bị sao chứ?”

“Ông xã, em không sao, Phi Phi cũng không bị gì hết.” Ngô Đồng cố hết sức cho giọng nói của mình được bình thường.

“Em không bị gì phải không?”

“Em không sao.”

Lúc này, các bảo vệ mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật sự là bị dọa chết rồi. Nếu như Tần lão đại không khôi phục được lý trí thì bọn họ đành phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt. Nhưng bọn họ không muốn làm tổn thương Tần Qua, may mắn thay, may mắn là anh đã tỉnh táo trở lại.

Tiểu Từ này giờ chăm chú nhìn Tần Qua, thấy anh đã tỉnh táo trở lại thì yên lòng, cúi đầu nhìn Phi Phi trong ngực mình. Nhưng vừa nhìn, Tiểu Từ lại bị hù suýt chết lần nữa, không biết Phi Phi đã hôn mê từ lúc nào, anh sờ tay lên trán cậu nhóc, nóng bỏng người.

“Chị dâu, Phi Phi ngất rồi!” Tiểu Từ kinh hoảng kêu lên.

Bệnh viện.

Ngô Đồng và Tần Qua lo lắng chờ bên ngoài phòng bệnh, chỉ có thể thông qua khung cửa phía trên nhìn vào trong phòng, thấy rất nhiều bác sĩ, điều dưỡng bận rộn đi đi lại lại, cũng không biết tình trạng của Phi Phi như thế nào nữa.

“Sao có thể như vậy, tại sao lại như vậy chứ?” Ngô Đồng hốt hoảng đỏ cả mắt “rõ ràng con không bị xe đụng vào mà, Phi Phi sao lại té xỉu chứ. Ông xã, Phi Phi sẽ không sao phải không?”

“Em đừng sợ, không có việc gì đâu.” Có thể vừa mới phát bệnh xong nên hiện giờ tuy rất lo lắng nhưng Tần Qua vẫn trấn tĩnh hơn Ngô Đồng một chút.

“Tất cả là tại em, em không nên dẫn con đi đập xe.” Ngô Đồng tự trách.

“không sao đâu em.” Tần Qua không ngừng lặp lại câu nói này, để an ủi Ngô Đồng cũng là để trấn an chính mình.

“đã xảy ra chuyện gì, Phi Phi đang khỏe sao lại ngã bệnh chứ hả?” Nghe được tin tức, cả nhà họ Tần chạy đến bệnh viện, mẹ Tần vừa thấy hai người thì nôn nóng hỏi.

“Ba, mẹ, Tần Hoài, mọi người đến rồi.” Hai người chào hỏi.

“Phi Phi thế nào rồi con?” Ba Tần hỏi.

“Bác sĩ vẫn chưa ra.” Tần Qua vừa nói xong thì cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ Phó trưởng khoa Nhi bước ra.

“Bác sĩ, Phi Phi thế nào rồi ạ?” Ngô Đồng nóng ruột, gấp gáp hỏi.

“Người nhà bình tĩnh đã.” Bác sĩ Phó lấy hồ sơ bệnh án từ tay điều dưỡng, nói “Đứa nhỏ là vì sợ hãi quá độ mà ức chế tâm lý dẫn đến sốt cao.”

“Sợ hãi quá độ?” Vì vẫn chưa biết rõ sự việc xảy ra nên ba mẹ Tần và Tần Hoài nghi ngờ liếc nhìn nhau.

“Vậy ... Vậy cháu có bị các tổn thương nào khác không ạ?” Ngô Đồng lo lắng nói “Tôi ... Khi tôi ôm cháu tránh ra rất nhanh nên tôi cũng không biết có bị va đập vào đâu hay không?”

“Cháu không bị các tổn thương nào khác.” Bác sĩ Phó nói thêm “Nhưng mà cháu còn nhỏ, sốt cao cũng khá nguy hiểm, chúng tôi đã cho cháu uống thuốc. Tôi nay mọi người cho cháu ở lại theo dõi, nếu ngày mai hạ sốt là hết nguy hiểm.”

“Chúng tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.” Ngô Đồng cảm kích nói.

Bác sĩ Phó nhẹ gật đầu ngồi quay người bận rộn đi mất.

Mọi người đứng trong phòng bệnh, nhìn gương mặt nhỏ của Phi Phi trắng bệch, không còn chút máu nào, dù đang ngủ thiếp đi cũng cau mày, Ngô Đồng vô cùng đau lòng. Nhưng trừ việc nhìn con cô cũng không biết làm cái gì, cảm giác này làm người ta thật bức bối, khó chịu. cô như thấy lại cảm giác như lần trước Tiểu Nguyên bị bệnh.

“Cuối cùng là đã xảy ra việc gì?” Mặc dù Phi Phi không phải cháu ruột của bà nhưng Phi Phi là sự cứu rỗi cho Tần Qua, sống ở nhà họ Tần đã hai năm nên mẹ Tần đã sớm coi Phi Phi như cháu trai ruột thịt của mình. Bây giờ thấy Phi Phi đáng thương nằm trên giường bệnh, bà cũng rất đau lòng.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Tần Qua liếc nhìn Phi Phi, rồi cùng ba mẹ, em trai đi ra ngoài hành lang bệnh viện nói chuyện.

Tần Qua vừa mới sắp xếp lại từ ngữ, còn chưa kịp nói chuyện, thì thấy một đôi vợ chồng trung niên bộ dáng nổi giận đùng đùng đi tới. Người tới chính là ba mẹ Nhậm Giai Kỳ, thì ra Nhậm Giai Kỳ cũng được đưa đến bệnh viện này.

“Ông Tần, bà Tần, mọi người đều ở đây rồi. Như vậy hôm nay nhất định phải cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng.” Mặt của mẹ của Nhậm Giai Kỳ tràn đầy giận dữ, ánh mắt chăm chăm nhìn Tần Qua, hận không thể chém anh thành trăm mảnh.

“Bà Nhậm, bà nói vậy là có ý gì?” Mẹ Tần kinh ngạc hỏi.

“Bà hỏi con trai ngoan nhà bà đi.” Bà Nhậm giờ ngón tay tô son đỏ chót chỉ vào Tần Qua “Cậu ta suýt chút nữa đã giết chết con tôi.”

“Bà Nhậm, bà đừng nói lung tung như vậy.” Mẹ Tần nghe đối phương chỉ trích, sắc mặt lập tức sa sầm.

“Ông Nhậm, bà xã ông nói như vậy là có ý gì?” Ba Tần nghe người ta nhắc Tần Qua định giết người, sắc mặt cũng rất khó coi.

“Kỳ Kỳ suýt nữa thì bị Tần Qua bóp cổ chết, hiện giờ nó vẫn còn phải nằm viện.” Vừa nhìn thấy tình trạng của con gái cưng, tổng giám đốc Nhậm cũng lên cơn giận dữ.

Tần Hoài nghe vậy, cũng có thể đoán là anh trai mình phát bệnh, nôn nóng hỏi “anh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tuy bây giờ Tần Qua đã bình tĩnh trở lại, lúc buổi chiều, trong khoảng khắc đó, khi nhìn thấy bà xã và Phi Phi suýt chút nữa bị xe đụng, nỗi sợ hãi đến bây giờ vẫn còn in sâu trong lòng anh. Trong lồng ngực, cơn tức giận vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, vậy mà bây giờ những người này còn tìm đến đây kiểm chuyện.

“Ông bà còn dám đến đây hỏi tôi? Nếu Phi Phi có chuyện gì, ông bà có tin là tôi sẽ không để cô ta có cơ hội ở lại bệnh viện này nữa không?” Tần Qua lạnh lùng nói.

“Cậu nói cái gì?” Bà Nhậm không thể tin được những gì mình đã nghe “Cậu đe dọa tôi sao? Được, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Bà báo đi, tôi cũng đang muốn báo cảnh sát đây. cô ta suýt chút nữa đụng trúng Ngô Đồng và Phi Phi, chuyện đó tôi còn chưa tính sổ với cô ta đâu!”

“Cậu ... Cậu chính là cái đồ tâm thần!” Bà Nhậm nhin không được, mắng.

“Đúng vậy, tôi đúng là bị tâm thần đây! Bà hay ghê, nhờ bà nhắc tôi mới nhớ, người bị bệnh tâm thần giết người không bị ngồi tù đâu.” Tần Qua càng nói càng khùng bố.

“Tần Qua!!” Ba Tần không nghe nổi nữa, cắt ngang lời Tần Qua, rồi nhìn Tổng giám đốc Nhậm, nói “Nơi này là bệnh viện, cháu tôi cũng đang nằm viện, tình hình cụ thể như thế nào, tôi cũng chưa rõ lắm. Tổng Giám đốc Nhậm, ông xem thế này được không, chúng ta trước mắt cứ lo cho mấy đứa nhỏ bình an đã, sau khi ổn thỏa sẽ nói chuyện cụ thể sau.”

“rõ ràng chính là ...”

“Bà đừng nói nữa.” Tổng giám đốc Nhậm cắt lời vợ, nhìn sắc mặt người nhà họ Tần cũng không tốt, nói “Được, chờ Kỳ Kỳ bình phục, chúng tôi lại đến nhà ông bà nói chuyện.”

nói xong mang theo bà Nhậm không cam lòng rời đi.

“Tần Qua, rốt cuộc sao lại thế này? Con có phải ... lại bị phát bệnh hay không?” Mẹ Tần cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Vâng” Tần Qua thừa nhận rất dứt khoát.

Tần Hoài nghe xong thì như rụng mảy, nếu anh trai thực sự phát bệnh mà làm bị thương cô Nhậm kia, như vậy ... hiện tại, Tần thị và Nhậm thị có quan hệ hợp tác trên rất nhiều hạng mục, Nhậm thị hẳn là sẽ không tùy ý trở mặt.

“Vậy đã xảy ra chuyện gì?” Ba Tần hỏi.

“Người phụ nữ kia lái xe suýt chút nữa đụng trúng Phi Phi và Ngô Đồng.” Tần Qua chỉ nói một câu như vậy, những người còn lại trong nhà họ Tần đều có thể đoán tình hình sự việc diễn ra tiếp theo.

“Cái gì?” Mẹ Tần sợ hãi kêu lên, khó trách đã lâu không phát bệnh mà nay con trai mình lại đột nhiên nổi điên.

Ba Tần và Tần Hoài trong nháy mắt cũng nhìn rõ nguyên nhân Tần Qua phát bệnh. Phi Phi đối với Tần Qua quan trọng như thế nào bọn họ đều rõ như lòng bàn tay. Phi Phi suyết nữa thì có chuyện, Tần Qua không phát bệnh mới là lạ.

“Chuyện này ba và Tần Hoài sẽ xử lý, con cứ chăm sóc cho Ngô Đồng và Phi Phi đi.” Ba Tần trầm ngâm một lát rồi nói.

Tần Qua gật nhẹ đầu, quay trở lại phòng bệnh.

Ba Tần quay qua Tần Hoài, đang định nói gì thì Tần Hoài đã hiểu rõ ý của cha mình, nói ra “Ba, ba cứ yên tâm, con sẽ cùng Nhậm thị thương lượng cụ thể.”

“Lúc cần thiết thì có thể nhún nhường họ một chút.” Ba Tần nói, Nhậm Giai Kỳ lái xe suýt đụng người là không đúng, nhưng Tần Qua lại phát bệnh lại bóp cổ người ta thì còn tệ hơn.

“Con biết rồi.” Trong lòng Tần Hoài nhanh chóng lập ra các tình huống và phương án giải quyết, đừng nói sự việc xảy ra có một phần lỗi của Nhậm Giai Kỳ, nếu anh trai mình chỉ đơn thuần phát bệnh mà làm bị thương người khác, anh cũng có thể giải quyết tốt.

Bên ngoài phòng bệnh, ba Tần và Tần Hoài cùng nhau suy nghĩ cách giải quyết các phiền phức đã xảy ra.

Trong phòng bệnh, Tần Qua cầm tay Ngô Đồng, hai người lẳng lặng ngồi bên giường bệnh, chờ đợi Phi Phi tỉnh lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Có phải đã lâu rồi tôi chưa nói với người khác là tôi có bệnh không?

Tác giả: Nếu cậu còn ra tay đánh người thì cậu không còn được hâm mộ nữa đâu.

Tần Qua: không cần. Tôi chỉ cần bà xã yêu tôi là được.

Tác giả: Cậu còn trả treo nữa hả?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Phi Phi nằm ở phòng VIP, phòng bệnh rất lớn, có ghế sofa rộng rãi có thể cho người nhà nằm nghỉ ngơi, nhưng Tần Qua và Ngô Đồng chỉ ngồi sát trên giường Phi Phi, không ai nghĩ đến việc ra ghế sofa nằm nghỉ.

“Tất cả là tại em không để ý coi con.” Chỉ cần nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Phi Phi, Ngô Đồng lại tự trách bản thân mình một lần.

“Em đừng lo lắng, bác sĩ đã nói rồi, hiện giờ con chỉ còn sốt nhẹ thôi, sáng mai con sẽ tỉnh lại mà.” Tần Qua vỗ vỗ tay Ngô Đồng động viên.

“Chỉ trong nháy mắt mà con sốt cao như vậy, anh nói xem buổi chiều lúc đó con hẳn là sợ hãi biết bao nhiêu.” Ngô Đồng đau lòng nói “Đứa nhỏ khác sợ hãi sẽ khóc lóc, mà Phi Phi thì ...”

“Thực ra ... Phi Phi có phản ứng lớn như vậy, khả năng không chỉ do sợ hãi lúc buổi chiều đâu.” Tần Qua nói.

Ngô Đồng nghỉ ngơi quay đầu.

“Lúc trước anh đã kể cho em rồi, Phi Phi là được người ta đưa đến nhà họ Tần.” Tần Qua nói “Trước đó, Phi Phi vẫn đang sống cùng mẹ ruột của con.”

“Vậy mẹ của Phi Phi ...” Ngô Đồng biết ba ruột của Phi Phi hi sinh khi đang làm nhiệm vụ, nhưng Tần Qua chưa bao giờ nói đến mẹ ruột của Phi Phi.

“Ba mẹ của Phi Phi đều là cô nhi, bọn họ lớn lên từ cô nhi viện.” Tần Qua nhớ lại “Tình cảm của hai người rất tốt, vừa đủ tuổi thì hai người họ kết hôn, rất nhanh sau đó thì có Phi Phi.”

Ngô Đồng chưa bao giờ chủ động hỏi về chuyện ba mẹ của Phi Phi, bởi vì cô biết ba của Phi Phi là người không có cha mẹ lại là đồng đội của Tần Qua. Câu chuyện đau thương này cô nghĩ Tần Qua hẳn là không muốn nhắc đến.

“Mấy người bọn anh đều rất hâm mộ Tiểu Ngũ, khi đó bọn anh vẫn là những tên đàn ông độc thân thì Tiểu Ngũ đã có vợ đẹp, con ngoan.” Tần Qua nói “Khi Phi Phi được một tuổi, bọn anh đã đến chơi nhà Tiểu Ngũ, khi đó Phi Phi là một đứa bé trắng trẻo, mập mạp, gặp ai cũng nhếch miệng cười, miệng lúc nào cũng bị bỏ gọi bọn anh là chú ... chú.”

Qua hồi ức của Tần Qua, Ngô Đồng cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh Phi Phi một tuổi nhìn Tần Qua kêu chú, cô vô thức cũng mỉm cười theo.

“Mẹ của Phi Phi là một người phụ nữ độc lập, kiên cường. Bởi vì nghề nghiệp của chồng đặc thù nên một mình cô ấy nuôi Phi Phi, vừa làm việc, vừa chăm sóc Phi Phi, rất là vất vả.” Giọng nói của Tần Qua ngừng lại một chút, tràn ngập bi thương “Sau đó, Tiểu Ngũ hi sinh, đối với cô ấy là một đả kích vô cùng lớn.”

“Ông xã.” Nghe giọng nói đầy bi thương của anh, Ngô Đồng nhẹ giọng an ủi.

Tần Qua nắm chặt tay Ngô Đồng, cười miễn cưỡng, tiếp tục nói “Đưa Phi Phi đến nhà anh là viện trưởng viện mồ côi, bà ấy nói, lúc đó Phi Phi quần lấy mẹ đòi gặp ba, mẹ Phi Phi đưa con đến nghĩa trang, trên đường về thì gặp tai nạn, xe buýt bị lật.”

Khi nghe Tần Qua kể đến đây, hai mắt Ngô Đồng lập tức ửng đỏ.

“Mẹ của Phi tử vong tại chỗ, còn Phi Phi đã được cô ấy ôm trong ngực, không bị xây xát chút nào.” Tần Qua nói “Nhưng cũng từ đó, Phi Phi không nói chuyện nữa.”

“Hu ... hu...” Ngô Đồng cũng không thể không chế được nữa, dùng tay che miệng khóc nức nở.

Cảm xúc của Tần Qua cũng chìm xuống, không nói nổi lời an ủi cô, chỉ có thể kéo Ngô Đồng dựa vào ngực mình, để cô khóc.

Khóc lúc lâu, Ngô Đồng từ từ bình tĩnh lại, từ trong ngực Tần Qua ngẩng đầu lên nói “Hôm nay ... anh nói có phải Phi Phi nhớ ra cái gì không?”

“anh cũng không biết.” Tần Qua lắc đầu “Dù gì lúc đó Phi Phi chỉ mới được ba tuổi.”

“Đúng vậy ha, lúc đó Phi Phi mới có ba tuổi.” Còn nhỏ như vậy mà đã trải qua nhiều biến cố của cuộc đời, nước mắt của Ngô Đồng lại một lần nữa không khống chế được mà rơi xuống.

“Em đừng khóc, sau này Phi Phi đã có chúng ta.” Tần Qua dùng ngón tay lau nước mắt nơi khóe mắt của Ngô Đồng.

“Vâng.” Trong lòng Ngô Đồng âm thầm quyết định, sau này cô nhất định sẽ đối xử với Phi Phi tốt hơn, quan tâm đến bé nhiều hơn.

....

Qua một đêm nhiều lo âu mà dài đằng đặc, nhưng cuối cùng mặt trời cũng đã xuất hiện, ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng bệnh, cũng là đối tượng đầu tiên chứng kiến Phi Phi tỉnh lại.

Phi Phi mở to mắt, chớp chớp mắt nghi ngờ, dường như không biết mình đang ở đâu, trong mắt lộ ra lo âu và bất an. Phi Phi hốt hoảng nhìn xung quanh thì phát hiện một bóng người quen thuộc đang nằm sấp trên giường.

Phi Phi động dậy thân mình muốn ngồi dậy, nhưng động tác nhỏ này cũng đã đánh thức người đang ngủ không sâu – Ngô Đồng.

Ngay lập tức, Ngô Đồng nhìn về phía đầu giường, thấy Phi Phi đã tỉnh dậy. cô ngồi bật dậy, nắm tay Phi Phi hỏi dồn “Phi Phi, con tỉnh rồi hả, con có thấy chỗ nào khó chịu không?”

Phi Phi lắc đầu.

“không được, mẹ vẫn không yên tâm. Để mẹ đi tìm bác sĩ.” Phi Phi xem xét thân hình của Phi Phi một lúc nhưng vẫn không an lòng, định đứng lên tìm bác sĩ.

“Mẹ ơi.”

một tiếng gọi trong trẻo, non nớt của trẻ con bỗng nhiên vang lên trong phòng bệnh.

Thời gian như ngừng trôi, không khí trong phòng bệnh tĩnh lặng. một lúc lâu sau, Ngô Đồng từ từ xoay người, vẻ mặt không thể tin được “Phi Phi, vừa lúc này ... là con gọi mẹ hả?”

“Mẹ ơi.” Đôi mắt Phi Phi đen nhánh, to tròn, khóe miệng mỉm cười, nhìn Ngô Đồng kêu một tiếng nữa.

“Phi Phi ...” Ngô Đồng kích động, hai tay che miệng, mắt ửng đỏ.

“Mẹ ơi, không khóc nha.” Phi Phi vươn tay nhỏ, muốn xuống giường.

“Phi Phi, con đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Ngô Đồng phản ứng lại, đi đến bên giường, ôm Phi Phi vào lại trong chăn.

“Mẹ không khóc.” Phi Phi nghiêm túc nói, bàn tay nhỏ đưa lên xoa nước mắt trên mặt Ngô Đồng.

“Được, được, mẹ không khóc, không khóc.” Ngô Đồng ôm Phi Phi vào lòng, vừa khóc vừa cười.

“Sao vậy em?” Sáng sớm đi ra ngoài mua bánh bao về ăn sáng, Tần Qua bước vào phòng bệnh thấy Ngô Đồng ôm Phi Phi ngồi bên giường, vui mừng nói “Phi Phi tỉnh rồi hả?”

Ngô Đồng vội vàng buông Phi Phi ra, xoay người nhìn Tần Qua liên tục gật đầu.

“Phi Phi.” Tần Qua bước nhanh đến bên giường.

Phi Phi ngửa đầu, cười cười gọi “Ba ơi.”

“Phi Phi?” Phản ứng của Tần Qua cũng không tốt hơn so với Ngô Đồng, bị dọa đứng hình, túi bánh bao cũng rơi xuống đất.

một hồi hoảng hốt, một hồi vui mừng, Tần Qua đi tìm bác sĩ để kiểm tra lại cho Phi Phi một lần nữa.

Vẫn chưa bàn giao ca, bác sĩ Phó lại làm một loạt các kiểm tra, sau đó nói với hai người “Bé đã bớt nóng rồi, không có gì nguy hiểm nữa, hôm nay có thể xuất viện. Sau khi về nhà, mấy ngày đầu anh chị nhớ cho cháu ăn mấy món thanh đạm một chút.”

“Vâng, chúng tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.” Ngô Đồng liếc Tần Qua, lúc này mới yên tâm.

“Vừa rồi anh chị nói là cháu đã không nói chuyện trong một thời gian dài, buổi sáng hôm nay lại đột nhiên nói lại?” Bác sĩ Phó hỏi.

“Đúng vậy.” Tần Qua gật đầu.

“Chuyện này ... Chắc là do vấn đề về mặt tâm lý, có thể là cháu đã mở được khúc mắc trong lòng, cũng có thể là nguyên nhân khác, nhưng đây là việc tốt, anh chị yên tâm.” Bác sĩ Phó nói “Nhưng mà đứa nhỏ này đã lâu không nói chuyện, bây giờ nói lại thì cháu sẽ nói những câu đơn giản, chưa nói được các câu phức tạp đâu. anh chị về nhà từ từ hướng dẫn, dạy cho cháu, không nên nóng vội. Mọi chuyện cháu sẽ có thể hiểu nhưng việc biểu đạt sẽ chưa tốt lắm, anh chị cứ kiên nhẫn một chút.”

“Vâng, chúng tôi biết rồi. Còn cần chú ý gì nữa không ạ?” Ngô Đồng hỏi.

“không còn gì nữa đâu.” Bác sĩ Phó nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Lứa tuổi này là thời điểm tốt nhất cho các cháu học nói, chỉ cần anh chị kiên nhẫn chỉ dạy, tôi nghĩ rất nhanh cháu sẽ theo kịp các bạn nhỏ khác cùng tuổi.”

“thật sao? Vậy thì tốt quá rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Phó dặn dò xong thì đi. Ngô Đồng nói với Tần Qua “Có cần gọi điện thoại báo cho mẹ không cần qua bệnh viện nữa không anh.”

Hôm qua mẹ Tần nói hôm nay sẽ đến bệnh viện thăm Phi Phi, nhưng hiện Phi Phi đã có thể xuất viện, Ngô Đồng không muốn mẹ Tần mất công đến đây.

“Để anh gọi điện xem ba mẹ đã đi chưa.” Tần Qua gật gật đầu, xoay người gọi điện cho mẹ Tần, nói đôi ba câu liền cúp máy.

“Sao rồi anh?” Ngô Đồng hỏi.

“Ba mẹ đang trên đường đi rồi.” Tần Qua nhún vai.

“Vậy ...”

“không sao đâu, để anh đi làm thủ tục xuất viện trước. Khi nào ba mẹ đến gặp Phi Phi xong thì chúng ta về nhà.” Tần Qua cười cười.

Sau đó, Tần Qua thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài làm thủ tục xuất viện. Ngô Đồng ở lại phòng bệnh, nói chuyện với Phi Phi.

“Phi Phi à, chút nữa ông bà nội đến đây thăm con, ông bà rất thương con đó, nếu biết con nói chuyện lại rồi chắc ông bà sẽ rất vui mừng.”

“Nội ... Ông nội?” Phi Phi nhìn mắt mẹ, thấy Ngô Đồng nhìn mình cười cổ vũ gật đầu thì nói tiếp “Bà ... bà nội?”

“Phi Phi giỏi quá.” Ngô Đồng hào phóng dựng ngón tay cái khen ngợi cậu nhóc.

Phi Phi càng vui vẻ hơn, cười hi hi kêu thêm mấy lần nữa.

Khoảng ba mươi phút sau, ba mẹ Tần mang theo một cái men đựng canh đến, nhìn thấy Phi Phi đã ngồi dậy trên giường bệnh, mẹ Tần kích động kêu “Phi Phi, nhanh cho bà nội xem con chút nào.”

Ngô Đồng vội vàng nhường vị trí cho mẹ Tần ngồi.

“Ba ạ.” Ngô Đồng nhận lấy cái men từ tay ba Tần.

“Con vất vả rồi.” Ba Tần nhẹ gật đầu, nhìn đôi mắt sáng của Ngô Đồng, nói.

“Đạ, đâu có gì ba, con không mệt đâu.” Ngô Đồng lắc đầu.

Phi Phi đã được Ngô Đồng dặn dò kĩ càng, nên khi thấy mẹ Tần đến bên cạnh mình, lập tức ngoan ngoãn kêu “Bà ... bà nội”

“Phi Phi?” Khi Tần Qua gọi điện thoại vẫn chưa kịp thông báo cho ba mẹ Tần việc Phi Phi đã có thể nói chuyện, cho nên mẹ Tần nghe được tiếng gọi này thì kinh ngạc không thôi, ba Tần cũng lật đật chạy đến.

“Ông nội.” Lần này Phi Phi gọi đã lưu loát hơn nhiều.

“Ôi, Phi Phi gọi bà nội này, gọi mẹ là bà nội này.” Ba Tần mẹ Tần vô cùng cao hứng, vây xung quanh Phi Phi để cậu nhóc gọi ông nội, bà nội.

Ngô Đồng ngồi bên cạnh nhìn cũng cười không ngừng.

Khi Tần Qua đã hoàn tất các thủ tục xuất viện, ba Tần mẹ Tần không nỡ xa Phi Phi, ôm Phi Phi nói với con trai để Phi Phi đến Hoàn Sơn Phi Thúy ở mấy hôm, nhưng Tần Qua cương quyết từ chối, ông bà đành lưu luyến chia tay Phi Phi.

“Chăm sóc tốt cho Phi Phi nhé.” Mẹ Tần dặn dò Ngô Đồng.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con biết mà.” Ngô Đồng cười, nói.

Ba Tần thì vỗ vỗ vai con trai nói “Rảnh thì thường xem đưa Phi Phi về nhà thăm chúng ta.”

Tần Qua cười gật gật đầu.

“Chuyện kia còn đừng quan tâm, Tần Hoài sẽ xử lý.” Ba Tần còn nói thêm

“Chuyện này ...” Tần Qua cũng không hối hận về hành động của mình lúc đó, nếu như Ngô Đồng và Phi Phi thực sự có chuyện gì, cho dù là lúc tỉnh táo, Tần Qua cũng không thể đảm bảo mình sẽ không làm như vậy nữa. Chỉ là trong mắt người ngoài, đó chỉ là sự việc ngoài ý muốn, mà anh lại vì thế mà bóp cổ cô ta, việc đó nói cho cùng anh vẫn đuối lý hơn.

“đã nói là con đừng bận tâm” Ba Tần ngăn cản “Tần thị và Nhậm thị có rất nhiều hạng mục hợp tác, quan hệ giữa hai nhà cũng khá tốt, hơn nữa trước đó con còn cứu cô Nhậm, sự việc xảy ra cũng có nguyên nhân, ba tin tưởng nhà họ cũng biết suy xét.”

“Vâng” Tần Qua do dự một chút rồi gật đầu. “Ba, mấy năm nay con luôn làm ba mẹ lo lắng nhiều. Con, sau này ... chắc chắn sẽ tốt hơn.”

“Được, được.” Mấy năm nay, hai ông bà cùng Tần Hoài làm nhiều việc như vậy còn không phải vì những lời như thế này của Tần Qua sao, ba Tần kích động lại vỗ vỗ mạnh vào vai con trai.

Cho đến khi đã lái xe đi xa, không còn nhìn thấy hình dáng cả nhà Tần Qua, ba Tần vẫn còn xúc động “Tần Qua đã khá hơn nhiều so với trước đây rồi.”

“Vâng, đúng thế thật. Phi Phi cũng có thể nói chuyện, Tần Qua của chúng ta chắc chắn sẽ tốt lên.” Mẹ Tần gật đầu đồng ý.

“May mắn là có Ngô Đồng.” Ba Tần nói.

“Chờ đến Tết tôi sẽ cho con bé một bao lì xì thật lớn.” Mẹ Tần cũng rất vui vẻ.

Bên này, ba người nhà Tần Qua về đến nhà, Phi Phi không ngừng chỉ tay vào đồ đạc trong nhà gọi tên. Cậu nhóc dường như rất thích thú với việc nói chuyện đây mới lạ này.

“Cây”

“Xích đu.”

“Cỏ”

“Cái ghế”

“Tàng đá.”

Sau đó chỉ vào bao cát thì ngừng lại, suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ được vật này gọi là gì, cuối cùng chỉ có thể hình dung “Ba, đánh.”

“Phi, đây là bao cát, ba con thích nhất là đánh bao cát.” Ngô Đồng xoa đầu Phi Phi nói.

“Bao cát, ba đánh, bao cát.” Học được một từ mới, Phi Phi vô cùng vui vẻ.

“Đừng nghe mẹ con nói bừa, ba thích nhất không phải là đánh bao cát.” Tần Qua ôm Phi Phi nghiêm túc sửa lại “Ba thích nhất là Phi Phi và mẹ.”

“Ba, đánh, bao cát, Phi Phi, mẹ.” Hai mắt Phi Phi phát sáng, nói.

“Con nói sai rồi, không phải như vậy.” Tần Qua nóng nảy.

Ngô Đồng vừa cười vô cùng vui vẻ vừa nói “anh đừng nóng, bác sĩ đã nói, Phi Phi hiểu rất rõ chỉ là nói chưa rõ thôi, anh từ từ chỉ cho con.”

Tần Đại thiếu muốn nói cái khác có thể từ từ dạy nhưng duy nhất điều này là phải dạy ngay mới được, thế là anh bắt đầu một lần một lần dạy Phi Phi nói câu này “Người ba thích là Phi Phi và mẹ.”

“Thích nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Để dạy Phi Phi nói chuyện, Ngô Đồng và Tần Qua đều nghỉ làm hai ngày, đưa Phi Phi đến những nơi cậu nhóc thích, dạy bé nhận biết những vật khác nhau, gọi tên của những vật đó. Về đến nhà hai người cùng Phi Phi chơi ghép hình, cùng gợi ý cho Phi Phi nói nhiều lên. Thậm chí ba người lại chơi đấu bài địa chủ một lần nữa, đến mức khi chơi bài Phi Phi ngoài hai từ “ba, mẹ”, thì từ bé nói nhiều nhất là “*Vương tặc, phi cơ, liên đội, con thắng rồi*” (*các từ liên quan đến đánh bài, mình chịu không biết dịch sao nên đành để nguyên phiên âm, các bạn thông cảm*)

Nhưng hai người đều phải làm việc nên không thể nghỉ nhiều ở bên Phi Phi, sau hai ngày nghỉ, hai người quyết định đưa Phi Phi đến lớp năng khiếu, nghỉ đến có bạn nhỏ Lý Tử Hào ở bên cạnh làm nhảm, Phi Phi sẽ càng mau tiến bộ hơn.

Ngô Đồng đưa Phi Phi đến cửa lớp học, ngồi xuống dặn con “Mẹ đã để trong túi xách của con mấy gói bánh, chút nữa nhớ chia cho các bạn ăn nhé, nhưng nhớ là đừng ăn nhiều quá nha con.”

Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

“Hả??”

“Phi Phi biết rồi ạ.” Nhớ đến lời mẹ nói bé phải nói nhiều hơn, Phi Phi cười ngượng ngùng rồi đáp lại mẹ.

“Phi Phi giỏi nhất.” Ngô Đồng vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Phi Phi, khen “Khi nào tan làm, mẹ sẽ đến đón con, con ở đây chơi với Tiểu Hào và Lượng Lượng nha.”

“Vâng, con biết rồi ạ.” Phi Phi gật đầu.

“Còn nữa ... trên tay con là đồng hồ điện thoại, hôm qua mẹ đã chỉ cho con rồi đó. Có việc gì thì gọi điện liên cho ba mẹ, có biết không.” Trước kia, Ngô Đồng đều dùng chức năng nghe lén để nghe biết hoạt động của Phi Phi ở đây, hiện giờ Phi Phi đã nói chuyện được, nếu có việc gì thì Phi Phi có thể gọi điện cho cô và Tần Qua.

“Vâng ạ.” Phi Phi nâng đồng hồ trên tay, ngập ngừng nói lại lời mẹ đã chỉ cho cậu vào tối qua “Số 1 là ba, số 2 là mẹ, nếu cả hai đều không gọi được ... thì nhấn số 3 là số nhà ... của ông bà nội.”

“Còn gì nữa nào?” Ngô Đồng khích lệ.

“Nếu gặp nguy hiểm ... thì nhấn số 4 ... là số 110.” Phi Phi trả lời.

“Còn nữa là?”

“Con phải nhớ ... số điện thoại của ba, mẹ ... địa chỉ nhà chúng ta.”

“Vậy con có nhớ không?”

“Phi Phi ... nhớ rõ rồi ạ.” Trí nhớ của Phi Phi khá tốt, hôm qua ba mẹ vừa nói số điện thoại cho cậu nhóc, Phi Phi đã nhớ được, địa chỉ nhà cũng nhớ rõ.

“Phi Phi của chúng ta là em bé thông minh nhất.” Ngô Đồng ôm Phi Phi hôn một cái.

Khuôn mặt nhỏ của Phi Phi đỏ lên, thẹn thùng cười.

“Phi Phi, cậu đến rồi, mấy ngày không gặp cậu rồi đó.” Bạn nhỏ Lý Tử Hào được ba đưa đến, từ xa đã trông thấy Phi Phi, liền hất tay ba ra chạy đến kêu. Sau đó lại quay sang Ngô Đồng lễ phép chào hỏi.

“Tiểu ... Hào.” Phi Phi nhớ rõ tên của bạn nhỏ chơi với mình, mặc dù chưa gọi lần nào.

“Phi Phi, Phi Phi, cậu vừa gọi tớ hả?” Tiểu Hào thấy người bạn mình quen hơn tháng nay cuối cùng cũng gọi tên cậu, lập tức kích động nhảy tung tung “Phi Phi, rốt cuộc cậu vui rồi hả, cậu chịu nói chuyện rồi hả.”

Ba của Lý Tử Hào – Lý Nhiên lúc này cũng đi tới, nghe thấy tiếng Phi Phi gọi con mình thì bất ngờ nhìn về phía Ngô Đồng.

Ngô Đồng vô cùng vui vẻ nhìn Lý Nhiên gật đầu, Lý Nhiên lập tức hiểu được, tuy không biết vì lý do gì, nhưng cuối cùng Phi Phi cũng trở lại bình thường, đó là chuyện đáng chúc mừng, vì thế cũng rất vui vẻ nói với Ngô Đồng “Chúc mừng gia đình chị.”

“Cám ơn anh.”

Phi Phi cũng nhìn thấy ba của bạn, nhớ đến lời mẹ dặn, nhìn thấy người lớn thì phải chào hỏi, vì thế chờ đến khi ánh mắt của Lý Nhiên nhìn cậu, Phi Phi lập tức nở nụ cười tươi tắn, lễ phép nói “Con chào chú.”

“Chào con, Phi Phi.” Nhìn đứa bé ngoan ngoãn gặp mấy lần con trai nhà mình, Lý Nhiên cũng không nhịn được mà xoa xoa đầu cậu nhóc.

“Phi Phi, cậu gặp chuyện gì vui lắm sao? Có phải chú đi dẫn cậu đi công viên chơi nên cậu mới vui vẻ mà nói chuyện không. Vậy sau này cậu có không vui mà không nói chuyện nữa không? Tớ hi vọng cậu lúc nào cũng vui vẻ, tớ thích nói chuyện với cậu.” Bạn nhỏ Tiểu Hào nắm tay Phi Phi nói liên miên liên tu bất tận không ngừng.

Phi Phi có chút theo không kịp lời nói của Tiểu Hào, chỉ có thể trọng điểm “Vui vẻ, nói chuyện.”

Bạn nhỏ Tiểu Hào dễ thỏa mãn, lập tức cười híp mắt.

“Phi Phi, mẹ đi làm nhé. Con và Tiểu Hào vô lớp đi.” Ngô Đồng thấy hai bạn nhỏ ở bên nhau rất hòa hợp nên vô cùng yên tâm.

“Mẹ ... hẹn gặp lại. Phi Phi sẽ ngoan mà.” Phi Phi vẫy vẫy tay nói.

“Dì Ngô, dì yên tâm, con sẽ quan tâm Phi Phi.” Bạn nhỏ Tiểu Hào vỗ vỗ ngực đảm bảo.

“Nhóc thú, con lo cho chính mình đi, đừng chặc vào.” Lý Nhiên chọc con mình.

“Ba thú thì có, con không nói chuyện với ba. Phi Phi, chúng ta vào lớp đi.” Bạn nhỏ Tiểu Hào tức giận, dắt tay Phi Phi vào lớp học.

“Tiểu Hào là một đứa nhỏ đáng tin cậy.” Ngô Đồng vì bạn nhỏ Lý Tử Hào mà nói một tiếng.

“Thằng nhóc này rất dễ kiêu ngạo, không thể thường xuyên khen nó được, bằng không thì cái đuôi của nó sẽ vênh lên đến trời.” Lý Nhiên hiểu rõ con mình nhất.

“A ... Lượng Lượng còn chưa đi học nữa. Vậy tớ nói chuyện được cậu trước cậu ấy rồi.”

Trong phòng học bỗng vang lên tiếng reo hò của bạn nhỏ Tiểu Hào, Ngô Đồng và Lý Nhiên cùng nhìn nhau rồi lắc đầu cười.

Trong văn phòng công ty quản lý bất động sản Đế Đô Hào Đình.

Công ty vẫn hoạt động bình thường trước sau như một, dường như không bởi vì việc cách đây hai ngày ông chủ Tần Qua bỗng nhiên phát bệnh mà bị ảnh hưởng bất cứ vấn đề gì.

Sự cố hai ngày trước, bởi vì được xử lý rất nhanh, và lại lúc đó đang trong giờ làm việc nên không có nhiều người chứng kiến. Cho dù thấy rồi đi đến hỏi, cũng không thể cạy ra lời nào từ miệng của một anh lính đặc chủng. Cho nên việc này không truyền ra bên ngoài cũng không tạo bất kì ảnh hưởng gì đến hoạt động của công ty.

“Lão đại.” một người vội vã chạy đi.

“Lão đại.” một người khác cũng vội vã chạy đi.

....

Từ khi anh bước vào văn phòng, đám nhóc này thấy mình thì vội chạy mất là sao. Tần Qua bắt được người hàng năm vẫn đóng giữ văn phòng – Tiểu Tử Hào “Chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện gì xảy ra là sao ạ?”

“Sao mấy thằng đó thấy anh như thấy ma mà chạy mất dép vậy?” Tần Qua hỏi.

“không có đâu, sao có chuyện như vậy được, lão đại, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Tiểu Tử cười ha ha, tính cho qua chuyện.

“Cậu cười thật giả tạo.” Tần lão đại ghét bỏ.

Tiểu Tử lập tức ngậm miệng.

“Hôm nay cậu còn mặc âu phục, đi giày da nữa?” Tần lão đại kinh ngạc “Sao thế, cậu yêu đương rồi hả?”

“Lão đại, anh nói cái gì đâu không, làm gì có cô gái nào chịu yêu em chứ.” Tiểu Tử liên tục khoát tay.

“không yêu đương, vậy cậu thành thật khai báo xem đã xảy ra chuyện gì?” Tần Qua trừng mắt nhìn Tiểu Tử.

“không có việc gì ... Đâu có việc gì đâu anh.”

“nói!” Tần Qua gác mạnh chân lên bàn trà, suýt chút nữa thì làm rơi chén trà.

“Em ... Bọn em ...” Tiểu Tử biết không thể gạt được, đành phải thành thật khai báo “Bọn em sợ ... kích thích ... anh.”

“Kích thích tôi?” Tần Qua hơi sùng sốt, rất nhanh nghĩ đến việc hai ngày trước mình phát bệnh trước mặt mọi người, tức thì thần sắc có chút phức tạp

“Lão đại, bọn em không có ý gì khác, chỉ là ... bọn em ... lên mạng hỏi bác sĩ tâm lý một chút, anh ta nói để tránh cho anh bị kích thích ... nên bọn em ... Bọn em quyết định sẽ ít xuất hiện trước mặt anh để tránh cho anh nghĩ tới những ngày trước kia.” Tiểu Tử ấp a ắp úng, nhưng Tần Qua nghe cũng hiểu được.

“Còn cậu vì không tránh được việc gặp anh nên mới thay đổi hình tượng?” Tần Qua hỏi.

Tiểu Tử mặc âu phục, cứng ngắc gật đầu.

“Các cậu làm vậy thật mệt mỏi quá ha, năm mươi người trốn tránh một người, vậy đừng để tôi đến văn phòng làm việc là được rồi, đỡ rách việc.” Tần Qua lạnh lùng nói.

“Bọn em không có ý này, bọn em ...” Tiểu Tử biết lão đại đã tức giận, nôn nóng muốn giải thích.

“Câm miệng!” Tần Qua tức giận cầm ly trà đập xuống đất, Tiểu Tử bị dọa nhưng không dám tránh, may quá chỉ rớt bên cạnh chân mà thôi “anh mà nếu bởi vì các cậu mà có thể phát bệnh thì anh mở công ty này làm cái gì. anh mà rảnh rồi lắm hả! Thế mà anh đây suốt ngày còn phải suy nghĩ cho các cậu!”

“Tại ... tại ngày hôm đó, anh ... quả thật làm người ta sợ hãi.” Tiểu Tử nghe lời Tần Qua nói, hiểu được, Lão đại sẽ không bởi vì sự xuất hiện của những đồng đội cũ của anh mà phát bệnh, cậu yên tâm rồi, đồng thời suy nghĩ thứ nhất nảy lên là, ngày mai cậu không phải mặc âu phục đến công ty nữa rồi.

“Cậu còn dám nói!” Tần Qua cả giận nói.

Tiểu Tử lập tức đứng nghiêm, không dám nói lời nào.

Tần Qua rót cho mình một ly nước, rồi liếc nhìn Tiểu Tử, nghĩ đến thái độ tránh tránh né né của các anh em, do dự một chút rồi hỏi “Hôm đó, ... nhìn anh rất dữ tợn sao?”

“Vâng, vâng.” Tiểu Tử liên tục gật đầu “anh lúc đó sát khí đầy người, mặt mày dữ tợn ...”

Tiểu Tử đang kể lại, gặp ánh mắt không vui của Tần Qua thì ngậm miệng.

“Mặt mày dữ tợn?” Tần Qua lặp lại.

“không có, không có. Lão đại, anh cũng biết em trình độ văn hóa không cao, dùng từ không chính xác đâu, anh đừng để trong lòng.” Tiểu Tử lại bắt đầu ha ha cười là giả.

“đã nói cậu đừng giả vờ cười nữa.” Tần Qua tiếp tục ghét bỏ.

Tiểu Tử lập tức điều chỉnh thái độ.

“Các cậu nhìn đều sợ hãi ... Vậy bà xã anh ... không phải cũng nhìn thấy.” Tần Qua tự làm bầm.

“nói đến đây, bọn em đều bái phục chị dâu từ đáy lòng, thực sự là ‘nữ trung hào kiệt’ mà.” Tiểu Tử dựng ngón tay cái “Năm người bọn em đều kéo không được anh, vậy mà một người phụ nữ yếu đuối, mảnh mai như chị dâu lại dám một mình chạy đến ôm anh. Lúc đó, em liền nghĩ đến bộ phim, cái gì mà ‘Người đẹp và ...’” (mọi người nghĩ là bộ phim gì, hí hí)

“Cậu lẩn ra ngoài đi.” Tần lão đại không nghe nổi nữa, một ly trà lại hi sinh.

Đến khi trong phòng chỉ còn một mình anh, Tần Đại thiếu yên lặng lấy điện thoại di động ra, mở chế độ tự chụp ảnh, cẩn thận xem xét, ngắm nghía khuôn mặt mình, xem trái, xem phải, ngoại trừ ở khóe mắt có vết sẹo ra thì mình hẳn cũng coi là đẹp trai, sao lại dọa người cơ chứ?

Tần Đại thiếu suy tư một lát, khóe miệng treo một nụ cười cứng ngắc, cầm điện thoại bắt đầu thử điều chỉnh các loại góc độ, một lúc lâu sau mới tự chụp cho mình một bức chụp chân dung tương đối hài lòng, sau đó gửi đến cho bà xã nhà mình.

“Đỉnh” một tiếng, đây là tiếng tin nhắn Wechat của bà xã, Tần Đại thiếu nhanh chóng mở ra.

(Cười thật giả.)

Khuôn mặt tươi cười của Tần Đại thiếu trong nháy mắt biến mất không tăm hơi.

Lại đỉnh một tiếng nữa.

(Bỏ qua nụ cười, ông xã em vẫn rất đẹp trai.)

“Hi hi ...” Tần Đại thiếu ôm điện thoại cười ngây ngô một lúc mới trả lời tin nhắn

(Ông xã nếu không đẹp trai thì làm sao xứng với người xinh đẹp như bà xã của anh.)

(sến chảy nước)

đang cùng Lý Mẫn ăn cơm, Ngô Đồng nhìn không được mà phì cười.

“Cậu cười gì vậy?” Lý Mẫn nghi ngờ hỏi.

“không có gì.” Ngô Đồng cầm đũa một lần nữa, chợt phát hiện đồ ăn của nhà hàng này hôm nay ăn ngon hơn mọi lần.

Nhà hàng Kemi.

Tần Hoài và bạn gái Sở Vận đang ăn cơm trưa.

Nhìn người bạn trai đẹp trai, nhiều tiền lại có năng lực xuất sắc trước mắt, trong lòng Sở Vận rất kiêu ngạo, người đàn ông hot nhất Đê Đô này là bạn trai của cô ta.

“Gần đây công việc của anh có bận rộn lắm không?” Sở Vận quan tâm hỏi.

“Cũng được.” Tần Hoài trả lời.

“Hạng mục của Tần thị ở phía nam thành phố đã chắc chín phần rồi, chờ mấy ngày nữa chính thức công bố là anh lại bắt đầu bận rộn rồi. Lúc đó, thời gian gặp mặt của chúng ta sẽ ít đi, nhưng mà ... Em vẫn muốn chúc mừng anh.” Sở Vận biết Tần Hoài rất coi trọng dự án phía nam thành phố, chuẩn bị đã hơn ba tháng, cuối cùng sắp đạt được.

Tần Hoài hồ hững nói “Hạng mục này anh bỏ rồi.”

“Cái gì?” Giọng nói của Sở Vận không tự chủ mà cao lên.

“Việc này không phải rất tốt sao? anh có thời gian ở cùng em” Tần Hoài nói.

“Nhưng mà ... Đây là một cơ hội rất tốt mà, sao anh lại từ bỏ.” Sở Vận nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không thích hợp, đây không phải là tác phong từ trước đến nay của Tần Hoài “không có khả năng, lần trước gặp em anh vẫn còn nói nhất định anh phải có được dự án này trong tay mà, có phải đã xảy ra chuyện gì không anh?”

“anh tặng lại cơ hội này cho Nhậm thị.”

“Nhậm thị?” Sở Vận cũng là người thông minh, hơi liên tưởng một chút đến chuyện buôn dưa lê mấy ngày nay về việc Tần Qua suýt chút nữa thì bóp cổ chết Nhậm Giai Kỳ, liền đoán “Cho nên việc anh trai anh suýt nữa thì bóp cổ chết cô Nhậm của tập đoàn Nhậm thị là đúng sự thật. anh có ý nhường dự án này cho Nhậm thị là để bồi thường?”

“Chúng ta không nói đến chuyện này nữa, ăn cơm cho ngon đi.” Tần Hoài cầm dao nĩa lên.

“Vì sao lại thế?” Sở Vận bất bình cho Tần Hoài “rõ ràng anh mới là Tổng Giám đốc Tần thị, Tần thị sau này là do anh thừa kế, nhưng cổ phần của anh chỉ được có 15%. Mà anh trai của anh không cần đi làm mà lại cầm đến 20% cổ phần. Điều này không công bằng, hiện tại cũng chỉ vì anh ấy vô cớ phát bệnh mà có thể phá hỏng tâm huyết ba tháng nay của anh.”

(cô này chưa là dâu nhà người ta mà đã nhòm ngó tài sản nhà người ta rồi, thế thì làm sao mà anh Hoài chịu.)

“Còn anh trai anh vì sao lại phát bệnh? Mọi người không phải đã tìm cho anh ấy một người vợ để giúp chữa bệnh cho anh ấy sao? Lúc đó cô ta ở đâu? cô ta có biết ...”

“Sở Vận!” Tần Hoài vô cùng không vui.

Tuy rằng vẫn còn bất mãn nhưng thấy Tần Hoài không vui nên Sở Vận cũng thông minh không nói tiếp nữa, dù sao cô ta cũng chưa gả vào nhà họ Tần.

“A...” Phía sau lưng Tần Hoài bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khẽ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, Thẩm Tây Minh lau miệng, bình tĩnh xoay người nhìn Tần Hoài gật đầu “Tổng giám đốc Tần, thật là đúng dịp.”

thì ra Thẩm Tây Minh ngồi ăn cơm sát bàn của hai người Tần Hoài.

“Tổng Giám đốc Thẩm, anh cũng đến đây ăn cơm hả?” Tần Hoài hỏi.

“Tôi rất thích món bò bít tết ở đây.” Thẩm Tây Minh nhìn về phía Sở Vận hỏi “Vị này là?”

“Đây là bạn gái tôi, Sở Vận.” Theo lời giới thiệu của Tần Hoài, Sở Vận nở một nụ cười tiêu chuẩn.

“cô Sở, con gái lớn của tập đoàn điện gia dụng Sở thị?” Thẩm Tây Minh hỏi.

“Vây chắc hẳn anh chính là Tổng Giám đốc của tập đoàn MK mới từ nước Mỹ về đầu tư gần đây, Thẩm Tây Minh đi?” Sở Vận vừa cười vừa nói “Rất hân hạnh được biết anh.”

Thẩm Tây Minh chậm rãi đứng dậy, đi đến trước Sở Vận, vô cùng ga lăng cùng người đẹp bắt tay, cười hòa nhã dễ gần “Tôi cũng rất hân hạnh được biết một người đẹp như cô Sở đây.”

Sở Vận lại cười rất tự nhiên.

“Xem như cô là một người đẹp, tôi có một đề nghị nho nhỏ với cô đây.” Thẩm Tây Minh cười tủm tỉm.

“anh cứ nói.”

“cô mà còn như vậy, thì sẽ không vào được nhà họ Tần đâu.”

nói xong câu này, cũng không thèm để ý đến vẻ biến sắc trên nét mặt của Sở Vận, Thẩm Tây Minh ung dung rời đi.

Thẩm Tây Minh nghĩ, cũng chính vì những người phụ nữ như vậy trong cái thế giới hào môn này mà anh lười nói chuyện yêu đương.

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Vận: Thẩm Tây Minh, anh nói chuyện kiểu gì vậy?

Thẩm Tây Minh: Ai bảo cô khinh thường bạn gái cũ của tôi.

Sở Vận: Tần Hoài, anh ta mơ tưởng chị dâu của anh kia.

Tần Hoài: anh ta không thể qua được anh trai anh đâu.

Thẩm Tây Minh: Người phụ nữ hay ngồi lê đôi mách, anh nên coi lại đi.

Tần Hoài: Tôi biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Kết thúc một ngày làm việc, Tần Qua đang định lái xe về nhà, kết quả vô cùng không khéo là chiếc xe Jeep của anh bị kẹt với một chiếc Maserati trên ngã ba rẽ vào khu chung cư.

Tần Qua thò đầu ra xem xét tình hình, hai chiếc xe chen chúc giữa đường, không ai chịu nhường ai. Tần Qua bấm còi, hướng về phía chiếc xe kia kêu lên

“anh lùi về sau một chút, tôi không ra được.”

Thẩm Tây Minh từ từ hạ kính xe xuống, liếc nhìn Tần Qua hỏi ngược lại “Tại sao không phải là anh lùi lại, tôi cũng không vào được.”

“anh cố ý hả.” Tần Đại thiếu tức giận.

“Tôi nhớ là ... công ty quản lý bất động sản của khu chung cư này là công ty của anh?” Thẩm Tây Minh hỏi.

“Đúng, vậy thì sao?”

“Như vậy ... Tôi là chủ hộ ở chung cư này, cũng chính là khách hàng của anh.” Thẩm Tây Minh nói “anh chưa từng nghe qua câu nói ‘khách hàng là Thượng Đế’ hay sao?”

“Thượng Đế?” Tần lão đại bỗng nhiên cười to, cách cửa sổ xe hơi, hỏi thăm Thẩm Tây Minh rất thân thiết “Có muốn tôi tiễn anh lên thiên đường hay không, Thượng Đế?”

“...” Khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Tây Minh bị sự tức giận chút nữa thì không kiềm được.

“Mau nhường đường cho tôi, tôi còn về nhà với bà xã nữa.” Tần Đại thiếu liên tục khoát tay, đáng về ‘tôi không muốn nhiều lời với anh’.

“anh nhắc tôi thật đúng lúc.” Thẩm Tây Minh bỗng nhiên cười nói “Tần Đại thiếu phải về nhà đúng không. Nhưng mà tôi không vội, dù sao tôi cũng về đến nhà rồi.”

“anh ...” Tần Qua chỉ vào Thẩm Tây Minh, tức giận nói “anh đây là ghen ghét với tôi, nên cố ý không cho tôi về nhà đúng không?”

“Tôi ghen ghét với anh? Cứ cho là vậy đi, tùy anh nghĩ sao thì nghĩ. Giờ anh muốn về nhà thì lui xuống phía sau đi.” Thẩm Tây Minh phát phát tay.

“Coi như là tôi thương cảm cho anh.” Tần Qua nói xong, đem xe lui về sau. anh ta nói không sai, nếu tiếp tục đôi co, người bị thiệt sẽ là anh. Cái tên nhóc này vẫn còn cô đơn, anh thì khác, vợ con anh vẫn còn đang chờ ở nhà kia.

Thẩm Tây Minh chuyển tay lái điều chỉnh tốt hướng đi, mở ra một khoảng cách phía trước, khi đi qua chiếc xe Jeep thì bỗng nhiên đạp phanh dừng lại.

“anh còn có việc gì?” Tần Qua hỏi.

“Nghe nói ...” Thẩm Tây Minh nhớ lại những điều nghe được lúc buổi trưa tại nhà hàng Kemi, nhin không được hỏi “Gần đây anh phát bệnh?”

“Liên quan gì đến anh!”

“Nếu như anh thật sự thích Ngô Đồng, đừng làm gì liên lụy đến cô ấy.” Thẩm Tây Minh nói.

“Chuyện của vợ chồng chúng tôi, không cần anh nhọc lòng quan tâm đến.” Giọng nói của Tần Qua lạnh lùng, thẳng thắn Thẩm Tây Minh này đáng ghét nhất chính là quá bao đồng.

“À... Là một hộ trong khu chung cư này, tôi hi vọng ông chủ của công ty quản lý bất động sản khu chung cư, Tần Đại thiếu anh ...” Thẩm Tây Minh từ từ nở một nụ cười châm chọc “có bệnh phải trị.”

“anh có ý gì?”

Thẩm Tây Minh nhún vai, đạp chân ga, xe liền chạy đi.

Tần Đại thiếu tức giận đập hai cái lên tay lái rồi mới tiếp tục lái xe về nhà. Muốn làm cho tôi tức giận khi về nhà hả, tôi còn lâu mới mắc bẫy.

Khi Tần Qua về đến nhà, Ngô Đồng đã đem món cuối cùng dọn lên bàn ăn, ngẩng đầu nhìn Tần Qua về mới trở về, cười nói “anh về rồi, mau đi rửa tay là có thể ăn cơm.”

Lúc này Phi Phi ôm ba bộ bát đĩa cẩn thận từ bếp đi ra, nhón chân bày lên trên bàn ăn.

Tần Qua nhìn thấy liền vội vàng đến giúp con.

“Buông tay, ba, bỏ tay ra.” Phi Phi thấy mình sắp hoàn thành việc bày bát đĩa ra bàn thì bị ba đoạt mất, gấp gáp kêu lên.

“Sao vậy con, ba giúp con xếp mà.” Tần Qua nói rồi tiện tay bày xong bát đĩa.

“Con, tự con giúp, mẹ.” Phi Phi nói.

“Phi Phi nói muốn giúp em một tay, anh lại đoạt mất việc tốt của con rồi.” Ngô Đồng buồn cười nói.

“A?” Tần Qua sừng sốt, cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy Phi Phi bĩu môi, đáng về không vui “Là ba không tốt, ba không nhìn thấy. Sau này ba sẽ không như

vậy nữa, được không con.”

“Dạ, không sao.” Thầy giáo đã nói, nếu người ta đã nhận lỗi thì cậu phải tha thứ cho người ta.

Tần Qua thấy Phi Phi bày ra gương mặt nhỏ nhắn lại mang vẻ nghiêm túc, chừng chặc đàng hoàng, thực sự là rất đáng yêu. anh nhin không được liền đưa tay xoa xoa đầu con trai, vò đầu xoa tóc làm đầu cậu nhóc lác như trống bỏi.

“anh nhẹ chút coi.” Ngô Đồng thấy vậy đau lòng, ôm Phi Phi cứu khỏi móng vuốt của Tần Qua.

“Mẹ, Phi Phi choáng quá à.” Phi Phi chóng mặt, tựa đầu vào người Ngô Đồng.

“anh xem, ai bảo anh dùng sức lớn như vậy chứ.” Ngô Đồng oán giận.

“Ha ha, thằng nhóc thúì, sao trước kia cũng vậy mà không thấy con kêu choáng đầu hả.” Tần Qua nói.

“Trước kia con nói được ra sao.” Ngô Đồng tròn mắt nhìn người đàn ông.

“...” Tần Đại thiếu đột nhiên cảm thấy Phi Phi không còn đáng yêu như trước nữa rồi.

Ăn cơm tối xong, dỗ Phi Phi đi ngủ, hai người lại bắt đầu trao đổi tâm tình như thường lệ. Tần Qua vô cùng thích thời gian này, nó làm cho cả thể xác và tâm hồn anh đều cảm thấy an tâm và vui vẻ. Đây là thời điểm độc nhất thuộc về thế giới hai người của anh và Ngô Đồng, từ thân thể đến cả linh hồn.

“Bà xã, có phải lúc hôm anh phát bệnh, nhìn anh đặc biệt dữ tợn không?” Ngay cả bọn Tiểu Tử cũng cảm thấy biểu lộ lúc đó của mình dữ tợn, đáng sợ, vậy thì hẳn là rất đáng sợ rồi. Vì thế Tần Đại thiếu bận tâm hỏi.

Ngô Đồng hơi sùng sốt, từ thái độ thấp thỏm của người đàn ông rồi liên tưởng đến lúc sáng anh gửi hình tự chụp cho cô, Ngô Đồng dường như đoán được cái gì, vì thế hỏi “Sao vậy anh? Hôm nay đi làm có người nói gì với anh hả?”

“Các cậu ấy đều khen em can đảm, nói lúc đó anh đáng sợ như vậy mà em cũng dám xông vào ngăn cản anh.” Tần Qua giả bộ tùy tiện nói

Ở bên nhau cũng lâu, Ngô Đồng phát hiện người đàn ông này tuy ngoài mặt vô cùng tùy tiện, không thèm để ý, thậm chí EQ cũng không cao nhưng thật ra nội tâm vô cùng mẫn cảm, nhất là những chuyện liên quan đến bản thân anh.

“anh có biết em vì sao dám xông vào ngăn cản anh không?” Ngô Đồng cười hỏi.

Tần Đại thiếu lác đầu.

“Bởi vì em biết anh sẽ không làm tổn thương đến em.” Ngô Đồng đáp.

Nghe được câu trả lời, hai mắt Tần Qua lập tức sáng lên, mình đương nhiên sẽ không tổn thương bà xã rồi.

“Còn việc anh hỏi em có phải hôm đó trông anh đặc biệt dữ tợn hay không?”

Tần Qua yên lặng chờ đợi câu trả lời.

“Em không nhớ rõ.” Ngô Đồng giơ tay lên, giống như buổi chiều hôm đó, bưng lấy khuôn mặt người đàn ông, vẻ mặt dịu dàng mà nghiêm túc “Em chỉ nhớ rõ, khi anh thấy em, thì rất nhanh trở lại đáng vẻ bình thường, giống như bây giờ ... đặc biệt đẹp trai.” (ngọt quá đi)

“Bà xã ...” Tần Qua nghe xong, cảm động cầm tay Ngô Đồng, cam đoan “Mặc dù anh chưa bao giờ chủ động nói với em điều này, nhưng anh đảm bảo với em, anh sẽ nhất định phối hợp điều trị thật tốt, sau này không bao giờ phát bệnh nữa.”

“Ông xã, đồng ý với em một việc được không?” Ngô Đồng bỗng nhiên nói.

“Em nói đi.” Tần Đại thiếu chiều vợ liên tục gật đầu.

“Sau này anh không nên nói là mình có bệnh nữa.”

Tần Qua không hiểu nhìn Ngô Đồng.

“Em kết hôn với anh cũng một thời gian rồi, mặc dù thỉnh thoảng anh sẽ nổi nóng, làm việc xúc động một chút, nhưng những điều này không phải là bệnh. Đây chỉ là cảm xúc bình thường của con người.” Ngô Đồng nói “Bao gồm ngày đó, anh không cẩn thận làm bị thương cô Nhậm cũng là vì thấy em và Phi Phi xảy ra chuyện, không bị mất khống chế mới là lạ. Nếu đổi là em, nếu anh và Phi Phi xảy ra chuyện gì, em cũng có thể sẽ làm như vậy.”

“anh ... không có bệnh sao?” Từ khi xuất ngũ trở về, Tần Qua liền được đưa vào bệnh viện, trải qua hai năm trời điều trị, cho đến bây giờ thỉnh thoảng vẫn phải hỏi ý kiến bác sĩ tâm lý. Tất cả mọi người xung quanh đều nói anh có bệnh, đều thận trọng để tránh kích thích đến anh, sợ anh lại phát bệnh.

một thời gian dài, Tần Qua cảm thấy quả thật anh chính là có bệnh.

Cho đến giờ phút này, bỗng nhiên Ngô Đồng nói với anh, anh không có bệnh, anh rất bình thường.

Tần Qua ôm Ngô Đồng, nhận định của bản thân chỉ vì vài câu nói của Ngô Đồng mà biến đổi, có lẽ hàng vạn câu nói của người khác cũng không thể bằng một câu nói của bà xã nhà anh.

Hoàn Sơn Phi Thúy.

Tần Hoài đẩy mỗi một về đến nhà, áo khoác tùy tiện ném trên ghế sofa, sau đó cả người thả lỏng nằm dài trên ghế.

Nửa đêm đi xuống uống nước, ba Tần phát hiện con trai mới về, thế là quay người đi tới.

“Ba, ba vẫn chưa ngủ sao.” Tần Hoài ngồi dậy nói.

“Ba xuống uống nước.” Ba Tần hỏi “Còn con, sao lại về muộn vậy?”

“Con phải tăng ca.”

“Tăng ca, gần đây không phải con đang bận rộn triển khai dự án phía nam thành phố sao? hiện tại dự án đã chuyển cho Nhậm thị, con còn bận rộn cái gì?” Ba Tần hiển nhiên là không tin lý do tùy tiện mà Tần Hoài đã nói với mẹ Tần.

“Phòng kế hoạch mới đề ra dự án mới, con thấy khá tốt nên quan tâm một chút.”

“Dự án mà thôi, cần phải gấp gáp như vậy sao?” Ba Tần Hỏi “Con có chuyện gì phiền lòng phải không?”

“Ba ...”

“Cãi nhau với Sở Vận?” Đứa con trai này của ông từ trước đến nay đều là người khôn khéo, quyết đoán trong công việc, có thể khiến nó buồn bực như vậy tuyệt đối không phải chuyện công việc.

“Ba, ba hi vọng con kết hôn với Sở Vận sao?” Tần Hoài đột nhiên hỏi.

“Vấn đề này con hỏi ngược rồi thì phải, hẳn là ba hỏi con câu này mới đúng.” Ba Tần cười nói.

“Ba, ba cảm thấy Sở Vận thích hợp làm vợ con trai ba không?” Tần Hoài hỏi.

“Sở Vận rất tốt, trẻ tuổi, xinh đẹp, lại có năng lực, gia thế cũng không tệ, mẹ con rất thích nó.” Ba Tần cười cười, lại nói “Nhưng mà những điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là con muốn kết hôn với cô ấy.”

“...”

“Cuối tuần đưa Sở Vận về nhà ăn cơm đi.” Ba Tần thấy con trai im lặng, thế là nói “Đúng lúc anh trai chị dâu con cũng về ăn cơm.”

“Vâng.”

“đi ngủ sớm một chút đi.” Ba Tần vỗ vỗ vai Tần Hoài, đứng lên nói “Đến cuối tuần anh trai con đến, con tham khảo một chút với nó đi.”

“anh trai?” Tần Hoài nhớ đến anh trai mình, nhin không được cười nói “Đúng là gần đây anh trai thay đổi rất nhiều.”

Trời mùa đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, cũng may trong phòng trải thảm sưởi điện, bằng không với thời tiết lạnh như vậy, Ngô Đồng tuyệt đối không dậy sớm nổi.

Ngô Đồng đã sớm ăn mặc tươm tất, liếc nhìn đồng hồ, không thể chờ được nữa mà hướng về phòng ngủ gọi to “Ông xã, Phi Phi, nhanh lên.”

“Tới đây, tới đây.” Tần Qua ôm Phi Phi nhìn vào gương một lần nữa, cúi đầu hỏi “Con trai, hôm nay ba đẹp trai không?”

“Đẹp trai.” Phi Phi gật đầu.

“Vậy con cảm thấy, cậu con sẽ thích chúng ta không?” Vừa nghĩ đến việc hôm nay phải đi gặp cậu em vợ có thể sẽ không thích mình, trong lòng Tần Đại thiếu cũng hơi run sợ.

“Cậu, không thích? Vì sao?” Phi Phi mở đôi mắt to, nghi ngờ hỏi.

“Hai ba con chưa xong sao?” Ngô Đồng không chờ nổi mà đi vào phòng.

“Mẹ ơi.” Phi Phi trong thấy mẹ lập tức vui sướng kêu.

“Hai ba con ...” Ngô Đồng ngăn người, nhìn hai cha con mặc âu phục ngơ ngác trong ba giây rồi mới hỏi “anh làm gì mà mặc trang trọng như này?”

“Ba, đẹp trai.” Gần đây Phi Phi nói chuyện càng ngày càng lưu loát, luôn luôn giành nói trước.

“không phải chúng ta đi đón Tiểu Nguyên sao? Chính thức ra mắt em vợ phải tươm tất chứ.” Tần Qua cười ha ha.

“Đâu phải đi tham dự tiệc tùng gì chứ, sao phải trịnh trọng như vậy.” Ngô Đồng nhìn không được cười “Vội lại, đây đâu phải là phong cách của anh.”

“Nhưng mà ...”

“Đừng nhưng mà, thời tiết lạnh thế này, anh mau đi đổi áo lông đi. Để em thay đồ cho Phi Phi.” nói xong Ngô Đồng dắt tay Phi Phi về phòng thay quần áo.

Tần Đại thiếu nhìn thoáng mình trong gương, thất bại thờ dài.

trên mặt mình có vết sẹo thế này có vẻ nhìn không giống người tốt, biết vậy thảng trước đi làm phẫu thuật xóa sẹo cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55

Trong sảnh chờ sân bay, Ngô Đồng chen lên đứng phía trước, nhìn từng hành khách đi ra. Dáng vẻ mong ngóng làm Tần Qua không thể nghi ngờ rằng, nếu Tiểu Nguyên bỗng nhiên xuất hiện ở lối ra, không biết bà xã nhà mình có xúc động mà xô đồ barie để xông đến hay không.

Bởi vì người đến đón rất đông, Ngô Đồng sợ chen lấn đến Phi Phi nên để Tần Qua và Phi Phi ngồi ở phía sau chờ, còn mình chen lên phía trước đón Tiểu Nguyên.

“Ba, cậu Ba lúc nào mới tới?” đã lấp ghép khối rubic vài chục lần, Phi Phi ngẩng đầu lên hỏi ba.

Tần Qua ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong sảnh chờ, máy bay đã hạ cánh được mười phút, vì thế đáp “Sắp rồi con.”

“Cậu là ... em của mẹ hả ba?”

“Đúng rồi.” Tần Qua gật đầu.

“Vậy ... cũng sẽ giống mẹ ... xinh đẹp phải không ba?” Trong lớp của cậu, Dương Dương và Lâm Lâm rất giống nhau, mọi người đều nói do cả hai là chị em cho nên mới lớn lên giống nhau. Mẹ mình xinh đẹp như vậy, có phải cậu cũng xinh đẹp giống mẹ không.

“Cái này ... một lúc nữa cậu ra thì Phi Phi tự mình nhìn là biết rồi.” nói thật, Tần Đại thiếu không có cách nào chấp nhận được việc một người đàn ông rất giống bà xã xuất hiện trước mặt mình, cho dù là em vợ cũng không được.

“Tiểu Nguyên!” Ngô Đồng kích động kêu lên làm cho hai cha con cùng ngẩng đầu nhìn nhưng chỉ thấy một đám người đang lúc nhúc phía trước. Tần Qua đành ôm Phi Phi đi đến chỗ Ngô Đồng đang đứng.

“Chị!” một chàng thanh niên cao ráo kéo theo chiếc vali màu đen, khi nhìn thấy Ngô Đồng thì tức khắc nở một nụ cười rực rỡ, nhanh chóng chạy về phía Ngô Đồng, cách hàng barie đưa tay ôm lấy Ngô Đồng vào ngực.

Tần Qua vốn cao to hơn người bình thường, mà Phi Phi lại đang ngồi trên vai anh, trong đám đông đang chen chúc liền phát hiện ra mẹ mình “Ba, mẹ ... và một người nữa đang ôm nhau.”

“Đó là cậu Ba.” Mặc dù đoán được người ôm Ngô Đồng chắc chắn là em trai của cô nhưng mà nghe thấy thế, anh vẫn không được thoải mái trong lòng.

“Có phải em lại cao lên không?” Ngô Đồng nhìn từ trên xuống dưới ngắm em trai đã nửa năm không gặp, cao, đen và khỏe mạnh.

“Em đã cao thêm ba cm, hiện giờ là 1m78, sang năm chắc là phải được 1m80.” Tiểu Nguyên khoe.

“Em đi đường có mệt không?” Ngô Đồng cười hỏi.

“Bay có hai giờ thôi, em không mệt chút nào.” Về mặt Tiểu Nguyên đau khổ nói “Chị là đồ ăn trên máy bay thật không dám khen.”

“Chờ về nhà chị làm đồ ăn ngon cho em ăn.”

“Chị của em là tốt nhất. Em ra giờ đây.” Chàng thanh niên kéo vali dọc theo barie đi ra ngoài.

Ngô Đồng cũng vội vàng đi theo, đáng thương cho Tần Đại thiếu vát vả bon chen qua biển người đến bên cạnh bà xã, khi đến nơi lại trơ mắt nhìn bà xã chạy đi chỗ khác.

Tần Đại thiếu buồn bực, thay đổi hướng đi theo.

“Chị Hai!” Tiểu Nguyên chạy đến, việc làm đầu tiên là bế chị gái mình lên, quay mấy vòng.

Tại sao lại ôm nhau nữa rồi?

Tần Đại thiếu ôm Phi Phi bước nhanh đến, đứng lại chờ hai chị em ôm nhau đứng ba giây, thấy hai người vẫn không phát hiện ra anh, thế là vô cùng khẩn trương và thấp thòm, chủ động lên tiếng “Chào cậu, Tiểu Nguyên!”

Nghe thấy có người nói tên mình, Tiểu Nguyên buông chị gái ra, liếc nhìn người đàn ông không biết xuất hiện bên cạnh từ lúc nào. Đó là một người đàn ông cao lớn, rắn rỏi, khuôn mặt góc cạnh, một đôi mắt sắc bén, trên khóe mắt có vết sẹo làm khuôn mặt hơi hung dữ.

“anh là ...” Tiểu Nguyên hỏi.

“Chào cậu, Tiểu Nguyên. anh là anh rể của cậu, Tần Qua.” Tần Đại thiếu nở nụ cười tự cho là hiền hòa, giới thiệu mình.

Tiểu Nguyên nhìn người đàn ông tự xưng là anh rể của cậu, rồi quay đầu nhìn chị gái nhà mình.

Ngô Đồng gật đầu cười.

thật sự là anh rể? Mặc dù khuôn mặt có chút hung dữ, nhưng dáng người rất cao, rắn rỏi, rất đàn ông, tuy nhiên nụ cười có vẻ không tự nhiên. Được, bề ngoài đã được thông qua ... Tiểu Nguyên âm thầm đánh giá.

“Chào cậu Ba, con là Phi Phi.” Phi Phi nắm tay ba, ngoan ngoãn chào.

Nghe giọng nói của trẻ con, Tiểu Nguyên cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện đứng bên cạnh người gọi là anh rể còn có một cậu bé rất đáng yêu. Chờ một chút, cậu bé này gọi mình là gì? Cậu Ba?

Tiểu Nguyên lập tức lại quay đầu nhìn chị gái nhà mình.

Ngô Đồng vẫn mỉm cười gật đầu như cũ.

Cậu chỉ mới xa chị có một học kỳ mà thôi, chị mình làm sao đã sinh được một em bé lớn như thế chứ. Tiểu Nguyên lại nhìn Phi Phi, Phi Phi trả cho cậu một nụ cười ngọt ngào đáng yêu. Tiểu Nguyên nhìn Tần Qua, Tần Qua cũng nhác cười cười.

không phải do chị gái sinh, vậy là do người khác sinh rồi. Nghĩ đến đây, cậu bước đến kéo chị gái ra một chỗ cách xa ba mét, nhỏ giọng hỏi “Chị, đây là nguyên nhân mà chị nhất định không cho em gặp anh rể hả?”

“Cái gì?” Ngô Đồng buồn bực hỏi.

“Chị, chị tìm cho em một anh rể đã tái hôn, còn có một đứa nhỏ nữa.” Tiểu Nguyên đau lòng như ốc.

“nói mò cái gì đó, Phi Phi là do anh rể em thu dưỡng.” Ngô Đồng trợn mắt nhìn cậu em trai đã tự bỏ não một câu chuyện nào đó.

“Vậy lúc trước vì sao chị không cho em gặp anh rể?” Tiểu Nguyên vẫn canh cánh điều này trong lòng.

“Chúng ta về nhà rồi nói.” Đối với chuyện này, Ngô Đồng cũng không có ý định giấu diếm nữa, nhưng ở đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện này.

Quả nhiên là bị chê rồi sao?? Tần Đại thiếu lo lắng nhìn hai chị em.

“Ba, cậu Ba ... không thích chúng ta phải không ạ?” Phi Phi nhạy cảm, hỏi ba mình.

“Chắc là ... không phải đâu.” thật ra, Tần Đại thiếu cũng không chắc chắn lắm “Chúng ta đi qua đó đi.”

Tần Đại thiếu nắm tay con trai hồi hộp đi qua.

Vừa cùng chị gái nói chuyện về anh rể, vừa quay đầu lại, Tiểu Nguyên đã bắt gặp Tần Đại thiếu với khuôn mặt u oán, làm cậu bị dọa mà lùi lại một bước.

“Tiểu Nguyên, anh đã đặt bàn tại khách sạn Đế Vương, chúng ta đến đó vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Tần Qua nói.

“Đúng rồi, chúng ta đi ăn cơm trước cái đã, không phải em nói là không ăn được đồ ăn trên máy bay sao?” Ngô Đồng nói với Tiểu Nguyên.

“Khách sạn Đế Vương? anh rẽ đặt?” Tiểu Nguyên nhìn Tần Qua.

anh rẽ? anh rẽ? Tiểu Nguyên vừa mới gọi anh là anh rẽ? Đây có nghĩa là đồng ý chấp nhận anh rồi hả? Hạnh phúc tới quá đột ngột, vừa rồi còn tràn đầy thấp thỏm và lầy lòng, khuôn mặt Tần Đại thiếu lập tức rạng rỡ nhìn cậu em vợ “Đúng vậy, chị em nói em thích ăn món Quảng Đông, món Quảng Đông ở khách sạn Đế Vương ngon nổi tiếng đó.”

“Cám ơn anh rẽ.”

“Người một nhà, em đừng khách sáo.” Tần Đại thiếu trầm tĩnh lại, bẻ Phi Phi lên, nói “Chúng ta đi thôi.”

Trong xe Jeep, Ngô Đồng và Tiểu Nguyên ngồi ở băng ghế sau, Phi Phi ngồi vị trí ghế lái phụ. Khi Tần Qua dứt chìa khóa, khởi động xe, Tiểu Nguyên khẽ ô lên một tiếng “anh rẽ, chiếc xe này anh đã cải tạo lại phải không ạ?”

“Làm sao em biết?” Tần Qua kinh ngạc.

“âm thanh động cơ rất khác bình thường. Nếu em đoán không sai, đây là động cơ DDXN thế hệ thứ sáu, ít bị hư hỏng, khả năng khởi động nhanh, tiêu hao ít nhiên liệu.”

“Em rành về xe quá ha? Em cũng chơi xe hả?”

“Em thích nên có tìm hiểu một chút.”

“Em có xe không?”

“Dạ, không có.”

“Nếu thích anh đưa cho em một chiếc.” Nãy giờ muốn lấy lòng em vợ, Tần Đại thiếu vung tay “Em thích xe gì? Giống cái của anh được không?”

“anh rẽ, chiếc xe này của anh chỉ tính riêng động cơ đã ba mươi vạn rồi đó.” Tiểu Nguyên giật mình, không nghĩ đến chỉ nói qua loa mà anh rẽ đã muốn đưa xe cho mình.

“Tiền trình ấy mà!” Tần Đại thiếu không để ý.

Chẳng lẽ anh rẽ cậu là nhà giàu mới nổi? Xài tiền không chớp mắt?

“Tiền trình mà thôi? anh quên tháng trước lợi nhuận công ty được bao nhiêu hả?” Ngô Đồng không nhịn được mà cảnh tỉnh Tần Qua.

“...” Tháng trước lợi nhuận công ty chỉ được có tám vạn, so với Thẩm Tây Minh thì như kiến với voi, Tần Đại thiếu thua.

Làm giật mình à, thì ra anh ấy nói khoác thôi --- đã phát hiện ra một khuyết điểm.

Xe đến khách sạn Đế Vương, Ngô Đồng nắm tay Phi Phi đi trước, Tần Qua yên lặng đi cuối cùng, nhân lúc Ngô Đồng không để ý thì ngăn em vợ lại.

“anh rẽ?” Tiểu Nguyên dừng bước.

“Khi này chị em nói, anh không tiện phản đối lại. Nhưng em yên tâm, việc gì anh rẽ đã hứa với em thì nhất định làm được.” thật vất vả mới có một thứ có thể lấy lòng em vợ, sao có thể không mua cơ chứ.

“anh nói là ... chuyện mua xe cho em ý hả?”

“Ừ.”

“anh rẽ, em không cần đâu. Chị đã nói công ty của anh hiệu quả, lợi nhuận không tốt sao. Huống hồ em còn đi học, cũng đâu có đi đâu mà xài xe.”

“Em yên tâm, mặc dù hiện giờ công ty chưa khá lên, nhưng mà tiền để mua xe thì anh vẫn có tiền riêng.”

“Chị em sẽ không đồng ý đâu.” Tiểu Nguyên lắc đầu từ chối.

“không sao, chúng ta mua không nói cho cô ấy biết.”

“Quỹ đen của anh?” không đợi Tần Qua trả lời, giọng điệu của Tiểu Nguyên như khuyên bảo Tần Qua “anh rẽ, anh như vậy là không được, sao lại qua mặt chị gái em giấu nhiều quỹ đen như vậy được. Em sẽ không nói ra nhưng về nhà anh phải nói rõ với chị em đi nhé.”

“...” Tần Đại thiếu không biết phải nói tiếp như thế nào.

Lập quỹ đen? Xem ra là chị mình nắm tài chính trong nhà, được rồi ... nhưng mà quỹ đen này có vẻ hơi nhiều.

“Hai người thì thăm cái gì vậy? Nhanh lên nào!” Ngô Đồng phát hiện hai người tụt lại đằng sau, thế là quay đầu kêu.

“Đến đây.” Hai người vội vàng vàng đi theo.

Vì lấy lòng em vợ, Tần Đại thiếu đã gọi hầu hết các món ‘tủ’ của nhà hàng, nếu không phải do Ngô Đồng cản, không chừng tất cả các món trong nhà hàng Tần Qua đều gọi một phần.

Khi ăn cơm giữa chừng, Tiểu Nguyên đột nhiên hỏi “Đúng rồi, anh rể, anh quen với chị em vào lúc nào?”

“Tháng tám năm nay.” Tần Qua thuận miệng trả lời.

Ngô Đồng thăm nói ‘Hồngбет rồi’, quả nhiên đã thấy Tiểu Nguyên ngừng ăn, nhũu mày hỏi lại “Tháng tám năm nay? anh quen với chị em ở đâu?”

“Ồ...” Tần Đại thiếu cảm giác dưới bàn có người đập anh một cú, lập tức thông minh ngậm miệng lại.

“Em ăn cơm trước đi, chuyện đó về nhà chúng ta nói chuyện.” Ngô Đồng gấp thức ăn cho Tiểu Nguyên.

Tiểu Nguyên nhìn chị mình, lại liếc nhìn anh rể nghe lời vợ, biết cậu sẽ không hỏi được. Nhưng từ giữa tháng sáu đến cuối tháng chín cậu vẫn luôn nằm viện, chị gái hầu như ngày nào cũng đến bệnh viện chăm mình, làm sao mà có thời gian để yêu đương?

Ăn cơm xong, Tần Qua đi tính tiền, Ngô Đồng đi toilet chỉnh trang lại, Tiểu Nguyên nắm tay cháu trai mới ra lò của mình đi ra sảnh khách sạn chờ hai người.

đang buồn bực, chán muốn chết, Tiểu Nguyên bắt đầu chú ý đến cậu nhóc cháu trai của mình.

“Phi Phi à.” Tiểu Nguyên ngồi xổm xuống trước mặt Phi Phi, bắt đầu dụ dỗ.

Phi Phi thả khối rubic trong tay xuống, ngoan ngoãn nhìn Tiểu Nguyên.

“Cháu có biết ba mẹ cháu quen biết nhau như thế nào không?” Tiểu Nguyên cũng không xác định được Phi Phi có biết chuyện này hay không, dù sao cũng đang rảnh rồi không có việc gì làm, hỏi thăm một chút, nhờ đâu cậu nhóc biết thì sao.

“Biết ạ.” Phi Phi gật đầu.

Tiểu Nguyên nghe xong, lập tức tinh thần tỉnh táo lại, dụ dỗ “Vậy con nói cho cậu biết được không, cậu mua kẹo cho con ăn.”

“Mẹ không cho nói.” Phi Phi lắc đầu.

“Mẹ nói không cho nói lúc nào đâu?”

“Lúc này ba nói... Mẹ giẫm lên chân ba.” Lúc đó Phi Phi ăn no rồi, đang cúi đầu chơi rubic nên chứng kiến được cảnh này.

Má... Quả nhiên không phải cha con ruột, anh rể giống như một tên gốc thiếu não, con trai còn nhỏ mà khôn dữ vậy trời.

“Cậu Ba!!!”

“Ừ??”

“Nhìn cậu... không giống mẹ... xinh đẹp.” Quan sát một lúc, Phi Phi tổng kết.

Cậu nên vui vẻ, hay là nên tức giận đây? Cái thằng nhóc láu cá có tình phải không?!

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Nguyên: Qua một ngày quan sát, em phát hiện người anh rể này: gốc nghèo, dễ dụ, có tiền, sợ vợ nhưng mà việc lập quỹ đen là không được.

Tần Qua: Ai lập quỹ đen, ai giấu tiền riêng!

Tiểu Nguyên: đã biết sai còn cãi chày cãi cối, lại một khuyết điểm nữa.

Tần Qua tức giận chạy điên cuồng trong sân đánh bao cát, nếu không phải cậu là em vợ tôi thì tôi sẽ đánh cậu như cái bao cát này.

Phi Phi: Cậu Ba, cậu không đẹp.

Tiểu Nguyên: Cháu là thằng nhóc láu cá.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Đẩy cánh cửa sơn màu đỏ tươi, sân trước là phong cảnh mùa thu quyến rũ, đập vào mắt đầu tiên là cây ngô đồng cao vút, đứng thẳng trước sân, từ những nhánh cây đan xen vào nhau có thể tưởng tượng được cảnh lá tươi tốt sum xuê của nó khi mùa xuân đến.

một xích đu dưới gốc cây trơ trụi lá tạo nên một cảm giác tĩnh mịch. Ngôi nhà gỗ là sự kết hợp hoàn mỹ giữa nét kiến trúc hiện đại và phong cách hoài cổ, phía trước treo một chiếc chuông gió, trên bậc tam cấp là một cái giá để giày, bày những chiếc dép đi trong nhà sinh động mà ấm áp. Tất cả tạo nên sự ấm áp, hài hòa cho ngôi nhà.

Chỉ là đẩy một cánh cửa ra mà Tiểu Nguyên cảm giác xuyên qua thời gian đến một không gian khác.

“Chị, nhà chị đẹp quá!” Tiểu Nguyên cảm thán.

“Em thích không?” Ngô Đồng nắm tay Phi Phi đi đến, Tàn Qua xách hành lý đi phía sau.

“Vâng.” Tiểu Nguyên gật đầu.

Ngô Đồng cười cười, cúi đầu nói với Phi Phi “Phi Phi, con đưa cậu đi thăm nhà của chúng ta có được không?”

“Dạ.” Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Nguyên không kịp chờ đợi, bế Phi Phi chạy vào trong nhà, khi vừa mới đến cửa, bỗng nhiên Phi Phi lên tiếng cản lại “Cậu, vào nhà phải đổi dép đã.”

“A.” Tiểu Nguyên hơi sững sốt, để Phi Phi xuống đất, lấy trên kệ đôi dép đi trong nhà rồi giúp Phi Phi thay ra, sau đó cởi giày của mình, vẫn để nguyên tất định đi vào nhà. Bỗng nhiên, cậu cảm giác có một lực kéo đằng sau, Tiểu Nguyên quay đầu nhìn thì thấy Phi Phi đang kéo áo cậu.

“Dép mới của cậu.” Phi Phi chỉ vào một đôi dép trên kệ “Mẹ mua.”

Tiểu Nguyên trừng mắt nhìn, cuối cùng vẫn lấy đôi dép ra đi vào, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Phi Phi nói như vậy làm Tiểu Nguyên cảm thấy mình mới là một đứa trẻ năm tuổi cần chăm sóc vậy.

“Được rồi, có thể vào nhà rồi.” Phi Phi chờ cậu mang dép vào, vui vẻ nói.

“Cám ơn nha.” Khóe miệng Tiểu Nguyên giật giật.

Phi Phi rất ra dáng dẫn cậu đi thăm từng phòng, từng phòng. Sau cùng dẫn cậu đến nơi mà nhóc thích nhất, sân sau. Lúc này Tiểu Nguyên mới phát hiện căn nhà này có hai cái sân trước sau. Ở nơi Đê Đô tắc tắc tắc vàng này mà nhà chị mình lại rộng rãi, xa xỉ như ở nông thôn thế này, người anh rể này của mình tuyệt đối không chỉ là nhà giàu bình thường.

Ngô Đồng cởi áo khoác, mang nguyên liệu nấu ăn mới mua, phân loại rồi bỏ vào tủ lạnh. Lúc này Tiểu Nguyên đã tham quan xong nhà, kích động chạy đến “Chị, em thích nhà chị.”

“Chị cũng thích nhà mình.” Ngô Đồng mỉm cười.

“Chị, chị chuẩn bị cho em một phòng, em cũng ở đây được không?” Ánh mắt Tiểu Nguyên tràn đầy mong đợi nhìn chị mình.

Ngô Đồng sao mà từ chối được em trai mình, đang định đồng ý thì Tàn Đại thiếu đang cắt hoa quả bên cạnh thính tai nghe được. anh cầm dao gạt trái cây lập tức đứng sau lưng Ngô Đồng, lớn tiếng phản đối “không được.”

Tư thế kia, nếu không phải biết anh là anh rể cậu, Tiểu Nguyên rất nghi ngờ mình đang bị kẻ xấu chặn đường cướp bóc.

Tiểu Nguyên sững sờ, vẻ mặt Ngô Đồng cũng ngờ ngác nhìn Tàn Qua.

“Cái này ...” Dường như bây giờ mới phát hiện lời nói của mình không còn có nghĩa khác, Tàn Qua mất tự nhiên giải thích “Tiểu Nguyên, cậu đừng hiểu lầm, không phải là anh không thích cậu đâu.”

“Vậy sao anh không cho em ở lại đây?” nói thật, vừa nghe Tàn Qua trực tiếp từ chối, trong lòng Tiểu Nguyên rất không thoải mái.

“anh ... bởi vì ...”

“anh bỏ dao xuống trước đã.” Ngô Đồng thấy Tần Qua vẫn dao giờ giờ trước mặt, kinh hồn bạt vía nói.

“À, đúng nhì.” Tần Đại thiếu lúc này mới phát hiện mình vẫn cầm dao trên tay, liền vội vàng xoay người, cầm con dao ném về phía cái thớt gỗ.

Tiểu Nguyên chỉ nghe một tiếng ‘bụp’, chiếc dao gọt trái cây liền văng vàng cắm trên thớt gỗ. Thấy cảnh này, Tiểu Nguyên nhin không được mà lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Thân thủ của anh rề thật là đỉnh!

một chút cũng không phát hiện hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu là dọa người, Tần Đại thiếu tiếp tục giải thích “Nếu cậu ở đây, bình thường anh muốn hôn chị cậu một chút cũng ...”

“anh nói những cái gì đấy?” Khuôn mặt Ngô Đồng đỏ lên, trừng mắt nhìn Tần Qua.

Tiểu Nguyên lúc này cũng nhận ra, lúng túng một hồi, chỉ là ... anh rề, anh đừng có nói trắng trợn như thế có được hay không!?

“Cậu xem, chị cậu là người dễ ngượng ngùng.” Kết hôn lâu như vậy, chỉ cần anh hơi nói rõ một chút, bà xã sẽ đỏ mặt, thật là, sao bà xã nhà mình lại đáng yêu như thế cơ chứ.

“anh đi ra ngoài cho em.” Thẹn quá hóa giận, Ngô Đồng bắt đầu đuổi người.

Tần Đại thiếu sợ vợ, lập tức bung đĩa cam mới bỏ xong, kéo em vợ chạy ra ngoài.

“Tiểu Nguyên, ăn cam đi.” Tần Đại thiếu đưa đĩa cam đã cắt gọn gàng, ân cần mời em vợ.

Tiểu Nguyên nhìn chằm chằm đĩa cam trước mặt, nhin không được nghĩ lại cảnh phi dao của anh rề lúc nãy, đây chính là võ lâm cao thủ cắt hoa quả mà. Nhìn xem, múi cam nào cũng đều bằng nhau chẵn chẵn, nhìn mà thấy không được tự nhiên.

“Phi Phi, ăn cam không con.” Tiểu Nguyên thuận tay đẩy đĩa cam đến trước mặt Phi Phi đang ngồi bên cạnh chơi rubic.

“Cám ơn cậu Ba.” Bàn tay nhỏ múp míp của Phi Phi cầm một miếng cam nhìn là biết do ba cắt.

“Tiểu Nguyên à, ý của anh rề lúc nãy chắc cậu hiểu rồi chứ.” Tần Qua tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Ha ha ...” anh ở trước mặt em, ám chỉ anh muốn cùng chị em thân mật, anh cảm thấy em có thể thuận lòng đáp ứng anh sao, còn lâu! “anh rề, em thực sự thích ngôi nhà của anh chị, giống như là khu du lịch vậy, anh cho em ở đây đi.”

“Em thích ngôi nhà này?” Tần Qua hỏi.

“Vâng.” Tiểu Nguyên gật đầu thật mạnh.

“Chỉ là ngôi nhà này thôi?” Tần Đại thiếu hỏi lại lần nữa.

“Đúng ạ.” Có gì khác nhau sao?

“Vậy như này được không? anh rề mua cho cậu một căn nhà giống nhà này như đúc cho cậu ở được không?” Tần Đại thiếu vui vẻ đưa ra phương án giải quyết.

“...” Móa, cậu muốn chửi thề, làm sao đây?!

Tần Đại thiếu nhìn cậu em vợ đang không nói nổi lời nào, coi như đã đồng ý, hài lòng vỗ vỗ vai Tiểu Nguyên, vui vẻ nói “Ngày mai, anh rề đi tìm người môi giới tìm cho cậu.”

Tiểu Nguyên khiếp sợ đã không còn nói được gì nữa, chỉ có thể nhìn cục vàng nhà mình ... không, anh rề đại gia tỷ phú nhà mình mừng rỡ đi về phía nhà bếp, giống như vừa mới phát hiện người có khả năng mua được một đồng căn biệt thự cao cấp là anh rề của mình.

“Rốt cuộc là ba con có bao nhiêu tiền?” Tiểu Nguyên không nhin được, quay qua hỏi Phi Phi.

Phi Phi nghiêm túc suy nghĩ một lát, trí nhớ của nhóc rất tốt, cậu nhóc vẫn nhớ lời ba đã nói, cho nên lặp lại “Ba nói, trừ việc có bệnh, ba chỉ có tiền.”

“...” Tiểu Nguyên mặt không cảm xúc nhìn Phi Phi.

Phi Phi chớp chớp mắt, phát hiện cậu Ba không nói gì, vì thế lại cúi đầu chơi rubic. Cái khối rubic cấp năm này khó quá đi.

Tiểu Nguyên sau một hồi im lặng, cầm khối rubic trong tay Phi Phi, bắt đầu nhanh như chớp xoay khối rubic trước mặt Phi Phi, hai mươi mấy giây sau, khối rubic trở về nguyên trạng. Tiểu Nguyên đắc ý để khối rubic xuống trước mặt Phi Phi, hỏi “Con thấy cậu lợi hại không?”

Hai mắt Phi Phi sáng lên, gật đầu, cậu Ba thật là lợi hại.

“Con muốn học không?”

Phi Phi kích động, liên tục gật đầu.

“không nói cho con.” Thăng nhóc lâu cá, dám lừa mình, hừ ...

Phi Phi trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, dường như bây giờ mới hiểu lời cậu nói có nghĩa gì, thế là bĩu môi cúi đầu xuống, nhìn khối rubic trước mắt mà ngẩn người.

Tiểu Nguyên nhìn đáng vẻ túi thân của Phi Phi thì bắt đầu tự hỏi, có phải mình có chút quá đáng rồi không, một người trưởng thành mà lại so đo với đứa bé năm tuổi thì còn ra thể thống gì.

Lúc này, Ngô Đồng cầm một cái gối từ phòng ngủ đi ra, nhìn Tiểu Nguyên nói “Mấy ngày tới em cứ ở đây trước đã, nhà ở Lâm Uyển chị vẫn chưa dọn dẹp, chưa ở được đâu.”

Trước đây, hai chị em Ngô Đồng ở khu chung cư Lâm Uyển.

“Vâng.” Tiểu Nguyên tất nhiên là đồng ý “Ồ đây luôn em cũng không có ý kiến gì.”

Tiểu Nguyên vừa dứt lời, trước cửa phòng ngủ lập tức xuất hiện bóng dáng của anh rể, nhìn cậu liên tục nháy mắt ra hiệu.

“A, nhưng mà đồ đạc của em đều ở Lâm Uyển, lúc nào thu dọn xong em sẽ về đó vậy.” Tiểu Nguyên không hiểu sao lại nói trái lòng mình.

Ngô Đồng gật đầu, tiếp tục nói “Vậy mấy ngày này em ở cùng phòng với Phi Phi nhé. Chị đã trải đệm cho em rồi, phía dưới cũng lắp đệm sùi, chắc là không lạnh đâu.”

“Chị, chị tốt với em nhất.” Tiểu Nguyên nói ngọt.

“Em đừng dẻo miệng.” Ngô Đồng cũng không biết em mình giống ai nữa, từ nhỏ đã dẻo miệng như vậy.

Ngô Đồng nói xong với Tiểu Nguyên, lại quay sang nói với Phi Phi “Phi Phi, tạm thời cậu Tiểu Nguyên ngủ chung phòng với con được không?”

Phi Phi chớp chớp mắt, rồi vừa cười vui vẻ, vừa nói bằng một giọng phấn khích “Mẹ, cậu Ba, chơi rubic, rất giỏi.”

“Đúng rồi ha, Tiểu Nguyên cũng rất thích chơi rubic. Mẹ nói cậu dạy cho con nha.” Ngô Đồng nhớ em trai mình cũng có sở thích này, thế là nói.

“Vâng!” Phi Phi gật đầu thật mạnh.

Ngô Đồng quay sang dặn em trai mình “Phi Phi rất thích chơi rubic, có thời gian em dạy cháu một chút nhé.”

“Vâng.” Tiểu Nguyên nghe lời gật đầu.

Lúc này Ngô Đồng mới hài lòng ôm gối vào phòng ngủ Phi Phi, Tần Đại thiếu lập tức ôm chân đi theo lưng bà xã vào phòng.

Thấy chị gái đã đi, Tiểu Nguyên quay đầu nhìn khuôn mặt đơn thuần, ngây thơ của Phi Phi, híp mắt, chậm rãi nói “Nhóc con, đúng là không vừa mà.”

“Cậu nói gì, con không hiểu.” Phi Phi vô tội nói.

“không hiểu thì thôi.”

“Vậy để con đi hỏi ... Mẹ.” Phi Phi nhảy khỏi ghế sofa, chuẩn bị vào phòng.

“Áy, chờ một chút, từ từ.” Tiểu Nguyên liền ôm Phi Phi lại, đặt nhóc lên ghế sofa, nói “Cậu sợ con luôn rồi đó, để cậu dạy con chơi.”

Lập tức hai mắt Phi Phi tỏa sáng.

“Con mới bao lớn chứ, thế mà đã muốn chơi rubic cấp năm rồi, con có hiểu công thức của nó không ...” Tiểu Nguyên vừa dạy Phi Phi, vừa nói linh tinh.

Ngày hôm sau.

Hôm nay là chủ nhật, lúc đầu không định đi làm nhưng Tần Đại thiếu quyết định đến công ty. Sau khi đến công ty, chuyện đầu tiên anh làm là gọi Tiểu Tử.

“Lão đại, sao hôm nay anh lại đến đây?” Phải biết là lão đại xưa nay vì vợ con không bao giờ đi làm vào chủ nhật.

“Cậu học quản lý công ty đến đâu rồi?” Tần Qua hỏi.

“Cũng được khá khá rồi ă. Cách thức quản lý công ty bất động sản, phương pháp vận hành, điều phối, sắp xếp công việc em đều nắm trong tay.” Thực ra, sau một tuần, chủ nhiệm Lưu đã quay về công ty cũ làm việc.

“Vậy thì tốt ... Cậu bố trí cho anh mấy người đi dọn dẹp nhà ở cho anh.”

“Nhà ở?” Tiểu Tử hỏi “Nhà nào ă?”

“Nhà ở lúc trước của chị dâu cậu.” Tần Qua nói “Em trai chị dâu cậu, chính là em vợ của anh, hôm qua đã được về nghỉ đông. Bởi vì nhà đã lâu không có người ở nên muốn tìm người quét dọn lại một chút.”

Tiểu Tử nhìn bộ dạng ‘dục cầu bất mãn’ của lão đại nhà mình thì hiểu ngay, lập tức đảm bảo “Lão đại, anh yên tâm, em cho người đi làm liền, cam đoan với anh tối nay em vợ anh có thể vào ở ngon lành.”

“Nhanh lên nhé.”

Tần Đại thiếu nghĩ đến tối qua thì trong lòng chua loét, lúc ăn cơm, trong mắt bà xã nhà mình chỉ có Phi Phi và em vợ, chả thèm gấp cho mình chút đồ ăn nào.

Muốn sờ bàn tay nhỏ của cô ấy một chút, cô ấy né. Muốn hôn lên khuôn mặt nhỏ một chút, cô ấy né. Muốn ôm eo cô ấy một chút, cô ấy cũng né!!!

Khi Phi Phi đã đi ngủ, thời gian vợ chồng trao đổi tâm tình cũng không có. Bà xã ngồi ở phòng khách nói chuyện với em trai đến hơn 12 giờ đêm, để cho anh một mình phòng không gối chiếc trong đêm khuya.

thật mới mơn chờ đến lúc bà xã vào đi ngủ, anh mới chỉ cọ cọ cầu ôm một cái, kết quả bà xã phũ phàng hất tay anh ra, còn nói “Tiểu Nguyên còn ở đây, anh đừng làm rộn.”

Cuộc sống như vậy làm sao mà qua được. Bằng bất cứ giá nào cũng phải đẩy em vợ đi thôi.

(anh hóa thành hòn vọng thê cmnr)

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Nguyên: Chị, em muốn ở đây.

Ngô Đồng: Được.

Tần Qua: không được, không được, không được.

Tiểu Nguyên: Chị, anh rể không thích em hả?

Ngô Đồng: Tần Qua????

Tần Đại thiếu bực bội, ra cửa, đi đánh bao cát thôi.

Phi Phi: Mẹ, cậu nói con là thằng nhóc lấu cá, lấu cá nghĩa là gì hả mẹ.

Tiểu Nguyên: ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Sáng sớm, Tần Qua đã đến công ty, Ngô Đồng khó có khi được rảnh rỗi như vậy nên dự định lau dọn nhà cửa.

“Chị, em phụ chị quét nhà nha.” Vẫn dĩ đang ở trong phòng cùng Phi Phi chơi ghép hình, Tiểu Nguyên thấy chị gái cầm khăn lau xách thùng nước thì biết chị gái muốn tổng vệ sinh.

“Vậy em ra ngoài quét sân đi.” Ngô Đồng nói.

“Vâng.” Tiểu Nguyên đáp rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Áy, em mặc áo khoác vào cái đã.” Ngô Đồng thấy Tiểu Nguyên chỉ mặc phong phanh đã chạy ra ngoài thì lập tức gọi lại.

“He he ...” Bởi vì trong phòng có gắn đệm sưởi điện, Tiểu Nguyên quên mất việc thời tiết đang lạnh giá, cười khúc khích quay lại phòng mặc áo khoác lông, thấy Phi Phi ngẩng đầu nhìn mình, liền hỏi “Con muốn ra ngoài chơi không?”

Phi Phi gật nhẹ đầu.

Tiểu Nguyên giúp Phi Phi mặc áo khoác, đội mũ, bế Phi Phi ra khỏi phòng, gió lạnh ủa tới làm cả hai cùng rùng mình.

“Phi Phi, con biết cây chổi để ở đâu không?” Tiểu Nguyên hỏi.

Phi Phi nghiêng người chỉ chỉ vào góc sân.

Tiểu Nguyên bế Phi Phi ngồi ở xích đu dưới gốc ngô đồng, đi đến góc sân lấy chổi và ky hốt rác, bắt đầu quét lá rụng trong sân vườn.

Quét được một lúc, Tiểu Nguyên chợt phát hiện Phi Phi ngồi dưới gốc cây không nhúc nhích mà ngẩn người, liền hỏi “Sao con không giúp cậu?”

“Cậu nói ... ra sân chơi.” Phi Phi vô tội nháy mắt.

“...” Tiểu Nguyên nhe răng, rồi cười cười dụ dỗ “Phi Phi à, thầy có dạy con là, lao động là trò chơi vui sướng nhất không?”

Phi Phi thành thật lắc đầu.

“Vậy hiện tại cậu nói cho con biết, lao động không chỉ là trò chơi vui nhất, hơn nữa lao động còn có thể giúp con làm ấm người.” Tiểu Nguyên tiếp tục nói.

“Cậu ba.” Phi Phi bỗng nhiên kêu.

“Hà?”

“Gạt người ... không tốt.” Phi Phi nghiêm túc nói.

“...” Khóe miệng Tiểu Nguyên run rẩy “Ai lừa con, không tin con đi hỏi mẹ xem.”

Phi Phi bất đắc dĩ nhìn cậu mình “Vây, ... cậu muốn con làm gì?”

Thằng nhóc lấu cá này, có phải nó vừa thờ dài không, có phải không, có phải không ...

Cuối cùng Tiểu Nguyên mang bao tay cho Phi Phi, trong sân nhặt lá rụng và cành cây khô vào một chỗ. Phi Phi đi ủng đi tuyết, đội mũ gấu nhỏ, bao tay gấu nhỏ, trong sân vườn chạy tới chạy lui, giống như một con chim én đang xây tổ, vất vả cần cù ngậm lấy từng nhánh cây.

Rất nhanh, toàn thân Phi Phi ấm hẳn lên, khuôn mặt nhỏ cũng nóng đỏ bừng.

Ngô Đồng quét dọn xong phòng vệ sinh, đi ra ngoài thì gặp cảnh này, ánh mắt dịu dàng nhìn Phi Phi hỏi “Phi Phi có mệt không con?”

Rất ít khi vận động – Phi Phi đang chạy hăng say, nghe tiếng Ngô Đồng hỏi, dừng chân lớn tiếng trả lời “Con không mệt ạ.”

“Phi Phi giỏi quá à.”

“Mẹ, con đã nhặt được ... 121 cái.” Phi Phi vui vẻ nói.

“Con còn đếm nữa hả?” Tiểu Nguyên nhin không được hỏi.

“Chỉ nhặt nhánh cây ... nhàm chán lắm.” Phi Phi trả lời.

“Ồi chao, con mới được mấy tuổi chứ, biết nhàm chán luôn.”

Ngô Đồng cười cười kệ hai người đầu vồ mồm với nhau, qua người tiếp tục lau cửa kính, cửa trong phòng đã lau, còn mấy cánh bên ngoài nữa.

Cửa sổ sát đất có thể làm cho phòng sáng đẹp, nhưng để lau sạch thì thật phiền phức. Ngô Đồng kê ghế đến gần, đứng lên chuẩn bị lau thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gầm giận dữ.

“Em đang làm cái gì vậy???” Tần Đại thiếu đẩy cửa vào sân, đã thấy bà xã nhà mình đứng trên một cái ghế cao ngắt ngưỡng lau cửa kính.

Ngô Đồng giơ khăn lau, Tiểu Nguyên cầm cây chổi, Phi Phi cầm nhánh cây, ba người một vẻ mặt khônghiếu cùng quay lại nhìn Tần Đại thiếu.

Khuôn mặt Tần Đại thiếu bình tĩnh, đi qua hai người Tiểu Nguyên và Phi Phi đến trước mặt Ngô Đồng, nhanh chóng ôm bà xã xuống ghế, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói “Sao em lại leo lên ghế cao như vậy?”

Chị em họ Ngô vô cùng ấn tượng nhìn lướt qua cái ghế, còn cao chưa bằng nửa Phi Phi mà cũng tính là cao.

“Em cần khăn lau làm gì?” Tần Đại thiếu nhìn khăn lau trong tay bà xã hỏi.

“Em thấy ... không có gì làm ... nên ... quét dọn làm vệ sinh nhà cửa.”

“Nhà chúng ta có chỗ nào cần em phải dọn đâu, chuyện nặng nhọc này em cứ kêu anh là được rồi.” Tần Qua đẩy Ngô Đồng đứng sang một bên, cầm khăn lau bắt đầu lau kính, vừa lau vừa giục Ngô Đồng “Em mau vào trong phòng đi, ngoài này lạnh lắm.”

Ngô Đồng không còn cách nào, đành phải giao việc lau cửa kính cho Tần Qua, định dẫn Phi Phi đi vào nhà. Lúc này, Tiểu Nguyên kéo cây chổi đến gần chị gái, hỏi nhỏ “Chị, anh rề có phải đang làm quá lên không?”

“Cái gì mà làm quá?” Ngô Đồng hỏi.

“Cái gì mà ‘Nhà chúng ta có chỗ nào cần em phải dọn đâu, chuyện nặng nhọc này em cứ kêu anh là được rồi’ các kiểu ấy, làm như là chị chưa bao giờ làm việc nhà ấy, già dối quá đi.” Tiểu Nguyên nói “anh rề có phải có tình thể hiện cho em nhìn không.”

“Em nghĩ cái gì thế?” Ngô Đồng đưa tay vỗ một cái lên trán em trai, nói “anh rề em còn cần phải thể hiện cho em xem nữa sao?”

“không phải chứ, chẳng lẽ chị chưa làm việc nhà bao giờ sao?” Tiểu Nguyên không thể tin nói.

“Khụ, chị nấu cơm.” Ngô Đồng nghĩ lại, đúng là cô chỉ nấu cơm, rửa chén là Tần Qua làm, quét dọn vệ sinh này đúng là lần đầu tiên cô làm sau khi kết hôn.

Tiểu Nguyên vẫn còn không thể tin nổi, liếc nhìn anh rề nhà giàu của mình, lại cúi đầu nhìn Phi Phi, dường như muốn Phi Phi cho cậu một câu trả lời phù định.

Phi Phi ôm nhanh cây, bổ sung “Khi ba quét sân, còn cống con trên lưng nữa.”

Giống như là trách cậu để nhóc đi nhặt rác nặng nhọc.

“Khụ ... Chị, em đói rồi, có gì ăn không ạ.” Tiểu Nguyên lúng túng nói sang chuyện khác.

“VẬY ĐỂ CHỊ VÀO NHÀ NẤU CƠM.” Ngô Đồng giúp Phi Phi đem nhánh cây để vào chỗ tập trung, rồi cùng Phi Phi đi vào nhà.

Tiểu Nguyên thấy chị gái đi, vừa quét rác vừa đánh giá anh rề, thấy anh rề đã cởi áo khoác, mặc cái áo thun bó sát người, lau kính vừa nhanh vừa sạch, hiển nhiên là không phải làm lần đầu.

“anh rề.” Tiểu Nguyên chống cây chổi lại, kêu.

“Tiểu Nguyên à, em cũng đừng quét, chút nữa anh lau kính xong rồi quét luôn một thể.” Tần Qua nói.

“không sao ạ, em quét cũng sắp xong rồi.” Tiểu Nguyên nghĩ nghĩ, rồi hỏi “anh rề, sao anh không thuê người giúp việc theo giờ.”

“anh không quen có người lạ trong nhà.”

“À, ra vậy.”

“Đúng rồi, hôm nay anh đã đi gặp người môi giới, họ nói sẽ tìm cho chúng ta một căn nhà phù hợp.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

“anh rề muốn mua nhà nữa hả?” Tiểu Nguyên kinh ngạc nói.

“không phải hôm qua anh đã đồng ý với cậu rồi sao? Mặc dù tìm nhà giống ở đây thì có chút khó nhưng tương tự như này thì cũng có thể.”

Lúc này Tiểu Nguyên mới nhớ ra, hôm qua anh rề vì muốn cậu không ở trong nhà đã có ý định mua nhà cho mình. không nghĩ đến Tần Qua thực sự đi hỏi, lập tức mồ hôi lạnh đổ xuống “anh rề, anh thật sự đi hỏi mua nhà hả, em không cần đâu.”

Tần Qua nghe xong, em vợ muốn đổi ý rồi sao, lập tức dừng việc lau kính, cảnh giác hỏi “không phải em nói là thích nhà giống như của anh chị sao?”

“anh rề, anh không hiểu thật hay giả vờ vậy. Em không phải thích nhà anh chị mà cái em muốn là ở với chị em lâu lâu một chút.”

“À..” Xong, lý do như vậy thì cực tuyệt làm sao đây. Cũng không thể nói chị cậu đã gả cho anh thì là người của anh được. Thế giới này vì sao lại có cậu em vợ dính người như vậy chứ.

“anh yên tâm đi, em ở đây hai ngày rồi đi mà.” Cảm xúc của anh có thể dùng biểu hiện rõ ràng như vậy được không, anh cố ý đó hả.

“Cậu còn muốn ở lại đây hai ngày?” Tần Đại thiếu không thể nhịn nói ra.

“anh rề, EQ của anh thấp như vậy sẽ không có ai chơi với anh đâu.” Tiểu Nguyên thực sự không chịu nổi, nếu không phải từ hôm qua đến giờ thấy anh đối xử với chị gái rất tốt, thì với biểu hiện ghét bỏ của anh như vậy, cậu muốn xúi chị gái ly hôn với anh.

“Có bà xã là được rồi.” Tần Đại thiếu từ xưa đến giờ không thèm để ý đến mấy cái EQ vớ vẩn.

“...” anh đây là khoe khoang tình yêu sao? Đúng không? Tiểu Nguyên thực sự giận dữ, vất chổi lại cho Tần Qua, nói “anh rề, em hơi lạnh, em vào trước, anh quét nốt đi.”

“Tiểu Nguyên.” Tần Qua cầm chổi, gọi giật lại.

Tiểu Nguyên quay người.

Tần Đại thiếu vẫn chưa từ bỏ ý định “Phòng ở bên Lâm Uyên anh đã cho người dọn dẹp sạch sẽ, em chuyển về ở lúc nào cũng được.”

Tiểu Nguyên lao đảo, suýt nữa ngã xuống đất không dậy nổi.

(Ha ... ha, edit đến đây không nhịn được cười. Tội nghiệp Tiểu Nguyên.)

Tiểu Nguyên thờ hồn hên vào nhà tìm chị gái, méc “Chị, làm sao chị tìm được người kỳ khôi như vậy chứ.”

Ngô Đồng cười cười, trong lòng đoán chắc là tính chiếm hữu của Tần Qua lại phát tác, nghĩ nghĩ rồi nói “Vây ngày mai em về Lâm Uyên ở đi.”

“Chị, chị cũng đuổi em đi nữa hả?” Tiểu Nguyên không còn tin tưởng vào cuộc sống này nữa rồi.

“Ban ngày đến chơi, tối về bên đó ngủ.” Ngô Đồng giải thích “anh rề em trừ chị và Phi Phi thì không quen có người ngoài ở lại.”

“Em là em trai chị mà cũng không được?” Tiểu Nguyên hỏi.

“Mẹ chồng chị còn chưa đến đây đâu.” Ngô Đồng cho cậu một ánh mắt ‘em hiểu rồi chứ.’

“...”

Tốt rồi, em vợ chắc chắn là không bằng mẹ ruột rồi, Tiểu Nguyên bại trận.

Vì ngày mai sẽ đi, sau khi ăn tối xong, Tiểu Nguyên lấy trong vali mấy món quà “Lúc trước, chị không chịu nói rõ về mọi người nên cậu chưa chuẩn bị quà cho Phi Phi. Cậu thấy Phi Phi thích chơi rubic nên cậu tặng cho Phi Phi cuốn hướng dẫn chơi rubic các cấp độ cho Phi Phi nha.”

Phi Phi vẻ mặt không hiểu nhìn cuốn sách trước mặt.

“Bây giờ con xem không hiểu, nhưng sau này con sẽ học được. Nếu con học xong, lúc đó chơi rubic sẽ siêu cấp giỏi.” Tiểu Nguyên nói.

Mắt Phi Phi sáng lên, nhận quyển sách “Con cảm ơn cậu Ba.”

Tiểu Nguyên lại lấy ra hai khăn quàng cổ một trắng, một xám, nói “Đây là em đi nước F thi đấu mua khăn quàng cổ lông dê. Lông dê là tự em chọn, tìm người dân bản xứ dệt đó, đồ tình nhân đó. Em không biết mua cái gì, chỉ có thể nghĩ đến cái này. Dù sao thì mùa đông sắp đến có thể quàng ...”

“anh thích lắm” Tần Đại thiếu nghe thấy mấy chữ ‘đồ tình nhân’, lập tức cảm thấy hai chiếc khăn quàng cổ bình thường này dường như đang phát sáng lấp lánh.

“...” Cậu có nói tặng qua cho anh ta sao? Mặc dù đúng là đưa cho hai người, nhưng mà cậu đã nói sao, nói rồi sao?

“Bà xã, em quàng chiếc màu trắng rất đẹp.” Tần Đại thiếu quàng chiếc màu xám, rồi quàng chiếc khăn màu trắng cho Ngô Đồng, cuối cùng anh cũng có một món đồ tình nhân mặc cùng bà xã.

“Em còn mua cái gì mà nhiều thế?” Ngô Đồng thấy trong vali của Tiểu Nguyên còn rất nhiều đồ đạc linh tinh.

“A, em còn mua một số quà tặng cho nhà chú Hai nữa.” Tiểu Nguyên vừa nói vừa lấy ra một hộp giày màu đen “Lần trước anh họ nói thích đôi giày bóng rổ GH sao? Em đã nhờ bạn mua được một đôi, mấy ngày nữa em mang qua cho anh ấy.”

“A, vậy hả.” Ngô Đồng sùng sốt một chút, giờ mới nhớ cô vẫn chưa nói cho Tiểu Nguyên biết chuyện với gia đình chú Hai.

“Sao phải mua đồ tặng cho bọn họ?” Giọng nói của Tần Qua lạnh xuống trong nháy mắt.

Từ lúc gặp người anh rề này, anh rề vẫn luôn cười hi hi, tuy rằng ra sức ngăn cản việc mình ở đây nhưng thực chất vẫn luôn có ý định lấy lòng mình. Tiểu Nguyên vẫn luôn nhận định trong lòng đây là một người đàn ông ngốc nghếch lại nhiều tiền, đối xử tốt với chị gái mình.

Nhưng Tần Qua bỗng sầm mặt xuống như thế, làm khí chất trong người thay đổi trong nháy mắt, như một con dao găm rút ra khỏi vỏ, lạnh lùng mà sắc bén.

“Chị?” Tiểu Nguyên không biết mình nói sai cái gì, hơi lo lắng bắt an nhìn chị gái.

“Tiểu Nguyên, chị có chuyện muốn nói với em.” Vốn định hai ngày nữa mới nói cho Tiểu Nguyên biết.

Ngô Đồng đưa mắt nhìn Tần Qua, Tần Qua gật gật đầu, bế Phi Phi vào phòng ngủ.

“Chị, lúc này nhìn anh rẻ thật sợ, ánh mắt lạnh như băng, như là biến thành người khác vậy đó.” Tiểu Nguyên thấy Tần Qua đi rồi thì nói với chị gái.

“không sao đâu, anh ấy không đáng sợ như vậy.”

“Lúc này anh rẻ tức giận sao chị? Vì sao? Em nói sai gì hả?” Tiểu Nguyên hỏi.

“không phải do em đâu.” Ngô Đồng sắp xếp từ ngữ một lần nữa “Em không phải vẫn muốn biết chị và anh rẻ quen nhau như thế nào sao?”

“Đúng vậy. Hôm qua em hỏi mà chị vẫn không nói đó.” Tiểu Nguyên oán giận.

“Em cảm thấy anh rẻ đối xử với chị như thế nào? Có tốt không?” Ngô Đồng không nói thẳng tình huống hai người quen biết nhau, mà hỏi ngược lại Tiểu Nguyên.

“Chị, chị đang muốn khoe chị với anh rẻ rất ân ái hả?” Tiểu Nguyên liếc chị gái, hỏi.

“Trả lời rõ ràng đi.”

“À ...” Tiểu Nguyên thấy Ngô Đồng nghiêm túc, do dự một lúc rồi nói “Thực ra lúc mới nhìn thấy anh rẻ, em đã lo lắng chị sống không tốt nên mới có ý đến đây ở.”

“Nhưng hai ngày qua, em cảm thấy anh rẻ đối với chị, ... xem như là qua khảo sát đi.” Tiểu Nguyên lại bổ sung “Nhưng mà mới chỉ có hai ngày thôi, hay là em ở thêm ít hôm nữa.”

“anh rẻ em mỗi ngày đều như vậy thôi.” Ngô Đồng cười nói.

“Chị, có phải chị định ám chỉ em nên tìm bạn gái rồi không?” Tiểu Nguyên không chịu được, nói.

“Chị và anh rẻ em là xem mắt mà quen biết nhau.” Ngô Đồng không để ý Tiểu Nguyên oán niệm, nói thẳng.

“Xem mắt?” Tiểu Nguyên không thể tin được.

“Em hẳn là cũng nhìn thấy, anh rẻ em rất có tiền.”

“không đúng, xem mắt là chuyện gì, sao chị lại đi xem mắt?” Tiểu Nguyên vẫn chưa hiểu gì.

“anh rẻ em là con trai lớn nhà họ Tần nổi tiếng ở Đế Đô.” Ngô Đồng lại ném ra một quả bom hạng nặng.

“Nhà họ Tần ở Đế Đô, là nhà họ Tần của cao ốc Tần thị ý hả?” Tiểu Nguyên quát to.

“Ừ.” Ngô Đồng gật đầu.

“Chị, chị đừng có mà gạt em ... Tần Đại thiếu gia mà cần đi xem mắt hả ... Cho dù có đi xem mắt, thì người bình thường như chúng ta sao có cơ hội chứ, với lại ...”

“Bởi vì chú Hai.” Thái độ của Ngô Đồng trở nên nặng nề, cái cần nói vẫn phải nói, dù sao so với việc cô trực tiếp nói cho Tiểu Nguyên biết cũng không muốn em ấy nghe được những điều này từ người khác.

“... anh rẻ nhìn gốc như vậy, đầu có giống ... Tần Đại thiếu gia chứ.” Giọng nói của Tiểu Nguyên càng lúc càng nhỏ “Chị, sao nhìn chị nặng nề như vậy?”

“Tiểu Nguyên, chị có một việc phải nói rõ cho em biết. Cho dù nghe xong em cảm thấy như thế nào thì hãy nhớ kỹ, hiện giờ chị của em đang sống rất tốt.”

“Chị, rốt cuộc chị muốn nói cái gì. Chị làm em lo quá đi mất.” Tiểu Nguyên không tự chủ mà nuốt một ngụm nước bọt.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Ha ha, rốt cuộc em vợ cũng dọn đi rồi.

Tiểu Nguyên: không phải anh muốn mua xe cho em sao? Mỗi ngày em đều đến đây.

Tần Qua: Cậu không ngủ lại nhà anh là được.

Tiểu Nguyên: Vậy sáng sớm em sẽ đến, hai giờ sáng mới về.

Tần Qua: ....

Phi Phi: Mẹ, mẹ. Con muốn cùng cậu chơi đến hai giờ sáng luôn. Con rất thích chơi với cậu.

Ngô Đồng: Ồ đến 8 giờ rồi về nhà cho chị.

Tiểu Nguyên: ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Ngô Đồng giữ giọng nói bình thản, khách quan nói rõ cho Tiểu Nguyên biết tất cả mọi việc. Cảm xúc của Tiểu Nguyên từ kinh ngạc, không tin chuyển thành thương tâm, phẫn nộ.

“Cho nên, ngay từ ban đầu nhà chú Hai không có ý định cứu em sao.” Tiểu Nguyên hỏi chị gái.

“...” Ngô Đồng không biết trả lời vấn đề này như thế nào, cô cũng không muốn nghĩ về điều này nữa, dù sao cuối cùng Tiểu Nguyên cũng đã được cứu sống, mọi giả thuyết đều không còn ý nghĩa nữa.

“Cho đến khi ... chị ... đồng ý liên hôn.” Tiểu Nguyên đè nén, giọng nói run rẩy.

“Trước đó, Tiểu Khải cũng không biết chuyện này.” Ngô Đồng nói.

“Nhưng mà chú Hai thím Hai đều biết!” Tiểu Nguyên rống lên.

“Tiểu Nguyên.” Ngô Đồng nắm chặt hai bàn tay đang run rẩy của em trai, vỗ về “Em cũng nhìn thấy rồi đó, bây giờ chị sống rất tốt.”

“Vậy vì sao lúc trước chị không nói cho em biết?”

“Chị ...”

“Bởi vì ... chính chị cũng không biết, cuộc hôn nhân của chị, cuộc sống của chị có tốt đẹp hay là rơi vào địa ngục, đúng không chị?” Tiểu Nguyên không phải người ngu ngốc, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán được nguyên nhân lúc trước chị gái không nói rõ cho cậu biết.

“Nhưng kết quả không phải là tốt hay sao? Bây giờ chị sống rất tốt, anh rể em đối xử với chị rất tốt.” Ngô Đồng nói.

“Vậy nếu như anh rể ... anh rể ... đối xử với chị không tốt thì sao? Chị muốn em phải làm sao đây?” Vành mắt Tiểu Nguyên đỏ hoe, hỏi ngược lại “Chị làm sao để em đối mặt với chính mình đây?”

“Chúng ta không thể giả thiết những điều không tồn tại được.”

“Vậy cái gì là tồn tại? Chị của em vì cứu mạng em mà làm giao dịch mua bán chính bản thân mình với chú Hai sao?”

“Tiểu Nguyên!” Ngô Đồng kéo tay em trai, để Tiểu Nguyên nhìn vào mắt cô “Chị không phải vì em, chị làm như thế vì chính bản thân chị, chị không thể mất em được.”

“Chị!” Tiểu Nguyên chưa bao giờ trải qua cảm xúc phức tạp, mãnh liệt như vậy, cậu không biết phải xử sự như thế nào, chỉ có một luồng cảm xúc đang chạy mãnh liệt trong lồng ngực, không có cách nào thoát ra ngoài.

“Chị nói cho em biết chuyện này, không phải để cho em dằn vặt, khổ sở, tự trách mình. Chị chỉ muốn cho em biết, em quan trọng đối với chị như thế nào.” Ngô Đồng cố gắng dằn lại hàng lệ.

“Chị, em khó chịu lắm” Tiểu Nguyên không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc này, cậu chỉ biết đau lòng, và tự trách bản thân, vô cùng kìm nén.

“Tiểu Nguyên, em đừng khó chịu nữa. Em xem, bây giờ thân thể em khỏe mạnh, chị cũng rất tốt, như thế là đủ rồi.” Ngô Đồng gương khoe miệng, mỉm cười động viên em trai.

“Chị, em muốn ở một mình.” Tiểu Nguyên cúi đầu, im lặng một lúc rồi nói.

“Được.” Ngô Đồng biết Tiểu Nguyên trong lúc này chưa thể bình tĩnh được ngay, để em ấy yên lặng một mình suy nghĩ cũng tốt.

Ngô Đồng buông tay Tiểu Nguyên ra, không yên lòng quay đầu lại nhìn em trai rồi mới quay người đi vào phòng ngủ.

“Bà xã.” Vừa đóng cửa phòng lại, Tần Qua từ phía sau ôm eo Ngô Đồng, giọng nói buồn buồn.

“anh sao thế?” Tuy không nhìn thấy mặt Tần Qua, nhưng nghe giọng nói của anh cũng biết anh đang không vui, vì thế cô hỏi.

“anh sẽ thật tốt với em.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

“anh buông em ra cái đã, Phi Phi còn ở đây này.” Ngô Đồng hơi ngượng mà đỏ mặt.

“Phi Phi ngủ mất rồi.” Tần Đại thiếu ôm bà xã nhà mình chặt hơn.

“anh đã rất tốt với em rồi mà.” Lúc này Ngô Đồng mới an tĩnh lại, nắm chặt tay Tần Qua đang vòng trước người cô.

“anh còn muốn tốt hơn nữa.” Tần Qua son sắt đảm bảo.

“Vừa rồi anh nghe lén em và Tiểu Nguyên nói chuyện hả?”

“...” không muốn nói dối cũng không muốn thừa nhận mình nghe lén, Tần Đại thiếu lại ôm bà xã nhà mình chặt hơn.

“Nếu anh nghe được, vậy anh cũng biết là, em...”

‘Bang’ Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng sập cửa thật mạnh, cắt ngang lời Ngô Đồng muốn nói.

“Tiểu Nguyên.” Khi Ngô Đồng và Tần Qua mở cửa đi ra thì chỉ thấy phòng khách không một bóng người.

Ngô Đồng chạy đến phòng ngủ của Phi Phi xem, phát hiện áo khoác của Tiểu Nguyên vẫn còn ở trong phòng, lập tức nôn nóng “Tiểu Nguyên không mặc áo khoác đã chạy ra ngoài. Đêm hôm khuya khoắt mà em ấy còn chạy đi đâu.”

“Em đừng lo, để anh đi tìm cậu ấy.” Tần Qua mặc áo khoác, cầm lấy áo khoác của Tiểu Nguyên trong tay Ngô Đồng, nhìn Ngô Đồng gật đầu một cái rồi chạy ra ngoài.

Ngô Đồng lo lắng sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, cho đến khi Phi Phi bị đánh thức xuất hiện trước cửa phòng ngủ.

“Phi Phi, mẹ làm con giật mình hả?” Ngô Đồng cố nén lo lắng, đi đến ôm Phi Phi trở về phòng ngủ.

“Mẹ ơi.” Phi Phi nằm trên giường, vẻ mặt mơ màng hỏi “Ba đâu rồi ạ?”

“Ba ra ngoài tìm cậu con rồi.”

“Cậu Ba?” Phi Phi nghiêng đầu qua, hỏi “Cậu trốn nhà đi ra ngoài rồi ạ?”

Nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ của Phi Phi, Ngô Đồng không biết phải trả lời thế nào, nhưng những nôn nóng bất an khi nãy bỗng chốc được xoa dịu lại.

Tần Qua đứng ở cửa hơi do dự một chút, rồi lập tức rẽ về phía bên phải, xuyên qua con hẻm là đến đường cái lớn. Tần Qua không chút do dự chọn con đường dẫn đến phố xá đông đúc để tìm.

đi được khoảng mười phút, tại một trạm xe buýt, Tần Qua đã nhìn thấy Tiểu Nguyên. Cậu thanh niên ngồi trên ghế đợi xe buýt, dựa lưng vào bảng quảng cáo, ngẩn người.

Tần Qua im lặng đi đến, đem áo khoác lông khoác lên vai Tiểu Nguyên.

“anh rě.” Tiểu Nguyên ôm quần áo, hơi sững sờ nhìn Tần Qua bỗng dưng xuất hiện.

“Cậu mặc áo khoác vào đi, có phải cậu định để mình bị cảm rồi thừa cơ ở lại nhà anh mấy ngày nữa phải không?” Tần Qua mặt lạnh hỏi.

“anh rě, anh không thấy hiện giờ em rất khó chịu hay sao? Lúc này mà anh còn lo lắng là em ở thêm ở nhà anh mấy ngày nữa hả?” Tiểu Nguyên bị EQ của anh rě khiến cậu phải quỳ lạy rồi.

“Cậu đang khó chịu cái gì? Vì chị gái cậu đã gả cho anh sao?”

“Em...”

“Nếu cậu dám nói phải, anh sẽ đánh cậu một trận.” Tần Qua không đợi Tiểu Nguyên trả lời, ném ra một câu.

“...”

“Xem ra là không phải, vậy cậu khó chịu cái gì?”

“...” anh muốn em trả lời thế nào, trả lời như thế nào.

“Cậu về nhà đi, đừng làm chị cậu lo lắng.” Tần Qua nói.

“anh rể, em muốn ngồi một mình thêm chút nữa.” Tiểu Nguyên mặc áo khoác vào, hết cảm giác bị lạnh lại ngồi xuống.

“Cậu muốn ngồi bao lâu nữa anh cũng không có ý kiến. Nhưng cậu ngồi nữa thì vợ anh sẽ lo lắng, mà điều này ... anh không thấy vui lắm” Tần Qua ôm cánh tay nói.

“anh rể ...” Tiểu Nguyên không thể tin nhìn anh rể nhà mình, cười khổ nói “Lúc này, anh đừng có khoe ân ái được không?”

“Nếu cậu đã cảm thấy anh và chị cậu rất ân ái, vậy cậu còn bày bộ dáng này để làm gì?” Tần Qua hỏi “anh cùng Ngô Đồng kết hôn, bệnh của cậu đã được trị khỏi, đây không phải là vẹn cả đôi đường hay sao?”

“Nhưng em vẫn rất khó chịu.” Lời Tần Qua nói không phải là Tiểu Nguyên không hiểu, nhưng tâm lý của cậu vẫn không thoải mái “Em chỉ cần nghĩ đến việc trong hoàn cảnh em không biết gì hết, một mình chị em đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em liền khó chịu. Em cũng không dám tưởng tượng, chị em đã suy nghĩ gì khi đồng ý gả cho một người xa lạ.”

“anh rể, vì sao anh lại đồng ý liên hôn?” Tiểu Nguyên dừng lại một chút, rồi hỏi.

Tần Đại thiếu hơi chột dạ trong lòng.

“Cái này có gì lạ đâu, những nhà giàu có thế lực như mấy nhà tụi anh, kết hôn phần lớn đều là liên hôn.” Tần Đại thiếu cảm thấy lý do của mình cực kỳ hợp lý.

“Ha ha ...” Tiểu Nguyên không nhịn được liếc mắt “Chị em đã nói, vì chị em vào nhầm phòng của các người, sau đó trời xui đất khiến mà anh chọn trúng chị em mới làm cho chú Hai không thể không tìm chị em để liên hôn. Em không phải kẻ ngốc, nếu anh không phải có vấn đề gì đó thì bằng thân phận Tần Đại thiếu của anh cần gì phải tìm công ty sắp phá sản của chú Hai để liên hôn.”

Tần Đại thiếu ước gì em vợ mình là một kẻ ngốc.

“anh rể, anh nói cho em biết, cuối cùng là anh có vấn đề gì?” Tiểu Nguyên ngẩng đầu “Em nghe xong sẽ suy nghĩ thêm có nên nói chị em ly hôn với anh không.”

Cái này thì làm sao mà chịu nổi?? Bàn tay của Tần Đại thiếu đập tới làm Tiểu Nguyên đau chảy nước mắt.

“không phải là anh mới vừa nói rồi sao, có nói qua chưa?” Tần Đại thiếu nói xong lại ra một cú làm đầu Tiểu Nguyên vừa ngẩng lên liền cúi xuống “Dám xúi chị cậu ly hôn anh hả?”

“anh rể.” Tiểu Nguyên né cái tát thứ ba của Tần Qua, vẻ mặt cương quyết nói “Cho dù bây giờ anh không nói nhưng nhất định em sẽ tìm ra lý do.”

Tần Qua thu tay lại, thở dài, biết là không thể tránh né được. Tần Qua đi đến bên Tiểu Nguyên, ngồi xuống, từ trong túi móc ra gói thuốc lá, rút một cây đưa cho Tiểu Nguyên “Cậu hút không?”

Tiểu Nguyên lắc đầu.

Tần Qua mời thuốc, hít một hơi rồi mới nói “Kể từ khi chị cậu kết hôn với anh, anh đã hút ít đi rất nhiều.”

“Chị em không ngửi được mùi khói thuốc là, nghe thấy sẽ buồn nôn.”

Vừa mới hít được một hơi, Tần Đại thiếu sùng sốt, rồi đem thuốc lá dập tắt.

Tiểu Nguyên nhìn thấy động tác này, không nói gì.

“Chị cậu đã nói cho cậu trước đây anh làm gì chưa?”

Tiểu Nguyên lắc đầu.

“Bộ đội đặc chủng, trước đây anh là bộ đội đặc chủng.”

Tiểu Nguyên nghi ngờ nhìn Tần Qua.

“Hơn hai năm trước anh và các đồng chí trong tiểu đội được giao thực hiện một nhiệm vụ bí mật, quá trình thực hiện nhiệm vụ vô cùng khốc liệt.” Tần

Qua nói “Do đó anh bị mắc chứng PTSD, buộc phải giải ngũ.”

“PTSD?” Tiểu Nguyên nghe xong câu chuyện Tần Qua kể, sắc mặt trắng bệch, người bình thường mắc bệnh này, đa số sẽ bị uất ức, trầm cảm, trốn tránh hiện thực, nhưng nếu như là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, Tiểu Nguyên thật không dám tưởng tượng ra kết quả.

“Cậu không cần lo lắng, anh sẽ không đột nhiên nổi nóng vô cớ đánh người.” Tần Qua hiện giờ có thể bình tĩnh để nói về bệnh của mình “Khi mới vừa xuất ngũ, tâm tình của anh không ổn định, phần lớn thời gian là u sầu, uất ức, say rượu đua xe, không thì là đập phá đồ đạc, thời gian đó, đồ đạc trong nhà anh vì anh mà đã thay đổi mấy lần.”

“Ba mẹ vì bệnh của anh mà đã tìm rất nhiều bác sĩ tâm lý. Qua hai năm điều trị, anh mới khôi phục được bình thường.” Tần Qua nói.

“Bệnh này điều trị dễ dàng như vậy sao?” Tiểu Nguyên không tin hỏi.

“Vậy là cậu hi vọng anh có bệnh?” Tần Qua xanh mặt hỏi.

“không ... không phải.”

“Vì điều trị hai năm nên những người biết anh bị bệnh này cũng khá nhiều. Lại thêm một số tin đồn đặc biệt gay gắt, cho nên ...”

“Cho nên không có người nào đồng ý gả cho anh?” Tiểu Nguyên rất nhanh nhận ra vấn đề “Sau đó đúng lúc công ty của chú Hai gặp khó khăn về tài chính, nhà các anh mới thuận thế đề ra yêu cầu này.”

“Đúng vậy.” Tần Qua gật đầu.

“Nhưng ... Vì sao anh rề lại muốn kết hôn gấp như vậy?” Tiểu Nguyên hỏi “Chỉ cần anh cứ giao tiếp bình thường, qua một thời gian những lời đồn không hay về anh sẽ tự sụp đổ hay sao?”

“...” Còn muốn hỏi rõ như thế hả, muốn hỏi chi tiết như vậy là muốn anh nói hết chuyện đi chứng ra nữa sao?

“anh rề?” Tiểu Nguyên thấy Tần Qua không nói gì, lại hỏi gặng.

“Bởi vì mẹ anh muốn bé cháu gái.” Tần Qua hơi mất tự nhiên nói “Cậu cũng thấy đó, mấy năm rồi anh làm cho hai cụ phiền lòng nên anh muốn sớm sinh cháu gái cho ba mẹ anh bé.”

“Cháu gái?” Tiểu Nguyên tròn mắt nhìn, bình thường người ta hay nói là muốn bé trấu trai cơ mà.

“Đúng vậy.” Tần Qua căng da đầu, gật đầu.

thì ra là vì suy nghĩ cho ba mẹ anh rề, nghĩ lại cũng đúng lắm, Tiểu Nguyên suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

“Thôi, mình về nhà đi, chị em vẫn đang còn chờ đấy.” Tần Qua thừa cơ nói.

Tiểu Nguyên gật đầu, đứng lên theo Tần Qua từ từ đi về nhà. Nhìn dưới ánh đèn, người anh rề với bóng dáng cao to, vững chãi, Tiểu Nguyên không nhìn được, nói ra “anh rề, em cảm ơn anh.”

“Hử?” Tần Qua liếc nhìn em vợ.

“Khi vừa biết chuyện, em hận không thể lập tức đến nhà chú Hai hỏi cho rõ họ vì sao lại làm như thế, nhưng mà em không thể, bởi vì, nói như thế nào đi chăng nữa cũng là nhà chú Hai cứu mạng em. Sau đó em lại tự trách bản thân mình, em cảm thấy chính mình đã hại chị em, nhưng mà ... chị em lại không hề vọng em đau lòng khổ sở.”

“Nhưng còn chị em? Có ai quan tâm đến suy nghĩ của chị em, hỏi chị em một câu chị ấy có nguyện ý hay không?” Tiểu Nguyên nhìn Tần Qua, giọng nói thành khẩn mà chân thành tha thiết “Cho nên, em cảm ơn anh, vì anh đã đối xử tốt với chị em.”

Tần Đại thiếu khi nói những lời tâm tình với bà xã mình thì chưa bao giờ biết xấu hổ, nhưng nghe em vợ nói câu cảm ơn thì lập tức xấu hổ đến không biết nói gì, chỉ có thể giơ tay đập lên gáy Tiểu Nguyên mắng “Đó là vợ anh, anh không tốt với cô ấy thì tốt với ai.”

Tiểu Nguyên che cái gáy, cười hi hi.

“Nếu cậu thực sự muốn cảm ơn anh, thì sau này ít đến nhà anh thôi, ảnh hưởng đến anh và chị cậu bồi dưỡng tình cảm.”

“anh rề, em chỉ có lúc nghỉ đông mới có thời gian, chờ qua năm em đi học rồi đến hơn nửa năm mới về mà. Vậy mà anh cũng không cho em gặp chị em sao?” Tiểu Nguyên la oai oái khiếu nại.

“Vậy thì buổi tối với mấy ngày cuối tuần cậu đừng tới.” Tần Đại thiếu khéo hiểu lòng người chịu lui một bước.

Những thời gian khác chị em phải đi làm mà, em còn đến làm gì, giúp anh trông con hả?

Khi hai người về đến nhà, Ngô Đồng và Phi Phi đang ngồi ở phòng khách đợi.

“Chị.” Tiểu Nguyên hơi ngượng kêu một tiếng, cảm giác mình lớn như vậy, đêm hôm khuya khoắt mà còn chạy ra khỏi nhà, thật ngại thẹn.

“Em không sao chứ.” Ngô Đồng quan tâm hỏi.

“Em không sao ạ.” Tiểu Nguyên lắc đầu.

“Vậy đi ngủ sớm một chút.” Ngô Đồng bế Phi Phi vào phòng ngủ của nhóc, vì chờ ba và cậu về, Phi Phi đã thức quá giờ quy định rất nhiều rồi.

Tiểu Nguyên thấy chị gái không hỏi gì thêm thì thở phào nhẹ nhõm, lập tức theo sau Ngô Đồng vào phòng “Chị, chị đi ngủ đi. Để em dỗ Phi Phi cho.”

Ngô Đồng nhìn Phi Phi đang ngồi trên giường, rồi lại nhìn em trai, cuối cùng gật nhẹ đầu “Vậy chị đi ngủ nhé, giao Phi Phi cho em đó.”

Tiểu Nguyên đưa chị gái ra khỏi phòng, xoay người lại đã thấy Phi Phi nằm xuống giường.

“Con mệt rồi hả, nhanh đi ngủ thôi.” Tiểu Nguyên cười cười, giúp Phi Phi đắp chăn.

“Cậu Ba.” Bỗng nhiên Phi Phi cất giọng.

“Hả??”

“Cậu, lớn như vậy rồi, không cần, bỏ nhà trốn đi.” Phi Phi nghiêm túc giảng giải xong, nhắm mắt ngủ.

“...”

Cậu bị một thằng nhóc năm tuổi dạy dỗ hả? Tiểu Nguyên buồn bực tắt đèn, lên giường.

Ngày hôm sau, không khí buổi ăn sáng vô cùng vui vẻ, dường như sự việc tối qua chưa từng xảy ra. Sau khi ăn sáng xong, Tần Qua giúp Tiểu Nguyên sắp xếp hành lý, còn hỏi cậu có đến cửa hàng 4S chọn một chiếc xe không, bị Ngô Đồng liếc mắt một cái, trấn áp.

Rất nhanh xe đã đến Lâm Uyển, Ngô Đồng mở cửa nhà, bên trong sạch sẽ không một hạt bụi, đồ vật sắp xếp gọn gàng làm cô kinh ngạc không thôi.

“Chị, anh rể vì muốn em sớm rời khỏi nhà anh chị đã cho người đến dọn dẹp đó.” Tiểu Nguyên không nhìn được mà mách lẻo. “anh ấy thật là gian xảo mà.”

Ngô Đồng quay lại, liếc nhìn Tần Đại thiếu đang xách vali phía sau.

Tần Đại thiếu chột dạ không dám nhìn cô, giải thích “anh ... anh sợ em dọn dẹp sẽ mệt mỏi.”

“Chìa khóa phòng em vẫn cầm mà, sao anh vào phòng được.”

Tần Đại thiếu càng chột dạ.

“Chị, anh rể là bộ đội đặc chủng cơ mà, mở cửa đối với anh ấy như mất muối mà thôi.” Tiểu Nguyên ném vali ở phòng khách rồi đặt mông lên ghế sofa.

“Em cũng biết không ít nhỉ?” Ngô Đồng liếc nhìn cậu em biết không ít chuyện nhà mình.

“Khụ ...” Phát hiện mình nói hơi bị nhiều, Tiểu Nguyên đứng lên xách vali nói “Em về phòng xếp đồ.”

Tần Đại thiếu thấy thế, cũng xách chiếc vali còn lại chạy nhanh theo.

Ngô Đồng nhìn hai người chạy trốn, buồn cười lắc đầu, dẫn Phi Phi vào phòng khách.

“Mẹ ơi, con khát nước.” Phi Phi ngẩng đầu lên nói.

“Mẹ đi nấu nước, con chờ chút nhé.” Ngô Đồng vào phòng bếp bật bình nước nóng, nhân tiện mở tủ lạnh, phát hiện bên trong đã chất đầy trái cây, rau quả các loại, nhìn không được cười “Vẫn rất chu đáo.”

Ngô Đồng cầm quả táo, định gọt cho Phi Phi ăn.

Tần Qua đem vali bỏ vào phòng Tiểu Nguyên, sau đó quan sát ngắm nghía một lát, phát hiện trong phòng Tiểu Nguyên chất đầy các mô hình máy bay, liền hỏi “Cậu thích máy bay hả?”

“Vâng ạ, ngành em học đại học cũng là thiết kế máy móc, ước mơ của em chính là sẽ tự mình thiết kế một chiếc máy bay.” Tiểu Nguyên tự hào nói.

Tần Qua nhìn qua, phát hiện trên bàn học có mô hình một chiếc máy bay chiến đấu màu đen, giống như cái anh đã từng lái, thế là cầm lên xem.

“anh rě, đừng nhúc nhích.” Tiểu Nguyên thấy vậy, vội vàng chạy đến lấy chiếc máy bay trên tay Tần Qua, cẩn thận đặt lại trên bàn “anh rě, lực tay anh lớn như vậy, còn chừa làm hỏng máy bay của em.”

“Làm gì giống như bảo bối vậy, cùng lắm thì anh mua cho cậu cái khác.” Tần Qua khinh thường nói.

“Đây là máy bay chiến thần số một đó, dựa theo máy bay thật để làm, số lượng có hạn, có tiền cũng không mua được đâu.” Tiểu Nguyên đau lòng nói “Lúc trước, anh Tây Minh đã mất bao công sức mới mua được cho em đó.”

“Ài?” Đường như Tần Đại thiếu nghe được chữ cấm kỵ nào đó “Thảm Tây Minh?”

“anh cũng biết anh ấy?” Tiểu Nguyên giật mình, anh rě vậy mà biết bạn trai cũ của chị gái.

“Cậu cho anh mô hình này, anh đập đi rồi mua cho cậu cái mới.” Tần Qua chìa tay ra định lấy mô hình.

Tiểu Nguyên đem mô hình giấu ra sau lưng, bước lùi từng bước “anh rě, anh đừng xúc động. Mô hình này anh ấy tặng cho em, không liên quan gì đến chị em.”

“Cho anh.” Tần Qua dòn Tiểu Nguyên vào góc, đưa tay nhất định lấy mô hình.

“anh rě, nếu anh đập mô hình của em, em sẽ đến nhà anh chị hàng ngày đó.” Mắt thấy mô hình khó giữ được, Tiểu Nguyên cái khó ló cái khôn.

Thân hình Tần Đại thiếu cứng đờ, bàn tay vừa đụng đến mô hình liền rút lại, sau đó ghét bỏ nhìn em vợ, hừ một tiếng châm chọc “một cái mô hình rách mà cậu coi như bảo bối. Khi anh rě cậu lái chiến thần số một, tên Thảm Tây Minh kia còn không biết là đang ở đâu đâu.”

“anh rě đã lái chiến thần số một thật ư?” Tiểu Nguyên kích động hỏi.

“Đúng vậy.” Tần Đại thiếu kiêu ngạo.

“Vậy anh kể em nghe một chút đi.”

“Hừ, anh không có hứng.”

“...”

Tác giả có lời muốn nói:

Thảm Tây Minh: Mô hình của Tiểu Nguyên là tôi cho đó.

Tần Qua: Cũng chỉ là đồ giả mà thôi. Khi tôi lái chiến thần số một, không biết anh đang làm gì ha.

Thảm Tây Minh: Tôi đang hẹn hò với Ngô Đồng.

Tần Qua: Nhưng mà anh đã bỏ qua cô ấy, giờ cô ấy ở bên tôi.

Thảm Tây Minh: ...

Tiểu Nguyên: Sau này tôi sẽ không thường xuất hiện nữa đâu. Mọi người đừng quá nhớ nhưng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Bốn rưỡi chiều, công việc không còn bận rộn lắm nên Ngô Đồng định đến lớp năng khiếu đón Phi Phi về sớm.

Vừa đem bản thảo thiết kế vào ngăn kéo bàn khóa lại, thì bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Ngô Đồng ngẩng đầu nhìn, thấy Lý Mẫn đi giày cao gót đứng ở cửa phòng nhìn cô cười.

“Cậu ngày nào cũng đi giày cao gót như thế không sợ đau chân à?”

“Mình cũng không muốn đâu, nhưng ai bảo đi giày cao gót thì đáng mới đẹp chứ.” Lý Mẫn cũng bắt đầu nói.

“Cậu đã đẹp sẵn rồi còn gì.” Lời này là thật lòng, dưới ánh mắt của Ngô Đồng thì Lý Mẫn có thể xem là người đẹp chân dài.

“Cám ơn cậu.” Lý Mẫn vui vẻ vì lời khen của Ngô Đồng, bước vào phòng, thấy Ngô Đồng đã thu dọn bàn làm việc, hỏi “Cậu chuẩn bị tan làm rồi?”

“Ừ, hôm nay cũng không có việc gì gấp. Tớ định tan làm sớm rồi đi đón Phi Phi, sau đó đi siêu thị mua ít thức ăn.”

“Chắc chắn, cậu quả nhiên đã hoàn toàn là một người vợ đảm mẹ hiền rồi.” Lý Mẫn tựa vào vai Ngô Đồng cảm thán “Nghĩ đến giờ này năm ngoái, chúng ta vẫn còn tung tăng ở quán bar Hoa hồng đêm cơ.”

“Thôi đi, cũng do cậu kéo mình đi ấy chứ.” Ngô Đồng tức giận đẩy Lý Mẫn ra “Cậu tìm mình có việc gì không? không có thì mình đi về trước đó.”

Lý Mẫn đau lòng nói “Trách không được mọi người đều nói, hôn nhân là kẻ thù lớn nhất của tình bạn mà.”

“không thì cậu về nhà mình ăn cơm đi.”

“Mình không muốn đâu. Đó đâu phải là đi ăn cơm, có mà đi ăn thức ăn cho chó ý.” Lý Mẫn nhún mày “Chờ tớ có bạn trai lại nói tiếp.”

“Cậu có chuyện rồi hả?” Từ nét mặt của Lý Mẫn, Ngô Đồng đọc được tin tức quen thuộc nào đó.

“Cũng không có chuyện gì lớn. Gần đây tớ đi bar, gặp được một anh chàng đẹp trai, nói chuyện cũng được.” Lý Mẫn ôm cánh tay Ngô Đồng nói “Tối nay cậu đi với mình đi, rồi cho tớ ý kiến tham khảo.”

“không được, tớ còn phải đi đón Phi Phi nữa.” Ngô Đồng khó xử.

“Vậy cậu còn muốn áo choàng C-GG không?” Lý Mẫn liếc Ngô Đồng, có ý nếu Ngô Đồng lắc đầu từ chối thì cô sẽ đi ngay.

“Áo đã làm xong rồi sao?” Ngô Đồng mừng rỡ nói.

C-GG là nhãn hiệu trang phục nổi tiếng thế giới, khác với các cửa hàng khác chỉ bán trang phục của chính nhãn hiệu đó, C-GG còn nhận may thiết kế do khách hàng cá nhân đặt trước. Cái gọi là ‘thiết kế do khách hàng cá nhân đặt trước’ có hai hình thức. một là, khách hàng trực tiếp cùng nhà thiết kế của C-GG để thiết kế may lễ phục. Hai là khách hàng có thể đem bản thiết kế của chính mình để cho C-GG hỗ trợ may hoàn chỉnh, điều kiện tiên quyết là bản thiết kế của khách hàng có thể thông qua sự xét duyệt của đội ngũ thiết kế công ty C-GG.

Cũng vì vậy, rất nhiều nhà thiết kế muốn vào công ty C-GG cũng thường đến công ty C-GG đặt hàng với tư cách khách hàng cá nhân. Công ty C-GG cũng thông qua phương pháp này mà khám phá được rất nhiều nhà thiết kế có tài.

Ngô Đồng không phải là muốn vào C-GG, cô chỉ muốn mượn danh tiếng của C-GG để may cho mẹ chồng – mẹ Tần một chiếc áo choàng định chế (số lượng có hạn) do chính cô thiết kế mẫu.

“Vậy cậu muốn hay không muốn nào?”

“Cậu đừng có nói nhảm, mau dẫn mình đi coi, đồ để ở đâu rồi, vẫn ở cửa hàng sao?” Ngô Đồng gấp gấp nói.

“Cậu gấp cái gì. Cậu không biết là vì giúp cậu may cái áo choàng này mà mình đã thiếu Ivan một cái ơn đâu.” Lý Mẫn ghét bỏ nói “không giống người nào đó, ngay cả đi cùng mình đến quán bar cũng từ chối.”

Ivan là nhà thiết kế của C-GG, Lý Mẫn phải nhờ anh ta mới có thể đi đường tắt, may chiếc áo choàng cho Ngô Đồng.

“Được rồi, tối nay tớ đi với cậu.” Ngô Đồng bắt đầu nói.

“thật nhá.” Lý Mẫn thấy Ngô Đồng đồng ý, lập tức vui vẻ trở lại “Đề tớ về lấy túi xách, rồi chúng ta đi ăn cơm. Ăn cơm xong, tớ với cậu đi lấy áo choàng rồi tới đến chúng ta đi quán bar.”

Ngô Đồng bắt đầu nhìn bạn thân cao hứng bùng bùng rồi đi, lấy di động gọi cho Tần Qua.

“Bà xã.” Tần Qua chưa bao giờ để Ngô Đồng chờ quá ba hồi chuông.

“Ông xã ...”

“Ừ.”

“Ông xã ...”

“Ừ.”

“...” Ngô Đồng liếc mắt nhìn trời, mỗi lần đều như vậy, mỗi lần cô kêu anh là ông xã, Tần Qua liền ngay thơ đáp một tiếng làm cô không kịp nói lời muốn nói tiếp theo.

“Bà xã, em nói đi.” Tần Đại thiếu đã nghe đủ, vì vậy quan tâm hỏi.

“Ông xã, em...”

“Ừ.”

“Tôi nay em sẽ về trễ, anh đi đón Phi Phi đi nha.” Đen mặt – Ngô Đồng bỏ quan việc kêu tên anh, dithăng vào vấn đề, người đàn ông này càng ngày càng ầu trĩ.

“Em về rất muộn sao?” Tần Đại thiếu quan tâm.

“Em và Mẫn Mẫn đã hẹn nhau đi quán bar, chắc là khuya em mới về. anh và Phi Phi không cần chờ em, cứ ngủ trước đi nha.”

“Em đi quán bar hả?” Tần Đại thiếu lập tức không vui.

“anh không muốn em đi đến đó à?” Ngô Đồng hỏi dò.

“Đâu có đâu.” Mặc dù nói không nhưng giọng nói của anh tràn đầy không muốn.

Ngô Đồng giả bộ nghe không hiểu “Cám ơn ông xã, em sẽ cố gắng về sớm.”

Tần Đại thiếu cầm điện thoại u oán, biết rõ tính tình của ông chủ nhà mình, chư vị nhân viên công ty Quân Hào ăn ý liếc mắt nhìn nhau, chắc chắn là điện thoại của bà chủ rồi.

Tần Qua mặc áo khoác, cầm chìa khóa định đi đón Phi Phi.

“Lão đại, sao hôm nay anh về sớm vậy?” Vừa mới đi tuần tra về, Tiểu Dao gặp Tần Qua ở cửa liền quan tâm hỏi.

“anh đi đón Phi Phi.” Tần Đại thiếu ai oán.

“Chị dâu phải làm thêm ạ?”

“cô ấy phải cùng bạn thân đi quán bar, bỏ anh và Phi Phi ở nhà một mình.”

Oán khí ngút trời, hun Tiểu Dao cũng phải lùi lại một bước.

“Cậu em vợ vừa mới đi, giờ lại thêm một cô bạn thân, cậu xem anh có bao giờ vì các cậu, vì thằng em trai anh mà không về nhà đâu.” Tần Đại thiếu phàn nàn.

“Đúng vậy, đúng vậy, Chị dâu không nên như thế.” Tiểu Dao gật đầu phụ họa.

Dám nói vợ anh xấu hả? Tần Đại thiếu một tay đập tới, hung hăng trợn mắt nhìn Tiểu Dao, nổi giận dùng dùng quay người đi.

“Sao lão đại bỗng nhiên lại đánh em?” Tiểu Dao ngơ ngác hỏi Tiểu Từ đang đứng một bên xem chuyện vui.

“nói xấu chị dâu mà cậu cũng dám làm? không phải là cậu muốn chết sao?” thật sự vì trí thông minh của đồng đội mà đau lòng, Tiểu Từ bùng lý cá phê thờ dài quay đi.

“Đừng có mà giả bộ làm người văn nhả, anh cho rằng uống cà phê là có thể trở thành đội ngũ trí thức tinh anh sao?” Tiểu Dao thấy Tiểu Từ khinh bỉ mình, lập tức hét trở lại.

Gần đây thích uống cà phê nhập khẩu – Tiểu Từ không muốn chấp nhận cùng người đồng đội nhà quê chỉ biết uống Cocacola của mình.

Bên trong cửa hàng C-GG, Ngô Đồng lấy được áo choàng định chế, mở hộp đóng gói đẹp để tinh xảo ra, một cái áo choàng nhưng màu xanh đen in hình hoa hiện ra trước mắt hai người. Ngô Đồng vuốt ve mặt áo mềm mại ấm áp, xem xét đường may mũi chỉ, nhin không được mà tán dương “không hổ là do C-GG may, không thể chê vào đâu được.”

Lý Mẫn cười cười “Trình độ may tốt thì tốt, nhưng mà tớ không hiểu, chính chúng ta cũng có thể may áo choàng, cần gì cậu phải nhờ C-GG may định chế.”

“Tớ đã nói với cậu rồi mà.” Ngô Đồng giải thích “Trước đó, trong buổi sinh nhật của bố chồng tớ, Tần Qua và Phi Phi mặc quần áo do tớ thiết kế tham dự, lúc mọi người nói chuyện có nói khi nào rảnh thì thiết kế cho mọi người một bộ.”

“Mặc dù có thể bố mẹ chồng tỏ chí thuận miệng nói thôi nhưng tỏ không thể làm như không nghe thấy.” Ngô Đồng nói “Áo sơ mi cho bố chồng và Tàn Hoài tỏ đã làm rồi vì đối với đàn ông thì không quan tâm mấy đến nhân hiệu. Nhưng mẹ chồng tỏ thì không được qua loa như vậy. Tỏ đã quan sát rồi, quần áo của bà không phải là hàng cao cấp thì cũng là bản thiết kế số lượng có hạn. Vì vậy tỏ thiết kế mẫu xong, đặt C-GG may, như vậy là vẹn cả đôi đường.”

“Xem ra làm con dâu nhà giàu như cậu cũng không phải dễ dàng gì.” Lý Mẫn cảm thán.

“Số tỏ cũng còn tốt đó, Dù sao cũng ở riêng, ít khi gặp mặt. Mỗi lần gặp mặt, mọi người đối với tỏ cũng rất khách sáo.”

Hai người lấy đồ xong, lái xe đi đến quán bar Dạ Sắc. Lúc đến vẫn chưa đến mười giờ, quán chưa đông khách, hai người tìm một nơi yên tĩnh vắng vẻ ngồi xuống.

Lý Mẫn cởi áo khoác ra, cô mặc một cái váy ngắn bó sát cơ thể lộ rõ đường cong, cùng với mái tóc cắt ngắn làm cả người toát lên vẻ năng động lại gợi cảm.

“Người đẹp, có ba anh chàng chú ý đến cậu rồi đó.” Trong nháy mắt Lý Mẫn cởi áo khoác ra, có ba chàng trai ngồi trước quầy bar cùng nhìn sang.

Lý Mẫn quay đầu cười duyên dáng, sau đó post một dáng người tao nhã, hỏi “Cậu uống gì, để tỏ gọi.”

Ngô Đồng nhìn menu rượu trên bàn, không nói gì.

“Cậu uống gì?”

“Cậu nói trai đẹp quen với cậu đâu?” Ngô Đồng nhớ lý do bạn thân kéo mình đến đây.

“Tỏ vẫn chưa nhìn thấy anh ấy.”

“một ly cocktail, cảm ơn.” Ngô Đồng lắc lắc đầu, biết Lý Mẫn đến đây là có mục tiêu mới, chỉ lấy lý do đó để kéo cô đến đây, nên cũng vô cùng ăn ý không vạch trần.

Quả nhiên, khi Lý Mẫn đến quầy bar, hai người đàn ông giả bộ cố ý vô tình đi qua, Ngô Đồng cười cười, nghĩ ly cocktail của mình chắc còn đợi lâu, thì thế cô kêu phục vụ cho mình một ly rượu và một đĩa trái cây.

Từ sau khi kết hôn, đã rất lâu rồi Ngô Đồng không đến đây. Quán bar mở nhạc nhẹ nhàng, nhấp một chút rượu, Ngô Đồng ngồi ở nơi yên tĩnh mờ tối, hưởng thụ sự thư giãn yêu thích này.

không lâu sau, các bàn trống xung quanh từ từ đầy khách lên, chung quanh vang lên tiếng nói chuyện. Ngồi cạnh bàn Ngô Đồng là hai cô gái trẻ xinh đẹp, ăn mặc phong cách sành điệu, nhỏ giọng trò chuyện với nhau. Lúc đầu Ngô Đồng không để ý cho đến khi một cái tên quen thuộc truyền đến tai cô.

“Có đúng là Tàn Qua bóp cổ cậu không?”

Ngô Đồng quay đầu nhìn, nhìn thấy một cô gái mặc váy đen ngồi quay lưng với mình, giọng nói hơi quen quen.

cô gái còn lại mặc váy màu xanh lam, có thể là nghĩ đến sự việc kinh khủng nào đó, sắc mặt hơi tái đi “Chị Sở Vận, khi em gặp Tàn Qua lần đầu tiên, anh ấy rất bình thường, anh ấy còn cứu em nữa. Cho nên khi mẹ em nói anh ấy bị bệnh, em vẫn không tin. Ai ngờ, anh ấy ... anh ấy thực sự có vấn đề ... Ngày đó, anh ấy thực sự đã suýt nữa bóp chết em.”

thì ra cô gái mặc váy xanh chính là người ngày đó đã suýt đụng trúng mình và Phi Phi – Nhậm Giai Kỳ.

Nhậm Giai Kỳ nhớ lại hôm đó, vẫn còn sợ hãi “Đến bây giờ, thỉnh thoảng em vẫn còn gặp ác mộng.”

“Ngghiêm trọng như vậy sao? không phải nói là anh ta đã chữa khỏi rồi sao? Sở Vận nghi ngờ nói.

“Dù sao, em cũng không dám xuất hiện trước mặt anh ấy lần nữa, chị Sở Vận, sau này chị phải cẩn thận đó.”

“Em đừng có dọa chị, em không thấy vợ con anh ta nhìn rất tốt sao?”

“Mẹ em nói, Tàn Qua cưới người vợ này xuất thân là người bình thường, không phải là gia đình có địa vị gì. Lại là liên hôn thương mại nữa, công ty của chú Hai cô ta còn phải dựa vào Tàn thị đó. Do đó, cô ta sống cùng anh ấy như thế nào chắc cũng không dám nói ra.” Nhậm Giai Kỳ vừa nghĩ đến có người sống cùng người đáng sợ như Tàn Qua thì cũng cảm thấy sợ hãi thay.

“Em nói thật, chị Sở Vận, sau này chị tiếp xúc với anh ấy, thì cố gắng tránh xa một chút.”

“Chắc không sao đâu, còn có Tàn Hoài nữa mà.”

thì ra là cô ta, Ngô Đồng nghĩ đến lúc trước gặp cô ta đi cùng Tàn Hoài ở nhà hàng.

“anh Tàn Hoài là người không tệ đâu. Đúng rồi, mẹ em nói mặc dù Tàn Qua không tham gia điều hành quản lý công ty nhưng lại là người nắm giữ cổ

phần Tần thị nhiều nhất. Việc này có ảnh hưởng gì đến anh Tần Hoài không chị?”

“Chắc là không đâu.” Sở Vận nói “Dù Tần Qua muốn làm gì thì các cô đồng khác cũng không đồng ý đâu.”

“Chị nói cũng đúng.”

“Chúng ta không nói mấy cái này nữa, uống đi em.” Hai người yên lặng uống rượu, Sở Vận nhìn lướt của quán bar, thấy Lý Mẫn đang bị hai chàng trai vây quanh, nói “Em nhìn cô gái kia kìa.”

“Sao vậy ạ?” Nhậm Gia Kỳ tò mò nhìn sang.

“Mặc trên người bộ quần áo hàng hiệu mà mấy tháng tiền lương mới mua được, trang điểm đẹp đẽ đến đây để mời chài mấy kẻ ngốc, cho là mình có thể gả vào nhà giàu có quyền thế hay sao. thật ra người cô ta quyến rũ được chỉ là mấy kẻ giả mạo hoặc là mấy tên nhà giàu mới nổi mà thôi.” Ở trong quán bar này, lúc nào cũng thấy những cô nàng treo cao như vậy, Sở Vận đối với những người này cực kỳ phản cảm.

“Tiền lương bạn của tôi rất cao, quần áo của cô ấy, một tháng mua mấy bộ cũng không có vấn đề gì.” Ngô Đồng bỗng nhiên lên tiếng.

Nhậm Gia Kỳ cùng Sở Vận sững sờ, quay đầu nhìn sang, Ngô Đồng nhìn hai người mỉm cười, gật nhẹ đầu.

“Ngô Đồng?” Sở Vận bỗng nhiên nhìn thấy Ngô Đồng thì sững người.

“Lại gặp mặt rồi.” Đầu tiên Ngô Đồng nhìn Sở Vận gật đầu, sau đó nhìn Nhậm Gia Kỳ vừa cười vừa nói “cô là cô Nhậm Gia Kỳ sao?”

Nhậm Gia Kỳ không biết vì sao Ngô Đồng lại biết cô nên chỉ gật đầu.

“Tôi phải nói rõ cho cô hiểu một chút, ngày đó ông xã tôi ra tay với cô là vì cô lái xe suýt chút nữa đụng trúng tôi và con trai tôi. Ông xã tôi quá xúc động, nóng lòng nên mới có hành động như vậy. Nhưng hành động của ông xã tôi cũng không tạo tổn thương gì cho cô, tôi đã hỏi qua bác sĩ điều trị, bác sĩ nói cô Nhậm đây là do bị sợ hãi nên mới ngất đi.”

Ngô Đồng nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Nhậm Gia Kỳ “Cho nên, tôi hi vọng lần sau cô Nhậm không nên ở bên ngoài vô cớ nói ông xã tôi bị bệnh gì đó, rất không hay đâu.”

“cô ... cô ...” Nhậm Gia Kỳ bị chặn họng không nói được lời nào.

Sở Vận hơi có chút xấu hổ, cô ta không nghĩ đến ở nơi này lại gặp được Ngô Đồng, lúc này cô ta cũng không nói chuyện gì tốt. Mặc dù cô ta không ngại điều gì nhưng dù sao Ngô Đồng cũng là chị dâu của Tần Hoài, mặt ngoài xã giao vẫn phải nể mặt nhau. Sở Vận đang nghĩ ngợi cần nói gì để cứu vãn bầu không khí thì Ngô Đồng bỗng nhiên bị tiếng kêu của Lý Mẫn thu hút sự chú ý.

“anh thả em ra, anh làm cái gì vậy?” Lý Mẫn trừng mắt nhìn Lưu Viễn.

“Em đi theo anh ngay.” Lưu Viễn thấy Lý Mẫn ăn mặc mát mẻ thì không vui chút nào.

“Em còn đang nói chuyện với bạn mà.”

“Em nói chuyện gì, em ăn mặc như vậy là muốn nói chuyện gì?”

“Mắc mớ gì đến anh!”

Lưu Viễn mỉm cười, cời áo khoác của mình khoác lên vai Lý Mẫn, che lại cảnh đẹp trên người Lý Mẫn.

“anh làm cái gì vậy? Nóng chết mất.” Lý Mẫn muốn cời áo, lại bị Lưu Viễn ngăn cản.

Ban đầu, Ngô Đồng không nhận ra Lưu Viễn, khi tới gần mới phát hiện là người quen, thế là dở khóc dở cười “Cậu còn không nhìn ra sao? Học trưởng thích cậu đó.”

“Lưu Viễn, thích thì phải nói ra.”

Hai câu nói đồng thời vang lên, Ngô Đồng kinh ngạc nhìn mới phát hiện đứng sau lưng Lưu Viễn là Thẩm Tây Minh.

“Trùng hợp quá!” Thẩm Tây Minh nhìn Ngô Đồng gật đầu chào hỏi.

Lúc đầu gặp Ngô Đồng, Sở Vận đã có chút lúng túng, hiện tại lại thấy Thẩm Tây Minh. Sở Vận nhớ đến gặp Thẩm Tây Minh tại nhà hàng và câu nói của Thẩm Tây Minh, sắc mặt sa sầm xuống.

“Chị Sở Vận, chúng ta đi thôi.” Nhậm Gia Kỳ đối với Tần Qua đã tạo thành bóng ma tâm lý nên nhìn thấy Ngô Đồng cũng không thoải mái, nóng lòng muốn đi về.

“Chúng ta đi thôi.”

Hai người cầm túi xách, yên lặng không tiếng động rời khỏi quán bar. Sở Vận nhớ lại lời Ngô Đồng đã nói, có trật tự rõ ràng, có nhu có cương, dường như là một người khó đối phó.

Tần Hoài đã nói anh trai anh không có ý định tham gia kinh doanh công ty nhưng cái cô Ngô Đồng này có khả năng xúi giục Tần Qua không?

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Tối nay bà xã không có ở nhà.

Phi Phi: Ba, mẹ đi đâu rồi?

Tần Qua: Quán bar

Thẩm Tây Minh: Tôi cũng ở quán bar ...

Bùm Bùm, không nói gì thêm, Tần Đại thiếu trực tiếp ra tay

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đình.

Ngô Đồng đặt ly rượu xuống bàn, cầm di động lên xem, quả nhiên là tin nhắn Wechat của Tần Qua.

(Bà xã, anh không tìm thấy áo ngủ. Em để áo ngủ ở đâu?)

(Chắc là ở trong tủ quần áo rồi. anh tìm lại thử xem)

Năm giây sau, lại ‘Đình’ một tiếng nữa.

(anh tìm thấy rồi, đúng là trong tủ quần áo thật, còn đặt cạnh áo ngủ của bà xã nữa nha)

Ngô Đồng chưa kịp trả lời, bên kia lại nhắn tin đến.

(anh thấy áo ngủ của bà xã trước, rồi mới thấy áo ngủ của anh đó)

Quanh co lòng vòng như vậy, còn không phải nhắc cô về nhà đi ngủ hả. Ngô Đồng cười khẽ một tiếng, làm như không có gì trả lời (anh tìm thấy rồi thì mau đi ngủ đi. Ngủ ngon!)

“Tần Đại thiếu giục em về hả?” Thẩm Tây Minh nhìn Ngô Đồng từ nãy giờ, hỏi.

“A? Xem như vậy đi.” Ngô Đồng cười cười, cô có thể tưởng tượng được khi anh nhận được tin nhắn sẽ buồn bực muốn chết.

“Vậy là em ... phải đi về sao?” Nhìn Ngô Đồng không dấu được ý cười trong mắt, trong lòng Thẩm Tây Minh có một nỗi buồn không tên, không biết là do vẫn còn tình cảm lưu luyến với Ngô Đồng hay do bị cô cho ăn một bát thức ăn cho chó mà đau lòng.

Ngô Đồng nhìn đồng hồ, mới có mười giờ rưỡi, thời gian còn sớm, lại thêm đôi oan gia Lý Mẫn và Lưu Viễn vẫn còn đang giằng co kia, Ngô Đồng do dự một lúc rồi nói “Vậy em ở lại một chút nữa.”

Nhưng mà cũng không thể về nhà quá muộn, bằng không người nào đó ở nhà chắc là không nhẫn nại được.

“Chuyện Lý Mẫn thích Lưu Viễn anh đã sớm biết rồi.” Thẩm Tây Minh nhìn hai người còn ở quầy bar cãi lộn, nói “Cũng là do Lưu Viễn quá đầu đất.”

“anh biết chuyện này khi nào?” Ngô Đồng tò mò.

“Em biết anh và Lưu Viễn quen nhau như thế nào không?” Thẩm Tây Minh bỗng nhiên cười cười, như là nghĩ đến việc thú vị nào đó.

“Em không biết.” Ngô Đồng lắc đầu, cô và Lý Mẫn quen biết Lưu Viễn cũng là thông qua Thẩm Tây Minh đây này.

“Em còn nhớ thời gian học đại học không, em và Lý Mẫn lúc nào cũng đi với nhau như hình với bóng, làm chuyện gì cũng có hai người. Mỗi khi chúng ta

hẹn hò, cô ấy lúc nào cũng tìm lý do để tham gia cùng, có thể nói Lý Mẫn đóng vai là bóng đèn cũng khá dài đó.”

Ngô Đồng cũng nhớ lại chuyện trước đây, nói “Lúc đó là lúc tụi em tham gia giải thiết kế thời trang cho sinh viên cả nước. Lý Mẫn được vào chung kết nên cô ấy cảm thấy rất áp lực, vừa muốn chỉnh sửa lại bản thiết kế, vừa muốn sửa lại quần áo mẫu. Một mình cô ấy bận không thể phân thân được nên em mới trợ giúp cho cô ấy.

“anh biết.” Thẩm Tây Minh gật đầu “Nên anh mới cố ý tìm Luru Viễn.”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Ngô Đồng, Thẩm Tây Minh tiếp tục nói “Có một lần anh tham dự buổi tọa đàm về thiết kế cùng các em, Luru Viễn ngồi ở hàng trước chúng ta. Suốt buổi, ánh mắt của Lý Mẫn vẫn luôn dán lên người Luru Viễn.”

“thật hả anh?” Ngô Đồng hoàn toàn không có ấn tượng gì

“Cho nên, anh cố ý làm quen với Luru Viễn. sau đó giới thiệu cho hai người đó quen biết. Lúc đầu anh cho là hai người bọn họ sẽ sớm thành đôi, ai ngờ Luru Viễn đầu đất như vậy. Lý Mẫn theo đuổi rõ ràng như vậy mà không biết, ngược lại lại thích một cô gái khác. Nhưng mà mục đích của anh cũng đạt được, sau này có chuyện gì cô ấy không tìm em nữa mà chạy đi tìm Luru Viễn.”

“Trách không được, sau này dù Lý Mẫn có thắng giải cũng vẫn không vui, thì ra lúc đó đã bị thất tình một lần.” Ngô Đồng cho rằng từ khi vào làm công ty của Luru Viễn thì Lý Mẫn mới thích anh, không ngờ còn có câu chuyện xưa này.

Đình.

(Bà xã, anh không ngủ được.) Tần Qua nhắn Wechat.

(VẬY anh uống một ly sữa nóng đi.)

(Sao em không hỏi anh vì sao anh không ngủ được?) Tần Đại thiếu lên án.

“...” Ngô Đồng chỉ có thể hủy tin nhắn còn chưa gửi (Em về liền bây giờ nè.), nhắn lại một lần nữa.

(VÌ sao anh không ngủ được?)

(Hình như anh bị mắc một bệnh mới là ‘không có bà xã bên cạnh thì không ngủ được’) Tần Đại thiếu phát minh ra một loại bệnh mới.

Ngô Đồng không nhịn được mà vỗ trán, không còn gì để nói (Em có uống chút rượu, chờ em tìm được người lái thuê sẽ về nhà liền.)

(anh đến đón em!) Ngay lập tức có tin nhắn trả lời.

Tin nhắn từ chối còn chưa kịp đánh, bên kia đã có tin nhắn gửi đến (anh đã ra đến cửa rồi, nhắn cho anh địa chỉ.)

Nhanh như vậy mà đã ra đến cửa rồi, anh ngồi sẵn trên xe nhắn Wechat với cô sao? Ngô Đồng cười cười lắc đầu, xóa tin nhắn định nhắn, định vị vị trí rồi gửi cho Tần Qua.

“anh ta lại giục em?” Thẩm Tây Minh nhấp một ngụm rượu, hỏi.

“Dạ.” Ngô Đồng cười ngượng ngùng “Chút nữa anh ấy đến đây đón em, để em đi nói với Lý Mẫn một tiếng.”

“Ngô Đồng.” Thẩm Tây Minh bỗng nhiên gọi cô, hơi mất tự nhiên nói “Có lẽ đã không còn cần thiết, nhưng anh vẫn muốn giải thích với em một chút.”

“Lúc đầu, anh và Diana đính hôn chỉ là giao dịch, anh thì muốn ổn định giá cổ phiếu của công ty, Diana vì muốn được sự công nhận của bố cô ấy. Cuộc đính hôn này chỉ kéo dài khoảng một năm, lúc đó anh và cô ấy chỉ gặp nhau không quá ba lần. anh không nghĩ em đột nhiên lại đến Mỹ, nên ...” Thẩm Tây Minh rất muốn nói với Ngô Đồng, lúc đó anh không muốn làm tổn thương cô hoặc là có ý nghĩ bắt cả hai tay. Nhưng mà dù sao đi nữa hai người cũng đã chia tay, nói ra còn có ý nghĩa gì đâu.

Ngô Đồng sững sờ một lúc lâu, điều chỉnh cảm xúc rồi thản nhiên nói “Mặc dù biết muộn một chút nhưng em vẫn cảm ơn anh đã nói cho em biết.”

“Đây không phải là nguyên nhân chính khiến cho chúng ta chia tay, đúng không?” Thẩm Tây Minh bỗng nhiên nhận ra.

“không phải.” Ngô Đồng lắc đầu.

“Quả nhiên ...” Thẩm Tây Minh cười cười tự giễu.

Bắt đầu với Ngô Đồng là sự rung động trong tim, thời gian yêu nhau thật tốt đẹp nhưng lại chia tay không rõ ràng. Nhưng ít nhất hôm nay anh và cô đã cho mối tình đó một kết thúc viên mãn. Thẩm Tây Minh cảm ly rượu lên, nhìn người con gái mình đã từng yêu, chỉ hi vọng sau này cô ấy sẽ được hạnh phúc “Vẫn là bạn bè.”

“Vâng.” Ngô Đồng không biết những người khác sau khi chia tay có thể là bạn bè được hay không, nhất là một năm trước mà Thẩm Tây Minh nói những lời này với cô, Ngô Đồng chắc chắn không thể nâng ly rượu này lên. Nhưng bây giờ, cô đã có thể thản nhiên chấp nhận.

“Em biết không?” Thảm Tây Minh bỗng nhiên vừa cười vừa nói “Khi mới trở về, anh cảm thấy có lẽ anh không còn thích em nữa, nhưng bây giờ đột nhiên anh lại nhận ra, có lẽ sâu trong lòng anh vẫn còn thích em”

Ngô Đồng giật mình nhìn Thảm Tây Minh bỗng nhiên thay đổi thái độ, cho đến khi nhìn vào ánh mắt chân thành của anh, mới trầm tĩnh lại.

“Nếu như nhà họ Tần khi dễ em, hãy nhớ còn có anh ở đây.” Đây là Thảm Tây Minh cho cô một chỗ dựa.

“Cám ơn anh.” Như có một dòng nước ấm chảy qua, Ngô Đồng rất cảm động nhưng cũng nghĩ đến Tần Qua, nói đùa “Nhưng mà, nếu để ông xã em nghe được, chắc anh ấy sẽ tức điên lên mất.”

Thảm Tây Minh nhớ lại anh cũng chưa tiếp xúc nhiều với Tần Qua, cười trên nỗi đau của người khác “Em nói như vậy là anh yên tâm rồi.”

Để cho anh ta mỗi lần gặp anh đều oán giận anh.

Ngô Đồng cùng Thảm Tây Minh cười cười, những vương mắt giữa hai người đều theo tiếng cười này mà tan đi.

“Hai người nói chuyện gì vậy?” Lý Mẫn thở hổn hển người xuống bên cạnh Ngô Đồng, bụng lý nước chanh trên bàn uống một hộp.

“nói chuyện xong rồi? Cậu thanh toán chưa?” Ngô Đồng nhìn Lý Mẫn hỏi.

“Thanh cái gì toán? Chị đây còn chưa chơi đã đâu!” Lý Mẫn trừng mắt nhìn Lưu Viễn.

“Mẫn Mẫn, rõ ràng là chúng ta thích nhau mà.” Lưu Viễn vội kêu lên.

“Ai thích anh?”

“rõ ràng em tỏ lộ với anh trước mặt nhiều người, Ngô Đồng và ông xã cô ấy đều có thể làm chứng, em còn cưỡng hôn anh nữa.”

“anh ...”

Ngô Đồng thực sự vì EQ của Lưu Viễn mà mướt mồ hôi. Bây giờ là chuyện anh theo đuổi Lý Mẫn, làm sao có thể nhắc đến lịch sử đen tối của Lý Mẫn khi cô ấy theo đuổi anh chứ. Giữ chặt Lý Mẫn đang muốn nổi bão, Ngô Đồng nhân cơ hội nói “À, ... để mình đi thanh toán cho, chút nữa Tần Qua đến đón mình.”

“Sao sớm thế?” Lý Mẫn kinh ngạc nói.

“Dù mình có ở đây thì cũng có ai để ý đến mình đâu.” Ngô Đồng nửa đùa nửa thật oán giận.

“Còn không phải là vì anh ta ...” Lý Mẫn lại trừng mắt nhìn Lưu Viễn.

âm thanh quen thuộc báo tin nhấn lại vang lên, Ngô Đồng biết là Tần Qua đã đến, vì thế cầm túi xách đứng dậy tạm biệt mọi người “Tần Qua đến rồi, mình về trước đây. Đàn anh chút nữa nhớ đưa Mẫn Mẫn về nhé.”

“Ai muốn anh ta đưa!” Lý Mẫn mạnh miệng nói.

“Em yên tâm, đi đường cẩn thận nhé.” Lưu Viễn nói.

Ngô Đồng cười cười, vẫy vẫy tay, bước nhanh ra khỏi quán bar, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Tần Đại thiếu anh tuấn, cao lớn đứng cạnh cửa xe Jeep đang đứng chờ.

Dường như cũng cảm nhận được có người nhìn mình, Tần Qua quay đầu nhìn sang, khóe mắt vừa liếc nhìn đến Ngô Đồng, ánh mắt sắc bén của người đàn ông liền biến thành hân hoan mừng rỡ, gương mặt cương nghị tràn ra nụ cười ngây ngốc “Bà xã.”

Ngô Đồng nhìn người đàn ông đang vội vàng chạy đến, đưa tay chạm vào khuôn mặt lạnh buốt của anh, đau lòng nói “Trời lạnh như vậy mà anh xuống xe chờ làm gì.”

“anh không lạnh.” Được bà xã đau lòng, Tần Đại thiếu cảm thấy trong người đang đốt một cái bếp lò nóng hừng hực.

“Chúng ta về nhà đi.”

“Ừ.” Dù từ đây đi đến xe có năm sáu mét, Tần Đại thiếu vẫn muốn nắm tay bà xã cùng đi.

Nắm tay bà xã, cầm túi xách cho bà xã, đưa bà xã đến ghế lái phụ, giúp bà xã mở cửa xe, đeo dây an toàn cho bà xã, đem túi xách đặt ở băng ghế sau, rồi chạy về vị trí ghế lái, mở cửa xe, nổ máy rồi chậm rãi ung dung lái xe về nhà. Mỗi một động tác, Tần Đại thiếu làm vô cùng nhuần nhuyễn, thành thục.

Để đêm dài không còn cô đơn, người ta lấp đèn đường, để con người không cô đơn thì người ta phải có nhà, để nhà không cô đơn nữa chính là phải có người thân bên cạnh.

Mà em đã có anh bên cạnh.

Tự nhiên Ngô Đồng lại có cảm xúc này.

“Bà xã, sao em lại nhìn anh chăm chú vậy?” Mặc dù được bà xã nhìn chăm chú thì rất thích đấy, nhưng mà anh đang còn lái xe mà, thật là một gánh nặng ngọt ngào.

“Nguy rồi, anh đi đón em thế này thì để Phi Phi ở nhà có một mình thôi sao?” Ngô Đồng bây giờ mới nhớ Phi Phi ở nhà một mình giữa đêm hôm khuya khoát, thì vô cùng nóng ruột.

“không sao đâu, Phi Phi đã ngủ rồi mà.”

“Nếu bỗng nhiên con giật mình tỉnh dậy thì sao? Chẳng có người lớn nào trong nhà hết.” Ngô Đồng sốt ruột nói “anh mau đi.”

“Em đừng gấp.” Tần Qua vừa trấn an bà xã, vừa lấy di động mở phần mềm giám sát ra, rất nhanh điện thoại kết nối với video, Tần Qua mở video cho Ngô Đồng xem “Thiết bị an ninh trong nhà do chính anh tự thiết kế, một con muỗi cũng đừng mong vô có lọt vào.”

Trong video là hình ảnh căn phòng của Phi Phi, cậu nhóc đang an tĩnh nằm trên giường ngủ. Ngô Đồng lập tức yên lòng, một lát sau mới phản ứng kịp “anh lắp camera vào lúc nào, sao em không biết.”

Nguy rồi, quên báo cáo với bà xã, Tần Đại thiếu hơi chột dạ “Lâu rồi, khi anh dẫn em đến xem nhà thành đã lắp xong. Vì lúc đó chưa dùng đến nên anh quên nói với em, không phải là anh cố ý giấu em đâu.”

“Em biết rồi.” Ngô Đồng cũng biết quan hệ của hai người lúc trước không như bây giờ, chỉ dặn “Lúc nào về anh cũng cài đặt phần mềm này cho em.”

“Ừ.” Tần Đại thiếu bỗng nhiên kích động “anh cũng lắp một cái camera ở văn phòng của anh, sau này nếu bà xã nhớ anh, mở phần mềm lên là lúc nào cũng có thể thấy anh.”

“Ai muốn nhìn anh chứ.” Ngô Đồng tròn mắt nhìn Tần Đại thiếu không biết xấu hổ, sẵn giọng “Là em muốn nhìn Phi Phi.”

“không sao, dù sao lúc ở nhà anh cũng luôn ở bên Phi Phi.” Dù sao bà xã cũng sẽ nhìn thấy anh, không có gì mâu thuẫn, Tần Đại thiếu vui mừng phấn khởi lái xe về nhà.

Sau khi về đến nhà, Tần Đại thiếu thỏa mãn ôm bà xã ngủ thiếp đi, tốc độ ngủ nhanh đến mức làm Ngô Đồng không thể tin được, người đàn ông này chắc đúng là mắc bệnh ‘không có bà xã ở bên thì không ngủ được.’

Sáng thứ bảy, sau khi ăn sáng xong, Ngô Đồng sắp xếp lại quà tặng định mang đến Hoàn Sơn Phi Thúy.

Áo sơ mi cho ba Tần và Tần Hoài cô đã chuẩn bị sẵn từ lâu, còn áo choàng cho mẹ Tần đã mang ra để sẵn trên bàn. Ngoài ra còn có một số đặc sản do đồng đội của Tần Qua tặng.

“Ba, mẹ ... kiểm tra đồ đạc thật lâu.” Từ tối hôm qua Ngô Đồng đã bắt đầu lấy đồ vật ra, kiểm tra tới kiểm tra lui mấy lần cho đến tận bây giờ, ngay cả Phi Phi đều nhớ hết mà Ngô Đồng còn cứ kiểm tra này giờ.

“Mẹ con căng thẳng đó.”

“Căng thẳng?” Phi Phi khó hiểu.

“Căng thẳng khi gặp ông bà nội.”

“Tại sao ạ? Gặp ông bà nội là phải căng thẳng ạ?”

“Chờ khi nào con lớn, cưới bà xã rồi sẽ hiểu.” Tần Đại thiếu không biết giải thích thế nào, chỉ có thể ra chiêu này.

“Bà xã?” Ở nhà ba vẫn kêu mẹ là ‘bà xã’, Phi Phi lập tức hiểu, hai mắt sáng lên “Giống như mẹ há ba?”

“Con nghĩ hay quá ha.” Tần Đại thiếu búng tay lên trán Phi Phi, phản nản “Người giống mẹ con, trên thế giới này chỉ có một, thuộc về ba.”

“...”

Ngô Đồng thấy hai cha con Tần Qua ngồi trên ghế sofa, không kiêng nể gì mà bàn luận về mình, trên trán chảy ba sọc đen, không còn gì để nói.

“Mẹ là của con.” Phi Phi giương cặp mắt to như hai quả nho trừng lại ba mình, không yếu thế chút nào.

“Bà xã là của ba.” Tần Đại thiếu ầu trĩ cãi lại.

“Mẹ cũng là của con.” Phi Phi kiên trì.

“Được rồi, được rồi, mẹ là của con, bà xã thì là của ba, được chưa.” Tần Đại thiếu cảm thấy mình đã nhường cho con một bước lớn.

Phi Phi chớp chớp mắt, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng thấy ba đồng ý với mình, không cần cãi với ba nữa, lập tức hí mắt cười vui vẻ.

“...”

Cuối cùng Ngô Đồng kiểm tra lại đồ một lần nữa, quay sang nói với Tần Qua “anh đi thay quần áo rồi chúng ta đi.”

“Sớm vậy sao?” Tần Qua kinh ngạc “không phải là ... đến ăn cơm chiều sao? Bây giờ chưa đến giờ ăn cơm trưa nữa đó bà xã.”

“Trong điện thoại mẹ nói nhớ Phi Phi mà. Chúng ta qua sớm một chút để hai cạ chơi với Phi Phi.”

“không sao, nếu ba mẹ nhớ Phi Phi thì chúng ta để Phi Phi ở lại đó chơi vài ngày.” Tần Qua kéo tay Ngô Đồng nói “Mỗi lần qua đó em đều căng thẳng, anh không muốn em như vậy.”

“Nào có ai như anh chứ.” Ngô Đồng vừa cảm động vừa buồn cười “Con trai nhà người khác đều muốn vợ mình phải thân thiết với mẹ chồng hơn chứ.”

“Cho nên những nhà khác mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn không à.” Tần Qua nói như đúng rồi “Khi anh kết hôn, mẹ anh đã nói, đối với bà xã của anh không có yêu cầu gì khác, chỉ cần đối xử tốt với anh là được. Em tốt với anh như vậy, chắc chắn là mẹ anh rất thích em.”

“Cám ơn anh, ông xã.” không nghĩ đến Tần Qua sẽ nói như vậy, Ngô Đồng cảm động chủ động ôm lấy Tần Qua.

Ngô Đồng không biết Tần Qua và mẹ chồng đã nói chuyện với nhau như thế nào, nhưng những lời anh nói lúc này làm Ngô Đồng phải rửa mắt nhìn lại. cô phát hiện, ông xã mình ngày thường EQ thấp đến đáng sợ mà có thể là cao thủ giải quyết mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu như vậy.

Mỗi lần trước khi đi Hoàn Sơn Phi Thúy, Tần Đại thiếu đều dạo một vòng quanh diễn đàn Tieba: Dân mạng nói không sai, bà xã cảm động đến mức chủ động ôm mình, khi nào quay về phải phát hồng bao mới được.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Dân mạng đúng là không có gì là không thể làm được.

Quần chúng dân mạng: Đại gia, chúng tôi có khả năng như vậy, có phải là anh nên khen thưởng cho chúng tôi không.

Tần Qua: Đương nhiên, tôi sẽ phát bao lì xì.

Vì thế trên diễn đàn, Tần Đại thiếu vung tay phát bao lì xì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Ngô Đồng cùng Tần Qua và Phi Phi lái xe đến Hoàn Sơn Phi Thúy là sáu giờ chiều. Mùa đông trời tối sớm, khi xe Jeep tiến vào biệt thự thì toàn bộ biệt thự đã được thấp đèn sáng rực rỡ như một tòa lâu đài.

Tần Qua nhìn lướt qua chiếc xe BMW màu đỏ đậu bên cạnh “Xem ra bạn gái của Tần Hoài cũng đã tới.”

Nghĩ đến bạn gái của Tần Hoài, Ngô Đồng nhớ đến hai lần gặp mặt Sở Vận, tò mò hỏi “anh cũng biết cô ấy hả?”

“không.” Tần Qua lắc đầu.

“Sao em nghe nói Tần Hoài và cô ấy yêu đương cũng lâu rồi mà?” Ngô Đồng kinh ngạc “anh chưa gặp mặt lần nào luôn sao?”

“Khi nào cô ta vẫn chưa phải là vợ Tần Hoài thì với anh mà nói, cô ta chỉ là người xa lạ.” Tần Qua không để ý nói “Ngoại trừ vợ anh, anh quan tâm những phụ nữ khác làm gì.”

Ngô Đồng đã tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe thì bất ngờ bị lời nói của Tần Qua làm cho đỏ mặt “Chúng ta nhanh vào thôi, chắc ba mẹ đang đợi đó.”

Tần Qua cầm theo quà tặng, đi theo sau hai mẹ con, chậm rãi ung dung bước vào biệt thự.

“Con chào ông nội, con chào bà nội, con chào chú Ba.” Vừa vào cửa, Phi Phi lập tức rời khỏi tay Ngô Đồng, co cẳng chạy về phía mọi người đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

“Phi Phi.” Tần Hoài ngăn cháu trai lại, bế lên làm cậu nhóc cười khanh khách.

“Đến đây Phi Phi, cho bà nội ôm một cái, bà nội nhớ con quá nè.” Mẹ Tần cũng đi đến, đón Phi Phi từ tay con trai nhỏ.

“Mẹ, con để Phi Phi ở lại mấy ngày cho ba mẹ chơi với nhóc chán thì thôi.” Tần Qua và Ngô Đồng cũng vừa vào đến phòng khách.

“Con rời khỏi Phi Phi được hả?” Mẹ Tần sững sờ.

“Gi mà rời với không rời được chứ?” Tần Qua nhún mày cười cười.

“Vậy thì tốt quá.” Mẹ Tần vui vẻ nói với Phi Phi “Phi Phi, con ở lại chơi với bà nội được không?”

“Vâng ạ.” Phi Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Ngô Đồng mang theo mấy hộp quà, đứng cạnh Tần Qua, có chút mất tự nhiên nói “Con chào ba mẹ. Tần Hoài.”

Nhìn thấy Sở Vận bên cạnh Tần Hoài, Ngô Đồng cũng cười nhẹ, gật đầu “Sở Vận, chào cô.”

“Chào anh Tần Qua, chị Ngô Đồng.” Sở Vận cũng cười chào hỏi.

Tần Qua nhìn Sở Vận nhận nhặt gật đầu xem như chào hỏi. Trước đây vốn dĩ đối với người ngoài, Tần Đại thiếu luôn giữ một bộ mặt lạnh nhạt ít nói.

Lúc này, người làm đi lên tiếp nhận các túi quà trong tay hai người, đem túi quà đặt lên bàn trà, lại có người tới giúp hai người cởi áo khoác treo lên giá, còn áo khoác của Phi Phi đã sớm được mẹ Tần cởi ra đưa cho người làm rồi.

“Về nhà ăn bữa cơm mà con còn mang quà cáp làm gì.” Mẹ Tần nói.

“Mẹ, đã chuẩn bị rất lâu.” đang ngồi giữa ông bà nội, Phi Phi lập tức nói.

“Ồ?” Ba Tần nghe xong thì hứng thú nói “Phi Phi biết mẹ chuẩn bị những gì luôn sao?”

“Dạ, con biết.” Phi Phi lập tức từ trên ghế nhảy xuống, chỉ vào từng món từng món trên bàn nói “Đây là quần áo mẹ đã may cho ông nội, chú Ba, bà nội.”

“Tự con làm hả?” Mẹ Tần sững sốt nói “Quần áo mua là được rồi, con vất vả may làm gì.”

“Dạ, cũng không vất vả ạ.” Ngô Đồng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể lúng túng cười cười.

Tần Đại thiếu thấy bà xã nhà mình căng thẳng như vậy, liền lên tiếng “Lần trước mọi người thấy con và Phi Phi mặc đồ do Ngô Đồng thiết kế nên nói Ngô Đồng may cho một bộ hay sao?”

“A, đúng rồi. Đúng là ba đã nói, ba cũng chỉ nói vậy thôi, không ngờ đứa nhỏ này lại nhớ kỹ như vậy.” Ba Tần nhớ lại chuyện này, nụ cười với Ngô Đồng hòa ái thêm mấy phần.

“Nếu do chị Ngô Đồng tự tay may, vậy chúng ta mở ra xem một chút đi.” Sở Vận đứng một bên bỗng nhiên đề nghị.

“Cũng được, chúng ta nhìn xem một chút.” Mẹ Tần gật đầu.

“Đề con ...” Sở Vận thấy mẹ Tần muốn mở hộp quà liền nhanh tay trước Ngô Đồng, đành lấy việc mở hộp.

Ngô Đồng đành thu tay lại, yên lặng đứng bên Tần Qua, Tần Qua nhìn Sở Vận đang ân cần nịnh hót, tâm trạng không tốt chút nào: Cái người này, không thấy vợ anh đã đưa tay ra sao, mở hộp quà mà cũng muốn tranh.

Hai hộp đầu là quà tặng ba Tần và Tần Hoài, áo sơ mi của đàn ông đều tương tự như nhau, phân biệt là nhìn vào chất liệu và đường may. Ngô Đồng chọn chất liệu vải cotton thoáng mát, cùng với số đo do Tần Qua cung cấp, đo ni đóng giày mà may lên.

“Khá đấy.” Ba Tần liếc mắt nhìn một cái.

“Cám ơn chị dâu.” Tần Hoài cũng nhìn Ngô Đồng cười.

“Đừng khách sáo.” Ngô Đồng biết là hai người cho mình mặt mũi, bằng không thì chỉ liếc mắt nhìn thilàm sao mà biết tốt với không tốt.

Khi Sở Vận đem hộp quà thứ ba mở ra, một cái hộp màu đen bên trên có mấy chữ C-GG hiện ra trước mắt mọi người.

Sở Vận lúng túng nói “Chị Ngô Đồng, sao lại của C-GG được, có phải chị cầm nhầm của ai rồi không?”

Vốn dĩ có chút mong chờ món quà của mình, sắc mặt mẹ Tần lập tức không vui.

Ngô Đồng không để ý, chỉ cười rồi chủ động mở nắp hộp quà nói “Con nghe Tần Qua nói mẹ rất thích áo choàng, mà áo choàng thì ở nước G là tốt nhất, ở trong nước cũng khó mua được. Nên con đã thiết kế mẫu sản phẩm rồi liên hệ C-GG để họ may. không biết mẹ có thích không ạ?”

“Con về mẫu thiết kế cho C-GG may?” Mẹ Tần kinh ngạc “Áo choàng của họ khá tốt đó.”

Ngô Đồng gật gật đầu cười, Tần Qua đứng một bên có vẻ mặt ‘vợ con rất lợi hại’.

“Bà nội, bà nội, con cũng tham gia thiết kế đó!” Phi Phi cũng góp lời.

“Con cũng tham gia thiết kế? Con tham gia làm sao được?” Mẹ Tần cúi đầu hỏi Phi Phi.

“Con vệt nhỏ, rất nhiều, rất nhiều...” Phi Phi chỉ vào áo choàng.

“trên áo choàng có vẽ con vệt nhỏ?” Mẹ Tần kinh ngạc, áo choàng mà có một đồng vệt nhỏ thì làm sao mà mặc ra ngoài.

“Chỗ này nè bà nội.” Phi Phi chỉ vào một dải đường viền màu vàng trên áo choàng.

Mọi người tò mò nhìn, cẩn thận nhìn ngắm một lúc lâu mới mơ hồ từ dải đường viền cong cong màu vàng đó nhìn ra được bóng dáng chú vệt nhỏ.

Ngô Đồng nói “Phi Phi nói với con, trên áo của bé với Tần Qua đều có chú vệt nhỏ nên trong quần áo của mọi người nhất định cũng phải có chú vệt nhỏ mới được. Con không biết làm sao nên đã biến đổi một chút, làm cho nó nhỏ đi, từ xa nhìn thì chỉ là đường viền cong, nhìn kĩ thì mới ra chú vệt nhỏ.”

“trên áo của ba cũng có hả?” Ba Tần hiểu kì.

“Dạ có, nhưng con để ở bên trong ống tay áo, bình thường không thấy đâu ạ.” Ngô Đồng nói.

“Ồ?” Ba Tần cầm áo sơ mi lên xem, lật ống tay áo lên xem, quả nhiên thấy chú vệt nhỏ màu vàng trên nền vải trắng, rất đáng yêu. Ba Tần lập tức cười nói “Khá đẹp đó.”

“Cám ơn ba.”

Lúc này, Sở Vận lấy áo choàng trong hộp ra, nói “Dì, đúng là áo choàng do C-GG may có khác, kỹ thuật may tốt thật. Dì mặc vào xem sao.”

nói rồi, Sở Vận giúp mẹ Tần mặc áo choàng vào, sau đó khen “Quả nhiên là rất đẹp, mấy ngày nữa chúng ta đến chỗ Mr Wang may mấy bộ quần áo nữa, lúc đó mới hoàn hảo.”

“Đúng rồi.” Mẹ Tần cũng nói “Hẹn với Mr Wang rất khó đó, may mà nhờ có Sở Vận.”

Ngô Đồng thấy quà tặng mình vất vả chuẩn bị mấy tháng trời, đã bị đôi ba lời của Sở Vận mà làm qua đi, trong lòng có chút hụt hẫng nhưng cũng không nói gì.

“Bà nội, Mr Wang là ai ạ?” Phi Phi ngây thơ hỏi.

“Mr Wang là nhà thiết kế rất nổi tiếng, quần áo do anh ta may thiết kế rất đẹp.”

“Có đẹp bằng mẹ con làm không ạ?”

“Mẹ con làm cũng rất đẹp.” Mẹ Tần vỗ về cháu trai xong, quay đầu qua nhìn Ngô Đồng “Mẹ rất thích.”

“Mẹ thích thì tốt rồi.” Ngô Đồng cười đáp.

“Chị Ngô Đồng thiết kế cho dì cái áo choàng này rất đẹp đó, có thể thông qua sự thẩm định của C-GG cơ mà. Chị Ngô Đồng nhất định cũng là nhà thiết kế có tài, không biết sau này chị có thể thiết kế giúp em...”

“Vợ tôi không có nhiều thời gian rảnh rồi đâu.” Tần Qua liếc Sở Vận một cái.

“A ... vậy thì thôi vậy.” Sở Vận hơi lúng túng nói.

“Còn những cái này là cái gì?” Thấy bầu không khí có chút xấu hổ, ba Tần chỉ vào những túi còn lại hỏi.

“Dạ, đây là chút đặc sản ạ.” Ngô Đồng nói.

“Chị Ngô Đồng, đây là đặc sản ở quê chị sao?” Sở Vận như vô tình hỏi.

“Đây là đặc sản ở quê của tôi.” Tần Qua không đợi Ngô Đồng nói mà giành nói trước, trong lòng thấy Sở Vận phiền muộn chết rồi, đã nói nhiều thì thôi đi, còn nói móc cạnh khóe gì ở đây vậy. Mắt thẳng nhóc Tần Hoài này mù rồi à?

“anh Tần, anh thật biết nói đùa.” Sở Vận lại một lần nữa bị xấu hổ, bị Tần Qua chặn họng không biết nói lại thế nào.

Tần Hoài cũng cảm thấy hôm nay Sở Vận hơi nhiều chuyện, ánh mắt không vui nhìn cô ta.

“thật ra đây là đặc sản do đồng đội của Tần Qua mang đến cho tụi con.” Ngô Đồng giải thích “Con cảm thấy ăn rất ngon nên mang đến cho mọi người nếm thử.”

“Đồng đội của Tần Qua tặng? Vậy nhất định phải nếm thử rồi.” Ba Tần cũng biết chuyện con trai lớn nhà mình cùng với đồng đội cũ mở công ty bất động sản. Ban đầu ba Tần cũng có chút lo lắng, sợ con trai mình mới vất vả hồi phục được một chút, nếu ở cùng với đồng đội cũ thì có thể sẽ bị kích thích. Nhưng đã qua một thời gian rồi, Tần Qua vẫn tốt, phải nói là còn tốt hơn trước nữa.

Mẹ Tần cho người làm mang đặc sản xuống dưới, để đầu bếp làm thêm ít thức ăn cho bữa tối.

Cả nhà lại hàn huyên nói chuyện một hồi, cho đến khi người làm thông báo cơm tối đã sẵn sàng.

Từ khi biết nói chuyện, Phi Phi ngày càng hoạt bát làm ba mẹ Tần vô cùng yêu thích, lúc ăn cơm cũng để Phi Phi ngồi cạnh mình.

Lúc đặc sản đã được chế biến thành món ăn dọn lên bàn, ba Tần nếm thử rồi liên tục khen ngợi “Ăn ngon, ăn ngon lắm.”

“Nếu ba thích, con lại kêu mấy thằng ranh đó mang đến một ít nữa.” Tần Đại thiếu lỗ mãng nói.

“Cái gì mà thằng ranh với không thằng ranh, ở công ty con cũng kêu mấy người họ như vậy hả?” Ba Tần hỏi.

“Con vẫn gọi như vậy mà, có sao đâu ạ.” Tần Đại thiếu xem thường.

“anh, công ty của anh muốn lớn mạnh thì phải chuyên nghiệp hóa công tác quản lý đi, không thể xưng hô như khi các anh còn trong bộ đội được.” Tần Hoài nói.

“Đúng rồi! Công ty của con gọi là gì nhỉ, Quân Hào phải không?” Ba Tần hỏi.

Tần Hoài gật đầu.

“Con định có kế hoạch phát triển như thế nào? Trong năm năm tới xác định vị trí đến đâu, có suy nghĩ đưa ra thị trường chứng khoán không?” không hổ danh là chủ tịch tập đoàn công ty, nói việc đưa ra thị trường chứng khoán nhẹ như không.

Sở Vận nghe đến đó, động tác ăn cơm cũng chậm lại.

“Ba, ba nghĩ xa xôi quá. Ba trông cậy con lập ra một tập đoàn lớn như Tần thị nữa hay sao?” Tần Qua cà lơ phớt nói.

“Ai, cái thằng này...” Ba Tần cũng biết chuyện này không phải là việc con trai mình thích làm, chuyện Tần Qua chịu mở công ty bất động sản đã nằm ngoài dự kiến của ông, ông cũng không lần tẩn nữa. Dù sao Tần Qua cũng có cổ phần trong Tần thị, sẽ không thiếu tiền tiêu.

“anh Tần, chắc là bác trai hi vọng anh tích lũy được thêm kinh nghiệm, để sau này anh có về làm tại Tần thị sẽ dễ dàng hơn, có phải không ạ?” Sở Vận cười nói.

Mẹ Tần nghe nói vậy thì ngẩng đầu lên nói “Ai bảo Tần Qua sẽ vào Tần thị làm việc. Nó ghét nhất là phải ngồi tại văn phòng làm việc. Được rồi, được rồi, mọi người mau ăn đi, ăn cơm không nói chuyện công ty.”

“Ông nội ăn đi ạ.” Phi Phi gấp cho ba Tần một miếng thịt.

Ba Tần cười ha ha cúi đầu ăn cơm.

Sở Vận nghe mẹ Tần nói như vậy thì rất yên tâm, cười cười cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm, trong bữa ăn cũng gấp cho mẹ Tần mấy đũa thức ăn.

Tần Hoài nhìn Sở Vận, ánh mắt hơi bức bối.

Tần Qua mặt lạnh liếc nhìn Sở Vận, khi quay đầu lại thì phát hiện bà xã đã gấp cho mình một miếng thịt kho tàu, lập tức tươi cười hớn hở ăn cơm.

Ăn cơm tối xong, ba mẹ Tần dẫn Phi Phi lên phòng chơi đồ chơi, hai anh em Tần Qua lên thư phòng nói chuyện, còn Ngô Đồng và Sở Vận ngồi tại phòng khách nói chuyện phiếm.

“Chị Ngô Đồng, à, chuyện hôm đó, em muốn giải thích với chị một chút.” Chuyện hôm gặp ở quán bar, Sở Vận vẫn muốn tìm cơ hội nói rõ ràng với Ngô Đồng “Em không phải là cảm thấy anh Tần có gì không tốt... Là Giai Kỳ, cô ấy có hiểu lầm với anh Tần, sau này gặp em sẽ giải thích rõ với cô ấy.”

“Ồ, thật vậy sao. Vậy cảm ơn cô.” Ngô Đồng nói.

“Chị không để ý chứ?”

“cô cũng đã nói là hiểu lắm rồi mà, giải thích xong thì tốt rồi.”

Sở Vận cũng không biết Ngô Đồng có để chuyện này trong lòng thật hay không, nhưng mà cô ta đã giải thích rồi. Sau này Ngô Đồng có nhắc lại chuyện này thì cô ta cũng có cái cớ để mà nói.

“Đúng rồi, em thường xuyên tới đây rủ đi uống trà nhưng rất ít khi gặp chị. Chị Ngô Đồng không đến đây thường xuyên sao?”

“Khoảng một tháng chúng tôi mới về một lần.”

“một tháng, vậy chẳng phải từ khi hai người liên hôn ... A, thật xin lỗi, là sau khi kết hôn thì về nhà này cũng chẳng được mấy lần.” Sở Vận giật mình nói.

“Ừ.” Ngô Đồng luôn cảm thấy cách nói chuyện của Sở Vận là lạ, cũng không muốn tiếp chuyện với cô ta.

“Chị Ngô Đồng có phải hơi sợ đi không. Thực ra đi là người rất dễ gần, nếu không sau này em sẽ gọi điện cho chị, hai chúng ta hẹn gặp nhau, có thời gian rảnh thì cùng đi uống trà, dạo phố, đi rất thích đi...” Sau đó Sở Vận nói rất nhiều cho Ngô Đồng nghe nhưng không nói một lời nào về chuyện đi mua sắm quần áo.

Thư phòng.

“anh không thích cô bạn gái này của chú.” Tần Đại thiếu ngồi trên ghế sofa, đi thẳng vào vấn đề, không hề nể mặt mũi cho Tần Hoài chút nào.

“anh ...” Tần Hoài cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

“Chú không cần căng thẳng, anh chỉ nói ra quan điểm của anh, không bắt buộc chú phải chia tay với cô ta.” Tần Qua không thèm để ý “Dù sao vợ là của chú, bản thân chú thích là được, chỉ đừng có lảng vảng trước mặt anh là được.”

Tần Hoài cũng biết hiểu hiện của Sở Vận tới nay hơi quá đáng nhưng vẫn nghĩ giải thích cho Sở Vận một chút “Chắc Sở Vận chỉ thuận miệng nói mà thôi, không có ý gì khác đâu, dù sao cô ấy cũng không rõ hoàn cảnh nhà mình lắm.”

“Vậy chú nói nhiều nhiều cho cô ta biết đi.” Tần Qua giễu cợt nói “Vừa rồi, nghe mẹ nói anh sẽ không tham gia quản lý Tần thị, cô ta vui đến nỗi suýt nữa cười ra tiếng luôn rồi.”

“anh cứ nói quá ...”

“Tìm hiểu anh thì cũng coi như xong, cô ta lại dám lấy quà vợ anh tặng mẹ để mà nịnh nọt. cô ta có ý gì, khi dễ vợ anh là người hiền lành đúng không.” Đây mới là nguyên nhân chính khiến Tần Đại thiếu nổi giận “cô ta là gì mà chủ động đứng như vậy, bộ tưởng là chủ nhân của nhà này hả, người không biết còn tưởng là cô ta mới là con dâu nhà họ Tần đấy, còn vợ anh chỉ là người ngoài phải không.”

“...” Tần Hoài.

“Dù sao anh cũng nói rõ với chú rồi, sau này anh và chị dâu về nhà không cho phép chú mang bạn gái tới, chúng ta đừng có ở chung một chỗ.” Tần Đại thiếu tức giận nói.

nói này giờ cũng là vì chuyện của chị dâu.

Tần Hoài nhìn về mặt không kiên nhẫn của anh trai, đột nhiên hỏi “anh, nếu theo như tính khí trước đây của anh chắc là anh phải bùng phát tại chỗ rồi.”

“Sao nào? Chú trách anh hôm nay nể mặt chú quá hả?” Tần Qua liếc nhìn em trai.

“không phải, em chỉ cảm thấy nửa năm qua, anh thay đổi rất nhiều.” Tần Hoài cười nói “anh bình tĩnh hơn trước đây nhiều, mặc dù vẫn còn thích oán giận người khác nhưng cũng không làm người khác phải sợ hãi. Phi Phi cũng thay đổi rất nhiều, biết nói chuyện, còn hoạt bát, nhanh nhẹn như vậy.”

“Xem ra việc để anh kết hôn là quyết định đúng đắn.” Tần Hoài vui mừng nói.

“Cuộc sống hôn nhân đúng là không tệ lắm.” Nhớ đến những lúc ở cùng với bà xã, Tần Đại thiếu không ngại ngần mà cho em trai một bát thức ăn cho chó.

“anh, anh ... thích chị dâu ở điểm nào?” Tần Hoài hỏi

“Rất nhiều thứ, như là cô ấy xinh đẹp, giọng nói dễ nghe, tóc dài, thích mặc váy trắng ...”

Tần Đại thiếu nghe mà đen mặt, những điều kiện đó thì đi ra ngoài đường vợ lấy cũng được một nắm to có được hay không.

“Dù sao thì bà xã ấy à, là người mà chú muốn sống cùng đến hết cuộc đời, quan trọng nhất là chú lúc nào cũng muốn được ở bên cô ấy.” Sau khi liệt kê một loạt ưu điểm của bà xã, Tần Đại thiếu để lại lời tổng kết lời ít ý nhiều “anh cũng thích ở cùng một chỗ với vợ anh.”

...

Vì sao rõ ràng anh đã có bạn gái mà vẫn ăn phải thức ăn cho chó thể này?

Tần Hoài im lặng cười khò, cúi đầu trầm tư, một cuộc hôn nhân hòa hợp là sự hòa hợp về trình độ, năng lực, hoàn cảnh gia đình hay là sự hòa hợp về mặt tình cảm đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Phi Phi: Ba ơi, hôm nay cái đi đó thật đáng ghét. Luôn cướp lời của mẹ.

Tần Qua: Sau này con không được tìm vợ như vậy nhé.

Phi Phi: Vâng ạ, phải tìm người như mẹ vậy.

Tần Qua: Mẹ con là của ba.

Phi Phi: Dù sao con phải tìm được người như mẹ.

Tần Qua: Mẹ chỉ có một mà thôi.

Phi Phi: Vậy ba và mẹ sinh cho con một người.

Tần Qua: Thăng nhóc thôi, đó là em con.

Ngô Đồng: anh và Phi Phi nói vậy gì đó, đêm nay ngủ sô pha đi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Mặc dù là cuối tuần nhưng biết người già và trẻ con phải đi ngủ sớm nên Tần Qua và Ngô Đồng cũng đi về sớm.

Tần Hoài đưa mắt nhìn anh trai và chị dâu rồi đi rồi mới giúp Sở Vận mở cửa xe.

“anh không đưa em về sao?” Sở Vận hỏi dò.

“Em lái xe đến mà.”

“Vậy lần sau ... anh đến đón em được không?” Sở Vận đứng trước cửa xe, mắt nhìn Tần Hoài không muốn chia tay.

“Sau này hãy nói.” Tần Hoài không trả lời thẳng.

Sở Vận biết Tần Hoài không phải là một bạn trai tiêu chuẩn, nhưng có cách nào khác đâu? Người đàn ông thành đạt thường bận rộn, dù sao cũng tốt hơn mấy tên công tử chơi bời trác táng.

“Vậy em về trước nhé, hôm nào chúng ta gặp sau.” Sở Vận cho Tần Hoài một cái hôn tạm biệt.

“đi đường cẩn thận.” Tần Hoài đóng cửa xe.

“Tạm biệt.” Sở Vận cười vẫy vẫy tay, khởi động xe rồi khỏi biệt thự nhà họ Tần.

Tần Hoài nhìn đèn xe của Sở Vận dần biến mất nơi góc rẽ, lúc này mới quay về biệt thự. Trong đầu thỉnh thoảng lại cuộc nói chuyện trong thư phòng với anh trai.

“Khi anh phát hiện mình thích chị dâu chú, anh hận không thể 24 giờ ở một chỗ cùng cô ấy. Nếu không phải là anh sợ không cho cô ấy đi làm cô ấy sẽ không vui thì anh đã cho cô ấy ở nhà luôn rồi.”

“Đưa Phi Phi đi học cũng là do chị dâu đề nghị ạ?” Tần Hoài hỏi.

“Đúng vậy đó, cô ấy nói nếu anh còn chuyên quyền độc đoán, cô ấy sẽ ly hôn với anh.” Thực ra bà xã nói là sẽ tức giận, nhưng mà bà xã tức giận thì sẽ muốn mình đưa đơn thỏa thuận ly hôn. Cái đơn thỏa thuận ly hôn này có ba trang, sao có thể tùy tiện mà đưa ra được.

“Trước kia ... sao em và ba mẹ nói thế nào anh cũng không nghe?”

“Sao có thể giống nhau cơ chứ.”

Có gì mà không giống? Sao chị ấy lại làm được cơ chứ. Chị dâu có thể chữa khỏi di chứng cho anh trai, sao họ lại không thể. Chị dâu có thể làm Phi Phi nói chuyện, sao họ lại không thể.

“Đây là sự khác nhau giữa tình thân và tình yêu sao?” Tần Hoài hỏi.

“nói thế nào bây giờ nhỉ, chính anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.” Tần Qua nói đại khái “Tóm lại là, nếu muốn anh thay đổi một điều gì đó, vì vợ của anh, anh sẽ vui vẻ và cố gắng làm theo.”

“Dù cho đó là việc anh không thích?”

“Vợ anh sẽ không bắt buộc anh làm điều anh không thích.” Tần Qua không ngừng khoe ân ái “Giống như anh chủ động thay đổi, chỉ cần thấy cô ấy cười là anh biết mình đã làm đúng.”

“Thích một người thì anh sẽ tự nhiên vì cô ấy mà thay đổi.” Tần Hoài nhớ đến một câu nói trong một cuốn sách nào đó.

“không sai.” Tần Qua vỗ đùi, cảm thấy em trai thật là hiểu mình.

Xe rời khỏi Hoàn Sơn Phi Thúy, Ngô Đồng hơi do dự rồi nói với Tần Qua “Mẹ hình như rất thích bạn gái của Tần Hoài.”

“cô ta không phải người tốt đâu, sau này em đừng tiếp xúc nhiều với cô ta.” Tần Qua dặn dò.

“A??” rõ ràng Ngô Đồng bị bất ngờ.

“cô ta đúng là đồ hay làm ra vẻ, tự cho mình là đúng, nói chuyện thì quanh co lòng vòng, tham lam lại còn háo danh.” Tần Qua độc mồm độc miệng “đã vậy lại còn xấu xí nữa chứ.”

Ngô Đồng thấy bất ngờ vì Tần Qua có thể ác miệng như vậy “cô Sở Vận đó rõ ràng rất xinh đẹp mà.”

“Khuôn mặt rất đáng ghét.”

“Dù sao cô ấy cũng là bạn gái của em trai anh đó.” Ngô Đồng dờ khóc dờ cười.

“Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà hình như mắt của em trai anh ... có vấn đề.”

Ngô Đồng bị lời nói của Tần Qua làm cho bật cười, cuối cùng những uất ức vì bị Sở Vận o ép trong tối nay cũng vui dần.

“Em thấy ... cô Sở Vận đó rất để ý đến việc anh có vào Tần thị làm hay không đó.” Khi Sở Vận dò hỏi, mặc dù Ngô Đồng không nói nhưng ý tứ của cô ta, Ngô Đồng hiểu rõ.

“cô ta cho rằng mình hơi rất khéo sao? Lúc đó ngoại trừ mẹ anh, chắc ngay cả Phi Phi cũng biết rõ tâm tư của cô ta.” Tần Qua châm chọc “Còn chưa vào cửa nhà họ Tần nữa đâu, tướng ăn cũng thật khó nhìn.”

“Vậy ... anh sẽ về Tần thị làm sao?” Ngô Đồng hỏi cẩn thận.

Phía trước là đèn đỏ, Tần Qua đạp phanh, quay đầu nhìn Ngô Đồng “không đâu, từ khi anh tham gia quân ngũ, anh đã quyết định không thừa kế Tần thị.”

“Lúc anh và Tần Hoài năm tuổi, ba đã cho mỗi người 5% cổ phần. Sau này anh học trường quân đội, Tần Hoài học quản lý, trong nhà đã có sự phân công rõ ràng.”

“anh đi rất lâu không về nhà, Tần Hoài học xong thì về công ty giúp ba anh. Chú ấy rất có năng lực ở phương diện kinh doanh, giống như anh rất có năng khiếu về súng ống đạn dược.” Tần Qua cười nói.

“Đèn xanh kia.” Ngô Đồng nhắc.

Tần Qua lại nổ máy xe “Tần Hoài làm rất tốt, mới có mấy năm mà chú ấy đã làm giám đốc. Ba lại cho chú ấy 10% cổ phần. Chuyện này ba cũng nói riêng với anh, anh biết ba muốn giao lại Tần thị cho Tần Hoài. Lúc đó anh cũng nói với ba, anh không có ý kiến.”

“Sau đó chúng ta kết hôn...” Tần Qua nhớ lại “Ba bỗng nhiên chuyển toàn bộ cổ phiếu trong tay ông cho anh, hiện giờ anh là cổ đông lớn nhất của Tần thị.”

“Vậy Tần Hoài...” Ngô Đồng cũng nghe nói trong các nhà giàu có danh giá, đáng sợ nhất là sự ganh ghét và ngờ vực lẫn nhau.

“Tần Hoài biết, chuyện chuyển nhượng cổ phần là ba nói Tần Hoài làm cho ông.”

“Người nhà anh... đối với anh rất tốt.” Ngô Đồng cảm động.

“anh biết.” Tần Qua mắt nhìn phía trước, đưa tay phải lặng lẽ nắm tay Ngô Đồng “Cho nên... nếu như mẹ có làm gì khiến em không thoải mái, em cũng đừng để trong lòng.”

“Mẹ đâu có làm gì khiến em không thoải mái” Ngô Đồng vội vàng phủ nhận.

“Mẹ anh bị người ta nịnh nọt đã quen nên có chút thanh cao ngạo mạn, trước đây anh thấy chuyện này là bình thường. Nhưng mà giờ thấy bà đối xử với em như vậy, anh lại thấy đau lòng.” Tần Qua áy náy.

“không có mà. Chắc là do em... không biết nói chuyện.”

“Thực ra em đừng quá căng thẳng. Em muốn nói gì thì nói cái đó, không muốn nói gì cũng không sao, nếu mẹ tức giận... Tức giận thì có sao đâu? Dù sao em cũng đâu có sống chung với bà.” Tần Đại thiếu gian xảo nói.

“Vậy nếu em tức giận thì sao?” Ngô Đồng cố ý hỏi.

“Vậy em nể mặt anh đừng giận mẹ anh.” Tần Qua nói “Dù sao nếu không có mẹ anh thì làm sao em tìm được một ông xã tốt như anh chứ.”

“Vậy có phải em cũng nên cảm ơn chú Hai không?” Ngô Đồng cười hỏi.

“Mặc dù không muốn... nhưng mà nói cho cùng anh cũng phải cảm ơn ông ta, cảm ơn công ty của ông ta chút nữa thì phá sản.” Tần Qua rầu rĩ.

Ngô Đồng tròn mắt nhìn Tần Qua nhưng khóe miệng không che được ý cười.

Ba mẹ Tần đỗ Phi Phi đi ngủ xong thì trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Ba Tần đặt điện thoại ở bàn tủ đầu giường, thấy điện thoại sáng lên thì cầm lên xem.

(Ba, nhắc nhở mẹ một chút!) – Tần Qua.

Ba Tần hừ một tiếng, mắng “Thằng nhóc thú!”

“Sao thế ông?” Mẹ Tần ngồi trên giường hỏi.

“không có gì.” Ba Tần để điện thoại xuống, vén chăn ngồi vào giường, cùng mẹ Tần nói chuyện phiếm trước khi đi ngủ. “Bà cảm thấy Sở Vận thế nào?”

“Rất tốt, xinh đẹp, hào phóng, giỏi giang, còn đang làm quản lý cho Sở thị nữa đó.” Mẹ Tần khen ngợi.

“Vậy Ngô Đồng thì sao?”

“Ngô Đồng?” Thái độ của mẹ Tần lạnh nhạt hơn rất nhiều “nói thật, lúc trước vì muốn cho Tần Qua nhanh chóng kết hôn, tôi cũng chưa tìm hiểu kỹ con bé Ngô Đồng, tôi chỉ muốn theo lời bác sĩ Lý đã nói như vậy sẽ làm Tần Qua nhanh chóng bình phục.”

“Bây giờ Tần Qua đã gần như bình phục hoàn toàn, bà lại ghét bỏ Ngô Đồng vì hoàn cảnh gia đình của nó?”

“không phải.” Mẹ Tần giải thích “Mặc dù nhà con bé có hơi kém một chút, nhưng mà Tần Qua cũng đã cưới rồi. Chỉ là, con bé Ngô Đồng này, thực sự là không biết giao tiếp chút nào, mỗi lần đến nhà đều quá câu nệ, không được tự nhiên chút nào.”

“Sao tôi không cảm thấy chút nào vậy, tôi cảm thấy Ngô Đồng rất hào phóng, lễ phép, nhưng mà không giống như Sở Vận lúc nào cũng nịnh nọt bà, đưa bà đi may quần áo do Mr Wang thiết kế.” Ba Tần chế nhạo.

“Ngô Đồng là cô gái gia cảnh bình thường, mấy kiến thức đó chắc chắn không bằng Sở Vận, tôi cũng đâu để ý mấy chuyện đó.” Mẹ Tần nói.

“Nhưng sao tôi cảm thấy bà đối xử với Ngô Đồng rất lạnh nhạt?”

“Từ khi con bé gả vào nhà họ Tần chúng ta đã nửa năm, nó đến nhà chúng ta được mấy lần?” Mẹ Tần đã hơi nóng “Nó chưa từng chủ động hẹn tôi đi dạo phố, uống trà hay đi spa thư giãn. Ông xem con dâu nhà người khác người ta như thế nào? Được, con bé không tìm tôi thì tôi đi tìm nó. Tôi đã chủ động gọi điện hẹn nó nhưng nó lại đưa điện thoại cho Tần Qua để Tần Qua từ chối tôi. Tôi là mẹ chồng của nó, là người lớn trong nhà mà

còn mặt nóng dán lên con bé ... cái gì đó.” (*Mặt nóng dán mông lạnh í*)

“Bà còn không biết con trai bà, nó là người dễ người khác điều khiển hay sao?” Ba Tần hỏi (thực ra là cũng không phải đâu).

“...” Mẹ Tần cũng biết tính tình của con trai mình, nhưng vẫn có chút giận dỗi.

“Vội lại, lúc mới kết hôn, tính tình của Tần Qua như thế nào bà không rõ sao, chúng nó là liên hôn, còn phải bồi dưỡng tình cảm. Ngô Đồng vừa chăm sóc cho Phi Phi vừa phải quan tâm Tần Qua, còn đâu sức lực và thời gian để chú ý mẹ chồng nữa chứ.” Ba Tần khách quan phân tích.

“...” Mặc dù biết những điều chồng nói đều đúng nhưng trong lòng mẹ Tần vẫn cứ không thoải mái.

“Bà còn nhớ, lúc Tần Qua kết hôn bà đã nói gì không?” Ba Tần hỏi “Bà đã nói, chỉ cần Ngô Đồng có thể làm Tần Qua và Phi Phi tốt hơn, bà còn muốn tạ con bé.”

“Tôi ...” Mẹ Tần cũng nhớ đến những lời mình đã nói, có chút không được tự nhiên “VẬY ... sau này tôi sẽ đối xử với con bé tốt hơn.”

“không cần bà đối xử thật tốt với con bé, chỉ cần bà đừng làm mặt lạnh với nó là được rồi.” Ba Tần thấy vợ đã buông lỏng, nói “Vội lại, Sở Vận còn chưa vào cửa đâu, bà đừng đối xử với nó như là con dâu rồi.”

“Chuyện này không phải là chuyện sớm hay muộn sao?” Mẹ Tần không thêm đề ý.

“Bây giờ mấy đứa trẻ yêu đương, chia chia hợp hợp là bình thường.”

“Tần Hoài nhà chúng ta không phải là người như vậy.” Mẹ Tần lắc đầu nói.

“Tôi thì hi vọng nó như vậy.” Ba Tần cảm thán “Thằng nhóc Tần Hoài từ nhỏ đã hiểu chuyện, nhiều chuyện nó làm không phải vì chính bản thân nó thích mà vì nó cảm thấy đây là chuyện nó nên làm mà thôi.”

“Ông có ý gì? Ông muốn nói là Tần Hoài không thật sự thích Sở Vận sao?”

“Chuyện của mấy đứa trẻ, chúng ta không cần quan tâm quá.” Ba Tần cầm điện thoại di động, ấn ấn mấy cái rồi lại thả lên đầu giường “Thôi, chúng ta ngủ đi. Ngày mai còn dẫn Phi Phi ra ngoài chơi.”

Đình!

Vừa bước vào nhà, Tần Qua đã nghe tiếng chuông tin nhắn kêu. anh lấy điện thoại ra nhìn, khóe miệng lập tức cong lên

(đã giải quyết) – Ba Tần.

“Có chuyện gì mà vui vẻ vậy anh?” Ngô Đồng cầm áo khoác treo lên.

Tần Đại thiếu ngẩng đầu nhìn bà xã, không mặc áo khoác, dáng người thướt tha, uyển chuyển của cô đều hiện rõ, Tần Đại thiếu lập tức cười xấu xa “Bà xã, hôm nay không có Phi Phi ở nhà.”

“anh muốn làm gì?” Ngô Đồng lui về sau một bước.

Tần Đại thiếu cười hắc hắc hai tiếng, tay phải ném điện thoại di động, tay trái ném áo khoác, như sói ác nhào tới, ôm bà xã lăn vào ghế sofa.

“anh ... anh ... anh buông ra coi.” Ngô Đồng uốn éo thân mình tránh cánh tay đang làm loạn của người đàn ông, người này càng ngày càng quá đáng, muốn làm bậy ở phòng khách sao?

“Bà xã, chúng ta sinh em bé đi.”

Ngô Đồng lập tức ngừng động tác giãy dụa, nhìn người đàn ông, hơi sùng sốt “Em bé?”

“Con của chúng ta.” Tần Qua lặp lại.

“Nhưng mà, chúng ta đã có Phi Phi rồi.”

“Phi Phi nói, con thích có em gái.” Tần Qua hôn lên môi Ngô Đồng.

Ngô Đồng hé miệng, nhiệt tình đáp lại.

Cuối cùng, ngay tại chỗ này, những gút mắc giữa Ngô Đồng và Tần Qua cuối cùng đã được gỡ bỏ. Mặc dù có lẽ Tần Qua cũng không biết, bên trong Ngô Đồng vẫn còn vướng mắc này.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiều năm sau

Con gái: Mẹ ơi con từ đâu đến.

Ngô Đồng: Mẹ nhớ được ...

Con gái chạy đi tìm ba.

Con gái: Ba ơi, mẹ nói là nhớ được con, vậy ba mẹ nhớ con ở đâu?

Tần Qua: Chắc là ở phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Như thường ngày, Tần Đại thiếu lái xe Jeep đi làm.

“Chào anh, lão đại.” Cũng giống câu chào hỏi thường ngày nhưng lại là vẻ mặt hết sức mừng rỡ, đây là của người phụ trách gác cổng-Tiểu Vương.

“Ông chủ, anh đến rồi.” Cũng là câu chào hỏi, nhưng nụ cười so với ngày trước thì rực rỡ hơn nhiều, đây là của người phụ trách đồ rác-bác Lưu.

“Ông chủ, hôm nay anh thật đẹp trai.” Đây là lời của nhân viên văn phòng, mỗi lần nhìn thấy anh đều bị dọa không dám nói lời nào – Văn Bí.

“Lão đại ...” Tiểu Tử vừa trông thấy Tần Qua bước vào văn phòng, theo thói quen chào hỏi.

“Hôm nay mọi người bị làm sao vậy?” Tần lão đại bị một loạt nhân viên nhiệt tình chào hỏi thì mù mờ “Làm sao cả đám giống như mới hút thuốc phiện vậy?”

“Có thể là vừa mới được nhận lương ạ.” Tiểu Tử phân tích.

“Hôm nay là ngày phát lương?” Tần lão đại nghi ngờ.

“Dạ, đúng vậy. Ngày 15 hàng tháng đều phát lương mà.” Tiểu Tử cũng vui mừng nói “Vội lại, hôm nay không chỉ phát lương mà còn phát thưởng cuối năm nữa, cho nên tất cả mọi người đều cao hứng.”

“Thưởng cuối năm?” Tần Đại thiếu thì thầm nói “Ai là người chịu trách nhiệm phát lương?”

“Bộ phận nhân sự ạ.”

“Người đâu rồi?”

“Đây ạ.” Tiểu Tử chỉ chỉ văn phòng quản lý nhân sự.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Tiểu Tử, Tần Qua gõ cửa văn phòng nhân sự.

“Chào ông chủ.” Chị Trương thấy ông chủ chủ động đến tìm mình thì kinh ngạc không thôi.

“Ừ.” Tần Qua đi vào, kéo ghế ngồi đối diện chị Trương, do dự một lúc rồi nói “Tôi nghe nói hôm nay phát lương và phát thưởng cuối năm.”

Chị Trương thờ dãi, cực kì bất đắc dĩ nói “Giám đốc Tần, chuyện thưởng cuối năm hôm thứ hai đầu tuần tôi đã tìm anh xin chữ kí, anh có nhớ không?”

“Có chuyện này hả?” Tần Qua cố gắng nhớ lại một lúc lâu, một chút ấn tượng đều không có.

“Giám đốc Tần, tôi cảm thấy làm ông chủ thì phải có trách nhiệm đối với mỗi chữ ký của mình.” Giọng nói của chị Trương nghiêm khắc hẳn lên “Mỗi lần tôi đưa văn kiện cho anh kí, ít nhất thì anh cũng nên liếc mắt nhìn một chút chứ.”

“A, a, tôi nhớ rồi, tôi nhớ được rồi, đúng là có chuyện này, tiền thưởng cuối năm, tôi đồng ý phát.” Tần Qua qua loa nói, rồi một lần nữa nói sang chuyện khác “Tôi không đến hỏi chị cái này, tôi muốn hỏi ... Vì sao tôi không có tiền lương.”

Chị Trương dùng ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn Tần Qua, dường như muốn hỏi anh chuyện này anh hỏi là thực sự nghiêm túc chứ.

“Chị nhìn ... nhìn tôi làm gì? Tôi hỏi chị vì sao tôi không có lương?” Tần Đại thiếu chột dạ hỏi tiếp.

“anh cũng muốn có tiền lương?”

“Tất nhiên rồi, tôi cũng đi làm mà nên tôi đương nhiên cũng muốn nhận lương.” Tần Đại thiếu còn muốn nộp thẻ lương cho bà xã nữa mà.

“Giám đốc Tần, toàn bộ công ty này đều là của anh, anh muốn có lương thì đến bộ phận kế toán giải quyết cho anh.” Chị Trương nói.

“Vậy nên, tiền lương của tôi không do chị phụ trách mà tôi phải đi tìm kế toán.” Tần Đại thiếu đã nghe rõ.

“Đúng vậy.”

Tần Qua ra khỏi phòng nhân sự, gõ cửa phòng kế toán kế bên.

“Giám đốc Tần, anh đến rồi, đúng lúc tôi có việc muốn tìm anh.” Kế toán Hà Cẩm thấy ông chủ chủ động xuất hiện ở cửa phòng làm việc của mình, lập tức không thể chờ đợi mà muốn nói ra kế hoạch phát triển công ty của mình.

“Rồi rồi, chuyện công việc sẽ nói sau, tôi có chuyện muốn hỏi chị trước đã.” Tần lão đại khẽ cười.

“anh nói đi.” Hà Cẩm đặt bản kế hoạch xuống.

“Vì sao tôi lại không có lương?”

Hà Cẩm trưng ra bộ mặt không thể hiểu được.

“Là như vậy.” Tần Qua cho là Hà Cẩm nghe chưa rõ ràng, thế là đem sự việc bên phòng nhân sự nói rõ lại một lần, rồi nói “Chị Trương nói nếu tôi cần tiền, có thể để chị chuyển trực tiếp vào tài khoản của tôi. Nên sau này tôi muốn mỗi tháng chị chuyển cho tôi một số tiền coi như là tiền lương của tôi, được không?”

“Giám đốc Tần.” Hà Cẩm đưa một bản báo cáo trên bàn cho Tần Qua “anh xem trước báo cáo tài vụ của công ty chúng ta trước đi.”

Tần Đại thiếu liếc mắt nhìn một chút, trên tiêu đề là hàng chữ Báo cáo tài chính, bảng báo cáo cùng với những con số chỉ chít làm đau cả mắt Tần Qua.

“Tháng trước mặc dù lợi nhuận của chúng ta không nhiều nhưng tốt xấu cũng được tám vạn. Nhưng mà tháng này, anh nhìn xem, anh đổi mới thiết bị của công ty, tăng lương cho nhân viên, rồi tiền thưởng cuối năm, rồi chi phí chuẩn bị cho tết niên cuối năm, vân vân những khoản chi tiêu, cho nên chi phí tháng này của chúng ta ...” Hà Cẩm kích động cầm bút hận không thể gõ vào đầu Tần Đại thiếu “đã thâm hụt như thế này đây.”

“Đúng, công ty này là của anh, lợi nhuận của công ty đều là của anh, nhưng công ty đã thua lỗ như thế này mà anh còn muốn nhận tiền lương, tôi lấy đâu ra để phát cho anh.” Hà Cẩm càng nói càng kích động “Cứ theo đà này thì hai ngàn vạn đầu tư của anh chẳng mấy chốc cũng chẳng còn.”

Tôi chỉ muốn nhận lương thôi mà? Tôi cực cực khổ khổ làm việc lâu như vậy, muốn được nhận lương mà cũng có lỗi sao? Người ta làm nông dân mà còn có tiền lương, tốt xấu gì anh cũng là ông chủ của một công ty mà.

Tần Đại thiếu thận trọng bỏ lại bảng báo cáo trên bàn Hà Cẩm, hiếm khi thấy anh hiểu người biết mình mà nói “Vậy thì khi nào công ty có lợi nhuận thì chị phát lương cho tôi.”

Hà Cẩm thấy cuối cùng Giám đốc Tần của mình cũng ý thức được nguy cơ của công ty, thế cảm một xấp văn bản khác đưa cho anh “Giám đốc Tần, đây là kế hoạch dự toán trong năm mới mà tôi đã dự thảo. Đầu tiên chúng ta phải tăng phí quản lý bất động sản. Tôi đã làm cuộc điều tra, phí quản lý bất động sản ở Đê Đô Hào Đình chỉ bằng một nửa các khu chung cư cùng loại. Bởi vì khi khu chung cư mới được xây dựng, nhà đầu tư đã đưa ra chính sách ưu đãi trong vòng ba năm, tuy nhiên, khoản ưu đãi này đã được nhà đầu tư chuyển cho công ty quản lý bất động sản trước rồi.”

“Vậy ... sang năm chúng ta cũng không có khoản ưu đãi này?”

“Đúng vậy. Cho nên tôi kiến nghị trong năm tới chúng ta sẽ phải tăng thu phí quản lý bất động sản lên gấp đôi.”

“Tăng giá?”

“Giám đốc Tần, anh xuất thân là quân nhân chuyên nghiệp, các bảo vệ của chung cư chúng ta mỗi người đều có kỹ năng, có thể một đánh trăm người. Chất lượng bảo vệ cao như thế, anh thấy phí bảo vệ chung cư như vậy có hợp lý không?”

“Chị nói như thế ...”

“Đúng vậy, rất không hợp lý.” Hà Cẩm căn bản là không quan tâm đến câu trả lời của Tần Qua “Trước đó, tôi đã lên diễn đàn của các hộ trong khu chung cư để khảo sát, trong vòng hai tháng ngắn ngủi, chúng ta đã bắt được 36 tên trộm, 6 lần bắt giữ được đối tượng bắt cóc trẻ em, trợ giúp chủ hộ sửa xe 12 lần ... Từ những kết quả này, các hộ gia đình cũng không có kiến nghị gì với việc tôi đề nghị tăng phí quản lý bất động sản lên gấp đôi, chỉ yêu cầu không được thay đổi đội bảo vệ.”

“Chị nói là, họ đồng ý với mức phí quản lý bất động sản tăng lên gấp đôi?” Tần Qua có chút không tin hỏi.

“Đúng vậy, đây chỉ là bước đầu trong kế hoạch của tôi.” Hà Cẩm tiếp tục nói “Sang năm, tôi tiếp tục bàn với các anh Đại Hữu và Tiểu Tống – đội bảo vệ lập ra các đội bảo vệ với những tiêu chí khác nhau, như vậy mới có thể gia tăng lợi ích cho công ty ...”

“Ha ha ...”

“Đúng rồi, chủ nhiệm Lưu của công ty quản lý bất động sản trước có liên lạc với công ty chúng ta. Họ nói hi vọng có thể học tập cách lập hệ thống bảo vệ của công ty ta. Tôi có suy nghĩ, chúng ta có thể cử người đến các công ty quản lý bất động sản để huấn luyện cho họ, đây cũng là một hạng mục có thể mang đến thu nhập cho công ty ...”

“Ha ha ...”

Nghe xong kế toán Hà Cẩm giảng giải một dãy các phương pháp có thể kiếm ra tiền, Tần Đại thiếu cảm thấy bị đá kích thật lớn, trở về phòng làm việc gọi điện ngay cho em trai.

“anh, anh có chuyện tìm em sao?”

Tần Đại thiếu liền kể cho Tần Hoài nghe một danh sách các phương pháp kiếm tiền mà kế toán Hà Cẩm đã vạch ra cho anh xem, sau đó cảm thán “Lần đầu tiên anh mới thấy được nhiều cách kiếm tiền từ một việc như vậy, còn rất rõ ràng hợp tình hợp lý nữa chứ, có phải học kế toán tài chính là có thể biết nhiều cách kiếm tiền như vậy không?”

“anh ...” Tần Hoài cười ha ha “Lương một năm của kế toán Hà không ít hơn trăm vạn đâu. Những người như họ, không cho phép những ý tưởng sáng tạo của mình có giá trị thấp hơn tiền lương mà họ nhận được.”

“Tiền lương cao như vậy sao?” Vừa mới biết công ty đang thua lỗ, Tần Đại thiếu cũng đã có chút khái niệm về tiền “Vậy thì lợi nhuận một năm của công ty anh không đủ để trả tiền lương cho cô ấy.”

“anh, anh yên tâm. Em đã nói rồi, bọn họ nhận tiền lương cao như vậy, đương nhiên sẽ vì công ty mà kiếm nhiều tiền hơn. không thì không cần anh sa thải, họ cũng sẽ chủ động từ chức.”

Tần Qua vừa cúp điện thoại, Đại Hữu đang vô cùng mừng rỡ đẩy cửa văn phòng đi vào, hưng phấn nói “Lão đại, hôm nay nhận thưởng cuối năm, mọi người vô cùng vui vẻ nói tối nay phải liên hoan một bữa, anh có tham gia không?”

“không đi ...” Trong toàn công ty, người duy nhất không nhận được tiền lương – ông chủ Tần, không, không phải chỉ không có lương mà còn thua lỗ rất nhiều tiền.

Đại Hữu vô tình chạm vào gương mặt thối của lão đại, nhưng vì mới nhận được tiền thưởng nên Đại Hữu cũng không để bụng, thế là sờ sờ gáy, đi ra cửa tìm Tiểu Tử.

Tần Đại thiếu vừa mới từ phòng kế toán cầm bản kế hoạch, lần đầu tiên cầm lấy đọc thật cẩn thận. Mặc dù không hi vọng công ty đạt lợi nhuận cao nhưng ít nhất cũng không thể để thua lỗ.

Nếu cổ tức của Tần thị đều bị thua lỗ, anh lấy gì nuôi gia đình đây?

Tần Đại thiếu vừa tưởng tượng đến khả năng mình không có tiền phải dựa vào bà xã nuôi, lập tức muốn mắng người.

không được, anh muốn kiếm tiền.

Thế là người luôn tan tằm đứng gờ-Tần Đại thiếu, hiếm khi lại tăng ca.

“Sao hôm nay anh về muộn vậy?” Lúc ăn cơm, Ngô Đồng hỏi “Cuối năm bận rộn nhiều việc sao anh?”

“Cũng có một chút.” Tần Đại thiếu nhìn xấp văn kiện đọc này giờ, đau cả đầu, cả người ỉu xiu.

“anh sao thế?” Ngô Đồng nhận thấy cảm xúc của Tần Qua xuống thấp, vội vàng hỏi.

“Bà xã ...” Tần Đại thiếu như trẻ nhỏ làm sai nhận lỗi “Công ty của anh thua lỗ thật nhiều tiền ...”

Ngô Đồng sửng sốt, một lúc sau mới phản ứng lại “Công ty chỉ mới hoạt động được hai tháng mà.”

“Đúng vậy, nhưng mà vẫn thua lỗ ...” Là người cầm toàn bộ của cải đi xây dựng sự nghiệp (thực ra chỉ là một năm cổ tức), còn bị thua lỗ, Tần Đại thiếu cảm thấy thật uất ức.

“Chuyện này cũng bình thường mà anh.” Ngô Đồng không hề để ý nói “Công ty nào mới mở cũng như vậy mà, có công ty phải 2-3 năm mới hồi phục như ban đầu, giai đoạn đầu thua lỗ là chuyện bình thường.”

“thì ra như thế.” Được bà xã cho uống bát canh gà (cỏ vũ), tinh thần của Tần Đại thiếu được khôi phục trong nháy mắt “Bà xã, em yên tâm, nhất định sang năm anh sẽ làm công ty kinh doanh có lãi, sau đó sẽ nộp tiền lương hàng tháng cho em.”

Nộp tiền lương hả, Ngô Đồng nhin không được cười vui vẻ, trong sự mong đợi của Tần Đại thiếu, nói “Vây em chờ anh.”

Thấy bà xã cười, Tần Đại thiếu hăng lên như đánh máu gà, nói “Em yên tâm, ăn cơm xong anh sẽ nhắn Wechat cho Tần Hoài.”

“Nhắn Wechat cho chú ấy làm gì?”

“Để chú ấy giới thiệu cho anh mấy cuốn sách về quản lý kinh tế.”

“anh đọc sách á?” Ngô Đồng cho là mình đã nghe nhầm.

Quán bar Dạ Sắc.

Thỉnh thoảng sau khi tan tầm, Tần Hoài cũng đến đây ngồi, quần áo nghiêm chỉnh hàng ngày được cởi bớt nút, thả lỏng cà vạt, xắn tay áo, gọi một ly rượu một mình ngồi yên tĩnh ở một chỗ, không suy nghĩ gì, chỉ buông lỏng.

“Em biết anh ở đây mà!” Sở Vận đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần Hoài.

“Em hả.” Tần Hoài hơi sững sốt, không vì Sở Vận xuất hiện làm gián đoạn sự yên tĩnh của anh mà tức giận, chỉ hơi nhú mồm, gần như không thể phát hiện.

“anh cho em một ly.” Sở Vận ngồi đối diện Tần Hoài.

“Em uống gì?”

“Giống anh.”

Tần Hoài gật đầu, giơ tay ra hiệu cho phục vụ đem đến một cái ly nữa.

Khi Tần Hoài giơ tay, Sở Vận liếc mắt liền nhìn thấy anh mặc một áo sơ mi trắng nhưng lại có một điểm không hài hòa, một con vệt nhỏ màu vàng ầu ỉ.

“anh cũng mặc nó nữa hả.” Sở Vận nói “Cái áo trẻ con như vậy, anh nhận là được rồi, mặc ra ngoài đâu có hợp.”

Tần Hoài có chút không vui, nhưng không nói thẳng, chỉ nói “Hình vẽ ở bên cổ tay, nếu không kéo lên sẽ không nhìn thấy.”

“Nhưng mà nhìn rất trẻ con mà, không hợp với khí chất của anh chút nào.” Sở Vận cười nói.

“anh cảm thấy rất đẹp.”

“Vây thỉnh thoảng mặc cũng được.” Sở Vận nghĩ nghĩ rồi đổi giọng.

Đình!

Tần Hoài nhìn nội dung tin nhắn Wechat, khóe miệng chậm rãi cong lên.

“Có chuyện gì vui vẻ vậy anh?” Sở Vận hỏi

“anh của anh nói anh ấy muốn học cách quản lý công ty, muốn anh giới thiệu cho anh ấy mấy cuốn sách.” Tần Hoài chắc chắn anh trai bị việc công ty thua lỗ mà bị đá kích.

“anh của anh muốn học quản lý công ty?” Sở Vận lo lắng “Có phải anh ấy định về Tần thị?”

Ý cười trên khóe miệng Tần Hoài dần dần biết mất, ánh mắt nhìn Sở Vận cũng dần lạnh lẽo.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Qua: Bà xã, công ty bị thua lỗ, làm sao bây giờ?

Ngô Đồng: Em nuôi anh

Tần Qua: Nhưng anh không phải tiểu bạch kiểm

Ngô Đồng: Da anh quá đen, không làm tiểu bạch kiểm được.

Tần Đại thiếu bị đả kích, cuối cùng cũng biết tầm quan trọng của việc kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Sở Vận cảm nhận ánh mắt Tần Hoài nhìn mình biến đổi, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Sao vậy? Sao anh lại nhìn em như vậy? Sở Vận cười cười xấu hổ.

“Hình như em rất quan tâm đến việc anh trai anh có trở về Tần thị hay không.” Tần Hoài lên tiếng.

“Em... Em như vậy cũng chỉ vì anh mà thôi.”

“anh?”

“Vâng. Mặc dù anh trai anh mới là con trai trưởng nhưng nhiều năm qua vẫn luôn là anh quản lý Tần thị.” Sở Vận một dáng vẻ vì bạn trai mà bất bình “Bản thân chú Tần giao cho anh trai anh nhiều công phần hơn anh đã là không công bằng rồi, nếu như anh trai anh trở lại công ty quản lý, như vậy bao nhiêu năm vất vả của anh không phải đã uổng phí hay sao.”

“Vất vả uổng phí ư?” Tần Hoài nghi ngờ hỏi

“Đúng vậy.” Sở Vận liên tục gật đầu.

“Em cảm thấy anh làm việc ở Tần thị nhiều năm như vậy là vì điều gì?” Tần Hoài đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là...” Sở Vận nghĩ bản tính con người đều là dối trá, dù trong lòng anh có mong muốn sở hữu vật gì đó như thế nào cũng không thể trắng trợn lộ ra trước mắt người ngoài, vì vậy uyển chuyển nói “Đương nhiên là vì Tần thị có thể phát triển ngày càng tốt hơn.”

“Như vậy thì nếu anh trai anh tiếp quản công ty thì Tần thị cũng ngày càng phát triển tốt.”

“Sao có thể, anh ấy làm sao biết quản lý công ty.” Sở Vận phản bác.

“anh sẽ giúp anh ấy.” Dưới ánh mắt không thể tin của Sở Vận, Tần Hoài bổ sung “Nếu như anh trai anh muốn tiếp quản Tần thị, nếu anh ấy cần anh giúp đỡ, anh sẽ giúp anh ấy.”

“anh nói đùa phải không.” Sở Vận không tin.

“không, anh nghiêm túc.” Thái độ của Tần Hoài rất nghiêm túc.

“anh điên rồi phải không.” Từ thái độ của Tần Hoài, Sở Vận có thể khẳng định suy đoán của mình, nếu Tần Qua muốn quay lại Tần thị thì bạn trai của mình sẽ không chút phản đối gì mà đồng ý ngay.

Tần Hoài như là lần đầu tiên mới biết con người của Sở Vận, người bạn gái luôn đoan trang hào phóng của mình nay bởi vì mất khống chế mà khuôn mặt cũng méo mó hẳn đi.

“Tại sao anh lại buông tay, anh không biết mình từ bỏ cái gì sao?” Sở Vận tức giận vì thái độ của Tần Hoài “Em không đồng ý anh làm thế.”

“anh cũng không cần sự đồng ý của em.” Tần Hoài nhắc nhở.

“Tần Hoài, em là bạn gái anh.” Sở Vận kêu lên.

“Chúng ta chia tay đi.”

Sở Vận nhìn ánh mắt lạnh nhạt của người đàn ông trước mặt, dường như bị chậu nước đá dội lên đầu, giờ phút này cô ta mới giật mình nhận ra, cô ta chỉ là bạn gái của Tần Hoài mà thôi.

“anh... anh vừa nói gì?”

“Chúng ta chia tay đi.” Tần Hoài giữ một vẻ mặt, một câu nói, một ngữ điệu lặp lại một lần nữa.

“không... không phải, không phải như vậy. Tần Hoài, anh đang nói đùa phải không? anh... Lần trước anh còn nói muốn kết hôn với em mà?” Sở

Vận nói “Em vừa mới đến gặp ba mẹ anh, và lại ... chúng ta đã thống nhất tuần tới anh cũng sẽ chính thức đến gặp mặt ba mẹ em mà.”

“anh sẽ đích thân đến xin lỗi bác Sở, chúng ta không thể chính thức gặp mặt nữa.”

“Tần Hoài, Tần Hoài, anh không phải là nghiêm túc, đúng không?” Sở Vận hốt hoảng nắm lấy tay Tần Hoài “anh biết là em yêu anh mà.”

“Em không yêu anh, em chỉ yêu cái địa vị Giám đốc Tần thị của anh mà thôi.” Tần Hoài nhìn Sở Vận nói.

“Nhưng đó cũng là anh mà.” Sở Vận nói “Giống như ... giống như anh thích em ... không phải vì em là con gái của Sở Hùng hay sao?”

“thì ra là em nghĩ như vậy.” Tần Hoài không thể tưởng tượng được nhìn Sở Vận đang khóc lóc đau khổ cầu xin mình, thì ra trong lòng cô ấy mình lại là người như vậy.

“Tần Hoài, anh không thể chia tay với em. Những người ở Đế Đô đều biết em và anh sắp kết hôn, đều biết nhà họ Tần và nhà họ Sở muốn thông gia.” Sở Vận nói “Chờ khi chúng ta kết hôn, nhất định cổ phiếu của hai công ty sẽ tăng lên, sẽ là chuyện tốt đối với hai nhà mà.”

“anh tuyệt đối không để ý đến những thứ này.”

Tần Hoài nhiều lần cự tuyệt như vậy, cuối cùng Sở Vận cũng ý thức được những thứ mà cô ta cho là quan trọng thì thật ra Tần Hoài căn bản là không quan tâm. cô ta đã đoán sai tâm quan trọng của Tần Qua đối với Tần Hoài, cũng đánh giá cao vị thế quyền lợi và tiền bạc trong suy nghĩ của Tần Hoài.

cô ta, quá nóng vội!

“Em ... Tần Hoài, hôm nay chúng ta đều quá xúc động. Em đi về trước đây, hôm khác chúng ta gặp.” Sở Vận hoang mang hoảng loạn cầm lấy túi xách.

“Sở Vận ...” Tần Hoài chỉ muốn nói rõ mọi chuyện một lần cho xong.

“Bye anh!” Sở Vận không để ý Tần Hoài còn muốn nói chuyện, in lên má anh một nụ hôn rồi hốt hoảng chạy đi, không cẩn thận đụng vào một người khách ngồi trước quầy rượu.

“Xin lỗi anh.” Sở Vận thuận miệng nói xin lỗi, cũng không ngẩng đầu lên mà chạy ra ngoài.

Thẩm Tây Minh bị đổ hết ly rượu vào người, không thể tìm người gây chuyện cũng chỉ có thể tính sổ với bạn trai cô ta.

“A, Tần nhị thiếu, lại gặp anh ở đây, thật là có duyên nha.” Thẩm Tây Minh đi qua bàn Tần Hoài.

“Tổng Giám đốc Thẩm, xin lỗi anh. Tôi rót cho anh ly khác.” Tần Hoài cũng nhìn thấy Sở Vận đụng vào làm đổ ly rượu lên người Thẩm Tây Minh.

“Có một ly rượu thôi mà, không sao đâu.” Thẩm Tây Minh nhìn thấy cảm xúc sa sút của Tần Hoài, nhiu mày “Hai người ... cãi nhau?”

Tần Hoài không để ý đến Thẩm Tây Minh, chỉ lễ phép cười cười, sau đó ra hiệu cho nhân viên phục vụ đưa một ly rượu khác cho Thẩm Tây Minh.

“Cãi nhau việc chia tay?” Thẩm Tây Minh đoán tiếp.

“Tổng Giám đốc Thẩm cũng buồn đưa lên sao?” Tần Hoài nói.

“Chắc là do tôi quá nhảm chán? Người nhảm chán sẽ dễ nhiều chuyện buồn đưa lên.” Thẩm Tây Minh không có cảm giác ngại ngùng chút nào, rất thẳng thắn thừa nhận mình là người nhiều chuyện “Vội lại ... Lần trước tôi gặp cô Sở đã đoán trước và khẳng định cô Sở không thể gả vào nhà họ Tần các anh. Bây giờ tôi thấy hai người như vậy, có chút kích động cũng là bình thường.”

Bị Thẩm Tây Minh biết chuyện, Tần Hoài cũng hơi xấu hổ, nhưng trong lòng cũng biết Thẩm Tây Minh không phải là người thích loan tin đồn, vội lại trong lòng đang buồn phiền, nên mượn rượu làm quen, hai người từ từ nói chuyện.

“Vì sao anh lại có nhận định, tôi và Sở Vận sẽ không có kết quả?” Tần Hoài hỏi.

“Khi tôi quyết định mở chi nhánh ở Đế Đô, cũng đã làm cuộc điều tra các công ty gia tộc lớn ở đây.” Thẩm Tây Minh cười “Nhà họ Tần các anh xếp thứ nhất.”

“anh điều tra được điều gì?” Tần Hoài cũng cảm thấy hứng thú.

“không điều tra được cái gì.” Thẩm Tây Minh lắc đầu. “Công ty Tần thị có nền móng vững chắc, vợ chồng chủ tịch Tần rất ân ái, có hai con trai, một người tham gia quân đội, một người theo nghiệp kinh doanh, anh em hòa thuận, hoàn toàn không có chiến tranh gia tộc, anh em đấu đá lẫn nhau. Nếu không phải Tần Đại thiếu trong người có bệnh thì có thể nói gia đình anh là gia đình hoàn hảo.”

“Cám ơn anh đã quá khen.” Tần Hoài cũng không chú ý, đáp lại.

“Nhưng nhà họ Sở không giống vậy. Vợ chính thức của Sở Hùng sinh được ba người con gái, Sở Hùng muốn có con trai nên ở bên ngoài con gái riêng

cũng có một đồng. Ở hoàn cảnh đó lớn lên, cô Sở có thể phát huy tài năng làm giám đốc một công ty con thì năng lực và dã tâm cũng có thể thấy được chút ít.”

Tần Hoài cau mày, anh biết nhà họ Sở không yên ổn, nhưng trước mặt anh, Sở Vận vẫn luôn thể hiện là một người phụ nữ độc lập, tự chủ, cô ta thường nói với anh, tài sản của ba mẹ là của ba mẹ, cô ta muốn dựa vào chính năng lực của cô ta để dành được những thứ thuộc về chính mình.

“hiện nay, Giám đốc bộ phận quản lý thị trường là con riêng của Sở Hùng, Sở Hùng rất coi trọng anh ta. Tương lai của Sở thị chắc sẽ vào tay anh ta, mà anh ta và Sở Vận lại không hòa hợp lắm”

“Lần trước ở nhà hàng, tôi không khéo đã nghe hai người nói chuyện, từ đó tôi có thể nghe hiểu được một chút ...” Thẩm Tây Minh cho Tần Hoài một ánh mắt “anh cũng hiểu mà.”

“Những nhà giống như chúng tôi gọi là nhà có tiền, tiền tài và quyền lợi đi liền với sự trưởng thành của chúng tôi, đã ngấm vào xương cốt của chúng tôi. Cho nên tính toán và biểu hiện của cô Sở cũng là hợp lý, chẳng qua là cô ta hơi nóng vội. Nếu cô ta nhẫn nhịn hơn, chờ đến khi hai người kết hôn ...”

“Vì sao anh lại nói với tôi những điều này?” Tần Hoài đột nhiên hỏi.

“Vì tôi nhiều chuyện mà.” Thẩm Tây Minh cười, bưng ly rượu lên uống một ngụm.

“Bởi vì chị dâu của tôi.” Dường như Tần Hoài có thể khẳng định, nếu không anh và Thẩm Tây Minh đâu có phải là thân quen gì mà anh ta lại nói nhiều với mình như vậy “Còn lần ở nhà hàng lúc trước, cũng là vì Sở Vận nhắc tới chị dâu.”

“Đúng vậy. Tôi không phủ nhận, lần trước ở nhà hàng đúng là bởi vì Ngô Đồng.” Thẩm Tây Minh thừa nhận “Tôi nghĩ đến tính tình của Ngô Đồng làm sao có thể đấu lại với cô Sở đó.”

“Tôi biết anh và chị dâu tôi đã từng yêu nhau, nhưng mà ...”

“Áy ... anh đừng nói lung tung, bây giờ tôi và Ngô Đồng một chút xíu mập mờ nào cũng không có.” Thẩm Tây Minh vội vàng phủ nhận.

“Nhưng mà hành động của anh ... không giống như lời anh nói.” Tần Hoài nghi ngờ nói.

“cô Sở là bạn gái thứ mấy của anh?” Thẩm Tây Minh đột nhiên hỏi.

Tần Hoài hơi sững sốt, cũng không trả lời.

“anh đã từng có một tình yêu, đơn giản, thuần túy, đẹp đẽ chưa. Bởi vì một số tác nhân bên ngoài, cũng có thể là vì anh, tóm lại là một số nguyên nhân mà hai người cuối cùng không đến được với nhau. Nhưng những khi bất chợt nhớ đến cô ấy, anh vẫn không nhịn được mà mỉm cười, hi vọng cô ấy sống hạnh phúc.” Thẩm Tây Minh hỏi.

Tần Hoài dường như đã hiểu.

“hiện tại, tác dụng của tôi là ngẫu nhiên trước mặt Tần Đại thiếu lay một chút, để cho anh ấy nóng ruột một chút mà thôi.” Thẩm Tây Minh cười.

“anh cẩn thận đừng đùa với lửa.” anh trai mình có bao nhiêu quan tâm chị dâu, Tần Hoài biết rõ nhất.

“Vẫn còn tốt. Mặc dù nghe nhiều lời đồn đại về Tần Đại thiếu, nhưng nhìn thấy người thật, tôi cảm thấy lời đồn quá khuếch đại rồi.”

“Đó là anh tôi trước kia, khi mà chưa có chị dâu.”

“Nếu như không phải vì Ngô Đồng, tôi và anh trai của anh chưa chắc đã gặp nhau.”

Duyên phận luôn luôn là điều kì diệu như vậy, Tần Hoài cười, cầm ly rượu cùng với Thẩm Tây Minh một cái.

“Xem như uống rượu mà quen thân, tôi cho anh một lời khuyên. cô Sở thật sự không thích hợp với anh, tranh thủ thời gian mà chia tay thôi.” Bởi vì tác dụng của rượu, Thẩm Tây Minh đã đỏ bừng cả mặt, lời nói có vài phần men say, không biết là giả hay thật.

Bên trong phòng làm việc của bác sĩ Lý Văn Cảnh, Tần Qua mới nhận ra rất lâu rồi anh chưa đến lại nơi này.

“Tần Qua, thật lâu rồi không thấy cậu đến đây.” Bác sĩ Lý Văn Cảnh ngồi đối diện Tần Qua, vừa cười vừa nói.

“Vâng.” Tần Qua gật đầu.

“Xem ra gần đây cậu hồi phục rất tốt.” Lý Văn Cảnh vui mừng gật nhẹ đầu.

“Hình như ... Từ lần trước Ngô Đồng và Phi Phi suýt chút nữa xảy ra chuyện, tôi phát bệnh một lần, sau đó đã thật lâu rồi, tôi ... không có cảm xúc nôn nóng bất an nữa.” Tần Qua nói.

“Có thể là Phi Phi đã khỏi bệnh nên đã mang đến cho cậu sự an ủi.” Lý Văn Cảnh vui mừng “Tôi rất thích trạng thái bây giờ của cậu, tự nhiên, bình thản, trong mắt có hi vọng, cậu đang khôi phục rất tốt.”

“Vậy chị có cảm thấy, sau này tôi sẽ không cần đến nơi này của chị nữa không?”

“Cậu muốn ...” Lý Văn Cảnh đoán được Tần Qua muốn làm gì, trong mắt toát ra tia lo lắng “Tôi cũng không dám cam đoan gì với cậu ... sau khi đi đến đó, cậu có còn bị kích thích nữa hay không?”

“Nhưng tôi muốn đi thử xem, ba năm trôi qua rồi, tôi nên đi thăm các cậu ấy.” Tần Qua nói “Nếu như tôi thuận lợi trở về, như vậy tôi nghĩ sau này tôi sẽ không cần phải đến đây nữa. Trong thời gian qua, cảm ơn chị rất nhiều.”

Ngô Đồng cảm phần thương Tết của công ty, chuẩn bị tan tằm về nhà, kì nghỉ đông cũng bắt đầu từ hôm nay.

“Hôm nay cậu đến biệt thự nhà họ Tần ăn cơm tất niên hả.” Lý Mẫn hỏi.

“Cơm tất niên tất nhiên phải về nhà chính ăn rồi.” Ngô Đồng đã có chuẩn bị kĩ càng.

“Vậy Tiểu Nguyên thì làm sao bây giờ? Nếu không cậu nói Tiểu Nguyên đến nhà mình?”

“không cần đâu, cảm ơn cậu.” Ngô Đồng cười ngọt ngào “Mẹ chồng tớ nói mời Tiểu Nguyên đến ăn chung.”

“Xem ra, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của cậu cũng khá tốt đó chứ.”

“Lúc đầu cũng không có mâu thuẫn gì mà.” Ngô Đồng nói “Tiếp xúc nhiều rồi từ từ cũng quen thuộc hơn.”

Đình linh linh ...

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, Ngô Đồng cầm điện thoại lên, nhú mày, nhưng cuối cùng cũng bất máy “Chú Hai ạ.”

Lý Mẫn trừng mắt nhìn sang.

“Đồng Đồng à, con nghỉ chưa?” Chú Hai thân thiết hỏi

“Dạ, vừa nghỉ.”

“A, là thế này, Tiểu Nguyên chắc cũng được nghỉ đông rồi hả?” Chú Hai do dự một chút rồi nói “Ăn Tết năm nay chắc là con sang nhà họ Tần rồi, con nói Tiểu Nguyên sang nhà chú Hai ăn Tết đi.”

“Dạ, không được đâu. Tiểu Nguyên sẽ ăn Tết cùng con. Nhưng mà con vẫn cảm ơn chú.”

“Vậy hả, vậy thì tốt.” Chú Hai đáp ứng.

“Chú Hai, chú có chuyện gì thì cứ nói đi.” Ngô Đồng thấy chú Hai do dự, liền hỏi thẳng.

“Là thế này, tới mai công ty chú mở tiệc cuối năm, nếu rảnh rồi, con và Tần Qua đến dự một chút nha, có hoạt động rút thưởng nữa đó.”

Lý Mẫn ở một bên nháy mắt liên tục ra hiệu cho Ngô Đồng không được đồng ý.

“Con biết rồi, có thời gian thì con sẽ đi.” Ngô Đồng cúp điện thoại.

“Cậu đồng ý làm gì?” Lý Mẫn kích động “Ông ta chắc chắn là muốn cậu và Tần Đại thiếu đến tham dự để cho những người hợp tác với ông ta thấy rõ ông ta có quan hệ với nhà họ Tần.”

“Mình biết.”

“Vậy mà cậu còn đồng ý.”

“Chỉ là lộ mặt ra mà thôi, dù sao đúng là công ty chú Hai và Tần thị có quan hệ hợp tác.” Ngô Đồng nhìn không được cười “Lần trước Tần Qua cũng nói, may mắn nhờ có chú Hai thì mình và anh ấy mới ở cùng một chỗ, anh ấy còn muốn tự mình đi cảm ơn chú Hai.”

“Tần Đại thiếu là muốn tự mình đi báo thù cho cậu thì có.” Tần Đại thiếu thật là chuẩn men mà.

“Cậu nghĩ cái gì đâu không.” Ngô Đồng tròn mắt nhìn bạn thân đang có ý nghĩ kì quái, cầm điện thoại di động nhìn một chút rồi nói “Tần Qua đến đón mình rồi, mình đi trước đây. Chúc cậu năm mới vui vẻ!”

“Chúc mừng năm mới!”

Tác giả có lời muốn nói:

Thảm Tây Minh: Chúng ta đều là chó độc thân.

Tần Hoài: Thảm giống nhau.

Thảm Tây Minh: Tôi thảm hơn anh. Tôi bỏ người con gái mình thích đi. Còn anh thì bỏ được một người phụ nữ đáng sợ, bữa rượu này anh trả đi.

Tần Hoài: anh là chó độc thân lâu năm, tôi là chó mới độc thân, anh mời tôi đi.

Thảm Tây Minh: Có thể đừng vì một bữa rượu không bao nhiêu tiền mà nói lời tổn thương nhau như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cuối cùng Ngô Đồng vẫn cùng Tần Qua đến tham dự tiệc tất niên của công ty chú Hai. không giống công ty nhỏ của Ngô Đồng và Tần Qua, tất cả nhân viên cùng gặp mặt ăn cơm, chơi chút trò chơi nho nhỏ rồi tán gẫu với nhau, công ty chú Hai mời rất nhiều khách mời là các công ty có quan hệ hợp tác làm ăn. Tiệc tất niên cũng là cơ hội để công ty đó lộ rõ năng lực của mình và duy trì mối quan hệ với các đối tác quan trọng.

Mặc dù ở Tần thị, Tần Qua không hề giữ bất cứ chức vụ gì nhưng anh lại là con trai lớn của nhà họ Tần và là cổ đông lớn nhất của Tần thị nên không ai dám xem thường anh.

Ngô Đồng mặc bộ váy ôm dài ngang gối, kéo tay Tần Qua chào hỏi hết người này đến người khác, trên miệng luôn mỉm cười lễ phép (cô cảm thấy cười cũng cứng cả hàm rồi).

Tần Đại thiếu thì mặt lạnh hơn nhiều, người khác chào hỏi anh chỉ nhàn nhạt gật đầu rất khách khí.

Ngô Chi Chi nhìn đám đông mà trung tâm là Ngô Đồng, rõ ràng là tiệc tất niên của công ty nhà cô ta, vì cái gì mà người phụ nữ kia lại giành hết ánh sáng của cô ta.

“Chị, chị đứng đây làm gì? Chúng ta qua chào chị Đồng Đồng một tiếng đi.” Ngô Khải thấy bên Ngô Đồng đã vắng người, liền rủ chị mình đi qua chào hỏi.

“đi cái gì mà đi, muốn thì em tự đi đi.” Ngô Chi Chi cau kinh.

“Chị, chị làm sao vậy?” Ngô Khải nhíu mày.

“Em nhìn em ấy đặc ý chưa kia, còn không phải là nhạt được người mà chị không cần.”

“Nếu chị đã không cần thì chị còn tức giận như vậy là gì?”

“Chị chi là nhìn không quen thôi, em ấy đừng quá tự phụ. Ai mà không biết chồng của em ấy bị bệnh, thời gian trước phát bệnh mà suýt chút nữa bóp cổ chết cô Nhậm của tập đoàn Nhậm thị sao?” Ngô Chi Chi càng nói càng quá đáng “nói không chừng, ở nhà Tần Đại thiếu cũng bóp cổ em ấy không ít lần đâu.”

“Ngô Chi Chi!” Ngô Khải tức giận gọi thẳng tên chị mình.

“Em làm cái gì vậy, làm hết hồn à!”

“Em biết chị ghen tức, chị ghen tức chị Đồng Đồng đoạt mất danh tiếng của chị, chị không chịu được khi thấy chị ấy sống tốt hơn chị. Nhưng làm người không thể độc ác như vậy, dù sao chị ấy cũng là em họ của chị, là người nhà của chúng ta.” Ngô Khải cả giận “Chị quên lúc trước vì sao chị ấy lại phải gả qua nhà họ Tần? Chị quên, nếu chị ấy không đồng ý gả qua đó thì bây giờ có lẽ chúng ta đã nghèo đến mức không mua nổi đôi giày dưới chân chị đâu.”

“Em hung dữ gì mà hung dữ, nếu không phải vì em ấy bắt chọt xông vào thì làm gì đến lượt em ấy. Chị nghĩ là em ấy cố tình nghe ngóng, sau đó tót để quyen rũ Tần Đại thiếu.” Ngô Chi Chi không cam lòng yếu thế quát lại.

“Chị...” Ngô Khải nhìn xung quanh, phát hiện đã có người bước lại đây, liền kéo Ngô Chi Chi đến một nơi vắng vẻ tiếp tục nói chuyện “Chị đừng có quá đáng.”

“Chị quá đáng, chị chỉ nói đúng sự thật.”

“nói đúng sự thật là Tần Đại thiếu người ta căn bản là không thèm để ý đến chị, còn chị nghe nói tinh thần Tần Đại thiếu có vấn đề thì khóc lóc đến chết đi sống lại với ba mẹ không chịu gả qua.”

“Em...” Ngô Chi Chi bị Ngô Khải làm tức giận không nói nên lời.

“Chị, xem như chị không thích chị Đồng Đồng nhưng ít nhất chị cũng phải nhớ kĩ cái này, công ty nhà chúng ta vẫn còn phải phụ thuộc vào Tần thị rất nhiều đó.” Ngô Khải chỉ về phía hội trường bữa tiệc “Chị nhìn đi, ngay cả ba mẹ thấy anh Tần Qua cũng phải tươi cười khách khí, em khuyên chị nếu gặp mặt chị Ngô Đồng thì ráng mà giữ thái độ đi.”

“Em làm gì mà hung dữ vậy, chị chỉ oán thăm một chút thôi.” Ngô Chi Chi cũng biết rõ lợi hại trong đó, cho nên cô ta mới càng ghen ghét với Ngô Đồng.

Lúc trước để Ngô Đồng đi liên hôn thương mại, ban đầu chắc chắn là cô ấy sống không tốt, nhưng bây giờ thì sao? cô ấy chẳng những chữa khỏi bệnh cho Tiểu Nguyên, còn trở thành con dâu của nhà giàu danh giá, chiếm điều kiện thuận lợi của nhà mình không biết bao nhiêu, vậy mà giờ cô ta còn phải nịnh bợ Ngô Đồng. Suy nghĩ như vậy, đầu Ngô Chi Chi chỉ muốn nổ tung.

Ngô Khải không muốn để ý đến chị mình, chán nản xoa người, điều chỉnh cảm xúc một chút rồi quay trở lại bữa tiệc, đến tìm Ngô Đồng và Tần Qua.

“Tiểu Khải.” Ngô Đồng đối với người em họ này ấn tượng vẫn rất tốt.

“Chị, anh rể.” Ngô Khải lễ phép chào hỏi.

“anh đã nghe Ngô Đồng nói về em” Từ khi vào bữa tiệc, lần đầu tiên Tần Qua mới nở nụ cười.

“Cám ơn anh chị hôm nay đã đến tham dự.” Ngô Khải biết hôm nay Ngô Đồng đến tham gia bữa tiệc này cũng là nể mặt lắm rồi.

“Nghe nói em vào công ty làm việc rồi?” Ngô Đồng hỏi.

“Em làm Phó phòng quản lý thị trường, em muốn từ dưới từ từ học hỏi đi lên.” Ngô Khải nói.

“Em khá lắm” Ngô Đồng khen.

Ngô Khải cười cười, rồi dưới ánh mắt không vui của Tần Qua, tiến đến ôm Ngô Đồng một cái, xúc động nói “Chị, nhìn chị hạnh phúc như vậy, em cũng yên tâm rồi.”

“Cậu mau buông ra.” Tần Qua thấy cậu em họ ôm bà xã nhà mình mà không buông ra ngay, lập tức tiến đến muốn kéo người ra.

Ngô Khải buông Ngô Đồng ra, thấy Tần Đại thiếu lạnh lùng trừng mắt với mình, thì nghịch ngợm nhìn Ngô Đồng nháy mắt “Lúc này em yên tâm thật sự.”

Ngô Đồng bật cười.

“đi thôi, đi thôi, chúng ta về nhà đi.” Tần Đại thiếu bắt khẩn thúc giục.

“anh chị về sớm vậy?” Ngô Khải ngạc nhiên.

“Chị gửi Tiểu Nguyên trông Phi Phi nên muốn về sớm một chút.” Ngô Đồng nói.

“Gần đây em hơi bận nên chưa hẹn Tiểu Nguyên đi chơi được, qua mấy ngày nữa em gặp em ấy.” Ngô Khải nói.

“Ừ. Vậy anh chị về trước đây.” Ngô Đồng vẫy vẫy tay.

Tần Đại thiếu ôm bà xã, bỏ lại đám đông ồn ào náo nhiệt sau lưng, che chở Ngô Đồng đi ra cửa, nhận lấy áo khoác từ nhân viên phục vụ.

Tần Qua cầm áo khoác giữ ra, rồi đem áo khoác mặc vào cho Ngô Đồng. Thấy bắp chân của cô vẫn còn lộ ra trong không khí, đau lòng nói “Trời lạnh như vậy mà em còn mặc vậy làm gì.”

“Trong xe ngoài xe đều có điều hòa mà, em không lạnh.” Ngô Đồng cười lắc đầu.

Tần Đại thiếu lại ôm bà xã vào ngực, hai người lặng yên đi ra sảnh lớn, đi thang máy xuống bãi đỗ xe, rồi lái xe về nhà.

Lúc hai người về đến nhà, Phi Phi và Tiểu Nguyên đã ngủ thiếp đi. Ngô Đồng giúp hai đứa bé một lớn một nhỏ sửa lại chăn mền, tắt đèn, cùng Tần Qua trở về phòng mình.

Bận bịu cả ngày nay, cuối cùng Tần Đại thiếu có thể chuyển tâm ôm bà xã nhà mình.

“Bà xã, anh muốn đến một nơi.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

“anh đi đâu?”

“Thành phố W.”

“Vây ... Qua năm chúng ta đi.” Ngô Đồng nghĩ không mấy ngày nữa là đến Tết, tất nhiên là phải qua Tết thì đi đâu thì đi.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi, Phi Phi cũng đi cùng, chúng ta đi máy bay đến, sau đó bắt xe buýt, ba ngày thì về đến nhà, lúc đó vừa vặn đến Tết.” Tần Qua đã sớm lên kế hoạch.

“Sao gấp vậy anh? Nơi đó rất quan trọng sao?”

“Nghĩa trang liệt sĩ thành phố W, ba Phi Phi, đồng đội của anh đều ở đó.” Tần Qua dừng lại một chút để giọng nói của mình không quá run run “anh muốn đi thăm bọn họ.”

Ngô Đồng rời khỏi lồng ngực Tần Qua, nhìn ánh mắt tràn đầy ưu thương của anh, cô đau lòng nắm chặt bàn tay của Tần Qua, cẩn thận áp trong bàn tay mình, cười ảm áp “Được, em với Phi Phi sẽ cùng anh.”

Tần Qua chăm chú nhìn tay mình đang được bao bọc trong bàn tay của Ngô Đồng, cảm giác được một luồng hơi ấm, bao bọc trái tim anh, mạnh mẽ mà kiên định, bảo vệ lấy anh.

Sáng hôm sau, bỏ lại tiếng kêu la cần nhân ‘dùng xong rồi bỏ’ của Tiểu Nguyên, Ngô Đồng sửa soạn vài thứ đơn giản, rồi một nhà ba người lái xe Jeep ra sân bay.

Thành phố W gần biên giới Trung Quốc, cách Đê Đô bốn năm tiếng đồng hồ bay.

Ngô Đồng đắp chăn cho Phi Phi đang ngủ say, quay đầu liếc người từ khi ngồi trên máy bay thì bắt đầu bất an, không nói lời nào, Ngô Đồng cũng không nói gì, chỉ cầm chặt bàn tay đang run rẩy của anh.

“Bà xã.”

“Dạ?”

“không có gì.” Tần Qua lật bàn tay mềm mại của bà xã lại, nắm chặt trong tay, dường như điều đó có thể giúp anh bình tĩnh lại.

Ba người đến thành phố W nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau chuẩn bị ít đồ cứng rồi ngồi chuyển xe buýt sớm nhất đi đến nghĩa trang liệt sĩ thành phố W.

Vì điểm đỗ cuối của chuyển xe buýt ở thành phố W nhưng sát huyện G nên cũng có rất nhiều công nhân cũng ngồi chuyển xe này về nhà ăn Tết. Nên khi xe chuyển bánh, trên xe đã chật ních người.

Từ lúc đến thành phố W, Tần Qua đặc biệt im lặng, ngay cả Phi Phi cũng cảm thấy ba mình có chuyện gì, đêm qua còn nhỏ giọng hỏi Ngô Đồng “Ba làm sao thế?”

Ngô Đồng chỉ xoa xoa đầu Phi Phi nói “Ba muốn đi gặp một vài người đồng đội cho nên hơi căng thẳng.”

Phi Phi a một tiếng, gật nhẹ đầu, lúc đi ngủ còn nói với Tần Qua “Ba ơi, đi gặp đồng đội thì không cần căng thẳng, phải vui vẻ chứ ba.”

Tần Qua nghe xong, hai mắt run lên suýt nữa rơi lệ.

Xe chạy được hai giờ, Phi Phi nhìn phong cảnh ngoài cửa, bỗng nhiên nói ra “Mẹ, hình như con đã đến đây rồi.”

Ngô Đồng giật mình, hơi lo lắng nhìn Tần Qua.

Tần Qua cũng lo lắng hỏi “Vây con còn nhớ gì không?”

“Con không nhớ rõ.” Phi Phi lắc lắc đầu “Con chỉ cảm thấy đã đến đây rồi, ba, chúng ta đã đến đây rồi phải không?”

“Đúng, chúng ta đã đến rồi.” Tần Qua gật đầu

“thật sao?” Về mặt Phi Phi đầy tiếc nuối “Nhưng con không nhớ rõ.”

“không sao hết, lần này nhớ kỹ là được.” Tần Qua cười nói.

“Vâng!” Phi Phi nghiêm túc gật gật đầu, sau đó toàn thân dán lên cửa kính nhìn ra bên ngoài như muốn ghi lại phong cảnh trên đường vào đầu nhóc.

“Kít ... kít ...”

Bởi vì phanh gấp, tất cả mọi người trong xe theo quán tính xô về phía trước, khi ngồi thẳng lại thì bắt đầu nhao nhao hỏi tài xế vì sao lại phanh gấp như

vậy.

Chỉ một chốc, cửa xe ô tô bị mở ra, năm – sáu người đàn ông to cao vạm vỡ lên xe, cả đám đông đang ồn ào nhốn nháo, trong nháy mắt phát hiện có gì đó không đúng, từng người yên tĩnh ngồi lại vị trí.

“Có chuyện gì vậy kia?” Ngô Đồng nhỏ giọng hỏi.

Tần Qua thấy trong tay mấy người cầm dao mã tấu, ánh mắt lóe lên, ra hiệu cho Ngô Đồng không lên tiếng.

Người đàn ông đầu trục đi đầu, tay cầm mã tấu, vẻ mặt ôn hòa nói “Mọi người không cần lo lắng, gần tới Tết rồi, tôi cũng không muốn nhìn thấy máu đâu.”

“Nhưng mà, các anh em chúng tôi bây giờ đang đói bụng rỗng ruột, không có tiền ăn Tết nên muốn mọi người góp sức một tí, hi vọng các vị mỗi người để lại cho chúng tôi ít tiền.”

Tên đầu trục nói xong câu đó, bốn người đàn ông mặt mày dữ tợn đứng phía sau giờ mã tấu lên làm tất cả hành khách trên xe la hét chói tai.

“Ồn ào cái gì.” Tên đầu trục gầm lên giận dữ, lấn át mọi âm thanh.

“Chát.” một tiếng vang lên, tên đầu trục vung tay tát lên mặt một thanh niên định lấy điện thoại báo tin, tên đầu trục cầm mã tấu gác lên cổ đối phương nói “Mẹ mày, mày muốn chết phải không? Muốn báo cảnh sát? Cảnh sát gần nhất cũng cách đây 2 tiếng đồng hồ lận. Chờ bọn họ chạy đến đây, ông đã chém chết cha mày.”

Nghe lời tên cầm đầu đầu trục, vẻ mặt mọi người đều tuyệt vọng.

“Tất cả thành thật một chút thì hơn.”

Mấy người đàn ông bắt đầu quơ dao, đến từng người lấy tiền. Mọi người chỉ có thể run rẩy móc tiền ra. một số người thấy số tiền tích góp cả năm trời mang về cho bố mẹ, vợ con nay không còn thì tuyệt vọng mà khóc lên.

“Khóc cái gì mà khóc. Hết tiền thì kiếm lại, cùng lắm thì Tết sang năm anh đây không cướp của mày nữa.” Dường như rất hài lòng với kết quả kiếm được, tên đầu trục ‘hào phóng’ nói.

“Ha ha, tiền của mày đâu?” Cuối cùng đã đến Tần Qua.

Từ lúc những tên cướp lên xe, Ngô Đồng đã ôm Phi Phi vào ngực không cho bé chứng kiến những cảnh này.

Tần Qua móc bóp đưa cho đối phương.

Tên đầu trục mở ra, thấy bên trong chỉ có mấy trăm đồng, vẻ buồn bực mắng “Mẹ nó, tất cả đều là thê.”

Người đàn ông lại liếc Ngô Đồng, nói “Của cô đâu?”

Ngô Đồng sợ anh ta tổn thương Phi Phi, liền nói ra “Của tôi ở trong túi xách.”

Tên đầu trục đưa tay định lấy túi xách của Ngô Đồng, liền bị Tần Qua đưa tay ngăn lại.

“Tên nhóc này, mày muốn làm gì?” Tên đầu trục giờ dao uy hiếp.

Tần Qua nhìn ánh mắt tối tăm của đối phương, không sợ hãi chút nào.

Tên đầu trục gặp ánh mắt Tần Qua như vậy thì hơi ngỡ ngàng, mắng “Đưa túi xách đây cho tao.”

Tần Qua lúc này mới buông tay ra, từ túi xách lấy bóp tiền của Ngô Đồng đưa cho hắn ta.

Đáng tiếc là trong bóp của Ngô Đồng cũng không có nhiều tiền, tên đầu trục chửi đồng lên, rồi liếc nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay Ngô Đồng “Đưa cái nhẫn kia cho tao.”

Tần Qua bỗng nhiên ngừng đầu, một luồng sát khí bỗng nhiên bộc phát ra ngoài.

“Thằng nhóc này, mày muốn làm gì? Mày định động tay động chân cái gì?” Tên đầu trục vừa hô lên, bốn tên đàn em lập tức xông đến vung dao lên.

“Đây, đây, tôi đưa cho các anh.” Ngô Đồng sợ Tần Qua có hành động gì chọc tức bọn cướp liền vừa kéo tay ra hiệu Tần Qua, vừa cõng nhẫn đưa cho bọn chúng.

“Xem vợ mày biết điều, ông tha cho mày lần này.” Tên đầu trục cầm nhẫn, thấy đã cướp được kha khá thì phát phát tay ra hiệu cho đàn em, chuẩn bị xuống xe.

Tần Qua trở mặt nhìn nhần cười của bà xã bị cướp đi, trong mắt muốn phun lửa, nếu bà xã không giữ tay anh thì anh đã xông lên ăn thua với bọn chúng.

“Được rồi, rất cảm ơn sự hợp tác của quý vị, mọi người về quê ăn Tết vui vẻ, chúc mừng năm mới nha.” Tên đầu trọc cười hề hề, xuống xe, ra hiệu cho đồng bọn đang chặn đầu xe tránh ra.

Tài xế xe buýt đã bị dọa sợ hồn phi phách tán, thấy bọn cướp đã mở đường, lập tức nổ máy xe, hận không thể bay thoát khỏi nơi này. Nhưng xe chỉ mới đi được mười mét thì đã bị Tần Qua ép buộc dừng xe lại.

“Cậu muốn làm gì?” Tài xế muốn điên rồi.

Tần Qua không để ý đến ông ta, từ trên giá hành lý lấy một sợi dây buộc đồ của một hành khách nào đó, mở cửa xe, đi xuống dưới.

“Cậu làm gì vậy, tôi không đợi cậu đâu, tôi đi đó.” Tài xế xe buýt kêu lên.

“Bác tài, bác tài, anh chờ một chút đi.” Ngô Đồng vội vàng trấn an người lái xe.

“Cậu ta là chồng cô hả, cô gọi anh ta về lại xe đi.”

“Bác tài, chúng ta chờ anh ấy mấy phút thôi, anh ấy quay lại ngay ấy mà.”

Tài xế đóng cửa xe, trong lòng vô cùng rối rắm, vừa sợ bọn cướp đuổi theo lại không nỡ để Tần Qua lại một mình. Cuối cùng ông ta quyết định nổ sẵn máy xe chờ mấy phút, nếu có gì không ổn sẽ lập tức lái đi.

Dưới ánh mắt của tất cả các hành khách trên xe buýt, Tần Qua chậm rãi đi về phía bọn cướp, đi nửa đường anh còn cởi áo khoác ném trên mặt đất.

“Lại là mày, mày muốn gì? Còn ném áo như vậy, sao, định làm anh hùng hả?” Tên đầu trọc châm chọc nói.

Tần Qua quay quay sợi dây thừng trong tay, vung lên như một chiếc roi.

Tên đầu trọc có chút e ngại, bọn chúng chỉ muốn tài sản của người khác mà không muốn xảy ra án mạng, cho rằng Tần Qua chỉ muốn lấy lại nhần cười của vợ, vì thế ‘hào phóng’ vứt cái nhần lại rơi dưới chân Tần Qua, rồi xua xua tay như đuổi ruồi “Được rồi, được rồi, tao trả lại nhần cho mày. Nhanh về đi, bọn tao cũng phải về ăn Tết đây.”

Tần Qua ngồi xổm xuống, cẩn thận nhặt chiếc nhần lên, tỉ mỉ thổi bụi đất dính trên nhần rồi bỏ vào túi quần, lúc này mới ngẩng đầu một lần nữa nhìn tên đầu trọc.

“Mày còn không đi, đừng có không biết điều.” Tên đầu trọc vung mã tấu lên rồi quát.

Mấy tên cướp còn lại thấy thái độ của Tần Qua như vậy cũng đều vung dao chạy đến, ánh mắt hung dữ trừng Tần Qua.

Tần Qua cười khinh thường, hơi vung sợi dây thừng trong tay lên, pắc một cái trúng vào đầu tên đầu trọc làm hắn ta kêu rống lên.

“Máu ... chảy máu rồi!” Tên đầu trọc sờ lên đầu rồi nhìn bàn tay đầy máu, tức giận, chỉ vào Tần Qua hô lên “Chém nó cho tao!”

Thực sự là rất lâu rồi Tần Qua chưa phấn khích như thế, vung sợi dây thừng lên, quyết đoán xông vào giữa năm tên, một trận đấm đá, đánh cho mấy tên cướp trên nhảy dưới tránh, tìm không ra phương hướng.

Chưa đến năm phút sau, năm tên cướp nằm dưới đất kêu cha gọi mẹ, dao mã tấu rơi liểng xiểng trên đất.

Ánh mắt Tần Đại thiếu lóe lên tia tức giận, thật sự là đánh chưa đã tay, thờ dài, dùng dây thừng buộc năm tên cướp lại một chỗ.

Lúc này cửa xe buýt mở ra, mọi người đồng loạt chạy xuống, vây quanh năm tên cướp lại là một trận đấm đá, làm cho bọn chúng không còn sức mà kêu la.

Ngô Đồng nắm tay Phi Phi đứng ở bên ngoài, Tần Qua đi tới, móc chiếc nhần ra, cầm tay Ngô Đồng lên, cẩn thận đeo vào tay cho cô.

“Cảm ơn ông xã.” Ngô Đồng nhìn chiếc nhần, vừa cười vừa nói.

“Ba ơi, ba đẹp trai quá à!” Nhìn thấy ba nhà mình một đánh bại năm tên cướp, Phi Phi vô cùng ngưỡng mộ.

“Lúc này em cần tài xế xe buýt không cho ông ta chạy nên không để ý Phi Phi, để con nhìn thấy rồi.”

“không sao, con là con của bộ đội mà.” Tần Qua vỗ vỗ đầu Phi Phi.

“Con là con trai của ba.” Trong mắt Phi Phi tràn đầy sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

Gần Tết rồi mà còn gặp phải bọn cướp làm mọi người rất lo lắng, thấy bọn cướp đã bị khống chế, mỗi hành khách trên xe đều chạy xuống đập cho bọn chúng một cú phát tiết sự tức giận, nhưng cũng không làm hành động gì quá khích. không thì cảnh sát chưa đến mà mấy tên cướp chắc cũng mất mạng.

Tài xế xe buýt đã báo cảnh sát, thấy Tần Qua vừa cứu mình đang đứng bên ngoài cùng vợ con liền kích động chạy đến “Người anh em, cậu đừng cảm quá, may mà có cậu. không thì mọi người đều ăn tết không vui rồi.”

“anh báo cảnh sát chưa?” Tần Qua hỏi.

“Tôi báo rồi, nhưng mà chờ cảnh sát đến chắc phải mất một lúc nữa.” Tài xế xe buýt nói.

Tần Qua nhú mày nhìn đám người đang lộn xộn trước mặt, nhú mày hỏi “Vậy là phải chờ cảnh sát đến nữa?”

“Vâng, đúng vậy, cảnh sát nói chúng ta ở tại chỗ này chờ họ đến.”

Tần Qua đưa tay nhìn đồng hồ, tám giờ xuất phát, đến đây là mười rưỡi, gặp phải chuyện này nữa nên đã mười một giờ rồi. Buổi chiều anh và bà xã phải quay về, còn phải đến đồn công an làm việc nữa, vậy chắc là không kịp rồi.

“Bác tài, từ đây đến nghĩa trang liệt sĩ còn xa không?” Tần Qua hỏi.

“Nghĩa trang liệt sĩ?” Tài xế xe buýt sững sốt một chút rồi nói “Trách không được cậu lại có võ nghệ tốt như vậy, thì ra cậu là bộ đội hả.”

Tần Qua nhẹ gật đầu.

“không xa lắm, ở ngay phía trước, đi xe mất chừng mười phút.”

“Vậy thì đi bộ phải mất ba mươi phút.” Tần Qua nói xong thì nhìn thoáng qua Ngô Đồng và Phi Phi, như muốn hỏi ý kiến.

Ngô Đồng mỉm cười lại với anh, nắm tay Phi Phi, dường như chỉ cần Tần Qua nói đi thì cô và Phi Phi sẽ luôn theo sát anh.

“Cậu đi thăm đồng đội phải không.” Tài xế xe buýt cảm thán “Tôi chạy xe trên tuyến này lâu rồi, đã gặp không ít người như cậu đến thăm viếng đồng đội.”

“Bây giờ là thời đại hòa bình rồi, nào có bao nhiêu người còn nhớ những người lính đã bỏ mình nằm nơi biên giới này, cũng chỉ có những đồng đội như cậu và người nhà của họ là còn nhớ thôi.”

“Tôi nhiều chuyện rồi, chỉ là chút cảm khái mà thôi. Nếu gia đình cậu muốn đến nghĩa trang liệt sĩ, vậy để tôi lấy xe chờ cậu đi.”

Tần Qua không nghĩ tài xế xe buýt sẽ nói như vậy, ánh mắt nhìn ông ta cũng ôn hòa hơn nhiều “không làm phiền bác, trên xe còn hành lý và hành khách khác nữa, lái đi cũng không tốt.”

“không sao đâu, cậu vừa mới cứu mọi người xong, mọi người sẽ không ngại đâu.”

Tần Qua thực sự không muốn tài xế xe buýt bỏ lại hành khách ở chỗ này rồi mang xe chở đầy hành lý mang gia đình anh đi thăm viếng đồng đội. anh nhìn quanh một chút thì thấy xa xa có một chiếc xe tải nhỏ, biết là xe của bọn cướp nên đề nghị “Tôi tính thế này, tôi sẽ lái chiếc xe của bọn cướp đi, bác và mọi người ở lại đây chờ cảnh sát, chúng tôi sẽ quay lại rất nhanh.”

Tần Qua từ xe buýt lấy đồ cứng viếng xuống, cùng bà xã và con trai leo lên xe của bọn cướp, một đường thẳng tiến đến nghĩa trang liệt sĩ.

Khi xe đến cổng nghĩa trang, Tần Qua dừng xe lại. Dù bên trong có thể đi xe vào nhưng anh không muốn.

Ngô Đồng nhìn cánh cổng sắt đã rỉ sét, từ những dấu vết có thể nhìn ra nghĩa trang này đã có từ rất lâu rồi.

“Cách nghĩa trang này mười cây số chính là đường biên giới quốc gia.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

“Đường biên giới quốc gia là gì ba?” Phi Phi hỏi.

“Chính là cái cổng của đất nước chúng ta, không để cho người khác tùy tiện ra vào.” Ngô Đồng giải thích.

“Dạ.” Phi Phi cái hiểu cái không.

một nhà ba người nắm tay, chậm rãi đi vào nghĩa trang, từng hàng bia mộ lạnh lẽo sắp theo thứ tự, rộng lớn đến không nhìn thấy đầu là điểm cuối. Ngô Đồng không thể tưởng tượng được nơi này đã chôn cất bao nhiêu người lính đã hi sinh cho tổ quốc.

“Lúc trước, bọn anh đã thống nhất, nếu như hi sinh thì sẽ chôn cất tại đây, tiếp tục bảo vệ mảnh đất biên giới này.”

“Vậy còn bây giờ?” Ngô Đồng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, dừng bước lại hỏi anh, chờ đợi câu trả lời của Tần Qua.

“Ba ơi, hi sinh có nghĩa là gì. Ba phải ở lại đây không trở về với mẹ và con sao?” Phi Phi cũng ngẩng đầu hỏi ba mình.

Tần Qua nhìn chăm chú vào mắt Ngô Đồng, sau đó ngồi xuống bệ Phi Phi lên, nói “Ba làm sao mà bỏ mẹ và con được.”

Lúc này Ngô Đồng mới cười nhẹ, cầm túi tiếp tục đi sau lưng người đàn ông.

Cuối cùng ... Tần Qua đứng trước một hàng bia mộ, Ngô Đồng im lặng đứng bên quan sát, bốn tấm bia mộ đứng thành hàng, in tấm hình nửa người và tên người nằm dưới, năm sinh và năm mất.

Tên khác nhau, khuôn mặt khác nhau, ngày sinh khác nhau nhưng cùng hi sinh một ngày.

Trong khuôn viên nghĩa trang rất yên tĩnh, trừ tiếng gió rít lên thì không còn âm thanh nào khác.

“Ba ơi, những người trong tấm hình này là ai ạ?” Phi Phi chỉ vào những bức ảnh trên bia mộ hỏi.

Phi Phi lên tiếng phá vỡ sự im lặng, kéo Tần Qua ra khỏi dòng hồi ức. Mắt anh hơi đỏ lên, anh để Phi Phi xuống, dẫn Phi Phi đi từ bên phải qua, giới thiệu tỉ mỉ.

“Đây là đội trưởng của ba, một chú có giọng nói rất lớn, từ xưa thành tích học tập đã không tốt nhưng lại thích nói chuyện văn chương, rõ ràng mắt không bị cận lại thích đeo kính.” Tần Qua từ hồi ức nhớ lại “Nhìn chú ấy rất nhã nhặn nhưng đánh nhau thì là số một.”

Phi Phi nhìn trong ảnh là một người thanh niên lạ mặt với nụ cười cởi mở, hiểu được ba muốn giới thiệu bé cho đồng đội của ba biết mặt, vì vậy ngoan ngoãn nói với tấm ảnh chụp “Chào chú ạ, con là Phi Phi.”

Tần Qua cũng không nghĩ Phi Phi sẽ chào hỏi đồng đội của anh, anh hơi giật mình, trong lòng vô cùng xúc động, nói bổ sung “Chú ấy tên là Thiệu Bình.”

“Con chào chú Thiệu Bình, con là Phi Phi.” Phi Phi giới thiệu lại một lần nữa.

Tần Qua mang Phi Phi đến bia mộ tiếp theo.

“Đây là đồng đội của ba, một chú đặc biệt thích làm điệu. Khi không đi làm nhiệm vụ thì lúc nào cũng xịt nước hoa trên người. Bọn ba vẫn hay cười nhạo chú ấy nhưng chú ấy bắn súng rất cừ, là một tay bắn tỉa số một ở đại đội ba.”

“Ba, chú ấy tên là gì?”

“Lưu Đại Tráng.” một cái tên không xứng với ngoại hình một chút nào, một cái tên rất quê mùa, thường bị đồng đội lấy ra chòng ghẹo

“Con chào chú Đại Tráng, con là Phi Phi.” Phi Phi chân thành nói.

Tần Qua xoa xoa đầu Phi Phi, lại qua bia mộ tiếp theo.

“Chú này có rất nhiều mưu mẹo. Chú ấy rất thích vào núi chơi, vì khi chú ấy vào đó, mọi người đều không thể tìm ra chú ấy.” Tần Qua cười nói “Có lần còn trốn vào trong hang ở cùng với rắn cả một đêm.”

Ngô Đồng biết, đây chắc chắn là người có biệt danh Hói Đầu có ý định muốn dẫn vợ mình đi xem rắn.

“Rắn không phải là rất nguy hiểm sao ba?” Phi Phi hỏi.

“Chú Hói Đầu của con không sợ rắn.” Tần Qua cười nói.

“A, con chào chú Hói Đầu, con tên là Phi Phi.”

Tần Qua nhìn tấm ảnh của Hói Đầu, bên tai dường như lại vang lên tiếng chửi đổng của cậu ta.

(Mẹ nó, cậu đúng là đồ cầm thú, người khác cậu đều giới thiệu tên tuổi đảng hoàng, sao đến tôi thì lại giới thiệu biệt danh.)

“Tên của chú ấy là Lý Hạo.” Tần Qua bổ sung.

“A, chào chú Lý Hạo, con là Phi Phi.” Phi Phi lễ phép nói lần nữa.

Cái cuối cùng, Ngô Đồng nhìn tấm ảnh trên bia mộ, một người thanh niên thanh tú, trẻ tuổi, có đôi mắt rất giống mắt của Phi Phi, đây là ...

“Ba, chú này là ai ạ?” Phi Phi thấy một lúc lâu mà ba không nói gì, thế là hỏi.

không biết vì sao, khi Ngô Đồng nghe được câu hỏi này, hai dòng lệ không khống chế được mà trào ra, lăn xuống má, cô che miệng, yên lặng lui xuống một chút không muốn quấy rầy hai cha con.

“Chú ấy tên là Lâm Thiên Thành, là ba ruột của con.” Tần Qua nói.

“Ba con?” Phi Phi nhìn tám ánh, quay đầu nhìn Tần Qua, cuối cùng hỏi “Là ba trước đây của con sao?”

Ngô Đồng giật mình nhìn Phi Phi, thì ra Phi Phi còn nhớ.

“Phi Phi còn nhớ sao?” Tần Qua cũng giật mình.

Phi Phi lắc đầu, nói “Mẹ nói con có ba ruột, nhưng con chưa bao giờ thấy, là chú này sao ba?”

Ngô Đồng chưa bao giờ nói với bé điều này, như vậy mẹ trong lời của Phi Phi nhất định là mẹ ruột của bé.

“Con đã gặp rồi, tất cả những chú ở đây con đều đã gặp rồi.” Tần Qua nói “Khi con được một tuổi, chúng ta đã đến thăm con.”

“Con không nhớ rõ.” Phi Phi ngơ ngác nhìn Tần Qua, đúng là bé không thể nhớ được.

“không sao đâu con.” Tần Qua xoa đầu Phi Phi.

Phi Phi chớp chớp mắt, nhìn ba mình đang ưu thương, suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói “Ba ơi, sau này con sẽ nhớ, con sẽ không quên đâu.”

“Được.” Tần Qua vui mừng nói.

“Ba, ba của con là người hạng gì?” Lời nói của Phi Phi có chút khó hiểu nhưng Tần Qua và Ngô Đồng đều hiểu ý của bé.

“Ba của con là người nhỏ nhất trong tiểu đội năm người chúng ta nhưng lại là người thông minh nhất. Ba con rất giỏi về máy tính, khi diễn tập có thể trực tiếp xông vào cướp bộ chỉ huy của đối phương. Ba con cũng rất thích chơi rubic, mỗi lần không có việc gì làm đều lấy ra chơi, rất giống con.”

Phi Phi nghe xong lời kể của ba, liền đem balô nhỏ sau lưng bỏ xuống, lấy một khối rubic cấp ba ra, đặt trước mộ.

Phi Phi nhìn người trong hình có đôi mắt giống mình như đúc, nói “Ba, Phi Phi cũng rất thích chơi rubic, đây là khối rubic con thích nhất, con tặng cho ba.”

“Ba ơi, con và mẹ đều rất nhớ ba.”

Ngô Đồng đứng sau lưng hai cha con, khóc một lúc lâu mới nhớ mình đem đồ cúng viếng đến mà chưa đặt lên, thế là đem hoa cúc để từng bó từng bó trước mỗi bia mộ.

Phi Phi nhìn thấy cũng chạy đến hỗ trợ, đem bó hoa cúc cuối cùng chính tay mình đặt lên mộ ba ruột của mình.

Tần Qua còn mang theo năm chai bia, năm bao thuốc.

Ngô Đồng yên lặng sắp xếp xong, nắm tay Phi Phi đứng sau lưng Tần Qua một đoạn, không nói lời nào, chỉ an tĩnh đứng chờ, chờ Tần Qua và đồng đội tâm sự với nhau xong.

Dường như đã qua thật lâu, lâu đến mức Ngô Đồng cảm thấy chân hơi tê, tay và mặt Phi Phi đều bị lạnh đỏ bừng, Tần Qua mới nhúc nhích.

Tần Qua mở từng chai bia ra, vẫy vẫy trước từng ngôi mộ, còn chai cuối cùng mới tự mình uống.

“Các cậu thấy không? Vợ tớ với con trai.” Tần Qua cười nói “Các cậu rất hâm mộ đi, lúc trước các cậu suốt ngày la hét muốn về nhà cưới vợ, bây giờ tớ đã làm được.”

“Còn có, tớ cũng thực hiện được tuần du lịch trăng mật, lãng mạn của lính đặc chủng. Ngoại trừ cái của Hối Đầu đề cử, những cái còn lại khá hay. nói đến đây tớ phải mắng cậu đó, tên Hối Đầu này, đúng là cái chủ ý ngu ngốc của cậu dọa vợ tớ suốt chút nữa muốn ly hôn với tớ. Nếu cậu mà xuất hiện trước mặt tớ, nhất định tớ sẽ đánh cậu không nhận ra phương hướng luôn.” Tần Qua chỉ vào ảnh của Hối Đầu, mắng.

“Cậu như vậy thì làm sao mà cưới được vợ? Cậu không phải đã nói nhất định sẽ dẫn vợ mình đi hay sao?” một người đàn ông cao lớn hơn một mét tám, ngồi xổm trước mộ ôm chai bia khóc như một đứa trẻ.

“Các cậu, cả một đám không biết giữ lời này, không phải đã nói sẽ xin về làm cùng một chỗ, sau đó cùng xin nghỉ phép đi xem mắt sao?” Tần Qua vừa khóc vừa cười, nói “Sao cuối cùng chỉ có một mình tớ trở về? Nhiều chuyện như vậy, sao lại để có một mình tớ làm?”

...

“Các cậu không phải rất đặc ý sao? Cả ngày vênh vào ra về thiên hạ không làm gì được ông đây sao, con mẹ nó sao cuối cùng lại nằm hết ở nơi này?”

“Các cậu cười cái gì mà cười!” Tần Qua chỉ vào ảnh, mắng “Các cậu có phải rất đặc ý không, biết là ông đây không tranh nổi với các cậu xuống đó hả?”

“Ông đây cóc quan tâm đâu, hiện giờ ông đã có bà xã, có con trai, có nhà, ông mới không chịu xuống đó làm bạn với các cậu đâu.”

Tâm sự nặng nề, bị thương ập tới, Ngô Đồng ngồi xồm xuống, ôm Phi Phi yên lặng rơi lệ, nhưng cô cũng không tiến lên an ủi anh. Ba năm rồi, anh có quá nhiều điều muốn nói, muốn thổ lộ cùng với những đồng đội của anh.

“Mẹ.” Phi Phi nhỏ giọng kêu, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Ngô Đồng.

Lại qua một lúc lâu, cảm xúc của Tần Qua dần lắng lại, anh đem các bao thuốc mở ra, mỗi bao rút một điếu, đốt lên để trước mộ từng người “Biết các cậu thích hút thuốc, tớ đốt giùm các cậu, thuốc lá này mùi vị cũng khá lắm, mới ra, chắc các cậu chưa từng được hút đâu.”

“Ờe ...” Rất miễn cảm với mùi khói thuốc, Ngô Đồng hơi buồn nôn, che miệng lại, sắc mặt trắng bệch.

“Mẹ ời?” Phi Phi lo lắng nhìn Ngô Đồng.

“Mẹ không sao, mẹ uống chút nước thì được rồi.” Ngô Đồng cẩn thận nhìn Tần Qua, thấy anh không phát hiện tình huống bên này nên nhỏ giọng nói.

Phi Phi lấy trong túi xách một bình giữ nhiệt, ngoan ngoãn đưa cho Ngô Đồng. Ngô Đồng cười nhẹ, ôm Phi Phi vào lòng, đi lại chỗ bậc thang tiếp tục ngồi chờ Tần Qua.

....

“Vợ tớ vừa xinh đẹp, lại hiền lành, dịu ngoan, còn làm việc rất giỏi, nhưng mà cô ấy không thích tớ hút thuốc cho nên tớ phải cai thuốc thôi.” Tần Đại thiếu đã khóc, đã mắng, cuối cùng thì lấy bà xã ra khoe với các đồng đội. “Tớ phải về đây không thì bà xã đang sốt ruột chờ. Sau này tớ sẽ đến thăm các cậu nữa.”

Tần Qua đứng lên, nhìn hàng bia mộ một lần nữa, rồi xoay người liền thấy Ngô Đồng và Phi Phi đang ngồi chờ.

“không phải anh nói hai mẹ con lên xe ngồi chờ sao.” Tần Qua đau lòng nói.

“Em muốn khi anh quay người lại liền có thể thấy em và con ngay.” Ngô Đồng nói.

“Chúng ta về thôi.” Tần Qua cầm hai bàn tay lạnh buốt của bà xã, trong lòng tràn đầy cảm động.

Dường như anh đã để lại những tâm sự nặng nề và đau thương lại sau lưng, khi rời nghĩa trang, tâm trạng của anh thanh thản hơn rất nhiều.

Tần Qua lái xe ô tô của bọn cướp về lại chỗ đậu xe buýt, cảnh sát hình như cũng vừa mới đến, năm tên cướp đã bị còng lại nhưng chưa bị áp giải lên xe.

“Ờe ...” Nãy giờ vất vả kìm nén, Ngô Đồng dựa vào xe nôn khan không ngừng.

“Mẹ ời, mẹ ời.” Phi Phi lo lắng kêu.

“Em sao vậy?” Tần Qua cũng lo lắng lại gần, nhưng khi Tần Qua vừa đến gần thì Ngô Đồng còn nôn nhiều hơn.

“Có phải trên người anh có mùi khói thuốc không?” Tần Qua vừa nhớ lại lời Tiểu Nguyên đã nói, Ngô Đồng ngửi thấy mùi khói thuốc sẽ buồn nôn.

Tần Qua lập tức cởi áo khoác, ném xuống đất rồi mới dám đến gần Ngô Đồng.

“Ờe ... anh đừng cởi áo, thời tiết lạnh như vậy coi chừng anh bị bệnh bây giờ.” Ngô Đồng mặt tái nhợt nhưng nghiêm giọng nói.

“anh không lạnh, là anh không tốt, anh không nhớ em nhảy cảm với khói thuốc.” Trời rất lạnh, trong xe mở điều hòa nên kín gió, trên người anh đầy mùi thuốc lá, chắc bà xã anh nãy giờ chịu đựng thật khó chịu.

“Là do em yếu ớt quá, mặc dù em miễn cảm với khói thuốc nhưng phản ứng lớn như vậy cũng thật lạ.” Ngô Đồng cũng thấy kỳ quái.

“Đồng chí, đồng chí, chính là anh bộ đội này đã không chế bọn cướp.” Tài xế xe buýt dẫn đồng chí cảnh sát đi về hướng Tần Qua.

Sau đó là việc hỏi lại tình huống, tất cả mọi người lại lên xe buýt, quay lại đồn công an thành phố W làm tường trình.

Thực ra mọi chuyện cũng đã rất rõ ràng, mọi người đi về đồn công an, chủ yếu là để nhận lại tài sản đã bị cướp đi. Lúc bọn cướp lấy tài sản, cũng đâu ghi sổ sách, chỉ có thể dựa vào lời khai của người bị hại khai báo với đồng chí cảnh sát, căn cứ vào đó các anh cảnh sát mới trả lại tài sản.

Sau một hồi làm việc, ba người về lại khách sạn thì đã khuya, sáng sớm hôm sau bay trở lại Đế Đô đón Tết.

Tất nhiên là người nhà họ Tần biết chuyện Tần Qua sẽ đi đâu, trong lòng vừa lo lắng vừa chờ mong. Bác sĩ Lý Văn Cảnh đã nói, nếu lần này Tần Qua trở về mà cảm xúc vẫn bình thường, thì đó là dấu hiệu cho thấy anh đã hoàn toàn khỏi bệnh.

Cho nên ngày ba mươi Tết này, khi Tần Qua tràn đầy vui mừng bước xuống xe Jeep, mẹ Tần chờ đã lâu mới thấy con trai không có gì bất thường, kích động ôm lấy Tần Qua, quá vui mừng mà khóc.

Ba Tần và Tần Hoài cũng vô cùng xúc động đứng đằng sau.

Tiểu Nguyên vừa xuống xe thấy cảnh này thì vô cùng kinh hãi, vụng trộm trốn sau lưng Ngô Đồng nói nhỏ “Chị, bình thường chị và anh rể không về nhà hay sao? Nhìn mẹ chồng chị xúc động đến nhường nào kia.”

“Em đừng có nói mò.” Ngô Đồng ghét bỏ nói.

Tiểu Nguyên nhún vai, cúi đầu nhìn Phi Phi rồi nhỏ giọng nhắc “Nhớ kĩ, nói muốn bao lì xì.”

Phi Phi chớp chớp mắt, nhớ tới lời cậu đã dặn, phải nói chúc mừng năm mới với người lớn rồi xin lì xì, người lớn sẽ rất vui vẻ. Thế là bé chạy vội đến trước mặt bà nội kêu lớn “Bà nội, năm mới phát tài, lì xì lấy ra!”

Tiểu Nguyên không nói nổi nữa, lấy tay che mắt, trong lòng gào thét “Tiểu Phi Phi, không phải là bây giờ mà, cháu có mắt nhìn không vậy ...”

Ngô Đồng tức giận dùng gót giày nghiêng chân Tiểu Nguyên.

(Xong phần chính truyện)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Ngoại truyện

Tổng công ty quản lý bất động sản Quân Hào.

Phòng họp.

Hôm nay là ngày các giám đốc chi nhánh tiểu khu chung cư về tổng công ty họp để báo cáo tình hình hoạt động của tiểu khu mình quản lý. Tần lão đại Tổng giám đốc Tần ngồi phía trên, nghe từng người, từng người đứng thẳng tắp, đồng dạng báo cáo tình hình doanh thu của tiểu khu mình quản lý.

Hình thức báo cáo này cùng với việc báo cáo trong quân đội cũng không có sự khác biệt lắm, có thể nói đây là một nét đặc sắc của công ty Quân Hào.

“Tiểu khu bất động sản Lam Hải của chúng ta tháng này chỉ số an toàn đạt tiêu chuẩn, hiệu suất khen ngợi là 98.75%, bên cạnh đó ...”

“Tút TUT TUT ...”

một loạt âm thanh báo động cắt ngang lời báo cáo của người phụ trách tiểu khu Lam Hải, mọi người cực kỳ ấn ý nhìn về phía Tần lão đại. Chỉ thấy Tổng Giám đốc Tần nhăn mày lại, nhìn đồng hồ điện tử trên tay mình một chút rồi đẩy cửa phòng họp đi ra ngoài.

“Mau, mau, đến nhìn xem lần này được bao nhiêu mét.” đã bị phân đến tiểu khu mới một mình đảm đương nhiệm vụ mới, Tiểu Tổng chỉ có thể đẩy đẩy bạn nói khổ Đại Hữu của mình.

Đại Hữu lấy bộ đàm ra hỏi “Mau báo vị trí của công chúa.”

“Trước cửa của công viên tòa nhà chính.” Trong bộ đàm truyền đến vị trí báo cáo.

“Năm mươi mét.” một người phụ trách một tiểu khu khác nói to. Từ phòng họp đến trước cửa công viên tòa nhà chính là khoảng năm mươi mét, nhưng bọn họ đều sẽ rà soát toàn bộ địa hình khu chung cư.

Muốn hỏi vì sao lại phải rà soát toàn bộ địa hình khu chung cư, thật ngại quá, đây là thói quen nghề nghiệp.

“Có tiến bộ nha, ít nhất lần này công chúa nhỏ đã đi ra được đến cổng chính.” một người phụ trách tiểu khu khác nữa cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy. Lần đó mới mắc cười, theo lời Tiểu Trương tình báo, lần trước công chúa nhỏ chỉ mới đẩy cửa phòng lão đại ra mà chuông báo động của lão đại đã reo lên, công chúa nhỏ còn chưa đi được sáu mét nữa cơ, nghĩ mà buồn cười chết mất ...”

Mọi người trong phòng họp đều nghĩ đến hình ảnh này, lập tức cười ha ha ...

Tần Qua ra khỏi phòng họp đi đến cổng chính của công ty. Vừa đến nơi thì bộ phận bảo vệ vô cùng chuyên nghiệp báo cáo “Lão đại, công chúa nhỏ đã đi về phía công viên lớn.”

Chân Tần Qua cũng không dừng lại, xoay người đi về phía công viên lớn.

Cách đó không xa, trong khuôn viên công viên lớn, một cô bé khoảng ba bốn tuổi mặc một chiếc váy hoa nhỏ đáng yêu, một đôi mắt đen bóng, to tròn lúng liếng nhìn ngắm khắp nơi, mái tóc đen mềm mại rũ trên vai, phía trên còn cài một chiếc băng đô có nơ màu hồng nhạt.

“Uyển Uyển, con tìm gì vậy?” Bảo vệ Tiểu Lương vẫn đi theo bé, ôn hòa hỏi.

“A, con bị các chú tìm được rồi.” cô bé che miệng lại, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Tìm được cái gì? Mình có tìm được cái gì đâu. Nơi này đâu có cái gì.” Tiểu Lương dường như bị mù ngay lập tức, còn đặc biệt giả vờ nhìn quanh nhìn quẩn một lúc rồi mới xoay người rời đi.

Uyển Uyển thích thú cười khanh khách, sau đó theo con đường đá nhỏ chạy vào trong công viên.

không đi xa lắm, Tiểu Lương quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy cô bé cười vui vẻ, chính cậu cũng cảm thấy vui vẻ theo.

“Cậu cười cái gì vậy?” Gương mặt đen thui của Tần lão đại bất ngờ xuất hiện.

“Lão đại?” Tiểu Lương hoảng sợ, rồi nhanh chóng vờn tay chỉ “Uyển Uyển vừa mới chạy vào trong ạ.”

cô bé nhỏ Uyển Uyển rất quen thuộc với nơi này, chạy chầm chậm xuyên qua công viên, đến trước một chòi nghỉ gặp người quen.

“Chú Thắm.”

âm thanh cô bé nhỏ vô cùng trong trẻo, chạm vào lòng Thắm Tây Minh.

“Uyển Uyển, sao con lại ở đây?” Thắm Tây Minh vội vàng bước đến, ôm cô bé nhỏ lên.

“Con thấy trong ti vi, chú Thắm đã quay về rồi.” cô bé cười hì hì nói.

Thắm Tây Minh vừa nghe thì biết cô bé chắc từ màn hình theo dõi thấy được xe của anh đi về nên chạy đến đây tìm.

“Uyển Uyển thật thông minh, thơm chúc một cái nào.”

cô bé Uyển Uyển rất thích chú Thắm, vì thế lập tức bẹp một cái lên mặt Thắm Tây Minh.

“Thắm Tây Minh, có phải anh chán sống rồi không?” Tần Đại thiếu vất vả chạy đuổi theo con gái, đập vào mắt mình là hình ảnh cục cưng bảo bối của anh bị người khác ôm vào lòng, còn ... còn, môi con gái của anh xinh như cánh hoa thê kia, ai muốn hôn là hôn hay sao.

Tần Đại thiếu tức giận đến mức tóc tai dựng hết lên, cả người phát ra sát khí chạy về phía Thắm Tây Minh.

Thắm Tây Minh cực kỳ bình tĩnh chờ Tần Qua đến gần.

“Ba, ba hung dữ quá à.” cô bé nhỏ bĩu môi phê bình.

“A ... À ... Ba không dữ, không dữ nha.” Tần lão đại vừa từ sư tử liền biến thành mèo hoa.

“Phi ...” Thắm Tây Minh cho anh một ánh mắt khinh bỉ.

Dưới góc độ con con gái không nhìn thấy, Tần lão đại trừng mắt nhìn đối phương, rồi ôm cánh tay con gái, đoạt qua lồng ngực của mình “Uyển Uyển, sao con lại chạy lung tung vậy?”

“Uyển Uyển không chạy lung tung đâu. Ba phải họp, con tìm chú Thắm chơi.” Uyển Uyển biết ba mình vừa mở cuộc họp.

“Để chú Thắm chơi với con cho ba đi họp nha.” Thắm Tây Minh đưa tay nựng hai má cô bé con.

Bang một cái, Tần Đại thiếu hất tay Thắm Tây Minh ra, con gái anh mà hắn ta cũng được chạm vào sao.

“anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chưa chịu kết hôn?” Tần Đại thiếu tức giận nói, người này thật quá đáng lắm, trước kia thì đoạt bà xã của mình, bây giờ lại muốn giành con gái với mình hả, không có cửa đâu. Nếu không phải giết người phải vào tù, chắc chắn anh sẽ cho mộ hắn ta xanh cỏ từ lâu rồi.

“Tôi chưa muốn kết hôn, chú chờ Uyển Uyển lớn lên nha.” Thắm Tây Minh nhìn Uyển Uyển cười tươi.

“Sau này lớn lên, con sẽ kết hôn với chú Thắm nha.”

Đây quả thực như một quả bom dội vào đầu Tần Đại thiếu làm anh muốn nổ tung. Tần Đại thiếu xém chút nữa là ra tay ngay tại chỗ. anh nhẫn nhịn, rồi lại nhẫn nhịn bé con gái cách xa hán ta năm mét, duỗi tay chỉ vào Thảm Tây Minh đe dọa “anh đừng để cho tôi thấy mặt anh lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dỗ Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-2: Ngoại truyện 2

Năm phút sau.

Tần Đại thiếu ôm con gái về phòng họp, ra lệnh “Các cậu họp hành thì nói nhỏ thôi, làm con gái tôi thức giấc là các cậu ăn đòn.”

Vì thế một đám người lớn, tự giác nhỏ giọng xuống đồ công chúa nhỏ Uyển Uyển ngủ say.

Bốn giờ rưỡi chiều, nay đã là học sinh tiểu học, Phi Phi đạp xe đạp từ trường ra chạy thẳng đến Đê Hồ Hào Đình, dừng trước cửa tòa văn phòng.

“Phi Phi đến rồi hả.” Trong văn phòng, cô nhân viên lễ tân chào hỏi, nhìn Phi Phi càng lớn càng đẹp trai, thật thích mắt.

Phi Phi mười tuổi, lớn lên cao, gầy, đẹp trai, mặc bộ đồng phục đơn giản nhưng vẫn toát lên nét riêng. Qua bảy tám năm sau, chắc chắn vô số thiếu nữ sẽ mong ước được làm khối rubic cấp năm trên tay cậu, làm cậu say mê không rời tay.

“Em gái con đâu ạ?” Phi Phi hỏi.

“Bé đang ở trong văn phòng.”

Phi Phi gật gù đầu cảm ơn, đeo cặp xách đi vào văn phòng, quả nhiên thấy ba già nhà mình đang ngồi dưới thảm cùng em gái chơi búp bê Barbie.

“anh oi.” Uyển Uyển bỏ búp bê xuống đất, nhanh chóng nhào về hướng anh trai yêu quý của mình, trong nhà bốn người thì anh trai là đẹp nhất.

Phi Phi giang tay đón lấy em gái, tuy trước khi em gái được sinh ra, Phi Phi đã nói chuyện được bình thường nhưng với người ngoài, bao giờ cậu cũng duy trì vẻ mặt lãnh đạm, cao ngạo, ngoại trừ Ngô Đồng thì với em gái nhỏ bao giờ cậu cũng nở nụ cười tươi rói.

“Con tan học rồi hả?” một tay cầm búp bê chưa có quần áo, một tay cầm một bộ váy giành cho búp bê, Tần Đại thiếu hỏi.

Tuy rằng cảnh này Phi Phi vẫn nhìn thấy thường xuyên, nhưng mỗi lần nhìn cậu vẫn cảm thấy khó nói lên lời, khóe môi giật giật.

“Vậy chúng ta về nhà thôi.” Tần Đại thiếu bỏ đồ chơi của con gái xuống, cầm chìa khóa, ôm con gái, cùng con trai lái xe về nhà.

Cánh cửa màu đỏ, trải qua năm tháng đã có chút phai màu, nhưng đằng sau nó là cảnh sinh hoạt gia đình vẫn luôn náo nhiệt, ấm áp như vậy.

Vừa vào đến cổng, cô bé Uyển Uyển đã giẫy dụa từ ngực ba tụt xuống đất, chạy về hướng cây ngô đồng, ngồi lên cái xích đu đã được ba mình lắp đặt.

Phi Phi cũng bước đi qua, bỏ cặp sách xuống, đứng sau em gái, cẩn thận đẩy nhẹ xích đu.

“anh, em muốn bay cao lên cơ.”

“Uyển Uyển, không được bay cao đâu, té thì sao.” Phi Phi nhỏ giọng dỗ dành.

“không đâu mà, em muốn cơ.”

Phi Phi thấy em gái không nghe, không biết làm sao đành quay đầu nhìn ba nhà mình.

“Để ba đẩy cho.” Từ trước đến nay với con gái nhà mình, Tần Đại thiếu luôn chiều lòng, chưa bao giờ nói một chữ ‘không’ với con bé.

Phi Phi buông xích đu ra, ôm em gái lên rồi hai anh em cùng ngồi vào xích đu. Tần Qua thấy hai anh em ngồi vững mới bắt đầu đẩy xích đu lên cao. cô bé Uyển vô cùng thích thú, cười khanh khách không ngừng. Trong sân tràn đầy tiếng cười làm lòng người thỏa mãn.

Khi Ngô Đồng về đến nhà thấy hai người đàn ông chiều lòng con gái chơi đánh xích đu quên mình, vừa bất đắc dĩ, lắc đầu cười cười.

“Mẹ, mẹ đã về.” Uyển Uyển thấy Ngô Đồng về, tụt xuống, chạy lại nhào vào lòng cô, bẹn một cái hôn lên má.

“Lại bắt anh chơi cùng con, anh còn phải làm bài tập đó.”

“Con làm xong rồi.” Đường như sợ Ngô Đồng không tin, Phi Phi còn bổ sung “Trước khi khai giảng hai ngày, con đã làm xong toàn bộ bài tập trong sách rồi mẹ.”

Được rồi, ngay cả toán Olympic cao trung mà con còn giải được thì bài tập tiểu học đúng là không làm khó được con.

“À, đúng rồi, em vừa nhận điện thoại của mẹ. Mẹ nói tối nay vợ chồng mình về nhà ăn cơm.”

“Sao mẹ không gọi cho anh?” Tần Qua kinh ngạc.

“Còn không phải lần trước anh...” Ngô Đồng trừng mắt.

“Do mẹ muốn Uyển Uyển ở lại đó hai ngày lận, sao mà được chứ? một ngày anh không thấy Uyển Uyển, anh ăn cơm không vô.” Tần Đại thiếu nhớ lại mà thấy nóng ruột, sao người nào cũng muốn giành con gái với anh chứ.

“Hai ngày không ăn cũng không chết được.” Ngô Đồng tức giận.

“Cũng không được. đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai, đầu tiên là hai ngày, sau sẽ là bốn ngày, sáu ngày... Mẹ có âm mưu đó, nhưng anh không mắc mưu đâu. anh nói cho em biết, mọi người tưởng dễ lừa...”

“Đó là mẹ ruột của anh.” Ngô Đồng nhắc nhở.

“Uyển Uyển là con gái ruột của anh.”

“Vậy anh có đến nhà mẹ ăn cơm không?” một khi đụng chuyện là Tần Đại thiếu không theo lẽ thường, so với lúc trước còn khó đỡ hơn.

“Vậy... thôi cũng được.” Vừa định cự tuyệt, Tần Đại thiếu bị mắt của bà xã liếc.

đã sớm dự đoán được kết quả, Phi Phi đã giúp em gái thay quần áo, cầm lược nhỏ vụng về giúp em gái chải tóc.

“Cám ơn anh.” Bạn nhỏ Uyển Uyển biến thành xinh đẹp, bẹp một cái hôn lên má anh trai.

Khuôn mặt lạnh nhạt của Phi Phi đột nhiên hiện lên tầng đồ ửng, nét mặt bối rối phù hợp với lứa tuổi của cậu.

Mấy phút sau, một nhà bốn người lên xe, xuất phát đến Hoàn Sơn Phi Thúy.

Xe dừng lại, chưa cần Ngô Đồng bế con xuống, mẹ Tần đã vội kéo cửa xe bế cháu gái, dắt cháu trai nhà mình.

“Bà nội, Uyển Uyển rất nhớ bà.”

“Bà cũng rất nhớ cục cưng.”

“Ông nội, Uyển Uyển nhớ ông quá à.”

“Ông cũng vậy, bé ngoan.”

“Chú Ba, chú Ba, chú đẹp trai hơn lần trước nha.”

“Uyển Uyển cũng càng ngày càng xinh hơn nha.”

Sau đó ba người bế Uyển Uyển, nắm tay Phi Phi vào nhà, hoàn toàn ngó lơ hai vị cha mẹ phía sau.

“Mọi người muốn làm gì, muốn giành con với anh hả.” Tần Đại thiếu giận dữ.

“Còn không phải do anh nữa hả.” Ngô Đồng trừng mắt nhìn anh.

“Chuyện đã lâu rồi mà còn thù dai dữ trời.” Tần Đại thiếu không nói lên lời.

Ngày ấy, khi nghe nói con gái anh vừa được sinh ra, điều dưỡng ôm bé ra cho mọi người nhìn, mọi người cùng xúm lại định nhìn ngắm bé thì Tần ngốc ý thể to con, ở hành lang bệnh viện bỗng nhiên hét to “Tất cả không được nhúc nhích.”

Tất cả mọi người đình chỉ động tác, khẩn trương nhìn về phía Tần Qua. Chỉ thấy Tần Đại thiếu từng bước đi về phía cô điều dưỡng làm cô ta bị dọa mất mảy xanh mặt, anh dùng tư thế tiêu chuẩn bế trẻ sơ sinh đã được luyện tập gần mười tháng trời ôm con gái vào lòng, cười ngốc nghếch “Con gái con phải để con ôm đầu tiên.”

Ngay lập tức, mẹ Tần tức giận nhìn con trai với ánh mắt hình viên đạn.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, trong nửa năm tiếp theo, ngoại trừ Ngô Đồng, người khác muốn ôm Uyển Uyển một chút cũng không có cơ hội, Tàn Đại thiếu lúc nào cũng ôm bé không rời tay. Chuyện này bảo sao mà mọi người không giận cho được, ngay cả Tàn Hoài tốt tính cũng nhìn anh trai mình không vừa mắt.

“Chú Ba, chú sẽ kết hôn à?” Uyển Uyển thân thiết ôm cổ Tàn Hoài.

“Đúng rồi.” Tàn Hoài nhìn cháu gái đáng yêu, âm thầm quyết định, chờ anh kết hôn xong cũng sẽ sinh một bé gái thật dễ thương, không cần hâm mộ anh trai nữa. “Uyển Uyển làm hoa đồng cho chú được không?”

“Nhưng Uyển Uyển muốn làm cô dâu cơ, chú Ba không chờ con lớn lên sao?”

Lời lẽ của con trẻ làm cho mọi người đều cười ha ha không ngừng.

“Bà xã à, sau này không nên kể chuyện cổ tích công chúa hoàng tử cho con nghe nữa. Con gái anh sao mà ai cũng muốn gả cơ chứ?” Tàn Đại thiếu rất là lo lắng.

“không phải anh là người kể chuyện hàng ngày cho con nghe sao?” Ngô Đồng hỏi.

“Sau này anh chỉ kể cho con nghe chuyện ‘Mũ đỏ’, ‘Tướng quân Mộc Lan’, ‘Năm trắng sẽ giết sói’ ...”

Ngô Đồng nghe xong tròn trắng mắt.

“Chú Ba, chú Ba, chú rất thích thím Ba có phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Thích giống như ba con thích mẹ con không?”

“Ừ, đúng thế.”

“Vậy sau này con của chú Ba sẽ có tên là gì?”

“Sao Uyển Uyển lại hỏi vậy?”

“Ba nói tên con là Tàn Thi, có ý nghĩa là thơ tình, ba nói với con là mẹ con viết thơ tình cho ba ...”

Mọi người yên lặng quay đầu nhìn vợ chồng Tàn Qua.

Ngô Đồng ngượng ngùng đỏ mặt.

Tàn Qua ho khan một tiếng, nhìn em trai mình, kiêu ngạo nói “không cho chú sao chép, anh đã đăng ký bản quyền rồi.”

Phi Phi dùng nửa xiên một miếng dưa hấu đưa lên miệng cho em gái. Thấy Uyển Uyển ăn thỏa mãn nheo cả mắt lại, khóe miệng cậu cũng chậm rãi dâng lên ý cười.

Em gái quả nhiên vẫn đáng yêu hơn so với chơi khối rubic.

(Hoàn toàn bộ)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phải Được Dối Dành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.